

AMBER V. NICOLE

The background of the cover features three human skulls arranged in a triangular pattern. The central skull is positioned slightly higher and is adorned with a golden crown. Two thick, ornate gold chains are draped over the skulls, with one chain passing through the mouth of the central skull. A sword with a silver blade and a golden hilt is positioned diagonally across the lower half of the image, its tip pointing towards the bottom left. The entire composition is set against a dark, textured background.

AZRAELⁱⁿ
KITABI

Dünya Yok Edici, Dünyaların Yok Edicisi ile tanışır...

Bin yıl önce Dianna, ölmek üzere olan kız kardeşini kurtarmak için Eoria çöllerinde hayatından vazgeçmişti. Kendisini duyabilecek herkesi çağırdığında, herhangi bir kâbustan çok daha kötü bir canavarın cevap vermesini beklemiyordu. Şimdi Kaden ne isterse onu yapıyordu, bu onu avlayan yaratıklardan eski bir kalıntıyı korumak anlamına gelse bile.

Uzun zaman önce öldüğü ve unutulup gittiği düşünülen bir Kral.

Eski dünyada onun adı Samkiel'di. Yeni dünyada ise Liam'dı ama tüm zamanlar boyunca değişmeyen tek bir unvanı vardı. Düşmanları için bir efsane, kendisine sadık olanlar için bir kurtarıcı ve Kral olan **Dünya Yok Edici**. Tanrılar Savaşı'ndan sonra dünyadan saklanarak kendini soyutlamıştı. Tacını ve sorumluluklarını reddetmiş, ona en çok ihtiyacı olanları ana gezegenlerinin ölümünün sonuçlarıyla baş başa bırakmıştı.

Ancak şimdi, değer verdiği kişilere yapılan bir saldırı, onu asla gitmek istemediği bir diyara götürecek ve çok uzun zaman önce hapsedtiğini düşündüğü bir düşmanla karşı karşıya getirecekti.

Zamandan çok daha eski olan düşmanlar, artık farklılıklarını bir kenara bırakmak ve hem dünyalarını hem de aradaki her diyarı kurtarmak umuduyla birlikte çalışmak zorundaydı.

ONUNA

Öl

ECANUS

Pamyel

Boel

Hadramiel'in
Gümüş Şehri

Jaeoul

Omael

AARIN

Valoel

Adonae

C'onah

Charoum

Tadheil

Baini Ad

Naimer Denizi

NOCHARI

Ecleon

San Paulao

AMBER V. NICOLE

AZRAEL'in KITABI

TANRILAR
VE
CANAVARLAR
SERİSİ

Düzenleme
Ny.özlem

AZRAEL'İN KİTABI

AMBER NICOLE

Özgün Adı: THE BOOK OF AZRAEL

Çeviren: Mehir Kalmış Zikzilan

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Öznur İlter

Son Okuma: Gamze Belge

Kapak Tasarım: Beyza Sude Sakin

Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: İrem Kaya

Basım Tarihi: Şubat 2025

ISBN: 978-625-6079-99-1

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap

The Book Of Azrael © 2022 Amber Nicole and Cassie Chapman. Original English language edition published by Rose and Star Publishing. Arranged via Licensors's Agent: DropCap Inc. All rights reserved.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

www.renkitap.com

AMBER V. NICOLE

AZRAEL'in KİTABI

Çeviren: Mehir Kalmış Zikzilan

BÖLÜM

1

DIANNA

“Cidden mi? Senin şu herkesin korktuğu kadim savaşçılardan biri olman gerekirken kaçıyor musun? Daha en kötü kısma gelmedik bile.”

Yumruğumu bir kez daha kaldırdığımda bu kez adamın yanına isabet etti. Başı yana doğru savrularak kemikleri vuruşumun gücün altında çatırdamış, devasa malikânenin üst katındaki ofisin ahşap zeminine kobalt mavisi kan sıçramıştı. Odanın ortasında bağlanmış hâldeki göksel, başını tekrar salladıktan sonra kendini topladı. Yüzü gözü kan içinde ve kaşları acıdan çatılmış şekilde ters ters bana bakıyordu.

“Gözlerin,” dedi çatlamış ve şişmiş dudaklarının arasından, ayaklarıma tükürmek için duraksadı. “Senin ne olduğunu biliyorum.” Sıkı dövüşmüştü, saçları ter ve kandan kafasına yapışmıştı. Elleri arkasından bağlanmış, bir zamanlar düzgün olan takım elbisesinin yırtık kumaşı altındaki kasları gerilmişti. Eskiden görkemli olan odanın ortasındaki sandalyeye yığılmıştı. “Ama bu imkânsız. Sen var olamazsın. Ig’Morruthenler Tanrılar Savaşı’nda öldü.”

Hayatıma bir Ig’Morruthen olarak başlamamıştım ama dönüştüğüm şey buydu ve gözlerim beni her zaman ele veriyordu. Çılgın, aç ya da insanlıktan çıkmış herhangi bir şey olduğum zamanlarda, bana artık insan olmadığımı hatırlatan iki kızgın kor gibi yanıyorlardı.

“Ah, evet, Tanrılar Savaşı.” Başımı yana eğerek ona baktım. “Nasıldı o savaş? Ah, doğru. Binlerce yıl önce dünyanız çöktü, yanarak bizim dünyamızın üstüne düşüp hayatları ve teknolojiyi altüst etti. Şimdi kuralları sen ve senin türün koyuyor, değil mi? Artık dünya tanrılar ve canavarlardan haberdar, siz de tüm kötü adamları kilit altında tutan büyük yardımseverlersiniz.”

Ona doğru yaklaşıp kafasını benden uzaklaştırmaya çalışırken sandalyenin arkasından kavradım. “Sizin düşüşünüzün benim dünyama ne yaptığını biliyor musun? Siz hepiniz yeniden inşa hâlindeyken, bir veba Eoria çöllerini, benim evimi kasıp kavurdu. Kaç kişi öldü haberin var mı? Umurunda mı?”

Sandalyesini iterken cevap vermedi. Elimi havaya kaldırdım, parmaklarım kanıyla kaplanmıştı. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Eh, kanın mavi akıyor, sanırım her şey görüldüğü gibi olmuyor.”

Önünde çömeldiğimde cam parçaları topuklarımın altında çatırdadı. Kapıdan sızarak ofisin korkunç hâlini aydınlatan tek ışık koridordan geliyordu. Birkaç kitap sayfası ve diğer döküntüler, onu üstüne fırlattığım kırık masayla birlikte yere saçılmıştı.

Buraya gelmemizin sebebi bu gökseldi. Kaden’in aradığı objenin burada olması uzak bir ihtimaldi ama yine de kontrol ettim. Bağlanmış ve dövülmüş hâldeki gökselim, odanın yıkıntıları arasında araştırma yapmamı izlerken hiçbir şey söylemedi. Takındığı soğukkanlı yüz ifadesi, aslında ne hissettiğini gizleyen bir kalkandı.

Burada onunla birlikte yaşayan diğerleri son çığlıklarını atarken altımızdaki katları gürültü kapladı. Silah sesleri duyuldu ve ardından tehditkâr bir kahkaha yükseldi. Ona doğru yürüyüp ellerimi omuzlarına koyduğumda adamın gözleri öfkeyle parlıyordu. Seri bir hareketle bir bacağımı kucağına atıp üzerine oturdum.

Yüzünde saf bir tiksinti ve şaşkınlık ifadesi belirirken başını bana doğru çevirdi. “Beni öldürecek misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, henüz değil.” Geri çekilmeye çalıştı ama çenesinden tutarak onu yüzüme bakmaya zorladım. “Endişelenme. Canını yakmayacak. Sadece peşinde olduğumuz kişi olup olmadığını öğrenmem gerek. Bana zaman tanı, bunun işe yaraması için konsantre olmam gerekiyor.”

Yüzündeki kesiklerden birinden kan damlıyordu. Çenesini kavrayıp başını eğdim ve dilimi kesiğin üzerinde gezdirmek için öne doğru eğildim. Saniyeler içinde ofisten fırlatılıp anılarının içine düştüm.

Daha önce hiç gitmediğim odalar bir görünüp bir kaybolurken bilinçaltımda mavi ışıklar parlıyordu. Adam küçük bir oturma odasına bir tepsi yemek getirirken kendisinden yaşça büyük bir kadının kahkahaları kulaklarımda çınladı. Kadın onun annesiydi. Görüntüler birleşti ve kalabalık bir barda bağırarak spor muhabbeti yapan

iki beyefendi gördüm. Bardaklar şangırdıyor, insanlar gülüyor, duvarlarda asılı birkaç dev ekran televizyon üzerinden seslerini duyurmaya çalışıyorlardı. Daha derine indikçe başım ağrımaya başladı. Sahne değiştiğinde karanlık bir odaya girdim. Altın-kahverengi dalgalı saçlar, bir kadının küçük bedeninin kenarlarında dans ediyordu. İnemeleri arttı ve göğüslerini sıkarken sırtı yataktan yükseldi.

Aferin sana ama benim ihtiyacım olan bu değil. Gözlerimi daha sıkı kapatıp odaklanmaya çalıştım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Pencereleri karartılmış büyük bir aracın içinde, Arariel şehrinin taş döşeli sokaklarında dolaşıyordum. Güneş ışığı binaların arkasından süzülüyor, parıldayan sarıyla altın tonları manzaranın güzelliğini artırıyordu. İnsanlar kaldırımlarda telaşla yürüyor, bisikletliler trafikte dolanıyordu. Başımı çevirip yanımdakilere bakarken güneş gözlüğüm burnumun ucuna kaydı. Arkada benimle birlikte üç adam oturuyordu, kamyonun içi beklediğimden daha büyüktü. Diğer ikisi öndeydi, biri arabayı sürerken diğeri yolcu koltuğunda telefonla konuşuyordu. Genç, yeni tıraş olmuş ve şu anda içinde bulunduğum ilahi zihinle aynı siyah elbiseleri giyiyorlardı.

“Bir şey duyular mı?” dediğimde artık ses tonum kadınsı değil, o adama aitti.

“Hayır,” dedi karşımdaki adam. Saçlarını yana taramıştı ve kan rüyasında bile kokusunu alabileceğim kadar çok jöle sürmüştü. Yanındaki adamla kıyaslandığında zayıftı ama onun kadar güçlü olduğunu görebiliyordum. “Vincent’in ağzı çok sıkı. Bence saldırıların sık olmadığını biliyorlar. Bir hedefleri var. Sadece ne olduğunu bilmiyoruz.”

“Çok fazla göksel kaybettik, çok sayıda ve çok erken. Yine oluyor, değil mi? Bize ne öğretmişlerdi?” dedi yanımdaki adam. Sesi kısık olsa da endişesini duyabiliyordum. Devasa bir adamdı ama soruyu sorarken ürpermesi, tüm o kaslarına rağmen korktuğunu gösteriyordu. Parmaklarını birkaç kez birbirine geçirip çözdükten sonra bana doğru döndü. “Eğer öyleyse, eğer öyle olursa, o geri gelecek.”

Cevap veremeden önce kısa bir kahkaha beni hazırlıksız yakaladı. Dönüp önümdeki adama baktım. Kollarını sıkıca kavuşturmuş, önce pencereden dışarıya sonra da diğerlerine baktı. “Sanırım onun geri gelmesi, beni onlarla yüzleşmekten daha çok korkutuyor.” Bu adam da genç görünüyordu. Tanrım, kaç tane göksel üni-

versite öğrencisine benziyordu? Karşı karşıya olduğumuz şey bu muydu?

“Neden?” diye sordum. “O bir efsane, en iyi ihtimalle bir destan. Rashearim’in Eli’nden üç kişi zaten burada. Onları öldürebilecek her şey ya savaşta öldü ya da yüzyıllar boyunca mühürlendi. Bu sadece güç sahibi olduğunu düşünen sıradan bir canavar.” Duraksayıp her birinin gözlerinin içine baktım. “Sorun yok.”

Öndeki adam cevap vermek için ağzını açtı ama araba aniden durunca kapattı. İnip kapıyı arkamızdan kapatırken güneş üzerimize doğru parlıyordu. Araçlar kavisli araba yolunu dolduruyor ve daha fazlası gelmeye devam ediyordu. Gökseller girişe doluşmuştu. Bazıları küçük gruplar halinde toplanmış, diğerleri ise oradan oraya koşuşturuyordu.

Ceketimi düzeltip kenarlarını bir, sonra iki kez kıvırdım, girişe doğru adım atarken gerginlik iliklerime kadar işlemişti. Beni büyük bir mermer ve kireçtaşı bina karşıladı. Altınlar, beyazlar ve kremler âdeta şatafatlı görünüyordu. Birkaç büyük kubbeli kanat, her katta sıralanan büyük, kemerli pencerelerle iki yana doğru uzanıyordu. Farklı binaları birbirine bağlayan taş köprülerde yürüyen insanları gördüm. Hepsi aynı tarz kıyafetler giyiyor, ellerinde kâğıtlar ve evrak çantaları taşıyorlardı. Ben izlerken birkaç kişi konuşup gülüşerek binadan çıktı. Sanki şehrin ortasında bir kale yokmuş gibi sokakta yürüyorlardı.

Arariel şehri.

Kendimi o anıdan çekip çıkarırken görüşüm bulanıklaştı. Arariel’in güzel sokakları kayboldu ve ben harap olmuş, loş ışıklı ofise geri döndüm. Artık ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Yüzünü kendime doğru çevirirken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

“Gördün mü, canını acıtmayacağını söylemiştim... ancak sonraki kısım acıtacak.”

Yutkunurken boğazı inip kalktı, odayı korkunun kokusu doldurdu.

“Ne gördün?” Arkamdan kalın ve tok bir ses geldi. Yere etten bir şey bırakırken küçük bir gümbürtü duyuldu. İki adım atıp odaya girdiğinde varlığı neredeyse benimki kadar baskındı.

“İhtiyacımız olan her şeyi,” diye mırıldandım sandalyeden kalkarken. Peter’ın Alistair’le yüz yüze gelmesi için sandalyeyi bir çırpıda döndürdüm.

“O bir göksel mi? Onlardan çok gördük, Dianna,” dedi Alistair bir

elini yüzüne götürürken. Aşağıda yarattığı tahribat yüzünden tenine ve giysilerine kan bulaşmıştı. Normalde mükemmel taranmış gümüş rengi saçlarının birkaç teli yerlerinden çıkmış, kıpkırmızı olmuştu.

“Arariel’i gördüm. O da oradaydı. Vincent’tan bahsettiler, bu da demek oluyor ki o...” Bağlı arkadaşımızın oturduğu sandalyeyi hafifçe salladım. “...El ile çalışıyor.”

Keskin ve ölümcül bir sırıtış yüz hatlarını okşadı. “Yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum.” Başımı iki yana sallayarak sandalyeyi biraz daha ileri ittim. “Tadına baktım. Bu Peter McBride, yirmi yedi yaşında, ikinci kademe göksel. Ailesi emekli olmuş ve insan dünyasıyla başka bir bağlantısı yok. Kale, Arariel’de. Mesai arkadaşları bizden ve şimdiye kadar yaptıklarımızdan bahsetti. Rashearim’in Eli hakkında konuştular ve Vincent’tan bile bahsettiler.”

Sandalyedeki adam başını iki yana sallayarak bir bana bir Alistair’e bakarken kekeleydi. “Bunu nasıl gördün? Nereden biliyorsun?”

Gözleri ikimizin arasında gidip gelirken durup Peter’a baktık. Yanma eğilip biraz daha yaklaştım. “Gördüğün gibi, Peter, her Ig’Morruthen’in ufak bir tuhaflığı vardır. Bu sadece benimkilerden biriydi.”

Bize dehşet içinde bakmaya devam eden Peter’ın yüzünü okşadıktan sonra Alistair’in bakışlarına tekrar karşılık verdim. Konuşmadan önce bana yavaş, muzip bir gülümseme sundu. “Eğer söylediklerin doğruysa, Kaden çok ama çok mutlu olacak.”

Bir kez daha başımı salladım. “İçeri giriş yolumuzu buldum, gerisi sana kalmış.”

Alistair öne çıkarken sandalyeden uzaklaştım.

“Şimdi, Peter, Alistair’in neler yapabileceğini görmek ister misin?”

Göksel çırpınarak bağlarını koparmaya çalıştı ama çok zayıftı, gücünü toplayamayacak kadar hırpalanmıştı. Alaycı bir tavırla dudaklarımı büktüm. Ne savaşçılardı ama... Kaden için bu dünyayı ele geçirmek çocuk oyuncağı olacaktı.

“Bana ne yapacaksın?”

Alistair bir adım öne çıkarak Peter’ın önünde durdu. Ellerini kaldırdı, avuç içleri Peter’ın başının iki yanında ve birkaç santim havadaydı. “Rahatla. Ne kadar çırpınırsan o kadar canın yanar,” diye mırıldandı Alistair.

Gözleri benimkilerle aynı kan kırmızısı renkte parlarken, el-

lerinin arasında avuçlarını birbirine bağlayan siyah bir sis oluştu. Dalgalanan sis, parmaklarının arasında dans ederek gökselin kafasına doğru ilerledi. Çığlıklar en sevmediğim kısımdı. Daima çok gürültülü olurlardı. Sanırım, birinin beyni parçalanıp tekrar bir araya getirilirken bu olağan bir durumdu. Alistair'in kontrolü altında birkaç göksel vardı ama hiçbirinin rütbesi bu kadar yüksek değildi ve hiçbiri o lanet şehre bu kadar yakın olmamıştı. Kaden bir kez olsun mutlu olacaktı.

Çığlıklar aniden kesildiğinde başımı kaldırdım.

"Hep gözlerini kaçırıyorsun," dedi Alistair dudaklarını büken bir sırıtişla.

"Bu hoşuma gitmiyor."

Bunu ağızımdan kaçırmamam gerekiyordu. Kaden zayıflığı kabul etmezdi ama ben hayatımdan vazgeçmeden önce de insandım. Ölümlüydüm; ölümlü hislerim, ölümlü fikirlerim ve ölümlü bir hayatım vardı. Ne kadar uzağa gitmiş ya da ne yapmış olursam olayım, ölümlülüğüm bazen kendini belli ediyordu. Çoğu kişi bunun insan kalbimin bir zaafı olduğunu söylerdi. Bu da daha güçlü, daha hızlı, daha acımasız olmam için bir başka nedendi. Hayatta kalmak için aşılması gereken bir çizgi vardı, benim yüzyıllar önce geçtiğim bir çizgi.

"Yaptığın onca şeyden sonra, bu..." Artık sesi kesilen gökseli işaret etti. "...seni rahatsız mı ediyor?"

"Sinir bozucu." Ellerim kalçalarıma giderken bıkkın bir iç geçirdim. "İşimiz bitti mi?"

Omuz silkti. "Duruma göre değişir. Kitapla ilgili bir şey gördün mü?"

Ah, evet, kitap. Onuna'yı ararken her yere koşturmamızın nedeniydi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ancak o El'e yeterince yaklaşılabirirse bu da bir şeydir. Bir başlangıç."

Çenesi kasılırken başını iki yana salladı. "Yeterince iyi olmayacaktır."

"Biliyorum." Elimi kaldırarak söylemek üzere olduğu şey her neyse onu susturdum. "Sadece bununla yetin."

Soğuk ve ölümcül bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Alistair bana, sert elmacık kemiklerinden zaman zaman takındığı boş bakışlara kadar buzu anımsatıyordu. Hiçbir zaman insan olmamıştı ve

tek bildiği Kaden'a hizmet etmekte. Sessiz bir taleple elini kaldırdığında göksel ayağa kalktı. Kelimelere gerek yoktu. Alistair onun hem zihnine hem de bedenine sahipti.

“Bugün burada olan hiçbir şeyi hatırlamayacaksın. Artık bana aitsin. Benim gözlerim ve kulaklarım olacaksın. Ne görürsen, onu görürüm. Ne duyarsan, onu duyarım. Ne söylersen, onu söylerim.”

Peter, Alistair'in dediklerini kelimesi kelimesine tekrarladı. Tek fark ses tonuydu.

“Şimdi, misafirin gelmeden önce şu dağınıklığı topla.”

Peter hiçbir şey söylemeden Alistair'in etrafından dolanıp ofisi toparlamaya başladı. Biz onu izlerken Alistair yanıma geldi. Artık onun için burada bile değildik, Alistair'in kontrol ettiği şuursuz bir kukladan ibaretti. Kaden için de aynı olduğumu bildiğimden, rahatsız edici bir şekilde değişme dürtüsüyle savaştım. Tek fark bunu biliyor olmamdı. Peter çoktan ölmüştü, Alistair onun zihnini elinde tutuyordu ve Onuna'daki hiçbir güç bu kontrolü kıramazdı. Artık işe yaramadığı anda, Alistair onu da tıpkı diğerleri gibi bir kenara atacaktı. Yüzyıllardır yaptığım gibi yardım etmişim. Yapmaktan başka çaresi olmayan görevlerini yerine getirmesini izlerken bir yanımda sızlıyordu.

Lanet olası ölümlü kalp.

Alistair bana doğru dönerken elini çırpmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. “Şimdi alt kattaki cesetleri temizlememe yardım et.” Yanımdan geçip kapıya doğru ilerlerken omzunun üzerinden bağırdı. “Peter, şu dayanıklı çöp torbalarını nerede sakladığını söyle bana.”

“Mutfakta. En alt raftaki üçüncü dolapta.”

Topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıkıp merdivenlerden aşağıya kadar Alistair'i takip ettim. “Onlarla ne yapacağız?”

Omzunun üzerinden attığı gülümseme son derece kötü niyetliydi. “Evde muhtemelen açlıktan ölmek üzere olan bir sürü Ig'Mor-ruthen vardır.”

BÖLÜM

2

DIANNA

Novas'taki evimize geçerken Alistair ve benim etrafımda gölgeler dalga dalga ayrılıyordu. Bizi ılık tuzlu havayla ürkütücü bir sessizlik karşıladı. Novas, Kashuenia açıklarında bir adaydı ancak sıradan bir ada değildi. Uçsuz bucaksız okyanustan, etrafındaki denizi ele geçirmekle tehdit eden vahşi bir canavar gibi fırlamıştı. Her zaman bunun Tanrılar Savaşı sırasında dünyamıza düşen başka bir parça olduğunu düşünmüştüm. Kaden onu sahip-
lenmiş, şekillendirmiş ve tamamen kendine ait hâle getirmişti. Her ne kadar *ev* gizli bir terim olsa da sanırım burası bizim evimizdi. Novas bana hiçbir zaman evim gibi hissettirmemişti. Benim evim kız kardeşimin yanındı ve onu ne kadar çok özlemiştim.

Kalın siyah çöp torbalarından birkaçını omzuma atıp Alistair'i takip ettim. Kanla ıslanmış ayakkabılarımıza yapışan kum, yürüyüşü daha da zorlaştırıyordu. Ağaçlar uçsuz bucaksız arazide sıralanmıştı, güneş birçok dalın arasından sızarak tatlı ve huzurlu bir parıltı yaratıyordu. Bu aldattıcıydı, tatlı ve huzurlu burada bilinmeyen kavramlardı. Kumsal oldukça davetkâr görünüyordu. Hafif dalgalar kıyıya vururken tuz kokusu havaya karışıyordu. Eğer yüzeyin altında neyin gizlendiğini hesaba katmazsanız, kristal mavisi su cezbediciydi.

"Burası sessiz," dedim ayaklarımız lav taşlarından oluşan patikaya değdiğinde. "Hiç sessiz olmaz."

Sanki yeni fark etmiş gibi etrafına bakarak, "Peter'in güvenliği-
ni sağlamak, düşündüğümüzden daha uzun sürmüş, sanırım," dedi Alistair.

Başımı iki yana sallayarak iç geçirdim, haklı olduğunu biliyordum. Eğer geç kalırsak, elde ettiğimiz bilgi ne olursa olsun, Kaden çok kızacaktı. Ne yazık ki, adanın doğal olmayan bu sessizliği ruh hâline dair iyi bir işaret değildi.

Yürümeye devam ederken büyük yapı bizi karşıladığında hızımızı yavaşlattık. İkiz çift kanatlı kapıya birkaç geniş basamakla çıkılıyordu. Ön tarafı çevreleyen demir çitler, Novas adasına sürekli eklemeler yapan aktif volkandan Kaden'in oyarak yaptığı devasa eve modern bir hava katıyordu. Kapıları iterek açıp içeri girdiğimizde sıcaklık bizi karşıladı. Evin içi sıcak ve kuruydu ama bunaltıcı değildi. Kaden'in ana diyarı uzun zaman önce unutulmuş, Tanrılar Savaşı'ndan sonra mühürlenmişti. Geldiği yer Onuna'dan çok daha sıcaktı ve volkanik ada, ev hissini yaşayabildiği en yakın yerdi.

Ağır torbaları yere bırakıp ellerimi kalçalarımaya koyarak, "Tatlım, ben geldim!" diye seslendim. Sesim uçsuz bucaksız giriş boyunca yankılandı.

Alistair alaycı bir şekilde göz devirip, taşıdığı büyük torbaları benimkilerin yanına bıraktı.

"Çocukça." Ses üstümüzde yankılandığında başımı kaldırıp baktım, Tobias ikinci katı kaplayan geniş balkondan bizi izliyordu. Giydiği lacivert düğmeli ceketin kol düğmesini düzeltirken, tavan penceresinden süzülen güneş ışığı koyu tenine bronzluk katıyordu.

Alistair kısık bir ıslık çaldı. "Giyinip kuşandık, öyle mi? Şimdi-den başladı mı?"

Tobias, Alistair'e bakarken gözlerine kadar ulaşan kısa bir gülümseme gönderdi. Kaden'in üçüncü adamından daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeydi. "Geç kaldın." Gözleri benimkilere dikilmişti, bir engerek yılanı kadar hızlı ve bir o kadar da zehirliydi. "İkiniz de."

Ona bir öpücük gönderdim. "Beni özledin mi?" Tobias'ın pek de dostça olmayan tavırlarına alışmıştım. Hiç söylememişti ama bana karşı olan antipatisinin, göreve getirildiğimde Kaden'in ikinci komutanı olmamın bir sonucu olduğunu varsayıyordum. Bu da Tobias'ı üçüncü, Alistair'i dördüncü yapıyordu ama Alistair bunu umursamıyordu. Bir evi ve yemeği olduğu sürece, Kaden'in kimi seçtiği umurunda bile değildi.

"Ah, nedenini duyana kadar bekle," dedi Alistair. "Ayrıca, yaratıklar için akşam yemeği getirdik."

Yaratıklar.

Tobias'ın dudakları, etrafımızı ve arkamızı çevreleyen torbalara bakarken yukarı doğru kıvrıldı. "Minnettar olacaksınız ama siz ikiniz,

diğerleri geldiğinde hazır olmalısınız. Bunu onlara başka biri götürsün. Zamanımız yok.”

Sanki bir işaretmiş gibi yaratıklar şarkı söylemeye başladığında bakışlarım taş zemine kaydı. Kahkaha korosu karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Bana hep sırtlanları hatırlatıyorlardı, bu da beni korkutuyordu. Ne kadar aşağıda olduklarını biliyordum ve akustiğin, onları yine de duyabileceğimiz şekilde çalışması beni hep hayrete düşürüyordu. Kilometrelerce uzunluktaki tüneller dağın içine doğru kıvrılarak odaları, salonları ve zindanları sayısız seviyeden birbirine bağlıyordu.

“Misafirlerimiz varken onları kilit altında mı tutuyor?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Alistair ve Tobias birbirlerine sırttıktan sonra Alistair başını bana doğru salladı ve evin arka tarafına doğru yürüdü. Ben orada dikilirken Tobias tırazbandan uzaklaşarak üst katta kayboldu. Kollarımı kendime sarıp sanki içini görebiliyormuşum gibi yere baktım.

“Sanırım, bu sorumun cevabıydı.” İçimi çektim.

Onlardan korktuğumdan değildi. Kaden buraya geldiğinden beri pek çok Ig’Morruthen yaratmıştı ama onlar bana, Alistair’e ya da Tobias’a benzemiyorlardı. Daha çok ölümlülerin binalarına astığı boynuzlu heykellere benziyorlardı. Bazen acaba Ig’Morruthen canavarlarını görüp sanatlarında onları mı kopyaladılar, canavarlara karşı içgüdüsel korkularını kovmaya mı çalıştılar diye merak ediyordum. Canavarlar güçlü ve acımasızdı, kanla et için yanıp tutuşuyorlardı. İletişim kurabiliyorlardı ama konuşabildiklerini söylemek onlara gereğinden fazla değer vermek olurdu. Taklit edebiliyorlardı ama konuşmaları sınırlıydı.

Kaden’in uşaklarından birkaçının dış salondan gelen ayak sesleri yaklaştı ve yanımda durdu. Bana en yakın olan torbaya bir tekme attım. “Bunları aşağı götür ve yemek yemelerini sağla. Ötediyar’ın önde gelenleriyle yapacağım toplantıya hazırlanmam gerekiyor.”

Kaden’in ana salonuna giden dolambaçlı obsidiyen merdivenlerden inerken topuk seslerim yankılanıyordu. Buraya her zaman “ego besleyen” derdim. Duvar halılarından abartılı mobilyalara kadar her şey tam bir megaloman havası taşıyordu.

Taş duvarlarda ışıklar titreşirken sesler koridoru dolduruyordu. Üzerime geçirdiğim şık siyah elbisenin kenarlarını düzelterek adımlarımı hızlandırdım. Geç kalacağımı biliyordum ama üzerimdeki kam yıkamak için zaman ayırmak zorunda kalmıştım. Ben yaklaştıkça sesler daha da yükseldi. Siktir, ev hınca hınç doluydu.

Kaden'in iki uşağı daha toplantı salonunun iki kanatlı kapısında duruyordu. Üzerlerinde paralarının yetmeyeceğini bildiğim ama bu gece için üniformalarının bir parçası olan takım elbiseler vardı. Kaden onu memnun eden ve iradesine boyun eğenlere sonsuz yaşam vaat etmişti. Ancak sonlarının Alistair, Tobias ya da benim gibi olmayacağını, akılsız canavarlara dönüşeceklerini biliyordum. Yanlarına yaklaştığımda reverans yaptılar ve ben de sinirlerimi yatıştırmak için bir nefes aldım. Adımlarımı hiç aksatmadan, Kana Susamış Kraliçe'nin yüzüne büründüm. Haklı olarak bekledikleri ve korktukları kişi buydu. Yüzyıllar boyunca ününü hak ederek kazanmıştı.

Eşikten adımımı atıp devasa toplantı salonuna girer girmez sesler kesildi. Burada beklediğimden çok daha fazla Ötediyar yaratığı vardı.

İki kere siktir.

Başımı dik tutarak odaya hâkim olan uzun obsidiyen masaya doğru yürürken, saçlarımın koyu dalgaları omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Masanın etrafında bu volkanik oyuğu oluşturan aynı keskin taştan yapılmış sandalyeler sıralanmıştı. Duvarlara dayanan uzun kazanların her birinde loş alevli meşaleler asılıydı.

Her santimimi delip geçen gözler olsa da tereddüt etmeme neden olanlar kıpkırmızı yananlardı. Kaden. Yaratıcım, sevgilim ve kız kardeşimin yaşamasının tek sebebi. İsteddiği her şeyi yapmamın nedeni kız kardeşimdi.

Kaden elleri arkasında, masanın başında duruyordu. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Muhteşemdi. Bronz ve beyaz takım elbisesi, esmer teniyle güzel bir tezat oluşturunuyordu. Ancak sadece cahiller onun yakışıklı tavrının altında yatan canavarı göremezdi.

Arkamdan gelen adım seslerini duydum. Güzel, son gelen ben değildim. Katılımcıların geri kalanı içeri girerken Kaden'in sağındaki yerimi aldım. Kaden benimle ne konuştu ne de selam verdi, zaten aksini beklemiyordum. Hayır, dikkati gelen ve gelmeyen kişilerin üzerindeydi. Herkes içeri girerken mırıltılar ve fısıltılar yavaş yavaş kesildi. Ayakta duruyor, oturma cesareti gösterebilmek için Kaden'in oturmasını bekliyorlardı.

Tobias Kaden'in solunda duruyordu, koyu mavi düğmeli bir gömlekle koyu renk bir pantolon giymişti. Odayı incelerken boyundaki gümüş zinciri parmaklarının arasında döndürüyordu. Her zaman dikkatliydi ve her zaman izlerdi. Alistair onun yanında duruyordu, artık kan içinde değildi, beyaz düğmeli bir gömlekle kumaş pantolon giymişti. İkisi de ölümcüldü ve Kaden'm generalleri olarak yerlerini hak etmişlerdi.

Alistair'in eğilip Tobias'a fısıldamasını izledim. "Vampirler yedek birini göndermiş. Ne o ne de kardeşi geldi."

Normalde vampirlerin kralının oturacağı yere baktığımda Alistair'in haklı olduğunu gördüm. Ethan ve adamlarının olması gereken yerde dört alt üye oturuyordu.

Üç kere siktir:

Tobias başını sallayarak zincirini bıraktı ve Kaden'a baktı. Kaden'in burun delikleri genişledi, bu onun kızgın olduğunun tek göstergesiydi.

Masanın sağında Habrick Meclisi duruyordu. En az on erkek kadın cadı katılmıştı ve hepsi de liderleri Santiago'nun etrafında mükemmel bir şekilde dizilmişti. Saçında o kadar çok jöle vardı ki burnum yanıyordu. İtalyan takım elbisesi, benim giydiğim siyah elbiseden daha dar olmuştu ve bunun bir anlamı vardı. Bakışlarıma karşılık verdiğinde sanki ona hayran hayran bakarken beni yakalamış gibi yavaşça gülümsedi. Gözleri her zamanki gibi üzerimde geziniyordu ve bu midemi bulandırıyor. Yakışıklılığıyla hiçbir kadının ona karşı koyamayacağını sanıyordu. Yanılıyordu, bunu son birkaç yıldır pantolonumun içine girmek için yaptığı birçok başarısız girişimde öğrenmişti.

Başımı iki yana sallayarak odaya döndüm. Gelen Ötediyar yaratıklarının sayısı Kaden için hâlâ yeterli değilmiş gibi hissediyordum. O onların kralıydı, tüm kralların kralıydı ve hakkı olanı istiyordu.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bana doğru döndü ve takım elbisesinin ceketini düzelttikten sonra başıyla selam verdi.

Gösteri zamanıydı.

Bana verdiği gücü çağırarak ellerimi havaya kaldırdım. Avuçlarımda yükselen alevler daireler çizip oyun oynar gibi dans ediyordu. Enerji toplarını tek tek meşalelere fırlattım. Alevler büyüyüp odayı aydınlatıyor, orada bulunan herkesin üzerine bir sessizlik çökerken en uzak köşelere gölgeler düşürüyordu.

Kaden yerine oturduğunda alevleri donuk, titreşimli bir dansa dönüştürdüm. Klanlar, meclisler ve liderleri de teker teker oturdular. Kaden parmaklarını masaya vurarak sabit bir ritim tuttururken gözleri odayı taradı. Kimse bir şey söylemedi, tek kelime bile etmedi.

“Gelebilenler adına mutlu olduğumu söyleyebilirim.” Kaden’in odayı dolduran sesi, bazılarına sakın ve ağırbaşlı gelebilirdi ancak benim duyduğum tek şey öfkeydi.

“Santiago. Meclisin her zamanki gibi çok güzel.” Cadılar gururlu ve güçlü bakışlarını ona doğru çevirirken o da başıyla onu selamladı. Liderlerinden nefret etsem bile onlara hayrandım.

“Rüya yiyenler.” Kaden, Santiago’nun meclisinin yanında oturan Baku klanını işaret etti. Gözleri, fiziksel olarak gösteremedikleri bir gülümsemeyi sergiliyor gibiydi. Bir ağzın olması gereken yerde, sadece derinin çapraz çizgiler hâlinde uzandığı bir yarık vardı. Ürkütücü piçlerdi ve onlardan uzak durmayı tercih ediyordum. Yüzyıllar boyunca, bazı klanların aslında barışçıl olduğuna ve kâbusları kovup yemek için çağrıldıklarına dair hikâyeler duymuştum. Yalnızca doğru fiyat karşılığında rüyalara dehşet aşılayanlarla karşılaşmıştım.

Konuşmasına devam ederken Kaden’in sesi beni tekrar gerçekliğe döndürdü. “Zihin büken çığırtkanlar.” Sol taraftaki ölüm perilerini fark ettim. Klan sadece dişilerden oluştuğu için bir grup farklı kadınlardan ibarettiler. Görünüşe göre genleri, her iki X kromozomuna da büyük ölçüde bağlıydı. Katılanların hepsi çok açık ya da çok koyu saçlıydı, para diye bağırان blazer ceketler veya vücuda oturan elbiseler giymişlerdi ve kelime oyunu yapmıyordum.

Liderleri Sasha, uzun, neredeyse maviye çalan saçlarını yarı açık yarı toplu bir şekilde arkaya atmış ve önü açık bir blazer ceketle ipek bir pantolon takım giymişti. Neredeyse yüz yaşındaydı ama sanki en verimli çağındaymış gibi görünüyordu. Kesinlikle tarz sahibi kadınlardı ancak Sasha’nın o ölüm çığılıklarını birisinin üzerinde kullanıp, kafasının parçalara ayrılmasına neden olduğunu görmüştüm. En sevdiğim ayakkabılarımdan beyin parçalarını çıkarmak haftalarımı almıştı.

“Güçlüleri görüyorum.” Kaden, cevap olarak sadece başını sallayan Gölgeler’e doğru işaret etti. Vücutları katı değildi, duman gibi dalgalar hâlinde hareket ediyorlardı. Suikastçılardan oluşan bir klandılar ve doğaları gereği hilekâr yaratıklardı. Onları tek bir lider

kontrol ediyordu, eğer Kash'ı ortadan kaldırırsanız suikastçılarına elveda demiş olurdunuz. Tek sorun, ona yeterince yaklaşmanız gerekiyordu. Çoğu aile gibi onun ailesi de yüzyıllar içinde güçlenmiş, iyi para ödeyen herkes için kanlı bir yol açmıştı. Yine de Kaden'a olan sadakatlerini takdir ediyordum. Birçok grubun Kash ve ailesine, korkunç patronuma en azından bir suikast girişiminde bulunmaları için para ödediğinden emindim ama Gölgeler ona asla ihanet etmemişti.

"Efsanelerin vahşi canavarlarını görüyorum." Kaden'in hâlâ kıpkırmızı olan gözleri kurtadamlara odaklandı. Bu sürüye Caleb liderlik ediyordu ve dünyamızda büyük saygı görüyordu. Onunla konuşulmadığı sürece sessiz kalırdı ama sadece bir bakışıyla yaydığı güç kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti, sakalı düzgündü ve çenesini gölgeliyordu. Belki Santiago'ya saçının dağınık görünmemesi için nasıl yapılacağını öğretebilirdi. Kendi kendime kıs kıs güldüğümde Alistair gözlerini bana dikti, ben de öksürerek bunu örtmeye çalıştım. Caleb'ı severdim.

Bu kurtadamlar tipik korku filmi kurtadamları değildi. Kurt formları daha çok kurttu ancak sırf boyutları bile ölümlü olsun olmasın herkesi korkutmaya yeterdi. Erkekler sürülerindeki dişilerden genellikle biraz daha iri olurdu fakat dişiler daha vahşiydi. Caleb ailesini gözlerden uzak tutuyor olsa da Kaden her çağırdığında gelirlerdi. Mümkün olduğunca politikadan uzak durmayı tercih ettikleri için anlaşılması zor ve ketumlardı ancak yine de hepsi buradaydı.

"Yani, ölümlü konseyi bile gelmiş!" Kaden, Elijah ile grubuna hafifçe başını salladı. Elijah orta yaşlıydı ve şakaklarında belirgin griler vardı. Takım elbisesini sanki canavarlarla dolu bir odada önemli biriymiş gibi düzeltti. Kaden bu politikacıya yardım ederek harika bir muhbir ve daha da iyi bir kara para aklama kaynağı kazanmıştı.

Kaden'in gözlerindeki kızıl ateş, oturan üç vampire odaklanırken alevlendi. "Ve yine de kan hırsızlarından sadece bir avuç kadarı gelmiş." Sesinden zehir akarken odadaki gergin hava daha da arttı. Kaden'in parmakları masada ritim tutmayı bıraktığında herkes kas-katı kesildi, sessizlik duyularımda yankılanan bir uğultu gibiydi.

"Kralınız nerede?" Bu tuzak soruydu ve doğru bir cevabı olmadığını biliyordum.

Adamlardan biri ayağa kalkıp kravatıyla takım elbisesinin ceke-

tini düzeltirken boğazını temizledi. “Bay Vanderkai gelemedi ve en içten özürlerini ilettiler. Diğerleri onun mevcut iktidarını sınıadıkları için şu anda bununla uğraşıyor.”

Kaden gözlerini vampire dikerken sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu. Asırlar gibi gelen ama yalnızca birkaç dakikalık bir süre boyunca sessizlik oldu. Adam ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kıpırdanıyordu, vampirler terleyebiliyor olsaydı şu anda ter döküyor olacağına emindim.

“Son zamanlarda oldukça fazla bu tür problemler yaşıyor gibi görünüyor,” dedi Kaden nihayet, masaya vurmaya devam ederken ses tonu yumuşaktı. “En son ne zaman geldi?” diye sordu Tobias’a dönerek.

Tobias gözlerini vampire dikmiş, yüz hatlarını bir gülümseme kaplamıştı. “Uzun zaman oldu, efendim. Aylar oldu.”

Kaden başıyla onaylarken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Aylar.”

“Evet,” dedi genç adam boğazını temizleyerek. “Ama son birkaç toplantıda onun yerini prens almıştı.”

“Evet, erkek kardeşi. Peki o nerede?”

“Gelemedi. Sizi temin ederim ki ikisi de burada olmak istedi ama şu anda yaşadığımız bazı problemlerle baş edebilmek için gerçekten sağlam bir baskı kurmak gerekiyor.” Sanki yalan söylerse neler olacağını biliyormuş gibi kelimeleri zorlanarak söylemişti.

“Anlıyorum,” dedi Kaden. Masadakilerin bazılarının gerginliği azalırken topluca soluk verdiklerini duydum. Ancak benim ve onu gerçekten tanıyanlar için durum böyle değildi. “Dengeyi korumak zordur. Özellikle de böyle zamanlarda başkalarının arasındayken. Bir zamanlar olduğumuz şeyle, dünyanın bir zamanlar olduğu şeyle kıyaslandığında sayımız çok az. Tehditler baş gösteriyor, endişe ve korku bizi ele geçiriyor. İşte bu yüzden, her şeyden önce birbirimize kenetlenmeliyiz.” Öne doğru eğilirken masaya vurmaya bıraktı. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Vampir başını bir kez sallayarak onayladı. “Evet. Size katılıyorum.” Yalan.

Kaden saf beyaz, tehditkâr bir parıltıyla yavaşça gülümsedi. Eli ni masaya vurduğunda oda sarsıldı. Girişteki kapılar çarparak kapandı ve hepimizi içeri hapsetti. Masa ikiye bölündü, odaya yoğun bir buhar yayılırken herkesi ayırarak kenarlara itti. Kimse yerinden

sıçramadı ya da kıpırdamadı, oldukları yerde kaldılar. Korkuyorlarsa bile bunu belli etmiyorlardı. Olacakları biliyorlardı ve Kaden'in her şeyden çok nefret ettiği tek şey zayıflıktı. Kaden çukurunun önünde bir kral gibi duruyordu çünkü tam olarak öyleydi. İçi boş, yankılanan bir çukurdu.

Ellerimi kucağımın ortasında kavuşturmuş izlerken boğazımda büyüyen yumruyu bastırdım. Yüzlerini aydınlatan pis sırtışılarıyla Tobias ve Alistair'i görebiliyordum. Sıcaklık artmış, erimiş lavlar odanın ortasındaki delikte girdap gibi dönmeye başlamıştı. Yüzeyinde sıcak volkanik kabarcıklar patlarken duman yukarı doğru kıvrılıyordu.

"Hadi, durmayın. Atlayın." Kaden eliyle vampirleri çukura doğru yönlendirdi.

"Sen kafayı yemişsin," diye çıkıştı kadın vampir, bir diğeri odayı tarayıp başka bir çıkış arıyordu.

Diğer yaratıklar yardım etmek için hiçbir hareket yapmıyorlardı. Kaden'm gazabının kendilerine yönelik olmadığını biliyorlardı ve kendilerine yönelmesini istemiyorlardı.

Kaden'in kahkahası dumanla dolu odada yankılanırken bir elini göğsüne koydu. "Öyle miyim? Yoksa itaatsizlikten mi hoşlanmıyorum? Dianna." Gözlerim ona doğru döndü. "Arkadaşlarımıza yardımcı olur musun, lütfen?"

Başımı yavaşça vampirlere doğru çevirdim ve bakışlarımı üzerlerine odaklayarak ayağa kalktım. Onlara doğru yürürken ellerimi iki yana açtım. Ötediyar yaratıkları ben yanlarından geçerken gerildiler ama yüzlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Ben Kaden'in silahıydım. Güçlüydüm. Bunu biliyorlardı, ben de biliyordum. Ateşten ve etten yapılmış bir kılıçtım.

Kaden konuşmasma devam ederken sesi yankılandı. "Belki de güven sorunlarımız vardır. Gördüğünüz gibi, kralınız bu tür sıkıntıları ilk kez yaşamıyor ve zamanımız ile başarmamız gerekenler göz önüne alındığında..." Dişi vampirlerden birinin yanında durduğumda vampir gözlerinde korkuyla bana baktı. "Zayıflık gösteremem."

Onu kollarından tutup çukura doğru çektiğimde kadın çığlık attı. Tutuşuma karşı mücadele ederken çivili topukları birkaç kez kaval kemiğime çarptı ama mücadelesi kısa sürdü. Onu uçurumun kenarından aşağı attığımda, düşerken attığı çığlıklar sadece birkaç

saniye sürdü. Lav havuzuna çarpıp yok olurken vücudunun etrafında alevler parlıyordu.

Başka bir vampir kaçmak için son bir çabayla yanımdan koşarak geçti. Kollarımı keskin bir hızla uzattığımda, parmak uçlarımdan pençeler fırlayıp adamın karnına saplandı. Nefesi kesildi, bileğimi kavradığı sırada vücudu elimin etrafında kıvrıldı ve bakışlarımla buluştu. Onu kaldırıp aşağıdaki ateşe fırlatırken gözleri korku ve panikle doluydu.

Üçüncüsü de ikincisi gibi oldu. Kaçmaya, mücadele etmeye çalıştı ama sonunda onu lavın içine attığımda, merhamet çığlıkları obsidiyen duvarlarda yankılandı. Odadaki son yaşayan vampire doğru yürürken pençeli elimi kan sıçramış yanağıma sildim. Pes etmişti, kaçacak bir yeri olmadığını biliyordu, taş zeminde bir top gibi kıvrılıp kalmıştı. Onu takım elbisesinin yakalarından tutup kaldırdım ve dönerek çukurun üzerine getirdim.

Sarı gözlerinde hafif bir yaş parıltısı vardı. "Lütfen," diye yalvardı. "Benim bir ailem var."

Aile. Bu kelime zihnimde yankılanırken köpek dişlerimin geri çekildiğini hissettim. Kan arzusu topuklarıma yapışmış, boyun eğip canavarımı zincirden kurtarmam için yalvarıyordu. *Aile.* Bu kelime bana bunun ben olmadığımı hatırlatan bir darbe gibiydi. Kalbimin her atışı onun içindi ve onun var olduğunu hatırlamak beni deliliğin sınırından geri döndürüyordu. *Aile.* Bu kez kız kardeşimin kahkahasının sesiyle sarmalanan kelime, beraberinde anıyı da getirdi.

Gabby başını iki yana sallıyor; ben ağzına bir parça patlamış mısır atmaya çalışıp başaramazken bana gülüyordu.

"Bir doğaüstü varlığa göre çok kötü nişan alıyorsun." Bir avuç dolusu patlamış mısırı bana fırlatırken kıkırdadı.

Ayağımla hafifçe bacağına vurarak "Hey, burada eğitilmiş katil olan benim," dedim.

*Kahkahalara boğuldu. "Lütfen! **The Locket**'ın sonunda ağlamıştın."*

"O üzücü bir film. Üzücü bir sonu vardı. Hep berbat filmler seçiyorsun."

Saatlerce o aptal film yüzünden gülmüştük. Ona mezuniyet he-

* 1946 yapımı Amerikan psikolojik gerilim filmidir. -ç.n.

diyesi olarak aldığım pahalı kanepede oturmuş, çok sevdiği daireyi darmadağın etmiştik. Mezuniyetinin üzerinden aylar geçmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim.

Bu düşüncenin verdiği acı beni anılardan uzaklaştırdı. Dünya tekrar netleşirken boşluğun üzerinde asılı tuttuğum vampire birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak baktım. *Aile*. Puslu dumanın ötesinde, Kaden'in gözlerinin kızıl alevleriyle karşılaştım. Mesaj dile getirilmemişti ama yine de açıldı. Tereddüt etme, düşünme, sadece işini bitir. Eğer bende bir zayıflık sezerse kız kardeşimi de alırdı. Kaden'la göz temasını kesmeden pençelerimi vampirin boynundan çektim ve elimi açarak onun çukura düşmesine izin verdim.

Adam ortadan kaybolurken Kaden gülümsedi. Altımızdaki portalın kapanmasını emretti ve masa, etrafındakilerle birlikte hareket ederek tekrar yerine oturdu. Arkamdaki kapınm gıcırtısı, kalan duman koridora sızarken artık tamamen sessiz olan odayı doldurdu. Birkaç kişi öksürerek sandalyelerini düzeltirken taşlar yere sürtündü.

Parmak eklemlerimi ve tırnaklarımı süsleyen kıpkırmızı lekeye baktıktan sonra ellerimi iki yanıma indirdim. Başımı dik tutup Kaden'm yanına doğru yürürken beynim ne yaptığımı algılayamadan ayaklarım harekete geçmişti. Alistair ve Tobias beni izliyor, beni inceliyorlardı ama kanla kaplı olmak konusunda herhangi bir duygu belirtisi göstermiyordum. Ellerimi önümde kavuşturmuş, yüzüm karşıya dönük duruyordum.

Zayıflık yok. Asla.

"Artık bu işin icabına baktığına göre, bizi neden buraya çağırmıştın? diye sordu Gölgelelerin lideri Kash. Gölgeler, kukla ustalarının arkasında sürüklenirken yoğun bir aksanla konuştu.

"Çok basit. Azrael'in Kitabı hakkında bir haber aldım."

Kaden nihayet yerine oturduğunda odayı birkaç nefesle fısıltı doldurdu. Alistair, Tobias ve ben ayakta kaldık. Her zaman en önde, korkusuz ve acımasızdık.

"İmkânsız," diye tısladı Baku'nun lideri.

Bir an sessizlik olduktan sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı. Hepsi Baku'yla aynı fikirdeydi ve kitabın bir efsaneden ibaret olduğunu savunuyorlardı. Bu kadar çok sesin yükselmesi taş salonun içinde boğucu bir etki yaratmıştı. Bir tek kurtadamlar konuşmuyordu. Sadece oturmuş, izliyor ve dinliyorlardı.

İnsan politikacı Elijah'ın sesinin diğerlerinden daha fazla duyulması beni şaşırtmamıştı. “Bu metin bulunmuş olsa bile, Tanrılar Savaşı'ndan bu yana binlerce yıl geçti. Onu nasıl okuyacağız?”

“Okumak mı?” diye alay etti Santiago. “Eğer gerçekse bile, beraberinde neler getireceğini biliyorsunuz.”

Hepsi Kaden'a bakarken sessizlik çöktü.

“Dünya Yok Edici,” dedi yumuşak bir kadın sesi sol köşeden.

Herkes dönüp Sasha ve kız kardeşlerine baktı. Ölüm perileri bu olay başladığından beri neredeyse kurtadamlar kadar sessizdi. Sasha'nın gözleri düşüncelerinde kaybolmuş gibi donuklaşmıştı. Biri omzuna dokunana kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi. Beyaz takım elbisesini düzeltip boğazını temizlerken uzun mavi saçları başıyla birlikte sallandı.

Ellerini masanın üzerine koymadan önce çenesini ovuşturan Kaden, “Ah, evet,” dedi. “Meşhur Dünya Yok Edici. Efsane. Unir'in Oğlu. Unutulmuş Kılıcı'nın taşıyıcısı. Peki nerede o?”

Kimse konuşmadı.

“Kesinlikle. Ana gezegenleri Rashearim havaya uçtuğundan beri ne görüldü ne de duyuldu. Onun sebep olduğu bir yıkımdı, değil mi? Hikâye böyle değil miydi? O Ötediyar'ın karabasanı. Hepinizi hizada tutmak için anlatılan hikâyeler.”

“Onlar hikâye değil. Onlar gerçek. Ötediyar'ın kendisi onun yüzünden, onlar yüzünden bizim ulaşamayacağımız bir yerde,” diye araya girdi Santiago. Yanındaki cadılar başlarını sallarken birbirlerine yakın duruyorlardı. Gözleri bize sabitlenmişti, Santiago'nun sırası gelmeden konuştuğu için saldırmamızı ya da bir hamle yapmamızı bekliyorlardı. “Gökseller hâlâ bu dünyada dolaşıyor. El hâlâ bu dünyada dolaşıyor ve eğer El hâlâ varsa, o zaman onun bir bedeni, bir kafası var demektir. Dünya Yok Edici, o kafadır.”

“Ve kafalar koparılabilir.” Kaden'in sözleri zehir gibiydi.

Sessizlik bir kez daha çökerken, kelimeler içime işledi. Diğerlerinden önce kokusunu aldım. Korku. Kaden'in dünyasındaki yaşamım ve zamanım çoğu kadar uzun olmamıştı ama Kaden'dan çok bu Dünya Yok Edici'den korktuklarını görmek çok şey ifade ediyordu.

“Anlıyorum. Hepiniz ondan korkuyorsunuz. Ama yaşıyor olsa bile o düşündüğünüz gibi biri değil. Yüzyıllardır kimse onu görmedi, başkalarının bu imgeyle kurduğu masallara kulak asmayın.

Söyledikleri kadar güçlü ve yetenekliyse, nerede o? Onun türünden yüzlercesini yok ettim ama yine de ortaya çıkmadı. O bir korkak, güçsüz, yaralı. Bu *Dünya Yok Edici*, kendinden öncekiler gibi bir tanrı değil. Gerçek bir güce sahip değil ama biz sahibiz. Size kendi yalanlarını söylüyorlar, onları yutturmaya çalışıyorlar. Sizi kendi isteklerine boyun eğdirmek istiyorlar. O kitabı ele geçirdiğimde biz hükmedeceğiz, hepimiz. Artık gölgelere bağlı kalmayacağız ya da bizi değersiz görenler tarafından ezilmeyeceğiz. Değişim, kendi dünyalarında kendi kanlarını döktükleri anda gerçekleşti. Peki ya şimdi?”

Kaden ayağa kalkıp öne doğru eğildi ve ellerini masaya dayadı. Her bir liderin bakışlarına karşılık verirken sadece birkaçı yerlerinde kıpırdandı.

“Şimdi bizim olanı geri alma zamanı. Bizden çalınanları. Onlar diyarları mühürlemeden önce seçeneğimiz kalmamıştı. Hiçbir seçeneğimiz yoktu. Halkınızdan kaç kişi o kapıların ardında? Hımm?” Önce Santiago’yu, sonra diğerlerini işaret etti. “Seninkiler ya da seninkiler? Hâlâ yaşayıp yaşamadıklarını merak ediyordunuz?”

Sözleri hedeflerini bulmuştu.

“Peki ya bu kitap? Elinde mi?” diye sordu Gölgelelerin lideri.

Kaden dilini şaklattı. “Bu bir sonraki aşama. Henüz elimde değil ama yakında elime geçecek. Eljah,” dedi insanı ve konseyini işaret ederek. “Gökseller hakkında istihbarat sağlayacak kadar kibar davrandı. Onların saflarına sızdık, hepinizi buraya çağırmamın nedeni de bu. Birlik olmamız gerekiyor. Diyarları açma sürecini başlattığımda zayıf görünemeyiz.” Vampirlerin olduğu yere ve ardından diğerlerine baktı. “Bir an için bile. Hepinizin yanımda olmasına ihtiyacım var ve eğer olmazsanız...” Tehdidin üzerlerinde asılı kalmasına izin vererek masanın ortasına baktı.

Hepsi teker teker kendi ana dillerinde evet diyerek kabul etti. Kurtadamlar en son konuşanlardı ve bunu fark eden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Önce yüzümdeki sonra da ellerimdeki kanı yıkarken obsidiyen lavaboda su kahverengi akıyordu. Kaden beni dönüştürdüğünden beri her gün vücudumdaki kanı temizliyordum. Kandan anılar çı-

karabilen, anında alev çağırabilen ve dilediğim canavara dönüşebilen bir yaratığa dönüşmüştüm. Her beslenmek zorunda kaldığımda, kendimi daha az insan gibi hissediyordum. Ancak bu kız kardeşimin hayatı için ödediğim bedeldi. Üzücü kısmı ne miydi? Diğer seçenekle karşılaştırdığımda bundan nefret etmiyordum. Yıllardır ilk kez bugün hata yapmıştım. Tereddüt etmişim ve Kaden da bunu görmüştü.

Suyu kapatıp, raftan bir el havlusu alarak hâlâ yüzümün kenarına yapışmış olan kan lekelerini sildim. Yansımam bana eskiden olduğum kişinin bir gölgesini gösteriyordu. Yüzüm artık daha sertti, yanaklarımın ve çenemin hatları yontulmuştu. Yüz hatlarımın keskinliği benim dışımda herkese çekici geliyordu. Yüzümü daha yumuşak, belki daha nazik hatırlıyordum. Bezin kenarı dudaklarımı, içimdeki canavar yüzeye çıktığında çelikten daha keskin olan köpek dişlerini koruyan dolgun yumuşaklığı sıyırdı.

Güzel olduğumu, çoğuna göre ilginç olduğumu söylüyorlardı. Bu sözler yüzüme tokat yemiş gibi içten içe irkilmeme neden oluyordu. Ne olduğumu biliyordum. Ölümcül, acımasız ve caniydim. Kız kardeşim için, bizim için, Kaden'ın bana tasma takmasına izin vermişim. Pençelerim ve kırık kemiklerimle ona huzurlu bir yer açmış, güvenliğini kan gölleriyle ödemişim.

"Lütfen, benim bir ailem var."

Adamın sesindeki çaresizlik kafamın içinde yankılandığında, gözlerimi sımsıkı kapatarak sesi bastırdım. Bezi kenara fırlatıp lavabonun kenarlarına tutundum. Parmaklarım, ellerimin altında parçalandığını hissedene kadar granite gömüldü. Bunlar yıllar önce o gece fısıldadığım sözlerin aynısı değil miydi? Kız kardeşimi kucaklayarak yere oturmuş, elini tutmuştum. Ölümün soğuk hissi tenini kavrarırken, birine, herhangi birine ona yardım etmesi, onu kurtarması için yalvarmışım. Bana cevap verecek olan herkese bedenimi, hayatımı, ruhumu, her şeyimi sunmaya hazırdım.

"Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi açtığımda yumuşak kahverengi gözbebekleri bana bakıyordu, artık o parlak korlar yoktu. Aynadan Kaden'a baktım, banyo kapısına yaslanmıştı ve kendi alanından daha fazla yer kaplıyormuş gibi görünüyordu. Benden uzun boyluydu, bu da çoğu kadın için ortalamanın üzerinde bir boya sahip olmam sebebiyle bir şey ifade ediyordu. Her filmde ya da kitapta arzulandığı gibi sevimli, minyon bir şey değildim. Göğüslerim küçüktü ama bunu kalçala-

rımla telafi ediyordum. Tek kıvrımlı yerim onlardı. Zayıftım, güçlü ve esnek kaslarım vardı, kelimenin tam anlamıyla bir savaşçıydım. Dönüştükten sonra her gün Alistair, Tobias ve hatta Kaden ile antrenman yapmıştım. Çoğu zaman bayılana kadar dayak yemiştım. Rakibime karşı başarılı olmayı öğrenene kadar yıllar geçmişti. Kaden savaşçılar istemişti ve nedenini çok geçmeden öğrenmişim.

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde merak dolu bir ifadeyle diki-liyordu. Normal insanların anlayabileceği gibi endişeli bir bakış değildi. Benim iyiliğimi umursamadığını biliyordum, sadece hâlâ hizada ve itaatkâr olmamı umursuyordu.

“İyiym, sadece biraz yorgunum,” diye cevap verdim, biraz daha doğrularak.

Hafifçe gözlerini kıstı. “Hmm.”

“Kız kardeşimi görmek istiyorum.”

Dudakları hafifçe bükülürken kapı pervazından uzaklaştı. “Şimdi olmaz.”

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Onu görmeyeli aylar olmuştu ve onu özlemişim. Onu yem olarak kullanıyordu. İstediklerini yaparsam, ziyaretler azalsa da beni ödüllendirecekti.

“Seni sevdiğimi unutma.”

Bu sözleri onunla son kez telefonda konuştuğumda telefonu kapatmadan hemen önce söylemişti. Kahretsin, bunun ne zaman olduğunu bile hatırlayamıyordum. Son birkaç haftadır onun sesi sık sık aklıma geliyor, ayakta kalmamı ve daha da önemlisi insan kalmamı sağlıyordu.

Kaden sessiz adımlarla arkamdan yaklaşırken doğrulup yansımasının yaklaşmasını izledim. Benden birkaç santim uzakta durduğunda çenesi başımın üstündeydi. Ellerini kaldırıp yüzümün etrafındaki saç tellerini topladı ve nazikçe geriye doğru çekti. Parmaklarını ipeksi saçlarımın arasında gezdirirken sanki bu his hoşuna gidiyormuş gibi bakışları aynada beni esir aldı.

“Tereddüt ettin.”

Biliyordu.

Sağ eli bir kez daha saçlarımdan aşağı kayarak uçlarına ulaştı ve çıplak sırtımda gezindi. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Sandığın sebeplerden dolayı değil.” Gözlerimi aynadan ayırmadan ona bakmaya devam ettim. Tıpkı vahşi doğadaki bir hayvan gibi, gözlerini avından bir saniyeliğine ayırırsan her şey biterdi.

“Hı-hımm,” diye mırıldandı parmaklarını omurgam boyunca sürükleyip sırtımın alt kısmında dururken. Elini yukarı doğru götürerek elbisemin ince dikişinin altına daldırdı. Ona doğru titrerken hâlâ göz temasını kesmiyordum. Küçük bir gülümseme dudaklarının kıvrımını yumuşattıktan sonra başını boynuma doğru eğdi. “Çok güzelsin.” Sözleri tenimde dans ediyor, nefesi dudaklarının altındaki nabızı hızlandırıyordu. Dili tenimde gezinerek içime bir ürperti daha gönderirken, eli göğsümü avuçlamak için yukarı doğru hareket etti. Başparmağını meme ucumda yavaşça gezdirerek içimden kasıtlı olarak yumuşak bir inilti kopardı. Ona doğru yaslanıp kalçalarımı oynattım ve uzunluğunun kıcıma bastırdığını hissettim.

Dudakları boynumdan çeneme doğru ilerlerken kavurucu bir iz bıraktı. “Sen bana aitsin. Her şekilde benimsin.” Dokunduğu her yeri öpüp ısıırıyordu. “Anlıyor musun?”

Başımı sallayıp omzuna yasladım ve daha iyi erişmesine izin verdim. Zevk ve acı arasındaki ince çizginin bende her zaman bir tepki uyandırdığını biliyordu. Boşta kalan elini uzatıp saçlarımın arasına soktu ve avucunun içinde sıkarak başımı yana yatırdı. Bana doğru eğildi, beni lavaboya doğru daha sert bastırarak kaçacak yer bırakmadı. Pençelerinin göğsümün kıvrımına dokunduğunu hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gözlerini açıp kulağımın kenarını öptü. O keskin pençelerini göğsümün ortasına doğru sürüklerken, kavurucu kırmızı gözleri beni delip geçiyordu.

“Ama zayıflık gösteremem, bu sen olsan bile. Şimdi değil, bu kadar yakinken değil. Anlıyor musun?”

Tırnakları derime batarken başımla onayladım. Ig’Morruthenler güçlüydü ve öldürülmeleri neredeyse imkânsızdı. Neredeyse. Hepimizin bir zayıflığı vardı, bizi yok edebilecek tek bir şey. İşin püf noktası, sizi parçalara ayırmadan önce onu bulmaya çalışmaktı. Daha önce başım kesilmiş, uzuvlarım kopmuş ve boynum kırılmıştı ama bunların hiçbiri beni öldürmemişti. Yok edilmemiş olan tek şey kalbimdi. Böylece, eleme yaparak kalbim çıkarılacak olursa öleceğim sonucuna vardık. Aptal ölümlü kalbim, benim zayıflığımdı.

“Evet,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bunu biliyorum.”

Parmakları daha sert bastırarak göğsüme saplandı. Çığlık atmadım. Ona bu zevki tattıramazdım.

“O zaman neden tereddüt ettin?” Sesi kulağımda nefes nefese bir fısıltıydı.

Yalan.

Ona gerçek sebebini söyleyemezdim. Eğer bir an için bile herhangi birini ondan ya da davasından üstün tuttuğumu düşünürse beni hemen burada bitirirdi.

“Çünkü,” diye tısladım. “Onun bir ailesi var. Onu öldürerek sadece kendine daha fazla düşman yaratıyorsun.” Acıyla nefes almaya çalışarak tekrar derin bir nefes aldım. “Bu ne kadar yakın olduğunla ilgili bir zorluk.”

Gözleri tekrar ela tonuna dönüp saçlarımı serbest bırakmadan önce, bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca bakışlarını üzerimden ayırmadı. Göğsümdeki parmaklarının gevşediğini hissettiğimde elini elbisemin altından kaydırды. Kalçalarımı kavrayarak beni öyle bir döndürdü ki neredeyse yana düşecektim.

Öne doğru eğilirken vücudu benimkine bastırды. “Beni önemsiyor musun?”

“Evet.” Elimini göğsümün üzerinde ovuşturarak uzandım. Deri iyileşmişti ama ıslak kan lekesi parmaklarımı kaplamıştı.

Bu tamamen yalan değildi. Başlangıçta onu önemsemiştim, ta ki birkaç yüzyıl boyunca davranışlarını mazur görmek beni bunaltana kadar. Sırlarını benimle hiç paylaşmamıştı ama Kaden’in ağır hasar görmüş yanları olduğunu biliyordum ve onun için üzülüyordum. Kaden her zaman görüldüğü kadar aşağılık değildi. En azından içinde daha derin bir şeyler görebildiğim anlar, parçalar olmuştu. Geçmişindeki bir şey onu bıkkın, soğuk ve gaddar biri hâline dönüştürmüştü. Yani evet, onu önemsiyordum ama bu hiçbir zaman aşk değildi. Gabby’nin bana ısrarla izlettiği o aptal filmlerdeki ya da şairlerin sone yazdığı duygulardaki gibi değildi fakat önemsiyordum. Kaden’dan asla kurtulamayacaktım ve böyle sınırlı şekilde bile olsa, değer vermek kalmamı kolaylaştırıyordu.

Dudakları yanağımı okşadı. “Güzel. Bir daha tereddüt etme.”

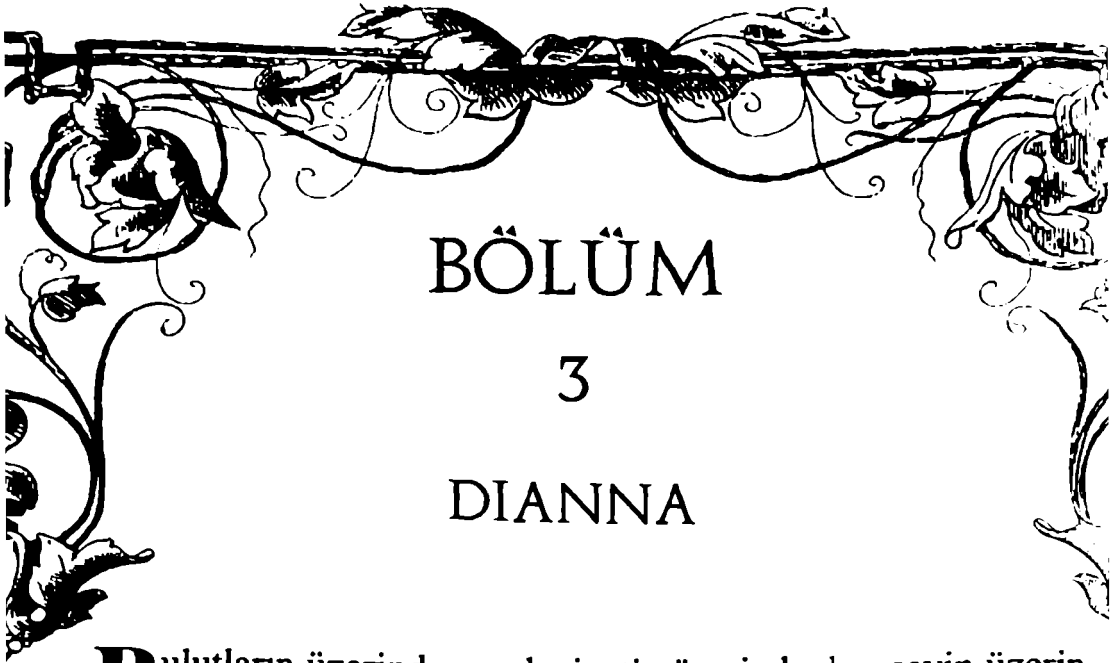
Ellerim hâlâ elbisemin kumaşını tutarken başımı salladım. Beni lavabo ile sert vücudu arasında sıkıştırmaya devam ediyordu.

“Bırak beni,” diye fısıldadım. Bu bir rica ve sessiz bir talepti. Beni şu anda tuttuğu yerden daha büyük bir anlam ifade ediyordu. Hayatımın kavgâ ve şiddet dolu doğası bana fazla geldiğinde sık sık hayalini kurduğum, asla yerine getirilmeyeceğini bildiğim bir istekti. Bunun dışında bir hayat için can atıyordum. Kız kardeşimle

birlikte geçireceğim bir hayat. Sevildiğim ve sevillebileceğim bir hayat. Sadece bir hayat. Ancak daha o konuşmadan önce cevabını biliyordum ve bunu kastettiğine dair en ufak bir şüphem yoktu.

Kaden arkasına yaslandığında gözleri yüzümde dans ediyordu. Tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

“Asla.”

BÖLÜM

3

DIANNA

Bulutların üzerinde, medeniyetin üzerinde, her şeyin üzerinde, berrak gece havasında uçuyordum. Şık siyah kanatlar akıntıya karşı çırpınarak beni ileriye doğru itiyordu. Ig'Morruhen olmakla ilgili en sevdiğim şeylerden biri, istediğim her şeye ve herkese dönüşebilme yeteneğimdi. Kaden bana bu yeteneğin, bedenlerini istedikleri şekle sokabilen kadim insanlardan geldiğini söylemişti. Bazıları korkunç, güneşi bile engelleyebilen görkemli yaratıklara dönüşebiliyordu. Saygın bir kraliyet kanına sahip değillerdi ama kendi başlarına birer tanrıydılar. Tanrılar Savaşı onları yok edene kadar, hepsinden korkulur ve saygı duyulurdu.

Yıldızlar üstümde ve her tarafta dans ediyordu. Kanatlarımı daha sert çırparak onlara doğru yükseldim. Böyle bir güzellikle çevriliyken, devam edersem ne olacağımı merak ediyordum. O anda gerçek özgürlüğü hissettim ve bunun tadım çıkarırken asla bitmesini istemedim.

Aldığım şekil, Kaden'm bana yüzyıllar önce gösterdiği ve favorilerimden biri olan şekildi. İnsanlar bu canavarı bir ateş ejderhası olarak tanıyordu. Mitolojik ejderhalara benzerlerdi ama dört ayaklı, ateş püskürten canavarların aksine ben bu formda iki ayaklıydim. Ellerim ve kollarım gerilerek devasa kanatları oluşturuyordu. Başımın tepesini boynuzlarla pullar süslüyor, geriye doğru ince, keskin uçlarla son buluyordu. Derim bu formda daha kalındı ve zırhlı, pullu tabakalarla kaplıydı. Bulutların arasına dalıp dans ederken uzun, jilet gibi bir kuyruk arkamda sallanıyordu.

Yıldızlar benim tek arkadaşım ve yalnızlığın tadını çıkarıyordum. Gözlerimi kapatıp kanatlarımı açabildiğim kadar açarak kendimi rüzgâra bıraktım. Kaden'm insan bağlantılarının iyi tarafı, ateş püskürten uçan bir canavarı vurmayacak olmalarıydı. Şimdilik

huzur doluydum. Ateş püskürten ölüm kraliçesi Dianna ya da sevgi dolu ve düşünceli abla Dianna değildim. Sadece buydum.

"Bana erkek kardeşin kellesini getir."

Kaden'in sesi bilinçaltımda yankılanırken, önceki gecenin anısı kapalı göz kapaklarımın ardından bir film şeridi gibi geçti.

Kaden yataktan kalkıp giysilerini aldı ve teker teker üstüne geçirdi. Hiçbir zaman yanımda kalmamış, bana bir kez bile sarılmamıştı.

Kapının önünde durup elini kapı koluna koydu ve dönüp bana baktı. "Ve Dianna, ortalığı dağıt. Bir mesaj vermek istiyorum."

"Nasıl istersen," diye cevap verdim, doğrulup çarşafları kendime doğru çekerken. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında kapının çarpma sesi volkanik evin her köşesinde yankılandı. Ellerimle yüzümü kapatıp birkaç dakika daha orada oturdum.

Benden sadece bir prensin kellesini getirmemi istememişti. Hayır, benden bir arkadaşımı öldürmemi istiyordu. Drake sonuna kadar güvendiğim çok az varlıktan biriydi. Üstelik başka seçeneğim olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamıştım.

Gözlerimi hızla açıp, süzülen bedenimi gece gökyüzünde daha hızlı uçurmaya odaklandım. Kanatlarımın her güçlü darbesiyle duygularımı bir kenara itip bir kez daha kilit altına aldım.

Naimer Denizi'nden gelen deniz suyunun kokusunu daha görmeden almıştım. Müzik ve hareketli şehrin sesleri kısa sürede kulaklarıma dolarken bana yaklaştığını anlatıyordu. Tirin, Zarall'ın kalbinde yer alan ve şu anda Vampir Kral'a ait olan güzel bir şehirdi. Aslında Zarall kıtasının tamamı Vampir Kral ve kraliyet soyunun altıncı oğlu Ethan Vanderkai'ye aitti. Doğudan batı yarımküreye kadar doğan her vampir onun yönetimi altındaydı ama bu gece aradığım kişi o değildi. Hayır, kardeşi, Gecenin Prensi Drake Vanderkai için buradaydım.

Kaden, beni yüzyıllar boyunca pek çok varlıkla tanıştırmıştı ve içlerinde arkadaş diyebileceğim çok az kişi vardı. Ancak Drake farklıydı, onunla arkadaş olduğumuzu düşünüyordum. Ailesi yıllarca Kaden ile birlikte çalışmıştı. Neredeyse her şeyde onların parmağı olduğu için Kaden'in aradığı eserleri ve eşyaları nasıl temin edeceklerini de biliyorlardı. Kaden'in bu kadar sinirlenmesinin asıl sebebi de buydu. O kitabı istiyordu ve onların büyük bir yardım kaynağı olacağını biliyordu ama toplantılara gelmeyi bırakmışlardı.

Başta, Ethan kendisi yerine Drake'i göndermişti. Aldırmamış-

tım. Konuşacak, gülecek ve sürekli tetikte olmayacak birinin olması güzeldi. Ancak sonra Drake gelmeyi kesmişti ve bu son olay Kaden için yeterliydi. Kan istiyordu, Kaden'm isteğini yerine getirecek kişi de bendim.

Bunun kararlılığımı sınavan yeni bir test olduğunu biliyordum. Onun önünde tereddüt ettiğimde, paranoyak beyni zayıfladığımı düşünmüştü. Drake'le olan arkadaşlığımı düşünmeksizin ona yandığını göstermem gerekiyordu. İtibarımı ve konumumu riske atamazdım. Eğer ikisinden biri sorgulanırsa, *kız kardeşimi* riske atmış olurdu. Bu kabul edilemezdi, o yüzden Drake'ten başlayarak sadakatimi kanıtlayacaktım.

Bulutların altına dalarak aşağıdaki vadiye odaklandım. Çok renkli ışıklar, yukarıdaki yıldızları yansıtacak şekilde araziye dağılmıştı. İnsanlar dışarıda gecenin tadını çıkarıyor ve sesler, araba kornalarıyla müzik sesleri ılık havada bana doğru süzülüyordu. Parlak beyaz ışık huzmeleri, dinlemek isteyen herkesi şehrin yakınlarına çağıran işaret fenerleri gibiydi. Her gece olduğu gibi bu gece de bir parti vardı ve ben de partinin kalbine doğru gidiyordum.

Dağların üzerinde uçarken, sol tarafımda okyanus hafif dalgalarla kıyıya vurarak dans ediyordu. Yakındaki bir uçuşun etrafından süzülüp, inişimi yavaşlatmak için kanatlarımı havaya çarparak yavaşça geri çektim. Müzik, çıkardıkları tüm sesleri bastırıyordu. İnsanlar beni fark edemeyecek kadar sarhoş ve dalgındı.

Havada şekil değiştirip sokağa indiğimde siyah duman etrafımda kıvrıldı. Yere çömelerek indiğim sırada birkaç kişi yolumdan çekildi. İçkileri dökülünce nereye gittiğime dikkat etmem için bana bağırıyorlardı. Onları görmezden gelerek kalın, ikiz örgülerimi omuzlarımdan sarkacak şekilde düzelttim.

Logoes olarak bilinen Tirin'in iç kesimlerine ulaştığımda, ışıklar gümüşten kırmızıya ve altın rengine değişiyordu. Güzelliği ve tarihi eserleriyle tanınan ama en çok gece hayatı ile meşhur olan, popüler bir yerdi. Sayısız bar, taverna, lüks eğlence mekânlarıyla burada isteyebileceğiniz ya da ihtiyaç duyabileceğiniz her şey mevcuttu. Turistler ve yerli halk, ay gökyüzünde yükselirken nelerin uyandığından habersiz şekilde gevşeyip rahatlamak için Logoes'a akın ederdi.

Siyah kolsuz bluzum, deri pantolonum ve topuklu ayakkabılarımla geceyi dışarıda geçiren herhangi bir ölümlü gibi görünerek

kalabalığın arasından kolayca ilerleyip birkaç dakikada hedefime ulaştım. Kulüp, Logoes'un merkezinde konumlanmıştı ve uzun bir insan kuyruğu büyük girişten geçmek için bekliyordu. Kapının üzerindeki kırmızı neon tabela, her şeyin üzerine kıpkırmızı bir parıltı yayıyordu. Burası Drake'in, abisine değil de kendisine ait olan en sevdiği yerlerden biriydi.

Ben yanlarından geçip kulübün önüne ulaşırken insanlar küfredip bağıyorlardı. İkiz korumalar kollarını kavuşturup önümde bir duvar gibi durdular. Genellikle sarhoş ve aptal olan insanları korkutup içeri girmelerini engellemek için görevlendirilen, aşırı kaslı idealist tiplerdi. Birinin kafası kazınmış, ensesinde dövmeler dans ediyordu; diğerinin ise uzun, korkunç bir at kuyruğu vardı. Kim olduğumu anladıklarında gözleri altın gibi parladı ama hamle yapmalarına fırsat vermedim.

"Bunun için üzgünüm ama gelmesi gerekirdi."

Ellerimi göğüslerine vurup onları iterek geri çekilmeye zorladığımda, avuçlarımın birleştiği yerden ateş fışkırdı ve vücutları yere düşmeden önce kül oldu.

Kapı patlayarak açıldı, ben içeri girerken binlerce küçük parçaya bölündü. Arkamda sıra bekleyen insanlar çılgılık atarak canlarını kurtarmak için koşmaya başlamıştı. Ancak içerideki kalabalık farkında bile değildi, dans ederek birbirlerinin etrafında dönmeye devam ediyorlardı.

Kulübün içi dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Sarı, mavi, pembe ve kırmızı ışıklar duvarlarda dans ediyordu. Dans pisti, DJ kabinini odanın ortasını kaplayan büyük yuvarlak bardan ayırıyordu. İnsanlar barmenlere bağıyor, içkilerini sipariş etmeye ve müzikten seslerini duyurmaya çalışıyorlardı.

Kulübün arka tarafındaki loş kırmızı ışığa doğru bir adım atmıştım ki başımın arkasına sert bir şey çarptı. İrkildim ama vücudum hareket etmedi. Ig'Morruthen olmanın bir diğer avantajı da kemiklerimizin daha kalın olmasıydı, yani bayıltılmamız daha zordu. Döndüğümde yüzünde şaşkın bir ifadeyle elinde silah tutan başka bir vampir gördüm. Kolumu hızla uzatıp vücudunda bir delik açtım ve kalıntıları yaktım.

Bu herkesin dikkatini çekmişti. Yakınımdaki bir kadın çılgılık atınca vampir kalabalığının gözleri sarıya boyandı ve dişlerini çıkararak bana doğru döndüler.

Uzun bir gece olacaktı.

Merdivenleri çıkarken kana bulanmış ayakkabılarım gıcırıyordu. Üstüm başım kül, kan ve muhtemelen birden fazla varlığın iç organlarıyla kaplıydı. Merdivenlerin tepesinde kısa bir süre durup geniş salonu inceledim. Arka duvarın karşısında çok sayıda siyah kanepeler, onlarla uyumlu sandalyeler ve alanın etrafına yerleştirilmiş küçük masalar vardı. Oda loştu, köşelerde kırmızı ışıklar yanıyordu. Burada daha küçük bir bar bulunuyordu ama sadece ölümsüzlerin can attığı türden içkiler servis ediliyordu. Buraya gelme sebebim olan tek kişi dışında içerisi boştu.

Vampir kraliyet ailesi her zaman tüylerimi diken diken ederdi. Güçleri o kadar eskiye dayanıyordu ki duyularım bundan ne anlam çıkaracağından pek emin olamıyordu. Tahtı miras alabilecek kadar güce sahip sadece dört vampir ailesi vardı ve ben yaratılmadan önce biri toza dönüşmüştü. Geriye kalan üçü birbirinden nefret ediyordu, tahtta hak iddia edebilmek için vahşice savaşmışlardı. Vanderkailer kazanmıştı ve bir süredir iktidardalardı. Zaferlerinin büyük bir kısmı Kaden'a aitti ama bu onun uşağı oldukları anlamına gelmiyordu. Yıllandıkça daha da güçleniyorlardı ve salonun arka tarafında hissettiğim tek şey gücü.

Gücün kaynağına doğru yürüdüm, hilal şeklindeki barın etrafından dolaşarak ucuna yaslandığımda bakışlarımız buluştu. Altın rengi gözleri benimkilere dikilmişti ancak ikimiz de konuşmadık. Kolumu alnımda gezdirdim fakat sadece yüzüme daha fazla kan bulaştırmayı başarabildim. Derin bir nefes çektiği purosunun ucunda kızıl bir kor parladı. Geniş kanepelerden birine tek kolunu arkaya atarak uzanmıştı. Sanki dünya umurunda değilmiş ve alt katta yaptığım katliamdan rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Purosundan bir nefes daha çektiğinde yüzünün yan tarafı aydınlanırken, parıltı kısa kesilmiş koyu renk buklelerini vurguluyordu. Drake göz kamaştırıcı bir yırtıcıydı ve koyu kahverengi teni parlayarak dikkatsiz aptalları ona dokunmaya ikna ediyordu. Vampirliğin bir başka avantajı da buydu, onlarla ilgili her şey avlarını cezbetmek için tasarlanmıştı.

“Keyifsiz görünüyorsun.” Bir bacağıma diğerinin üzerine atarken sigarasından bir nefes daha çekti.

Yumruklarımı sıktım. “Neden gelmedin? Ve sakın bana uğraşmak zorunda olduğun sorunlar ya da düşmanlarla ilgili saçma sapan bahaneler uydurma.”

Drake hiçbir şey söylemeyerek beni daha çok kızdırdı. Öne doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Elindeki puroyu yanındaki masanın üzerinde duran gümüş tablaya vurarak söndürdü.

“Kaden diyarları açmaya çalışıyor, Drake. Bu bizim için, türümüz için özgürlük demek. Artık gökseller ya da El hakkında endişelenmek yok. Sen ve Ethan neden birdenbire buna karşı oldunuz?”

Gözleri bir an için şaka yaptığıma dair bir işaret ararcasına benimkileri taradı ama sesime sadece acı karışmıştı.

“Haklı olduğu bir nokta var, evet. Beni ya da ailemi avlamamasını tercih ederdim ama inandığı şeyler belirsiz.” Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini çözdü ve dikkatlice üzerinden çıkardı. “Ethan onun peşinden gitmeyecek, ben de öyle. O bir zorba, Dianna. Ne kadar güzel bir tablo çizdiğinin önemi yok.”

Gözyaşlarımı dizginlemeye çalışarak gözlerimi sıkı sıkı kapattım. “Böyle konuşamayacağını biliyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.” Sesi bir fısıltıdan ibaretti ve birden daha da yaklaşmıştı. Gözlerimi açtığımda onu sadece birkaç santim ötemde görünce şaşırmadım. Elini kaldırıp örgümden kurtulan saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. “Ve sen, onun güzel silahı, beni idam edecek kişi mi olacaksın? Abimi? Ailemizi?”

Hâlâ iyi olan yanımda onu boğazından yakaladığımda durmam için bağırsa da başka seçeneğim yoktu. Onu kaldırıp arka duvara doğru fırlattığımda direnmedi. Vücudunun açtığı büyük delikte elektrik kabloları parladı, bina çarpmanın etkisiyle sarsılırken birkaç tablo yere düştü. Duvar parçalandı, toz ve enkaz havayı doldurdu.

“Şimdi ne olacağını biliyorsun. Toplantıya defalarca başkalarını gönderdiğinde onun ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini biliyordun. Senin itaatsizliğini asla sineye çekmeyecekti, Drake!” diye bağırdım.

İki bıçak delikten fırlayıp doğruca bana doğru geliyordu. Birine havada vurdum, diğeri başımın yanından vızıldayarak geçti. Öldürmek için değil, sadece dikkat dağıtmak içindi. Yere düştüğümde nefesim kesildi. Yuvarlanarak çarptığımız bar, tahta ve cam parçalarına ayrıldı.

“O geri döndüğünde doğru tarafta olduğundan emin olmalısın. İsteddiği bu kitabın yeni büyük bir savaş başlatmayacağını mı sanıyorsun?” diye tersledi beni yere yapıştırırken. Bir dizini karnıma koyup kollarımı göğsümde birleştirdi.

“Ah, ciddi olamazsın! Sen de mi? O en iyi ihtimalle bir efsane ve sen bunun için tüm aileni cezalandırdın, öyle mi? Bunlar sadece hikâye, Drake, bizi kontrol altında tutmak için uydurulmuş hikâyeler. Hepsi öldü. Eski tanrılar öldü. Tanrılar Savaşı’nı hatırlıyor musun? Geriye sadece gökseller ve El kaldı, hepsi bu.”

“Tanrılar, seni tam anlamıyla kuklası yapmış!” Yumruğunu yüzüme indirerek başımı yana doğru savurdu.

Küçük bir bayılma numarası yaptım ve gevşediğini hissettiğimde dizimi kasıklarına vurdum. Öne doğru savrulunca kollarımı kurtarıp onu üzerimden attım. Ayaklarımın üzerine yuvarlandım ama ben ayağa kalkana kadar o toparlanmıştı. Yumrukları havada, yüzünde pis bir sırıtışla ayakta duruyordu.

Göğsüm sıkıştı. Drake, ilk dönüştüğümde ve artık özgürlüğüm ya da insanlığım olmadığı gerçeğiyle başa çıkmaya çalışırken beni gülümseten kişiydi. O sadece benim değil, Gabby’nin de arkadaşıydı. Ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı ve şimdi Ethan’la taraf değiştirmeye karar verdikleri için onu öldürmek zorundaydım. Başka seçeneğim olmaması beni daha da sinirlendiriyordu. Ellerimi onunkilerle aynı hizaya getirmek için kaldırdım ve yumruk hâline getirdikten sonra indirdim.

“Bunu yapmak istemiyorum.” Sesim çatallaşmıştı ama umursamadım. Bunu bir zayıflık olarak görmesi umurumda değildi.

O da yumruklarını indirirken yüz ifadesi yumuşadı. “O zaman yapma. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin, Dianna. Seninle dövüşmek istemiyorum. Sen de en az onun kadar güçlüsün, hatta daha da güçlüsün. Benimle kal, bizimle. Birbirimize yardım edebilir ve birbirimizi koruyabiliriz.”

Söylediği her kelimedede ciddi olduğunu bilerek usulca gülümse dim ve ardından tam karşısında durdum. Ağzı birkaç kez açılıp kapanırken gözleri kocaman oldu. Göğsüne sapladığım yumruğuma baktı. Elim kalbinin etrafında kıvrıldığında kalp atışlarını hissettim. Hayatı avucumun içindeydi.

“İstemediğimi söyledim. Yapmayacağımı değil.”

Elleri bileğime dokunurken bana gülümsedi. “Bir yalanın altında yaşamaktansa, doğru olduğunu düşündüğün şeyle ölmek daha iyidir.”

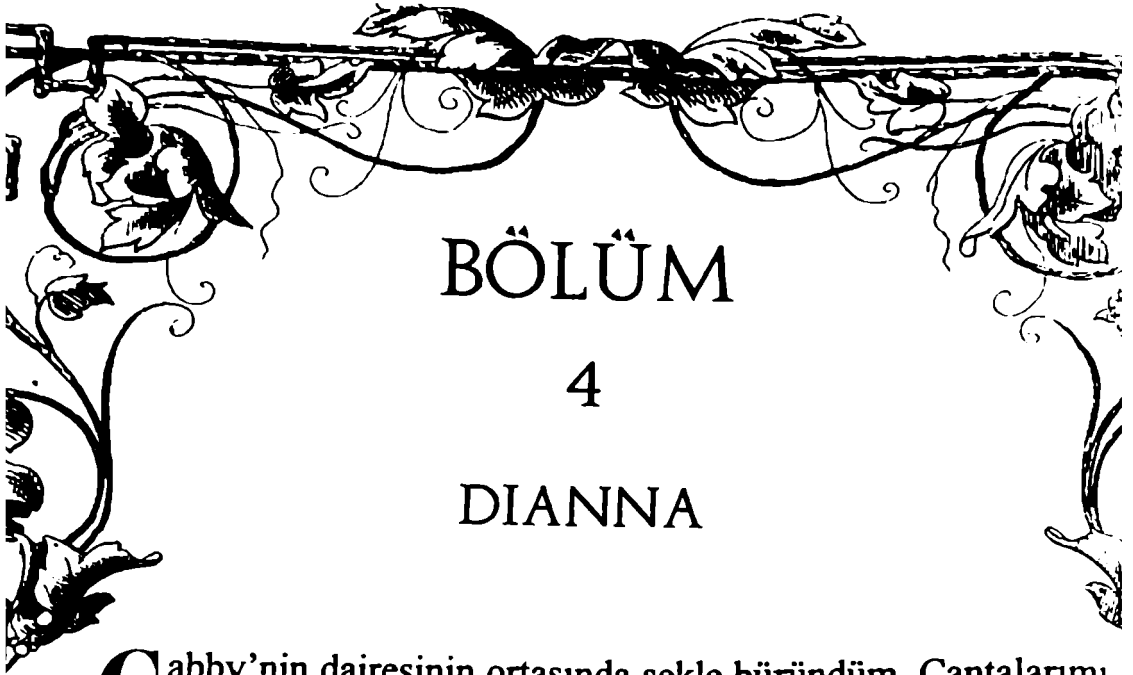
Elimdeki alevleri yönlendirirken bakışlarına odaklandım. Vücudu içeriden alev aldı ama gülümsemesi hiç değişmedi. Karaba-sanlarım çok kötüleştiğinde beni rahatlatan gülümsemenin aynısıydı. Bana fıkralar anlatırken dudaklarını kıvıran, ölecekmişim gibi hissettiğimde bile beni güldüren aynı gülümsemeydi. Bir odayı aydınlatabilecek o gülümsemenin sonsuza dek yok oluşunu dehşet içinde izledim.

Ne kadar süre orada öylece, elim hâlâ uzanmış ve arkadaşımın kalbinden geriye kalanlarla doluyken durduğumu bilmiyordum. Yüksek sesli, tempolu bir müzik odayı doldurduğunda, kulüp yıkılmışken hâlâ şarkı çalıyor olmalarının tuhaf olduğunu düşündüm. Kalçamda bir titreşim hissedince şaşkınlığımdan sıyrıldım. Ellerimi kotuma sildikten sonra cebimden telefonu çıkardım.

“Artık gidip kız kardeşini görebilirsin.”

Odanın yıkıntılarını tararken bakışlarım duvarın tepesindeki kameraya takıldı. Kaden her şeyi görmüştü. Kameraya doğru bir kez başımı salladım ve enkazın içinden kaybolup gitmeden önce telefonu kapattım.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

4

DIANNA

Gabby'nin dairesinin ortasında şekle büründüm. Çantalarımı gürültüyle yere bırakırken ışınlamayla birlikte gelen siyah duman dağıldı. Saat sabahın sekiziydi, çıkmadan önce evde olup olmadığından emin olmak için kontrol etmişim.

"Gabby!" Ellerimi yukarı doğru kaldırarak bağırdım. "En sevdiğin ve tek kız kardeşin geldi!"

Genelde çat kapı gelişlerim cıyıklamalar ve kucaklaşmalarla sonuçlanırdı ama bu sefer beni sadece sessizlik karşıladı. Etrafıma bakınırken yeni beyaz koltuğu ve dergilerle dolu cam masayı fark ettim. Beyaz duvarları birkaç sanatsal tarzda resim süslüyordu. Tarzını yenilemişti fakat bu alışılmadık bir şey değildi, dekorasyondan hoşlanıyordu. Mutfak adasının üzerinde duran çiçekler dikkatimi çektiğinde, bir düzine karışık zambağa doğru ilerlerken gözlerimi kıstım. Bunlar Gabby'nin en sevdiği çiçeklerdi ve bunları ona kimin verdiğini anlamak için kartı okumama gerek yoktu.

Dönüp odasına doğru ilerlerken dudaklarımda yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. Kapıyı açıp ışıkları yaktım, yere saçılmış giysilere baktım. Bir çift erkek pantolonu sandalyenin üzerine atılmıştı ve topuklu ayakkabılarım yatağının karşısındaki sahte kürk halının üzerinde duruyordu.

"Vay, vay, vay, bu mesajlarıma neden cevap vermediğini açıklıyor!" diye bağırdım ellerimi kalçalarıma koyarak.

Bu onun dikkatini çekmeyi başardı.

Sevgilisi dönüp omzunun üzerinden bana bakarken Gabby sarılarak doğruldu ve çarşafı göğsüne doğru çekti. Karışmış dağınık saçlar, bana kız kardeşimin yatağını paylaşan adamın kim olduğunu gösteriyordu.

Dudaklarımda keyifli bir sırıtış belirdi. "Yok artık! Sonunda Koca Sikli Rick'e bir şans mı verdin?"

“Dianna!” Gabby bir yastık alıp bana fırlattı. “Defol git buradan!” Yastığı kenara fırlattım ve gülerek odasının kapısını kapattım.

Plaketler. Çok fazla plaket vardı. Oturma odasında durmuş, Gabby'nin Valoel Üniversitesi'nden aldığı diplomalara bakıyordum. Artık bir hayatı vardı ve bu beni daha fazla mutlu edemezdi. Sağlık alanında alabileceği en yüksek dereceyle mezun olmuştu. Tıpkı annemiz gibi insanlara yardım etmeyi daima sevmişti. Benim karanlık ve yıkım olduğum ailede o ışık ve umuttu.

Gabby'nin odasının kapısı açıldı, hemen ardından Rick'le birlikte dışarı çıktı. Onu mutlu görmek yaşadığım, katlandığım her şeye değiyordu. Rick'in kulağına fısıldadığı bir şeye kıkırdadı ve onlar koridora çıkarken omzunun üzerinden çapkınca göz kırptı. Gabby'nin üzerinde küçük bedenini sıkıca saran mavi bir bornoz vardı, saçları hâlâ biraz dağınıktı.

“Seni tekrar görmek ne hoş, Dianna,” dedi Rick, el sallarken yanakları hafifçe kızarmıştı.

Rick Evergreen. Asistan doktor, birkaç yıl önce güneşli Valoel'e taşındığından beri kız kardeşimin peşindeydi. Gabby'yi işyerinde ziyaret ettiğimde onunla birkaç kez karşılaşmıştım. Ziyaretlerim giderek seyrekleşmeye başlamıştı ve bu gerçek kalbimi acıtıyordu. Bu kez onun hayatının ne kadarını kaçırmıştım?

“Rick. Görüşmeyeli ne kadar oldu? İyi görünüyorsun.” Son cümleyi bakışlarımı onunkilerden ayırmadan bitirdim. Kokusu değişince benden korktuğunu anladım. Benden korkuyordu, nedenini bilmesede ilkel ölümlü içgüdüleri onu tehlikeye karşı uyarıyordu.

“En az birkaç ay.” Bana küçük bir gülümseme sundu, sertçe yutkunurken boğazı titredi.

Artık benim zorba tavırlarıma alışmış olan Gabby başını iki yana salladı. Onun kolunu nazikçe kavrayıp kapıya doğru götürdü. “İşe geç kalacaksın.”

Sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi birbirlerine gülümsemelerini izledim. Gabby kapıyı açmadan önce Rick öne doğru eğildi ve onu son bir kez usulca öptü. Rick dışarı çıkarken Gabby'nin yüzü sevgi ve neşeyle parlıyordu. Gabby onu daha sonra arayacağına söz vererek el salladı.

Göğsümde keskin bir ağrı oluştu, bakışlarımı kaçıırken boğazımı sıkıyorlar gibi hissediyordum. Bunun en basit hâline bile sahip olmayı deli gibi istiyordum ama normal olma şansından çok uzun zaman önce, bir hayatı başka bir hayatla takas ettiğimde vazgeçmiştim.

Gabby'nin neşeli çılgılığı beni o karanlık anılardan uzaklaştırdı. Bana doğru koşup resmen beni sarıp sarmaladı. Ben gülerken, "Aman Tanrım, D! Seni çok özledim!" diye fısıldadı saçlarıma doğru.

"Ben de seni özledim." Ona sıkıca sarıldım. Sarılmak ve kalbimin yerinden sökülmesinden endişe etmemek güzel bir histi.

Gözlerinin içi parlayarak gülümserken geri çekildi. "Bu sefer ne kadar kalacaksın?"

Ziyaretlerimin dile getirilmeyen gerçeği buydu, Kaden izin verdiği sürece kalıyordum.

Omuz silktim. "Emin değilim ama elimizden gelenin en iyisini yapalım, olur mu?"

"İyi fikir. Pekâlâ, kahvaltıya ne dersin?"

Ona ıslıl ıslıl gülümseyerek başımı salladım. Gabby mutfığa doğru yürürken, ben de onu takip edip uzun ada tezgâhtaki en yakın bar taburesine atladım. Buzdolabından çeşit çeşit yiyecek çıkardıktan sonra kahve demliğine yöneldi. Parmak uçlarında durup iki fincan indirirken elimi çenemin altına koydum.

"Evin beyaz ve kahverengi temasım çok beğendim. Mutfak harika görünüyor."

"Teşekkürler, aslında bu yeni. Yenilemeye ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen Rick mermer kaplamayı beğendi."

Tezgâhın karşısına geçip ona yem atarken kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ah, yani artık sana dairen için bir şeyler de mi alıyor?"

Kahve çekirdeklerini demliğe ekleyip ocağı açarken gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluştu. "Şey, son zamanlarda burada kalıyor."

"Ne!" dedim nefesim kesilirken. "Ve sen bana söylemedin mi?"

"Ulaşılması kolay biri değilsin."

Göğsümden geçen bir sızı içimdeki heyecanı söküp aldı. Sandalyeme geri çöküp parmaklarımla oynamaya başladım. Gabby bana baktığında ruh hâlimdeki ani değişimi fark etti.

"Uzun zaman olmadı, Rick ve ben." Ocağa doğru yürüyerek bir

dolaba uzandı ve bir tava çıkardı. “Birkaç kez çıktık ve sonra yavaş yavaş burada kalmaya başladı.”

Kendimi gülümsemeye zorlayarak, kahvaltı hazırlamaya devam ederken bakışlarına karşılık verdim. “Senin adına mutluyum. Sadece en son konuştuğumuzda siz hâlâ,” dedim duraksayarak ve tırnak işareti yaptım. “Birbirimizden hoşlanmıyoruz oyunu oynuyordunuz.”

Tavanın üzerine bir yumurta kırıp ocağın altını hafifçe açtı. “D, son ziyaretinden bu yana aylar geçti. Bazı şeyler değişti.”

Kaden'm kafayı taktığı kitabı bana ve diğerlerine arattığı o aylar. Dünyada beni gerçekten seven tek insanla vakit geçirmeme aylardır *izin verilmiyordu*. Aylardır. Bu kelime bir süre daha havada asılı kaldıktan sonra başımı iki yana salladım.

“Sadece seni elde etmek için çiçek göndermediğini bilmek güzel,” dedim sırtarak ama Gabby bana hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı. Beni fazla iyi tanıyordu, duygularım çok ciddileştiğinde şaka ve mizahı kullandığını biliyordu.

“Bilirsin, D. Erkekler bazen sırf senden hoşlandıkları için güzel şeyler yaparlar. Bunun seksle ilgili olması gerekmez.” Dönüp ıspatulatory göğsüne bastırdı ve boştaki elinin tersini almına götürüp nefesini tutmuş gibi yaparak benimle alay etti. “Çiçeklerin bile.”

“Bilemem.” Ben daha ne dediğimi anlamadan kelimeler dudaklarımdan döküldü. Gabby'nin benim için endişelenmesinden nefret ediyordum ve sadece bu yorumun bile onu kızdıracağını biliyordum.

Ekmek alıp kızartmaya başlamadan önce tavada yumurtaları çırparken omuzları düştü. Hiçbir şey söylemese de öfkesini buradan hissedebiliyordum.

“Gabby.”

“Ben sadece... ondan nefret ediyorum.”

Ayağa kalkıp buzdolabına gittim ve pastırmayı çıkardım. “Biliyorum ama ondan hoşlanmak zorunda değilsin. Ne olursa olsun, hâlâ sana sahip olmamın sebebi o.”

Ellerini tezgâhın üzerine koyup bana doğru dönmeden önce duraksadı. “Buradayım çünkü sen benim hayatım için kendi hayatından vazgeçtin.”

“O olmasaydı bunu yapamazdım.”

“Bunu senin başına kakmasından nefret ediyorum. Benim yükümden onun her dediğini yapmak zorunda olmandan.”

Yüzüme bakması için onu kendime çevirdim. Gözlerimin içine bakmasını sağlayıp gülümserken ellerim omuzlarında sıkıca duruyordu. “Pişman değilim. Asla pişman olmadım ve olmayacağım. O gün bunu istediğimde bedelini biliyordum. Seni kaybetmektense onun her çağrısına tasmalı bir köpek gibi cevap vermeyi tercih ederim.”

Usulca gülümsedi. “Biliyorum. Sadece senin için endişeleniyorum. Bunca zamandır ne yapıyordun? Nerelerdeydin?”

“Doğrusunu ister misin?” diye sordum geri adım atarak. “Her yerdeydim. Kaden, Azrael’in Kitabı’nı bulduğunu düşünüyor.”

“Ne?” Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Yani o kitabı mı? Uzun zamandır aradığı kitabı mı?”

“Evet, o. Yine de gerçek olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, eğer onu çoktan bulmadıysa nasıl gerçek olabilir ki? En hafif tabirle o çok yaşlı ve Tanrılar Savaşı dün gerçekleşmiş sayılmaz.”

Başını hafifçe sallayarak geri çekildi. “Hep böyle bir kitabın çok iyi korunduğunu düşünmüşümdür.”

“Evet, o konuda...”

Fırını önceden ısıtmak için açtıktan sonra dönüp bana baktı. “Dianna.”

Bir tepsi ve yağlı kâğıt çıkardım. Konuşmaya başlamadan önce pastırma dilimlerini fırın tepsisine dizmemi izledi. “Sana göksellerin bir tür rütbe sistemi olduğunu anlattığımı hatırlıyor musun?”

“Dianna. Sen ne yaptın?”

“Benim yaptığım bir şey değil ama Alistair...”

Bir elini kalçasına koyarken diğer elini yukarı kaldırıp yüzünü ovuşturdu. “Ah, Tanrım.”

“Sanırım Arariel Şehri’ne girmenin bir yolunu bulduk, bu da El’e ve dolayısıyla onun var olduğunu düşündüğü kitaba yaklaşılabileceğimiz anlamına geliyor.”

“Ya varsa? Ne işe yarıyor?”

Omuz silkerek bir kez daha yanından geçip çıkardığı fincanları aldım. İkimize de kahve doldurdum. “Açıkçası bilmiyorum. Kaden bunun diyarları açtığından bahsediyor. Normal bir yaşantımız olsun istiyor. Artık göksellerin baskısı altında olmadığımız ya da El’den korkmadığımız bir dünyada yaşamamızı istiyor.”

“Baskı altında olmak mı?” Dönüp yüzündeki şaşkın ifadeyi yakaladım. “İnsanlar zarar mı görecek?”

“Gabby, sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

“Bunu biliyorum ama ya diğer herkes ne olacak, D? Eğer bu kitap sözde o ve onun türü için bir normallik yaratacaksa...”

“*Bizim* türümüz,” diye araya girdim kaşlarımı kaldırarak. “Ben de en az senin kadar Kaden’in türündenim.”

“Hayır, benim güç için kana ya da insan yemeye ihtiyacım yok.”

Kelimeler aramızda asılı kaldı. Haklıydı. Benim son zamanlardaki beslenme düzenim insani olmasa bile, onun bizim gibi beslenmesi gerekmiyordu. Gabby farklıydı, ölümsüz bir yaşamı olan ölümlüye en yakın şeydi. Bizi dönüştürdükten sonra Kaden’a Gabby’nin neden Tobias, Alistair ya da benim gibi yaşamadığını sormuştum. Ölüme çok yakın olduğunu, bizi oluşturan parçaların onu zayıflattığını söylemişti. Daha uzun yaşayacaktı fakat istediği herhangi bir şeye dönüşemeyecekti ve bizim sahip olduğumuz dürtüleri taşımıyordu.

Gabby farklıydı ama hepimizden çok daha iyiydi. Görünüşe göre sahip olduğu tek güç bir tür empatiydi. Bunu ancak böyle tarif edebilirdim. Birini sakinleştirebilir, bir şekilde iyileştirebilirdi. Sesi yatıştırır, dokunuşu rahatlatır ve sadece varlığı bile en öfkeli hastayı dahi sakinleştirirdi. O bizim gibi bir canavar değildi. Hayır, o en acımasız karanlığın içinden doğmuş bir melekti.

“Gabby, endişelenecek bir şey yok. Kitap diye bir şey yok. Tanrılar Savaşı’nın üzerinden yüzyıllar geçti ve dünyalarının bir kısmı yok oldu. Kaden her neye inanırsa inansın, geriye hiçbir şey kalmadı.”

Bir an için bakışlarını benden ayırmadı, kehribar rengi gözlerindeki endişe ifadesi hiç kaybolmadı. “Umarım haklısındır, D. Gerçekten.”

Usulca gülümsedim. “Hey, abla olan benim, unuttun mu? Her zaman bize göz kulak oldum ve olmaya da devam edeceğim. Ayrıca, ben her zaman haklıyım.”

Homurdanarak gözlerini devirdi ve kahvesinden bir yudum aldı.

“Rick’e gelince,” dedim, bir yudum alırken fincanımdan yükselen buharın arasından ona baktım.

“Ah, Tanrım, işte başlıyoruz,” dedi Gabby.

“Mutlu çıplaklık eğlencesine bayılırım ama bunun geçici olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani sonunda seviştiğin için çok mutluyum ama bunun yıllar önce sahiplendiğin köpek yavrusu gibi olmasını istemiyorum. Uzun, mutlu bir hayat yaşadı ve yaşlılıktan öldü ama sen yine de neredeyse altı yıl boyunca ağladın.”

Fırın bip sesi çıkararak Gabby’nin kahvaltı için hazırladığı lez-

zetli yemeğin piştiğini haber verdiğinde arkasını döndü. Buzdolabının kapağını açıp birkaç parça bir şey almak için eğildi.

“Birincisi, o köpeği severdim.” Omzunun üzerinden bana ters ters baktı. “İkincisi, neden geçici olmak zorunda?”

“Gabby, bunu konuşmuştuk. Eğer ciddi olarak biriyle çıkacaksan, o kişi diğer dünyadan olmalı. Rick ölümlü. Sen sonsuza dek güzel ve sinir bozucu kalırken o yaşlanacak. Senin hiç kırılmadığını, yaşlılık lekelerin olmadığını, saçlarının sonsuza kadar mükemmel kaldığını görünce ne yapacak?”

Dondurucuyu açıp bir çeşit rulo gibi görünen bir şey çıkardıktan sonra bana doğru döndü. “Peki ya Drake’ten onu dönüştürmesini istesem?”

Onun adını duyunca neredeyse kahvemi püskürtecektim. Bir kâğıt havlu alıp ağzımı sildim. Dolaptan bir fırın tepsisi çıkarırken göz temasından kaçınarak mutfakta dolaşmaya devam etti.

“Bekle, ne? Rick’in bir Ötediyar yarattığı olmasını mı istiyorsun? Gabby, bu kalıcı bir şey. Hoşlandığın adamı bir vampire dönüştürmeye öylece karar veremezsin.”

“Şey...” Saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken duraksadı. “Rick’in hayatımda kalıcı olmasını istiyorum. Belki evlilik bile olabilir.”

Yaşadığım şok yüzüme yansımış olmalıydı ki dudağını çiğnemeye başladı, bu gergin olduğunun ve tepkimi beklediğinin açık bir göstergesiydi. Ne diyeceğimi bilemediğim için konuşmadım. Bir süredir flört ettiklerini biliyordum ama Gabby’nin bahsettiği şey onu sonsuza dek hayatında istediği anlamına geliyordu. Tanrılar Savaşı’ndan beri kurallar ve gelenekler değişmişti. Kahretsin, artık sahip olduğumuz teknoloji bile farklıydı. Evlilik, birbirinize bağlı olduğunuzu gösteren bir kâğıt parçası değildi. Kalıcı olmanın ötesindeydi ve neredeyse kelimenin tam anlamıyla bir olduğunuz anlamına geliyordu. Evlendiğinizde, aralarında ruh ikizi gibi bir bağ olan gerçek partnerler oluyordunuz.

“Gabby...” diye başladım, o ekmekleri fırına yerleştirip bana dönerken. Elini kaldırarak devam edemeden sözümü kesti.

“Dianna, senin açından ani olduğunu biliyorum ama aylardır burada değildin. Rick’le çok yakınlaştık ve bir şeyler değişti. Onu arkadaştan öte bir şey olarak görmeden önce bile yanımdaydı. İş çok yorucu olduğu için yataktan kalkmakta zorlandığım günlerde

yanımdaydı. Üzgün ya da stresli olduğum günlerde de yanımdaydı. Sanırım ona âşık oluyorum.” Bu itirafı karşısında kendi kendine gülümsedi. “Biliyorum, muhtemelen sana aptalca geliyor...”

Bir yanım onun hayatının bu bölümünü kaçırdığım için üzgün olmasına rağmen, “Gelmiyor,” dedim. Bazen kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum. Aniden hayatında beliriyor, ufak tefek şeyler görüyordum ama asla tam olarak onun yanında olamıyordum. Şimdiyse kız kardeşim âşık olmuştu ve bunu bana anlatacağı zamanı kaçırmıştım. O adamdan övgüyle bahsettiği telefon görüşmeleri olmamıştı çünkü onunla neredeyse hiç konuşamıyordum. Gece geç saatlerde izlenen filmler ya da günün sevinç ve sıkıntılarını anlattığı sohbetler yoktu çünkü burada değildim. “Eğer istediğin buysa, senin adına mutluyum. Ben yanında olamadığımda birinin senin yanında olabilmesi beni mutlu ediyor. Sadece mutlu olmanı istiyorum, bunu biliyorsun.”

Yan tarafımdan kucaklayıp benimle birlikte sallanırken neredeyse çığlık atacaktı. “Söz veriyorum o harika ve komik biri, ayrıca sen de onu seveceksin.”

“Evet, evet.” Geri çekilip ona gülümsedim. “Eğer senin kalbini kırarsa, ben de onunkini yerim.”

Kollarını hâlâ bana dolamış hâlde burnunu buruşturdu. “Tamam, iğrenç.”

“Sadece söylüyorum.”

Başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi. “Tamam, içini boşaltmayı bir kenara bırakırsak, sence Drake bunu yapar mı? Onu dönüştürür mü?”

Ona masum bir gülümseme sunarken ağzımın kenarları yukarı kalktı. “Şey, komik bir hikâye...”

Yalnızca Gabby'yle zaman geçirdiğimde kendimi yeniden insan gibi hissediyordum. İlk gün hemen hemen tüm gün sahilde kaldık. Bir şeyler içmek için o gece dışarı çıktıktan sonra dairesine geri döndük. Ertesi gün, aylaklık etmekten ve kanepeden kanepeye zıplayarak karaoke yapmaktan başka bir şey yapmadık. Saçlarımızı orantısız bir atkuyruğu şeklinde toplamıştık ve yüzlerimiz Gabby'nin çok para verdiği garip bir yüz maskesiyle kaplıydı.

Dondurucunun kapağını açık tutarken, “Neden sadece naneli dondurma var?” diye bağırdım mutfaktan.

“Neden lezzetli olan her şeyden nefret ediyorsun?”

Burnumdan sesler çıkararak güldüm ve dondurucudan bir kutu dondurma alıp kapağını kapattım. En yakın mutfak çekmecesinden iki kaşık alırken, “Sana yeni çıkan on iki farklı tattan alacağım çünkü bu gerçekten üzücü,” dedim. Kanepede yanına oturup birini ona uzattım.

“Az konuş, çok paylaş.” Büyük battaniyeyi açıp ikimizin üzerine örterken kıs kıs güldü. Bir kaşık dolusu dondurma aldıktan sonra kutuyu ona uzatıp televizyonu açtım.

“Ne izlemek istersin?” diye sordum kanalları karıştırarak.

“Ah, otuz birinci kanala bak, izlemek istediğim tatlı bir film vardı.”

Ağızına bir kaşık dondurma tıkıştırırken dönüp ona baktım. “Yine romantik bir film mi?”

Omuz silkerek bana masumca gülümsedi. “Olabilir.”

Başımı iki yana sallayarak istediği programa doğru kanallar arasında gezinirken dondurmamı yedim. Ekranın altında beliren kelimeler dikkatimi çekince durdum. Bir haber sunucusu Ecanus yakınlarında yakın zamanda meydana gelen bir depremden bahsediyordu.

“İşin garip yanı, bu bölge için büyük bir deprem bile sayılmaz. Sadece üç antik tapınak ciddi hasar gördü.” Kadın, antik kalıntıların görüntüleri ekranda yanıp sönerken konuşmaya devam ediyordu. Tanrılar Savaşı’nın sonunda, Onuna’da ortaya çıkan diğer kalıntılara benziyorlardı. Midem ağızma geldi, aniden ayağa kalkarken az kalsın sehpayı deviriyordum. Telefonum, telefonum neredeydi?

“Dianna? Her şey yolunda mı?” Yatak odasına doğru koşarken oturma odasından Gabby’nin sesini duydum. Siktir, telefonumu bulmam gerekiyordu! Ya Kaden aramış ve ben kaçırmışsam? Ecanus’ta deprem mi? En basitinden nadir görülen bir şeydi ve tapınaklar tesadüf olamazdı.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve hemen girişte durup odasına baktım. Yatağı toplanmıştı, sol tarafımdaki banyonun kapısı aralıktı. Yatağına en yakın şifonyerin üzerinde telefonumu gördüm. Rahat bir nefes alıp telefonuma uzandım.

Yeni bir mesajım olmadığını görünce kalbim yatıştı. Tamam, hiçbir aramayı kaçırmamıştım ama depremin tesadüfi bir doğa ola-

yı olmadığını biliyordum. Bunu içimde hissediyordum. Dönüp telefonumu da yanıma alarak odadan çıktım. Ben içeri girdiğimde Gabby ayağa kalkmış ve dondurmasını masaya koymuştu.

“Her şey yolunda mı?”

Başımla onaylayarak tekrar oturdum. Gabby yanıma kıvrıldı, gözlerinde şaşkınlık ve endişe ile cevap vermemi bekliyordu.

“Evet, özür dilerim, telefonum çalışıyor sandım.”

Gözlerini kısarak bir elimdeki telefona bir televizyona bakması bana gerçekten inanmadığını gösteriyordu. Başka bir soru sormasına fırsat vermeden kumandayı alıp kanalı değiştirdim. “Pekâlâ, izlemek istediğin film neydi?”

Gabby ben oradayken Rick'i bir kez bile davet etmedi. Benimle vakit geçirmek istiyordu ve ben de memnuniyetle karşılıyordum. Çalışması gereken günlerde çoğunlukla evde kalıyordum, yiyecek bulmak için dolaplarını yağmalıyor ve öylece dinleniyordum. Herhangi bir değişiklik için telefon başında nöbet tutmamak güzeldi ama bir aramayı ya da mesajı kaçırmış olma korkusuyla sürekli telefonumu kontrol ediyordum. Tesadüfi deprem yüzünden tetikteydim. Kaden'in ben yokken eli kolu bağlı oturmadığını biliyordum ama neyin peşinde olduklarını merak etmek beni huzursuz ediyordu. Kaden'in gelip beni geri götüreceğinden korkuyordum ancak günler bir haftaya dönüşürken daha rahat, daha az gergin olmaya başladım. Gabby'nin bana yaptığı buydu. Beni topraklıyordu. İçimdeki canavar hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmuyordu ama onun yakınlığı canavarı uzak tutuyordu.

Bir sonraki izin gününde Gabby bana çevreyi göstereyim diye arabasına atladık. O arabayı sürerken ben de elimi açık pencereden dışarı uzatıp rüzgârda dalgalanan tepelerin yanımdan geçip gidişini izliyordum. Yazdan kalma hava, sonbaharın yaklaştığını haber veren bir serinlik taşıyordu.

“Seni birkaç mağazaya götürmek istiyorum. Söz veriyorum çok seveceksin,” dedi Gabby radyoyu kapatırken.

O yavaşlarken başımla onayladım, şehir merkezine yaklaştıkça trafik daha da artıyordu. Arabaların hepsi gösterişli ve çarpıcıydı, artık her şey bu tarza benziyordu. Yüzyıllar önce gökyüzünden dü-

şen yaratıkların bir başka hatırlatıcısıydı. Dünyamızın dokusunu değiştirmişlerdi.

“Sence on yıl içinde dünya nasıl görünecek?”

“Ha?” Bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Koltuğumda kıpırdandım ve kollarımı kavuşturarak ona baktım. “Gökseller. Onuna’yı çok fazla etkilediler. Dünyamızı daha ne kadar değiştireceklerini merak ediyorum.”

“Onlardan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?”

Burnumdan sesler çıkararak güldüm. “Sen etmiyor musun? Annemle babamı kaybetmemizin ve evimizin yok olmasının sebebi onlar.”

“D, annemle babamı onlar öldürmedi, veba öldürdü.”

“Vebaya, yanlarında getirdikleri bakteriler neden oldu.”

İçini çekti. “Bu sadece bir tesadüftü. Sebebin bu olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca, birkaç göksel ile birlikte çalışıyorum. Çok nazikler.”

“Ne?” O kadar hızlı doğruldum ki emniyet kemeri az kalsın beni boğacaktı. Göğsümü aniden saran kemeri düzelttim. “Gabby, onlarla arkadaş olamazsın. Senin ne olduğunu öğrenirlerse sana zarar vermeye çalışırlar.”

Bana bakıp omuz silkti. “Arkadaş değilim, onlar da bilmiyor. Onlarla sadece birkaç kez ayaküstü sohbet ettim. Normal görünüyorlar.”

“Normal değiller ve arkadaş da olamazlar. Lütfen bana uzak duracağını söyle. Eğer senin ne olduğunu öğrenirlerse ya da Kaden fark ederse...”

“Ne yapar? Onları öldürür mü?” Sahte bir kahkaha atarak göz ucuyla yandan bana baktı.

Cevap vermedim.

“Ah, Tanrım. Öldürür, değil mi?”

“Öldüreceğini biliyorsun.” Kolumu çenemin altına koyup açık pencereden dışarı bakmaya başladım. İkimiz de başka bir şey söylemedik.

Arabayı park edip onun takıntılı olduğu alışveriş yerlerinde dolaşmaya başladık. Birkaç saat boyunca ihtiyacımız olmayan şeyleri satın aldıktan sonra iştahımız kabardı ve küçük bir restoranda durduk. Mekân tıklım tıklımdı ama hiç aldırış etmedik. Her çıkışı gözetlemeyi sevdiğim için arka tarafa doğru bir masa istedik. Yaşam tarzımdan kaynaklanan bir alışkanlık denilebilirdi ama hiçbir oda da sırtımın açıkta kalmasından hoşlanmazdım. Kahkahalarımızın

arasında tatlının son lokması için kavga ederken, “Bu çok güzeldi. Seni çok özlemişim,” dedi Gabby.

Ona içten bir şekilde gülümsedim. “Evet, güzeldi. Ben de seni özledim. Şimdi üçe kadar sayınca açalım mı?”

İçinde o yılın falının bulunduğu kırmızı ve pembe renkli, ezilebilir şekerlerden birini kaptı. Bunların gerçek fal olmadığını biliyordum ama Gabby “ya çıkarsa” gizemini seviyordu. “Üçten önce açacağını biliyorsun. Dürtülerini kontrol edemiyorsun.”

“Off.” Gözlerimi devirerek sandalyemde arkama yaslandım. “Bütün kontrol bende.”

Geri sayımımı beklerken sadece başını iki yana salladı. Saymaya başladım ve üç deyince kâğıtları yırtıp ikiye böldük. Benimkinin kâğıdını çıkarıp okudum.

“Sana doğru büyük bir değişiklik geliyor.”

“Şey, bu çok aptalca.” İçimi çekerek şekerini ağzıma atıp Gabby’ye baktım. “Seninkinde ne yazıyor?”

Omuz silkerek bana uzattı. “Eh, büyük miktarda para kazandığımı söylemiyor, bu yüzden bu çok kötü.”

Kıkırdarak küçük kâğıdı aldım ve yüksek sesle okudum. *“Tek bir hareket dünyayı değiştirebilir.”*

Omuz silkerek falı ona geri uzattım. “Ya ben yaşlandım ya da bu fallar artık bir anlam ifade etmiyor.”

“Şey, kırılmaya başlamış gibi görünüyorsun.” Ellerini kaldırıp gözlerinin etrafını okşadı. “Özellikle de tam burası.”

Peçetemi buruşturup ona doğru fırlattım. “Kapa çeneni.”

Yemeğinden bir ısırık daha almadan önce bana güldü.

O gece evde kalmak istemediğim için Gabby’yi dışarı çıkmaya ikna ettim. Rick’i de davet etmesini söylememe rağmen geç saate kadar çalışacağını söyledi. Planımız güneş doğmadan önce gidebildiğimiz kadar çok yere gitmekti.

Gabby’nin ombreli kahverengi ve sarı saçları bukle bukleydi, dalgaları beyaz elbisesinin arkasında dans ediyordu. Elbise uyluğunun ortasına kadar geliyordu ve bu gece giymesi için ona resmen yalvarmak zorunda kalmıştım. Ona Rick yanımıza gelirse buna bayılacağını söylemişim. Hatta onu kulübe giderken arabada birkaç

seksi selfie çekip ona göndermeye bile ikna etmiştim. Kısa, sade yeşil bir elbise seçmiştim. Üst kısmı boynumdan bağlıydı, kollarımla omuzlarımı ve sırtımı açıkta bırakıyordu. Gabby'nin saçlarımı dalgalandırıp yarı açık yarı toplu bir şekle sokmasına izin vermiştim.

Kulüp üç katlıydı ve dans edip gülen, flört eden insanlar her katı doldurmuştu. Drake'e ve Tirin'deki kulübüne verdiğim zararın anısı beni kedere boğmak üzereydi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp bunu bastırmaya çalıştım.

"İyi misin?" diye bağırdı Gabby.

Gözlerimi açıp başımla onayladıktan sonra zorla gülümsedim. Orada değildim. Kız kardeşimleydim ve iyiydim. İçeriye doğru ilerlerken Drake'le ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca dans ettik, sadece bir *shot* atmak için ara verip dans pistine geri döndük. Birine çarpmadan hareket etmek mümkün değildi. Kulübün önünden arka kapıya kadar büyük bir avize tavanı kaplıyordu. Renkli ışıklar kalabalığın üzerinde dans ederken herkes gülüyor ve müzik eşliğinde şarkı söylüyordu. Kendimi bu kadar özgür hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir geceliğine kendini bırakmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Yaklaşan herkesle dans ediyorduk; kadın ya da erkek fark etmiyordu, sadece eğleniyorduk.

Bir sonraki şarkıdan sonra Gabby beni yakalayıp arka taraftaki tuvaleti işaret etti. Yanıp sönen bir neon tabela hedefimizi gösteriyordu, kalabalığın içinde ilerlerken insanlara çarpıyor ve aptal gibi kahkahalarımızın arasında özür diliyorduk. Ancak sırayı gördüğümüzde keyfimiz kaçtı. Bu konuda fazla seçeneğimiz olmadığını bilerek iç geçirdik. Gabby duvara yaslandı ve biz beklerken uzanıp ayak bileklerine masaj yapmaya başladı.

"Bunu o kadar uzun zamandır yapmamıştım ki sabahları ayaklarımın ne kadar acıdığını unutmuşum." Doğrulurken kıs kıs güldü. "Şey, tabii sen resmen topuklu ayakkabılarla yaşıyorsun."

Arkamızdaki müzik yüksek sesle çınlarken gülümsemesine karşılık verdim. "Evet ama o da mazoşist olduğum için."

Kıkırdayarak koluma vurdu. "İğrenç."

"Dalga geçiyorum. Dalga geçiyorum." Ona gülümsedim. "Kısmen."

Sırıtarak başını iki yana salladı. "Yine de eğleniyorum. Bunu kesinlikle daha sık yapmalıyız." Duraksadı. "Yani, yapabildiğimiz zaman."

Başımı salladım, gitmek zorunda kaldığımda muhtemelen aylarca bir daha beraber olamayacağımızı biliyordum.

Sıra ilerleyince biz de birkaç adım daha attık. Ben topuklarımın üzerinde ileri geri sallanırken Gabby duvara yaslandı. Birkaç kadın tuvaletten çıkarken yanımdan geçti ama sadece biri dikkatimi çekti. Sallanmayı bırakıp doğruldum, tüm içgüdülerim alarma geçmişti. Uzun boyluydu ve teni benimkinden daha koyu, kahverenginin daha derin bir tonuydu. Toplanmamış simsiyah saçları kalın bukleler hâlinde sırtından aşağı dökülüyordu. Giydiği mor ışıltılı elbise, her canlının dikkatini çekecek kıvrımları vurguluyordu.

Bana ölümlülere hayat veren bir tanrıçayı hatırlatıyordu. Sıradaki kadınlar ona bakıyor, yorumları ve fısıltıları havayı kıskançlıkla dolduruyordu. Benimle göz teması kurup usulca gülümseyerek el salladı. Her iki elinin parmaklarını süsleyen gümüş yüzükler yanıp sönen ışıkları yakalayarak âdeta parladı. Koridorda ilerleyip kulübe geri döndü. Dans eden insan dalgaları arasında kaybolurken bakışlarım onu takip etti. Gabby'ye döndüğümde vücudumu garip bir his kapladı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve bir ürpertiyle titredim. Göksel miydi? Duvardan hafifçe destek alarak, yaydıkları o parazit benzeri karıncalanmayı hissetmeyi bekledim ama hiçbir şey olmadı.

“Çok güzel, doğal olmayan bir güzellikte,” dedi Gabby, kızın kaybolduğu yeri başıyla işaret ederek. “Gidip onunla konuşmak ister misin?”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ama karnımdaki ağrı bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. “Hayır, gerek yok, ayrıca gerçekten işlemem lazım.” Kollarımdaki tüyler hâlâ diken dikendi, kalbim sanki yakınlarda bir tehdit varmış gibi çarpıyordu.

Kaden aramıştı ve cevap vermemiş miydim? Şu an burada mıydı? Elimi uzattım. “Gabby, telefonum lazım.”

Küçük çantasına uzanıp hiçbir şey söylemeden telefonu bana uzattı. Kontrol ettiğimde rahat bir nefes aldım. Cevapsız arama ya da mesaj yoktu.

Ben dönüp kadının dans eden kalabalığın içinde kaybolduğu yere bakarken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Sıra tekrar ilerlerken başımı salladım. “Evet, her şey yolunda.”

Tuvalet molamızın ardından dans pistine geri döndük, sonraki birkaç şarkıya gülüp eğlenerek eşlik ettik. Hâlâ omurgamda net-

leştiremediğim ya da açıklayamadığım bir huzursuzluk hissi vardı. Sanki beynim bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ama bunun için gerekli kelimeleri bulamıyordum.

Şarkının ortasında Gabby benden uzaklaşıp cıyıklamaya başladı. Onu neyin heyecanlandırıldığını görmek için döndüğümde Rick'in kalabalığın arasından olabildiğince ilerlemeye çalıştığını gördüm. Gabby etrafımda dolanıp Rick'in kollarına koştu. Onu görmekten duyduğu mutluluk, gülümsemesinden ve Rick onu kucağına aldığı anda yüzüne kondurduğu öpücüklerden belli oluyordu. Sadece gülümseyip elimle barı işaret ettim ve ben birkaç *shot* daha almaya giderken onları dans etmeleri için yalnız bıraktım.

Barmenin dikkatini çekmek için barın üzerine eğildim. Barmen şöyle bir baktı, hazırladığı içkileri bitirip yanıma geldi.

"İki tekila *shot*," diye bağırdım neredeyse müziği bastırarak. Başıyla onaylayıp omzuna küçük bir havlu attı ve içkileri almak için döndü. İçkileri önüme koyduğunda, boğazımı gıcıklayan bir yanma bile olmadan ilkini fondip yaptım. İç çekip dans pistine doğru döndüm. Rick'e bakan Gabby'nin gülümsemesini buradan görebiliyordum. Sıcak bir baloncuk kalbimi sarmaladı. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu.

"Arkadaşın mutlu görünüyor."

Bu sözler beni hazırlıksız yakalamıştı. Gabby'yi izlerken dikkatim o kadar dağılmıştı ki yaklaştığını hissetmemiştim. Yüzümü yabancıya dönüp vücudumu daha savunulabilir bir pozisyona getirdim. Saçlarını yanlardan kısa kestirmişti, tepesinde yoğun dalgalar vardı. Yanımda, bara yaslanmıştı ve kasları kendi payına düşenden çok daha fazla yer kaplıyordu. Ben fark etmeden ne kadar zamandır oradaydı? Gabby ve Rick'in kalabalık tarafından yutulduğu yeri izliyordu ama sonra bara dönüp içkisinden bir yudum alırken bana baktı.

"Arkadaşım değil," diye cevap verdim soğukça. "Kız kardeşim."

Gülümsedi, mükemmel dişlerinin parlaklığı kollarımdaki tüyle-ri diken diken etti. "Kız kardeşin mi? Özür dilerim."

Gülümsemesine karşılık verdim, dikkatle ona odaklanırken tüm içgüdülerim uyanmış ve tetikteydi. Kötü çocuk havasında yakışıklıydı. Sakalları kusursuz bir şekilde kesilmiş, düzgündü. Sol eliyle kolunun arkasını süsleyen dövmeler koyu tenine titizlikle kazınmıştı. Gömleğinin kıvrılmış kolunun altında kaybolarak onu daha

da seksi ve tehlikeli gösteriyorlardı. Gözlerim birkaç parmağını süsleyen kalın gümüş yüzüklere takıldı. Tuhaf bir şekilde kıvrılıp bükülüyorlardı, sert metal sanki parlıyor, alışılmadık bir güç yayıyordu.

Parmaklarını oynattı. "Aile yadigârı."

Göz göze geldik, ona dik dik baktığımı fark edince hafifçe gülümsedim. "Harika."

Onunla ilgili bir şeyler yanlış hissettiriyordu. Gürültülü müziği ve buradaki her insanın kokusunu filtrelemeye odaklanırken tüyle-
rim hâlâ diken dikendi. Ter, şehvet, kusmuk ve alkol yavaşça kayboldu. Kalbinin atışını duydum, ritmi yavaş ve düzenliydi. İnsan kokuyordu, kolonya ile biraz narenciye karışımı bir kokusu vardı ama Ötediyar'a ait hiçbir şey yoktu.

Müzik bir anda tekrar yükselirken, sesi bir kez daha kulaklarımı doldurdu. "İyi misin?" Bir kadeh daha içerken kaşlarını kaldırdı.

"İyiyim." Ben de başımı sallayarak usulca gülümsedim.

"Pekâlâ..." Kadehini kaldırıp bir yudum aldı. "Buraya sadece kız kardeşinle mi geldin, yoksa...?"

Sözlerini yarım bıraktığında neyi ima ettiğini anladım. Normalde teklif ettiği şeyi seve seve kabul ederdim. Başka bir zaman olsa cazip gelebilirdi ama burada kız kardeşimle, nadiren görebildiğim kız kardeşimle birlikteydim.

Son *shot*'ımı alıp fondip yaptıktan sonra boş bardağı önümdeki barın üzerine koydum. Öne doğru bir adım atıp onun alanını işgal ettiğimde boyunun ölçüsünü aldı. Sahiden de benden uzun olduğunu fark etmek beni biraz rahatsız etmişti. Birçok erkek böyle bir iddiada bulunamazdı.

"Bak, anlıyorum. Sende kötü çocuk havası var ve eminim buradaki pek çok kadın onları bu barın üzerinde becermenin ister ama bu ben olmayacağım. İnan bana, aslında sana bir iyilik yapıyorum çünkü bunu söylerken ciddiğim..." Duraksadım, dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi. "Seni canlı canlı yerim."

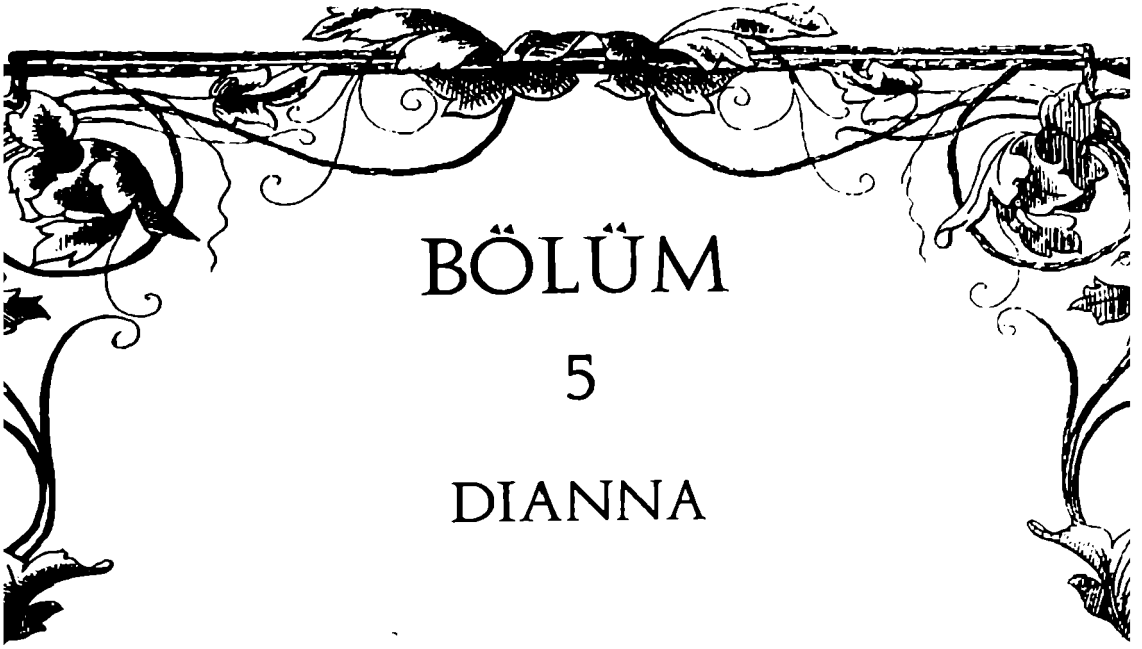
Kolunu okşayıp uzaklaşırken onu barda bıraktım. Kalabalığı iterek kız kardeşime doğru bir yol açmaya çalıştım. Rick ve o hâlâ gülüşerek birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Kız kardeşim yüzümü görür görmez durunca Rick ona çarptı.

"Sorun ne?" diye bağırdı müziğin sesini bastırarak.

“Hiçbir şey,” dedim elimi ağzıma götürerek. “Sadece biraz yor-
gunum. Bana telefonumu ver, seninle evde buluşalım.”

Gabby’nin gözleri benimkileri süzdü ama başım sallayarak tele-
fonumu uzattı. Öne doğru eğilip onu yanağından öptüm ve Rick’e
el salladıktan sonra kulüpten çıktım.

Yeni gelenlerin oluşturduğu kalabalığı iterek geçip kapıdan çık-
tığım da serin gece havası beni karşıladı. İnsanlar, sokak lambala-
rının yarattığı ışık havuzlarında gülüp şakalaşarak iskelede dolaşı-
yordu. Cevapsız arama ya da mesaj olup olmadığını bir kez daha
kontrol etmek için telefonumu kaldırdım ama ekran boştu. Telefo-
numu yanıma indirip bedenimi siyah gölgeli sisin içine soktuğum-
da bile tedirginliğim azalmamıştı.

BÖLÜM

5

DIANNA

Kaden ya da diğerlerinden haber almalı iki hafta olmuştu. Kız kardeşimle vakit geçirebileceğim iki hafta. Bu çok hoşuma gitmişti ama içimi kemiren o huzursuzluk hissi beni sürekli telefonumu kontrol etmeye zorluyordu. Ne olduğunu çözemiyordum ancak bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Gabby ve ben yerel sinemada bir film izleyip çıkmış, güneş gören iskeleden bir dış mekân restoranına doğru yürüyorduk. Yol boyunca uzanan ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor, yanından geçtiğimiz insanlar neşeyle gülüyordu. Herkes dışarıda öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyordu. Gabby büyük kahverengi bir şapka ve o güne kadar gördüğüm en büyük siyah güneş gözlüklerini takmıştı. Bütün gün onunla bu konuda dalga geçmiştim. Bronz teni, beyaz kolsuz bluzu ve yırtık pırtık mavi şortuyla uyum içinde parlıyordu. Sade, abartısız güzelliği yoldan geçen yayaların birkaç saniyelik bakışlarıyla iltifatlarını üzerine çekiyordu.

Ben siyah ip askılı bir bluz tercih etmiştim, etek ucu beyaz deri eteğimin üzerinde dalgalanıyordu. Her yönden onun tam tersiydim ama ikimizin de ayağında aynı beyaz sandaletler vardı. Sandaletleri sevmişti çünkü bu sabah yaptırdığımız pedikürü gösteriyorlardı.

“Burası en sevdiğim yerlerden biri,” dedi Gabby. Şiddetini artıran rüzgâr yüzünden şapkasını tutuyordu. MODERN MANGAL yazan tabelanın altından geçip açık girişe doğru ilerledi. Masalar ve sandalyeler barı çevreliyor, tavandan televizyonlar sarkıyordu. Mekân tıklım tıklımdı, biz yaklaştıkça gürültü kulaklarımızı tırmalıyordu.

“Kalabalık görünüyor. Belki de rezervasyon yaptırmamız gerekirdi.”

Endişelerimi elinin tersiyle itti. “Dert etme, sahibini tanıyorum.” Sırıttım. “Buraya kaç kez geldin?”

Bana sırtıtarak baktı ama ses tonu kibardı. “O kadar çok değil ama bir ay önce karısının kalp ameliyatı olması gerekti, ben de onun hemşiresiydim. Acayip tatlılar ve ne olursa olsun, burada her zaman bir masam olacağını söyledi.”

“Ah, kız kardeşim tatlı bakıcı olmuş,” diye takıldım onu içeri doğru takip ederken.

Gabby bana şakacı bir şekilde vurduktan sonra dönüp yaşlı bir beyefendiye el salladı. Mekân sahibi onu gördüğüne çok sevinmişti, tanışma faslından sonra yerimize oturduk. İçeride yiyeceğimizi sanıyordum ama garson bizi restoranın arka tarafındaki verandaya götürdü. Masalar birbirinden biraz daha uzakta duruyordu ve önümüzde uzanan okyanus manzarası nefes kesiciydi.

Ilık okyanus esintisi saçlarımı çeneme doladığında dağılan saçlarımı yolumdan çektim. Garsonumuz siparişlerimizi alırken Gabby şapkasını çıkarıp masanın kenarına koydu. Birkaç çocuğun kıyıya vuran dalgalarla oynayışını izledik, kahkahaları havada çınlayan bir şarkı gibiydi.

“Burası cennet. Okyanustan sıkılacağımı hiç sanmıyorum,” diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Evet, kesinlikle büyüdüğümüz kum okyanuslarını gölgede bırakıyor.” Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle sahildeki çocukları izlemeye devam ederken ona baktım. Güneş, saçlarının ombre dalgaları üzerinde bir ışıltı yaratarak onu adeta bir melek gibi gösteriyordu.

“Bana annemi hatırlatıyorsun, biliyor musun?” Konuşurken ellerimi çenemin altında birleştirdim. “Özellikle başkalarına yardım etme konusunda onun gibisin. Eminim seninle gurur duyardı.”

Gabby gözleri sevinçle parlayarak bana doğru döndü. “Umarım duyuyordur. Ayrıca lütfen, eğer ben anneme çekmişsem, sen de kesinlikle babama çekmişsin. Dik başlı, her zaman kendinden başka herkesle ilgilenmeye çalışan ve bu tavırlar.” Alçak sesle ıslık çaldı. “Kesinlikle babam.”

Gülmeden edemedim. “Onları özlüyorum. Bazen onlar hastalanmasaydı hayatımız nasıl olurdu, diye merak ediyorum.”

“Ben de.” İçini çekti. “Ama her şeyin bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım, böyle şeylerin bile. Geçmişte yaşayamayız, D, orada hiçbir şey büyümez.”

“Ah, sen ve şu sinir bozucu iyimserliğin.”

Kıkırdadı. “Biri öyle olmak zorunda. Ecanus’ta yaptığımız doğa yürüyüşünü hatırlıyor musun? Pusula okuyamadığın için kaybolacağımızı sanmıştın. Vahşi hayvanları beslediğim için başım derde girse de en sevdiğim tatillerden biriydi.” Bu anıyı hatırlayınca elleriyle ağzını kapatarak güldü. “Bana yaşattığın özgürlüğü çok seviyorum.”

Gabby elini indirip bana gülümsedi ama benimkinin yavaşça düştüğünü hissediyordum. Yaptığım fedakârlık, onun yaşayabilmesi için nelerden vazgeçtiğim hakkında hiç konuşmamıştık. Bedelini düşünmek hoşumuza gitmiyordu ve bu konu her açıldığında kavga çıkmasına neden oluyordu. Kaden, Tobias ya da Alistair’i sevmeydi ve hiçbir zaman da sevmeyecekti. Onun benim üzerimdeki gücünü anlamıyordu, ben de bunun onun hatası olduğunu hissetmesini hiç istemiyordum. Onun için kalmıştım, onun için acı çekmişim ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

“Evet, tek yapman gereken neredeyse ölmektir,” diye dalga geçtim garson suyumuzu ve aperatiflerimizi getirdiğinde.

Salatasının yeşilliklerini karıştırırken üzerine hafif bir sos döktü. “Ben ciddiym. Burada işimden ve hayatımdan memnunum. Senin de böyle olmanı istiyorum.”

Midem kasıldı. Bunun nereye gideceğini biliyordum. “Gabby...”

“Ne?” diye sordu masumca, dikkati salatasını mideye indirmeye odaklanmıştı. “Sadece diyorum ki...”

“Terk edemem ve bu konuda seninle kavga etmek istemiyorum,” diye sözünü kestim sert bir ses tonuyla. “Bunu ve bu konuda konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun.”

Başını iki yana sallayarak çatalını bıraktı. “Hiç denedin mi?”

“Gabby. Ciddiyim. Yapamam. Bunun ne anlama geleceğini hiç düşündün mü? O resmen benim sahibim. Yaşadığın hayat hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Bunun bir bedeli var. İkimizin de konuşmaktan hoşlanmadığı bir bedel.”

“Bunu biliyorum.” Sesi yumuşaktı ama ikimizin de hissettiği aynı öfkenin izlerini taşıyordu. Benim güçlerime sahip olmayabilirdi ama kız kardeşim, özellikle de kendisine ait olduğunu düşündüğü kişiler konusunda çok hırçındı. Tenimizin altında yanan ateş onda da vardı, benimki sadece somuttu. “Ama...”

Çatalımı bırakıp başımı ellerimin arasına alırken sesimi hayal kırıklığı doldurdu. “Aması yok, Gabs. O benim sahibim. Bunu daha

ne kadar açık bir dille ifade edebileceğimi bilmiyorum.”

“Kimse senin sahibin değil.”

Tenimin altında yatan Ig’Morruthen’in uyandığını hissederek ellerimi indirdim. Gözlerim parladığında başındaki güneş gözlüklerinden yansıyan korları görebiliyordum. “Öyle, hem de her şekilde. Bu son iki hafta gerçekmiş gibi davranabiliriz. Birbirimizin saçlarını ören, içki içmeye giden ve tırnaklarımıza oje süren mükemmel abla kardeşmişiz gibi davranabiliriz. Ancak kesin gerçek şu ki öyle değiliz. İkimiz de yüzyıllar önce o kahrolası çölde öldük. Kendine itiraf etmek istesen de istemesen de biz farklıyız, *ben* farklıyım.”

Kız kardeşim hiç irkilmedi. Benden korkmuyordu ve ona asla zarar vermeyeceğimi biliyordu. “Senin mutlu olmanı istediğim için beni suçlayamazsın. Senin için normal bir hayat istiyorum, seni dizginlemek için yedirdiği ekmek kırıntılarından başka bir şey.”

“Gabby. Bu televizyonda izlediğin, herkesin sonsuza dek mutlu yaşadığı bir film değil. Bu benim dünyam değil, hiçbir zaman da olmadı. Çiçekler yok, güzel sözler yok, tatlı vaatler yok. Benim dünyam şiddet dolu, gerçek ve sonsuz.”

Başını iki yana sallarken saçlarının dalgaları dans ediyordu. “Bana anlatmasan da neler olup bittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Geldiğinde morlukları gördüm. Uyumuyorsun, her gece dönüp duruyorsun. Her zaman diken üstündesin. Kapıları ve pencereleri nasıl izlediğini, dışarı çıktığımızda nasıl davrandığını görüyorum. Biri sana süründüğünde nasıl irkildiğini görüyorum. Neden karşılık vermiyorsun? Yeteneklerin var ve güçlüsün. Neden ona izin veriyorsun...”

“Dur!” Ellerimi masaya vurup her şeyin sarsılıp ses çıkarmasına neden oldum. Masanın güçten çatladığını biliyordum ama masa örtüsü çatlakları gizliyordu. Birkaç kişi yemek yemeyi bırakıp bize bakmaya başladı. Gürültü bizi bastırdığı için binanın içindekiler kargaşayı fark etmedi. Gözlerimi sıkıca kapatıp alevlerin geri çekilmesini diledim.

“Bak,” dedim gözlerimi açıp Gabby’ye bakarak ve elimi onun elinin üzerine koydum. “İsteyebileceğim her şeye sahibim. Para, her fırsatta aşırığın çok fazla kıyafet ve kelimenin tam anlamıyla dünyanın her yerine gidebilirim. Demek istediğim, yaptığımız tatilleri seviyorsun. Bunu kendin söyledin.”

“Bunlar maddi şeyler, D. Seni tamamlamazlar.”

“Bana yetiyor.”

Gabby elini benimkinin altından çekip yanağındaki bir damla yaşı sildi. “Benim için her şeyden vazgeçtin ve şimdi seni asla sevmeyecek, onun için yapabileceklerinin ötesinde seni asla umursamayacak birine sonsuza dek bağlısın.”

“Biliyorum ama bu gerçekçi değil. Benim için değil.” Kalbim sızladı. Dile getirilmemişti ama Kaden’in beni sevmediğini biliyordum, ben de onu sevmiyordum. Gabby sadece benim için en iyisini istiyordu, ben de onun için aynısını istiyordum ve bu beni paramparça ediyordu. “Hey, bana bak.” O bakınca devam ettim. “Pişman değilim, anlıyor musun? Bir saniyesinden bile. Senin için hayatımı binlerce kez veririm.”

“Buna gerek olmamalıydı.” Dudağı titreyince bunun geldiğimden beri onu rahatsız ettiğini fark ettim. Benim duygularımın etrafına ördüğüm duvarın aynısını o da kendi duygularına örmüştü. Onu bir an için bile olsa üzgün görmekten nefret ediyordum, bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıp ortamı yumuşatmaya çalıştım.

“Hey, hatırladığım kadarıyla buradaki abla benim, tamam mı? Ben seninle ilgileniyorum. Bu benim işim sayılır ama getirileri berbat. Sağlık hizmetleri bok gibi ve şehir dışındayken ödemeli aramalar için harcadığım paradan bahsetmiyorum bile.”

Gözlerinin altını dikkatle silerken acı acı güldü.

Garsonumuz yemeklerimizle birlikte gelip bardaklarımızı doldurdu. Gabby çatalını eline alıp makarnayı dolarken gülümsedi. Çatalını ağzına doğru götürürken durdu. Gözleri büyüyerek arkama baktığında onu hissettim. Omurgamdan soğuk bir ürperti geçerken arkamda karanlığın belirdiğini anladım. Kuşlar kaybolmuş, çocuklar gülmeyi bırakmış ve dalgaların sesi bile duyulmaz olmuştu. Sanki yaşam, az önce ortaya çıkan şeyden kaçıp saklanmıştı. Sandalyemi çevirecek kadar hızlı ayağa kalktım ve dönerek Tobias’ı boğazından yakaladım.

Tırnaklarımı çıkarıp boğazına bastırırken, “İnsanlar bana gizlice yaklaştığında ne olduğunu biliyorsun, özellikle de onunla birlikteyken,” diye tısladım.

Tehdidime karşılık sadece gülümsedi, elime doğru kendini bastırırken gözleri benimkilerin bir yansımasıydı. Ona ya da Alistair’e zarar veremeyeceğimi biliyordu. Onları öldüremezdim çünkü bu Gabby ve benim ölüm fermanımız olurdu.

Dudağını ısırarak elini bileğime doladı. “Daha güçlü sık, sanı-

rım bir şeyler hissediyorum.”

Gözlerimi devirip hafifçe iterek onu bıraktım ve sandalyemi düzeltip tekrar oturdum.

Alistair’in kahkahası dış avluyu doldurdu. “Birileri gergin. Bizi mi özledin?” Ona cevap vermedim ve Gabby donup kalmıştı. Alistair ona döndü. “Güzel bir gün, değil mi?” Yakındaki bir masadan metal bir sandalye kaparken çıkardığı sesi duydum. Sandalyeyi ters çevirdi ve uzun bacaklarıyla üzerine çıkararak yanıma oturdu.

Midem düğümlenirken Kaden’in aramasını kaçırdığımdan korkarak telefonumu elime aldım ama ekran aydınlandığında hiç mesaj gelmediğini gördüm. Onları daha önce hissetmediğim için sinirlenerek çenemi sıktım. Ne zamandır yakınımıydılar? Gabby ve beni duymuşlar mıydı?

Tobias etrafımda dolanırken sinirlerimi kontrol etmeye odaklandım. Bunu yapmasından nefret ettiğimi biliyordu. “Burada ne yapıyorsunuz?” İkisine dönerek sordum. “Kaden aramadı.”

Alistair uzanıp Gabby’nin tabağından bir köfte çaldı ve ağzına attı. Tobias’a bakıp yutkunduktan sonra sırıttı. “Meşgul.”

Aralarında bir şaka varmış gibi kıs kıs güldüler. Umurumda değildi. Onların her zaman sırları olurdu. Buna yıllar içinde alışmıştım.

Rüzgârın yönü değişince ağzım sulandı. Açlığını bastırarak, “İkiniz de kan ve yabancı bir şey kokuyorsunuz. Neler oluyor? Neden aramadı?”

Alistair sırtarak başını iki yana salladı. “Sürekli sevgili kız kardeşini göremediğinden şikâyet etmiyor musun?” dedi. Gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla, dikkatle Gabby’ye bakıyordu. Gabby ise gözlerini onlardan ayırmadan sessizce ve hareket etmeden duruyordu.

“Ayrıca,” diye araya girdi Tobias. “Sana ihtiyacımız yoktu.”

Alistair tekrar kıkırdadı. “Az bile söyledin.”

Bu da Tobias’ı güldürdü.

Gabby çatalını masaya vurdu. “Onunla böyle konuşmayın!” diye tersledi. İkisi de engerek yılanları kadar hızlı bir şekilde ona döndüler, gülümsemeleri ve kahkahaları uçup gitmişti.

“Ah, öyle mi? Onunla nasıl konuşmamı istersin, ha? Ya da belki seninle konuşmalıyım?” Alistair ona doğru eğilirken buz gibi sırıttı. “Biliyor musun, o güzel küçük kafana girmek için çok uğraşmam gerekmeyecek. Sana istediğim her şeyi, her zaman ve her nerede istersem yaptırabilirim.” Gözleri onun üzerinde gezindi. “Her yerde.”

“Alistair.” Bu bir uyarıydı. Benimle istedikleri gibi konuşa-

bilirler, beni tehdit edebilirlerdi ama kimse Gabby'ye saygısızlık edemezdi.

Beni kızdırdığını çok iyi bildiği için arkasını döndü. Gabby sandalyesinde arkasına yaslanıp ondan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi.

“Merak etme, Dianna, kuralları biliyoruz. Kimse kıymetli kız kardeşine dokunamaz,” dedi. Sinirlendiği belliydi ama iri göğüslü, ufak tefek bir garson kız yanından geçerken ilgisi dağıldı.

“Bu kadar gevezelik yeter.” Tobias iç çekerek kollarını kavuşturdu. “Kaden şu anda meşgul, o yüzden seni almaya geldik. Ziyaretin sona erdi.”

Gabby'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim sıkıştı. İki hafta, en azından onunla iki hafta geçirmiştım.

Gabby'ye doğru yürümeye başladığımda Alistair ayağa kalkarken hiçbir şey söylemedim. Gabby ayağa kalkınca ona sımsıkı sarıldım ve kulağına yaklaşarak, “En kısa sürede döneceğim. Söz veriyorum,” diye fısıldadım. Onu kollarından nazıkçe tutarak geri çektim. “Unutma, seni seviyorum.”

Bir kez daha başını salladıktan sonra onu bıraktım. Gabby'nin yanından geçip Alistair ve Tobias'a yaklaştım.

“Şimdi nereye gitmemiz gerekiyor?”

Alistair ellerini yavaşça birbirine sürttü. “Ah, buna bayılacaksınız. El Donuma'ya geri dönüyoruz.”

Midem kasıldı.

“Daha doğrusu Ophanium'a. Küçük göksel dostumuz Peter sonunda başardı.”

“El Donuma mı? Ama orası Camilla'nın bölgesi. Benden nefret ettiğini biliyorsunuz.”

Alistair sadece omuz silkti. “Kaden'dan daha çok korkuyor.”

“Konuşmayı kes,” diye tersledi Tobias ve ben de dönüp ona baktım. Gözleri bana değil, restoranın içindeki bir şeye ya da birine odaklanmıştı. Gözbebeklerinin etrafındaki kızılık alev alev yanmaya başlayınca bakışlarını takip ettim. Herhangi bir tehdit görmedim. Çevrede hiçbir Ötediyar varlığı yoktu.

“Burada mı?” diye sordu Alistair, önce Tobias'a sonra da restorana doğru bakarak.

Tobias başını iki yana sallayınca Alistair küfretti.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Tobias sonunda bakışlarını kaçırdı ama yine de Alistair’e baktı. Dikkatlerini çeken şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafı bir kez daha taradım ama hâlâ endişelenecek bir şey görememiştim. Gabby’ye dönüp ona hafifçe gülümsedim. “Elimden geldiğince çabuk döneceğim.”

Gabby bir kez başıyla onayladıktan sonra kız kardeşimden, restorandan ve tanıdığım en korkunç yaratıklardan ikisini ürküten şeyden uzaklaştık.

BÖLÜM

6

DIANNA

Dağ yamacının alt kısmını çevreleyen büyük çalılar ve fundalıklar arasında hızla ilerlerken, pençelerim orman zeminine çarpıyordu. Şeklini aldığım panterin zarif formu sık ormanda kolayca süzülmemi sağlıyordu. Hayvanın pürüzsüz siyah kürkü, ağaçların altındaki gölgelere kusursuz bir şekilde karışıyordu.

Ophanium'a geleli saatler olmuştu ama Kaden görünürde yoktu. Ormanın o uzak bölgesinde mezara benzeyen büyük bir anıt bulunmuştu ve o gelmeden önce Alistair, Tobias ve ben bölgeyi keşfetmek için önden gönderilmiştik. Hiçbir yerel haritada yer almaması ve en yakınında yaşayanların varlığından haberdar olmaması ilginçti. Alistair bilgileri kendi kontrolü altındaki Peter'in zihninden almıştı. Peter kalıntıların Arariel Şehri'ne doğru taşınacağından bahsedildiğini duymuştu. Önümüzdeki birkaç gün içinde Ophanium'u temizlemeyi planladıkları için buraya ilk biz gelmiştik.

Keskin bir kükreme ağaçların arasından geçerek kuşların uçuşmasına neden oldu. Kulaklarımı öne eğdim ve soluma dönüp sese doğru koşmaya başladım. Ağaçlar seyrelmeye başladığında solumdaki küçük vadiyi geçip hızla yokuş çıktım.

Tobias'ın kokusunu alınca yavaşladım. Kalçalarının üzerinde oturmuş, kulaklarını dikmiş beni dinlerken kuyruğunun ucu seğiriyordu. Yanında durduğumda dönmedi. Kırmızı gözleri karşıdaki tepeye doğru kıvrılan toprak yola odaklanmıştı. Alistair yaklaşırken arkamızdaki dallar kırıldı.

"*Son bir geçiş,*" dedi Alistair, telepatik sesi zihnimde netleşirken. Tobias başını bir kez eğerek onayladı.

"*Neden? Burası terk edilmiş. Yol yıllardır kullanılmıyor. Bu sadece eski bir mezar. Hadi gidelim,*" diye karşılık verdim ikisine birden.

"Neden sadece sana söylenen lanet şeyi yapmıyorsun?" Tobias'ın sesi aramızda yankılandı.

"Çünkü seni dinlemek zorunda değilim. Son kontrol ettiğimde ikinci komuta bendeydi."

Bu onu çok kızdırmıştı ve eğer beni oracıkta öldürebilseydi, yemin ederim ki öldürürdü.

"Hey, hey, hanımlar, ikiniz de güzelsiniz." Alistair'in alaycılığını ve hafif kızgınlığını zihninden gelen sesinde bile hissedebiliyordum. "Son geçidi de geçtikten sonra Kaden'ı çağıracağız. Bunlar onun emirleriydi." Son kısmı bana yönelikti.

"İyi."

Başka bir şey söylemeden dönüp sık çalılıklara doğru ilerlediler. Tobias sola, Alistair sağa gitti. Onlar ormanın derinliklerine doğru ilerlerken pençelerinin hafif vuruşlarını duyuyordum. Onları takip etmeye başladım ancak omurgamda sanki tepemde büyük bir şey uçuyormuş gibi bir ürperti hissedince durdum. Kulaklarımı dikip gökyüzüne doğru baktım ama hiçbir şey görmedim. Önce kalıntılara, sonra da Alistair ve Tobias'ın kaybolduğu yere baktım.

Eğer burada hissettiğim şey bir gökselse, ne için gelmişlerse ona önce bizim ulaşmamız gerekiyordu. Onları alt edebilirdik ama bir El üyesinin ortaya çıkmasına da gerek yoktu. Onlarla karşı karşıya gelmek için beklemek istemiyordum. Bu sadece geldiğini hissettiğim kişiye aradığı şeyi bulması için daha fazla zaman kazandırır. Kararım verip harabelere doğru ilerledim, toprak yol boyunca hızla koşarak tepeyi aştım.

Dağın yamacı ıssızdı, artık sadece bir zamanlar kurulmuş bir köyün kalıntıları vardı. Burayı tabiatın kendisi yeniden ele geçirmişti. Birkaç ev çökmüş, her yeri yeşil sarmaşıklarla kaplanmıştı. Yıkık bir binanın tepesinden diğerine zıpladım, tek ışığım parlak hilal ay ve yıldızlardı. Etrafıma bakındım ama hiçbir yerde bir tapınak ya da anıt göremedim, sadece bir zamanlar canlı olan bu yıkık kasabadan geriye kalanlar vardı. Kaden yanılıyor olabilir miydi? Alistair nihayet bir hata yapmış olabilirdi ama eğer durum buysa, biraz önce hissettiğim o enerji neydi? Onlardan biri olması gerektiğine yemin edebilirdim ancak yine de kimseyi görmemiş ve hiçbir şey hissetmemiştim.

Yüksekteki tüneğimden aşağı atladım. Pençelerimin etrafında tozlar yükselse de yere sessizce inmiştim. Yola doğru birkaç adım

attığım anda arkamda biri varmış gibi sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Dişlerimi ve pençelerimi göstererek arkama döndüm, bir kavga çıkmasını bekliyordum ama beni sadece yıkılmış binalar karşıladı. Kuyruğum tedirginlik içinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bir şey hissettiğimi biliyordum. Bir adım daha attım, tam arkama döneceğim sırada tüylerim bir kez daha diken diken oldu. *Ne sikim oluyordu?* Etrafımda hiçbir şey yoktu. Kontrol ettim, üç kez daha kontrol ettim ve işte o zaman birden durdum. Etrafımda bir şey yoktu ama altımda ne vardı?

İlerledim ve bir kez daha yola doğru yöneldim. Omurgamdaki karıncalanma hafiflerken sınırlarım yatıştı. Sol tarafımdaki terk edilmiş bir binaya doğru döndüğümde bu his giderek azalıyordu. Terk edilmiş bir şehirde daireler çizerek yürürken, beni izleyenler için muhtemelen deli gibi görünüyordum ama bir şeyler hissettiğimi biliyordum.

Neredeyse vazgeçiyordum ancak aynı binanın yanından son geçişimde tekrar hissettim. O hissin çekimine doğru döndüğümde tüylerimdeki elektriklenme artıyor gibiydi. Gözlerimi yere dikip hızlandım, pençelerim toprağı dövmeye başladı. Yıkık dökük bir binanın yan tarafına çarptığımda başım sert betona değdi. Tıslayarak kalçamın üzerine oturdum ve başımı iki yana salladım.

Siyah duman ayaklarımın etrafında kıvrılarak kısa sürede tüm varlığımı sardı. Kendi bedenime döndüğümde bir esinti tenimin üzerinde dolaşıp karanlık sisi dağıttı. Giydiğim siyah kot pantolonla kırmızı çapraz askılı bluz hâlâ ilk giydiğim zamanki kadar temiz görünüyordu, bu da Kaden'in kanının bir getirisiydi. Dönüşmek için kullandığımız büyü sadece dış görünüşümüzü değiştiriyordu. Bu da tekrar dönüştüğümüzde çıplaklığı dert etmemiz gerekmediği anlamına geliyordu. Tüm kıyafetlerim bana lazımdı, lütfen ve teşekkürler. Saçlarım iki kalm uzun örgü hâlinde arkadan bağlanmıştı, böylece dövüş sırasında yüzüme gelmemesini kolaylaştırıyordu. Ayrıca beklediğim şey de bir dövüştü.

Taş binanın kalıntılarının içine adım attığımda topuklarım taşlı kuma çarpıyordu. Özel bir yere hiç benzemiyordu ama enerjinin kaynağı burasıydı. İçeri girmemle birlikte havada tozlar uçuştı. Ay ışığı evin yıkık dökük kısımlarında parlıyor ve bakımsızlığı ortaya seriyordu. Odanın ortasında yarısı kırılmış bir masa duruyordu. Diğer mobilya parçalarının kalıntıları sağ tarafa doğru yayılmış, ormanın onları yutmasını bekliyordu.

Evin içinde ilerlerken uğultu beni çekiyordu, benim statik elektrik dans ediyormuş gibi karıncalandı. Yatak odası ve mutfak olması gereken yerleri kontrol ettikten sonra ana oturma odasına döndüm. Şaşırtıcı bir şey yoktu. Her yer yıkılmış ve terk edilmişti. Neyi kaçırıyordum? İç çekerek ellerimi kalçalarımın koydum ve ayağımı yere vurdum. Ardından boş bir yankı duyduğumda donakaldım ve panterin hislerinde haklı olduğunu anladım, bir alt kat vardı.

Çömelipler ellerimi taş zeminde gezdirdim. Birkaç adımda bir sertçe bastırarak güçsüz bir nokta arıyordum. Nihayet bir taş yerinden oynadığında resmen sürünerek odanın ortasındaki kırık masaya ulaşmıştım. Keskin bir tıslama havayı doldurup birkaç oymalı tuğla teker teker geriye kaydığında ayağa fırladım. Masa ikiye ayrıldı ve altındaki dar alan açıldı. Bir göz attığımda kapkara bir boşluğun bana baktığını gördüm.

“Tüyleler ürpertici demişken,” dedim boş odaya doğru. Daha kötülerini de yaşamıştım, bu hiçbir şeydi. Omuz silkerek karanlığın içine atladım.

Birkaç saniye düştükten sonra ayaklarım sert zemine çarptı. Dizlerimin darbeyi karşılamasıyla tekrar çömelerek yere indim. Burnumu gıcıklayan toz, altımdaki zeminin yukarıdakiyle aynı kum olduğunu söylüyordu. Elimi uzatıp avucumun içinde titreşen küçük bir ateş topu çıkardım. Etrafımdaki duvarlar parlıyor, korlarım benimde dans ederek gölgeler oluştuyordu. Kendi özel meşalem arkamda bir duvar olduğunu gösteriyordu, o hâlde ileri gidecektim.

Duvarlarda bu tünellerin neden burada olduğunu ya da nereye çıkabileceğini gösteren hiçbir resim ya da gravür yoktu. Olabildiğince sessiz hareket etmeye çalışıp, sürünerek ilerledim. Başka tuzak kapılar ya da bubi tuzakları olup olmadığını dikkatle kontrol ediyordum ama önümde karanlıktan başka bir şey yoktu. Tobias’la Alistair’i bulmak için geri dönmeyi düşündüğüm sırada koridor eski ve terk edilmiş bir kütüphaneye benzeyen bir yere açıldı. Zamanın yıprattığı duvar halıları duvarlara asılmıştı, kırmızı ve altın rengi o kadar yıpranmıştı ki sanki bir dokunuşla parçalanacakmış gibi görünüyorlardı. Gözlerimi kısarak baktığımda, bir tanesinin ortasında üç başlı bir aslana benzeyen şeyi fark ettim ve bunun göksellerin bir işareti olduğunu hatırladım.

Odanın ortasındaki devasa, yıpranmış masanın üzerinde kırık mum parçaları duruyordu. Çeşit çeşit raflar duvarlarda tehlikeli bir

şekilde asılıydı. Üç başlı aslan canavarının resmedildiği başka bir yırtık pırtık duvar halısı yüksek tavandan sarkıyordu. Sanki odanın içinde rüzgâr esiyormuş gibi dalgalanıp kabarıyordu ama hava durgundu.

Arka duvarda yarı şekillendirilmiş ve çürümüş heykeller sıralanmıştı. Yaklaşıp elimi kaldırdım, avucumdaki küçük alevi büyüterek ışığını artırdım. Taş figürler farklı pozlarda durmuş, ellerinde kırık kılıçlara, mızraklara ve yaylara benzeyen şeyler tutuyorlardı. Yüzleri yontulmuştu ve yüz hatlarının yarısı yoktu ama kim olduklarını biliyordum. Bunlar Eski Tanrıları.

Siktir. Alistair'in kaynakları haklıydı. Peter yalan söylemiyordu. Bu onların tapınaklarından, hem de en eskilerinden biriydi.

“Gömülü antik bir kütüphane. Aferin sana, Peter,” diye fısıldadım boş odaya. Kaden'in burada olmamızı istemesine şaşmamalıydı. Eğer o kitap gerçekten varsa, onu başka nereye saklayabilirdiniz ki? Midemin kasıldığını hissettim. Sahiden gerçek olabilir miydi?

Başımı iki yana sallayarak odaya göz gezdirdim. “Kitap rafları, evet. Diyarlar açabilen kadim bir kitap olsaydım, muhtemelen orada olurum.” Sinirlerimi yatıştırmak için kendi kendime konuşuyordum. İzleniyor olma hissi çok ağır basıyordu. Çürüyen kitaplıkların arasında yürüdüm. Bazıları hâlâ duruyordu, bazıları ise ortadan ikiye ayrılmış ahşap yığınlarından başka bir şey değildi. Ellerimi bir toz tabakasında gezdirdikten sonra pantolonuma sildim. Pislik dışında raflar çoğunlukla boştu.

Köşeyi dönüp eski, yıpranmış parşömenlere benzeyen bir şey gördüğümde sessizlik çöktü. Yaklaşırken odadaki tek ses ayakbaşılarımdaki altındaki döküntülerin çıtırtısıydı. Öne doğru uzanıp bir parşömeni aldım. Sert dokusu ellerimi aşındırıyordu, malzemesi bu dünyaya ait olmayan bir şeyden yapılmıştı.

Kadim metinleri teker teker okurken, çoğunun yüzlerce yıl veya çok daha öncesine ait olduğunu fark ettim. Ölümlülerden ve nasıl etkileşimde bulunduklarından, dillerinden ve dünyanın çeşitli yerlerinden bahsediyorlardı. Önemli bir şey görmemiştim ama yine de yanımda götürebilirdim. Kaden, göksellere ait olan her şeyi istiyordu. Bulabildiklerimi toplamaya ve odanın ortasındaki ağır ahşap masanın üzerine yerleştirmeye başladım. Toplayabildiğim kadarını alıp dışarı taşıyabileceğimi düşündüm. Alistair ve Tobias nasıl olsa birazdan burada olurlardı. Takip etmediğimi anladıklarında beni aramaya geleceklerdi.

Odadaki havanın değiştiğini hissederek duraksadım. Belki de çoktan gelmişlerdi. Bana ters ters baktıklarını görmeyi umarak kapıya doğru döndüm ama oval oymalı kapıda kimse yoktu. Başımı salladım ve geri dönüp odayı tekrar aradım. İçgüdülerimin bana bağırmasını gerektirecek bir şey olmasa da içimdeki huzursuzluk hissini atamıyordum. Kaden'in ilgisini çekebilecek başka bir şey aramak için tekrar raflara doğru yürürken tetikteydim. Bulduğum bazı metinler o kadar eski ve hassastı ki ellerimde ufalanarak toza dönüşüyordu. Son kitaplığın rafları bomboştu, üstelik hâlâ kitabı bulamamıştım. Başka bir çıkmaz sokak, başka bir işe yaramaz görev anlamına geliyordu.

Elimdeki alevi söndürüp gözlerimi kapattım ve iç çekerek alnımı kitaplığın eski ahşabına bastırdım. Bu işten çok sıkılmıştım. O yüzden...

Omurgamda bir ürperti süzülürken tüylerim diken diken oldu. Başımı yavaşça kaldırarak gözlerimi açtım. Canlı mavi ışık odayı dolduruyor, köşelere ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Bir adamın karanlık silüeti bana bakarken gözlerinin altında aynı renkte çizgiler parlıyordu.

Gümüş bir bıçak önümdeki rafı kesip, sanki bir ağaç kalınlığında değilmiş gibi ikiye ayırmadan önce aklımdan geçen tek düşünce *bu bir adam değil*, oldu. Sanki bıçak yakıcı bir maddeden yapılmış gibi ahşap cızırdayarak parçalandı. İkiye bölünmemek için geri sıçrayınca kırımın üzerine düştüm. Ellerimin üzerinde geriye doğru sürünerek parlak mavi yaratıktan uzaklaştım.

Yavaşça yaklaştı. Ellerinin, kollarının ve boynunun çıplak tenini süsleyen mavi kabile tasarımı, gümüş bıçağını döndürürken nabız gibi atıyordu.

"Nesin sen?" Adam dudaklarını büktü. "Yaşayan hiçbir yaratık ateşi kontrol etme gücüne sahip olmamalı."

O hâlde deli değildim. Bunca zamandır beni izliyordu. Nasıl? Onu nasıl görmemiştim?

"Ah, hoşuna mı gitti? Daha havalı bir şey görmek ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden doğrulup kollarımı ileri uzattım ve o her neyse ona doğru tünel açan iki alev fırlattım. Gözleri bir an için açıldıktan sonra yana doğru eğildi. Ateşim rafları tutuşturdu, alevler duvarlara tırmanarak önlerine çıkan her şeyi yuttu. Üzerinde göksellerin armasını taşıyan tavandaki duvar halısı yandı ve parçaları etrafımıza düştü.

Mavi yaratığın yerden yükselişini izlerken ayağa fırladım. Ateş ışığında teni açık fildişi rengindeydi. İnsana benziyordu ama değildi. Vücudu o kendine özgü ışıkla parlıyordu ve güzelliği büyüleyiciydi. Simsiyah saçları arkasında sallanan uzun bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Saçının kenarlarında birkaç zikzak deseni vardı ve her iki kulağında da birkaç gümüş küpe sıralanmıştı. *Ölmemi isteyecek* türden muhteşem biriydi. Benden bir karış daha uzun duruyordu ama beni korkutan şey boyu değildi. O ışık ve elinde döndürdüğü bıçaktı. Bunlar tüylerimi diken diken ediyordu.

Birbirimizi ölçüp biçtik, bir kez bile göz temasını kesmeden yavaşça birbirimizin etrafında döndük. Yaptığı her hareketi taklit ediyor, kendimi ondan ve o gümüş kılıçtan güvenli bir uzaklıkta tutuyordum. Doğuştan savaşçıydı, yüzünde öfke ya da kızgınlık yoktu, duyguları kontrol altındaydı. Beni değerlendiriyor, silahın *ben* olduğumu bilmeden üstümde silah arıyordu.

Gözüme ilk çarpan şey sağ elini süsleyen gümüş yüzüklerdi. Bakışlarım sağ elini süsleyen gümüş halkalara takıldı. Kulüpte bana ve Gabby'ye gülümseyerek el sallayan kadını hatırlayınca dejavu hissine kapıldım. Aynı gümüş yüzükler onda da vardı, üstelik aynı halkaları bardaki seksi yabancıda da görmüştüm. Aile yadigarı olduğunu söylemişti.

"Nesin sen?" diye bana sorduğu sorunun aynısını tekrarlayarak tısladım.

Dudaklarında bir gülümseme belirirken teninin altındaki ışıklar bir an için titreşti. "Ben bir Ruhlar ve Ölüler Diyarlarının Muhafızıyım. Samkiel'in El'i."

Donup kaldım. Sadece bir saniye için olsa da onun fark edebileceği kadar uzun bir süreydi.

El.

Siktir. Onlardan biriyle asla karşılaşmamayı umuyordum ama işte karşımda duruyordu. *İki kere siktir.* İki El yakınımıdaydı, kız kardeşimin yanındaydı ve benim bundan hiç haberim yoktu. Onların varlığı bu kitabın muhtemelen gerçek olduğu, Kaden'in onu bulmaya sandığından daha yakın olduğu anlamına geliyordu. Hatta o kadar yakındı ki arı kovanına çomak sokmuştuk ve şimdi El'in radarındaydık.

“Gözlerin.” Bıçağı bir kez daha döndürdü. “Artık ne olduğunu biliyorum. Gözlerinden içtikleri kan kadar kırmızı damlayan efsanevi canavarlar. Sadece tek bir yaratık türü bu kadar güçlü olabilir ve bu kadar karanlık gücü kullanabilir. Ig’Morruthen.”

Benden birkaç adım ötede duruyordu ve ardından ben gözümü kapatıp açınca kadar önümde belirip bıçağını indirdi. Kendimi yere atıp darbesinin altında yuvarlandım. Sıçrayarak ayağa kalktım ama o çoktan karşımdaydı. Siktir, çok hızlıydı. Yumruğumu ona savurduğumda yanımdan sıyrılıp bıçağımı kafama doğru salladı. Geriye doğru eğilip ondan uzaklaştığım sırada bıçağın ucu yanıma sıyırdı. Tıslayarak yanan yaraya elimi bastırdım. Bluzumdaki kursesiz kesiğe bakarken ellerimde kan birikiyordu.

“Bu benim en sevdiğim bluzlarımdan biri!”

Bana deliymişim gibi bakarken bir anlığına dikkati dağıldı. Sıçrayarak iki ayağımı birden göğsüne doğru savurup onu raflara çarptım.

Sırtüstü yere düştüm ama ellerimi başımın iki yanına koyarak hızla ayağa kalktım. Birazcık acının beni yavaşlatacağını düşünüyorsa fena hâlde yanıliyordu. Çabucak toparlandı, yıkıntıların üzerinden atlayarak hızla üzerime atıldı. Havayı yararak ilerlediğini duydum, arkasında döküntüler ve kâğıtlar uçuşuyordu. Doğruca bana doğru gelirken yumruğumu savurarak karşı saldırıya hazırlandım. Yumruğumun isabet etmesini, kemiğe değdiğinde bir an için acımasını bekliyordum ama tek hissettiğim havaydı ve aniden arkamda belirdi.

Bu da neydi böyle?

İleriye doğru atılıp, bir top gibi yuvarlanarak durdum. Bıçağın savruluşunu hissettim, bir an bile tereddüt etseydim kafamı koparacağını biliyordum. Bu kez daha hızlı bir şekilde üzerime doğru atılıp bıçağını bana doğru fırlattı. Yana doğru yuvarlandığımda bıçak, vücudum yerine taşa saplandı. Adrenalin içimde dolaşırken fırsatı değerlendirip ayağa fırladım ve dizimi yüzüne geçirdim. Bıçağı hâlâ yere saplanmış hâlde geriye doğru savrulurken çıtırtıları hem duyuyor hem de hissediyordum. Doğrulduğunda teninde parlayan ışık motifiyle aynı renkteki kanı burnundan sildi.

“Hızlı bir yaratıksın,” dedi parmaklarındaki kanı silerek. “Ama ben daha hızlıyım.”

“Evet, öğrenmeye başlıyorum!” diye bağırdım, ilk saldırımın ateşi arkamızda çatırdıyordu.

“Nasıl var olabilirsin?” Sözleri, bana doğru savurduğu bıçak kadar hızlıydı. “Rashearim düştüğünde sen ve türün yok oldunuz.”

İki güçlü darbeyi daha savuşturdum. Temas etmedi ama bıçağın yakınında olmak bile tenimi karıncalandırıyordu. “Ben de sana aynı şeyi soracaktım.”

Ben odanın ortasındaki büyük masanın üzerinden atlarken öne doğru hamle yaptı. Yere çöküp etrafımda döndüm. Masayı tekmeleyerek devasa kütleyi ona doğru fırlattım.

Arkasını dönüp masayı rahatça keserken tenindeki ışıklar dans ediyor gibiydi, ikiye ayrılan masanın parçaları yere düştüğünde havaya yeni bir toz bulutu yükseldi.

“Bunca zamandır kaçınız hayatta kaldı?”

Odaklanırsam, hamlelerini tahmin edebilirdim. Üzerime her atılışı aldatmacaydı. Oyun oynamak, istediğini elde edene kadar benden bilgi almak istiyordu. Buna kanmayacaktım ve konsantrasyonumu kaybetmemem gerekiyordu. Bu hareketini daha önceden fark etmiştim, ters yöne hareket etmeden hemen önce ayağının ucu kayıyordu.

“Biliyor musun, El hakkında hikâyeler duydum!” diye bağırdım yıkık raflardan birinin arkasından. O bilgi istiyorsa ben de istiyordum. “Ahmak bir tanrı tarafından seçilmiş efsanevi savaşçılar. Hepsi kendi tarzında özel, hepsi güçlü ve yine de sadece birkaçı Tanrılar Savaşı’ndan sağ çıkabilmiş.” Bunun bir hakaret olduğunu anlayabileceği kadar yüksek sesle güldüm. “Ne savaşçılar ama.”

Arkamdaki raf parçalanırken iki kol birden fırlayıp beni belimden yakaladı ve odanın bir ucundan diğerine savuracak kadar büyük bir güçle geriye doğru çekti.

“Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun, yaratık. El’den hiç kimse düşmedi. Hâlâ Samkiel’in bizi seçtiği günkü kadar kalabalığız. Senin varlığını öğrendiği anda geri dönecek.”

“Geri mi dönecek?” Söylediği sözler bilinçaltımda yankılanırken kollarımı yukarı kaldırdım. Tanrı Samkiel’den mi bahsediyordu? “Yalan söylüyorsun. Tüm Eski Tanrılar öldü.”

“Buna mı inanıyorsun?”

Bulanık bir hızla tekrar saldırdı ama bu sefer hazırlıklıydım. Bekledim, yuvarlanmadan önce genellikle kaybolup yeniden ortaya çıkması için geçen saniyeleri saydım. Kılıcını benim olduğum

boşluğa sapladığında bir gümbürtü duydum. Ayaklarımı savurarak onu karnından yakaladım ve havaya fırlattım. Hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkıp gümüş kılıcın kabzasını kavradım. Çekerek tek bir hamlede onu yerden aldım. Bıçak elimin altında uğulduyor, keskin bir acı avucumu kemiriyordu. Bu hissi görmezden geldim ve bıçağı elimde döndürerek ağırlığıyla dengesini test ettim. Üzerinde rünler ya da işaretler yoktu. Basitti ama aslında değildi, kenarı jilet keskinliğindeydi ve ucu hafif eğriydi. Daha önce hiç böyle bir metal görmemiştim. Gümüş gibi görünüyordu ancak yine de sanki yıldızlardan yapılmış gibi tüm yüzeyinde bir parlaklık dans ediyordu.

Bir hareket beni düşen enkaza doğru baktırdı. Silahı en yeni arkadaşşıma doğrulttum. “Biliyor musun, tahmin edilebilir olmaya başlıyorsun.”

Sanki hiçbir şey yokmuş gibi tozları silkeleyerek kırık tahta, kâğıt ve taş yığınının üzerinden kalktı. Durdu ve elim silahının üzerindeyken bana baktı. Eğer şok geçirebilseydi, tehlikeli yüz hatlarında beliren ifadenin bu olduğunu söyleyebilirdim.

“Bilmelisin ki onu uzun süre elinde tutamayacaksın. Seni küle çevirecek.”

“Hmm. Öğrendiğim iyi oldu.” Hafifçe kaşlarımı çatarak omuz silktim. “Ama sanırım kafanı kesecek kadar uzun süre tutabilirim.”

Bana saldırmadı, sadece yüzünde küçük bir sırtışla başını hafifçe eğdi. “Mutlak bir ölümün karşısında saçma sapan alaycı varsayımlarda mı bulunuyorsun? Cameron senden hoşlanırdı.”

“Onun kim olduğunu bilmiyorum.” Omuz silkerek onun daha önce yaptığımı gördüğüm gibi bıçağı çevirdim.

Sağ elini esnetince gümüş yüzüklerinden biri bir anlığına parladı. Ardından benimkinin neredeyse kopyası olan başka bir kılıç elinde belirdi.

“Ah, hadi ama,” dediğimde bu onu sadece gülümsetti.

Öne çıktı ve antik kütüphanede çelik üstüne çelik sesleri yükseldi. Kesinlikle yetenekli bir kılıç ustası değildim. Nadiren kılıç kullanırdım, sadece arada sırada basit tahta sopalarla antrenman yapardım. Peki ya bu? Bu benim tarzım değildi ve o da bunu biliyordu. Kılıcının darbesini savuşturup tekrar ayağa kalkarak kendi kılıcımı yukarı doğru savurdum. Hamlemi engelleyince göğsüne, kafasına, vurabileceğim her yere nişan aldım ama çok atik, çok

hızlı ve çok yetenekliydi. Benim ıskaladığım her şeyi o karşılıyordu. Kollarımda, bacaklarımda ve yanağımda yeni kesikler oluşmuştu. Kabzayı tuttuğum elim o kadar yandı ki onu kenara fırlattım. İşime yaramıyordu, sadece daha fazla acı çekmeme neden oluyordu.

Ayağı karnıma çarptı ve beni odanın bir ucundan diğerine uçurdu. Tek dizimin üzerine çöktüm, diğer ayağımı yerde düz tutarak kalkmaya hazırlandım.

“Hakkını vermeliyim. Düşündüğümde daha uzun süre dayandın. Özellikle de böyle bir silah konusunda yeteneksizken. Eğer olduğun şey olmasaydın bu etkileyici olurdu.”

Yanağımdan damlayan kanı sildim. “Hepiniz koca birer pislik misiniz?”

Kıkırdadı, parlayan tuhaf dövmeleleri olmasa bu ses onu insan gibi gösterebilirdi. Bunun hemen şimdi bitmesi gerekiyordu. Ayağa kalkıp öne doğru bir adım attım, sanki ayakta duramayacak kadar yorulmuşum gibi kayma numarası yaptım. Dizlerim sertçe yere çarptı, ellerimin üzerinde öne doğru eğilirken nefesim kesildi.

“Artık dövüşmem. Seninle dövüşmem. Çok güçlüsün.”

Bıçağı bir elinden diğerine savurarak yaklaştı. Kibir ve ego doluydu.

Mükemmel.

Önümde durup bıçağı kaldırdı, ucunu çeneme dayayarak başımı kaldırmam için zorladı. Beni bitirmeye hazırdı.

“İyi mücadele ettin. Karşımda dişli bir rakip bulmayalı uzun zaman olmuştu.”

“Lütfen,” diye yalvarırken kirpiklerimin arasından yukarı baktım. Gözlerimi yaşarmaya zorlayarak başımı eğdim. Daha yakına gelmesi gerekiyordu. “Sadece elini çabuk tut.”

“Seni öldürmeyeceğim. Samkiel ve Hadramiel Konseyi son hükmünü verecek.”

Ayakkabılarının uçları görüş alanıma girdi. Kısa, hınzır bir gülümseme dudaklarımı kıvrırken başımı yavaşça kaldırdım. Tuzağıma düşmüştü. O ne olduğunu anlayamadan bedenim ortadan kayboldu ve arkasında yeniden biçimlendim. Ayağım dizlerinin arkasına çarpıp onu yere düşürdüğünde tepki verecek zamanı olmadı. Onu çenesinin altından yakaladım, diğer elim başının arkasındaydı.

Kulağının yanına eğilerek, “Basit adamlar, doğaüstü olanlar bile, her zaman zor durumdaki genç kız rolüne kanarlar,” diye tısladım.

Başını öne doğru bastırıp hızlı ve sert bir şekilde döndürdüm. Kemiklerinin kırılma sesleri boş kütüphanede çınladı.

Vücudu sarsıldı, gürültüyle yere düşerken kafası inanılmaz bir açıyla eğilmişti. Üzerinden atlayıp masanın üzerindeki kitap yığınının doğru yürüdüm. Onları alıp dışarı çıkmam gerekiyordu. Eğer onlardan biri varsa, bir diğeri de olmalıydı ve Alistair, Tobias ya da Kaden henüz ortaya çıkmamıştı. Alabildiğimi alıp kapıya doğru ilerledim.

“Bu bir hataydı,” dedi arkamdan.

Boynundaki kemiklerin tekrar yerine oturduğunu duyduğumda durdum.

Ona doğru dönüp elimdeki kâğıt ve parşömen yığınlarını bırakırken, “Seni öldürmek için ne gerekiyor?” diye söyledim.

“Bundan daha fazlası.” Bir saniye bile kaybetmeden ileri atılıp kılıcım bir kez daha bana doğru savurdu. Boştaki elimle bıçağı yakaladım. Oyun oynamaktan sıkılmışım. Kılıcı elimden çekmeye çalışıp başaramayınca gözleri irileşti. Kılıcı daha sıkı kavradığımda tırnaklarımın yerini pençelerim aldı. Tuhaf metalin altında tenim yamyordu ama bu dansımızdan bıkmıştım.

“Tamam, daha iyisini deneyeceğim o hâlde.”

Kılıcı çekiştirdi ama çok sıkı tutuyordum. Bıçak elimi kestiğinde acıyı görmezden gelerek tüm gücümle sıktım. Kılıç ortadan ikiye ayrıldı, parçaları yere düşerken gök gürültüsünü andıran bir ses odanın içinde çınladı.

Ben sırtırken geriye doğru sendeleme sırası ona gelmişti. “Hay aksi. Oyuncağını kırdım.”

“İmkânsız,” diye fısıldadı.

Elimi esnettim, avucumdaki kesik yavaşça, çok yavaşça iyileşiyordu.

“Pek sayılmaz.” Başımı yana eğdim. “Doğru basıncı uygularsan her şey kırılabilir. Sen bile.”

Saldırı sırası bendeydi, ona doğru ilerledim. Saatler gibi gelen ama aslında sadece dakikalar olan bir süre boyunca gölgeler ve çelik aramızda dans etti. Başladığımız yerde, birbirimizin etrafında dönerek bitirdik. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, kan kaybediyor-

duk ama ne o ne de ben gardımızı düşürüyorduk. Ona ne kadar zarar verirsem vereyim, yine de savaşımaya devam ediyordu. Gerçek bir savaşçıydı.

“Biraz bitkin görünüyorsun, şampiyon. Gücün mü tükeniyor?”

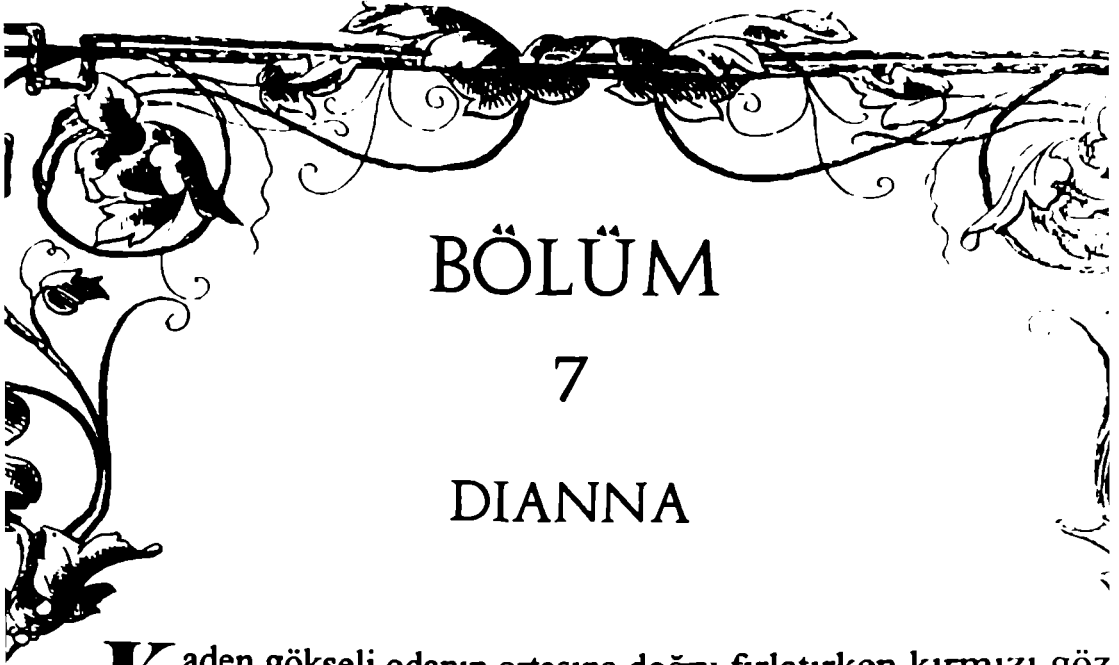
Yeni kılıcını bir kez daha döndürerek dudak büktü. “Bu kadar kibirli olma. Senden çok daha büyük ve çok daha kötü yaratıklarla savaştım.”

“Ah, öyle mi? Onlarda da bu kadar kan kaybediyor muydun?” Sırtarak sağ bacağını işaret ettim. “Peki ya topallıyor muydun?”

Sanki espri yapmışım gibi sırtıma cüretini gösterdi. Durdu ve gözlerini kapatıp nefes aldıktan sonra tekrar açtığı anda teninin altındaki ısıltı belirginleşti. Bacağındaki kemiğin tek bir çırpıda yerine oturmasını izledim. Gözlerini açtı ve başını iki yana sallayarak bana baktı. “Kiminle uğraştığın hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil...”

Pençe gibi bir el bedeninin ortasından içeri girdiğinde sözleri kesildi. Haykırarak göğsüne uzanırken tenindeki mavi dövmeler titreşiyordu.

“Benim var,” diye Kaden’in daha derin ve hayvansı sesi arkasından fısıldadı.

BÖLÜM

7

DIANNA

Kaden gökseli odanın ortasına doğru fırlatırken kırmızı gözleri öfkeyle parlıyordu. Adamın bedeni kayarak durdu ve Kaden'in başı hızla bana doğru döndü.

"Sana beklemen söylenmişti," diye öfkeyle tüm dişlerini göstererek tersledi.

"Buranın terk edilmiş olduğunu sanmıştım."

Gözlerini bir süre daha benimkilere diktikten sonra arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Alistair ve Tobias'ın içeri girdiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Kaden başka bir şey söylemedi, cebinden elindeki kan kadar koyu bir bez çıkarıp çekilen pençelerindeki kanı yavaşça sildi. El'in üyesinin yerden kalkmaya çalıştığı yere doğru yürüdü. Adam karnını tutarken tenindeki mavi dövmeler titreşmeye devam ediyordu. Kaden yaklaşırken kafasını çevirdi ve meydan okurcasına yukarı kaldırdı. Elinde iki dikenli hançer taşıyan Tobias, yanına gidip onu tekmeleyerek yere düşürdü. Alistair elinde tuttuğu bıçakla Kaden'in yanında duruyordu.

Savaşçı önce Kaden'a, sonra Tobias ve Alistair'e baktı, ardından daha önce hiç duymadığım bir dilde konuştu. Oturur pozisyona gelmeye çalışırken Kaden'in ayağının yanına renkli bir kan tükürdü.

"Ah, Rashearim'in kadim dili." Kaden yavaşça gülümsedikten sonra omuz silkti. "Bu kelimeleri duymayalı uzun zaman olduğunu itiraf etmem gerek." Tobias'ın kendisine uzattığı dikenli bıçağı aldı. Yerde yatan adama doğru tuttu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Savaşçı geri çekilirken gözlerinde korku parladı.

"Terk edilmiş bıçak," dedi nefes nefese. "Eski Ig'Morruthenlerin kemiklerinden yapılmış."

Kaden, Alistair ve Tobias'a muzaffer bir gülümseme gönderdi

ve kısa bir kahkaha attıktan sonra savaşıya döndü. “Güzel, çok güzel. Bunun sana ve senin türüne ne yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Savaşçı cevap vermedi ama korkudan da eser yoktu. Bana ettiği iltifatı ona iade etmem gerekirdi. Mutlak ölüm karşısında korkmuyordu.

“Merak etme, onu senin üzerinde kullanmayacağım. Daha iyi bir fikrim var.” Bıçağı kabzasından tutarak konuşmaya devam etti. Alistair’in zihinleri parçalayıp ihtiyacım olan her bilgiyi çıkarmak gibi kötü bir huyu var, beynini işe yaramaz bir yapışkan yığına çeviriyor. Şimdi...” Kaden bir elini Alistair’in omzuna vurdu. “Senden önceki birkaç kardeşin gibi seni de akılsız kölem yapmasını isteyeceğim.”

Savaşçı, Kaden’in sözleri karşısında yüzünü buruşturdu ve yan tarafını tutmaya devam etti. Kendisine sadistçe sırttan Alistair’e baktı.

“Sizden korkmuyorum. Hiçbirinizden,” diye alay etti.

Kaden’in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Çok ukala. Çok kibirli. Tıpkı onun gibi sen de bu ya da sonraki diyarda tek güç olduğuna inanıyorsun. Öyle değil mi, Zekiel?”

Savaşçı kaşlarını çatarken ilk kez bakışlarında bir şaşkınlık gördüm. Kaden’in onun adını bilmesi onu dehşete düşürmüştü. “Adımı biliyor musun?”

Kalbim bir kez daha hızla atmaya başladı. Kaden ne kadarını biliyordu ve bana ne kadarını anlatmamıştı? İçimdeki öfkenin kabbardığını hissettim ama Kaden devam ederken sakinleştim.

“Rashearim’in Eli. Samkiel’in muhafızı. Yoksa şimdilerde adı Liam mı? İhtiyacım olanı ele geçirdiğimde, seni parçalara ayırıp parçalarını kardeşlerine göndermekten büyük keyif alacağım. Umarım senden geriye kalanları görür.”

Kaden’in sözleri üzerine Zekiel’in gözleri büyüdü. Ondan, yüz ifadesinin işaret ettiği gibi korku değil, başka bir şeyin kokusunu alıyordum. Kararlılık mıydı? Savaşmaya hazırlanıyordu. Kaden’in başını eğip gülümsemesine bakılırsa o da bunun kokusunu almıştı.

“Ellerden bahsetmişken...” Kaden kılıcını savurarak Zekiel’in elini kopardı. Zekiel kopan parçayı tutarken alevler içindeki odada kan donduran bir çığlık yankılandı. Kaden bıçağı Tobias’a geri verip pantolonundaki kanı sildi. Kaden’in öfkesinin ne kadar ani ve şiddetli olabileceğine alışkındım ama bu durum, sahneyi daha az dehşet verici hâle getirmiyordu.

Kaden kesik eli yana doğru tekmeledi. Zekiel sıkıdığı dişlerinin arasından tıslıyor, her birimize hançer gibi keskin bakışlar fırlatıyordu. “O sinir bozucu bıçakları çağırmanı hiç istemem. Şimdi,” dedi Kaden Zekiel’a bakarak. “Nerede kalmıştık? Ah, evet. Azrael’in Kitabı’nı istiyorum. Nerede olabilir?”

“Sana hiçbir şey söylemeyeceğim!” Kolunu tutarken Kaden’a tükürdü. Parmaklarının arasından sızan kan, teninin altında titreşmeye devam eden ışıkla aynı mavi tondaydı.

Kaden’in dudaklarının kenarı seğirdi. “Hepsi böyle der.”

Kaden ona baktığında Alistair’in gözleri kıpkırmızı kesildi. Zekiel’a odaklanarak öne çıktı. Ellerini kaldırdığında avuçlarından Zekiel’m kafasına doğru kararmış dumanlar akıyordu. Zekiel’ın sırtı eğildi ve gözleri geriye kayd. Alistair zihnini paramparça ederken kan donduran bir çığlık daha attı. Ses kulaklarımı delip geçerken irkildim. Bunca yıldan sonra buna alışmış olmam gerekirdi ama her seferinde dehşet vericiydi. Bana yıllar gibi gelen birkaç acı dolu saniyenin ardından Alistair durdu. Zekiel elini yere bastırdı ve nefes nefese başını kaldırdı. Alnında biriken terle gülümserken dişlerindeki kan lekeleri görünüyordu.

“Eee?” Kaden gözlerini Zekiel’dan ayırmadan Alistair’e sordu.

Alistair’in bakışları Kaden’la Zekiel arasında gidip gelirken afallamış gibiydi. “Hiçbir şey yok. Bir bariyere çarptım. Zihni güçlü ama aşılması imkânsız değil. Daha fazla zamana ihtiyacım var.”

Kaden kaşlarını kaldırarak omuz silkti. “Sorun değil. Dünya kadar vaktimiz var.”

Zekiel sanki ecelini çağırıyormuş gibi Kaden’a bakarak kıkırdadı. “Hayır, yok.”

Bakışlarını Kaden’dan ayırmadı. Dudaklarından kadim bir dil dökülürken ağzının hareket edişini izledim. Kaden hırladı ama Zekiel elini yere vurmadan önce sadece bir adım atabilmişti. Her birimizin etrafında parlayan, saf gümüşü çemberler oluştu. Beni çevreleyen çemberin içinde çeşitli semboller belirdiğinde yere baktım. İçimden bir elektrik dalgası geçerken Alistair’le Tobias çığlık atıyorlardı.

Kör edici bir acıyla dizlerimin üzerine çöktüm. Uzuvlarım güçsüz ve sıkışmış gibiydi ama başımı kaldırmaya zorladım. Vücuduma yayılan acıyı kontrol etmeye çalışarak dişlerimi sıktım. Bir ışık örtüsü, içinde bulunduğum hapishaneyi bir sis gibi kaplamıştı.

Sol tarafıma, Tobias'ın olduğu yere baktım. O da kendi gümüşü hapishanesinin içindeydi. Çılgılığı ölümcül derecede acı çeken bir varlığın çılgılığıydı ve bir yaratık formundan diğerine geçiyordu. Siyah duman vücudu boyunca dans ediyor, kendini serbest bırakmaya çalışırken tırmalayıp yumruk atıyordu. Alistair'in de aynı şeyi yaptığını anlamak için onu görmeme gerek yoktu, sesini duyabiliyordum.

İçime dolan başka bir güç dalgası yüzünden sırtım bükülürken dişlerimi sıktım. Ne yapmıştı? Birkaç kez ayağa kalkmaya çalışıp başaramayınca terden sıırsıklam oldum. Kaden kükredi, sesi saf öfke ve kötülükten ibaretti. Başımı odanın ortasına doğru çevirdiğimde Zekiel'in ayağa kalkmayı başardığını gördüm.

Gözleri bir an için benimkilerle buluştu, ardından ikinci bir bakış atmadan topallayarak ve kolunu karnına bastırarak yanımdan geçip gitti. Kendimi zorlayarak dönüp kapıdan çıkışını izledim. Siktir, onu kaybedecektik! İçimden bir parça koptu. Kitabı bulmaya ve bazı cevaplar almaya en çok yaklaştığımız an buydu. El'in bir adamı elimizdeydi. Gitmesine izin veremezdim. Vermeyecektim.

Kemiklerim ağrıyordu ama beni yerimde tutan güce karşı koydum, etrafımda dönen şekilsiz kütle eğildi. Ayağımı yere vurduğumda dizlerim titredi. Alnımdan ter damlarken kasıldım. Çenemi nasıl sert sıktıysam dişlerim acıyordu. Yukarı doğru iterek kendimi ayakta duracak pozisyona getirdim. Elimi etrafımı saran bariyerin üzerine koydum ve tenimde kabarcıklar oluşurken tısladım. Bu canımı yakacaktı ama dışarı çıkmam gerekiyordu.

Sahip olduğum tüm kararlılığı toplayarak gözlerimi kapatıp acıyı, çılgınlıkları ve haykırışları engellemeye odaklandım. Tenimin yerini pullar alırken bedenim titredi. Kanatlar, pençeler ve bir kuyruk oluşurken efsanelerdeki canavara dönüştüm. Hiç tereddüt etmeden çember şeklindeki tuzaktan çıkıp çatıya doğru sıçradım. Canavar acı içinde, öfkeyle kükrerken vücudum sanki ateş ve camla dağlanmış gibi hissediyordum.

Mağaranın tavanından fırladığımda etrafımdaki toz ve toprak havaya saçıldı. Kalın kanatlarımı birkaç kez çırttıktan sonra havalandım. Yeni tenimi düzeltmek ve üzerimdeki kalıntıları temizle-

mek için silkelendim. Zekiel'in yıkık şehrin girişine doğru topalayarak yürüdüğünü gördüğümde, önünde sertçe yere indim. İnsan formuma geri dönerken vücudumu mürekkep gibi siyah bir duman kapladı.

"Hayır! Bundan kaçamamış olman gerekirdi. Eğer onlardan biri değilsen..." Zekiel gözleri korkudan irileşmiş bir hâlde durdu. "Bu olamaz. Samkiel'in bunu bilmesi gerek."

Bir adım öne çıktım. O iki adım geri attı. "Gitmene izin veremem."

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi? Güçlerin, yeteneklerin?"

Durup başımı iki yana salladım. Karnıyla bileğindeki yaradan hâlâ kan damlıyordu. Kaden'in bıçağı etkisini gösteriyordu. Tanrı tarafından yapılmış silahlar dışında gökselleri gerçekten öldürebilecek tek şey bizdik. Kelimenin tam anlamıyla ölümcül düşmanlardık ve şimdi ona bakınca nedenini anlayabiliyordum. Kütüphanede ısıltı ısıltı parlayan ışık, şimdi sönük ve solgundu. Ölümlü gibi görünüyordu. Sanki ölmek üzereymiş gibiydi ama bunun olmasına izin veremezdim. Ondan ihtiyacımız olan bilgiyi almadan önce olmazdı.

"Bak, kan kaybediyorsun ve seni tekrar aşağıya götürdüğümde, Alistair yaptığın şey yüzünden seni tepeden tırnağa parçalayacak. Kaçış yok, kaçmak yok. Asla." Son kelime ağzımdan bir fısıltı gibi dökülürken kendi korkumu ve gerçekliğimi gösteriyordu.

Uzanıp küpelerinden birini tutarak kopardı. Elinde parladıktan sonra gümüş bir bıçağa dönüştü.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Ah, hadi ama! O şeylerden kaç tane var sende?"

Bıçağı çevirip tam kalbinin üzerine bastırmak dışında bir tepki vermedi. İçgüdülerim devreye girip bıçağı göğsünü delmeden önce yakaladım. Şok olmuş ve üzgün bakışları benimkilerle buluştuğunda elini iki elimin arasında tuttum. Kaçamayacağını biliyordu ve bu onun son seçeneğiydi. Onun için üzülmekten kendimi alamadım. Çöl bizi ele geçirmeye çalışırken Gabby'nin gözlerindeki ifadenin aynısıydı. Tüm umudunuzu yitirdiğinizde, tüm mantığınızı bir kenara bırakıp kaderinizi kabullendiğinizde gördüğünüz o bakıştı.

"O kitabı ele geçiremez," dedi Zekiel, sesi ancak bir fısıltıdan ibaretti. "Azrael'in kim olduğunu bile bilmiyorsun. Eğer o bir kitap yaptıysa ve onu sakladıysa, o zaman senin türünün bulması için yapılmamıştır."

Bıçağı göğsünden daha uzağa çekmeye çalıştım ama tek elle

bile tutuşu güçlüydü. “Yani kendini öldürmen bunu engelleyecek mi? Nerede olduğunu biliyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır ama ölümümün bir amacı olacak. Samkiel’i geri getirecek.”

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. “O Samkiel’den mı bahsediyorsun?” O gerçek miydi? Siktir. Cevap vermeyince onu tekrar sarstım. “Dünya Yok Edici değil mi o?”

Zekiel dizini yukarı doğru kaldırıp karnıma sapladı. İki büklüm olduğumda elimden kurtuldu. Yumruğu yanağıma, beni geriye uçuracak kadar sert bir şekilde çarptı. Kıçımın üzerine düştüm ve başımı hızla ona doğru çevirdim.

“Athos, Dhihsin, Kryella, Nismera, Pharthar, Xeohr, Unir, Samkiel. Bana buradan Asteraoth’a geçiş izni verin,” diye haykırdı Zekiel.

Asteraoth mu? Olamaz! Orası zamanın ve uzayın çok ötesindeki göksel boyuttu. Siktir!

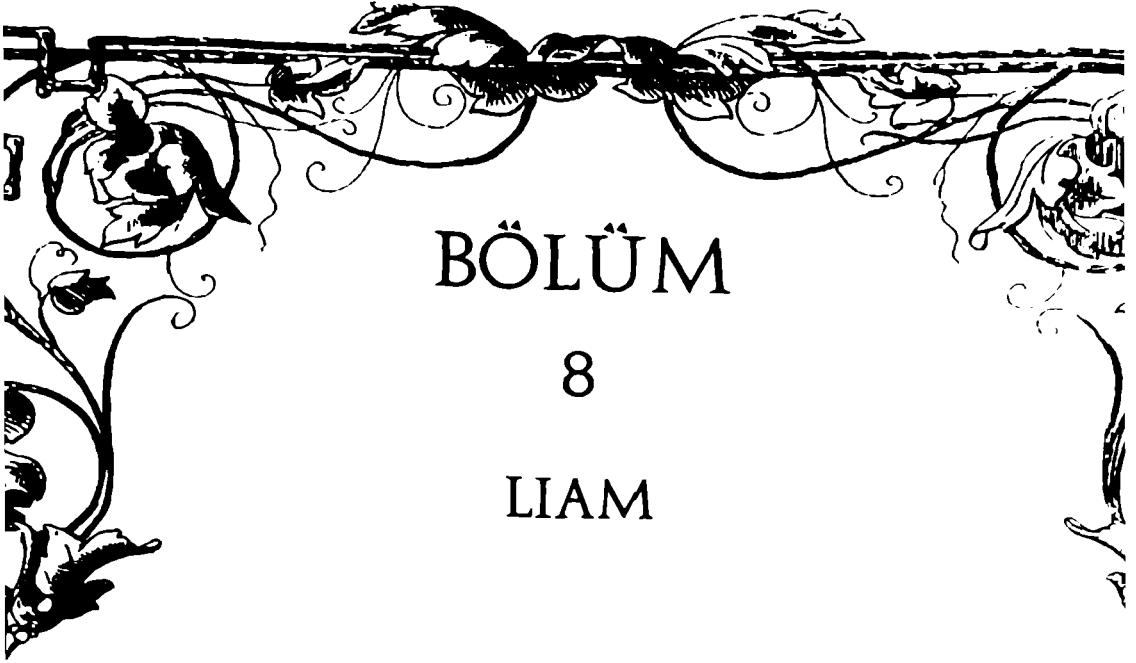
Bana son bir kez baktığında gözlerinde yaşa benzer bir şey oluştuğunu gördüm. Başını gökyüzüne bakacak şekilde geriye attı ve hançeri göğsüne sapladı.

O anda ayağa kalktım ama artık çok geçti. İki büklüm olduğunda parmak uçlarım gümüş kabzaya zar zor dokunabilmişti. Tenindeki dövmeler parlarken vücudu kaskatı kesildi. Işık göğsünün ortasına hızla çarptı ve sonra canlı, kör edici mavi huzme hâlinde yukarı doğru fırlayarak gökyüzüne doğru yükseldi. Gözlerimi korumak için elimi kaldırıp başka yöne döndüm.

Gözlerimi yavaşça açtığımda ışını görmeyi bekliyordum ama beni tekrar karanlıktan başka bir şey karşılamadı. Elime ve hâlâ tuttuğum gümüş bıçağa baktım, ikisi de artık orada olmayan adamın kanıyla kaplanmıştı.

“Ne yaptın sen?”

Başımı kaldırdığımda Kaden’in yıkık binadan bana baktığını gördüm. Ellerinden biri evin yan tarafına tutunmuş, gümüş çemberli ölüm tuzaklarının saldırısı yüzünden kıyafetleri paramparça olmuştu. Ne yaptığımı sorgulamama neden olan şey yüzündeki ifadeydi. Yüzyıllardır ilk kez gözlerinde korku görmüştüm.

BÖLÜM

8

LIAM

RASHEARIM KALINTILARI

İki Gün Önce

Neredeyse her gece oluyordu. Her gece bedenim isyanıma aldırmaksızın kendini uyumaya zorluyor ve her gece rüyalar vicdanıma saldırıyordu. Uyandığımda bedenimden akan enerji yüzünden oda sarsılıyordu. Oymalı ahşap mobilyalar kırılana kadar bükülüyor, kırıklar çoktan harap olmuş odaya saçılıyordu. Gücüm üzerindeki kontrolüm yetersizdi ve bir süredir böyleydi. Uzun zamandır devam eden, çoktan bitmiş olan geçmiş savaşların kâbusları beni rahatsız ediyordu. Ancak bu gece farklıydı. Aynı kan gölüne dönmüş savaş alanı olarak başlayan şey başka bir şeye dönüştü.

Gümüş kaplı savaş zırhı beni tepeden tırnağa kaplamıştı. Savaşığımız canavarlardan gelen büyük darbelere dayanacak kadar sert ama kolaylıkla hareket edebilecek kadar hafifti. Ayaklarımın altındaki zemin şiddetle sarsılarak önümdeki devasa canavarın sendelemesine neden oldu. Sadece bir an sürdü ama onlar için çok uzun bir andı.

Çift uçlu kılıcımı başımın üzerinde savurdum ve yaklaşan iki sürünge Ig'Morruthen'in başını kestim. Yere düştüklerinde leşlerinden ışıldayan kan sızıyor, kılıcımın açtığı yaralardan buhar fiş-kırıyordu. Hain tanrılar, ölümcül düşmanlarımız Ig'Morruthenleri isyanlarına yardım etmeye çağırmışlardı ve bu bize çok fazla hayata mal olmuştu.

Arazinin üzerinde kıvrılan alevler görüş alanımı sınırliyordu.

Ateş, bulabildiği her şeyi tüketirken harap olmuş dünyamızdan geriye kalanları gördükçe kalbim kan ağlıyordu. Kulaklarımda çınlayan yüksek sesli bir patlamayla birlikte arkama düşen bir şeyin titreşimini hissettim. Arkamı döndüm ve başka bir düşman bekleyerek kılıcımı kaldırdım.

Tanrıça Kryella geniş kılıcıyla saldırımı engelledi. "Rahatla, Samkiel." Kılıcını indirip bej rengi zırhına sildi. Uzun kumral bukleleri taktığı hafif çökük duran miğferin altından görünüyordu. Kryella, Rashearim'in en vahşi tanrıçalarından biriydi.

Etrafımızdaki savaş şiddetlenirken silahımı indirdim. Tanrılarla göksel varlıklara ait gümüş ve mavi lekelerin, kahverengi tenine sıçradığını gördüm. Gözlerinin altındaki kan damlacıkları ilkel bir savaş boyasını andırıyordu. Kendi kanımızla kaplıydı.

"Kaç kişi?"

Miğferini kaldırarak yüzünün bir kısmını ortaya çıkardı. O gümüşü gözler kahverengi teninden yansıyarak delip geçiyordu. Bakışlarını benden ayırmadan başını iki yana salladı. "Çok fazla. Babanın yanına git. Eğer o düşerse, dünyamız da düşer."

Gümüşü ışık zırhının açıkta kalan kısımlarında yükselirken başka bir şey söylemeden savaşın kalbine geri döndü.

İleri doğru tökezledim, diyarlar sarsılırken kendimi toparladım. Tanrılar ölüyordu, bedenleri küçük yıldızlar gibi patlıyordu. Rashearim göz alabildiğine yanıyordu. Bir zamanlar bereketli olan dağlar ve vadiler şimdi ıssız çorak arazilere dönmüştü. Altın binalar, evlerimiz ve şehrimiz artık çökmüş, parçalanıp yok olmuştu.

Dünyamızı kasıp kavuran alevlerden sorumlu canavar Ig'Morruthen uçarken gökyüzü çığlık atıyordu. Rashearim'in çoğunu ateşe verirken boğazından ateş püskürüyordu. Kanatlı bir ölüm meleği ve atış talimi için yeterince büyüktü.

Gücümü elimdeki mızrağa yönlendirirken tenimdeki gümüş çizgiler daha da parladı. Başımın üstünde tutarken mızrağın gövdesi sarsıldı. Canavar kocaman kanatlarını bir kez daha çırpı ve kara bir bulutun arkasına daldı. Etrafında dönmesi için hazır ve dikkatli bir şekilde bekledim. Halkımızı yok etmek için bulabildiği her türlü altyapıyı hedef alıyordu. Ancak Ig'Morruthenlerin ve hain tanrılarının haberi olmadan, babam ve ben mümkün olduğunca çok kişiyi sığınmaları için yaşanabilir en yakın gezegene göndermiştik.

Bir alev patlaması daha oldu, dumanların arasından kıvılcımlar

saçan korlar gönderdi ve onun kanat çırpışlarını duydum. Sesi takip ettim, bir kanadın ucuyla kuyruğunun kalın, kara bulutun arasından dans ettiğini gördüğümde mızrağımı fırlattım. Parlak gümüş bir mermi gibi havayı yarararak kaybolurken nefesimi tuttum. Mızrağım hedefine ulaştığında kulakları parçalayan bir çığlık yankılandı ve canavar yere düştü. Vücudu diğer soydaşlarının arasına düşerek birkaçını iri gövdesinin altında ezdi.

Yaralanmamış canavarlar yakıcı kırmızı gözlerini adamlarıma çevirdi. Saldırmaya hazırlanırken üzerlerinden öfke yayılıyordu. İkiz gümüş ışınlar büyük canavarın yanına indi. Hain Tanrılar tereddüt etmeden göksellerin katliamına katıldılar, ardından beni fark ettiler Her iki elime birer kılıç çağırıp onlara doğru koştum. Ayaklarımın altındaki zemin titreşirken, etrafım parıldamaya başladı. Her şey bulanıklaştı ve sonra kendimi farklı bir yerde buldum.

Artık yanıp kül olan harabeler yoktu. Ufkumu kaplayan yıldızlar ve galaksiler gitmişti. Bunun yerine, bronz kaplı büyük bir odadaydım. Bir orkestra mekânı müzikle doldururken sütunlar yüksek dairesel tavana doğru yükseliyordu. Zihnim beni geçmişime doğru sürüklemişti.

Tanrılar Savaşı'ndan öncesine.

Babam önümde duruyordu, kıyafeti altın kaplı ağır zırh ile etrafını çarşaf gibi saran kırmızı ve altın giysilerin bir karışımıydı. Saçlarının kalın buklelerine mücevherler dolanmış, bazılarının üzerine altın armalar bastırılmıştı. Bazılarında savaş amblemleri vardı ve annemin hediye ettiği bir tanesini çok iyi biliyordum. Başının üstünde altı uçlu, siyah ve gümüşten oluşan büyük bir taç vardı. Benim varlığımdan çok önce, onun hükümdarlığı altında yapılan ve kazanılan her büyük savaş için bir uç bulunuyordu. Kenarları uzun elmas şeklindeydi ve ortasında tek bir gümüş mücevher duruyordu. Tacını sadece görev ya da özel durumlar gerektirdiğinde takardı. O gün bir kutlama günüydü ve ben de bu kutlamaya kendimi fazla kaptırmıştım.

Bana döndü, siyah saçları benimkilerden bile uzundu. Koyu kahverengi teninin görünen kısımlarının altında gümüş rengi damarlar parlıyordu. Kolları, boğazı ve yüzü boyunca uzanan ikiz çizgiler, benimkilere bakan gözleriyle aynı gümüş rengindeydi. Kızgındı, öfkesinin ağırlığı ezici bir güçtü. Elindeki altın asa yere saplandı ve ayaklarının altında çatlaklar oluşmasına neden oldu.

"Seninle bu konuda defalarca konuştum ama yine de hiçbir şey dinlemiyorsun. Eğer benim çocuğum olmasaydın sağır olduğunu düşünürdüm," diye bağırdı.

Ayaklarımın üzerinde sallandım, içtiğim savaee sıvısı fazla gelmiş olmalıydı. "Baba. Senin sinirlerin bozulmuş."

Asasını bir kez daha vurdu ve yaklaştıkça zemin titriyordu. "Sinirlerim mi bozulmuş? Eğer kendini böyle sergileyerek gösteriş yapmasaydın daha az sinirlenirdim. Diyarlar yavaş yavaş kaosa sürükleniyor. Şu anda sana her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Ig'Morruthenler ele geçirebilecekleri her diyarda güç peşinde-ler ve sayıları artarsa biz bile onları durdurmaya hazır olamayacağız. Odaklanman gerekiyor."

Sonrasında ne olacağını çok iyi bildiğim için iç çekerek nefesimi verdim. "Odaklanıyorum." Ayaklarımın üzerinde biraz sendeledikten sonra kendimi toparladım. "Namur'udurdurmadım mı? Geri aldığımız diyarlardan Dünya Yok Edici adını kazandım. Kan ve siyaset olmadan bir anlık huzuru hak ediyorum. Zaferle sonuçlanan savaşlardan sonra halkımızla birlikte eğlenmemiz gerekmiyor mu?"

Başını iki yana sallayarak dudak büktü. "Halkımız eğlenebilir, sen eğlenemezsin. Sen kral olacaksın. Bunu anlamıyor musun? Kendini göstermelisin. Ayaklarının üzerinde sallanmamalı ya da sana birazcık ilgi gösteren herhangi bir göksel ya da tanrıçaya aletini sokmamalısın." Tek eliyle alnını ovuşturarak duraksadı. "Çok büyük bir potansiyelin var, oğlum ama yine de bunu heba ediyorsun."

Öfkeyle arkamı dönüp kadehi yakındaki sütuna öyle sert fırlattım ki taşa saplandı. "Onları yönetemem. Buna izin vermeyecekler. Ben sen değilim, hiçbir zaman da olmayacağım. Unvanın onlardan birine geçmesi gerekiyordu. Bunu onlar da biliyor, ben de biliyorum. Ben onlar için bir hiçim, melez bir piçten başka bir şey değilim. Dinlemediğimi düşündüklerinde mırıldandıkları sözler bunlar değil mi? Bakışları... Kendimi tekrar tekrar kanıtlamam için ısrar ediyorlar ve yine de yeterli değilim."

Gözlerini bir an acı çekiyormuş gibi kapadı, sonra açıp bana baktı. Yüzündeki gür sakalı ovuştururken bakışları beni delip geçiyordu. Başını bana doğru salladı. "Sen yeterli olmaktan çok daha fazlasısın, Samkiel. Görülerimi, ne gördüğümü biliyorsun. Bu diyarın ve zamanın çok ötesini gördüm. Sen şu anda göremiyor olsan bile aramızdaki en iyisisin."

Elimi alınma sürterken daha çok kendimle alay ediyordum. "Beni hiçbir zaman kabul etmeyecekler Başkalarını kurtarmak için kaç Ig'Morruthen öldürürsem öldüreyim ya da kaç dünyayı yok edersem edeyim. Kanım senin ya da onlarınki gibi saf değil."

"Sen olduğun gibi mükemmelsin. Onları dert etme. Başka seçenekleri yok. Sen benim vârisimsin. Oğlumsun." Yaklaşıp önümde durdu ve elini omzuma koydu. *"Tek oğlum," dediğinde öfkem dağıldı.*

"Onları buna zorlarsan misilleme yaparlar." Yapacaklarını biliyordum, tıpkı beni kabul etmeyeceklerini bildiğim gibi. Hükmetmek istemiyordum ama ne yazık ki babam, kanım bana başka seçenek bırakmamıştı. *"Bu tür sözler savaş anlamına gelir, baba."*

Omuzlarını umursamazca kaldırdı, sanki bu düşünce bile heyecan verici bir rüyaymış gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Daha küçük şeyler için düşman edindim. Köklü ve güçlü düşmanlar. Savaşlardan korkmuyorum."

Bakışlarım bir an için onunkilerle buluştu, içkinin etkisi geçtikçe gerçekliğim beynime işliyordu. "Asla senin gibi bir lider olamayacağım."

"Mükemmel. Daha iyisi ol."

Babamın sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti ve kulaklarıma serenat yapan yüksek sesli bir gürültü tarafından bastırılıyordu. Ona seslendim ama babamın yüzü ve şekli yıldız tozu gibi bükülüyordu.

Gözlerim birden açıldı. İçlerinden parlak, canlı bir enerji fırlayarak tavana çarptı ve etrafıma birkaç büyük mermer parçasının düşmesine neden oldu. Yatağımın üzerindeki delik buradaki ilk gecemden beri vardı, üstelik her uyduğumda büyüyordu. Artık içimde tutamadığım duygular patlayarak dışarı çıkıyordu. Doğrulup yanaklarımı kaplayan nemi sildim. Onu görmekten, onunla ya da geçmişimle ilgili her şeyi yeniden yaşamaktan nefret ediyordum. Çarpışmalardan, savaştan, hepsinden nefret ediyordum. Saçlarım, terden sıırıslam olmuş omuzlarıma ve sırtımdaki kaslara yapışmıştı. Çok uzamıştı ama umurumda değildi.

Fincanlar, masalar ve sandalyeler, yaydığım enerjiyle mermer zeminden havalanmaya devam ediyordu. Yüzyıllar sonra bile hâlâ beni etkisi altına alan bir güçtü. Ellerimi kaldırıp şakaklarıma masaj yaparak dikkatimi yeniden toplamaya çalıştım. Evimin parçaları teker teker düşerken, başımda zonklayan keskin ağrı azaldı. Baş

ağrıları daha kötü olmaya başlamıştı. Gitgide artan bir sıklıkla sürekli çalan bir davul gibiydiler. Hissettiğim suçluluk ve pişmanlık duygusu bunaltıcı bir hâl alıyordu.

Yüzümü ellerimin arasına aldım, gevşek bukleler ışığı engelleyen kalın bir perde gibi öne doğru düşüyordu. Vücudumdaki kaslar hâlâ gergindi ve ağrıyordu. Savaş günlerinden önce öğrendiğim antrenman rutinine devam etmişim. Yardımcı olan tek şey buydu. Ne kadar çok çalışır, ağırlık kaldırır ya da koşarsam, beni yiyip bitirmekle tehdit eden düşünceleri kovmak o kadar kolay oluyordu.

Çok kötüleştiği ve kendimi sarayımı terk etmeye zorlayamadığım günlerde içeride kalıyordum. İşte o zaman içimi kemiren ağrı hissi en kötü hâlini alıyordu. Beni tüketiyor, karanlık bir sis bilincimin her köşesinden sızarak var olma isteğimi tüketiyordu. O günlerde hareket etmek ya da yemek yemek istemiyordum. O anlarda öylece uzanır, ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmadan güneşin doğuşunu ve batışını izlerdim. Bir o yana bir bu yana dönüp dururdum, ayağa kalkmak için bile gücüm ya da çabam olmazdı. Bunlar en kötü günlerdi.

Kendimi dış dünyaya kapattığımdan beri kaç yıl geçmişti? Sayısını unutmuştum.

Ayaklarımı yere basarken hırpalanmış, yıpranmış çarşaflar bacaklarıma dolandı. Uyluklarımda ve dizlerimde zikzak şeklinde yara izleri vardı. Vücudum yara izleriyle doluydu. En nefret ettiğim ise kaval kemiğimdeki o derin yaraydı. O yara izi karabasanları her zaman geri getiriyordu. Keşke biraz daha hızlı olsaydım. Gözlerimi tekrar kapattım, açmadan önce çılgınlıkları bastırdım.

Odayı tarayıp uzak duvardaki altın çerçeveli, uzun aynalı camda durdum. Gümüş çizgiler ayaklarımı, bacaklarımı, karnımla sırtımı, boynumu ve gözlerimin altını süslüyordu. Yansımamı gördüğüm anda pişman oldum. Gür, koyu renk saçlarım sırtımın ortasına kadar uzanıyordu ve aşırı uzamış, dağınık sakallarım yüzümün büyük bir kısmını kaplıyordu.

Gözlerimin ışıltısı aynadan yansıyarak odayı kim olduğumu, nerede olduğumu ve ne kadar başarısız olduğumu hatırlatan parlak gümüş bir parıltıyla dolduruyordu. Bana koruyucu demişlerdi. Dudağlarımı bükerek yumruğumu açtım, yansımamı kör edici bir güç patlaması fırlatarak camı kum parçacıklarına dönüştürdüm. Bu yıkık dökük devasa mülke eklediğim yeni deliğe baktım. Mükemmel, evim şimdi inşa ettiğim dünyanın mutlak bir felaketini andırıyordu.

Bu gezegeni, diyarlar mühürlenmeden önce Ötediyar perdesinden süzülen Rashearim'in yıkılmış kalıntılarından bir araya getirmiştim. Her ne kadar dünyanın öbür ucunda olsalar da Hadramiel Konseyi ortalık durulduktan sonra geri dönmüştü. Yalnız kalmak istemişim ve onlar da krallarını sorgulamamışlardı. Ne onların ne de göksellerin artık bana ihtiyaç duymayacağı uygun prosedürleri uygulamaya koymuştum. Ne anlamı vardı ki? Diyarlar sonsuza dek mühürlenmişti ve tehdit oluşturabilecek her şey Rashearim'le birlikte ölmüştü.

Güneş ufukta dans ederken tepemdeki açıklıktan berrak, keskin bir ışık yükseliyordu. Ayağa kalkıp giysilerimi sakladığım odanın oyuk kısmına doğru yürüdüm. Yerde kümeler hâlinde duran ve raf-lardan sarkan kumaşlar yüzünden burası felaket durumdaydı. Tıpkı geri kalan her şeyim gibi darmadağındı. Gitmem, kaçmam, kafamdaki artan gerilimi azaltacak herhangi bir şey yapmam gerekiyordu.

Krem rengi bir pantolon giyip odamdan çıktım. Oymalı basamakları inerek ana girişe ulaştım. Burası geniş ve boş bir alana açı-lıyordu, sadece sağ tarafta benim yaptığım bir masayla sandalyenin bulunduğu küçük bir yemek alanı vardı. Onları neden yaptığımı bilmiyordum. Misafir kabul etmiyor ya da istemiyordum ve onlar da evdeki diğer mobilyalar gibi tozlanıp duruyorlardı.

Tabiat evimi geri almaya çalışıyordu. Sarmaşıklar, sağ tarafım-daki duvarın oymalı penceresinden uzayarak bana sığınmaya çalışı-yordu. Onları temizlemek ya da yerlerini değiştirmekle uğraşma-mıştım. Artık hiçbir şeyle uğraşmıyordum.

Odayı dolduran bir elektrik vızıltısı iç çekerek gözlerimi ka-patmama neden oldu. Elimi hızla alnıma götürüp, sürekli devam eden zonklama artarken kaşımı ovuşturdum. Bunun ne olduğunu biliyordum ve her seferinde görmezden geliyordum. Elimi çekip, yonttuğum ocağın kalıntılarının üzerindeki büyük, kesik şömineye doğru döndüm. Küçük, renksiz bir cihaz, üzerindeki küçük mavi ışık yanıp sönerken bip sesi çıkarıyordu. Bana ihtiyaçları olduğun-da diğerleriyle iletişim kurmanın bir yoluydu. Sadece olağanüstü bir kriz durumunda kullanılırdı. Ne yazık ki henüz bu emre uyma-mışlardı.

Bir bip sesi daha duyulduktan sonra önümde parıldayan, kusur-lu bir silüet belirdi.

"Hadramiel Konseyi'nden mesaj talebi," diye yankılandı mono-

ton yapay ses.

Asla huzur bulamayacaktım. "İzin ver."

"Samkiel."

Saf enerji parmak eklemlerimde dans ederken yumruklarımı sıkıttım. Bu isimden nefret ediyordum.

Biraz önce şekilsiz olan silüet, uzun boylu ve kıvrımlı bir kadının vücut bulmuş hâli olarak geri dönmeden önce titreşerek gözden kayboldu. Uzun sarı saçları gevşekçe örülmüş, iki yanından aşağıya doğru uzanıyordu. Imogen. Onu yaratan Tanrıça Athos'a benziyordu. Tek fark, Imogen'in saf göksel olması ve El'den biri olmasıydı, benim El'im.

Altın renkli bir kapüşon saçlarının çoğunu örtüyordu. Aynı renkteki elbisesi yere kadar uzanıyor, etekleri etrafında toplanıyordu. Bana, daha doğrusu bana doğru bakarken ellerini birbirine kenetlemişti. Mesaj gönderilebiliyordu ama ben yanıt verip izin verene kadar hiçbir şey göremiyorlardı.

"Son mesajın gönderilmesinden bu yana uzun bir süre geçti ve ne yazık ki o zaman da diğer tüm zamanlarda olduğu gibi hiçbir yanıt alamadık. Senin için endişem..." Duraksayıp yeniden açıkladı. "Sizin için duyduğumuz endişe artıyor, efendim."

Kafamın içindeki davulun sesi daha da yükseldi. Bu kelimedenden de nefret ediyordum. Diğerleri gibi bana da doğuştan verilmiş bir unvandı.

"Vincent'in isteği üzerine Zekiel, Onuna'ya gitti. Orada bir durum gelişiyor gibi görünüyor. Diğerleri sizden görüşünüzü talep ediyor ve emrinizi bekliyor."

Onuna, insanların ve daha küçük yaratıkların geliştiği dünyaydı. Eğer bir durum varsa, Zekiel üstesinden gelebilirdi. Hepsi yapabiliirdi. Bana ihtiyaçları yoktu. Kimsenin yoktu ve bensiz daha iyiydiler. Yaratıldıkları andan itibaren eğitilmişler, kendi göksellerimi emrim altına alma zamanım gelene kadar onları yaratan tanrılara hizmet etmişlerdi.

Diğer tanrıların aksine ben göksel yaratamıyordum. Annem de bir göksel olduğu için saf kana sahip değildim. Bunun yerine güçlü, zeki ve o zamanlar dostum olduğunu bildiklerimi kendime yardımcı olarak seçmiştim. El, efsanelerde bahsedilen her şeydi çünkü onları ben öyle yapmıştım. Onlar eğitimli katillerdi ve öğrendiğim her şeyi onlara öğretmiştim. Onlar için tehdit oluşturabilecek her şey dünyamızla birlikte yok olmuştu, hiçbir şey onlara dokunamazdı.

Duraksadığı sırada dikkatimi tekrar Imogen'e çevirdim, bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. Başını yana eğip tekrar kaldırdı. "Seni bir kez daha görmek için can atıyorum. Lütfen eve dön."

Ev. Yüksek uçurumların ötesindeki şehri kastediyordu. Gerçek evimiz yıldızların arasında toza dönüşmüştü ve artık geriye kalan kırıntılarla yaşıyorduk. Benim evim yoktu, hiçbirimizin tam anlamıyla bir evi yoktu.

Önümdeki görüntü soldu ve şekilsiz silüet geri döndü. "Bir yanıt göndereyim mi, efendim?"

Yumruklarımı bir kez daha sıktım, başımdaki o keskin ağrı hiç dinmiyordu. "Görmezden gel."

Yapay ses sinir bozucu cihaza geri dönerken başka bir şey söylemedi. Oda yeniden boş ve sessiz kalmıştı. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Arkamı döndüm, girişten geçip ana salona yöneldim. Bej rengi boş koridorlar, ben geçerken küçük ateşliklerde canlanan gümüş alevlerin ışığıyla kısa sürede aydınlandı. Enerjim tenimin altında çalkalanıyor, serbest kalmak için yalvarıyordu.

Oval şekilli kapıyı açtım ve güneş ışığının ulaşamayacağı gölgelerin arasında durdum. Manzara âdeta büyüleyiciydi. Rengârenk kuşlar ötüşerek sürüler hâlinde uçuyorlardı. Yaprak dökmeyen ağaçlar ve çalılar rüzgârda salıyıyor, yeşil, sarı ve pembe tonları neredeyse gökkuşağı gibi ışıldıyordu. Burası hayat dolu bir dünyaydı ama yine de ben hiçbir şey hissetmiyordum. Her şeyden kopmuş gibiydim. Bakışlarımı yere indirirken boğazım düğümlendi, ayak parmaklarım dışarıdaki ışıktan sadece birkaç santim uzaktaydı. İleri doğru bir adım atmak için hamle yaptım ama bunun yerine iki adım geri gittim.

Yarın tekrar deneyecektim.

Ertesi gün de karabasanlarla birlikte geldi. Bir öncekinden daha kötüydü ve göğsümü tutarak uyandığımda yatağımdan fırladım. Gitgide artan baskıyı durduramıyordum. Ayağa kalktım, vücudum ne yaptığını bile idrak edemeden odada volta atmaya başladım. Daireler çizerek yürürken kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki yerinden fırlayacağına emindim. Nefes alıp vermeye konsantre oldum

ama işe yaramıyordu. Vücudumu saran titremeleri kontrol edemiyor, beni derinden sarsan hatıraların saldırısını engelleyemiyordum.

"Senden utanıyorum. Çok büyük umutlarım vardı ve şimdi senin pisliğini temizlemek bana kaldı. Yine."

Kulaklarımı kapatıp sanki gürültüyü bastıracakmış gibi kafama sıkıca bastırdım.

"Bize önderlik etmene izin vereceğimizi sanıyorsan tam bir aptalsın."

Dizlerimin bağı çözüldü ve çığlıklarım odada yankılanırken yere yığıldım.

"Ne büyük kayıp," diye tısladı üstümden zehir saçan bir kadın sesi. Tanrıça Nismera. Gümüş saçları, keskin yüz hatları ve zırhı arkadaşlarımızın, ailemizin, evimizin ölümüyle kana bulanmıştı. O her anlamda bir haindi. Topuğunu zırh göğüslüğüme bastırarak hareket etmemi engelledi. Etin parçalanma ve metalin metale çarpma sesleri havayı doldurdu. Kılıcının keskin ucunu boğazıma dayadı. Kılıcı kavradığımda parmaklarımdan kan sızıyor, elim kayıyordu. Metal boğazımı delip geçerken, daha ileri gitmesini ne kadar süre engelleyebileceğimi bilmiyordum. "Umutsuzca istediğin o şöhrete kavuşacaksın, Samkiel. O çok sevdiğin unvana. Artık seni gerçekte olduğun gibi tanıyacaklar. Dünya Yok Edici."

Önümdeki duvar patladığında sıcak ve parlak güç gözlerimden sızarak yoluna çıkan her şeyi yok etti.

İki gündür koşuyor, antrenman yapıyordum. Vücudum aşırı efordan ağrıyordu. Sağ bacağım kayana kadar durmadım, ben boyun eğmesem de kaslarım yenilmişti. Küçük bir eğimden yuvarlanarak birkaç çalının arasından geçtim. Dallar kırılıp tenimi sıyrırken küçük bir dağ geçidinin yakınındaki yeşilliklere sırtüstü düştüm. Gürültüden ürken kuşlar sürü hâlinde ağaçlardan uçmaya başladı ve onların çığlık çığlığa ayrılmalılarının ardından orman sessizliğe büründü. Bir an için orada nefes nefese uzanırken ağaçların gölgesinden ışık süzülüyordu.

Akan suyun sesi dikkatimi çektiğinde, başımı çevirip sivri bir uçurumun kenarından akan ikiz şelaleleri gördüm. Tabanındaki küçük gölün kenarlarında farklı büyüklükte kayalar ve taşlar sıralanmıştı.

Dirseğimin üzerinde doğrulup derenin akan suyuna baktım. En son ne zaman banyo yapmışım? Bilmiyordum. En son ne zaman yemek yemiştım? Bunu da bilmiyordum. Kendimi kayalık zeminden kaldırıp soyunurken bacaklarım titredi, terden sıırılsıklam olmuş pantolonumu kenara fırlattım. Berrak suya adım attım ve soğuşun sızısını bekledim. Soğuk olmalıydı, dondurucu olmalıydı ama hiçbir şey hissetmedim. Bunun benim için ne anlama geldiğini düşünmek istemediğim için başımı iki yana sallayıp göle doğru ilerledim.

Vücudumdaki korkunç kokuları arındırdıktan sonra pantolonumu tekrar giydim. Çok temiz olmasa da başka hiçbir şeyim yoktu. En son gördüğüm karabasandan sonra dışarı çıkarken bir gömlek, hatta ayakkabı bile giymeyi unutmuşum ancak eve gitmek istemiyordum. Oraya ait değildim ama zaten hiçbir yere ait değildim.

Gidecek başka yerim olmadığı için göle yakın bir yerde kaldım. Gece çöktüğünde, bir milyondan fazla yıldız gökyüzünü aydınlatıyor ve suyun üzerinde benzer bir yansıma yaratıyordu. Dizlerimi kaldırıp kollarımı dizlerimin üzerine koyarak oturdum. Yakınlardaki bir asma dalından birkaç kıızılcık meyvesi toplamışım. Son zamanlarda iştahım azalmış olsa da kendimi yemeye zorladım. Besin açısından zengin meyveler baş ağrımı biraz hafifletmişti. Kırık ay yükselirken, orman yaratıkları kendilerine özgü uluma ve cıyaklama orkestralarına başladılar.

Ağızıma bir meyve daha atıp zehirli tohumlarını tükürerek kenara çıkardım. Rashearim'in kalıntıları gökyüzünde süzölerek gezegenin etrafında bir halka oluştıuruyordu. Tanrılar Savaşı'nın bir diğér zayıatı olan ay, sanki bir dev tarafından ısırılmış gibi görünüyordu. Onun ötesinde, çeşitli parlak renkleri bir araya getiren bir galaksi dönüyordu. Yıldızlar, arkalarında küçük toz izleri bırakarak geçip gidiyordu. Eskiden bu manzarayı çekici, hatta büyüleyici bulurdum ama artık öyle gelmiyordu. Onların arasında süzölüp asla ulaşamayacağınız bir ölüm için dua ettikten sonra, onları küçümsemeyi öğreniyordunuz. Başımı eğip bir meyve daha yerken birkaç meteor parladı.

"Sürekli aynı karabasanları görüyorum. Şu son asırda daha da sıklaştı. Sanki bu ezici karanlık başımın üzerinde asılı duruyor ve beni boğmak için bekliyor." Duraksayıp ağızıma birkaç tane daha meyve attım. "Keşke o gün daha hızlı olsaydım. O gün daha hızlı

olmayı dilerdim.” Kelimeleri gecenin içine doğru fısıldadım. Belki kafamın içinde hapsolmazlarsa bana biraz huzur verebilirlerdi.

“Umarım hakkında tartıştığımız her şeyi bıraktığımı biliyordur. Seks, şenlikler, içki... Aramızı açan bu şeylere ihtiyacım ya da özlemim yok ve şimdi ne kadar sorumsuz olduğumu biliyorum. Aslında ne kadar önemsemediğimi, önemliyken umursamadığımı ve daha iyi olmaya çalıştığım da artık çok geç olduğunu. Bir lidere ihtiyaçları var ve ben sen değilim.” Bu sözlerin babama değil de daha çok kendime yönelik olduğunu bilerek konuşuyordum. Ulaşabileceğim tüm diyarlardan çoktan göçüp gitmişti ama yine de içimi kaplayan rahatlamayla göğsümden bir ağırlık kalktı.

“Saklanmana gerek yok,” diye seslendim yakınlarda saklanan canavara. “Seni duyuyorum. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok.” Daldan bir meyve daha kopardım. Lorveg Geyiği öne doğru adım atarken yapraklar güçlü toynaklarının altında çıtırdadı. Her iki yanında altışar tane olan boynuzlarının çalılarının arasından çıkışını izledim. Yaşlıydı. Ön kısmı benekli olan saf beyaz kürkü ay ışığında neredeyse parlıyordu. Hem zayıf hem de heybetliydi. Kurtarmayı başardığımız birkaç yaratıktan biriydi. Onları buraya yerleştirmiştik ve sonra her canlı gibi evrim geçirmişlerdi. Geyiğin dört gözü vardı, adım adım ilerlemeye devam ederken berrak bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Suyun kenarında durduğunda daha fazlasının gelmesini bekledim. Genellikle sürü hâlinde dolaşırlardı.

“Ailen nerede?”

Yanıt gelmedi, zaten bir yanıt da beklemiyordum. Uzun bir yudum almak için başını eğdiğinde, başparmağımı mor renge boyayan meyveleri toplamaya geri döndüm.

“Yalnız mısınız?” Başımı kaldırıp ona baktığımda başını salladı. “Sanırım bu kendi tercihin değil ve bunun için özür dilerim.” Ben konuşurken duraksayıp o kocaman kafasını kaldırarak bana baktı. Bir meyve koparıp çiğnedim ve çekirdeklerini bir kez daha attım ama bu sefer bir yanıt almıştım, bu yüzden devam ettim. “Sürekli bana ulaşmaya çalışıyor. Bana değer verdiğini biliyorum, hepsi veriyor ama onlara sadece en acil durumlar için ulaşmalarını söyledim. Oysa hiç acil durum yok çünkü onlar El, en iyinin de iyisi. Bunun yerine, nasıl olduğumu ve iyi olup olmadığımı soran mesajlar gönderiyorlar.” Durup derin bir nefes aldıktan sonra devam ettim. “Onun tanıdığı, onların tanıdığı adam artık yok. Uzun bir süredir ortalarda yok. Artık kim olduğumu bilmiyorum.”

Yapraklar bir kez daha çıtırdayınca başımı kaldırdım. Geyik biraz daha yaklaşırken başını hafifçe eğip yanımda durdu. Boynunu gerip burnunu uzattı ve meyveleri koklamaya başladı.

“Tohumları senin için ölümcül.” Karmakarışık dallardan oluşan demeti yere bırakıp tek bir meyve kopardım ve tekrar geyiğe döndüm. Meyveyi avucumun içine alıp odaklandım. Gümüş ışık kolum boyunca ilerledi, işaretler parlayarak beyaz kürküden yansıdı. Hareket etmeden ya da kaçmaya çalışmadan sadece elime bakıyordu. Ben konsantre olurken avucumdaki meyve ufak bir an için titreşti. Çekirdekler teker teker kayboldu ve geriye yarı saydam mor bir şekil kaldı.

Elimi ona doğru uzatırken ışıklar tenimin altında soluyordu. “Al bakalım.”

Gözlerini benden çekip uzattığım elime baktı ve burnunu avucumun üzerinde gezdirerek meyveyi aldı. Başını kaldırıp çiğnemesini izlerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Omuz silktim. “Çok basit. Eğer yeterince odaklanırsam tohumların bütünlüğünü oluşturan molekülleri silebilirim.” Sanki beni anlamış gibi başını eğdi ama bu delilikti. “Ancak bu senin hiç ilgini çekmiyor.”

Kendimi usulca gülümsemeye zorladıktan sonra kollarımı tekrar dizlerimin üzerine koydum. “Bunca güce rağmen onu kurtaramadım.” Alaycı bir tavırla güldüm. “Onları. Dünyayı. Bana güveniyorlardı ama kralları sık ve keşfedilmemiş bir ormanda oturmuş, sanki benim sorunlarım umurundaymış gibi seninle konuşurken hepsi öldü.”

Yaklaşp burnuyla kolumu dürttü. Meyvelere uzanıp birkaç tane daha topladım ve ona sunmadan önce çekirdeklerini tekrar çıkardım. Onları avucumdan nazikçe alıp düşünceli bir şekilde çiğnedi.

“Hepsi bu kadar. Gitsen iyi olur, hava karardıkça...”

Zamanda ve mekânda patlayan bir fısıltıyla sözlerim kesildi. Sanki sesi güçlendirilmiş gibi sağır ediciydi.

“...*Samkiel. Bana buradan Asteraoth'a geçiş izni verin.*”

Tek bir anlama gelen o kadim kelimeler, o ilahi. Ölüm demekti.

Saniyeler içinde ayağa kalktım. Gökyüzü parlak, canlı bir mayıyla aydınlanırken, yıldız olmayan bir yıldız yanımdan geçip Yüce Arş'a doğru hızla yükseliyordu.

Olamaz.

Rashearim'in kalıntıları ayaklarımın altında sarsılıyor, yer yarılmakla tehdit ediyordu. Güç dalgalar hâlinde üzerime yayıldı, ağaçlar eğilip ikiye ayrıldı ve gölün yüzeyindeki su dalgalandı. Geyik gücümün etkisinden kaçarak uzaklaştı.

Imogen, Onuna demişti, öyleyse gideceğim yer orasıydı.

Atmosferlerini yarıp geçerken girişimi bir gürültü dalgası takip ediyordu. Devasa bulutlar yavaşça etrafımda dönüyor, gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanarak gelişimin uğursuz bir habercisi oluyordu. Sanki gezegen gücüne meydan okuyormuş gibi etrafımda şimşekler çakıyordu. Görmezden gelerek hedefime doğru ok gibi ilerledim.

Lonca altımda belirirken kararmış bulutlar aydınlanmaya başladı. Burası asırlar önce bir operasyon üssü ve güvenli bir nokta olarak kurulmuştu. Her büyük kıtada bunun gibi yerler vardı. Bunlar acemi gökseller için eğitim yerleriydi, eski ve yeni halkımızla bağ kurmamızı sağlıyorlardı. Duvarlarının içinde kadim silahlarla birlikte bilgi arşivleri de bulunuyordu.

Yere indiğimde ışıklar, sirenler ve çığlıklar duyularımı altüst etti. Birkaç düzine göksel ve insan büyük saray binasının önünde duruyordu. Bazılarının ellerinde küçük cihazlar vardı ve onları bana doğrultmuşlardı. Diğerleri ise ailemin asırlar önce yarattığı alevli silahlarla donanmışlardı. Arkalarından parlak ve kör edici ışıklar yükselirken bağırmaya ve bilmediğim kelimeleri tekrarlama devam ediyorlardı.

Elimi kaldırıp gözlerimi ışıktan korudum. Elimin arkasından, alanı kaplayan çember uzantıları olan çok sayıda büyük metal kutuya baktım. Bağırışlar ve konuşmalarla birlikte kulaklarımı parazit sesi dolduruyordu. Çok fazlaydı, çok gürültülüydü. Kafamdaki uğultunun acı verici bir noktaya ulaştığını hissederek dişlerimi sıktım.

Elimi uzatıp yumruk yaptığımda tenim parladı. Işıklar teker teker patlarken parçalar etrafa saçıldı. Ellerimi kaldırıp kutulardan güç çektiğimde o lanet gürültü kesildi. Gerilimle birlikte bağırışlar ve emirler patlak verirken elimi tekrar kaldırdım, bu tehdidi de etkisiz hâle getirmeye hazırlanıyordum ki en az benimki kadar tanıdık bir ses duydum.

“Liam.”

Hemen kollarımı indirip ona doğru döndüm. En eski ve en güvendiğim müttefiklerim şaşkınlık ve üzüntü karışımı yüz ifadeleriyle karşımda duruyordu.

“Kim?” Kendi dilimizde konuştum ama ses tonum talepkâr ve duygusuzdu, bana kendiminkinden çok babamın ses tonunu hatırlatıyordu.

El’in en güçlü üyesi Logan, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle başını eğdi. “Zekiel.”

Tek kelime bir darbe gibi hissettirirken, bunun Onuna’ya basit bir ziyaret olmayacağını anlamıştım. Logan en yaşlı göksellerden biriydi, aynı zamanda babam tarafından yaratılan göksel muhafızlardan geriye kalan tek kişiydi. Onunla birlikte büyümüştüm ve benim için bir kardeşe en yakın şeydi. Benim kadar uzun boyluydu, nefes alan hiçbir şeyden korkmayacak kadar kaslıydı, bu yüzden sesi çatladığında ona kulak verme zamanının geldiğini anlamıştım.

“Korkarım bundan daha fazlası var.” Vincent onun etrafından dolanırken, her zamanki soğukkanlı yüz hatları bile gerilmiş gibiydi.

“Ne oldu?”

Ardından, bir daha asla duymak istemediğim o kelime geldi.

“Savaş.”

BÖLÜM

9

LIAM

Geldiğimden beri günüm beni karşılamaya çalışan, geldiğim için övgüler yağdıran tanımadığım gökseller ve insanlarla geçiyordu. Logan'ın bana verdiği bilgisayarı kapatırken derin bir iç çektim, gözlerimi kapatıp beynimin onun açtığı eğitim videolarını sindirmeye çalışmasma izin verdim. Diller, zaman dilimleri, politika, eyaletler, yüzyıllar önce Onuna'dan ayrıldığımdan beri meydana gelen her önemli olay. Şakaklarım ağrıyordu ve ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda onları ovuşturdum. Herkes çok hevesli ve ilgiliydi. Kendimi daha fazla insanın içeri hücum etmesine hazırladım ama ayak sesleri tek bir kişiden yükseliyordu. Kapı hafifçe vurulup tokmağı çevrildiğinde Logan'ı görünce rahatladım.

“Giyebileceğin birkaç kıyafet var. Senin bedenine uygun bir şey bulana kadar seni idare eder,” dedi Logan. Kullandığı dilin bölgeye özgü dillerden biri olduğunu anlamıştım. Bu diyarda altı binden fazla dil vardı ve ben sadece yarısını son yirmi dört saat içinde öğrenmiştim.

Gözlerimi ve alnımı ovuşturmaya devam ederek anlaşılmas bir homurtu çıkardım.

“Bu kadar şeyi tek seferde öğrenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama her zaman olduğu gibi sana yardım etmek için yanıdayım.”

Tekrar başımı salladım.

“Nasılsın? Görüşmeyeli yüzyıllar oldu. Seni özledim, kardeşim.”

Ellerimi iki yanıma bırakırken gözlerimi açtım. Yine o kelime vardı. Imogen de beni özlediğini söylemişti, sadece farklı bir dilediydi. Bu gerçektir ama yine de hiçbir şey hissetmiyordum. Yıllardır hiçbir şey hissetmemiştim ve bunun ne anlama geldiğini, bana ne olduğunu biliyordum. En kötü yanı da bir parçamın bunu umursamıyor olmasıydı.

Ayağa kalkarken tekrar başımı salladım. Onuna'daki renkler, Rashearim'deki renklerin donuk bir versiyonuydu. Buradaki altın ve kırmızı renkleri sade görünüyordu ve bu oda Rashearim'de sahip olduklarımızı yeniden yaratmaya yönelik zayıf bir girişimden ibaretti. Siyah, beyaz ve gri tonlarında giysiler serdiği büyük boy yatağa doğru yürürken Logan hiçbir şey söylemedi.

Bir takım seçtim, Logan buna takım elbise diyordu ama bazı kısımları çok dardı. Ceket kol kaslarımı, pantolon da kalçalarımı sıkıca sarıyordu. Logan benden birkaç kilo daha zayıftı, çok fazla olmasa da kıyafetlerinin benim için rahatsız olmasına yetiyordu. Bir kez daha konuşmadan önce verdiği ayakkabıları bağlamak için eğildim.

"Tıraş olmak ya da saçını kestirmek ister misin?" Elleriyle kendi kafasını işaret ettikten sonra kaşdı.

"Hayır."

"Sadece söylüyorum, bir sürü insanla tanışmak üzeresin ve..."

"Görünüşüm umurumda değil. Burada kalmayacağım."

Sözlerimin bu kadar sert çıkmasını istememiştim. Gözlerindeki ifade, bana babamın sesini yükselttiği pek çok zamanı hatırlattı. "Özür dilerim. Sadece Zekiel'in hayatını alan tehdidin icabına bakmak ve Rashearim'den geriye kalanlara dönmek istiyorum. Buranın uzun süreli bir konaklama olmaması gerekiyor."

İfadesini düzeltmeden önce kısa bir an için endişeyle kaşlarını çatı. Başını eğip bir kez sallarken gözleri benimkilerden ayrıldı. "Anlaşıldı."

Parmaklarım Logan'ın bana verdiği giysilerin üzerinde gezindi. Üzerime tam oturmuyorlardı ve Rashearim'deki yumuşak kumaşların aksine sert malzemeden yapılmışlardı, tenimi kaşındırıyorlardı.

"Üzgünüm, efendim. Geleceğinizi bilmiyordum, yoksa size gerçekten uyacak bir şeyler alırdım," dedi Vincent, Logan'a sert bir bakış atmadan önce. Sanki Logan döneceğimi ondan önce öğrenmiş gibi.

"Bana böyle hitap etme," diye karşılık verdim sesimde hafif bir hırıltıyla.

Logan arkamdan usulca kıkırdadı. Vincent bizi üst kattaki bü-

yük bir odaya götürdü. Hemen içeride maun bir kitaplık, bir dizi küçük heykel parçası vardı. Duvarların çoğunda tablolar asılmıştı ve sağ tarafta, üzerine eşyalar serpiştirilmiş bir masa duruyordu.

“Size istediğiniz zaman başka kıyafetler bulabiliriz. Kalacak bir yere de ihtiyacınız olacak...”

“Buna gerek yok,” dedim büyük oval kanatlı pencereye dönerek. “Uzun süre kalmayacağım.”

Birbirlerine baktıklarında, endişelerini ve hayal kırıklıklarını hissedebiliyordum. Bir suçluluk duygusu hissetmem gerektiğini biliyordum. Beni önemsiyorlardı ve kalmamı istiyorlardı ancak hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece geride bıraktığım ev parçasına geri dönmek istiyordum. Seslerle ışıklar bunaltıcı olmaya başlamıştı. Kendimi hapsedilmiş hissediyordum ve buradaki her şeyin gürültülü olması da yardımcı olmuyordu. İnsanlar sürekli konuşup duruyorlardı, onları her odadan duyabiliyordum.

Logan ve Vincent uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bir sonraki isteğimi ya da emrimi beklediler. Olanlardan sonra burada ve onların etrafında olmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyorlardı. Bundan nefret ediyordum.

“Zekiel’in ölümüyle ilgili ne gibi bilgiler topladınız?”

Tavırlarının değiştiğini ve gözlerine hüznün geri döndüğünü gördüm ama bu konunun konuşulması gerekiyordu.

Önce Vincent harekete geçti. Aceleyle büyük masaya giderek bir dosya alıp açtı.

“Rashearim’in, Onuna’ya düşen parçalarından oluşturulan bazı kalıntılara ve tapmalara saldırıldı. Bu yaratıklar her kimse, bazı eski metinleri ya da eşyaları arıyor gibi görünüyorlar. Ne aradıklarını bilmiyoruz ama onu bulmaya kararlılar.”

Vincent bana üzerinde yarı yıkılmış yerlerin resimleri olan bir yığın fotoğraf uzattı.

“Imogen’e haber gönderdim. Sana ulaşamadı mı?” diye sordu Logan, bakışları sorgulayıcıydı.

“Gitgide artan endişe” derken Imogen bunu mu kastediyordu?

Vincent bana başka bir fotoğraf uzatırken ona bakmadan cevap verdim.

“Gitgide artan bir endişeden bahsetti ama durumun ciddiyetinin farkında değildim.”

Gerçeklerden daha nazik bir yolla söylemiştim. Biliyordum ve umurumda değildi. Ne kadar korkunç bir hâle gelmişim?

Vincent birkaç görüntüyü daha bana doğru çevirdi. Kapı hafifçe vurulunca hepimiz başımızı kaldırdık ve dördüncü komutan Neverra içeri girip selam verdi.

“Böldüğüm için özür dilerim, efendim.”

Logan bir elini boğazına doğru götürerek öyle söyleme anlamında bir hareket yaptı. “Bebeğim, böyle söylenmesinden hoşlanmıyor.”

Doğrulurken gözleri kocaman açıldı. “Özür dilerim.” Boğazını temizledikten sonra Logan’a doğru yürüyüp ona hızlıca sarıldı. İlk tanıştıkları zamana dair bir görüntü bilincimde dans ediyordu. Ben El’i kurmadan çok önceydi, Rashearim’in daha neşeli ve keyifli bir yer olduğu zamanlardı. Savaşlardan çok önceydi, ölümlerden, düşüşten çok önce.

Neverra bana doğru dönüp ellerini önünde kavuşturdu. “Sadece insan konseyinin gelmeye başladığını size bildirmek istedim.”

Vincent bileğindeki altın cihazı kontrol ederken bir kez başımı salladım. Benim yokluğumda Vincent, ölümlülerle birlikte çalışmış, politika ve küresel sorunları dengelemişti. Yıllardır elçiliğin bir parçasıydı. Logan’ın deyimiyle, “onları döngü içinde tutuyordu”. Yüzyıllar boyunca ölümlülerle gökseller arasında güven artmış ve iş ilişkileri kurmalarına olanak sağlamıştı. Ölümlülerle ilişkilerin ağırlıklı olarak önemli bir faydası vardı. Barışı koruyor, dünyaların ve kültürlerin kaynaşmasını kolaylaştırıyorlardı. Onunallılar büyük planın içinde ne kadar küçük olduklarını öğrendiklerinde, bu daha kolay bir geçiş olmuştu.

Vincent’a bu unvanı vermiştim çünkü El’in tüm üyeleri arasında onun bunu daha çok istediğini biliyordum. Bu ona güç ve kontrol veriyordu, Nismera’nın altında asla elde edemediği şeylerdi. Vincent iyi bir liderdi. Bunu Rashearim’den beri biliyordum. Onu seçmemin birçok nedeninden biri buydu, bir diğeri de bunu istemememdi. Kendimi dünyaya kapatmışım ve öyle kalmasını istiyordum.

Vincent boğazını temizleyerek bir kez daha dikkatleri üzerine çekti. “Bir tür toplantı ayarladım, efendim...” Duraksadı. “...Liam. Seninle konuşmak ve son birkaç aydır yaşananlar hakkında bilgi almak istiyorlar.”

“Bu konuda ben de kısa bir bilgilendirme istiyorum. Zekiel’i kutsal diyarlarımızdan birine göndermekten bahsetmişsiniz. Neden geri dönmedi?” Elimdeki görsellere göz atmaya devam ettim, yıkılmış ya da tamamen ortadan kaldırılmış bir sürü bina vardı.

Logan'a baktım. "Ruhlar Diyarı yönetilmesi en basit diyarlardan biridir. Ötediyar yaratıklarından dolaşanların sayısı çok az. Bu yaratıkların kökenleri başka diyarlara hapsedilip, benim ve babamın kanıyla mühürlendiler." Başımdaki ve midemdeki o kemirici baskı bir anlığına geri döndüğünde duraksadım. "Tekrar soruyorum, El'den birini ne öldürebilir? Hiçbiriniz antrenman yapmıyor musunuz? Görevlerinizin daha ince yönlerine kendinizi kaptırırken tembellik mi ediyorsunuz?" diye sordum etrafımızdaki odayı göstererek.

Kafamdaki baskı arttıkça odanın ışıkları bir iki kez yanıp söndü. "Sizi alt edebilecek daha güçlü yaşayan hiçbir şey olmamalı ama ben hâlâ ölüm ilahileri duyuyor, yaşam ışığının gökyüzünde kanadığını görüyorum. Bunun nedenini söyleyin bana?"

Zalimce olduğunu biliyordum ama kelimeler ağzımdan zehir gibi boşalıyordu. *Onun* gibi konuşuyordum ve bunun farkındaydım.

"Bunun için bir cevabım var," diye başladı Vincent, yanında getirdiği dosyayı açarak yaklaştı. "Şimdiye kadar birkaç ipucunun izini sürdüm. Özellikle bir tanesi ilgimi çekti, bir kadın ve iki arkadaş. Çevredeki güvenlik kameralarından birkaç görüntüsünü aldık. Biraz yüz tanıma araştırması yaptık ama çoğunlukla boş çıktı. Ta ki Ruuman'a kadar." Bana başka bir fotoğraf uzattı.

Uzun, dalgalı siyah saçlı, uzun boylu ve ince kadını inceledim. Bir binadan çıkarken yüzüne bir tür yansıtıcı takmıştı.

"Bunun ne gibi bir önemi var?"

"İlk kez bir kazı alanında ortaya çıktı. Birkaç göksel muhafızım vardı ama onunla baş edemediler. Kazı alanı birkaç gökselle birlikte yok edildi. Sanki bir bomba patlamış gibiydi."

Vincent'in sözlerini değerlendirirken bir elimi kaldırıp uzamış sakalımı ovuşturdum.

"Bir isim ya da yer bulabilir miyim diye biraz daha araştırdım ama bir şey bulamadım. Ta ki buna kadar," dedi Vincent ve bana başka bir fotoğraf uzattı. Aynı kadının daha net bir görüntüsüydü. Kadın başka bir kadına ıslıl ıslıl gülümsüyordu ve aynı dalgalı, gür saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Tüm detayları seçmiyordum ama ellerinde yiyecek dolu yarı saydam torbalar olduğunu görebiliyordum. Bir tehdit gibi görünmüyordu. Alışverişe çıkmış mutlu, memnun bir ölümlü gibi görünüyordu.

"Anlayamıyorum," dedim, bakışlarım Vincent'la Logan arasında gidip gelirken başım zonkluyordu.

Vincent cevap vermeden önce Logan ona bir bakış attı. “Onu Valoel’e kadar takip ettik. Müdahale etmeye karar vermeden önce Logan ve Neverra’ya birkaç gün boyunca onları izlettim. Bir gece bir kulüpte görülmüş,” dedi Vincent.

Kaşlarımı çattım. “Kulüp mü?” Beynim son birkaç saat içinde edindiğim bilgileri gözden geçirdi. “Ölümlülerin katılmayı sevdiği çeşitli oyunlarda kullanılan, yonca ya da yarasa şekilli oyun kartlarından biri mi?”

Logan boğazını temizlerken Neverra küçük bir kıkırdamaya benzeyen sesi bastırdı. “Hayır, burası Gariishamere gibi şenliklere benziyor. Daha fazla kıyafet ve daha az seks partisi dışında.” Düşünüyor gibi duraksadı. “Bazen.”

Vincent elini şakağına koydu. “Bu son bilgi gereksizdi.”

Logan alay etti. “Senin yardımcı olduğun gibi mi?”

“Her neyse,” dedi Vincent, gözlerini bir kez daha Logan’a dikti. “Logan sayesinde yanındaki kadının, kız kardeşi Gabriella Martinez olduğunu öğrendik.”

Vincent bana başka bir fotoğraf uzattı. Bu fotoğrafta ıslıl ıslıl gülümseyen bir kadının kristal berraklığında bir görüntüsü vardı. Marvinin donuk bir tonunda kıyafet giymişti ve gömleğine iğnelenmiş gibi duran kartlara benzer bir şeyler vardı.

“Neverra onun bir hastanede çalıştığını öğrendi. Yirmi sekiz yaşında, normal ölümlülere benzeyen bir kadın gibi görünüyor. Üniversiteden mezun olmuş ve yukarı doğu yakasında bir apartman dairesinde yaşıyor.”

“Peki ya diğeri?”

“Hiçbir şey yok. Kimse onun hakkında tek bir şey bile bulamıyor. Sanki hiç var olmamış gibi.”

Vincent’a baktım. “Bu nasıl olabilir?”

“Başta bilmiyordum ancak sonra bunu gördük,” dedi Vincent.

Elime başka bir fotoğraf tutuşturdu. Aynı iki kadın, açık hava fuayesi gibi görünen bir yerde oturuyordu. Alan, güneş ışıklarıyla yıkılıyor ve arka planda bir okyanus parıltıyordu. Diğer ölümlüler etraflarındaki farklı masalarda oturmuş, bazıları yemek yerken bazıları da sohbete dalmışlardı. Ancak benim dikkatimi çeken şey, siyah saçlı kadının yanında duran iki figür oldu. Gözlerimi kısıp görüntüyü yaklaştırdığımda kaşlarımı çattım.

Fotoğrafi sertçe tutup kenarlarını kırıstırırken donakaldım ama

tek kelime etmedim. Kadının duruşuna bakılırsa, bir tartışmanın ortasındalarmış gibi görünüyordu. Fakat ikisinin gözlerinde parlayan kıvılcık ışıltı şüpheye yer bırakmıyordu. Kalbim bin yıldır ilk kez teklemiştir.

Göğsüm acıyla gerildi, soğuk terler dökerken bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Metalin metale çarpma sesleri kulaklarımda çınlıyor, uzun süredir devam eden savaşların kan ve ter kokusu burnuma doluyordu. Arkadaşlarımı, ailemi, evimi yok eden efsanevi canavarların kükremelerini duydum. Bu ses kulaklarımı bıçak gibi kesiyor, bana gökyüzüne doğru çarpan güçlü kanatları hatırlatıyordu. Alevler sağanak hâlinde yağarken sıcaklık o kadar güçlüydü ki geriye kalan tek şey küllerdi. Yüzlerce Tanrı ve göksel etrafımızda ışığa dönüşürken dünya bu kükremeye sarsılmıştı. Rashearim'le birlikte öldüğünü sandığım o tek kelimeyi fısıldadım.

“İg'Morruthenler.”

Logan, Vincent ve Neverra binanın zemin katına doğru ilerlerken yanımdan ayrılmadı. Vincent'ın bana gösterdiği fotoğraflara takıntılı bir şekilde bakıyordum. İg'Morruthenler yaşıyorlardı ve Onuna'dalardı. Nasıl? Bu imkânsız olmalıydı. Rashearim'de ölmemiş olanlar diyarların ardına kilitlenmişti. Yine de canavarlardan üçü, üç çift kan kırmızısı gözle bana bakıyordu. Ötediyar'dan üç canavar Onuna'daydı.

Sesler ana salonu doldurdu. Yardımcılar ve destek personeli liderlerine eşlik ederken, ölümlüler de geniş odada dolanıyorlardı ama zar zor fark ediyordum. Dosyayı kapatıp Vincent'a geri verdim.

Ateş omurgamdan aşağıya doğru yayılarak sinir sistemimi harekete geçirdi. O kadar ani durdum ki Logan az kalsın bana çarpıyordu. Başım yana savruldu ve huzursuzluğumun kaynağını bulmak için odayı taradım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Neverra, bir elini usulca koluma koydu. Yakıcı farkındalık hafiflerken dokunuşu beni yatıştırdı. Hiçbir şey görmüyordum ancak bir şeyler hissediyordum. Kalabalığı taradım ama sadece insanların yüzlerini ve kalp atışlarını yakalayabildim.

Neverra'nın dokunuşundan sıyrılıp gözlerimi kapatırken “Evet,

yolunda.” dedim. Söyleyebildiğim tek şey buydu. Onlara başka ne söyleyebilirdim ki? Yalnızca görüntülerin bile beni doğrudan savaşa geri götürdüğünü bilselerdi endişeleri daha da artardı. Gözlerinin parlayan korlarına bir kez baktıktan sonra, etrafımdaki herkesin öldüğünü hissedebiliyor ve görebiliyordum, ellerim kaç kez yıkarsam yıkayayım kana bulanıyordu. “İyiyim.”

Gözlerimi açıp elimi uzattım. “Devam edelim mi?”

Vincent başını sallayıp önden gitmeden önce üçü de endişeli bir bakışı paylaştılar.

Büyük oda, ortadaki açık alanı çevreleyen sıralı koltukların bulunduğu geniş bir daire şeklindeydi. Her ülkeden her ölümlü lider buradaydı ve en hafif tabirle çok kalabalıktı.

Merdivenlerden inerken ölümlüler beni selamlıyor, herkes ya elimi sıkıyor ya da önümde eğiliyordu. Logan özür dileyerek dillerinde yeni olduğumu açıkladığında, yüz hatlarımın içimdeki iğrenme duygusunu ortaya çıkardığım biliyordum. Sanki onları kurtaracakmışım, dualarına cevap verecekmişim gibi bana bakıyorlardı. İçinde bulundukları kötü durumu bu kadar az önemsedığım için utanç duymalıydim. Bu düşüncenin yankıları zihnimi bundan çok uzak bir zamana götürdü.

“Benim yerim neresi olursa olsun, kral artık Samkiel’dir. Sen ve senin gibiler kraliyet törenine resmi daveti kabul etmiş olsaydınız bunu bilirdiniz,” dedi babam Unir. Elindeki asaya kazınmış kadim kelimeler hafifçe parlıyordu, bu da sinirlendiğinin açık bir göstergesiydi. Tepeden tırnağa zırhla kaplanmış olarak yanında duruyordum. Yalnızca gözlerim görünüyordu.

Feildrenler reverans yaptı. Küçük, derli toplu şekilleri ve sivri kulakları bana yeşil tenli çocukları hatırlatıyordu, sadece onlar çok daha yaramazlardı. “Özür dilerim, Kralım.” Doğrulmadan önce gözlerini bana dikti. “Birkaç gün önce bir yardım çağrısı gönderdik. Ig’Morruthenler ilerledi ve çok sayıda kayıp...”

“Seni, aileni ve elimden geldiğince çok kişiyi bu gezegenden tahliye edeceğim,” dedi Unir onun sözünü keserek. “Hazırlanmak için bir gününüz var.”

Onlara sadece bir gün vermişti ve o süre de geçmişti. Issız, çorak bir araziye bakan bir uçurumun kenarında duruyorduk. Ig’Morruthenlerin kampı bir zamanlar gelişmekte olan vadiyi işgal etmişti.

Güneş hâlâ parlıyordu ama ufka yaklaşıyordu. Güneş batır hatmaz canavarlar uyanacak ve bu gezegeni yok etmeye devam edeceklerdi. Onu fethedecek, orduları için ele geçireceklerdi.

İçimi çektim ve kollarımı zırhımın üzerinde katlayabildiğim kadar katladım. Uzakta kaybolan berrak ışık çizgisine doğru başımı sallayarak, "Bunu bana bir gün öğretmelisin," dedim. Babam bütün Feildrenleri bu gezegenden uzaklaştırmıştı. Onları yıldız sisteminin dışına, canavarların onları katletmesinden endişe duymadan yaşayabilecekleri yeni ve güvenli bir dünyaya göndermişti.

Babam bana baktı. Miğferi ayaklarının dibinde duruyordu ve bıçağıyla sarı, yuvarlak bir meyveyi dilimliyordu. "Umarım onu hiç kullanmak zorunda kalmazsın. Dilerim daha fazla savaş, daha fazla tahliye, daha fazla acı olmaz."

Meyveden kalın bir parça dilimleyip bana uzattı. Meyveyi alıp ısırmadan önce kaskımı çıkarıp kolumun altına sıkıştırdım.

"Samkiel, sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun? Ig'Morrut-henler ve Promordialların düşüşünden bu yana kimi takip ettikleri hakkında."

Konuşmadan önce yutkundum ve meyveleri soymaya devam ederken onu izledim. "Evet, Yejedin'in dört kralı: Ittshare, Haldnunen, Gewyrnon ve Aphaeleon. Bu diyarı ve bir sonrakini yönetmeleri için Promordiallar tarafından yaratıldılar."

Bir kez başını salladı. "Evet, Haldnunen büyükbabanın eliyle öldü ancak Birinci Savaş sırasında onu da yanında götürdüğünden emin oldu. Aphaeleon ise Namur savaşında öldü ve geriye iki kişi kaldı."

"Ve şimdi intikam peşindeler."

Babam meyvenin son birkaç parçasını yerken başını sallayıp zehirli çekirdeği yere attı. Miğferini alıp başına yerleştirdi. Altından sarkan saç örgülerinden kurtulan kıvrık bukleler savruluyor, altın kaplı birkaç bilezik batan güneş ışığında parlıyordu. "İntikam, evet ama bir parçam çok daha kötü bir şeyden korkuyor. Eğer üreyen bir çift varsa, herhangi bir savaş başlamadan çok önce sayıca az olan tarafta olabiliriz."

"Üreme mi? Hep onların göksellere benzer şekilde yaratıldığından bahsederdin, doğmadıklarından."

"Tanrıların çoğunun aksine, onlar ürerler." Kollarını kavuşturdu, devam ederken bana bakmadı ama konuşmanın değiştiğini hissettim. "Üremeden bahsetmişken..."

"Hayır."

"Samkiel, artık kralısın, bu da yakında bir kraliçe seçmen gerekeceği anlamına geliyor." Duraksadı. "Ya da başka bir kral, hangisini istersen."

Derin bir iniltiyi serbest bıraktım. Bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. "İstediğim şey sonsuza dek birine bağlanmak ve bağımlı olmak değil. Ben ikisini de seçmiyorum."

"Sonsuza dek farklı bedenlerle birlikte olarak yaşayamazsın."

"Ah, evet. Yaşayabilirim."

Yavaşça geri çekilen güneş ışığı bana konuyu değiştirme şansı verdi. Tanrılara şükürler olsun. "Sence aşağıda kaç kişi vardır?" diye sordum kılıcımın ucuyla işaret ederek.

"Birkaç yüz." Kıpırdamak için hiçbir hamlede bulunmadan, "Eğer odaklanırsan, onları hissedebilirsin. Her şey aynı Kaos'tan ortaya çıkmıştır. Bu da bizim bir parçamızın onların bir parçası olduğu, her şeyin birbirine bağlı olduğu anlamına geliyor," dedi alçak sesle, bana bakmak için döndü. "Hadi. Dene bakalım."

Gözlerimi kapattım, güney rüzgârlarının yaprak hışırtılarını ve yerde koşuşturan küçük yaratıkların hareketlerinin sesini bastırdım. Kendimi her şeyin merkezine yerleştirdim ve bir şey... hissetmeye başladım. Keskin, karıncalı ve tüm varlığımı titreten bir şeydi. Düzinelerce, hayır yüzlerce varlık hissettim. Bir adım geri attım ve gözlerimi açıp babama döndüm. Aynı yerdeydi, bakışları aşağıdaki alana odaklanmıştı.

"Hissettin mi?"

"Evet, yüzlercesini. Bu yüzden mi diğerlerini çağırmamamı istedin? Biliyordun."

Başını salladı. "Senin gücün ve kuvvetinle yüzlerce kişilik bir orduya ihtiyacın olmamalı."

Haklıydı. Yıllar boyunca Ig'Morruthenlerden birçok diyarı geri almıştım, birkaç yüz kişi sorun olmazdı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Kendini çok güçlü görme. Ig'Morruthenler kibirli bir türdür ama cahil değildirler. Akıllı ve hesaplıdırlar, bu da onları normal bir tehditten daha fazlası yapar. Kaybettikleri her şeye rağmen, bile isteye boyun eğmeyeceklerdir."

Gezenin ayaklarımızın altında sallandığını hissetmeden önce gümbürtüyü duydum. Güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı,

aşağıdaki yaratıklar gibi gece de varlığını hissettiriyordu. Mağarayı ve kamplarının etrafındaki çorak araziye izlemek için döndüm.

Ig'Morruthenler kıpırdanmaya başladığında alevler birer birer yanmaya başladı. Kalın boynuzlu canavarları andırıyorlardı, bazıları iki ayak üzerinde yürüyordu, bazıları ise ikiden fazla. Silahlar sırtlarına asılmıştı ama benim odak noktam mağarada zincirlenmiş olan canavardı. Bu devasa yaratık, toprak altına girip emir üzerine patlayarak şehirleri yerle bir etmek için yaratılmıştı. Onu gezegenleri yeniden biçimlendirmek için kullanıyorlardı ve yaptığı şeylerin sonuçlarına birkaç kez tanık olmuşum. Öldürmesi zordu ama imkânsız değildi.

Babama doğru dönüp başka bir alevli silah çıkarmadan önce miğferimi başıma geri yerleştirdim. "Ya eğilirler ya da kırılırlar."

Elini omzuma koyup başını sallarken küçük bir kahkaha attı. "Tacını kazanalı ve kral olalı daha birkaç gün olmadı ama yine de bir kral gibi konuşuyorsun."

Elini indirip tarlaya ve etrafını saran yaratıklara baktı. Şakacılığı ortadan kayboldu, babamın yerini korkulan Tanrıların Kralı aldı. Artık bu unvanı taşıyor olabilirdim ama ne olursa olsun, o benim gözümde her zaman bu unvana sahip olacaktı.

"Bana ne yaptıracaksın, baba?"

"Basit. Hak ederek aldığın unvanın sorumluluklarını yerine getireceksin," dedi. "Dünyaları yok et, oğlum."

"Peki bu canavarlar şehirlerimizi ve evlerimizi yok ederken biz ne yapacağız?"

Dünya hızla geri gelirken duruşumu dikleştirdim. Başımı iki yana sallayarak geçmişimden bana sinsice yaklaşmaya çalışan başka bir anıdan kurtuldum. Logan'ın bakışları bana sabitlenmişti, endişesi alnına kazınmıştı ama elimi sallayarak onu geçiştirdim. Bana bir bakış daha attıktan sonra dikkatini odaya çevirdi.

Birkaç ses aynı anda konuşarak soruyu desteklediklerini haykırdı ve bir cevap talep etti. Görünüşe göre ben geçmişte kaybolmuşken, ölümlülerin bana duydukları saygı hayal kırıklığı ve öfkeye dönüşmüştü.

"Gözümüzü Ötediyar'ın yaratıklarından ayırmadık. Her kimlerse aralarında bir iç savaş başlamış gibi görünüyor. Bir Vampir Prens öldürüldü. Mülklerin tahrip edilmesinden bahsetmiyorum bile, birden fazla kaybolma olayı yaşandı."

Bir sonraki konuşmacı Ecanus büyükelçisiydi. “Dünyamızın her yerinden saldırı ve kayıp ihbarları alıyoruz. Ötediyar yaratıkları arasında bir şeyler dönüyor. Kırmızı gözlü canavarların korkusundan geceleri dışarı çıkmaya korkan kasabalılar var.”

Vincent odadakilere doğru sakince elini salladı. “Evet, o bölgelere gökseller gönderdim. Dediklerinize yakın bir şey ne gördüler ne de buldular.”

Bir kadın ellerini masaya vurarak ayağa kalktı, giydiği takım elbise meslektaşlarınıninkine benziyordu. “Ophanium’daki yıkımı başka bir depreme bağladığınız gibi mi demek istiyorsunuz?”

“Tanrı Kral daha önce burada olsaydı, belki de işler bu kadar ileri gitmezdi,” dedi bir başka ölümlü elçi, bana bakmadan önce Vincent’a bakmıştı. Çenemdeki bir kas seğirirken başımda bir kez daha o ağrı oluştu.

Ben daha konuşmaya fırsat bulamadan Logan boğazını temizledi. “Dünyanız Liam’ın feda ettikleri sayesinde yaşıyor. Bunu sakın unutmayın. Biz buradayız, size ve burada yaşayan insanlara yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

“Bu yeterli değil. Bir şey yaklaşıyor ve sizin güçlerinize sahip olmasak bile, yine de bunu hissediyoruz. Doğal afetleri bu olanlar için kaç kez daha suçlayabiliriz?”

İnsanlar yeniden hep bir ağızdan konuşuyor, tartışıyor ve birbirlerine hak veriyorlardı. Parmaklarımı alnıma bastırdım, kalbimin her atışında başımdaki ağrı daha da artıyordu. Şimdi öncekinden daha kötüydü, boynumun üstünden başlayıp kafatasıma yayılan ezici bir baskıydı. Zihnimde binlerce ses yankılanıyor, hepsi de benden cevap ve yardım istiyordu.

“Sessizlik.” Bakışlarımı onların üzerinde gezdirerek emrettim. Logan ve Vincent ayağa fırladılar, olmayan bir tehlikeye hazırlanıyorlardı ve ben de amaçladığımdan daha yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Elimi kaldırıp saçlarımın arasında gezdirdiğimde, tenimin gümüş rengiyle aydınlandığını gördüm.

Ayağa kalktığımda altımdaki sandalye ağırlığımdan kurtulurken gıcırdadı. Gözlerimin parladığını fark edince kapattım ve titrek bir nefes alarak enerjimi geri çektim. Gözlerimi açtığımda tenim onların normal kabul edeceği hâle dönmüştü. Bakışları tetikteydi ve bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için endişeyle bekliyorlardı.

Onuna’da olanlar yüzyıllar boyunca tanık olduğum dehşetin ya-

nında hiçbir şeydi ama yine de bir çocuk gibi güvenceye ihtiyaç duyuyorlardı. Ölümlüler korku kokuyordu ve korku güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

“Korkuyorsunuz. Bunu anlıyorum. Siz ölümlüsünüz. Biz değiliz. Efsanelerdeki canavarlar ve yaratıklar çağlar önce öldü. Diyarlar arasındaki bariyerleri tutan mühürler sağlam. Dünyanız güvende ve ben nefes aldığım sürece de güvende olacak.”

Gördüğüm resimlere bakılırsa bu tam olarak doğru değildi ama onları rahatlatacağını umuyordum. Tehditlerin diğer her şeyle birlikte öldüğünü düşünerek kendimi uzaklara hapsetmişim. Bu dünyayı ya da bu insanları tanımak için hiçbir çaba sarf etmemişim. Doğrusunu söylemek gerekirse, onların küçük endişelerini anlasam bile pek umursamıyordum. Burada bulunmamışım ve onların koruyucusu olduğumu iddia etmeye hakkım yoktu.

Vincent ayağa kalktı, tek elini sanki büyüyen ve çırpınan bir denizi sakinleştirmek istercesine kaldırdı. “Evet. Burada üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok.”

Kadın büyükelçi konuştu, sesi diğerlerinin sesini bastırıyordu. “Majestelerine saygısızlık etmek istemem ama endişeliyiz. Atalarımız, Rashearim’in düşüşüne dair hikâyeler anlattılar. Tedirgin olduğumuz için bizi suçlayamazsınız. Bu atalarımızın korktuğu şeyin başlangıcı mı? Siz ve gökseller savaşı buraya, Onuna’ya mı getirdiniz?”

Tereddütsüz bakışlarıyla karşılaştım, gözleri öfke ve tanımadığım başka bir duyguyla doluydu. Tavrı ve bu soruyu sorması bile kanımı kaynattı. “Hayır. Tanrılar Savaşı’nı başlatanlar çoktan küle dönüştüler.”

Başını sallayıp odayı işaret etti. “Onuna halkı o efsanevi canavarların geri döndüğünü düşünürse elinizde bir iç savaş olacak. Sizin dünyanızı kaybettiğiniz gibi biz de dünyamızı kaybetmeyeceğiz.”

Sesler hep bir ağızdan yükselirken, toplanan herkes aynı fikirde olduğunu belirtti. Bu sözler içimde nefret ettiğim bir parçaya çarparak canımı yaktı. Öfkemi haykırmalı, onları düzeltmeliydim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Halklarını güvende tutmak istediklerini anlıyordum. Rashearim’de uğruna savaştığımız ve öldüğümüz şey buydu. Başka bir kozmik olaydan korkuyorlardı.

“İçinizden biri öldü ama yine de bizi güvende tutacağınıza söz mü veriyorsunuz? Söyleyin bana, Tanrı Kral, söylediklerinize neden güvenelim?” diye çıkıştı bir başka ölümlü.

Vincent'in kaşları çatıldı ve Logan, Zekiel'in ölümünden bahsedilince bakışlarını indirdi. Ölümlüler bir kez daha seslerini yükselttiler, duyulmak için birbirlerinin seslerini bastırmaya çalışarak konuşuyorlardı.

Doğru kelimeleri bulmak için zihnimi yokladım ama son birkaç saat içinde özümsemediğim diller ve görüntüler hâlâ beynimde işleniyordu. Elimi bir kez daha kaldırdım, kalabalık birkaç dakika sonra sessizliğe büründü.

"Anlıyorum, gerçekten ve..."

"Sıkıcı."

Bir erkek sesi sözümü kesti ve tüm başlar banklardan birinde uzanan genç bir adama doğru döndü. Meslektaşlarıyla aynı renk ve tarzda giysiler giyiyordu ama hangi bölgeyi temsil ettiğini çıkaramadım. Onu diğerlerinden ayıran tek şey yüzündeki umursamaz ifadeydi. Bacaklarını önüne uzatmıştı ve elinde bir çeşit fincan tutuyordu. Üzerindeki plastik parçadan yüksek sesle içmeden önce bardağı salladı.

"Pardon?" Vincent kaşlarını kaldırarak ona doğru döndü. "Kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

"Evet." Bir yudum daha alıp omuz silkti. "Ve dediğim gibi... sıkıcı. Milyonları katlettiğiniz kısma ne zaman geleceğiz?" Duraksadı, tek parmağıyla işaret etmeden önce bir yudum daha aldı. "Ya da... Ah, buldum, tam olarak nasıl kral olduğunuza? Peki ya gezegeninizin yok oluşunun bizimkini nasıl yok ettiğine ne demeli? Hepiniz Onuna'ya bir armağanmışsınız gibi davranıyorsunuz, oysa gerçekte bu dünya için bir lanetsiniz."

Vincent cesur adamın etrafında oturan insanlara baktı. Yüzü kıpkırmızı olan baş büyükelçi konuştu. "Henry'nin davranışı adına özür dilerim. O henüz yeni ve öğreniyor. Radikal görüşleri..."

Henry ayağa kalkınca büyükelçinin sözleri yarıda kesildi. İterek geçtiği insanlar yolundan çekilirken o hâlâ fincanından yudumluyordu.

"Demek hepinizin buluşup dünya olaylarını tartıştığınız yer burası? Hmm, daha fazlasını beklerdim," dedi ve merdivenlerden inmeye başlarken başını salladı. "Dışarıdan bir kale gibi görünüyor ama kolayca içeri sızılabilir. Açıkçası içeri girmenin daha zor olacağını düşünmüştüm ama..." Omuz silkip küçük bir kahkaha attı.

Henry fincanı yanından geçtiği bir kadının eline tutuşturdu. Adımlarını teker teker, yavaş ve dikkatli bir şekilde atmadan önce tek elini cebine soktu. Ensemdeki karıncalanma hissi geri döndü. Bu ölümlünün bir sorunu vardı. Enfekte miydi? Hasta mıydı?

“Yani, sen o musun?”

Bir adım.

“Korkulan kral. Ne unvan ama. Ellerin oldukça fazla kana bulanmış olmalı.”

Başka bir adım.

“Efsanenin ta kendisi. Halkının en hızlısı, en güçlüsü, Unir’in dünyalar güzeli oğlu.” Duraksadı, gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezindi ve bir kez daha yüzüme döndü. “Bunu göremiyorum. Biçimsiz saçların ve aşırı uzamış sakalınla dağınık bir havan var. Düşündüğümünden daha uzunsun ve kaslı bir dövüş makinesi gibi görünüyorsun ama sanırım, Dünya Yok Edici dedikleri kişiden daha fazlasını beklerdim.”

“Sen de kimsin?” Ağzımdan çıkan ses bana ait değildi. Daha derinlerde yankılanmış, ses tonum uzun zamandır gömülü olan bir duyguyla dolmuştu. O isim... o isimden nefret ediyordum.

Bir adım daha.

“Ah, ne aptalım, hâlâ bu kılıkta olduğumu unutmuşum.” Takım elbisesini çekiştirdi, gözlerini bana dikmeden önce bakışlarını yere indirdi. Henry’nin ayaklarının dibinde siyah, dumana benzer bir sis oluşarak vücudunu sardı. Giydiği ayakkabılar yavaşça gece yarısı siyahı topuklu ayakkabılara dönüştü. Karanlık, adamın bacaklarına tırmanarak onları ince, kadınsı olanlarla değiştirdi ve kaybolmadan önce yaptığı düzenbazlığı ortaya çıkararak adamın formunun etrafında kıvrılıp dönmeye devam etti.

İmkânsız.

İnsanlar çıkışlara doğru koşuştururken birkaç kişi nefesini tuttu. Vincent ve Logan yanımda belirene kadar hareket ettiğimi fark etmemiştim. Henry gitmiş ve yerini, bana gösterilen fotoğraflardaki kadına bırakmıştı. Hakkını verememişlerdi. Bulanık görüntüler onun olağanüstülüğünü yakalayamamıştı.

Büyüleyiciydi. Koyu renk olarak gördüğüm saçları en az boşluğun kendisi kadar siyahtı. Kalp şeklindeki yüzü şimdi daha köşeli görünüyordu, koyu kaşları gözlerinin üzerinde kavis çizerek tehlikeli ışıltılarını çerçeveliyordu. Dudakları dolgundu ve kandan daha

koyu bir tona boyanmıştı. Bana evimizdeki dişli *Riztoure* canavarlarını hatırlattı, çarpıcı ve güzeldi ama ölümcüldü. Çok ölümcüldü. Kıyafeti buradaki diğerlerinden daha açıktı. Bol, sarı bir dövüş pantolonu ve aynı renkte bir üstü vardı, eğer buna üst denilebilirse. Kenarları keskin görünüyordu ve önü kısmından derin bir şekilde aşağıya uzanıyordu. Buna uyumlu uzun bir ceket, çağırdığı karanlığın dalgaları üzerinde kabarık duruyordu.

Ellerini kalçasının üzerine koymuş, gözlerini benden ayırmıyordu. Logan'a başıyla selam verdi. "Merhaba, yakışıklı. Yine karşılaştık. Sevgili eşinle birkaç dakika önce tanıştım. Neverra, değil mi?"

Logan ileri doğru hamle yaptı ama kolumu uzatarak onu durdurdum.

"Ona ne yaptın?"

"Hak etmediği hiçbir şey yapmadım."

Bir adım daha.

"Eğer onun tek bir saç teline bile dokunduysan..."

Kolumu kaldırarak Logan'ın sözünü kestim. Bu gizemli kadın hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu ve Logan eğer duygularının körüklediği bir kavgaya atlarsa, en yeni ipucumuzu kaybedebilirdim.

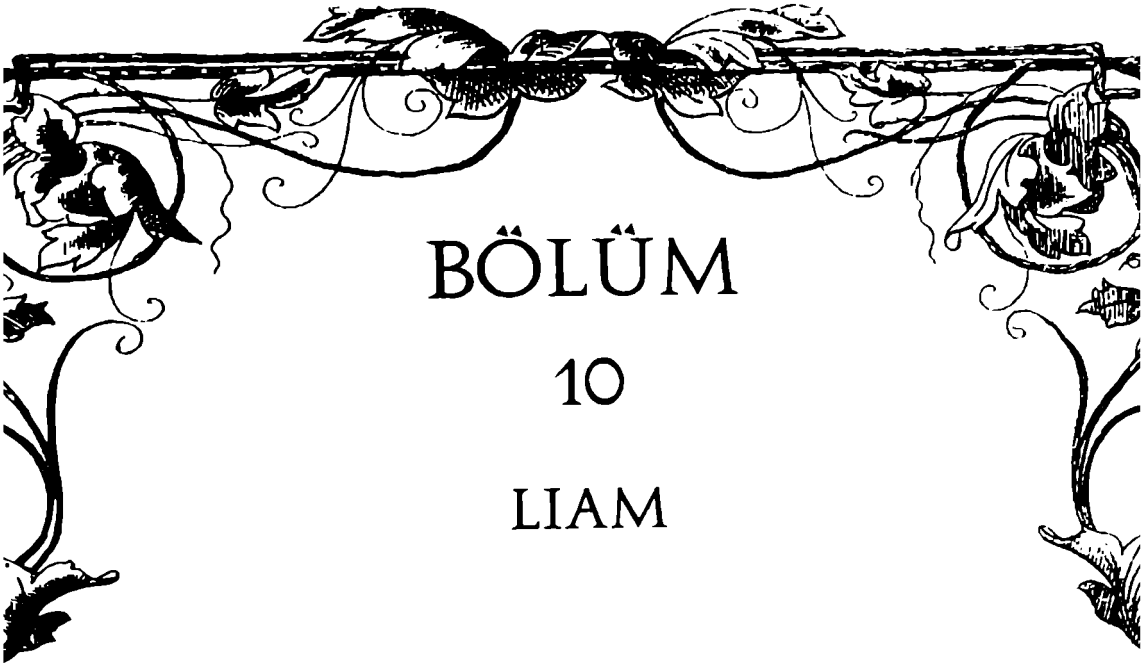
"Uslu çocuk, sürtüklerini hizada tut." İkimize de şeytani bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ, Samkiel, demek bu senin El'in? Bana sorarsan pek de göz korkutucu değil. Tek yapman gereken ellerinden birini kesmek ve güçsüz kalıyorlar."

Vincent'm yanımda kıpırdadığını hissettim ama hamle yapmadı.

"Zekiel'ı öldüren *sen* misin?" Sesim granit kadar sertti.

"Senin bir tanrı olduğunu söylüyorlar. Öldürülmesi zor ve neredeyse yenilmez olduğunu. O değerli ışığını söndürmek için silahlar dövülmeliymiş." Durmadan önce bir adım daha attı, beni ve adamlarımı ölçerken başı hafifçe eğildi. "Bu seni ateşe karşı dayanıklı mı yapıyor?"

Her iki elini de avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirirken dudaklarında yavaş ve muzip bir gülümseme belirdi. Ellerinden ikiz alevler fışkırıyor, gözleri kor kırmızısı parlıyordu. Onu durdurmak için uzandım ama bir saniye kadar geç kaldım ve oda alevlere teslim oldu.

BÖLÜM

10

LIAM

Alevler dans ederek her yöne yayılırken, yüksek bir bip sesi her odada çığlık çığığa yankılanıyordu. Kara duman bulutları tavan boyunca yükseliyordu. Etrafımdaki enkaza bakarken kulaklarım çınladı. Oda tamamen yıkılmıştı. Tavandan büyük destek kirişleri düşmüştü ve kopan kablolardan kıvılcımlar çıkıyordu. Ölümlülerin çoğu enkazın altında ezilmişti, kan kokusu çok baskındı. Büyük beton parçasını vücudumdan kaldırarak karnım ve bacaklarım üzerindeki baskıyı hafiflettim.

Sağımdan gelen bir öksürükle döndüğümde Logan'ın Vincent'in üzerinden büyük bir metal nesneyi ittiğini gördüm. Logan Vincent'in kalkmasına yardım etti, her ikisi de ince bir toprak tabakasıyla kaplıydı. Enkazı taradılar, beni arıyorlardı. Bakışlarımız birleştiğinde Logan'ın gözlerinde çaresizlik vardı.

"Neverra," dedi, ses tonundaki derin endişe neredeyse acı vericiydi. Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Git."

Başka bir şey söylemeden dönüp odadan hızla çıktı. Vincent tökezleyerek bana doğru geldi.

"İyi misin?"

"İyiyim. Binayı boşaltmanı istiyorum. Mümkün olduğunca çok kişiyi güvenli bir yere götür."

Bir kez öksürdü. "Peki ya sen?"

Kollarımı sıvımadan önce yanmış ceketimi yırtıp attım. Elim gerildi ve gümüş yüzüklerden biri parmağımda titreşti. Alev alan silahı, insan yapımı tüm çeliklerden daha keskin olan gümüş kılıcımı çağırdım.

"Kadını bulacağım."

Duman havada ağır bir şekilde asılı duruyor, puslu bir parlaklık saçıyordu. Birkaç kişi yanımdan koşarak geçti, çıkışa doğru koşarken öksürüyorlardı. Bina bir kez daha sallandığında onun hâlâ burada ve saldırmaya devam ettiğini anladım. Büyük taş parçaları düşerken bir yabancıyı iterek yoldan çektim.

“Çıkışa git.”

Kadının kocaman ve buğulu gözleri bana bakıyordu.

“Git!” diye emrettim.

Hiç beklemeden koridorda hızla ilerlerken teşekkürlerini mırıldandı. Bir patlama daha boşluğu sarstığında hafifçe tökezledim. Rashearim’in anıları beni alt etmeye çalışırken zihnim allak bullak oldu ama bu farklıydı. Savaş değildi. Onlardan binlerce yoktu. Sadece bir tane vardı, sadece o. Farklı olacaktı.

Sirenin yüksek sesli, ısrarlı bip sesi yavaşça kesildi. Bir zamanlar iyi aydınlatılmış olan alan şimdi dumanlı, karanlık bir koridora dönüşmüştü ve ışıklar açık kalmak için mücadele ederken yanıp sönüyordu. Tavandaki küçük metal cihazlardan akan su, kadının arkasında bıraktığı yangını boğmaya çalışıyordu. Daha fazla insan aceleyle dışarı çıkarken ıslak ayak seslerine karışan mırıltılar ve bağırışlar duydum. Gözlerimi kapatıp omuzlarımı gevşettim, onun yerini tespit etmeye çalışırken nefes alışımı yavaşlattım. Odaklanmam gerekiyordu. Babamın sözleri zihnimde tekrarlandı.

“Eğer odaklanırsan, onları hissedebilirsin. Her şey aynı Kaos’tan ortaya çıkmıştır.”

Korku ve acı içindeki ölümlülerin çığlıkları solup gitti. Duyularımı bir ağ gibi dışarı fırlattım ve topuklu ayakkabı sesleri duydum. Tüm varlığımı bir ürperti kaplayarak midemin bulanmasına neden oldu. Hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Bana savaşın ve yıkımın dehşetini hatırlatıyordu. Onun farkındalığı içimi doldururken anılardan sıyrıldım. Gözlerimi açıp tavana bakmak için başımı geriye attım.

Buldum seni.

Gözlerimin gümüş ışıltısı karanlık, su dolu alanda parlıyordu. Bakışlarımı tavana odaklayıp çömeldim. Bacaklarımı güçlü bir şekilde iterek, kör edici bir hızla yukarı doğru fırladım. Birkaç kat yukarıda durmadan önce birkaç taş ve mermer katmanını parçaladım. Önümde bir koridor uzanıyordu, sağımda ve solumda kömürleşmiş büyük kemerler vardı. Merdiven yıkılmıştı, basamaklar boşluğa açılıyordu. Kadın tam anlamıyla yıkımın tanımıydı.

Adımlarımı hafif tutarak koridorda ilerledim. Onu duymadan önce hissetmeye çalıştım, duyularım beni sola çekiyordu. Yaklaştım, yarısı yanmış duvarın arkasından baktım ve onun odadan dışarı bir şeyler attığını gördüm. Ne yapıyordu? Ayakkabılarım her adımda küçük bir gıcırtı çıkararak ilerlerken kılıcımı daha sıkı kavradım. Saklanmanın bir anlamı kalmamıştı. O odadan çıkmanın başka yolu yoktu.

Ağır bir şey duvara çarptı ve resimler sallandı. Bir başka mobilya parçası açık kapı aralığından uçup binlerce parçaya ayrılırken gök gürültüsünü andıran bir uğultu üzerime çöktü. Odadan çıkıp yıkım saltanatına devam edeceğinden korkarak hızlı hareket ettim. Buna izin veremezdim.

Girişte durdum, tahta ve cam parçaları ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Kapı, menteşelerinden sökülmüş ve yere fırlatılmış bir şekilde yan yatıyordu. “Sıkıntılı gibi görünüyorsun.”

Başını bana doğru çevirdi. Odanın ortasındaki büyük masayı kavrarken yüzünde derin bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. Duvarları kaplayan devasa rafları kitaplar ve diğer kutsal eşyalar dolduruyordu. Vincent diğer loncalarımızdan topladıkları kutsal emanetlerin çoğunu burada sakladıklarını söylemişti. Bir ayağımı eşikten geçirdim, sonra diğerini. Doğrulup omuzlarını dikleştirdi ama kaçmak için hamle yapmadı. Onu takdir ettim. Beni tanıyan varlıkların çoğu beni bir kılıçla gördükleri anda kaçarlardı.

Arkamda yanıp sönen ışıklar odayı aydınlatıyordu ama oda yanmıyordu ya da suyla kaplı değildi. Bu da bulmak istediği şey her neyse, burada olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu.

Kılıcımı fırlatılmış kitap, parşömen ve kâğıt yığınlarına doğru tutarak, “Bir şey mi arıyorsun?” diye sordum.

Ne gözlerini benimkilerden ayırıyor ne de hareket ediyordu.

İlginç.

Gözlerini kıstı. “Kahretsin, çok dayanıklıymışsın. Gerçekten de üzerine üç kat düşmesi bana biraz daha zaman kazandırır diye düşünmüştüm.”

Bir adım daha attım ve sonunda geri çekildi. “Ne için zaman kazandıracaktı? Ne arıyorsun?”

Hareket ederken gözleri kıpkırmızı parladı, kendinden taviz verdiği için mutsuzdu. “Yeni kıyafetine ve saçma bayıldım. Demek ateş seni yakıyor ama incitmiyor. Bildiğim iyi oldu.”

Bu yorum beni hazırlıksız yakaladı. Saçlarım yanmıştı ama duraksamama neden olan şey bu değildi. Benim onu test ettiğim gibi o da beni test ediyordu.

"İg'Morruthenler kibirli bir türdür ama cahil değillerdir. Akıllı ve hesaplıdır, bu da onları normal bir tehditten daha fazlası yapar."

Bu küçük oyuna devam etmek ve benim hakkımda tam olarak ne bildiğini öğrenmek istiyordum. Belki fotoğraflardaki iki adamın kim olduğuna dair bana bir ipucu verebilirdi.

"Bu doğru. Ateş, can sıkıcı olsa da beni öldüremez. Hiçbir şey öldüremez."

Sözlerimin onun üzerinde herhangi bir etki yarattığının tek göstergesi dudaklarının küçük bir kıvrımıydı. Masadan uzaklaştı. Küçük bir hareketti ama bir ayağım diğerinin arkasına koyduğunu gördüm. Tecrübesiz bir göz için pek bir şey ifade etmeyecek olsa da saldırıya hazırlandığını biliyordum.

"Bunu duymuştum. Senin öldürülemeyeceğini söylüyorlar ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Her şeyin bir zayıf noktası vardır, senin bile. Demek istediğim, eğer durum böyleyse, o zaman tanrıların geri kalanı nerede?"

Dişlerimi sıkımda neden olan gülümsemesi geri döndü. Sözleriyle zehir ve asit saçıyor, onları silah gibi kullanıyordu. Düşmanın zihnini dikkatini dağıtmanın bir yoluydu ve akıllıca bir taktikti. Eğer rakibiniz duygularının hislerinin önüne geçmesine izin verirse, bu size büyük bir avantaj sağlardı.

Beni sinirlendirmediğini söylersem yalan söylemiş olurdum. Bu konu benim için kanayan, iyileşmeyi reddeden açık bir yaraydı. Tek sorun, bunun sadece öfkemi ve kararlılığımı körüklemesiydi. Onun beni zayıflatacağını düşündüğü şey beni daha da güçlendiriyordu.

Gülümsemeye devam etti, ojeli tırnaklarından birini kaldırıp bana doğrultmadan önce yanağına vururken kibri kendini belli ediyordu. "Gördün mü, bence sen öldürülebilirsin. Sadece biraz daha uğraşmam gerektiğini düşünüyorum."

Kılıcın kabzasını sıkıca kavradım. "Birçoğu aynı şeyi düşünmüştü. Birçoğu şu an ölü."

Bana saldırırken gülümsemesi yerinde kaldı. Beklediğimden daha hızlıydı, karanlık bir hançer bana doğru parlıyordu. Bıçağı boğazıma doğru yaklaştırırken bedenimi yana yatırdım. Duraksadı,

artık orada durmadığımı fark edince gözleri öfkeyle büyüdü. Bana tekrar saldırırken gözbebekleri kıpkırmızı bir parıltıyla titreşiyordu. Kılıcımı kaldırdığımda hançer kılıcımınla birleşti. Bıçağı inceleyerek onu olduğu yerde tuttum.

“Terk edilmiş bıçak,” diye tısladım. “Bunu nasıl aldın?”

Bıçak, Primordiallar tarafından yapılmış, çağlar önce dört krala devredilmişti. Tanrıları yok etmek için kemik ve kandan dövülmüş silahlardı. Onu bana yaklaştırmaya çalışırken gülümsemesi ölümcül bir hâl aldı ama işe yaramazdı. Gerçekten benimle dövüşmeye mi çalışacaktı? Beni öldürmeye? Bildiği onca şeyden sonra? Üstelik burada, Vincent ya da Logan her an gelebilecekken?

“Bugün verdiğin kararların cehaletten mi, yoksa aptallıktan mı kaynaklandığını anlayamıyorum.”

Geriye doğru sıçrayıp bıçağı diğer eline geçirdi ve bana doğru savurdu. İç çekerek onu engelledim. Bir tekme attı ama ayağına vurarak dengesini bir saniyeliğine bozdum. Bıçağı önünde tutarken duruşunu düzeltip saçlarını yüzünden savurdu.

“Ah, beni anlamak istiyormuş gibi davranma. Sen ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz,” diye tersledi bir kez daha saldırırken. Onu kaç kez engellediysem ya da ayaklarını yerden kestiysem durmadı. Saldırgandı, etrafındaki her nesneyi kendi avantajı için kullanıyordu. Onları hem silah hem de kalkan olarak kullandıktan sonra kaç masa ve sandalyeyi ikiye böldüğümün sayısını unutmuştum.

Tekrar tekrar bıçak ve kılıcımız çarpıştı ama hiç pes etmedi. Hızlıydı ve onun dövüş tarzını tanıdığımı fark ettim. “El’den biri gibi dövüşüyorsun.”

Düştüğü yerden doğrulmak için ters bir takla atıp bıçağını bir kez daha saldırmak için kaldırdı. “Hoşuna gitti mi? Çabuk öğrenirim ve Zekiel küle dönüşmeden önce bana birkaç şey gösterme nezaketinde bulundu.”

“Hiç etkilenmedim. Yavaşsın, etkisizsin. Onların olduğu şeyle kıyaslandığında sönüksün.” Odadaki enerji yükseldi, kâğıtlar ve dağınık döküntüler zeminin hemen üzerinde asılı kaldı. Gözlerimin değiştiğini hissettim, içlerinde gümüşün parladığını biliyordum. “Ayrıca, bildikleri her şeyi onlara ben öğrettim.”

Sırıtip omuz silkti ama en ufak bir korku belirtisi göstermedi. “Zekiel’in pek işine yaramadı. Her zaman başarısız olmaya alışkın mısın?”

Farkında olmadan hareket ettim. Duygularım mantığımı bastırmıştı, bu benim için cahillik, onun içinse bir zaferdi.

Kılıcım onun durduğu yere doğru uzandı ama artık orada değildi. Bıçağının sırtıma saplandığını hissetmeden önce beni tuzağa düşürdüğünü anlamak için sadece bir anlık zamanım olmuştu. Bunun acı vermesi gerekiyorsa bile hissetmedim.

Kulağıma fısıldamak için parmak uçlarında dururken ojeli tırnakları üst kolumu kavradı. “Biliyor musun, senin var olmadığını sanıyordum. Zekiel küle ve ışığa dönüşene kadar haklı olduğunu anlamamıştım. Onun ölümü seni geri getirecekti.” Konuşurken hançeri sert bir sarsıntıyla çevirdiğini hissettim. “Sen de öldüğünde ışığa mı dönüşeceksin?” Geri çekilip bıçağı sırtımdan çıkardı.

Başımı çevirdiğimde gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm. Yüzünde öfke parladı ve tam anlamıyla hırladı.

“Ben öldürülemem,” dedim sırtımdaki deri iyileşirken.

Boğazı bir kez titredi ve bıçağı kavrayışı sıkılaştı. “Bu imkânsız.”

“Senin sahip olduğun güç de öyle.” Tamamen döndüğümde bir adım geri çekildi. Ne yaptığını fark etti ve kısa bir süre durdu. “Umarım bu binayı terk edemeyeceğini biliyorsundur.”

Yüzü buruştu. “Göreceğiz bakalım.” Tekrar saldırdı, kibriyle öfkesi beyninin akli başında kısmına ağır basıyordu. Onu hareketsiz hâle getirmem gerekiyordu ve bana onu öldürmeden zarar vermek için mükemmel bir fırsat vermişti. Herhangi bir ipucuna en çok yaklaştığımız kişi oydu, kaçamayacaktı. Buna izin vermeyecektim.

O beni geçerken kılıcımı yukarı doğru savurdum. Bir adım atıp durdu, sonra bir adım daha. Döndüm ve kolu bir gümbürtüyle yere düşerken kılıcımdaki kanı temizledim. Tısladı ve bir zamanlar kolunun olduğu yeri tuttu.

“O yüz dolarlık bir ceketti, pislik!” diye bağırdı. Kopmuş koluyla ilgilenmeden harap olmuş kıyafetlerine bakıyordu.

“Affedersin?”

Yırtık ceketi çıkarıp kenara fırlatırken dudağı yukarı doğru kıvrıldı. Dudakları ince bir çizgi oluştururken kıpkırmızı gözleri bir ton daha parlıyor gibiydi. Boynunda gerginlikten damarlar çıkmıştı ve küçük bir çatırtı odada yankılandı. Kolunun tekrar büyümesini, kayıp uzvunun kesildiği yerden doku ve kas oluşmasını şok içinde izledim.

“Rejenerasyon,” diye fısıldadım inanamayarak ancak gözlerim yalan söylemiyordu. “Hiçbir canlı bu güce sahip olmamalı.”

Elini esnetirken tekrar hırladı. “Komik, senin çocuk da tam olarak bunu söyledi. Aslında, o...”

Keskin bir ıslık sesi duyulurken sözleri kesildi. Bana baktığımda midem bulandı. O bir dikkat dağıtıcıydı ve yalnız değildi.

“Üzgünüm, sevgilim. Oyun zamanı bitti.”

Siyah duman onu kuşatmadan önce gördüğüm son şey, gülümserken dişlerinin parıltısıydı. Şekli büyüdü ve bulutun içinden devasa siyah kanatlar çıktı. Kırılgan uzantılar değillerdi, herhangi bir bıçak kadar keskin ve ölümcül uçları olan kalın, güçlü uzantılardı. Onları yere çarptı ve destek almak için taşa dayadı. Uzun, dikenli bir kuyruk fırlayıp yakındaki masayı parçalayarak kâğıtlarla paha biçilmez eserleri her yöne savurunca bir adım geri çekildim. Büyük, pençeli bir ayak karanlığın içinden çıktı ve ardından duman tamamen dağılarak karabasanlarımda karşıma çıkan canavarı ortaya çıkardı.

Kalbim durdu. Bunu inkâr edemez ya da karşı çıkamazdım. Resimler doğruydı. Imogen’in mesajı, raporlar, aciliyet, Logan ve Vincent’in şüphelendiği her şey. Ig’Morruthenler hayattaydı ve Ruhlar Diyarı’ndaydılar. Onuna’daydılar.

Bana baktı ve eğer canavarlar gülümseyebiliyorsa, gülümsediğine yemin edebilirdim. Kocaman parlayan bir gözünü kırıp havalandı. Tavan onun devasa gücü altında patlarken açtığı delikten moloz yağdı. Siyah kanatlarını bir kez çırpı, gökyüzüne doğru yükselip uzaklaştığı sırada aşağıdan gelen rüzgâr yıkık odanın etrafındaki enkazı savurdu.

Hayır. Kaybetmeyecektim. Bir daha asla.

Derin bir nefes alıp babamın bana aktardığı güce dokundum. Onu hapsetmişim, bıraktığı his çok acı vericiydi ve bana, babama dair çok fazla şey hatırlatıyordu. Kitaplar, kırık masa ve sandalyeler, fırlatılmış camlar yükseldi, yakınımıdaki her nesne havalandı. Elimi kaldırarak canlı ya da cansız herhangi bir nesneyle bağlantı kurmamı sağlayan görünmez güce tutunmaya çalıştım. Zaferle tısladım, parmaklarım hedefe tutunduğunda dişlerim vahşi bir gülümsemeyle ortaya çıktı. Ardından irademin ve ham gücümün her parçasını kullanarak ayaklarımı sabitleyip sertçe çektim.

Uçuşunun ortasında durduğunda çılgılığı neredeyse gökyüzünü parçalıyordu. Başı geriye savruldu, sürüngen yüz hatlarındaki şok ifadesi onu inişe zorladığım için neredeyse komikti. Bir adım yana

kayarken devasa formunu çekmeye devam ettim. Kanatlarını çırttı ve ben onu geri çekip binanın birkaç katından geçmeye zorlarken havayı pençeledi.

Bıraktığımda yakınımıdaki her şey yere düştü. Canavarın öfkeli çılgınlıkları, yere düşen şeylerin çıkardığı sesleri bastırdı. Bir an duraksadım, baş ağrım on kat artarken nefes alıp verdim. Kendime gelmeden önce bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Çok hızlı bir şekilde çok fazla güç harcamıştım ve düzgün bir şekilde antrenman yapmamış ya da beslenmemiştim. Titrek bir nefes alıp birkaç katı geçerek devasa deliğe atladım. Yere indiğimde beton, taş ve tellerden oluşan molozlar etrafımı sararken çarpmanın etkisi tüm sınırlarımda yankılanıp kafamda patlıyordu.

Yerde iki büklüm yatıyordu. Vücudu ölümlü formuna dönmeden önce titredi. Kıyafetleri hâlâ üstündeydi ama kirliydi. Yani diğer efsane canavarlar gibi tam bir dönüşüm değildi. Bu ilginçti. Onu kaldırmaya hazırlanmak için hafifçe çömeldim. Kırmızı gözleri açıldı ve bana ters ters baktı. Dudakları geri çekilirken burnundan dumanlar çıktı ve dişlerinin arkasında yumuşak turuncu bir parıltı oluştu. Bana ateş püskürtecekti.

Avucumu ağzının üzerine kapattım. Parmaklarım çenesini sarıp kapalı tutarken gözleri büyüyerek bileğimi kavradığında pençeleri tenime saplandı. Gümüş ışık kolumdan aşağıya doğru indi ve ona bir enerji patlaması gönderdim. Vücudu sarsıldı, gevşemeden önce gözleri kaydı.

Onu incelemek için öne doğru eğildim. Saçlarının parlak, koyu renkli telleri yüzünün yansını kaplıyordu. Uyurken normal görünüyordu ve sadece bir saat önce ortaya çıkan yıkıcı yaratık değildi. Ancak tanık olduğum o güç, sahip olduğu güç normal değildi, hem de hiç. Bildiğim kadarıyla onun büründüğü forma girebilen sadece dört Ig'Morruthen vardı. Bu da onu, benim yokluğumda olup bitenlerde önemli bir faktör hâline getiriyordu. Ellerimi altından geçirip ayağa kalkarak onu kollarıma aldım. Göğsüme yasladım ve yıkılmış koridorda yürüdüm. Birkaç göksel ana girişin etrafında durmuş, küçük bir daire oluşturmuştu. Bazıları enkazla kaplıydı, bazılarının giysilerinin bir kısmı yanmıştı, birkaçı ise yeni gelmiş gibi görünüyordu. Beni ilk Vincent gördü ve yanında Logan'la birlikte grubun arasından çıktı.

“Onu yakalamışsın,” dedi Vincent, bileğine bir fiske vurup kılıcını yüzüğüne geri çağırdı.

Başımı salladım. “Neverra?”

Logan yutkundu. “Biraz başı dönüyor ama iyi. İlk ortaya çıktığında,” dedi kollarımdaki kadını işaret ederek. “Bayılmış.”

“Peki ya ölümlüler? Gökseller? Çok kayıp var mı?”

İkisi de bana bakıp başlarını iki yana salladı.

“Tahmin etmiştim.”

O tekerlekli metal kutulardan birkaçı yakınlarda park etmişti. Işıkları yanıp sönüyor, sirenleri ötüyordu. Gökseller bir sıra oluşturarak yardım edebildiklerine yardım ettiler ve hayatta kalanlar için binaya geri koştular.

“Onunla ne yapacağız?” diye sordu Logan, başıyla kollarımda uyuyan yaratığı işaret ederek.

“Cevaplar alacağız.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM

11

LIAM

“En az bir gündür bilinci yerinde değil. Belki de ölmüştür ve henüz vücudu çürümemiştir?”

Vincent büyük banyo lavabosuna yaslandığı yerden iç geçirdi. “Eski çağdakilerin vücutları çürümüyor muydu? Ig’Morruthen görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki unutmuşum.”

Logan’ın bana verdiği defterin üzerinde kalan silgi döküntülerini silkelerken hiçbir şey söylemedim. Elimi yana kaydırarak çizim yapmaya devam ettim.

“Başını sabit tut,” dedi Logan başımı bir kez daha yana çevirirken. Gözlerimi ona diktim. “Hey, yarısı yandığı için kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya çalışıyorum,” dedi ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. Yapabildiği kadarını onarmaya devam ederken başka bir şey söylemedim. Gürültülü tıraş makinesini gezdirerek ensedeki saçları kesti.

“Ölmedi. Almış olduğu her türlü hasarı kendi kendine yenileyecektir.” Hayatta olduğunu biliyordum çünkü konsantre olduğumda gücünü hâlâ hissedebiliyordum. Birkaç kat yukarıdayken bile midemi bulandırıyordu ama bunu diğerlerine söylemedim. Gerek yoktu ve elimizde daha acil meseleler vardı.

“Rejenerasyon. Buna inanamıyorum. Ve karanlığı kontrol edebildiğini mi söylemiştin? Şekil değiştirebilmesi mantıklı. Son ana kadar bir ölümlüye benzediğini bile fark etmemiştim,” dedi Neverra. Lavabonun kenarına, Logan’a yakın bir yere oturdu. Logan bir an için saçımı kesmeyi bırakıp Neverra’ya baktı. İncinen boynu iyileşmişti ama Logan onu gözünün önünden ayırmıyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Rashearim’den beri ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

Logan çenemi kavrayıp, başımı başka bir yöne çevirmeye zorlayarak işkence gibi hissettirmeye başlayan şeye geri döndüğünde,

“Evet,” dedim. “Güçleri en hafif tabirle olağanüstü. Hatırladığım tek efsane Yejedin’in Dört Kralı ile ilgili olanlar. Primordiallar tarafından yaratılmışlardı ve herhangi bir hayvan ya da insan şekline girebiliyorlardı. Ama uzun zaman önce soyları tükenmişti. Hâlâ var olabilmelerinin tek yolu, üreyen bir çiftin hayatta kalıp düşüşten kaçmış olmaları. Gizemli bir durum ve ben cevaplar bulmak istiyorum, bu yüzden onu sorgulayıp ileride kullanmak üzere bilgileri belgeleyeceğiz.”

“Eskiden yaratık ansiklopedileri için kâtiplik yaptığını unutmuşum.” Vincent’in sesi büyüyen sessizliği böldü. Başımı kaldırdım, bilinçaltımda bir anı canlanınca başım ağrımaya başladı. Gözlerimi kapattım, parmaklarım sayfaların kenarlarını sıkıca kavradı. Bu sadece bir anlıktı, gözlerimi açtığımda artık Onuna’da değildim. Annemin hâlâ hayatta olduğu bir zamana ışınlanmışım ve savaşlar ya da efsanevi dişli canavarlar hakkında endişelenmek için çok küçüktüm.

Taş zeminde bağdaş kurmuş otururken annem kendi kendine mırıldanıyor, çiçekleri mutlulukla buduyordu. Bahçe onu mutlu ediyordu ve sanırım bu yüzden babam bahçe koleksiyonuna yenilerini eklemeye devam ediyordu. Çok uzağa gitmediğinden emin olmak için arada bir başımı kaldırıp bakardım, o uzaklaştığında ben de peşinden giderdim. Burada sahip olduğu birçok sıra ve çeşitli bitkiler küçük bir labirent oluşturmuştu.

Bahçede ilerlerken birkaç göksel bizi karşıladı. Muhafızlar girişlerde duruyor ve ne zaman geçsek selam veriyorlardı. Bundan sıkılacağımı hiç sanmıyordum. Tempolu bir yürüyüşten sonra durup bir kez daha bir şeyler toplamaya başladı. Yakındaki bir çeşmenin kenarına oturdum ve bacaklarımı ileri geri salladım.

“Merda, bunu neden yeniden öğrenmem gerekiyor?”

Küçük kalemi düşürdüğümde akik mürekkep elimin kenarına yayıldı. Onu kaldırıp giysilerime sürttüm, bu da annemin gözlerini devirmesine neden oldu.

Diz çöktüğü yerden kalkıp, birkaç çiçek daha kopararak elindeki kalın dokuma sepetin içine yerleştirdi. “Çünkü Samkiel, senin sadece dövüşmekten başka yeteneklerin de olmasını istiyorum.”

“Evet ama ben dövüşmeyi seviyorum. Bu...” Kâğıdı kaldırıp ona gösterdim. “Bu konuda hiç iyi değilim.”

Yaklaştıkça gülümsemesi arttı, elbisesinin altın ve beyaz süsleri

yerde sürükleniyordu. Hiç babam gibi taç takmamıştı, sadece saçlarını yüzünden uzak tutan ince altın bir bant takardı. Onunkine ya da babaminkine benzer bir taç istemiştım ama bana hep henüz zamanı gelmediğini söylemişlerdi.

"Bunun için bolca pratik gerekiyor, ufaklık."

Oflayarak bacaklarımı altımda birleştirdim ve öğrenmeye devam ettim. Tartışmanın faydası olmadığını biliyordum. O istediği sürece burada oturup kalacaktık. Benim için fark etmezdi. Rashearim'de hiç arkadaşım yoktu. Yakın zamanda doğan tek çocuk bendim ve ebeveyni bir tanrı ya da göksel olan tek çocuk da bendim. Diğer herkes yaratılmış, şimdi kanımdan geçen ışıktan yapılmıştı. Annem aşkın bir meyvesi olarak dünyaya geldiğimi, bunun diğer tanrıları kıskandırdığını söylerdi.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Merda?" Kafamı kaldırmadım, çizmeye devam ettim.

"Soracaklarından korkuyorum." Güldü. "Ama evet, sor hadi."

"Benim yüzümden mi artık savaşa gitmiyorsun? Geçen gün babam konuşurken duydum."

"Samkiel, birilerini gizlice dinlemek konusunda sana ne demiştım?"

"Sadece yanından geçerken duydum." Tek kaşını kaldırarak bana bakınca başımı kaldırdım. "Benim yüzümden hasta olduğumu ve bu yüzden artık savaşamadığımı söyledi."

Yanıma gelirken rüzgâr hızlanarak etrafımızdaki renkli çalıları dans ettirdi. Yanımda durup diz çöktüğünde uzun elbisesini dizlerinin etrafında kıvrırdı. Uzanarak gözlerimin içine bakmak için çenemi kaldırdı ve eliyle başımı okşadı.

"Korkarım bazen baban çok fazla konuşuyor ama sana yalan söylemeyeceğim. Eskisi gibi hissetmiyorum fakat bu hiçbir şekilde senin suçun değil. Baban beni çok önemsiyor ve sadece endişeleniyor, hepsi bu. Ayrıca, seninle bin gün geçirmek için savaşmaktan ve savaşlardan vazgeçerdim."

Burnumu öptüğünde gülümsedim. "Şimdi söyle bana, bugün ne çizdin bakalım?"

Kâğıdı kaldırıp ona doğru çevirdim. "Canavarlar. Babam geçen gün döndüğünde bana bunu göstermişti."

Çizdiğim devasa yaratığa baktı. Gölgele ve desenleri elimden geldiğince taklit etmişim. Kaşları bir kez daha kalktı ama gülümseyerek, "Ah, babanla yapmam gereken bir konuşma daha," dedi.

Resmi kendime doğru çevirdim ve çizdiğim resme gözlerimi kısarak baktım. Beklediğim yanıt bu değildi. "Beğenmedin mi, Merda?"

Bana bakarken elini çenesinin altına götürdü. "Neden ona canavar diyorsun, ufaklık?"

Ağzımı açtım, sonra durdum. Bunu göremiyor muydu? "Çünkü öyle olduğu için?" Resmi ona geri çevirdim ve yaptığım şekilleri işaret ettim. "Dişleri ve pençeleri görmüyor musun?"

"Görüyorum." Dokuma sepetin içine uzanıp tek bir çiçek çıkardı. Sarı renkteydi ve taç yapraklarının üzerinde siyah noktalar vardı. "Peki bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bu bir çiçek."

"Evet ama sence güzel mi?"

"Evet."

"Tek bir yaprağının zehirli olabileceğini biliyor musun? Yeterince tüketilirse bir tanrıyı bile hasta edebilir. Yani bu bile bir canavar olabilir. Ölümcül olması için dişlere, pençelere ya da başka korkutucu özelliklere ihtiyacı yok."

Çiçeği sapından yavaşça döndürmesini izledim, güneş renkli yapraklarda dans ediyordu. Güzeldi ama zararsız görünüyordu.

"Yani bu çiçek birine zarar verebilir mi? Öldürebilir mi?"

Sepetine geri koymadan önce başını salladı. "Yanlış ellerdeyse evet ama ona iyi bir yuva ve biraz bakım verirsen iyileştirebilir de." Ellerini elbisesine silip, zarif bir hareketle ayağa kalkarak bana gülümsedi. "Gördüğün gibi bazen görünüş aldatıcı olabilir."

Yaklaşan ayak sesleri ikimizin de dönmesini sağladı. Babamın yanında muhafızlar vardı, yürürken zırhlarının çıkardığı çınlama sesi huzurlu bahçede uyumsuz bir nota yaratıyordu.

"Adelphia, senin için yaptırdığım bir bahçede oğluma ne öğretiyorsun?" Babamın gür sesiyle annemin gülümsemesi ıslı ıslı oldu.

"Oğlun mu? Sanırım bunda benim de payım var?"

Babam anneme ulaştı ve onu kollarının arasına alıp etrafında döndürürken muhafızlar kısa bir süre durdu.

"Savaş alanı ve ter kokuyorsun," diye annem şakacı bir şekilde şikâyet etti. Babam onu duymazdan gelip dudaklarına, yanaklarına ve alnına öpücükler kondurduktan sonra onu ayağa kaldırıp bana doğru dönerken annem güldü.

"İşte benim küçük savaşçım." Beni kucağına alıp yanağıma bir öpücük bıraktı. Elimin tersiyle öpücüğünü silmeden önce dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı.

“Peki bu ne?” Beni yere bırakıp çizimimi eline aldı. “Samkiel, çok etkilendim. Hayvanları bir kâtip gibi çiziyorsun.”

“Evet,” dedi annem, sepetine uzanıp aynı çiçeği bir kez daha çıkardı. “Canavarlardan ve görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğinden bahsediyorduk.”

“Ah, evet ama bir canavar ne kadar güzel olursa olsun, yine de canavardır.”

Bakışlarıyla sanki benim duyamadığım bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Babamın yüzüne gülümseme geri dönmeyen ve annemin dudakları kıvrılmadan önce sadece bir saniye sürmüştü.

Annem uzanıp elini nazıkçe yanağıma koydu. “Gel, bakalım. Hadi eve gidelim. Akşam yemeği vakti geldi.” Döndü ve ben ona ayak uydurmak için acele ederken babam da onun yanına geçti.

Logan tıraş makinesini kapatarak beni gerçekliğe geri döndürdü. Geri çekilerek yansımanımı görmeme izin verdiğinde düşüncelerimi toparlamam birkaç saniye sürdü. Annemle ilgili anılar her zaman canımı yakardı, bu yüzden az sayıda olmalarına seviniyordum.

“Ne düşünüyorsun? Yani, daha önce orada duran kömürleşmiş kalıntılardan daha iyi görünüyor.”

“Fena değil.”

Vincent’in aynadaki yüz ifadesini yakaladım ve Logan’ın dönüp ona bakmasını izledim.

İlk defa, görünüşüm bende büyük bir tiksinti yaratmamıştı. Artık anneme de babama da benzemiyordum. Annemin kestane rengi saçlarını andıran dalgalı saçlarım ve bana sık sık babamı hatırlatan gür sakalım yoktu. Yeni bir bendi bu, şiddetle ihtiyaç duyduğum bir değişiklikti.

Yanağıma dokundum, elimi çenemi gölgeleyen yumuşak kirli sakalın üzerinde, parmaklarımı başımın üstündeki saçlarda gezdirdim. Boynum ve başım artık daha hafifti, ayrıca saç kesimim bu dünyadaki ölümlülerin tarzına daha uygundu.

“Farklı olduğunu ve muhtemelen bir profesyonel kadar mükemmel olmadığını biliyorum ama...” Logan elini uzatıp gömleğime düşen küçük saç parçalarını fırçaladı.

“Hayır, harika görünüyorsun, Liam. Seni hiç kısa saçlı hayal

etmemiştim ama harika görünüyor,” dedi Neverra. “O dönemde saçlarını sen tıraş etseydin Rashearim’de kesinlikle çok daha fazla sorun yaşırdık, bebeğim.”

Neverra’nın yorumu Logan’ı güldürdü. Kısa süre sonra Vincent da gülüşmelere katıldı ve hepsi geçmişimizle ilgili şakalar yapmaya başladı. Bir unvandan, bir taçtan, düşüşten önceki geçmiş günlerin anıları zihnimde dans ediyordu. Eskiden nasılsak yine öyle olmak istiyordum. Onlar pek değişmemişti ama ben değişmiştim. Onları izledim ve bir parçamın çoktan uçup gittiğini anladım. Bir parça mizah ya da neşe hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gülmek ve hayatın ne kadar güzel olabileceğini hatırlamak istedim. Sadece hissetmek istedim.

“İşimi görür.” Sözlerim sert ve gürültülüydü. Ben ayağa kalkıp neredeyse sandalyemi devirirken herkes yeniden sessizliğe gömüldü. Sadece gitmek istiyordum. Banyo çok küçük gelmişti ve Logan’ın örtü olarak kullandığı bezi tutup yırttım. “Yapmamız gereken bir sorgu var. O ve birlikte geldiği kişiler hakkında elimizdeki tüm bilgilere ihtiyacım var.”

Başlarını salladılar ve odadaki enerji yeniden değişti. Tanıdık-tı ama hiç rahatlatıcı değildi. Babam odaya her girdiğinde böyle hissederdim.

“Başkalarının da olduğundan emin misin?” diye sordu Logan, tıraş makinesini yere bırakıp kollarını kavuşturmuştu.

“Evet. Ben de duydum, o da. Bu bir çağrı ıslığıydı. Daha dikkatli olmalıydım. Belki onları daha erken hissedebilirdim.”

“Bu senin hatan değil,” dedi Neverra. “Hepimiz...”

“Evet, benim hatam. Her şey öyle. Bu benim hükümdarlığım. Her türlü ölüm benim elimde ve her türlü yıkım başarısızlığımın işareti. Daha hazırlıklı olmalıydım. Hazır değilim ama bu sizi ilgilendirmez. Sizden ne istediğimi zaten söyledim.”

Neverra bir kez başını salladı. Logan ve Vincent bakışlarını indirdi ve üçü de dimdik ayağa kalktı, az önceki neşeleri kaybolmuştu.

“Emredersiniz, efendim,” dediler banyodan çıkmadan önce hep bir ağızdan.

Not defterini aldım ve yanımdan geçerken Neverra’ya uzattım. “Bunu yeni yaratıklar ansiklopedisine ekle. Saldırının ayrıntılarını, aldığı şekil ile gözlemlediğim yetenekleri ekledim. Güncellenmesine ihtiyacım var ve meslektaşları hakkında bir şeyler öğrendiğimizde onları da ekleyeceğim.”

Neverra'nın bakışları çizime kaydı. "Hepimizi öldürmeye çalışan ateş saçan bir ölüm kaltağına göre çok güzel."

"Unutma, Ig'Morruthenler akıllı, hesaplı ve hepsinden önce canavarlar. Bir canavar ne kadar güzel bir görünüme sahip olursa olsun, yine de canavardır."

Başını sallayıp çıktı. Bu sözler kafamın içinde çınladı. Tamamen babama mı dönüşmüştüm? Büyük banyo aynasındaki yansımama baktım. Babamın görüntüsü, zırhı ve her şeyiyle önümde titreşirken bakakaldım. Hangi zırhı giyersem giyeyim, yine de Samkiel olacaktım.

Onun ölmesinin ve Rashearim'in düşmesinin sebebi bendim.

Ben Dünya Yok Edici'ydim.

BÖLÜM

12

DIANNA

Gözlerim titreşerek açıldı ve neredeyse kör edecek kadar beyaz olan duvarlara gözlerimi kısarak baktım. Bir odadaydım. Bekle, *bir oda mı?* Hızla doğruldum ama buna pişman oldum. Başım zonkluyor ve vücudumdaki her kas kütlesi ağrıyordu. İnledim. Son sürat giden bir konvoy tarafından vurulmak daha az acı tırdı. Başımı tutarak acıyı hafifletmeye çalıştım.

Gümüş gözlerin anısı zihnimde canlandı. Samkiel beni yakalayıp geri çekmişti ama nasıl? Yere düşmeden önce neler olduğunu anlayacak kadar bile zamanım olmamıştı. Ardından tepemde dikiliyordu, fiskiyelelerden gelen su iri gövdesine yağıyor, üzerine uymayan kıyafetleri vücuduna yapıştırıyordu. Onu benden uzaklaştırmak için alevleri çağırdığımı hatırlıyordum. Elini ağzıma kapatmadan önce boğazım karıncalanmıştı. Gümüş ışık kolundan aşağı inip o tuhaf dövmeleri aydınlatmadan önce gözlerinin bir ton daha parladığını görmüştüm. Sonra gücünü tattım ve öleceğimi anladım.

Arkamı dönüp odaya baktım. Eğer Iassulyn'deysem, bu boktan bir versiyonuydu. Bir akıl hastanesine benziyordu. Kumaş pantolonum ve onunla uyumlu bluzum gitmişti. Onların yerine bol bir atletle siyah eşofman giymiştim. Sakin bir nefes aldıktan sonra dizlerim titreyerek ayağa kalktım. Tanrım, bana ne yapmıştı?

Etrafıma göz atarken eşofmanın bel ipini kalçalarımda kalacak şekilde bağladım. *Hücre*, bir duvarı parmaklıklardan oluşan ona onluk beyaz bir kutuydu. Bir köşeye doğru yürüyüp parmaklarımı duvarlara sürttüm. Pürüzsüz, dokunulduğunda serin ve taş gibi sertti. Ne mobilya ne tuvalet, hiçbir şey yoktu. Öyleyse burası bir hapisane değildi. Burası bir nezarethaneydi, bu da beni burada uzun süre tutmayı planlamadıkları anlamına geliyordu. Öfkem arttı. Eğer beni hapsedebileceklerini düşünüyorlarsa, fena hâlde yanılıyorlardı.

Ölümçül bir ateş kükremesi çıkarmadan önce derin bir nefes aldım. Hücrenin içinde parlak turuncu ve sarı alevler yükselerek temas ettiği her şeyi yaktı. Birkaç dakika yanmasına izin verdim, bu kadar ısının en azından parmaklıkları eriteceğini düşünüyordum.

Ateşin sönmesine izin verdiğimde için için yanan açık bir alan görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, parmaklıkların olduğu yerde parlak mavi ışınlar parlıyordu. Yerde erimiş metal birikmişti ama bunun dışında hücrenin yapısı bozulmamıştı. Bu da ölümlü bir şeyle uğraşmadığımı hatırlatan bir başka şeydi. Küfredip duvarı tekmeledim. Yaptığım tek şey, hücremdeki beyaz rengi küllü ve kirlili bir renge dönüştürmek olmuştu. Gözlerimi kısıp ellerimi kalçalarıma koydum, ışınların neşeyle parlayarak benimle alay ettiği açıklığa baktım.

Tamam. Sadece biraz daha uğraşmam gerekecekti.

İki gün olmuştu, iki gündür burayı alevlerimle aydınlatmıştım ama hiçbir yararı olmamıştı. Şekil değiştirip parmaklıkların arasından kaymayı denediğimde elektrik çarpmış ve bedenim arka duvara fırlamıştı.

Yumruğumu yanağıma dayayıp bağdaş kurarak oturdum. Ayağa kalkmadan önce uzun bir süre parmaklıklara baktım. Belki acıya yeterince dayanırsam dışarı çıkabilirdim. Ne de olsa daha kötülerini de atlatmıştım. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Parmaklıkların önünde durdum, yaklaştıkça elektrik vızıltısı kulaklarımı dolduruyordu. Elimi uzattım, elim birkaç santim ötede duruyordu.

"Athos, Dhihsin, Kryella, Nismera, Pharthar, Xeoht, Unir, Samkiel. Bana buradan Asteraoth'a geçiş izni verin," diye haykırdı Zekiel. Bana son bir kez baktığında gözlerinde yaşa benzer bir şey oluştuğunu gördüm.

O gece beynimde o anlar tekrar canlanırken elimi geri çektim. Herkes onu benim öldürdüğümü düşünmüştü ve ben de öyle kalmasına izin vermiştim. Bu bana Kaden ve sürüsüne karşı dokunulmazlık kazandırmıştı. Beni bir tehdit olarak görüyorlardı, şimdi Samkiel ve halkı da öyleydi. Bu anıların bana musallat olduğunu bilmiyorlardı.

Zekiel'in o bıçağı göğsüne saplarken yüzünde beliren ifadeyi

çok iyi biliyordum. Gabby'nin yüzünde ve onun hayatını kurtarmak için savaşıırken kendi yüzümde de aynısını görmüştüm. Tüm umudunuzu kaybettiğinizde yüzünüzde beliren ifadeydi. Bıçağın vücuduna girerken çıkardığı sesi asla unutmayacaktım. Mavi ışık ondan fırlayıp gökyüzünde patlamadan önce gözünden düşen tek damla yaş sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı.

“Onlara dokunmamamı tavsiye ederim.”

Sesi, önümde parıldayan ve katılaştan üç parmaklığın ardından geliyordu. Ellerimde alevler patladı ve kafasına doğru bir ateş topu fırlatmakta tereddüt etmedim.

Samkiel kenara çekilip elini kaldırdı ve alev topunu durdurdu. Alev topu avucunun altında bir saniyeliğine döndü, yumruğunu sıkarak söndürürken o lanet gri gözlerini benimkilere dikmişti.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Bir adım geri atarken sesim neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. “Bunu nasıl yaptın?”

Samkiel... Hayır, *Liam*. Kaden ona artık Liam dediklerini söylemişti. Elini yanına indirip diğer elini cebine atarken bana baktı. “Güçlerinin farkında olduğum için artık daha hazırlıklıyım.” Yoğun aksanı, buralı olmadığının bir başka işaretiydi.

Görünüşüne odaklanırken yutkundum. Çok farklı görünüyordu. Onu kim bu kadar seksi yapmıştı? Neden şimdi seksiydi? Kısa saçları düşündüğümde daha modern görünüyordu. Kısa kesilmiş ve farklı yönlerde doğru uzamasını sağlayan jöleyle şekillendirilmişti. Sakalının eski hâlinde geriye sadece hafif bir iz kalmıştı, daha çok sinir bozucu derecede mükemmel çene hattının etrafında hafif kirli sakal bırakmış gibiydi.

Yapmaya çalıştıkları mükemmel heykelin bir önemi yoktu. O hâlâ Dünya Yok Edici'ydi. Hâlâ beni ve değer verdiklerimi seve seve öldürebilecek, nefret edilen ve korkulan bir Tanrı'ydı. Onu istedikleri kadar süsleyebilirlerdi, ben yine de onun gerçek yüzünü görebiliyordum. Dişleri olmayabilirdi ama o hüzünlü gri gözlerinin altındaki yırtıcıyı hissedebiliyordum.

“Ve eğer bir başka öfke nöbeti geçirmeye hazırlanırken karşına nasıl çıktığımızı kastediyorsan...” Duraksadı ve barda gördüğüm adama doğru baktı. “Bu nasıl ifade ediliyordu, Logan?”

“Ölümlüler buna ısınlanma ya da portallar arası geçiş diyor, efendim,” dedi Logan, elleri Liam hariç hepsinin giydiği askeri kıyafetlerin önünü kavradı. Liam, kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek

ve siyah bir pantolon giymişti. Tıpkı takım elbisede olduğu gibi çok dar görünüyorlardı. Yaptığı her harekette kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Güçlü ama yağsız bir yapıya sahipti, hız, güç ve öldürmek için yaratılmıştı.

Ona neden Unir'in güzeller güzeli oğlu dediklerini ve tanrıçaları bile nasıl dize getirebildiğini anlayabiliyordum. Kitaplarda anlatıldığı kadar muhteşemdi. Güçlü olduğunun farkındaydı ve bu duruşundan belli oluyordu. Gözlerinin gri tonu zekâyla ışıltıyor, teninin bronz rengi sağlıklı parlıyordu. Ancak yeni ve gelişmiş maskesinin altında, kendinden duyduğu nefret ağır basıyordu. Bir pelerin gibi etrafına sarmıştı. Bunu toplantıda verdiği tepkilerde ve yaptığı konuşmalarda görmüştüm. Birkaç kez sanki artık bu dünyada değilmiş gibi kendinden geçmişti. Belki de onu alt etmek düşündüğümünden daha kolay olacaktı.

"Ah, evet, ışınlanma," dedi Liam. "Bunu ışığın kırılması ya da yer değiştirmesi olarak düşün. Moleküller en saf hâllerine kadar parçalanıyor ve tabiri caizse başka bir boşlukta yeniden oluşuyor."

"Bu çok havalı." Diğerlerini görmezden gelerek gözlerimi ona diktim. Gücünü tattıktan sonra, onu tekrar deneyimlemek gibi bir arzum yoktu. Kıpırdadığını hissetsem bile savaşmaya hazırdım. "Umurumda değil."

Solundaki adam başını sallayarak alay etti. "Kiminle konuştuğunu biliyor musun?" Sesi hırıltılıydı.

Yüzüme yavaş, muzip bir gülümseme yayıldı ama Liam'dan gözlerimi ayırmadım. Gölgele etrafımda yavaşça dans ediyordu. "Tabii ki biliyorum. Unir'in Oğlu, Diyarların Koruyucusu, Rashearim'in Eli'nin Lideri." Gülümsemem soldu. "Dünya Yok Edici."

Liam'ın bakışları da benimkilerden hiç ayrılmadı. "Beni tanımana rağmen yine de elçiliğe saldırdın. Neden savaşıyorsun?"

Omuz silktim. "Buna kişilik sorunu diyebilirsin."

Buna inanmıyormuş gibi başını salladı. "Bu kibirli bir düşünce. Neler yapabileceğimi ve ölümün çok yakın olduğunu biliyorsun. Buna rağmen riske girdin."

Dudağım yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, köpek dişlerim yavaşça aşağı indi. "Kibirli mi? Duyduğuma göre bu senin özelliğinmiş, benim değil." Bir adım daha yaklaştım, altımda gölgeler süzülüyordu. "Ama merak ediyorum, Dünya Yok Edici. Neyden korkuyorsun?"

Sesim derinleşip kalınlaşırken şeklim değişti. “Çoğu insan geceleri ormanlardan ve avlanan yaratıklardan korkar.” Formum devasa bir köpek canavarına dönüşürken, ağzımı açıp kapatarak hücrede dolaştım. Ben değişirken gölgeler bir kez daha dans etti. “Yoksa vücudundaki tüyleri diken diken eden şey efsane canavarlar mı?” En sevdiğim şekil olan siyah kanatlı ateş ejderhasına dönüşürken tüm alanı kapladım. “Ya da...” Bu sefer bir erkek şekline girdim. Önünde durdum, aynı boyda, aynı bakışlarla, aynı fizikle. “... aynada gördüğün şey bu mu?”

Gözlerini kaçırmadan önce bakışlarını bir süreliğine gözlerimde tuttu ve hedefi tam isabet vurduğumu anladım. Gülümsemem acımasızdı ama uzun sürmedi. Solundaki göksel öne doğru adım attı. Kulaklarında Zekiel’inkiler gibi küpeler sıralanmıştı ve her birinin bir silaha dönüşeceğinden hiç şüphem yoktu. Gözleri, elinden fırlayan ve beni odanın bir ucundan diğerine savuran ışık topuyla aynı maviydi.

“Vincent.” Liam elini kaldırdı. “Sorun yok.”

Tamam, demek o Vincent’tı. Ayağa kalktım, gülerken çirkin eşofmanlarımı düzelttim. Gücünün bir etkisi olabilirdi ama Liam’inki gibi yakıcı değildi. Yapısı daha çelimsiz olmasına rağmen Vincent neredeyse Liam kadar uzundu. Düz saçları benimki kadar siyahtı ve yarısı yukarı, yarısı aşağı gelecek şekilde arkadan bağlamıştı. Köprücük kemiği boyunca uzanan bir dövme gözüme çarptı, koyu renkli belirgin çizgileri hafif bronz teniyle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Bana barda Logan’ın üzerinde gördüğüm dövmeyi hatırlattı. Hepsinde var mı diye merak ettim.

Vincent kollarını kavuşturup koyu gözlerini bana dikti. Dudağı seğirdi, içimden yumruğumu mükemmel, köşeli çenesine vurmak geldi. Duruşu, değerli liderine bir kez daha hakaret etmeye cüret edersem karşılığını alacağımı haykırıyordu.

Bir kapının açılma sesi ve yaklaşan ayak sesleri hepimizin kafasını çevirmesine neden oldu. Yaklaşan kadının kulüpte gördüğüm kadın olduğunu fark ettim. Toplantılarına gizlice girdiğimde onu bayılmıştım. Liam’in yanında durdu, onu takip eden gökseller de arkasında sıralandı. Herkesle aynı askeri kıyafetleri giymişlerdi ve aynı yanardöner mavi renkte parlayan kısık gözlerle bana bakıyorlardı. Ah, öfkeliydiler.

Kadın, Liam’la konuşmak için bana sırtını dönmeden önce ba-

kışlarıma ölüm vaat eden bakışlarla karşılık verdi. Sanırım en iyi arkadaşım olmaya istekli değildi. “Hazırız, efendim.”

Hazır? Ne için hazır?

“Teşekkür ederim, Neverra,” dedi Liam.

Hücremin zemini aydınlanmadan önce sorularımı dile getirecek zamanım olmadı. Etrafımda bir daire oluştu ve Zekiel’in Ophanium’da kullandığı desenin aynısı olduğunu fark ettim. Çemberin etrafındaki semboller parlayarak beni yere doğru çekti. Bir tıslamayla ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Altımdaki güç tenimi yakınca dişlerimi sıktım. Ophanium’daki gibi her şeyi kapsayan bir güç değildi. Hayır, acıyla dikkatimi dağıtmak yerine, beni hareketsiz bırakmayı amaçlıyordu. Hücrenin parmaklıkları kaybolup Liam, Logan ve Vincent içeri girdiğinde başımı kaldırdım.

“Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmamı istiyorsan, sadece sormalıydın,” dedim Liam’a dişlerimi sıkarak. Ayağa kalkmaya çalışırken alnımda terler oluştu. Çember koyu mavi renginde titreşmeye başlarken ellerimi birazcık yerden kaldırmayı başarmıştım ama üzerimdeki görünmez bağlar sıkılaştı. Avuçlarım tekrar yere çarparken homurdandım.

Logan duraksadı, gözlerinde şaşkınlık ve dikkat parlıyordu. Güzel. Korkmuşlardı. Korkmalılardı çünkü eğer ben...

“Ah!” Bileğime soğuk metal bir kelepçe takılırken irkildim. Başımı çevirdiğimde Vincent’in bileğime bir tane daha taktığını gördüm. Yüzüne tekme atmak için hamle yapamadan Logan diğer bileğimi de kelepçelemişti. Son kelepçe bileğimin etrafında dolandır dolanmaz, sanki ciğerlerimdeki hava emiliyormuş gibi hissettim. Nefes almaya çalışırken bir tıslamayla yere düştüm.

“Abareath’ın Zincirleri üzerindeyken güçlerin olmayacak,” dedi Liam. “Sorgun için bir güvenlik önlemi.”

Altımdaki çember kayboldu, Liam bana bakarken kolları arkamdaydı. Logan ve Vincent’a doğru başını salladı. Kollarımın altından tutup beni yukarı kaldırdıklarında kısık sesle homurdandım. İçimdeki tüm mücadele gücü gitmişti. Kendimi güçsüz ve hasta hissediyordum. Beni hücremden dışarı sürüklediler, ayaklarım yerde sürükleniyordu. Yüzyıllardır ilk kez ateşimi hissedemiyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Neverra, gökselleri ileri doğru yönlendirdi ve onlar da önden gittiler. Geniş koridoru dönerken arkamda ayak sesleri duydum.

Çift kanatlı kapılardan geçmeden önce benimkine benzeyen birkaç hücrenin yanından geçtik. Beni koridorlarda sürükleyip küçük merdivenlerden yukarı çıkarırlarken yönümü bulmaya çalıştım. Bu binanın içi Arariel'deki kadar görkemli değildi, hâlâ şehirde olup olmadığını merak ettim. Ahşap banklar ve sandalyeler koridorun çoğunu kaplıyordu ama başka kimseyi görmemiştim.

Büyük, koyu renkli ahşap bir kapıya yaklaştıkça sesler daha da çoğaldı. Öndeki gökseller durup, içeri girebilmemiz için kapıyı ardına kadar açtılar. Önce Neverra girdi, sonra da beni içeri sürüklediler. Büyük, kahverengi ve dört direkli bir sandalyeye benzeyen bir şey gördüm. Ağır ahşap üzerine dünya dışı semboller işlenmişti, koltuk daha iyi günler görmüş gibiydi. Logan'la Vincent beni koltuğa oturttuklarında, el ve ayak bileklerimdeki kelepçeler yerlerine kilitlenerek sandalyenin kollarıyla bacaklarına sabitlendiler.

Başımı arkaya yatırıp odayı tararken yüzümdeki saçları savurdum. Ortada uzun metal bir masa, masanın ucunda da kalem etekle ona uygun bir bluz giymiş bir kadın oturuyordu. Önünde bir dizüstü bilgisayar ve yanında birkaç defter duruyordu. Bana bakmadı bile, dikkati Liam'ın üzerindeydi. Kafamı çevirdiğimde bana bakan birkaç mavi gözlü göksel gördüm ve Arariel'den birkaç ölümlüyü tanıdım. Sıra sıra dizilmiş koltuklar sandalyenin etrafında bir daire oluşturuyordu, böylece herkes merkezdeki mahkûmu görebiliyordu. Demek sorguları böyle yapıyorlardı.

“Seni öldürdüğümü sanıyordum.” Bir askı takan ölümlü adama bakarken sesim zayıf çıktı. Çürükleri ve birkaç yanık izi vardı ama onun elçilerden biri olduğunu hatırlıyordum.

Şişmiş gözlerini bana dikip baktı ama bir adım geri çekildi.

“İg'Morruthen'den korkmanıza gerek yok. Tamamen etkisiz hâle getirildi,” dedi Liam odanın ortasında dururken. Logan, Neverra ve Vincent, onun yanında soğukkanlı, onu savunmaya hazır bir şekilde duruyordu. Savunmaya ihtiyacı yoktu aslında. Beni bağladıkları bağları denemek için çekiştirdim ama sıkı sıkıya bağlıydım.

Güldüm, gerçek bir kahkaha attım. Küçük bir kıkırdama olarak başlayıp tüm vücudumu kaplayan bir duyguya dönüştü, kendimi yeniden kontrol etmem biraz zaman aldı. Herkesin önce bana sonra birbirine bakmasını izledim ve bir kıkırdama nöbetine daha engel olamadım. Liam başım yana eğip bir kaşını kaldırdı.

“Bulunduğun durumda komik bulduğun bir şey mi var?”

“Evet.” Biraz daha doğrulmaya çalıştım. “Sen. Onlar.” Kalabalığa doğru başımı salladım. “Bu... Cidden, ne yapacaksın? Bana işkence mi edeceksin? Senin barışa ve dünyada iyi olan her şeye inanan özel seçilmiş kişi olduğunu sanıyordum. Ya da bekle, bana vuracak mısın? Beni biraz tokatlayacak mısın? Eğer yeterince sert vurursan, hoşuma gidebilir.” Toplayabildiğim tüm güçle öne doğru eğildiğimde yüzümdeki sırıtış kayboldu. Kalabalıktan birkaç kişinin nefesi kesildi ama Liam tek bir kasını bile oynatmadı. “Görmüyor musun? Bana daha önce yapılmamış hiçbir şey yapamazsın. Beni parçalayamazsın, Dünya Yok Edici.”

Bana baktı, yüzünde tanımlayamadığım bir ifade dolaşıyordu. Kasvetliydi ve içimde anlamadığım bir şeyleri harekete geçirdi. O kadar kısaydı ki ona doğru bakmıyor olsaydım kaçırabilirdim.

“Önce bir dizi soruyla başlayacağız. Üzerinde oturduğun sandalye...” Durdu ve Logan’a baktı. Ana dilleri olduğunu tahmin ettiğim bir dilde konuştu. Logan cevap verdi ve Liam başıyla onaylayarak devam etti. “Belli bir güce sahip. Eğer yalan söyleyecek olursan bir ses çıkarıp bana doğru söylemediğini işaret edecek. Rünler alev alacak ve ne kadar direnirsen o kadar yanacaksın. Eğer cevap vermezsen, yanacaksın. Kaçmaya çalışırsan...”

Gözlerimi devirdim, şimdiden sinirlenmişim. “Anladım. Yanacağım.”

“Pekâlâ. Başlayalım.”

Liam uzun metal masaya doğru yürüdü. Kadın dizüstü bilgisayarını açıp bana baktı ve sonra Liam’la bakışmaya devam etti. Bana dönmeden önce birkaç sayfayı karıştırmasını izledim.

“İlk geldiğinde hissettiğim güç sadece sana ait değildi. Özellikle de geri çekilmenden önce hissettiğim sinyal göz önüne alındığında. Orada kaç kişiydiniz?”

“Doksan dokuz.”

Duyulan tiz bir bip sesinin ardından saf, yakıcı bir enerji içimden geçerken sandalye ve zeminde semboller parladı. Homurdandım, vücudumdaki her sinir alev alırken bedenim acıyla sarsıldı. Yazmaya başlayan kadın şok olmuş bir şekilde Liam’a baktı.

“Daha doğru bir tahminde bulunabilir misin?”

Nefesimi tutarak omuzlarımı silktilim. “Şey... dört yüz.”

Acı içime işledi ve bedenimi sandalyeye doğru salladı. Durana kadar dişlerimi sıkarak tısladım. Başımı öne eğip, kalbim

göğsümde çılgınca atarken bir nefes verdim. “Lanet olsun. Şaka yapmıyormuşsun.”

Liam sözlerimi bir kez daha tercüme eden Logan’a baktı.

“Hayır, korkarım yapmıyordum.” Duraksadı, yabancı kelimelerle boğuşuyordu. “Dediğin gibi *şaka* yapmıyordum. Şimdi tekrar deneyelim. Arariel’deki elçiliğe yapılan saldırı önceden planlanmış mıydı?”

“Elçilik nedir?”

Bir şok daha hissettim ve yumruklarım sandalyenin kollarını sardı.

“Senin bir tanrı olduğunu ama tam olmadığını, yarı tanrı, yarı göksel olduğunu söylüyorlar. Yüzyıllar boyunca saklanmış zayıf bir korkak olduğunu duydum,” diye tersledim. Öfkelenmenin de ötesine geçmiştim. Bu işkence oyunu iki kişilikti ve ben hangi düğmelere basacağımı çok iyi biliyordum.

“Elinizdeki bilgi yeni değil. Herkes bunun farkında.”

“Yani yanılmıyorlar mı?” diye sordum içimi bir şok kaplarken.

Kaden’in bize söylediği her şey yalandı, bunun da ötesinde Zekiel haklıydı. Gerçek bir tanrı yaşıyordu ve ben onu geri getirmiştim. Kendi kendime konuştuğumu sanmıştım ama öne doğru eğildiğinde beni duyduğunu anladım.

“Kim yanılmıyor muydu?” diye sordu sakın görünmeye çalışarak.

Boğazımı temizledim ve sorusunu duymazdan gelerek bakışlarımı çevirdim. “Peki adın Samkiel ise neden sana Liam diyorlar? Utanç verici bir aile ismi, değil mi? Diğer çocuklar seninle dalga mı geçiyor?”

Sanki hassas bir konuya değinmişim gibi burun delikleri genişledi. “Burada sorgu altında olan ben değilim. Sensin. Sen bayginken adını öğrendim. Dianna Martinez, doğru mu?” diye sordu, masanın üzerindeki kâğıtlara dönüp onları karıştırırken yüzü soğukkanlıydı.

Omuzlarımı kayıtsızca silkerken dudağım kıvrıldı. “Demek adımı öğrendin ha? Aferin sana. Adımı bulmuşsun. Çok uzun zamandır yaşıyorum. Birden fazla adım var.”

Başını salladı, arkasına yaslanıp bir elini çenesine dayadığında tek parmağı dudaklarının üzerinde kıvrıldı. “Uzun zamandır mı yaşıyorsun? Ne kadar uzun zamandır olduğunu söyleyebilir misin?”

Kahretsin, ukala olmaya çalışıyordum ama ona çok fazla bilgi veriyordum. Bu lanet zincirlerden kurtulmaya, bu binadan çıkmaya

ve uzaklara, çok uzaklara gitmeye odaklanmam gerekiyordu. Refleksle hareket edince kollarımdaki acı tıslamama neden oldu.

“İşin bitti mi?” diye sordu Liam, acıdan kurtulmaya çalışmamı izleyerek.

“Yeni başlıyorum,” diye blöf yaptım. Bu şoklar onlara saygı duymamamı gerektirecek kadar çok acıtıyordu.

Yüz ifademi ölçüp tarttıktan sonra arkasına yaslanarak dosyanın içindekileri bana doğru çevirdi. Başparmağını yalayıp sayfaları çevirdi. Herhangi birini okuyacak zamanım yoktu ve resimleri kaldırdığında dikkatimi tamamen kaybettim. Gabby, Tobias, Alistair ve benim resimlerime göz gezdirirken öfke içimi kemirdi. Bunların nerede çekildiğini fark ettiğimdeyse nefesim kesilmişti. Gabby’yle öğle yemeği randevumdu. *Siktir*. Tobias’la Alistair bunu hissetmişti. Onlardan biri bize yakındı ve ben bunu anlayamamıştım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Gördüğün gibi, sen ve yoldaşların bir süredir radarımızdasınız.” O delici gözlerini bir kez daha üzerime dikti. “Peki söyle bana, kimin için çalışıyorsun?”

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda tısladım. “Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.” Vereceğim herhangi bir bilgi beni mahvederdi ama daha da önemlisi Gabby’yi mahvederdi. Onun neye benzediğini ve adını zaten biliyordu. Ona bir şey olmasına izin vermektense bu sandalyede binlerce kez yanmayı tercih ederdim.

Dudakları sert bir çizgi hâlinde inceldi. “Bunu yapmayacağını tahmin etmiştim ama farklı bir sonuç umuyordum. Daha hoş bir sonuç.”

Neden bahsediyordu?

Tüm varlığımı acı kapladığında bu düşünce zihnimde daha yeni oluşmuştu. Başım geriye doğru düştü ve bedenim büyüünün izin verdiği ölçüde sandalyeden yükseldi. Ani elektrik patlaması bu sefer çok daha güçlüydü. Vücudum içten dışa doğru yanıyormuş gibi hissediyordum. Kendimi tutamayıp kan donduran bir çığlık attığımda ses odayı sarstı ve sonra başladığı gibi çabucak durdu. Başım öne düştü, ani sessizlikte nefes nefese kalırken saçlarım görüşümü engelledi.

Terden sıırıslıklam olmuş saçlarımin bir kısmını yüzümden savurduğumda, yanaklarıma yapışan saç telleri kalabalığın nefesini kesti. Öfkem arttıkça gözlerimin kan çanağına döndüğünü biliyordum. Bu lanet zincirler takılıyken bile hissedebildiğim, için için

yanan küçük bir alevdi ve ben bununla teselli buluyordum. Kesik kesik nefesler aldım. “Senin işkence anlayışın bu mu? Bu benim için sadece bir cumartesi gecesi, bebeğim. Bundan daha iyisini yapman gerekecek.”

Başımı salladı, yüz ifadesini okumak mümkün değildi. “Sana işkence etmek istemiyorum ama cevaplanması gereken sorularım var. Halkımın çoğu senin yüzünden yaralandı, sen ve senin türün yüzünden öldü. Nedenini öğrenmem gerek.”

“Ah, lütfen, sana bir iyilik yaptım. İnsanların yarısı seni ya da halkını sevmiyor bile. Tüm o toplantı, kimin iktidarda olup olmadığına dair büyük bir çember saçmalığından ibaretti. Peki ya şimdi?” Odanın etrafına bakındım. “Senin onları kurtarabilecek büyük bir kahraman olduğunu düşünüyorlar.”

“Bunu bir iyilik olarak mı görüyorsun? Anlamsız yere öldürmeyi?”

Yüzüne karşı güldüm. “Ah, sen bunu çok iyi bilirsin, değil mi? Anlamsız yere öldürmeyi? Sadece sen kaç tane öldürmüşsündür, ha? Dişli canavarlardan başka bir şey olmadığımızı düşünerek kaç kişiyi katlettin? Eğer sizin gibi görünmüyorsak, sizin yediklerinizi yemiyorsak, sizin davrandığınız gibi davranmıyorsak, o zaman bir hiçiz ve sizden aşağıdayız, değil mi? Çok özür dilerim. Umursuyormuş gibi yapmama izin verin. Senin türün benim türümü çağlar boyunca avlayıp eziyet etti.”

“Ne kadar ilginç. Beni anladığını mı sanıyorsun? Sen öldürmek için tasarlanmış ve yaratılmış bir yaratıktan başka bir şey değilsin. Benim hakkımda bir şey bildiğini sanma,” dedi hiç vakit kaybetmeden. “Yine de haklısın. Sen benim altımdasın. Kuşların kahvaltı için topladığı değersiz bir solucandan daha aşağılıksın.” Her kelimesinden nefret damlıyordu, bunları söylerken ciddi olduğunu biliyordum. Bunu yüzünde ve etrafındakilerin ifadelerinde görebiliyordum.

Tıslayarak öne doğru eğildim, kelepçeler bileklerimi sıkıyordu. “Böylesine soylu bir adam için bu kadar pis bir ağız. İşe yarıyor mu bari? Böyle konuştuğunda kadınları azdırıyor musun?” Bileklerimdeki acıya aldırmadan tekrar öne doğru eğildim. “Sana bir kurtarıcı olarak bakıyor olabilirler ama ben o güzel gözlerin ardındaki gerçeği biliyorum. Senin ellerin de benimkiler kadar kanlı, Samkiel. Sen kurtarıcı değilsin. Sen saklanan bir korkaksın. En azından ben bir şey için savaşıyorum. Beni istediğin kadar kötü adam olarak göster ama Dünya Yok Edici dedikleri kişi ben değilim.”

Sinirden patlamasını bekledim. Bağırmasını, odanın sallanmasını ve daha önce gördüğüm o lanet gücü kullanmasını bekledim. Oadaki herkes nefesini tutmuştu ama onun tek yaptığı bana bakmaktı.

“Sana tekrar soruyorum. Kim için çalışıyorsun?”

Daha iyi bir şekilde oturmaya çalışırken yüzümden bir tutam saç daha savurdum. “Bir kadının tek başına liderlik yapamayacağını düşünecek kadar cahil misin? Rashearim’de böyle bir şey yok muydu?”

“Rashearim’deki kadınlar senden çok farklı. Saygılıdırlar, muazzam bir güce ve zekâya sahiptirler. Ordulara liderlik eden ve ucuz numaralarla değil, onurlu bir şekilde savaştan tanrıçalar tanıdım. Sen onlarla asla kıyaslanamazsın, onlara yaklaşamazsın bile. Senin gibi kadınlarla tanıştım. Senin gibi aşağılık, gaddar ve kindar kadınların şimdi nerede olduğunu biliyor musun? Hepsi ölü.”

“Ah, bebeğim. Daha önce benim gibi biriyle tanıştığını sanmıyorum.”

Liam bir kez başını sallayıp elini indirdi ve bakışlarını önündeki sayfalara çevirdi. Kendimi hemen ateşe verilmiş gibi hissetmediğim için küçük bir zaman kazanmış olduğumu düşündüm. Ne yazık ki güç tekrar içimden geçerken rahatlamam kısa sürdü. Ellerim kenetlenip, kelepçeler tenimi ısırırken vücudum geriye doğru savruldu. İçimdeki canavarın serbest kalmaya çalıştığını hissettim, karanlık güç tenimin altında kıvrılıyordu. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen acı sona erince oturduğum yere yığıldım.

“Sana tekrar soruyorum...”

Hareket edecek gücüm kalmamıştı. Her yerimi ter kaplamıştı ve vücudum titriyordu. “Bana tekrar tekrar sor, sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Beni istediğin kadar ateşin içinde bırak, Samkiel ama benden hiçbir şey öğrenemeyeceksin. O yüzden, hadi. Elinden gelenin en iyisini yap. Ne krallardan ne de *tanrılardan* korkarım.” Son kısmı dudaklarımdan keskin bir tıslamayla çıkarken gözlerim onun üzerinde kaldı.

Liam kıpırdamadı ama gözlerinde kızgınlık titreşiyordu. Bu durumdan sıkılmaya başlamıştı, ben de öyleydim. “Bundan emin misin?” diye sordu öne doğru eğilerek.

Ellerimi hareket ettirdim, o lanet kelepçeler bana direniyordu ama orta parmağımı ona gösterene kadar durmadım. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca bana baktı. Ellerimi bırak-

tım, bileğim tekrar sandalyeye çarptığında acı kollarımda titreşti. Kâğıtları karıştırdıktan sonra bazılarını önüme koydu.

“Daha önce de söylediğin gibi, herkesin bir zayıflığı olduğuna inanıyorum.” Sesi yumuşaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. “Sanırım senin de bir tane var. Ig’Morruthenlerin ölümlülerle oturup yemek yediğini hatırlamıyorum ama o da pek senin gibi sayılmaz.”

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, sakın kalmaya ve içimden süzülen dehşeti göstermemeye çalıştım.

Daha sonra önümdeki fotoğrafları kaldırdı. “Pekâlâ, bana kimin için çalıştığını ya da bu kadının senin için kim olduğunu söylemek ister misin? Ve lütfen bana yalan söyleme.”

Gözlerim ona sabitlendi. “Git kendini becer.”

İfadesinde kafa karışıklığı belirdi. Gözlerimi devirdim ve Logan’a, “Bunu onun için tercüme et,” diye çıkıştım.

Bunu yaptığmda, Liam’ın burun delikleri sanki daha önce hiç kimse onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edememiş gibi bir anlığına genişledi. “Eğer cevap vermezsen, ona sormak zorunda kalacağım.”

“Onun yanına gidecek olursan yemin ederim bu yapacağm son şey olur,” diye hırladım zincirlerimi zorlayarak. Köpek dişlerimin büyüdüğünü ve görüşümün kırmızılaştığını hissettim.

Basınç arttıkça odadaki hava emildi, yoğun ve bunaltıcıydı. Fırına ete kemiğe bürünmüştü. Liam’ın bana hatırlattığı şey buydu. “Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordu, gözleri saf gümüş rengine dönmüştü. Son birkaç saat içinde nefret etmeye başladığım bir renkti ve kâbuslarıma gireceğini biliyordum.

“Bilirsin, ben genellikle hızlı bir ölümün hayranıyım. Hızlı bir boyun kırma ya da kızartma benim tercih ettiğim yöntemdir,” diye tısladım. “Ama sen? Seni öldürürken ağırdan alacağım. Senin bile hayal edemeyeceğin şekillerde canını yakacağım ve gözlerindeki gümüş renk solarken güleceğim.”

Gözlerini benden ayırmadı. Kimse konuşmadı ve hareket etmedi. Masaya geri dönüp oturdu. Odadaki ağırlığın kaybolması, gözlerindeki gümüşün solup normal gri tonuna dönmesi bir an sürdü. Bu düşünceye neredeyse gülecektim. Bu adam hiç de normal biri değildi.

“Tapınaklarımıza yapılan pek çok başarısız saldırıdan sonra, bize ait bir kalıntıyı aradığınız anlaşılıyor. Detaylarını anlat.”

Anlatmadım.

Ne aradığımızı sorduğunda, nereli olduğumu ya da kimin için çalıştığımı tekrar sorduğunda konuşmadım. Soru üstüne soru sor-du, saatlerce sordu ve ben her biriyle alevler içinde kaldım. So-nunda hangisinin beni bayılttığını hatırlamıyordum, sadece o anda huzur hissetmiştim.

Ne kadar garipti.

BÖLÜM

13

DIANNA

Kaç gün geçtiğini, hatta günlerin geçip geçmediğini bile bilmiyordum. Tek bildiğim acıydı. Aynı soruları sorup duruyordu. Cevap vermediğimde yanmaya başlıyordum. Damarlarımdaki elektrik gibiydi, gözlerim onun gözlerine sabitlendiğinde her yerime ulaşıyordu. Nefret, saf ve yalın bir şekilde, acı duyduğum her an büyüyordu.

Bazen çılgılık atmıyordum, kurtulduğumu ve kafasını gövdesinden ayırdığımı hayal ederek dikkatimi dağıtabiliyordum. Kanının odayı boyadığını, herhangi bir ünlü ressamın yaptığından daha zarif bir şaheser yarattığım hayal ediyordum. Bu lanet yerden kaçıp ona, ailem olan tek kişiye gitmeyi hayal ettim. Şu anda benden nefret etse bile beni ayakta tutan tek şey oydu. İşte o zaman çılgılık attım çünkü onun bilmek istediği tek gerçeği açıklayamayacağımı biliyordum. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu, bu yüzden beni kontrol etmenin bir yolunu bulmuştu.

Kaden da geçen yüzyılda aynısını yapmıştı ve bir efendiyi diğerine değişmezdim. Bu yüzden Liam'ın bana işkence etmesine izin verdim, ona bir cevap vermeden aynı soruları tekrarlamasını dinledim. Oda sonunda her zaman olduğu gibi karanlığa gömüldüğünde bedenim pes etmek üzereydi. O patlamalardan biri beni öldürmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Gabby güvende olduğu sürece bunun bir önemi yoktu. O mide bulandırıcı sıcaklık her gözeneğime sızmadan ve karanlık beni ele geçirmeden önceki son düşüncem hep bu oldu. Orada, o boş alanda, zihnim bu olaydan önceki günleri yeniden yaşamaya daldı.

Kız kardeşimin apartmanının önüne indim, ayaklarımı altımdaki betonda çatlaklar bıraksa da umurumda değildi. Etraftaki birkaç kişinin ağzı açık kaldı ve kaçmadan önce bana baktılar. Saat daha sabahın yedisiydi ama bu önemliydi. Kapıcıyı iterek geçtim ve en yakın asansöre doğru ilerledim. Birkaç ölümlü ayaklarını sürüyerek dışarı çıkıyor, işlerine gidiyorlardı. Bekleyecek vaktim yoktu, merdivenlere doğru koşarak ikişer ikişer onun katına çıktım. Daire kapısına portal açabilirdim ama koşturam ve ciğerlerimde tozla yıkım dışında bir şeyler hissetmem gerekiyordu. Kapıyı çalma zahmetine girmeden, az kalsın kapıyı menteşelerinden söküp atıyordum. Gabby ile Rick mutfaktaydı. *Meşguldüler* ve daha sonra gözlerimi çamaşır suyuyla yıkamam gerekecekti ama umurumda değildi. Zamanımız yoktu.

“Giyinin,” diye bağırdım ve kanepenin üstündeki battaniyeyi alıp Gabby’ye fırlattım.

“Dianna! Ne yapıyorsun burada?” diye bağırdı Gabby, battaniyeyi kapıp üzerine sararken.

Rick kıyafetlerime bakınca nefesi kesildi. “Bu da ne? Bunlar kan izleri mi?”

Üstüm başım kan içindeydi, benimki Zekiel’inkiyle karışmıştı. Gözlerim onunkiler gibi parladı. “Çık dışarı. Defol. İşe git ve burada olduğunu unut. Gördüklerini unut.”

Gözleri donuklaştı ve başını salladı. Sonra çıplak olduğunu umursamadan giysilerini alıp çıktı.

“Dianna, neler oluyor? Neden bu kadar erken saatte evime izinsiz giriyorsun? Neden üstün başın...”

Koridorun sonundan dönüp onun odasına giderken cevap vermedim. Açık kapısını iterek geçtiğim sırada ayaklarım yere neredeyse hiç değmiyordu. Beni takip etti, hâlâ bağıırıyordu ama ben sadece Kaden’in sesinin kafamda çınladığını duyabiliyordum.

Arkasından hızla fırladım, ona yetişmek için neredeyse koşuyordum.

“Biliyordun!” diye bağırdım arkasından. En yakındaki nesneyi, küçük antika bir vazoyu kaptım ve sırtına fırlattım. Iskalamıştım, öfkem arttıkça hedefimi tamamen şaşırmıştım. Ayaklarının dibinde paramparça oldu ve sonunda durdu. “Hâlâ hayatta olduğunu biliyordum.”

Yavaşça döndü, teninin altındaki canavar sürünerek bana gerçekte ne kadar yabancı olduğunu hatırlattı. Tek parmağını kaldır-

muş bana doğru hışımla gelirken kor dolu gözleri alev alev yanıyordu. Durup omuzlarımı dikleştirmeden önce bir adım geri attım. Öfkesini biliyordum ama zaten çoktan ateşle oynamıştım. "Sen," diye çıkıştı. "El'in bir üyesini öldürdün. İntikam almak isteyeceklerdir. Hepsi intikam isteyecek. Bir planım vardı ve sen dinlemeyi bilmediğin için yine içine ettin." Önümde durarak beni ona bakmaya zorladı.

"Beni sen plan dışı ettin. Bunca zamandır biliyordun ve ben onun bir efsane olduğunu düşünüyordum. Alistair biliyor mu? Tobias?" Cevap vermedi, sadece yan tarafa baktığında bildiklerini anladım. Ellerimi havaya kaldırıp hayal kırıklığı içinde bağırdım. "Tanrım, Kaden! Bana hiçbir şey söylemiyorsun. El bizi ne zamandır biliyordu? Ne zamandır bizi takip ediyorlardı? Sen Tanrı bilir ne yaparken iki tanesi beni buldu, biliyor musun? Sadece emirler yağıdırıyor ve onlara uymamı istiyorsun."

Bir an bana ters ters bakarken, bir an sonra çenemi acı verici bir şekilde sıkıca kavradı. O kadar hızlı hareket etmişti ki zar zor görebildim. Eğildi ve sıkılmış dişlerinin arasından tısladı. "Ve o emirlere uyacaksın. Bir saniyeliğine bile olsa, benim üzerimde herhangi bir gücün ya da söz hakkın olduğunu düşünme. Seni ben yarattım. Ben olmasaydım şu anda çürümüş bir kemik yığını olurdu."

Moraracağını bile bile yüzümü elinden kurtardım. "Evet." Gözlerim doldu. "Ve bu bana her fırsatta hatırlatmaktan hoşlandığın bir şey. Bizi riske attın, Kaden, kız kardeşim de dahil olmak üzere hepimizi. Kız kardeşim konusunda ne yapacağım?"

Bu söz üzerine benimle alay etti. "Kız kardeşin umurumda değil. Onun bir önemi yok."

"Benim için önemli," diye karşılık verdim ve onu göğsünden ittim.

Hareket etmedi ama gözlerinde bir şeyler değişti. Başını hafifçe eğip bir süre beni inceledikten sonra başını salladı.

"Evet, öyle ve onlardan biri öldüğüne göre onu güvende tutmak için ne kadar ileri gitmeye hazırsın? İntikam almak için gelecektir."

Bu düşünce kanımı kaynattı. Kimse Gabby'ye dokunamazdı. Bundan emin olmalıydım. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar."

"Bir Tanrı'yla savaşıacak kadar mı?"

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. "Bir Tanrı'yı öldürecek kadar."

Dolabın kapağını çekip açtım. Gabby'nin giysileri renklerine göre düzenlenmiş, özenle asılmıştı. Ayakkabılar duvarlara dizilmişti ve en soldaki boşlukta valizleri duruyordu. Uzanıp bir büyük, iki küçük valizi yatağın üzerine fırlattım. Gücüm yüzünden kırılan askılardan giysileri çıkarıp valizlerin içine attım.

"Dianna!" Uzanıp elimi tutarak beni hareket ederken durdurdu. "Ne oldu?"

"Her şeyi berbat ettim." Ondan uzaklaştım ve dönerek dolaba doğru ilerledim. Diz çöküp bir avuç ayakkabı alarak yatağa doğru ilerleyişimi izledi. "Çok fena batırdım, Gabbs."

"Birkaç gün önce Ophanium'daki deprem ve Arariel'deki korkunç fırtınayla mı ilgili bu?"

Durdum, ellerimi valizin üzerine koyup ona baktım. Bana barken elini ağzına götürmüştü.

"O bir fırtına değildi. Bir şey... biri geri geldi ve şimdi planladığımız gibi güvenli eve gitmene ihtiyacım var."

Onun kıyafetlerini toplamayı bitirip ona dönmeden valizlerin fermuarını çektim. Hareket etmiyordu. "Gabby, giyin."

Hiçbir şey söylemedi, sadece battaniyeyi daha sıkı kavrarken bana baktı. "Neden güvenli ev? Kim geri geldi?"

Gabby'ye hiç yalan söylememiş ya da sır saklamamıştım. Aramızdaki bağ çok derindi. Ailemiz öldüğünden beri sadece ikimiz vardık. Çok uzun zamandır birbirimize göz kulak oluyorduk. O benim kız kardeşim, en iyi arkadaşımdı ve ben onun benden nefret etmesini sağlamak üzereydim.

"Çok güçlü birini öldürdüm. Teknik olarak onu öldürmedim ama ellerim onun kanına bulandı. Kaden ve diğer herkes onu benim öldürdüğümü düşünüyor ve bu yeterli. Eğer Kaden'ın söyledikleri doğruysa, yaşayan son Tanrı, kellemini almak için geri gelecek. Şimdi giyin."

Elleri yere düştü, ağzı hafifçe açık kaldı. "D?"

"Biliyorum. Şimdi lütfen giyin. Konuştuğumuz yerde güvende olacaksın. Kaden'ın ya da başka birinin hakkında hiçbir şey bilmediği tek yer orası. Dediklerimi unutma. Saçınla tarzını değiştirmen, ismini kullanmaman ve pasaport taşımaman gerekecek. Orada sakladığım birkaç kredi kartım var. Ben seni almaya gelene kadar bekleyeceksin. Tıpkı çalıştığımız gibi."

Tek fark, bunu eski bir tanrı tarafından avlanmak üzere olduğum

zaman için değil, Kaden'dan ayrıldığı zaman için çalışmış olmamızı. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerine paniğin yerleştiğini gördüm. Sonunda dolaba doğru ilerleyerek battaniyeyi bırakıp giyindi.

Valizlerini kaptım, küçük olanları kollarımın altına aldım. Oda-
dan çıkarken seslendim. "Konuştuğumuz gibi, evde ne kadar fotoğ-
rafımız varsa al. Biz..."

"Dianna. Rick ne olacak?" diye sözümü kesti, eşofmanının beli-
ni kıvrımış ve tişörtünü başına geçirmiş bir hâlde beni takip ediyor-
du. Kanepeye oturup ayakkabılarını giydi.

Bunun olacağını biliyordum. Yüz ifadesinden hâlâ söyledikleri-
mi sindirmeye çalıştığını da anlamıştım.

"Onunla ilişkinin kısa vadeli olduğunu biliyordun," dedim ses
tonumu yumuşak tutarak.

"Neden? Neden öyle olmak zorunda?"

"Nedenini biliyorsun!" diye bağırdım. Bunu yapmak isteme-
miştim ama yaptım.

"Bana bağırma!" diye karşılık verdi, kollarını havaya kaldırarak.
"Bana yine hiçbir seçenek bırakmıyorsun."

Ellerim kalçamda, ona doğru döndüm. "Pardon? Bunu yapmak
zorunda olduğum için yapıyorum. Tek yapmaya çalıştığım, benim
hiçbir seçeneğim yokken sana seçenek sunmak."

Parmağıyla beni işaret ederek bağırdı. "Gerçekten isteseydin se-
çeneklerin olabilirdi."

"Nasıl, Gabby? Onun ne kadar güçlü olduğu hakkında bir fikrin
var mı? Ötediyar ve benim üzerimde olan gücünü biliyor musun? Be-
nim çekip gitmem hakkında konuştuğumuzu biliyorum ama bu sade-
ce bir rüyaydı. Nasıl yapabilirim? Gitmek zorunda olduğumuz için
üzgünüm, tamam mı? Sana normal bir hayat vermeye çalışıyorum."

"Yaptığın şey yüzünden asla normal bir hayatım olmayacak."

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi. Önce göğsümü sonra da
onu işaret ederken sesim yükseldi. "Yaptığım şey yüzünden mi?
Seni kurtarmak için yaptığım şeyden mi bahsediyorsun? Buna nasıl
cüret edersin?"

Elini alnına koyarak döndü. "Sen benim hayatımı kurtardın.
Bunu biliyorum ve minnetsiz değilim ama ne pahasına, D? Ben
sürekli taşıyorum, sırlar, kan lekeli giysiler, canavarlar... Peki ya
senin hayatın? Mutluluğun?" Durup bavulları işaret etti. "Bu yaşa-
mak değil. Ne benim ne de senin için."

Bu sefer kollarımı havaya kaldırdım, göğsüm onun sözleri yüzünden ağrıyordu. Beni derinden yaralayarak çaresiz bırakmışlardı. “Ne yapmamı istiyorsun, Gabby? Ne yapmamı istiyorsun, ha?”

“Kaç! İster inan ister inanma, sen de en az onun kadar güçlüsün. Seni o yarattı ve onun bir kısmı senin de bir parçan. Karşılık vermelisin ya da en azından bir şey için savaşmalısın.”

“Yapamam!”

“Neden?!”

“Çünkü yanlış yaparsam, işleri berbat edersem senin peşine düşer!” Sesim çatladı, duygularım içimden taşıtı. Görüşüm bulanıklaştı ama gerçek buydu, mutlak gerçek. “Ve seni kaybedemem. Buna dayanamam.”

Gözleri yaşlarla dolarken başını salladı. “Bunu daha fazla yapamam. Beni sevdiğini biliyorum ve ben de seni seviyorum. Ama senin acı çekişinin nedeni ben olamam, Dianna. Benim yüzümden onunla kalmak zorunda olduğunu bilmek beni incitiyor. Tek istediğim ikimizin de mutlu olmasıydı. Beni sonsuza kadar koruyamazsın. Eğer düzgün bir hayat yaşayamayacaksam beni korumanın bir anlamı yok.” Duraksayıp başını salladı. “Güvenli eve gideceğim ama ondan sonra artık yeter. Bunu yüzyıllardır yapıyoruz ve ben yoruldum. Bunu daha fazla yapamayacağım. Eğer özgürlüğümün bedeli kız kardeşimin bir şeye dönüşmesini izlemekse...”

Durdu ve kalbimin daha da kırıldığını hissettim.

Tıpkı kalbim gibi yumruklarım da demir misali sertleşti. “Söyle. Benim neye dönüşmemi izlemekse?”

Gözlerini benden ayırmadı. Onun benimkini görebildiği gibi ben de onun üzüntüsünü görebiliyordum. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü ama sesi sabitti. “Eğer senin bir canavara dönüşmeni izlemek zorunda kalacaksam.”

Yavaşça başımı sallayıp bakışlarımı indirdim. “Yaptığım şeyi sana neden anlatmadığımı tekrar sor.” Gözlerimden daha fazla yaş akarken, odanın bulanıklaştığını hissettim.

Bir canavar.

Haklıydı ama eğer beni bir canavar olarak düşünecekse, varsın öyle olsun. Yanaklarımdan süzülen birkaç damla yaşı silip ona doğru yürüdüm. Sırtımdaki terk edilmiş bıçaklardan birini kınından çıkarıp Gabby’nin önünde durdum. Bir bıçağa, bir bana, bir de arkasına baktı. Uzanıp elini tuttum ve kabzasını avucuna yerleştirdim.

“Eğer daha kötü şeyler olursa ve senin için geri dönmezsem, bunu kullan. Ne çalıştığımızı hatırla: kasık, uyluk, boğaz ya da gözler. Al bunu ve kullandığında gerçekten kullan.” Ona bir kez daha baktım, mutlu ve sağlıklı olduğunu hatırlamak için yüzünü ezberledim. Yapmak üzere olduğum şey ya bizi özgür kılacak ya da benim sonumu getirecekti ve ben bu görüntüyü aklımda tutmak istiyordum. Onu kendime çekip, başına bir öpücük kondurarak saçlarına doğru fısıldadım. “Seni bu korkunç hayata mahkûm ettiğim için özür dilerim. Seni sevdiğimi sakın unutma.”

Başka bir şey söylemeden ondan uzaklaştım ve apartmandan çıktım. Binadan tam yeni çıkmıştım ki telefonum çaldı.

“Ne?” diye bağırdım, yoldan geçen iki kişinin sıçramasına neden oldum.

“İçeri girmenin bir yolunu bulduk. Novas’a geri dön.” Tobias’ın sesi kısık ve kesikti.

Cevap verme zahmetine girmedim, hat kesildi. Geriye döndüm, kaybolmadan önce duvarların arasından sanki onu görebilecekmişim gibi son bir kez baktım.

Zekiel, Kaden ve ardından Gabby ile kavgamdan sonra bir gün geçmişti. Şu anda Arariel’de yerlerine geçeceğimiz elçilerin kaldığı bir otel süitindeydik. İhtiyacımız olan bilgiye sahiplerdi ve toplantıya girmemizi sağlayacaklardı.

Tobias kan lekeli odada duruyordu. Göksel bir dişi formuna bürünmüş geriniyordu. Göz ucuyla Alistair’in onu taklit ettiğini gördüm. Elimin tersiyle yüzümdeki kanı sildim, yediğim ölümlünün anıları bilinçaltıma hücum etti. Yıllardır öldürmemiştim, gerçekten tüketmemiştim ve bedenim sanki sıcaktan kavruluyormuş gibi hissediyordu. Bir yanımda bu duyguyu seviyordu, ölümlü olmayan yanımda.

Tobias bana bakıp, “O ifadeyi takınayım deme. Onun karşısında bir saniye bile hayatta kalabilmek için tüm gücüne ihtiyacın olacak,” dedi.

Başımı salladım. “Biliyorum.”

“Kana susamış Dianna her zaman favorim olmuştur.”

Dönüşeceğim ölümlünün işini bitirirken Alistair’i görmezden geldim. Onun anılarındaki her bilgiyi tekrar gözden geçirdim. İşim bittikten sonra güzel kadınsı formumu terk edip, Henry adındaki sıradan bir erkeğe dönüştüm.

Takım elbisemi düzeltip kandan arındığından emin oldum. “Toplantı otuz dakika içinde. Beş dakikaya ön tarafta bir araba olacak. Tüm insan konsey üyeleri, El ve o da orada olacak.”

Tobias’ın gülümsemesi o güzel hâliyle bile ölümcüldü. “Güzel.”

Alistair birkaç cesedin üzerinden geçerek önümde durdu. “Planı hatırla. Dikkatlerini dağıtacaksın, hepsi bu. Biz kitabı ararken onu meşgul edeceksin.”

Planlarımı destekleyerek başımı salladım, uyluğuma bağlı terk edilmiş bıçağı dalgınca ovuşturdum. Yeni hâlimle gülümsedim. “Elbette.”

Aydınlık hücremde uyandığımda gördüğüm rüyalar uçup gitti. Soğuk zeminde yarı çökmüş pozisyonumdan başımı kaldırdım, bedenim çığlık atıyordu. Yüzümden sildiğim gözyaşları çektiğim acıdan değil, gördüğüm o hatıradan kaynaklanıyordu. Benden nefret etse bile kız kardeşimin güvende olmasını istiyordum. Terden kıyafetlerim sıırıslıklam olmuştu ama üzerimi değiştirmeyi reddederek verdikleri temiz kıyafetleri ateşe verdim. Umarım iğrenç kokuyordum. Umarım iğrenç ve berbat bir durumdaydım.

Ellerimi yukarı kaldırırken kollarım titriyordu. İşkence ve zincirler her zamanki gücümü emmişti. Geriye doğru çekildim, her parçam hareketi reddederken yüzüm buruştu. Sırtım arkamdaki soğuk taş duvara çarpınca dişlerimi sıktım. Zincirler ve vücuduma tekrar tekrar gönderdiği elektrik akımları yüzünden işe yaramaz bir hâldeydim. Yine de sorun değildi. Burada olduğum ve kendimi bırakmadığım sürece o güvendedi.

Merdivenlerden ayak sesleri gelirken gözlerimi hücremin girişine doğru kaldırdım. Toparlayabildiğim tüm güç buydu. Peter görünmeden önce alkış sesleri duydum. Aşırı ağır bir askeri kıyafet giymişti.

“Vay, vay, vay, son birkaç haftadır gerçekten bayağı dayak yedin.”

Ona el hareketi çektiğimde bu küçük hareket bile irkilmeme neden oldu, kollarımdaki kaslar çığlık attı.

“Siktir git, Alistair.”

Peter’in başı eğildi ve Alistair’in tüm kontrolü elinde tuttuğunu anlamamı sağlayan parıltıyı gördüm. Elleri ceplerinde önümde dururken dilini şaklattı.

“Berbat görünüyorsun. Seni beslemiyorlar mı?” Yemek gönderdiklerini ve her seferinde reddettiğimi bildiği için gülümsedi. Onlardan bir şey almaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederdim.

“Kitabı buldun mu?” Sesim çatallaştı, boğazım defalarca çığlık attığım için ağrıyordu.

Derin bir nefes alıp çömeldi. “Ne yazık ki hayır. Kaden daha az yıkımı tercih etse de dikkat dağıtman işe yaradı. Ne olursa olsun, harika iş çıkardım. Kaden çok mutlu.”

Çatlamış, kuru dudaklarımı acıtan bir gülümsemeyi zorladım ve biraz daha doğrulmaya çalıştım. “O kadar mutlu ki gelip beni kurtarmaya bile çalışmadı.”

Peter’ın vücudu hafifçe sarsıldı, gözleri yansıyor ve değişiyordu. Sesi derinleştğinde artık Alistair’le konuşmadığımı anladım. “İki bıçağım eksik, Dianna. Sana onu hiçbir şeyin öldüremeyeceğini söyledim ama sen yine de ona karşı savaştın. Bu yüzden buradasın, benim yüzümden değil.”

Gözlerim kısıldı. “Ayrıca onun hayatta olmadığını da söylemiştin. Bana yalan söyledin. Söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?”

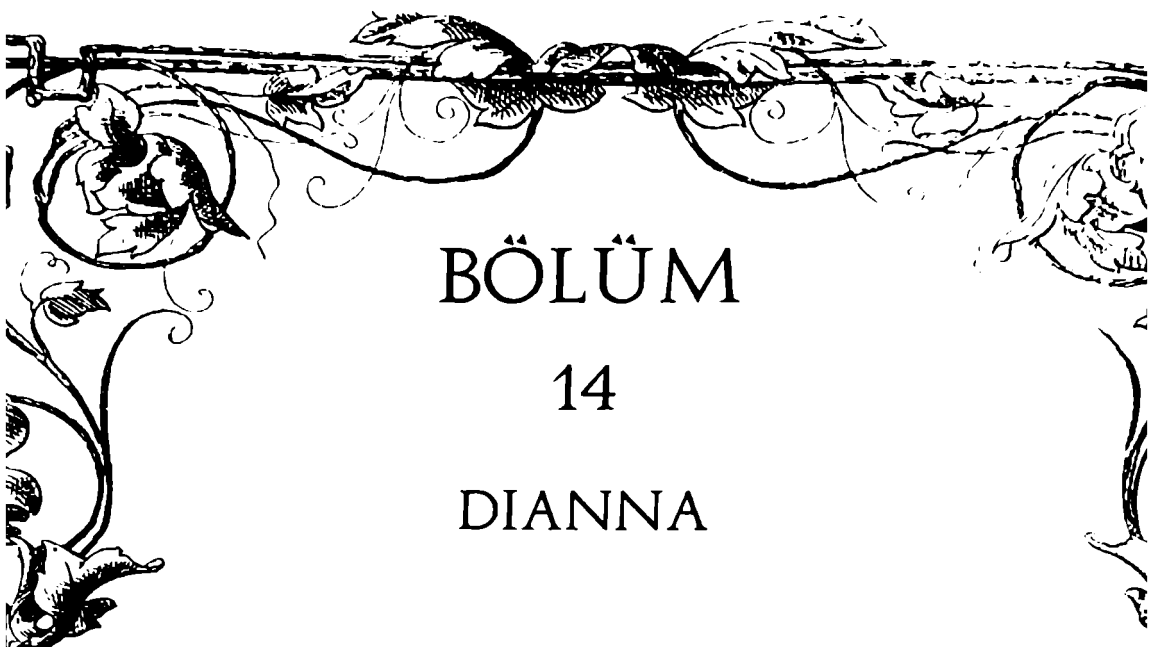
“Bir planımız vardı ve sen ona uymadın. Tobias ve Alistair’in arama yapmasına yetecek kadar dikkatlerini dağıtman gerekiyordu. Daha sonrasında kaçıp yakalanmamalıydın. Kendi hataların yüzünden yakalanmışken seni neden kurtarayım ki?”

Sanırım birileri için bir anlam ifade ettiğimi düşünmem, içimdeki ölümlü parça yüzündendi ama bu da acı veriyordu. Haftalardır buradaydım ve hiçbiri bana yardım etmek için harekete geçmemişti. Her zaman olduğu gibi yalnızdım.

“Çabalarının Elijah’ı gücün en önemli seviyesine getirdiğini kabul ediyorum. Artık Dünya Yok Edici’nin yanında çalışan bir insanım var. Kitabı bulmamız an meselesi.”

“Ne kadar güzel.”

“Senin için gelip ifşa olma riskini almayacağım. Bu bir kale, Dianna. Ayrıca, artık çok yakınız. Önemli olan kitap, sen değilsin.” Ona bakmadım, yüzümü duvara dönüp başımı kollarıma yasladım. “Belki bu sana beni dinlemeyi öğretir. Kendini bu işe sen bulaştırdın. Kendi kendini kurtar.”

BÖLÜM

14

DIANNA

Sanırım birkaç gün daha geçmişti ama artık saymayı bırakmıştım. Pencerem olmadığı için gece olduğunu sadece ışıkların kararmasından anlıyordum. Peter -ya da Alistair'in kuklası mı demeliydim- geri dönmedi, dönmesini de beklemiyordum. Liam ve El de ortalıkta görünmüyorlardı. Sadece göksel muhafızlar uğrayıp ölmediğimden emin olmak ve getirdikleri yiyeceklerden yiyip yemediğimi kontrol etmek için uğramışlardı. Onlardan bir şey kabul etmektense açlıktan ölmeyi tercih ederdim, bu yüzden köşede kalıp uyudum. Bir evim, bir ailem olduğu ve dünyanın bir anlamı olduğu zamanları, düşüşten önceki daha sakin zamanları hayal ettim.

Hücredeki ışıklar yanınca beni rüyamdan uyandırdı. Bir grup göksel içeriye girerken gözlerimi kapatmak için elimi kaldırdım. Hepsi tepeden tırnağa normal askeri kıyafetlerine benzeyen şeyler giymişlerdi ancak yaklaştıkça içi dolgulu kısımların ateşe dayanıklı olduğunu gördüm. Akıllıcaydı.

Başka bir sorgulama turuna çıkacağımızı sanıyordum, o yanan kelepçeleri el ve ayak bileklerime yerleştirdiklerinde savaşmaya çalışacak gücüm bile yoktu. Beni kollarımdan tutup kaldırdıklarında, hücredekilerin hepsinin sıradan muhafızlar olduğunu fark ettim. Liam ve El'in üyeleri burada değillerdi. Belki de sorgum resmen bitmişti, sonunda beni öldüreceklerdi. Bu hoş bir rahatlama olurdu.

Vücudumda hiç güç kalmamıştı, ayaklarım yerde sürükleniyordu. Beni yeraltı hapishanesi boyunca sürükleyip kapılardan geçirirken insanların konuşmalarını ve gevezeliklerini duydum. Belki de beni son kez yakarken bir gösteri yapmaya karar vermişti. Gözlerimi kırptıştırarak odaklanmaya çalıştım ve küçük bir koridora döndüğümüzde şaşırdım. Çift kanatlı, sürgülü cam kapılar açılıp beni eşikten çektiklerinde gürültü daha da arttı.

Işık yüzüme vurduğunda irkildim. Gözlerimi açık kalmaya zorladım, alıştıkça güneş ışığına aç bir şekilde etrafıma bakındım. Güneş ışığı sağ tarafımdaki geniş açık kapılardan yeraltı garajına sızıyordu. Büyük ve ağır araçlar beton zemine park edilmiş, kapıları açık duruyordu. Beni naklediyorlar mıydı? Nereye?

Gökseller beni büyük bir zırhlı kamyonun arkasına götürdüler. İçlerinden biri öne doğru uzandı ve açılmadan önce açık mavi renkte yanan bir kilidi çevirdi. Kahretsin, ciddiydiler. Beni yukarı çekip uzun banklardan birine oturttuklarında inledim. Soğuk metal açıkta kalan tenimi ısırdı. İki yüksek gümbürtüyle kollarım ve ayaklarım daha fazla büyümlü zincirlerle bağlandı.

Ayaklarımı sabitlemek için eğilen muhafızın arkasından baktım. Araç bana tekerlekli demir bir kafesi anımsattı. Arkadaki ikisi de benzerdi ve bahse girerim öndeki ikisi de aynıydı. Bu çok yaygın bir yöntemdi. Taşıdığınız kargonun yerini gizleyerek kargonun kurtarılmasını zorlaştırıyordu. Akıllı adamdı, Liam. Ancak boşa çabalamıştı. Kimsenin benim için gelmeyeceğini biliyordum.

“Önemli olan kitap. Sen değilsin.”

Bu sözlerin canımı yakmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. El'in bir üyesinden artık tanıdığım gücün dokunuşunu hissettim ve başımı öne eğdim. Yüzümü örten karmakarışık saç yığınının arasından bakarken omurgamdan bir ürperti geçti. Kamyon Logan'ın ağırlığı altında sarsıldı ve bilmediğim o dilde konuştu. Diğer gökseller bir bana bir ona baktılar. Kapıyı kapatıp mühürlemeden önce başlarını salladılar. Planladıkları şeyi duymamam için yaptıkları bir başka akıllıca hareketti.

“Beni randevuya mı çıkarıyorsun, tatlı çocuk?” Sesim çatırdayan bir karmaşaydı.

Logan karşıma oturdu, teçhizatı diğerlerine göre daha şık ve daha az hacimliydı. Kollarını kavuşturup bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine koyarken ona baktım. Görebildiğim kadarıyla üzerinde hiç silah yoktu, zaten buna ihtiyacı da yoktu. O El'in bir üyesiydi. Kendisi bir silahtı.

“Biliyor musun, uzun zamandır bir Ig'Morruthen öldürmedim, bu yüzden lütfen bir hata yap. Liam, eğer kaçmaya çalışırsan ya da ekibi veya beni tehlikeye atacak bir şey yaparsan, seni tarihe bir dipnot olarak kaydetme iznim olduğunu söyledi.”

Dudaklarımı sahte bir somurtmaya zorladım, bu çaba acı vericiydi. “Ah, her zaman babacığının dediklerini mi yaparsın?”

Daha yaptığım esprinin tadını çıkaramadan bana öyle sert bir yumruk attı ki kafam metal duvara çarptı ve bayıldım.

El ve ayak bileklerimdeki yanma, bedenim zıplarken beni tekrar rüyalarımından çekip aldı. Durdu, sonra bir kez daha oldu. Gözlerimi kısıtım ve başımı yukarı kaldırırken bir iniltiyi bastırdım. Yere yığıldığım için boynum ağrıyordu. Başımı arkamdaki metal duvara yasladım, burnum zonkluyordu. Biri konuşuyordu, küçük hücredeki beyaz duvarları görmeyi umarak yavaşça gözlerimi açtım. Logan'a odaklandığımda anılar üzerime yıkıldı. Başka bir sarsıntı ağrıyan bedenimi sallayarak doğruluklarını kanıtladı. Logan önümde oturmuş, kulağına dayadığı telefonuyla karım dediği o canavarla konuşuyordu.

“Bak, çok basit. Onu bırakıp toplantı için Hadramiel'in Gümüş Şehri'ne gideceğiz. Sadece orada buluşalım, bebeğim,” dedi telefonda.

Karısının cevabı basit ve tatlıydı. “Lütfen, sadece dikkatli ol. Soylarının tükendiğini sanıyorduk ama şimdi en az üç tane var. Başka bir sürpriz olmasından endişeleniyorum.”

Gözlerimi devirdim. Bütün yolculuk boyunca konuşmalarını dinlemek zorunda kalırsam kusabilirdim.

Logan uyanık olduğumu fark ederek döndü. Gözleri küçümsemeyle kısıldı ve ona geri döneceğine dair söz vererek aramayı sonlandırdı. Bana saf bir küçümseme bakışı attı. Kazandıklarını, sorunu hallettiklerini düşündüğünü biliyordum. Sadece aşk konusunda değil, kendisi ve değerli arkadaşları üzerinde beliren tehdidi fark etmediği için de aptalın tekiydi. Karşılaşacağı en kötü şeyin ben olduğumu düşünüyorsa çok yanılıyordu. Kaden'la kıyaslandığımda neredeyse melek sayılırdım.

“Ne? Birinin umursadığını duymak sana garip geliyordur her hâlde?” Sırıttı. “Birinin seni sevdiğini sanmıyorum,” dedi kollarını kavuşturarak.

Ahhh.

Logan haklıydı. Kaden beni sevmiyordu. Bu kelimeyi kullandığından bile şüpheliydim. Gerçekten sevmek nasıl bir şey olurdu? Yıkım gücüm için değil de kendim olduğum için istenmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Gabby'ye çok sevdiği aptalca filmler konusunda zor anlar yaşıtıyordum ama sanırım bir parçam içten içe bunu arzuluyordu.

Esir tutulduğum kısa süre içinde, Lonca üyelerinin birbirlerini

önemsediklerine dair işaretlere şahit olmuştum. Nedenini bilmiyordum ama bir parçam bu bağa açlık duyuyordu ve Kaden'in bunu bildiğinden korkuyordum. Soyum ve ben, hislerle duygusal tepkiler konusunda pek iyi değildik. Bunu yoğun kan ve seks ihtiyacımıza bağlıyordum. Ne kadar çok beslenirsem o kadar az ölümlü hissediyordum. Ne kadar çok içip öldürürsem Kaden o kadar mutlu oluyordu. Beni gerçekten önemseydiğini hissettiğim tek zamanlar bunlardı.

"Küstahça bir cevabın yok mu? Hadi ama. Koca bir binayı havaya uçuran, sonra da bu diyarın kralını ve bir sonrakini tehdit eden küstah kadın nerede?"

Ters ters baktım ve zincirlerimin izin verdiği ölçüde öne doğru kaydım. "Bir atardamarını yaklaştırsan seni tekrar tanıtırıyım."

İçinde bulunduğum koşullarda toplayabildiğim kadar güç topladım, gözlerimin kırmızı parladığını biliyordum. Araçtaki enerji değiştiğinde gerginlik sınırlarımı zıplattı. Logan sevdiklerine tatlı görünebilirdi ama El'in bir parçası olmasının bir sebebi vardı. Bana tekrar yumruk atmasını bekliyordum. Ya da belki beni öldürüp kaza olduğunu iddia edecekti.

Neden kendimi her zaman ölümümle sonuçlanabilecek durumlara soktuğumu bilmiyordum. Bana deli, vahşi, düşüncesiz ya da bunların hepsini diyebilirdiniz. Ancak kendim için söyleyebileceğim tek şey, ne olursa olsun, her şeyden önce bir savaşçı olduğumdu.

Zayıf ve aç olabilirdim ama bunu görmesine izin veremezdim. Elimden geldiğince bu görüntümü koruyacaktım. Eğer yaklaşırsa, kalan gücümü kullanarak onu zincirlerle boğabileceğimi biliyordum fakat kılıfından herhangi bir silah çıkarmayı başarsa, benim için her şey biterdi. Düşünce sürecimi ölçmüş ya da aynı farkındalığa varmış olmalıydı çünkü tek tepkisi küçük bir kıkırdama oldu. Biraz rahatlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Şu an kavga edecek durumda değildim. Liam'in son birkaç haftadır bana uyguladığı işkence yüzünden tüm vücudum hâlâ acı içindeydi ve açlık grevim iyileşmeme yardımcı olmuyordu.

Zaman geçtikçe Logan daha fazla telefona cevap verdi ama o güzel dilde konuşuyordu. O telefonda değilken, yolculuk sessizdi, ikimiz de başka bir konuşmayla ilgilenmiyorduk. Neden ilgilenecektik ki? Türlerimiz zamanın başlangıcından beri ölümcül düşmanlardı ya da öyle söylüyorlardı. Evet, iyi adamlar her zaman

dürüst ve doğrudular. Sevdikleri için kendilerini feda ederler, son dakikada günü kurtarırlardı. Buna karşılık, ben ve türüm her zaman kötü adamlar olarak boyun eğdirilmiştik. Tarih bizi acımasız, zalim, aşağılık ve bazen de iğrenç yaratıklar olarak tasvir ediyordu. Böyle davran kimseyi tanımıyordum ama geçmişte bunu yapmış olan Ig'Morruthenlerin hikâyelerini duymuştum.

Gabby haklıydı. Ben bir canavardım.

"Pekâlâ," diye sorguladım. "Beni tam olarak nereye götürüyorsun?"

Cevap vermedi.

İçimi çektim. "Beni hayatta tutmanın ne anlamı var? Hepiniz konuşmayacağımı biliyorsunuz."

"Şu an gayet iyi konuşuyorsun."

Başımı sallayıp aracın arka kısmına yaslayarak rahatladım. "Ah, demek ki kararı veren büyük patron. Çünkü senin ve diğerlerinin beni seve seve kavurup kızartacağınızı hissediyorum."

Gülümsedi. "Ah, kesinlikle. Zekiel'a yaptıklarından sonra bir daha özgür kalabilirsen şanslısın."

Adını duyunca gözlerimi kaçırdım. Hâlâ onun son anlarıyla ilgili kâbuslar görüyordum. O bıçak için tüm gücüyle savaşması. Yüzündeki ifade. Lanet olsun o bakışa! Biliyordu ki her şey...

"Umutsuz."

"Ne?" Logan'ın kaşları kalktı.

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim ve hemen konuyu değiştirdim. Başımı iki yana sallayıp dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Yani koca adam beni canlı istiyorsa, bunun bana randevu teklifi etmek için olmadığını varsayıyorum?"

"Randevudan kastın, elimizdeki tek ipucu sen olduğun için seni ne pahasına olursa olsun hayatta tutmaksa evet, randevu. Bu noktada, eminim seni zorla beslemeye hazırdır."

"Bunu düşünürken bile ıslanıyorum."

Başını sallarken dudağı kıvrıldı. "Bu kaba tavrını ve şakalarını anlamıyorum. Senin için bundan bir çıkış yolu olmadığını biliyorsun. Mutlu bir son yok ama yine de konuşmayı reddediyorsun. Kim seni bu kadar kontrol altında tutuyor?"

Bu bilgiyi açıklamaya hiç niyetim yoktu çünkü Kaden'in üzerimdeki etkisini bilselerdi onu da bana karşı kullanırlardı. Gabby beni hizada tutan tek şeydi. Gözlerim parmağındaki sembole kaydı

ve başımla işaret ettim. “Mutlu sonlardan uzun zaman önce vazgeçtim. Lafı açılmışken, siz iki katil küçük aşk kuşu nasıl tanıştınız?”

Cevap vermedi.

“O gerçekten çok güzel. Onda gördüğün şeyi ben de görüyorum. Eminim başkaları da görüyordur. Çok şey ifade ediyor olmalı, özellikle de Dhihsin Ayini’ni gerçekleştirdiyseniz.”

Dhihsin Ayini, Tanrıça Dhihsin ile ortaya çıkmıştı. Ruh eşlerini geri dönüşü olmayacak şekilde birbirine bağlayan bir törenden oluşuyordu. Erkeğin sol ve kadının sağ elinin üçüncü parmağında güzel süslemelerle şekillendirilmiş rünik bir sembolle işaretlenirdi. Avuç içlerini birbirine bastırdıklarında bu semboller buluşurdu. İşaretler her çift için özeldi ve bir kez tamamlandıklarında boşanmak ya da ayrılmak olmazdı. Bu bağ sonsuza kadardı, başka birine verebileceğiniz en değerli sevgi biçimlerinden biriydi. Bu durum, Gabby’nin göksel kültür hakkında kesinlikle sevdiği şeylerden biriydi. Tam da Rick’le istediği şey buydu ve ben bunu onun elinden almıştım.

Cevap vermeden önce Logan’ın gözleri parlak mavi renkte parladı. “Gümüş Şehir’e ulaşmanı sağlamak için kesin emir aldım ama bir daha karımdan bahsedersen ölümünü kötü bir kazaymış gibi gösteririm.”

Dudaklarımda soğuk bir gülümseme oluştu. *Yakaladım seni.* “Gümüş Şehir, ha? Ah, demek çok özel biriyim. Orası Ecanus’ta. Demek ki biz de oraya gidiyoruz.”

Gümüş Şehir tam da öyle bir yerdi ve dünyanın geri kalanını acınası gösteriyordu. Göksellerin ünlü yerlerinden biri olduğunu duymuştum ama ben ya da tanıdığım biri oraya hiç gitmemişti. Efsaneye göre oraya girenler asla çıkamazdı.

Ne söylediğimi fark ettiğinde gözleri hafifçe büyüdü. “Tek bir kelime daha edersen seni yine bayıltırım. Yolculuğun geri kalanı için bunu yapmakta bir sorun görmüyorum.” Arkasına yaslandı, gözlerini kapatıp kollarını kavuşturdu.

“Merak etme. Sanırım kendi isteğimle uyumayı tercih ederim.”

İçinde bulunduğumuz kamyonda pencere yoktu ama ikimiz de göz temasından kaçınmak için ters yönlerde bakıyorduk. Biraz uyumaya çalışmak için başımı arkaya yaslamaya karar verdim. Bu yolculuğun birkaç saat süreceğini söylemişti ve onunla konuşmaya çalışmak beni hiçbir yere götürmeyecekti. Üzerinde uyuduğum sert

zemin rahat değildi, nedense bu metal bank daha iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Kamyon şiddetle sarsıldığında irkilerek uyandım. Gözlerimi açtım ve Logan'ın sesindeki gerginliği duyduğumda duyularım alarma geçti.

“İkinci Araç, beni duyuyor musun?!” diye bağırdı Logan. “Birinci Araç, söylediklerini tekrarla. Cevap ver, cevap ver!”

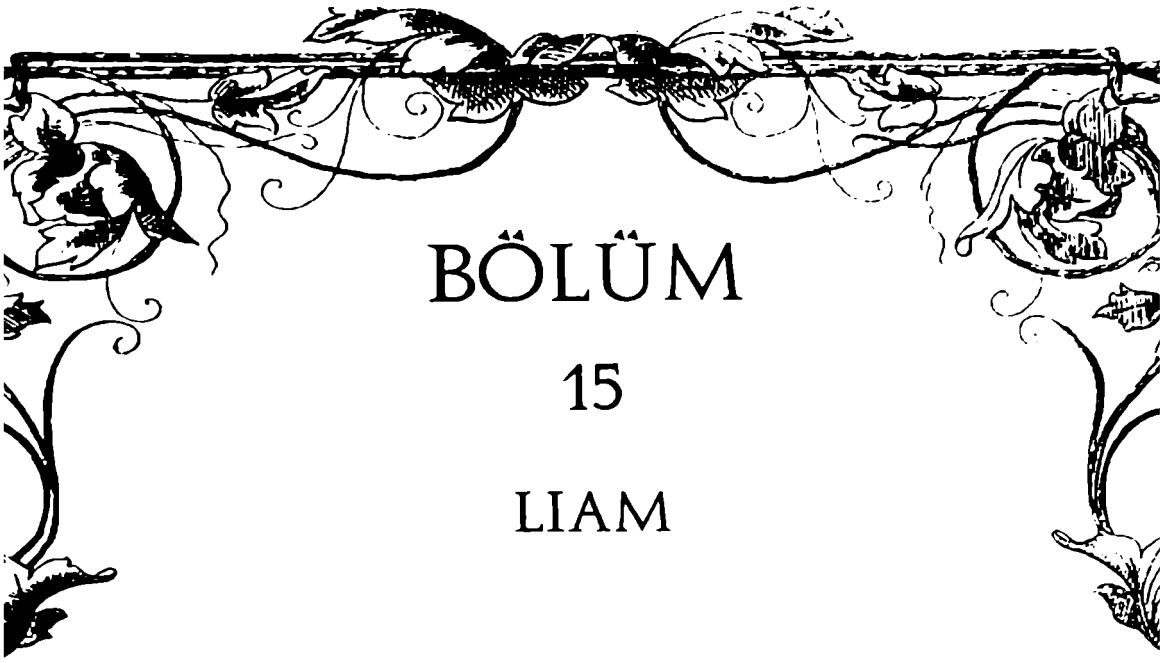
Logan beni sarsıyordu, bir eli omzumda, diğeri siyah el telsizindeydi. “Dianna, güzellik uykusu zamanı değil!”

“Uyanığım, seni aptal. Sakin ol!” Elini üzerinden silkeledim ama fark etmedi bile. Telsizi indirip salladığında gözleri yine parlıyordu. Hoparlörden statik bir ses yükseldi, ardından çığlıklar ve yüksek bir vınlama sesi geldi. Bana baktı, yüz hatlarında korkunun izleri açıkça görülüyordu.

“Neler oluyor...” Cümlem kamyonun sağa yatmasıyla aniden kesildi. İçeride yuvarlanıp birkaç kez takla atarken birbirimize çarptık. Uzanabildiğim bir yere tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım ama zincirler çok fazla sıkıydı. Kamyon aniden yuvarlanmayı bırakıp gıcırdayarak durdu. Kendimi yukarı itip Logan'a baktım, ikimiz de yaralanmış ve kanlar içindeydik.

Araç, sanki bir şey bizi bir çocuğun topa vurması misali tekmelemiş gibi tekrar ileri doğru savruldu. Kamyon aniden durmadan önce iki kez daha yuvarlandı ve büyük bir gürültüyle bir şeye çarptı. Logan'ın bedeni üzerime çöktüğünde, ağırlığı beni metal zemine sabitledi. Görüşüm kararıp nefes nefese kalırken kendimi gri sisin içinden çıkarmaya çalıştım.

Arka kapı yerinden sökülmüş, bir kâğıt gibi parçalanmıştı. Karanlık bir figür, açıklıkta silüet hâlinde duruyordu. Logan'ın vücudunun gerildiğini hissettim ama çok geç kaldığını biliyordum. Canavar içeri uzanıp onu dışarı sürükledi. Bayılmadan önce duyduğum son şey onun çığlığıydı.

BÖLÜM

15

LIAM

Birkaç Saat Önce

“**K**onvoylar nakil için hazır,” dedi Peter. Patlamadan sonra rütbesi yükselen birçok gökselden biriydi. Vincent ondan övgüyle bahsetmişti. O ve birkaç yeni mezun, mümkün olduğunca yardım etmek istiyor gibiydiler. Gerektiğinde tavsiye bile veriyorlardı, bu Vincent’ın hoşuna gidiyordu. Babamın yönetimi sırasında, sadece konsey ya da yüksek rütbeli memurlar üstlerinin sözünü dinlerdi.

Döndüm, ona doğru başımı sallayıp büyük pencereden uzaklaştım. Peter’la diğer üç adam, elleri arkalarında ve gözleri ileride, hazır ol vaziyetinde duruyorlardı. Her şey yolunda görünüyordu ama Peter ve diğer birkaçında bir tuhafılık vardı. Sorunu tam olarak saptayamıyordum, bu yüzden bunu yüzyıllardır kimsenin yanında olmayışına bağladım. Hepsinde daha fazlası olma potansiyeli vardı, eğer savaşa doğru gidiyorsak bu iyi bir şeydi.

“Dağılabilirsiniz,” dedim ve teker teker başlarım sallayıp odadan çıktılar. Dağlardan süzülen sise son bir kez daha baktım. Ara-riel muhteşemdi ama Rashearim’deki hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Bu dağlar her ne kadar güzel olsalar da küçüktüler ve yeşillikleri kıyaslandığında daha sönük kalıyorlardı. Sadece bu işi bitirip eve dönmek istiyordum. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, lanet olası baş ağrılarım da o kadar kötüleşiyordu. Uyumamış olmam ve uyumaya da niyetim olmaması hiç yardımcı olmuyordu.

Ölümlülerle göksellerin fazla enerjilerini yakmak için buldukları çeşitli yolları takdir ediyordum. Logan bana spor salonunu

göstermişti ve zamanımın çoğunu orada geçiriyordum. Vücudumu çalıştırırken bu yaratıkların neyin peşinde olduğunu, bir sonraki hamlelerinin ne olacağını çözmeye çalışıyordum. Bu beni uyanık tutuyordu ama korku da aynı şeyi yapıyordu. Alt katlardaki Ig'Mor-ruthen'den korkmuyordum fakat uyursam ne olacağından korkuyordum. Buradan ayrılabilmem için bu işin bitmesi gerekiyordu.

Manzaraya arkamı döndüğüm sırada Logan kapıyı açıp içeri girdi, Vincent'la Neverra da onun ardından odaya doluştular. Silahlarını kuşanmışlardı ve sipariş ettiğim yeni zırhlı giysileri giymişlerdi. Ben bir dereceye kadar ateşe dayanıklı olabilirdim fakat onlar değildi. Eğer o böyle bir güce sahip olabiliyorsa, diğerlerinin de olamayacağını kim söyleyebilirdi? Onu başka bir yere nakletmek gerekli bir önlemdi ama adamlarımı elimden geldiğince güvende tutmaya çalışacaktım.

“Hazırız,” dedi Logan.

Başımı salladım ve odadan çıktım, üçü de arkamdan geliyordu. Kimse konuşmadan koridorun yarısına gelmiştik.

“Çok naziktin,” dedi Vincent.

Logan ve Neverra sağımda yer alırken o solumda duruyordu. Gerilmelerinden bunun daha önce aralarında konuştukları bir konu olduğunu anlamıştım. Vincent ve ben birbirimize her zaman büyük saygı duyardık. Dostluğumuz Rashearim'de, ben henüz sadece Unir'in oğluyken başlamıştı. Beni sorgulamaktan hiç çekinmezdi. Bu bazen hoşuma giderdi ama bazen de beni sinir ettiği anlar olurdu. “Öyle miydin? Canavara işkence etmek yeterli değil miydi?”

“Ya daha sonra gönderilen giysi ve yiyecekler? Onlar ne içindi? O ve onun gibilerin yaptıklarından sonra, bırak açlıktan ölsün,” dedi çenesindeki bir kas seğirirken. Öfkesi ve nefreti yüzyıllar içinde olgunlaşmıştı. “Bunun işe yaramayacağını biliyordum. Onların içinde iyilik yok. Unir bize bunu öğretti. Tüm tanrılar öğretti. O kız bir canavar.”

Biz geçerken birkaç göksel başıyla selam verdiğinde yüzümü buruşturdum. Bundan nefret ediyordum. Logan, Vincent ve Neverra asansöre doğru yöneldiler ama ben başımı sallayınca durdular. Güçlerim üzerindeki kontrolüm zaman zaman dengesizleşiyordu ancak bu bilgiyi onlarla paylaşmak istemedim. Bunun yerine merdivenlere ilerleyip onları ana salona doğru yönlendirdim. Burası binanın ön tarafına doğru uzanan açık uçlu bir alandı. “Evet, bu doğru

ama daha fazlası olduğunu hissediyorum. Bunun arkasında kötülük ve yıkımdan daha fazlası var. Ben sadece o kısımlara hitap etmeye çalıştım. Ayrıca, kurumuş bir gövdeyi sorgulayamam ve eğer yemek yemezse dönüşeceği şey de bu.”

“Evet ama ölümlülerin bulunduğu konseyin neredeyse tamamını öldürdüğünü unutamayız. Hayatta kalmayı başaranların vücutlarının yarısı yanıklarla kaplı. Bir de Zekiel’in burada olmamasının tek sebebinin o olduğu gerçeği var.”

Durdum ve Vincent’a döndüm. “Nasıl unutabilirim? Ben de orada değil miydim? Ellerini kaldırışına tanık oldum, alevlerin dans edişini gördüm ve bir saniye kadar geç tepki verdim.”

“Peki ya Zekiel?”

“Vincent...”

“Zekiel öldü ve sen sanki buraya geri dönmek sıkıcı bir işmiş gibi davranıyorsun. O da tıpkı bizim gibi sana değer veriyordu ama sen hiç de onun yasını tutuyormuş gibi görünmüyorsun!”

Gözlerimi kapattım, başımdaki zonklama on kat geri gelmişti. Etrafımızda güç girdapları oluşurken birkaç düşük rütbeli göksel alanı terk ettiler. Işıklar bir ton daha parlaklaşmadan önce titredi. “Yas mı? Ne zaman yas tutacak vaktim oldu ki? Bu lükse sahip olmana sevindim. Evet, Zekiel öldü. Pek çok kişi öldü ve yine savaşın eşiğindeyiz. Her zaman kayıplar olur, yoksa *sen* bunu çoktan unuttun mu?”

Vincent’ın gözleri kısıldı. “Ben burada yapılması gerekeni yaptım, hatırladın mı? Yetkiyi bana bırakmıştın. Logan’ın bunu söylemeyeceğini biliyorum çünkü duygularını incitmek istemiyor.”

“Hey, hop hop,” diye araya girdi Logan, bir adım daha yaklaşp elini kaldırdı.

“Fakat şimdi farklısın, daha soğuksun. Liam, yüzyıllardır ortada yoktun ve bunu anlayabiliyorum. Çok şey kaybettin ama biz de kaybettik. Tüm o zamanı Rashearim’in kalıntılarında, konseyden uzakta kilitli olarak geçirdin. Imogen bize kaç kez denediyse de sana ulaşamadığını söyledi. Sen beni o sefil tanrıça Nismera’dan kurtaran adam değilsin. Sen bizimle kardeşmişiz gibi gülen, şakalaşan ve içen adam değilsin. Sen savaştan çok önce El’i oluşturan adam değilsin. Tanrıların yarattığı akılsız, lanet kuklalar yerine göksellerin eşit muamele gördüğü bir dünya kurmayı amaçlayan adama ne oldu?”

“Haddini aşıyorsun.” Bir adım öne çıkarak onun alanına girdim. Koridorda birkaç lamba patladığında, Neverra’nın kalan gökselleri dışarı çıkardığını duydum.

“Birinin yapması gerek,” diye karşılık verdi. “Biz kardeş miyiz? Aileden miyiz, yoksa artık senin için sadece gözden çıkarılabilir kayıplar mıyız? Her zaman baban gibi duygusuz olacağından korkuyordun. Şu hâline bir bak. Artık sana baktığımda Samkiel’i görmüyorum. Yalnızca Unir’i görüyorum. Sen ondan daha iyi değilsin.”

“Öyle değil miyim?” Oda sarsıldığında, kendimden uzak tutmaya çalıştığım duyguların ve öfkenin serbest kalmanın eşğine geldiğini biliyordum. “Onun gibi bir yargıç veya cellat olmak istemiyorum. Birinin doğru, kesin kararlar vermesi gerekiyor ve bu ben olmalıyım. Yetkiyi sana bıraktım. Haklısın. Hükmetmek istiyordun. Amacın her zaman buydu ve geri döndüğümde ne buldum? Dünyanın yarısı kargaşa içinde, ölümlüler konseyi sana saygı duymuyor ve efsanelerden gelen yaratıklar Onuna’da terör estiriyor. Yerlerimizi yok ediyorlar, insanlarımızı öldürüyorlar ve senin onları durduracak ne bir ipucun ne de bir planın var.”

Logan aramıza girerek bir elini Vincent’in göğsüne, diğerini de benimkine koydu ve bizi birbirimizden daha da uzaklaştırdı.

Vincent’in gözleri benimkilerden uzaklaştı, bu onda çok sık gördüğüm bir boyun eğme taktiği idi. “Deniyorum.”

“Daha çok dene.” Haklıydı. Soğuk, duygusuz ve duygudan yoksun biriydim. Sorun, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyor olmamdı.

Logan’ın elinden uzaklaştım ve dönerek sürgülü kapılara doğru yöneldim. “Logan, mahkûma Gümüş Şehir’e kadar eşlik edecek-sin. Neverra ve Vincent, siz benimlesiniz. Bunların hiçbirisi tartışmaya açık değil.”

Kapıdan çıkıp garaja doğru yürürken kimse konuşmadı. Birkaç göksel, zırhlı araçlara cephaneye ve erzak dolduruyordu. Bu önlem kız için değildi, bahsetmeyi reddettiği, onu takip edecek olanlar içindi. Birisi onun üzerinde öyle güçlü bir etki bırakmıştı ki ne yaparsam yapayım bağı koparmamıştı. Böyle bir yaratıkla ilişkili olmasaydı, bu tür bir sadakate hayranlık duyardım.

“Efendim,” dedi genç bir göksel, en yakın aracın kapısını açarken. Bundan da nefret ediyordum. Gençliğimde ilgiyle övgüden hoşlanmış olabilirdim ama bunların kan ve ölümle birlikte geldiğini fark etmiştim.

Zırhlı aracın arkasına yerleşirken çenemi sıktım. Aşırı gibi görünen iki sıra koltuğu vardı ve ben pencereye en yakın olanı seçtim. Tam Logan'la Neverra vedalaşırken başımı çevirdim. Benimle birlikte arabaya binmeden önce Logan'ın gidişini izledi. Logan bana insan dünyasıyla ilgili daha fazla video izletmişti, bu yüzden en azından artık bu mekanik kutulara ne dendiğini biliyordum.

Vincent'in, onun varlığıyla ışıldayan diğer birkaç gökselle birlikte öncü araca binmesini izledim. O haklıydı. Ben yokken onlara liderlik etmişti ve buna saygı duyuyordum. Bu iş biter bitmez memnuniyetle ona geri verecektim. Hâlâ üzgündü. Bunu hissedebiliyordum ve onu suçlamıyordum. Geri dönmüş, çok sevdiği unvanını elinden almıştı. Muhtemelen benden nefret ediyordu ama benden, benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret edemezdi.

Sualtı konvoyuyla Gümüş Şehir'e gitmeden önce altı araba benimle Hayyel'e gelecekti. Dört zırhlı kamyon da Ig'Morruthen'i aynı şekilde taşıyacaktı. Ecanus'un yeni büyükelçisiyle bir toplantımız vardı. Selefî yangında öldüğü için bu bölgeyi o devralacaktı. Adı Elijah'ydı ve bu naklin sebebi de oydu. Ben yokken Ig'Morruthen'in burada kalmasından rahatsızdım, diğerlerinin onu kurtarmak için gelmeleri riskini göze alamazdım.

Saldırının üzerinden iki hafta geçmişti ve aldığım her nefeste buradan ayrılmak istiyordum. Hiç uyumamıştım, bedenimin bir noktada bu seçimi benden alacağını biliyordum. O zaman geldiğinde, gece kâbuslarım beni alt edecekti ve bu gerçekleştiğinde burada olmak istemiyordum. Bir zamanlar olduğum adamın bir kabuğu hâline geldiğimi görmelerini istemiyordum.

Ne yaparsam yapayım, hangi kararı verirsem vereyim, kendimi yalnız ve soyutlanmış hissediyordum. Tüm hayatımı kim olduğumun, ne olduğumun ve nasıl liderlik edeceğimin söylenmesiyle geçirmiştım. Peki ama ben gerçekte kimdim? Bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum. Gençliğimde, babam dikkatimi vermem için ısrar ederken derslerimden kaçmıştım. Beni ele geçirmeye çalışan şeytanları erkeklerle, kadınlarla, içkiyle ve eğitimle boğmuş, kendimi daha hızlı, daha güçlü olmaya zorlamıştım.

Onun gurur duyacağı bir şey olmak, bana verdikleri sevgiye layık olmak için çabalamıştım. Bir süre işe yaramıştı ama denediğim her şey daha fazla soruna yol açıyor gibiydi. El'e katıldığımda, diğer tanrıların generallerini almış ve kendi örgütümü kurmuştum çünkü o za-

mana kadar yalnızdım. Bu bencilce bir davranıştı, bunu biliyordum. Hiç kardeşim yoktu. Annem ben küçükken vefat etmiş, babam ise sadece benim kral olmamı önemsemişti. Bir kral sevmek zorundaydı ve sevgi bencil ya da acımasız değildi. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, nasıl seveceğimi bildiğimden emin değildim.

Görevle onurun ne demek olduğunu biliyordum. Nasıl savaşı- lacağını ve öldürüleceğini biliyordum ama aşkı bilmiyordum. Tan- rıların Kralı olarak babam yönettiği kişileri severdi, ben de bizzat onun anneme olan sonsuz sevgisine tanık olmuşum. Tüm engel- lere karşı sarsılmadan durmuş, hatta annemin ölümünden bile sağ çıkmıştı. Logan’la Neverra yüzyıllardır birlikteydi. Birbirlerinden asla bıkmamışlar, ilişkilerinin dışında daha fazlasını aramamışlar- dı. Eğer böyle bir şey varsa, onlar ruh eşlerinin tanımıydı ve sahip oldukları şeye imreniyordum.

Hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Birçok kişiyle yatmış- tım ama hiçbirini sevmemişim. Bunun için yalvarmasına rağmen Imogen’i bile sevmemişim. Vincent haklıydı. Soğuk birine dö- nüşmüştüm ya da belki de hep soğuktum. Zekiel ölmüştü ve ben yas tutmamıştım. El’in bir parçası olmasına, en başından beri be- nimle olmasına ve dostum dediğim seçkin birkaç kişiden biri olma- sına rağmen gözyaşı dökmemişim.

Vincent Dianna’ya canavar demişti ama bu sıfatın bana da ya- kıştığını biliyordum.

Araç bir dönüş yapıp dağlardan aşağı inerken Neverra boğazı- nı temizledi. Ne kadar sessiz olduğumu fark etmemiştim. “Onları suçlama. Seni özlediler. Tam bir pislik olmadığı zamanlarda Vin- cent bile.” Bana gülümsemeden önce kıs kıs güldü. “Ben de seni özledim.”

Uzun bir nefes verdim, bacaklarımı uzatıp kollarımı kavuşturu- dum. “Herkes bana bunu söyleyip duruyor.”

“Arkadaşlarından bunları duymak güzeldir.”

Cevap vermedim, sadece başımı salladım.

“Bak, Rashearim düştüğünde ne oldu bilmiyorum ama bizden daha çok şey kaybettiğini biliyorum. Ve bunun için üzgünüm. Bi- zim için çok şey yaptın, Liam. El’i kurarak bize gurur duyabilece- ğimiz bir hayat verdin. Savaş sırasında pek çok kişiyi kurtardın ve gitmeden önce bize Onuna’yı yeniden inşa etmek için ihtiyacımız olan şeyi verdin. Yaptığın şeyleri ve fedakârlıkları asla unutmadık.”

Yol kıvrılırken pencereden dışarı baktım, karla kaplı dağlar ve ağaçlar her yanımızı sarmıştı. “Sen her zaman naziktin, Neverra. Hangi savaşta olursan ol, bunu asla kaybetme.”

“Bu benim yeteneğim ve Logan’ı bana bağlanması için böyle kandırdım.”

Yüzümü ona çevirirken bir çeşit duygu ifade etmeye çalıştım. “Bu konuda ben yardımcı oldum sanıyordum?”

Şakacı bir şekilde gülümsedi ve atkuyruğu sallanırken beni tekmeledi. “Hiç de bile. Aslında, sanırım öyle sayılır. Rashearim’deki o günleri özlüyorum. Verdiğimiz partileri ve hepimizin bir araya gelip tanrılar hakkında saçma sapan konuştuğumuz zamanları. Hepsi birbirinden gergin anlardı.” Askeri kıyafetinin kolunu çekiştirirken gözleri buğulandı. “Bazen sinir bozucu olsa da Cameron’ı özlüyorum ve Xavier’in onun yanlışlarını düzeltmesini özlüyorum. Imogen’le tartışmayı, sana tamamen yapışık olmadığı zamanlardaki çılgın dansları özlüyorum.”

“Ziyaret edebileceğini biliyorsun.”

Omuz silkti. “Biliyorum. Logan bazen gidiyor ama ben gide-mem. Tanrılar Savaşı’ndan sonra her şey değişti. Onları tekrar gö-receğimden ve tüm mutlu anıların sadece anı olarak kalacağından korkuyorum. Artık her şey çok farklı.”

“Öyle.”

Aramıza bir kez daha sessizlik çöktü. Sıradağların sonuna ulaştığımızda yol yavaşça genişledi. Kasabalar ve dükkânlar göründü, ölümlüler günlerine devam ediyordu. Otoyola saptığımızda, “Nere-deyse elimizden kaçıyordu,” dedim.

Neverra sanki sessizliği bozmamı beklemiyormuş gibi sıçradı. “Ne?”

“Bir saniye daha yavaş olsaydım onu yakalayamayacaktım. Ben kimsenin lideri olmaya uygun değilim, Neverra.”

Gözleri yumuşadı. “Liam...”

“Boyumuzdan büyük bir işe kalkıştık. Hem karanlık hem de ateş onun iradesine boyun eğiyor, bu da onu son derece tehlikeli, hatta ölümcül yapıyor. En kötüsü de hcnüz tam potansiyelini kullandığını sanmıyorum. Zincirler onu zar zor tutuyordu. Sen de buna şahit oldun. İşkence altında bile yanında kim olduğunu ya da yaratıcısının kim olduğunu söylemeyi reddetti. İçgüdülerim bana daha neler olup bittiğinin yüzeyini bile keşfedemediğimizi söylüyor.”

Başını salladı, konuştuğunda ses tonu düşünceliydi. “Geçmişini araştırdık ama Dianna Martinez isminden bir şey çıkmadı. Kayıt yok, belge yok, hiçbir şey yok. Sisteme göre öyle biri yok, bu da muhtemelen çok daha güçlü birinin onu sakladığı anlamına geliyor.”

“Peki ya aradıkları kutsal emanet?”

Elini kaldırıp tek kaşını kaşdı. “Dosyalar, birkaç parşömen ve bazı eski kitaplar alınmış ama önemli bir şey yok. Hepsi Rashearim’in tarihini anlatan metinler, tehlike yaratacak şeyler değiller.”

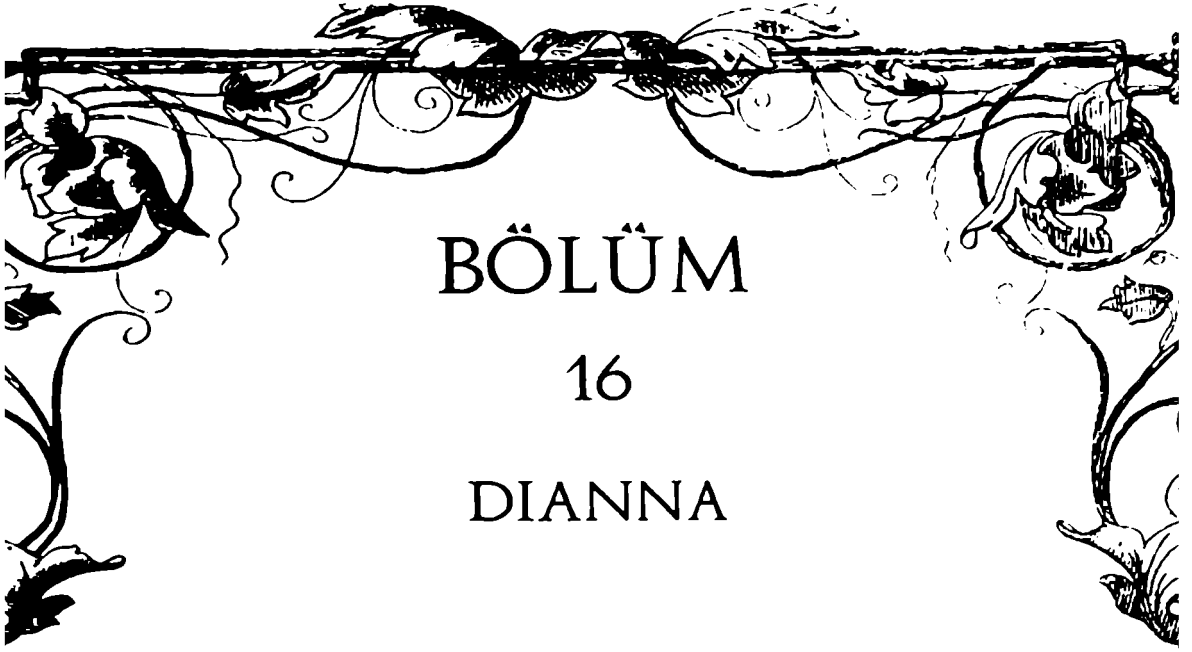
Bakışlarımı sabit tutarak öne doğru eğildim. “Hepinizin bu durumun ne kadar ciddi olduğunun farkına varmanızı istiyorum. Sıradan Ig’Morruthenlerle uğraşmıyoruz ve onlara karşı hazırlıklı değiliz. Bunlar efsanelerdeki yaratıklar değil. Eğer onun gibi istedikleri zaman şekil değiştirebiliyorlarsa, evrim geçirmişlerdir ve başımız belada demektir. Eğer El’in bir üyesini öldürebiliyorlarsa, özgür irade ve bilinçli düşünceyle saldırabiliyorlarsa, başka bir savaşa doğru gidiyoruz demektir.”

Yutkundu, yüz hatlarını korku kaplamıştı. “Konuşmazsa ne yapacaksın? Unutuluş’u mu kullanacaksın?”

Unutuluş, nadiren konuştuğumuz bir başka konuydu. Dalgınca üçüncü parmağımdaki siyah çerçeveli yüzüğe dokundum. Tahta çıkışım sırasında yarattığım bir silahtı. Bunu sadece El ve babam biliyordu, artık yapamayacakları zamana kadar diğer tanrılardan sır olarak saklamışlardı. Efsanelerimizin en karanlık derinliklerinden gelen obsidiyen bir kılıçtı.

Onu nefret, yıkım ve kederden, bir tanrının asla beslememesi gereken duygulardan yaratmıştım. Kılıç, başka hiçbir silahın ya da canlının yapamadığını yapıyordu. Ölümden sonrası olmayan kalıcı bir ölüm sağlıyordu. Beni bu kadar tehlikeli yapan, diğer tanrıları titreten şey böyle bir silahı yaratma ve kullanma yeteneğimdi. Bu bana ün kazandırmıştı. İsmim tüm diyarlarda sessiz, korku dolu tonlarda fısıldanıyordu. Kılıç benim en büyük pişmanlıklarımın biriydi ama bu dünyayı kurtarmak söz konusu olduğunda, onu tekrar kullanmanın ağırlığını taşıyacağımı biliyordum.

“Eğer mecbur kalırsam.”

BÖLÜM

16

DIANNA

Kendime gelmeye başladığımda, duyduğum ilk şey ateşin çirtirtisiydi. Ardından yakıcı sıcaklık tüm benliğime yayıldı. Ilık sıvı boğazımın arkasını kapladı. Bu saf bir coşkuydu ama çok hızlıydı ve öksürerek doğruldum. Acı yan tarafımda canlanırken bu ani hareketten hemen pişman oldum. Tobias yarı ölü cesedi benden uzaklaştırıp dikkatsizce yere bırakırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Tobias?” Nerede olduğumu hatırlamaya çalışırken bu bir soru olarak çıkmıştı. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Uzanıp yanımdan keskin bir metal parçasını çekip çıkarırken bana saf bir küçümsemeyle baktı. Yaradan kıpkırmızı bir sıcaklık akar-ken çığlık attım. Evet, kesinlikle uyanmıştım.

“Yemek için çok bekledin. Neredeyse kupkuru kalmışsın.”

Yan tarafımdaki yaraya baktım, tamamen iyileşmesini ve giydiğim kirli atlette sadece yırtık bir delik kalmasını izledim. Başımı arkaya yasladım, sesim yorgunlukla doluydu. “Beni önemsedğini bilmiyordum.”

“İnan bana, umursamıyorum ama Kaden en sevdiği evcil hayvanını kaybederse çok üzülür.”

Bana ait olmayan anılar beynimden geçerken elimi alnıma dayadım. Bir ya da iki değil, birkaç gökselin anılarıydı bunlar. Tobias beni kaç kişiyle beslemişti? O kadar ileri gitmiş miydim? Birkaç dakika konsantre olduktan sonra sesler kesildi. Yüzyıllar boyunca biriktirdiğim çirkin anıları bölümlere ayırmak ve saklamak için yıllarca kendimi eğitmiştim.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra elimi indirip etrafıma bakındım. Tobias ve ben hâlâ devrilmiş kamyonun yanındaydık. Kamyonun arka kapısı yerinde değildi, Logan’a ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biraz daha doğruldum ve diğer iki aracın yakınlarda,

sanki bir meteor çarpmış gibi her yöne fırlamış metal parçalarıyla ezilmiş hâlde yattığını gördüm. Yolu çevreleyen ağaçlar alev alev yanıyor, dalları yanarken çatırdayıp kırılıyordu. Tobias ayağa kalktığı anda, ben de sallanırken yüzümü buruşturarak ayağa kalkmaya çalıştım. Beni ne kadar beslemiş olursa olsun, acı hâlâ vücuduma yayılmaya devam ediyordu.

“İyileşmen hâlâ yavaş mı? Sana ne yaptı?” Bunu önemseydiği için değil, kendisine ya da Alistair’e de aynısının yapılmasından korktuğu için sorduğunu biliyordum.

Endişesini umursamayıp etrafıma bakındım. “Bu lanet kelepçeler olmasaydı çoktan iyileşmiştim. Gücümü tüketiyorlar ve bana hiçbir şey bırakmıyorlar.”

Başını eğdi, kırmızı gözleri etrafımızda dans eden ateşle eşleşiyordu. “Pekâlâ.”

Beni kolumdan yakalayıp enkazın içinden geçerken kendisiyle birlikte sürükledi. Acıyla tısladım, karın kaslarım zonkluyordu. Hâlâ el ve ayak bileklerim bağlı olduğu için ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Sanki gökten bir şey ya da biri düşmüş gibi yol çatlamış ve alevler içindeydi. Zihnimde neler olduğunu görebiliyordum. Tobias tek başına değildi. Alistair de buradaydı.

Benim için geleceklerini düşünmemiştim. Bir parçam artık özgür olduğum için rahatlamadı desem yalan olurdu ama araç takla attığında içinde olmamayı tercih ederdim. Kulaklarımdaki çınlama, bir çığlık ve çırtırtı duyabileceğim kadar azalmıştı. Parçalanmış araçlardan birine doğru yavaş, yırtıcı adımlarla ilerleyen karanlık bir figür seçebiliyordum. Alistair.

Elinde terk edilmiş bıçaklardan birinin daha büyük bir versiyonu vardı ve onu elinde döndürüyordu. “Biliyor musun, küçük numaramın işe yaramasına çok sevindim. Askerlerinizin kulaklarına biraz ikna edici bir şeyler fısıldadım ve Dianna’ya eşlik etmesi için El’in yalnızca bir üyesine ihtiyacı olduğu doğru kulaklara ulaştı. Tobias’la benim sizden birini alabileceğimizi düşündüm. Yine de biraz çaba gerektirdi ama sürüyü ayırmak daha doğru oldu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Alistair tam olarak göremediğim birine bakıyordu, yok edilmiş araçlardan biri görüş alanımı kapatıyordu. İnsanüstü duyma yeteneğim zayıflamış olsa da hançeri indirip metale vurduğunda belirgin bir çınlama duydum. Acı dolu bir inilti duyduğumda bunun Logan

olduğunu anladım. Karşı koymuştu, hâlâ hayattaydı. Bu yüzden etraf alevler içindeydi ve çok fazla hasar vardı. Kendini korumuştum ama nefes almak için çıkardığı seslere bakılırsa, fazla zamanı kaldığını sanmıyordum.

Alistair kolunu geri çekerek hançeri Logan'a birkaç kez daha sapladı. Gözleri kıpkırmızıydı ve sırtışı Logan'dan gelen her acı homurtusuyla daha da artıyordu.

Parçalanmış araçların etrafından dolanırken, "Onu öldürme, seni aptal," dedi Tobias.

Alistair kolunu kaldırmış, Logan'ı tekrar bıçaklamaya hazırlanıyordu. Terk edilmiş bıçak uzundu ve bir bıçağın olması gereken yerde ikiye ayrılıyordu. Kararıp oyulmuş kemik kabzası da dahil olmak üzere bıçağın tamamı Logan'ın kanıyla kaplıydı. Alistair'in kollarına, ellerine ve yüzüne kan sıçramıştı. Bıçaktaki kanı sıyırdıktan sonra bir adım geri çekildi, ateş saçan gözleri savaş arzusuyla parlıyordu.

Logan parçalanmış kamyonlardan birine yaslanmış yatıyordu. Yan tarafını tutarak parmaklarının arasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Kahretsin, Alistair onu fena benzetmişti. Alnında bir kesik vardı, yüzünden kan damlıyordu ve bir gözü neredeyse kapacak kadar şişmişti. Üzerindeki koruyucu yelek yırtılmış, kanlı bir gömlek ortaya çıkmıştı. Vücudu bıçak yaraları ve derin kesiklerle delik deşikti. Gözleriyle dövmeleri nefret ettiğim o mavi parlıltıyla ışıldıyordu ama aldığı her zor nefesle bu parlıltı sönüyor ve titriyordu. Beş dakika sonra o da tıpkı Zekiel gibi ölmüş olacaktı.

"Eğleniyor musun?" diye sordum Alistair'e bakarak.

"Dianna, berbat görünüyorsun," dedi Alistair hiç vakit kaybetmeden.

"Öyle mi? Muhtemelen haftalarca süren işkenceler ve siz salakların içinde ben varken bir aracı takla attırmanızla ilgili olabilir!" Ona bakarken son kısmı bağırarak söyledim.

"Ah, lütfen, sanki bu sana bir zarar verebilirmiş gibi," dedi durup bana bakmadan önce. "Neden hâlâ topallıyor ve yan tarafını tutuyorsun? Onu beslemedin mi?"

Tobias bileklerimden birini havaya kaldırdı ve yaramda yarattığı esneme yüzünden irkildim. "Bunlar. Bu şeyleri ondan çıkarmamız gerek çünkü onu geri dönene kadar taşımayacağım."

Alistair kaşlarını kaldırıp başını salladı. "Evet, sikerler. Ben de onu taşımayacağım."

“Çok tatlısınız, çocuklar, ciddi çok şefkatlisiniz. Şimdi şunları çıkarabilir miyiz lütfen? Ceplerini kontrol et.”

Alistair arkasını döndüğünde Logan meydan okurcasına onun bakışlarına karşılık verdi. Alistair anahtarı bulmak için ceplerini karıştırırken Logan’a hakaretler yağdırdı ama Logan sırtarak ona dişlerini gösterdi. Birkaç saniye sonra Alistair ayağa kalkıp Tobias ve bana doğru yürüdü. Taşıdığı yüzükte birkaç anahtar şangırdıyordu. Bileğimi Tobias’tan çekip kurtardım ve kelepçeleri çıkarmak için çaresizce ellerimi uzattım.

“Gelmeyeceğini sanıyordum?” dedim. Alistair birkaç anahtarı denerken bakışlarıma karşılık verdi. Tobias’a doğru baktı ve sonra tekrar kelepçelere odaklandı. “Kaden’in benim için geleceğini düşünmemiştim.”

“Eh, Kaden sürtüğünü geri istiyor,” dedi Tobias arkamdan. “Alistair seni El’in bir üyesiyle beraber naklettiklerini duyduktan sonra bir plan yaptı.”

Logan öksürdü. “Bunu nereden öğrendiniz?”

Alistair sırttı, hâlâ kelepçeler üzerinde çalışıyordu. “Ah, küçük müessesenizin her yerinde casuslarımız var. Sanırım artık bunu öğrenebilirsin. Zaten yakında ölmüş olacaksın.”

“Hayır,” diye tersledi Tobias. “Onu canlı olarak geri istiyor. Kitabın nerede olduğunu biliyor olabilir.”

Yumuşak bir *tıkırtı* sesi duyuldu ve bileklerimdeki kelepçeler düşerken gücümün on kat geri geldiğini hissettim. Betona düştüler, rünlerin o lanet mavi ışığı yanıp sönüyordu. Alistair’den anahtarı alıp ayak bileklerimdekileri açtım.

Sanki uzun bir günün ardından ılık bir banyoya girmişim gibi yüksek sesli bir nefes aldım. Enerji dalgası neredeyse orgazm gibiydi. Karnımdaki yara anında iyileşti ve ihmal ettiğim kırık kemikler tekrar yerine oturdu. Maça hazırlanan bir atlet gibi vücudumla boy-numu esnettim. Tenimin rengi geri gelirken, kelepçeler taze kanın emilimini engellemediği için vücudum toparlandı. Tekrar kendim gibi hissetmek çok güzeldi. Büyülerin ne kadar yorucu olduğunu fark etmemiştim. Bakışlarımı Tobias ve Alistair’e diktiğimde gözlerimin parladığını hissettim.

“Şimdi daha iyi hissediyorum.” Sesim yine eski benliğime aitti, artık o boğuk, kısık ses kaybolmuştu.

“Kafandaki kocaman, karmakarışık dağınıklık dışında neredeyse yeniden güzel görünüyorsun,” dedi Alistair.

Logan'a doğru dönerken ona orta parmağımı gösterdim. Logan iyileştiğimi gördüğünde doğrulmaya çalıştı ama başaramadı.

"Kazanamayacaksınız. Kaçımızı öldürürseniz öldürün." Gözlerinde yaşlar gördüğüme yemin edebilirdim, parlaklık titreyen alevleri yansıtıyordu.

"Işık hızla azalıyor ve herhangi bir cevap almak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz," dedim.

Alistair öldürme işini bitirmek için harekete geçtiğinde Logan'ın gözlerinde pişmanlığın belirdiğini gördüm. Onu nasıl bir kaderin beklediğini biliyordu. Alistair, Logan'ın yanma çömeldi. "Bak, Dianna, parmağında *Dhihsin*'in mührü var." Alistair göstermek için elini kaldırdığında Logan acı içinde inledi.

"Evet, biliyorum. El'in başka bir üyesiyle evli," dedim kaşlarını kaldırarak.

Alistair kısık sesle bir ıslık çaldı. "Bu büyük bir adım, benim ölmek üzere olan dostum. Mührün senin hayatını hayat arkadaşına mühürlediğini duydum. Senin gücün onların gücüne dönüşüyor, ya da tam tersi. Biri öldüğünde diğerinin de onun arkasından ölüp ölmeyeceğini hep merak etmişimdir. Nasıl biri? Bir dahaki sefere onu ziyaret edelim mi?" Tobias'a sırttı ve Logan değerli karısını korumak için çaresizce hareket etmeye çalışırken kahkaha attı. Acıdan çığlık atıyordu ama bunun fiziksel mi, yoksa duygusal işkence yüzünden mi olduğunu anlayamadım. "Hadi söyle bana, onu seviyor musun?"

Bu aptalca bir soruydu, alay etmekten başka bir şey değildi. Cevabı o da benim gibi biliyordu ama Alistair tam bir sadistti ve bu konuda hassas bir nokta bulmuştu. Logan'ın gözleri çaresiz bir öfkeyle parıldarken, "Siktir git!" diye bağırdı.

Alistair'in kahkahası tehditkârdı. "Umarım onun iyiliği için seninle birlikte ölür çünkü Kaden'in planladığı şey tüm bu diyarı sarsacak."

Planladığı mı? Ne demek istiyordu? Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu? Kaden benden daha fazla sır mı saklıyordu? Tobias'ın bana baktığını ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırttığını hissettiğimde sinirim daha da arttı.

"Kaybedeceksiniz," diye homurdandı Logan. Yüzünü buruşturarak hepimize baktı. "Hepiniz kaybedeceksiniz."

Alistair terk edilmiş bıçağı tekrar kaldırdı. "Öldürdüğünüz tüm

soydaşlarımdan sonra, bundan zevk alacağım.” Bıçağı kanayan bir yaraya bastırarak ucunda kan birikmesine izin verdi. Alistair ayağa kalktı ve bıçaktan kan damlarken bana doğru yürüdü.

“Onu teslim etmeden önce biraz zevk alalım.” Alistair bıçağı bana doğru tuttu. “Hadi gel. Tadına bak.”

Bileğini kavrayıp bıçağı yaklaştırmadan önce, onun bu ikili ifadesine kaşlarımı çattım. Dilimi bıçağın düz kısmında gezdirdiğimde gökselin tatlı kanı ağzıma doldu.

Logan’ın kanı saf şeker içmek gibiydi. Çenem kasılırken yanaklarım gerildi ve gözlerimi burnumu kıracak kadar sertçe kapattım. Aklımdan aynı anda birkaç görüntü geçti. Logan’ın etrafı Liam ve El üyeleri tarafından sarılmıştı. Vincent ve Zekiel’i tanıyabilmişim ama diğer iki adamı tanıyamamıştım. Saçları uzun ve çeşitli örgülerle kıvrımlar hâlindeydi. Kaslı vücutlarına yapışan gümüş savaş zırhları giymişlerdi, miğferleri ayaklarının yanında duruyordu.

Bakımlı geniş bir bahçede, üç devasa altın heykelin etrafında durmuş gülüşüyorlardı. Buranın Onuna olmadığını hemen anladım. Bulundukları ortam yabancı ve nefes kesiciydi. Daha önce hiç görmediğim kadar yüksek dağlar uzakta yükseliyor, kalm ve opak bulutlar tepelerini taçlandırıyordu. Bir dizi renkte büyük, çift kanatlı kuşlar tepelerinde uçuyor, havayı dolduran gerçek melodileri cıvıldıyorlardı. Sanki hepsi önemli bir şeyden kurtulmuş ve saklıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Liam daha genç, daha sağlıklı ve daha mutlu görünüyordu. Güzelliğiyle ilgili söylentilerin doğru olduğunu kanıtlarcasına gülümseyordu. Şakalaşıyor, birbirlerini kışkırtıyorlardı. Liam kıkırdadı ve söylediği bir söz yüzünden sarışın bir adamın koluna vurdu. Bu anıda son birkaç haftadır tanıdığım soğuk ve sert işkenceci adam değildi.

Bir anlık parlamayla başka bir görüntü zihnimi işgal etti. Bir savaş alanı belirdi. Etrafımda kılıç kılıca savaşan adamlar vardı. Mavi ve gümüş ışık huzmeleri gökyüzüne yükselirken yer sarsılıyordu. Korkunç çığlıklar havayı dolduruyor, sanki Ötediyar’ın çukurları açılıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Biri bağırdığında, zırh giymiş birkaç asker ellerinde altın mızraklar ve kılıçlarla ileri atılırken döndüm.

Alışkanlıktan dolayı eğilince sertçe yere düştüm. Ancak bu zemin kayalık bir savaş alanı değil, soğuk taş karolardı. Kafamı kal-

dırdığımda siyah beyaz bir mutfakta olduğumu gördüm. Kadınsı bir kahkaha duyunca ayağa fırladım. Bu oydu, karısı Neverra.

“Fırın kullanmayı öğrenirsen dışarıdan yemek sipariş etmek zorunda kalmayız,” diye seslendi açık oturma odasına doğru. Mutfak eriyip kaybolmadan önce Logan’ın cevabını bir kahkaha rüzgârında duydum.

Büyük bir törenin ortasına düştüğümde müzik kulaklarımı patlattı. Etrafımda takım elbise ve gece elbisesi giymiş çiftler gülüp dans ederken döndüm. İkiz avizeler başımın üzerinde asılı duruyordu, üzerlerindeki ışıklar kendi akıllarıyla titreşiyor gibiydi. Logan’ın sesiyle arkama döndüm ve karısını kaldırıp döndürmesini izledim. Bu onların bağlanma günleriydi. Logan onu tekrar yere indirdiğinde kalabalık alkışlıyordu ama mutlu çift etraflarındaki dünyadan tamamen habersizdi.

Başım zonklamaya başladı, anıları çok hızlı ilerliyordu. Ölüyordu ve daha da hızlanmam gerekiyordu. Gözlerimi kapatıp hafızamda daha samimi bir an canlanana kadar odaklandım. Evlerine geri dönmüştüm ama bu sefer onların odasıydım. Neverra bir çocuk gibi kıkırdayarak içeri koştu ve yatağa atladı, Logan da hemen arkasıydı. Logan öpücükler arasında aşk sözcükleri fısıldarken oynadılar ve yuvarlandılar. Neverra’nın gülüşü neşeliydi, kollarıyla bacaklarını ona sararken gözleri kelimelere meydan okuyan bir sevgiyle doluydu.

Neverra. Son düşüncesi o muydu? Kesin bir ölümle karşı karşıyaydı ve yine de aklı o, arkadaşları ve ailesi arasında gidip geliyordu.

“Bir şey bulabildin mi?” diye sordu Alistair, beni kanla dolu bir gerçekliğe geri döndürdü. Ateş hâlâ alev alev yanıyordu ve yakındaki bir ağaç kırılarak yoğun duman bulutu arasından kıvılcımlar saçmaya başladı. Tobias kaşlarını kaldırarak cevabımı bekledi.

Başımı iki yana salladım ve kendime geldim. “Kitap yok. Bahsi bile geçmedi.”

Alistair omuz silkip Logan’a döndü. Önünde diz çöktü ve bıçağı yüzüne doğru salladı. “Haberler kötü, dostum. Seni de yanımızda götüreceğiz. O beyninin içine dalıp zihninin her köşesini didik didik edeceğim. Arkadaşların ve çok sevdiğin karın da dahil olmak üzere sahip olduğun her anıyı inceleyeceğim. Sonra da seni akılsız kuklam hâline getireceğim. Her zaman El’in bir üyesi evcil hayvanım olsun istemişimdir.”

“Ailemi yok etmene yardım etmeyeceğim,” diye sinsice söylendi Logan. Gümüş bıçağın elinde şekillendiğini gördüm. Diğerlerinden daha küçüktü, bir hançerdi ve ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. “Affet beni, Neverra. Seni seviyorum.”

İçimde bir şeyler koptu. Neverra’yla yaşadığı türden bir aşkı hiç yaşamamıştım ama ölüyor olsaydım son düşüncemin Gabby olacağını biliyordum. Hayatımda değişmeyen tek şey oydu ve onun için her şeyden vazgeçebilirdim.

Sıcak, yakıcı çöldeki anılar zihnimi doldurdu. Açlığın o derin boşluğu ve tedavisi olmayan bir hastalığın soğukluğu midemi bulandırdı. Ona nasıl tutunduğumu, her nefes alışımında daha da uzaklaştığını hissettiğimi asla unutamayacaktım. Gabby’ye yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek kalması için yalvarırken vücudu pes ediyordu.

Sonra o sözler. Benim söylediklerime çok benziyorlardı. Bu his neydi? Onun için üzülmüyor muydum? Bir daha asla göremeyeceği aşkı için? Yoksa acıdan mıydı? Geride bıraktığı kadın için duyduğu acı. Tıpkı benim kız kardeşimi kaybetme düşüncesiyle hissettiğim gibi o da kendini kaybolmuş ve terk edilmiş hissedecek miydi?

Mücadele et! Bir şeyler için savaş! Gabby’nin kavgamızdaki sesi kafamın içinde yankılandı.

Hissettiğim duyguları anlamlandırmak için zamanım yoktu ve düşünmeye de vakit bulamadım. Kalbine saplamaya çalıştığı bıçağı Logan’ın elinden kaptım. İsteddiği ölümü elde edemeyeceğini anladığında gözleri çaresizlikle büyüdü.

Alistair kıkırdadı. “Aferin...”

Bıçağı Logan’ın elinden alıp dönerek Alistair’in çenesine sapladığımda sözleri bir solukta kesildi. Gözleri geriye yuvarlandı, bıçağın ucu başının tepesinden dışarı çıkmıştı. Uzuvarları gevşeyip vücudu sıcak, parlak ve yakıcı alevler içinde kalmadan önce bir saniye daha dik durdu. Sadece birkaç saniye sonra kül oldu, içindeki ateş, tasmaından kurtulmuş istismar edilmiş bir hayvan gibi ona atıldı.

Toz bulutu dağılınca bıçağı döndürüp, duruşumu değiştirerek Tobias ile Logan’ın arasına girdim. Tobias’la yüzleşip onunla dövüşmeye hazırlanırken hançerin kabzası avucumda yanıyordu. Şok ve öfke yüz hatlarını bozmuştu, gözleri nefretle parlıyordu.

“Seni hain *sürtük!*” İleriye doğru ilerlerken gözleri beni taradı. Önümdeki parlayan gümüş bıçağı kaldırdım ve savunma pozisyonuna geçtim.

Mavi bir ışın yanımdan geçip Tobias'a çarparak onu yanan yeşilliklerin içine gönderdi. Çılgılığı ölümden değil, nefret ve öfkeden geliyordu. Tobias şekil değiştirirken havanın sıkıştığını hissettim. Kanatlarını mavimsi gökyüzüne çarparak havalandırken ağaçlar hışırdadı.

Tekrar Logan'a baktım. Bana bakıp elini serbest bıraktı, kolumdan çıkan ışık yavaşça kayboldu. Gümüş bıçağı düşürdüğümde kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Kıpırdamadım ve konuşmadım, kulaklarım çınlıyordu.

Ne yapmıştım ben?

Bakışlarım yukarı fırlayıp Tobias'ın kaçtığı karanlık gökyüzünü taradı. Kaden'a söyleyecekti. Kaden benim için gelecekti. *Lanet olsun*. Gabby'nin peşine düşecekti. Asla güvende olamayacaktım. Asla güvende olmayacaktı.

Topuklarımın üzerinde döndüm, hızlı hareket etmem gerekiyor. Logan'ın yanma koşarken Alistair'in tozlu kalıntıları ayaklarımın etrafında yükseldi. Başını arkasındaki yıkık araca yaslamıştı, dövmelerinin parıltısı soluyordu. Elleri yanında gevşekçe sallanırken yaraları hâlâ açıktı.

"Kan kaybediyorsun, Logan," dedim önünde çömelerek. Alistair'den geriye kalanları ellerimle sildim. Sesim sakindi, içimde çılgılık atan paniğin tam tersiydi. "Çok geç olmadan yaralarını dağlamam gerekiyor."

"Ne... Ne yaptın sen?" diye kekeledi şaşkınlıkla, bir kendi üzerindeki küllere bir de bana bakıyordu. Benim de bir parçam buna inanamıyordu. Sadece Alistair'i katletmekle kalmamıştım, aynı zamanda El'in bir üyesini de kurtarmak üzereydim.

Boku yemiştim.

"Onu tekrar görmek istiyor musun?" diye sordum başımı yana eğerek.

Başını hafifçe salladı, bu küçük hareket yüzünden bile acıyla yüzünü buruşturdu.

"Tamam o zaman, kapa çeneni ve çok fazla bağırmanmaya çalış." Elimi kaldırıp konsantre oldum, dağlamak için yeterince sıcak olmasını bekledim. Avucumdaki ve parmaklarımdaki damarlar altın sarısı bir turuncuyla aydınlandı. Avucumu hasarın en kötü kısmının üzerine koyarak parçalanmış atardamarlardan gelen kanamayı durdurmaya çalıştım. Acı içinde inlerken dişlerini kıracak kadar sert sıkıyordu.

“Sana yardım bulana kadar idare eder.” Ayağa kalkıp ellerimi eşofmanlarıma sildim. Başımı tekrar yoldaki yanık noktaya çevirdim. Tek bir kararla kaderimi mühürlemiştim.

Logan ayağa kalkmaya çalışırken homurdandı ve ben de ona yardım etmek için uzandım. Ne yaptığını fark edip durmadan önce bir an için geri çekildi. Benden hâlâ korktuğu için onu suçlamıyordum. Birbirimize güvenmiyorduk ama belki ortak bir noktada buluşabilirdik.

“Sana yardım etmeme izin ver.”

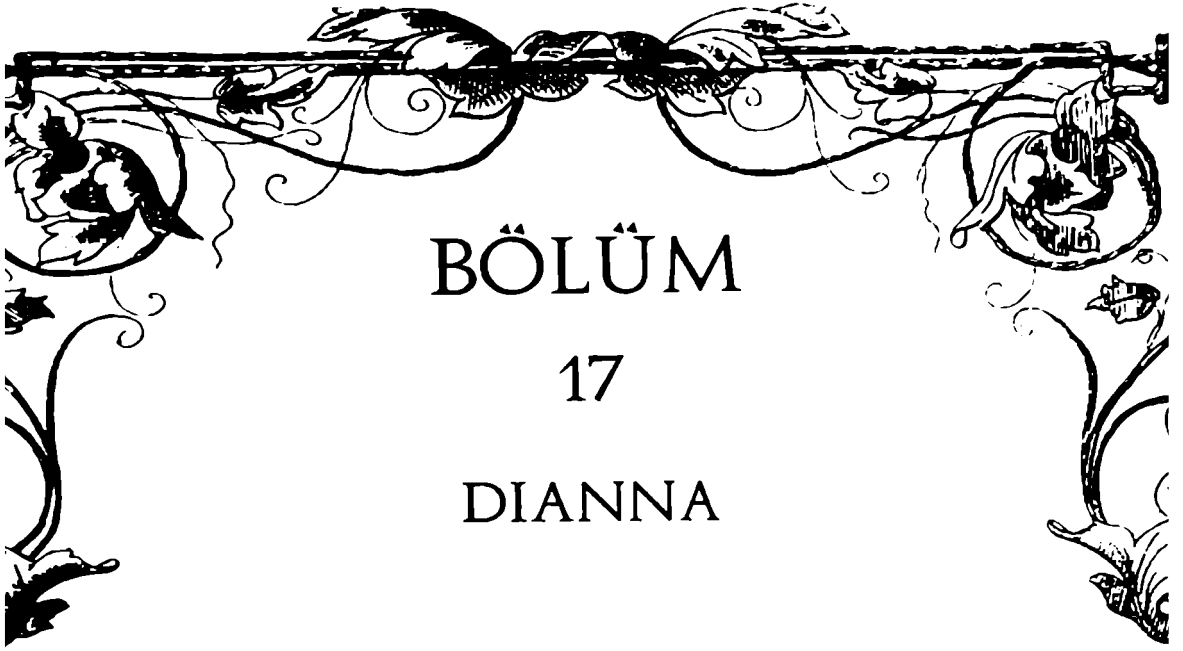
Ağzı ince bir çizgiye dönüştü ama başını salladı. Kolunu tuttum ve boynumun arkasına doladım. Yüzünü buruşturup sağ elini karnının üzerinde tuttu. Ayağa kalkması için kolumu beline dolayarak ona gereken desteği vermeye çalıştım. Kendini iterek ayağa kalktı ve küfretti. Kötü bir şekilde burkulmuş sağ bacağının üzerindeki baskıyı azaltmaya çalışırken sol bacağının üzerinde zıpladı,

“O hâlde Gümüş Şehir’e, değil mi?” dedim sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi.

Dişlerini sıkarak konuştu. “Evet, Boel’deki Büyük Malikâne,” diye yarım yamalak cevap verdi. “Yine de dolu bir ev olacak.”

“Büyük Malikâne mi?” Daha çok kendi kendime iç geçirdim. “Ah, ne kadar da güzel. Sanırım parti kıyafetlerimizi getirmemiz iyi oldu.”

Homurtuyu andıran bir ses çıkardı, bu küçük hareketinden bile hemen pişman olduğunu söyleyebilirdim. Onu kendime daha sıkı çekerek dikkatimi topladım. Tobias’ın beni beslediği göksellerden ve Logan’ın kısa süreli tadından gelen güç içimde dalgalandı. İhanet ettiğim yerden kaybolmadan hemen önce o tanıdık sıcaklığı hissettim.

BÖLÜM

17

DIANNA

Bizi büyük malikânenin girişine ışınladığımda alevler ayaklarımızın etrafında dans ediyor ve siyah duman vücudumuza çarpıyordu. Logan'ın vermiş olduğu karmakarışık tariften doğru yerde olduğumu anladım. Bina gerçek bir kaleye benziyordu. Koyu renkli taşlar duvarları oluşturuyor, devasa canavarın köşelerinde küçük pencere yarıkları olan çok sayıda kule yükseliyordu. Işıklar parke taş döşeli araba yolunu kaplıyor ve binadan parlıyordu. Bahçeler araziye süslüyor, kıvrımlı patikalar güzel bitki dizilerini bölüyordu. Ön tarafa park edilmiş o kadar çok araç vardı ki bu durum beni bile tedirgin etmişti.

Logan bana daha fazla yaslanırken ona destek olmak için yer değiştirdim. "Logan, sence malikânenin neresindelerdir?"

"Üçüncü katta," diye homurdandı. Ben de üçüncü kata çıktım.

Vücutlarımızın silüeti belirginleştiği sırada odayı çok sayıda homurtu ve çıgılık doldurdu. Duman dağılırken maun döşeme tah-taları ayaklarımın altında parçalanmaya başladı. Odanın bir köşesinde camlar yere çarpıp tuzla buz oldu. Yemeklerle dolu uzun, beyaz masaların yanındaki insanlar durdu ve Logan'la bana doğru baktılar. Burada bulunanlardan bazılarını küçük sorgulama mace-ramdan tanıyordum. Hepsi oldukça şık görünüyordu, onları görmeye alışık olduğum askeri kıyafetler yerine elbiseler ve smokinler giymişlerdi.

"Affedersiniz, bir partiyi mi böldüm acaba?"

Kalabalığa karışmış ölümlüler de vardı ama odadaki enerji, bana rahat hissedebileceğimden daha fazla gökselin bulunduğunu söylüyordu. Konuştuğumda gözleri parladı ve bana doğru döndüler. Silahlar çekilip namlular bana doğrultulurken emniyetleri kapatıldı. Kanlı kıyafetlerimi ve yanımdaki daha da kanlı figürü gör-

düklerinde fısıltılarla mırıltılar odayı doldurdu. Onun kendilerinden biri olduğunu anlamaları bir anlarını aldı.

Üzerimde o lanet kelepçeler olmadan, duyularım yeniden tam kapasitede çalışıyordu ve aradığım kişiye doğru döndüm. Onu görmeden çok daha öncesinde geldiğini hissetmiştim, enerji ondan canlı bir hatmış gibi titreşiyordu. El, onun arkasında hizaya dizilmişti ve birlikte o kadar büyük bir güç vardı ki midemi bulandırıyordu.

“Birkaç bin yıldır yaşıyorum,” diye yankılandı kalabalığın arkasından derin sesi. “Ve normalde beni şaşırtmak zordur. Ama sen beni şaşırtmaya devam ediyorsun.”

“Merhaba, sevgilim. Ben de seni özledim,” diye mırıldandım. Kalabalık dağılıp Liam ortaya çıktığında, Logan’ı yırtık yakasından tutup kaldırdım. “Sana bir şey getirdim.”

Liam’ın yüzünde algılayamayacağım kadar hızlı bir ifade beliriverdi. Korku? Rahatlama? Yoksa merak mıydı?

Tiz bir ses kalabalığı yararak herkesin dikkatini çekti. “Logan!” Neverra ölümlülerin yanından koşarak geçerken haykırdı. Liam’ın eli fırlayıp onun koşmasını durdurdu, giydiği gümüş elbise ayak bileklerinin etrafında sallanıyordu. Logan’ı kendime doğru çektim ve acı içinde homurdanmasına neden oldum.

Onu tek kolumla tutup başımı salladım. “O kadar hızlı değil. Bıçakları ve silahları bir kenara bırakın. Onu ben kurtardım ve aynı hızla işini bitirebilirim.”

“Yapamazsın,” dedi Vincent olduğunu hatırladığım kişi, elinde alev alev yanan bir silahla öne çıktı. “Saniyeler içinde etrafın sarılır.”

Köpek dişlerimin görüldüğünden emin olarak gülümsedim. “Bahse var mısınız?” Logan’ı kavrayışım sıkılaştığında yine acı içinde homurdandı.

“Lütfen, lütfen yapma.” Neverra’nın sesi sessiz bir hıçkırıyla çıktı.

“Ne istiyorsun?” Herkes sessizliğe gömüldü, sesi güçlü ve emrediciydi.

Omuz silktilim. “Çok basit. Ateşkes istiyorum.”

Vincent hariç kimse gülmedi.

Liam’ın çenesi sanki bu düşünce onu iğrendirmiş gibi kenetlendi. “Benim üzerimde hiçbir güce sahip değilsin, ayrıca seninle herhangi bir pazarlık yapmak zorunda değilim. Seni şimdi, hemen şuracıkta öldürebilirim ve umurumda bile olmazsın.”

“Sen gerçekten de kendini beğenmiş, kibirli bir orospu çocuğusun, değil mi? Bu kadar güçlü olmana rağmen yine de dünyanın yıkıldı mı?”

“Sözlerine dikkat et.” Sözleri bir tehdit gibi çıkmıştı ve gerekirse tehdit edeceğini biliyordum.

Omuz silkip Logan’ın kollarını kavrayarak onu bir kalkan gibi önüme çektim. “Tamam, anlaşma yapma. Adamın zaten kan kaybından ölüyor. Neden bunu daha da hızlandırmıyorum?” Başını saçlarından tutup geriye çekerek boğazını ortaya çıkardım. Dişlerimi boynuna değdirdiğimde Neverra’nın inlediğini duydum.

“Hayır! Dur!”

Dudaklarım Logan’ın nabzının üzerinde gezinirken onları izliyordum. Liam öne doğru küçük bir adım attığında, Neverra onun kolunu ölümcül bir şekilde kavradı. Gözlerini Logan ve benden ayırmaktan korkuyormuş gibi ona bakmıyordu. “Samkiel... Liam, lütfen! Lütfen!” diye yalvardı. Neverra derin bir nefes aldı ve göz yaşlarını tutarak, “Onsuz yaşayamam,” diye fısıldadı.

Liam’ın gözlerinin öfkeyle dolmasını ve çenesinde bir kasın seğirmesini izledim. Sırtarak başımı kaldırmadan önce dilimi Logan’ın boynunda gezdirdim. Dişlerim geri çekilirken bu raundu kazandığımı biliyordum. Birliktelikleri bağlayıcıydı ve eğer reddederse sadece Logan’ı kaybetmekle kalmayacaktı. Neverra’yı da kaybedecekti. Ruh eşini kaybederse Neverra onu asla affetmezdi.

Liam’ın ifadesi bana bakarken değişmedi. “Dur tahmin edeyim. Korunma mı istiyorsun?”

Başımı salladım ve Vincent sesli bir şekilde içini çekti.

“Ama benim için değil,” dedim.

Liam o güçlü kollarını göğsünde kavuştururken bana dikkatle baktı. “Kim için?”

“Kız kardeşim için.”

Kalabalık yeniden mırıldanmaya başladı, odadaki herkesin gözü bendeydi. Neverra bile gözlerini Logan’dan ayırmadan bir anlığına bana baktı.

“Bir Ig’Morruthen neden korunmaya ihtiyaç duysun ki?”

Ben cevap veremedim Vincent araya girdi. Liam’a bakarak kılıcıyla beni işaret etti. “Bunu gerçekten düşünüyor olamazsın...”

“O benim gibi bir Ig’Morruthen değil,” diye tersleyerek Vincent’in sözünü kestim. Ben devam ederken Liam’ın başı bana doğru

döndü. “Aradıkları şeyi bulmana, onu öldürmene yardım edeceğim. Sonrasında bana ne istersen yapabilirsin. Seninim. Beni öldürebilir ya da sonsuza dek hapsedebilirsin. Umurumda değil. Ama kardeşim için dokunulmazlık istiyorum. O bu olayda masum. Her zaman öyleydi.”

Liam hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi. Bir an için, bu kadar çok şeyi açıkladıktan sonra reddedeceğinden korkmuştum.

Logan’ı biraz daha sıkıca kavrayarak tıslamasına neden oldum. “Anlaştık mı?”

“Eğer kabul edersem, bundan sonra senin için özgürlük olmayacak. İşlediğin suçların bedelini ödeyeceksin. Bunu anlıyor musun? Bize ne kadar yardım edersen et.”

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ancak umurumda değildi. Ben nasıl olsa ölecektim ama Gabby burada güvende olacaktı ve belki de sonunda hep istediği hayata sahip olacaktı. Onu güvende tutabilirlerdi ve eğer Kaden ölürse özgür olacaktı.

Eğer hayatımı yaşayamayacaksam beni kurtarmanın bir anlamı yok. Gabby’nin sözleri kelimesi kelimesine kafamda canlandı.

Başımı sallayarak onayladım. “Kabul ediyorum ama sözünden daha fazlasına ihtiyacım var.”

Bakışları sanki birinin ona şart koştuğuna inanamıyormuş gibi kısıldı. “Benim sözüm kanundur. Kimse karşı çıkamaz.”

“Üzgünüm, Charlie*. Güven sorunlarım var. Biraz daha kalıcı ve benim dünyamda geçerli bir şeye ihtiyacım var.” Gülümsemem yavaşça büyüdü. “Kanla imzala, benim ve senin kanınla, mühürlü ve bozulmaz olarak. Hemen şimdi.”

Vincent tekrar araya girdi. “Liam. Hayır.”

“Sessizlik,” diye bağırdı Liam bakışlarını benden ayırmadan. Vincent sanki aniden kimin yetkili olduğunu hatırlamış gibi olduğu yerde kaldı.

Onlara elimde kimin olduğunu hatırlatmadan önce erkeklerin bu baskınlık gösterisine gözlerimi devirdim. “Adamınız hızla soluyor. Ben sadece yaraları dağladım, iyileştirmedim.”

Neverra, Liam’ın yanına geldi ve kolundaki tutuşunu bırakmadı. “Liam, lütfen, sana yalvarıyorum.”

“Yapamazsın!” Vincent tekrar konuştuğunda Neverra ona ölüm-

* “*Sorry, Charlie*” ifadesi, bir öneriyi reddederken veya birini hayal kırıklığına uğrattırırken kullanılan yaygın bir İngilizce deyimdir. –e.n.

cül bir bakış fırlattı, bu da kadının gücünü yeniden değerlendirmeye neden oldu.

“Tik tak!” diye bağırdım, onlara kimin hâlâ kanaması olduğunu hatırlatmak için. “Kalbinin yavaşladığını hissediyorum.”

Liam omuzlarını dikleştirmeden önce derin bir nefes aldı. “Pekâlâ.”

Yumruğunu sıktı, yanardöner gümüş bir bıçak çağırırken yüzükleri parlıyordu. Avucunda bir kesik açmadan önce Neverra’dan yavaşça uzaklaştı. Etrafımızdaki kalabalık fısıldaşırken Vincent hoşnutsuz bir inilti çıkardı. Neverra ellerini ağzına götürmüş, Logan’ı kurtarmak için fırsat kolluyordu. Liam bir adım daha yaklaştı, avucunda gümüş renkli küçük bir kan birikintisi vardı.

“Demek gerçekten kanıyormuş.”

Liam, Logan ve benim önümde dururken cevap vermedi. Yüz hatları taş gibiydi ama arkadaşına bakarken yumuşadı. Gözlerimi ayırmadan, Logan’ı daha dik durabilsin diye yerini değiştirdim. Çoğunlukla kaydığı içindi fakat aynı zamanda Liam fikrini değiştirip beni öldürmeye kalkarsa diye bir kalkan olarak kullanmak içindi. Çift köpek dişlerimi aşağı indirdim ve elimi ağzıma götürerek avucumun derinliklerine kadar ısırdım.

Elimi uzattım, kan yere damlıyordu. “Benden sonra tekrarla. Soyumun kanı, anlaşma tamamlanana kadar hayatım seninkiyile mühürlendi. Kız kardeşimin hayatına karşılık sana yaratıcımın hayatını vereceğim. Kardeşim özgür, zarar görmemiş ve hayatta kalacak. Aksi takdirde anlaşma bozulacak. Ondan sonra hayatım senindir, ne yapman gerekiyorsa onu yap.”

Derin bir nefes aldığında, ben de kendi nefesimi tuttum. Geri çekilmesinden korkuyordum ama elini uzattı. Kalın, nasırlı eli benimkini sardı ve gücün akkor bir elektrik akımıyla içimde dalgalandığını hissettim. Önceki gibi yakmasa da tüm sinir sistemimi aşırı hızda çalıştırıyordu.

İşte o an büyük, korkunç bir hata yaptığımı anladım. Liam’ın gözlerine bakarken zihnimden hızlı ve ölümcül görüntüler geçti. Gücümü bilmiyordu, ne gördüğümü bilmiyordu ama ah, neler görüyordum.

Tepeden tırnağa o gümüş savaş zırhıyla kaplıydı fakat bu sefer çok daha net görebiliyordum. Üç başlı bir aslan arması göğüs zırhının ortasını kaplıyordu. Devasa gövdesini saran kaslara rağmen,

bir yırtıcı hayvanın gizliliğiyle hareket ediyordu. Zırhını kaplayan kan ve iç organlara bakılırsa, efsanelerdeki korkulan savaşçı kralın ta kendisiydi.

"Birçok ismi var ve hepsi de yıkım anlamına geliyor." Kaden'in haklı olduğunu biliyordum.

Savaş alanı tanımadığım yaratıkların küçük, kalın bedenleriyle doluydu. Bu bir katliamdı ama ordular yoktu, tırtıklı dişli dev gibi bir canavarın cesediyle Liam'dan başka kimse yoktu. Liam, derisi parçalanmış ve güçlü çeneleri hafifçe aralanmış, pullu gövdesinin üzerinde duruyordu. Atlamadan önce başının üzerinde yürümesini izledim. Çifte alevli kılıçları yere doğru salladı ve üzerlerindeki kalın sızıntıyı savurdu. Durdu, sanki beni görmüş gibi başını bana doğru çevirdiğinde irkildim.

Odadaki ışıklar titreyerek açık kalmaya çalışırken gerçek dünyaya hızla geri döndüm. Hava yoğunlaşmış gibiydi ama ikimiz de birbirimizden başka bir yere dönmedik. Vincent'ın köşeden bağırdığını duydum, Liam'a ne yaptığını düşünmesi için yalvarıyordu. Kalabalık geri çekilirken bazıları diğerlerinin kollarını tuttu. Liam Logan'a baktı, hançer gibi bakışlarıyla bana döndüğünde çenesi kasılmıştı.

"Soyumun kanı, anlaşma tamamlanana kadar hayatım seninkiyle mühürlendi. Ya kız kardeşinin hayatını sana özgür, zarar görmemiş ve canlı olarak veririm ya da anlaşma bozulur. Karşılığında senin hayatın benimdir..." Duraksadı, sonraki sözleri başka seçeneklerim olmasını dilememe neden oldu. "... yapmam gerekeni yapmak için."

Avuç içim dağlanmış gibi yandı ama Liam en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermedi. Sözler dudaklarından çıkar çıkmaz ışıklar eskisinden biraz daha parlak bir şekilde tekrar yandı. Neverra ileri atılırken Logan'ı serbest bıraktım. Yere düşmeden önce onu yakaladı, parçalanmış ve yaralanmış gövdesini kendisine doğru çekti. Logan'ın kanı ipek elbisesini lekeliyordu ama Logan bir şekilde kollarını ona dolayıp sıkıca sarılacak gücü bularak sesini çıkarmadı. Birkaç göksel de destek olmak için ona katıldı.

"Onu bir şifacıya götürmeliyiz," dedi Neverra onu kucaklarken.

Kalabalığın arasından bir göksel fırladı, bu seferki silahsızdı. Neverra'nın yanına giderek diz çöktü. "Beni takip et. Bir oda ayarlayalım."

Neverra'nın bakışları sanki bana teşekkür mü etse, yoksa beni katletse mi bilemiyormuş gibi üzerimde gezindi. Her iki durumda da fark etmezdi. Hiçbir şey söylemedim ve Liam'ın bakışlarının bana odaklandığını görmek için arkamı döndüm.

İyileştiğini hissetsem bile avucum hâlâ yanıyordu ve bir canavarı diğeriyle takas edip etmediğimi merak ediyordum.

BÖLÜM

18

LIAM

“Yani, yardım isteyen bir mesaj gönderdin ve onlar geldiğinde de içlerinden birini öldürdün. Bu doğru mu?” Tepkilerini ölçmeye çalışarak hareketlerini ve mimiklerini izledim. Şu anda Lonca’nın alt katındaydık. Üst katta personeller, Bayar Martinez’in girişinin yol açtığı hasarı onarmakla meşguldü.

Vincent yanımdan ayrılmayı reddetmiş ve kendi biriminden birkaç göksel getirmişti. Diğer ucunda oturduğu masanın uzunluğu bizi birbirimizden ayırıyordu ama havada dönen gerginlik ağır bir yükü. Öfke çok güçlü bir duyguydu. Hâlâ kanlı kıyafetlerini giyiyor olması, kül ve kalıntıların teniyle saçlarına yapışmış olması durumu hafifletmiyordu.

Binadaki her göksel enerji ile dolup taşıyordu. Sakin yüzünün altında bir güç kaynağı saklıydı. Gücünün kaynayan yoğunluğunun farkında olduğunu bile sanmıyordum.

İç çekerken omuzları çöktü, ellerini birleştirip masanın üzerine koydu. “Evet, hemen hemen. Bunu daha kaç kez açıklamam gerekiyor?”

Kalemi parmaklarımın arasında döndürürken, “Anlattığın şey hiç mantıklı değil,” dedim. “Hücrendeyken herhangi biriyle iletişim kurmuş olmana imkân yok. Her hareketini izledik.”

Kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Pekâlâ, beni işerken izlediğinizi bilmek güzel. Sanırım artık en yakın arkadaşız. Ayrıca dediğim gibi, öldürdüğüm Alistair burada olduğumu biliyordu. Değerli ekibinizde çok sayıda casusu vardı ve Peter onun akılsız kuklasıydı.”

Birkaç kişi kıpırdanıp mırıldandı, gerginlik biraz daha arttı. Eli mi kaldırdığımda oda tekrar sessizleşti. Belki de onları burada tutmak iyi bir fikir değildi.

“Casuslar mı?” Baş ağrım giderek artıyor, gözlerimin arkasında zonkluyordu. Bu yeni dünyaya uyum sağlama süreci beklediğimden daha zor olmuştu. Çok şey değişmişti ve Logan’ın tercümanlık yapmasına ihtiyacım vardı. Şakaklarımı ovuşturdum, bir süre görevden uzak kalacağını biliyordum. İyileşmesi gerekirken onu riske atamazdım.

Logan hem küçük hem de büyük savaşlarda yanımda savaşmıştı. Ötediyar’ın en güçlüleriyle mücadele ettikten sonra onun yenildiğini, paramparça olduğunu görmüştüm. O yüzden bu gece onu ölüme böylesine yakın ve gücünün ışığının titrediğini gördüğümde bir şeyler hissetmeyi ummuştum. Ancak içimde ne keder ne de korku vardı, bana bu kadar yakın olan biri için duyguların tamamen yok olması dehşet vericiydi. Belki Logan’a olan sevgimi veya dostluğumu *hissetmiyordum* ama bunu ve ona verdiğim sözleri hatırlıyordum.

“Bu casuslar sizin adamlarınıza benziyor ama bizim için çalışıyorlar,” dedi Bayan Martinez. Ona baktım, ilk kez beni uğraştırmak yerine kolayca bilgi verdiğini fark ettim.

“Bu imkânsız,” dedi Vincent. “Türünüzden biri yaklaşmış olsaydı, haberimiz olurdu.”

Ona bakıp başım salladı. “Hayır ama artık olabilir. Alistair öldü ve sahip olduğu tüm zihin kuklaları da ölmüş olmalı. Teknikteki Enrique, cephanelikteki Melissa, adli tıptaki Richard ve taktik ekibindeki Peter. Kukla ustası kül olduğuna göre birkaç ceset daha bulabilirsiniz.”

Herkes bilgiyi sindirirken oda sessizliğe büründü.

“Vincent. Diğerlerini al ve Bayan Martinez’in anlattıklarının doğru olup olmadığına bak.”

“Tüm saygımla, efendim, sizi yalnız bırakmayacağım.”

Gözlerine bakmak için döndüm, bakışlarım hiçbir tartışmaya yer bırakmıyordu. “Bu bir emirdir.” Çenesini sıkıldığını ve sözlerini geri çektiğini anladım. “İyi olacağım.”

Hızla başıma bela olmaya başlayan, sırttan kadına ters ters bakmadan önce bir kez başımı salladı. Vincent topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce boğazından kısık bir sesle hırladı. Adamları da onu takip ederek Bayan Martinez ve beni yalnız bıraktılar.

Bana dönmeden önce onların gidişini izledi. “Arkadaşlarının benden hoşlandığını sanmıyorum.”

“Sen ve senin soyun çağlar boyunca bizden birçok kişiyi öldürdünüz. Son saldırıları ve korumakla görevli olduğumuz masum ölümlülerin büyük kaybını da eklersek, senden neden hoşlansınlar ki?”

“Ah, beni incitiyorsun, Samkiel.”

Sözlerini dikkate almayarak devam ettim. “Neden onlara ihanet ediyorsun?” Bana söylemediği daha fazla şey olduğunu biliyordum ve öğrenmeye niyetliydim.

“Kötü, korkunç canavarlar böyle yapar ya da askerlerinize hangi kelimeleri öğretiyorsanız.”

Konuyu saptırmak ilginç bir beceriydi ve bu konuda usta olduğu belliydi.

“Kardeşin için dokunulmazlık istiyorsun, bunu anlıyorum. Ama bunu kabul edeceğime dair hiçbir güvence vermeden riske girdin. Bu fevri, dengesiz bir davranış ve bunun senin tarzın olmadığını zaten biliyorum. Bu da benim yardımımıza çaresizce ihtiyaç duyduğuna ve az önce ihanet ettiğin kişinin seni itiraf etmek istediğinden daha fazla korkuttuğuna inanmama neden oluyor.”

Gözleri kısıldı. “Beni hiçbir şey korkutamaz.”

“Eğer bu doğru olsaydı, burada olmazdın,” diye üsteledim.

Cevap vermediğinde gururunun daha fazla konuşmamasına neden olduğunu varsaydım. Orada sessizce otururken duyulan tek ses altımızdan ve üstümüzden gelen ayak sesleriydi. Sonunda içini çekti. “Kimin için çalıştığımı sormuştun. Adı Kaden.”

Bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Rashearim’de daha önce karşılaştığım bir isim değildi. Hedef aldıkları kişiyi düşününce, geçmişimden biri olduğunu düşünmüştüm.

“Bu ismi bilmiyorum.” Bir kenara not alıp tekrar ona baktım. “Bana bir tarif verebilir misin? Boy, vücut kütlesi, güçler? Bu tür şeyler.”

Başını sallayıp öne doğru eğilerek bunları tek tek sıraladı. O bitirdiğinde elimde küçük bir liste vardı ama yine de dikkatimi çeken bir şey yoktu.

“Şu son güç, toprağı bükebildiğini söylemiştin? Nasıl yani?”

Omuz silkerek çenesini elinin üzerine koydu. “Şu alevli portal denen şeyi var. Nereye gittiğini bilmiyorum, sadece içeri giren dışarı çıkmıyor.”

“Peki ya bahsettiğin diğer yaratıklar, neden bu kadar körü kö-

rüne takip ediyorlar? Kardeşin üzerinde olduğu gibi onlar üzerinde de güç sahibi mi?”

Sırtını dikleştirdi ve enerjisi yükseldi. Ne zaman biri kardeşinden bahsetse, her zaman içgüdüsel bir tepki verdiğini fark ettim. O da bunu biliyordu ve zırhındaki çatlağı gizlemeye çalışarak bakışlarını kaçırdı. Boğazını temizleyip, ellerini kasıtlı olarak masanın üzerine koydu. “Onlara göre Kaden, Ötediyar’ın Kralı.”

Konuşurken bu bilgiyi not ettim ve bu kez bakışlarımı kaldırmadım. “Ötediyar’ın Kralı yok çünkü Ötediyar diye bir yer yok. O diyar ve içindeki tüm yaratıklar sonsuza dek mühürlendi...”

“Evet, biliyorum. Bin yıl kadar önce.”

Ellerimi önümde kavuştururken bakışlarımı kaldırdım. “Güzel. Geçmişini biliyorsun. Onun için çalışmanın nedeni bu mu?”

Kelimelerini dikkatle seçiyordu ama yine de sorularına cevap veriyordu. “Çalışmak, evet ve daha fazlası.”

“Daha fazlası mı?”

Omuz silkti. “Şey, onu beceriyordum.”

Kelime bir anlam ifade etmedi. “Becermek?”

Başını arkaya attı ve güldü, ses tonu alaycıydı. “Ah, Tanrım, bu senin hakkında çok şeyi açıklıyor. Her neyse, seksten bahsediyorum. Bilirsin, yakınlık, iki ya da daha fazla insanın yaptığı şey, genellikle kıyafetsiz ama bazen de kıyafetli?”

Eliyle açıklayıcı bir hareket yaptı ve ben de iç çekerek elimi indirmeden önce burnumun kenarını ovuşturdum. Sabrım taşmaya başlamıştı. Nasıl bu kadar kana susamış bir canavar olup da içinde bulunduğumuz vahim durumu hafife alabildiğini anlamıyordum. “Evet, bunun ne olduğunun farkındayım ve konuyla ilgisi yok. Bana birlikte çalışabileceğim bir şey lazım, geçmişteki etkileşimler değil. Neler yaşadığınız umurumda değil, sadece senin nasıl faydalı olabileceğin umurumda.”

Kollarını kavuşturup masaya yaslanırken küçük bir kahkaha attı. “Madem dürüst davranıyoruz, seni ya da sahip olduğun bu değerli aileyi yenmesi veya öldürmesi umurumda değil. Dediğim gibi sana yardım edeceğim ama sadece Gabby anlaştığımız şeyi alırsa. Geri adım atmaya ya da bana ihanet etmeye kalktığın an ölürsün.”

Tehditlerinin benim için hiçbir anlamı yoktu. Ondan çok daha kötü yaratıklarla savaşmış ve onları öldürmüştüm. Ayrıca, kaç gece dilemiş olursam olayım ölümsüzdüm. Gerçek ölümsüzlük, tüm

dünyanın kurtuluşu için bana dayatılmıştı. Bu, yalnız ve tehlikeli bir yükü.

“Kanla mühürlendi, yani söz verdim.”

Omuz silkerek arkasına yaslandı. “Daha azı için ihanet eden daha büyük adamlar gördüm.”

“Seninle birlikte olan diğer ikisi kim? Sen ve Kaden eş olduğuna göre, onlar senin çocukların mı?”

“Ne!” Bu kelime neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı. Tiz sesi kulaklarımı acıttı ve irkildim. Yüzünde saf bir tiksinti ifadesiyle başını salladı. “Kaden’la ben eş değiliz ya da sizin inandığınız her neyse ve benim çocuğum yok. İnsanların eğlenmek için seks yaptığını biliyorsun, değil mi?”

“Bunun oldukça farkındayım ama benim dünyamda çiftleşen bir Ig’Morruthen çifti, ebeveynlerinden çok daha ölümcül yaratıklar yaratır. Bu nadir ama mümkün. Ben sadece varsaydım ki...”

Elini kaldırdı, avuç içi bana dönüktü. “Lütfen, asla varsayımda bulunma. Onlar benim kardeşlerim ya da ben onlara öyle diyorum. Beni Kaden yarattı ama onlar geldiği boyuttan onu takip ettiler.”

“Boyut mu?” Kaşlarımı çatıtm. “Diyarlar gibi mi?”

Başını sallayarak onayladı.

Mümkün değildi.

Yanlış anlamış olmalıydı ya da Kaden olduğunu iddia eden adam bir yalancıydı. Babam ve eski tanrılar savaşmış, bu da çağlar önce o boyutların kapanmasına yol açmıştı. Hiçbir şey kaçmamıştı, özellikle de o kadar güçlü ya da kadim bir şey ama şimdiye kadar gördüklerimi inkâr edemezdim.

“Senin sahip olduğun güce sahip kaç kişi var?” diye sordum.

Onunla tanıştığımdan beri yüz ifadesi ilk kez yumuşamıştı. Ne sahte bir küstahlık ne de uygunsuz yorumlar vardı. Sadece gözlerinin derinliklerine hüznün kazınmıştı. “Sadece ben varım.”

Göğsüm, saklamak için elimden geleni yaptığım bir anının yankısıyla sızladı. Bir anlığına bir şeyler hissettim. Kısa ve geçiciydi ama bunu söyleme şekli içimde bir duyguyu tetiklediğinde, bir an için herhangi bir şeyi hissetme yeteneğimin tadını çıkardım. Geldiği gibi hızla gitti, bir umut çırpıntısı gerçekliğim tarafından söndürüldü.

“Ama...” Boğazımı temizledim, doğrulup ellerimi kavuşturdum. “Diğerleri, yoldaşların, onlar da mı Ig’Morruthen?”

“Evet ama sadece ben Kaden’in gücünden yaratıldım.”

“Seni o mu yarattı? Nasıl?”

Sanki hatırası çok acı vericiymiş ve zihnini zehirlemiş gibi bakışlarımdan kaçındı. Bu benim de yakından bildiğim bir şeydi. “Kız kardeşim ölüyordu. Ben hayatımı ona teklif ettim, o da kabul etti. Bilmen gereken tek şey bu.”

Söylediği her şeyi yazdım. “Pekâlâ. Öyleyse daha önce ölümlüydün. Nereden geldin?”

“Eoria.”

Sözcüğü söylerken nefesi kesik kesikti, sesi sert ve soğuktu. Odadaki enerjinin değiştiğini hissettiğimde onu dikkatle izledim. Bu isim tanıdıktı, nedenini hatırlamam biraz zamanımı aldı.

“Eoria bin yıl öncesine dayanan kayıp bir uygarlık.”

Tüm gücü ve gizemiyle gözleri benimkilere odaklandı. “Kayıp değil. Sizin düşüşünüzle birlikte yok oldu.”

Bu yaşının tahmin ettiğimden çok daha büyük olduğunu gösteriyordu. Görünüşü ve konuşmasının doğallığı beni şaşırtmıştı. Devam etmeden önce bir sayfa çevirdim. “Yani bunca zamandır senden başka bir tane daha yapmadı mı?”

“Denedi ama başarısız oldu. Onun kanmdan yaratılanlar, ölümlü duygulardan yoksun bu kanatlı canavarlara dönüştüler. Sadece ona sadıklar, onun her emrini yerine getiriyorlar. Onlara Irvikuva deniyor.”

Sonraki not olarak bunu yazdım. “Bu *Irvikuvaları* daha önce duymamıştım. Bunlardan kaç tane var?”

“Ah, bir ordu kadar,” dedi. Sanki bu tüm durumu son derece vahim hâle getirmiyormuş gibi sesi umursamazdı.

“Yani bu türden daha yüksek rütbelisin? Öyle mi? Bunu doğru mu ifade ediyorum?”

Başını salladı. “Evet, öyle denebilir. Senin için El neyse biz de oyuz. Tobias, Alistair ve ben onun generalleriyiz, yakın zamanda ikisini kaybetti.” Elleri yumruk olurken ifadesi düzleşti. “Diğerlerine göre siz, birbirinize karşı biraz daha nazik görünüyorsunuz. Bazıları onun yalnız olduğunu, eşitinin olmadığını falan söylüyor ama bana eşitiymişim gibi davranmıyor diyelim.” Neyi açığa vurduğunu fark etti ve ellerini saçlarında gezdirmeden önce odaya baktı. “Her neyse. Duyduğuma göre Alistair ve Tobias da onunla gelmiş. Bunu hiç sorgulamadım. Tek endişem kız kardeşim ve hayatta kalmaktı.”

Daha önce düşündüğümde çok daha büyük bir tehdit oldukla-

rını anlamam için fazlasıyla bilgi vermişti. Eğer gerçeği söylüyorsa ve dedikleri doğruysa, yakın zamanda evimden geriye kalanlara dönemeyecektim.

“Bu akşamki size son sorum, Bayan Martinez, hepinizin aradığı şey nedir?”

Sanki ona en basit soruyu sormuşum gibi bana baktı. Kalın, koyu renk kirpikleri şaşırmış gibi bir kez kırıştı. Aurası değişerek, bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlattı. Onun aslında ne kadar ölümcül olduğunu bir kez daha gördüm.

“Bunu bilmiyor olmana çok şaşırdım. Kaden, Azrael’in Kitabı’nı istiyor.”

Azrael.

Odanın kapıları açıldı. Miğferimi kolumun altına sıkıştırmış, uzun beyaz ve altın rengi şeritler arkamda süzülürken içeri girdim. Logan ve Vincent, mızraklarını çekmiş, aynı gümüş savaş zırhını giymiş hâlde peşimden geliyorlardı. Dünya bir kez daha sarsıldı-ğında, Azrael’in çalışma odasının duvarlarındaki kadim parşömenler yerlerinden fırladı. Tavan çatladı ve büyük masanın üzerine ince, beyaz tozlar yağdı. Azrael aceleyle etrafta dolanarak mümkün olduğunca çok eşyayı çantasına dolduruyordu.

“Zamanımız kalmadı.”

Başını bana doğru çevirdi, uzun siyah saçları yüzünün iki yanında örülmüştü. Cildindeki koyu mavi çizgiler, davetsiz misafirimiz karşısında bir ton daha aydınlandı.

“Hayır, baban yeni dünya için götürebildiğimiz kadarını götürmemi istedi.”

Sesim taş gibi sertti. “Yeni bir dünya olmayacak. Sadece seçilmiş birkaç gruba tahliye edebiliriz. Savaş burada ve sana savaş alanında ihtiyacım var.”

Çantayı masadan alıp göğsüne bastırırken kollarındaki kaslar gerildi. “Yapamam,” dedi, ses tonuna öfke karışmıştı.

“Yapabilirsin ve yapacaksın.” Logan’a doğru başımı salladım. Öne doğru bir adım atarak başka bir mızrak daha çağırdı. Duraksadı, kolunu uzatmış Azrael’in mızrağı almasını bekliyordu.

“Yapamam!” diye bağırdı avucunu masaya vurarak. “Victoria hamile. Bebeğimi habasız bırakmayacağım.”

Çenemdeki kaslar gerildi. Bu Azrael’in son zamanlardaki den- gesiz davranışlarını açıklıyordu. “Bebek mi?”

Vincent ve Logan bana baktılar ama konuşmadılar.

"Özür dilerim, kralım. Emirlerinize uyup halkımız için en iyi olanı yapmalıyım ama ailemi de düşünmek zorundayım. Eğer siz düşerseniz, eğer dünya düşerse, hayatta kalanlara yardım edebilecek kadar güçlü bir silah yaratabilirim. Ancak ölürsem bunu yapamam."

Azrael, El'in taktığı yüzükleri dövmeme, metal ve mineralleri şekillendirmeme yardım eden kişiydi. Sadakati Tanrı Xeohr'a bağlı olsa da o benim dostumdu.

"Sebebi ne olursa olsun bunun ihanet olduğunu biliyorsun, değil mi? Biz savaştayken nöbet yerini terk etmek?"

"Farkındayım ve gerekirse savaşmaya hazırım."

Bir kez başımı sallayıp arkama uzandım. Azrael doğruldu, çantasını bıraktı ve gümüş ışıktan yapılmış bir silah çıkardı. Logan ve Vincent beni korumak için öne çıkarak benim infaz emrini vermemi beklediler.

Arkamdan üç uzun şerit kopardım ve bir adım öne çıkarak ellerine bıraktım. "Çocuğunuz için. Eğer bu dünyayı kurtaramazsam, umarım başka bir tane bulabilirsin."

Elindeki gümüş silah kaybolurken gözlerinde belli belirsiz, ıslak bir parıltı vardı. Elini şeritlere dolayıp çantasını kaptı. Bir elini omzuma koydu ve bana hafifçe gülümsedi. "Sen onun gibi değilsin. Diğer tanrılar bunu göremediği için çok üzgünüm."

Bayan Martinez'in yüzü tekrar görüldüğünde anılar kayboldu.

"Korkarım sen ve yoldaşların yanıyorsunuz. Azrael'in Kitabı diye bir şey yok. O öldü. Yalnızca bir efsaneydi."

Tek kaşını kaldırdı ve tırnaklarını masaya vurdu. "Senin için de aynı şeyi söylemediler mi?"

Sandalyeme geri oturup nefesimi verdim. "Bu başlangıç için fazlasıyla yeterli bir bilgi. Eğer onu koruyacaksam önce kız kardeşinin yerini öğrenmem gerekecek. Onlardan birini öldürdün ve ona düşman oldun. Söylediklerine bakılırsa, Kaden muhtemelen ona karşı bir hamle yapacaktır."

Duruşunu dikleştirdiğinde gözleri parladı. Sandalyesinden sıçradığında neredeyse sandalyeyi devirecekti. "Evet, tabii ki. Kıyafetlerimi değiştirmem gerek. İğrenç durumdayım."

"Buna katılıyorum ama ben yokken bunu yapmak için bolca vaktin olacak."

Kaşları çatıldı. “Ama ben de seninle geliyorum.”

Öne doğru eğilip defteri aldım, ayağa kalkarken kapattım. “Hayır, korkarım gelmiyorsun.”

“Ah, evet, geliyorum.”

Elimi salladığımda arkasındaki çift kanatlı kapı açıldı ve birkaç göksel içeri girdi. Başını onlara doğru çevirdiğinde, taşıdıkları rünlerle kaplı gümüş zincirleri görünce yüz hatlarına saf bir öfke ifadesi yerleşti.

“Kelepçe mi? Yine mi kelepçe? Cidden mi? Sana yardım ettim.”

“Zar zor.” Ellerimi arkamda birleştirdim ve devam etmelerini bekledim. “Ama gerçek şu ki sana güvenmiyorum. Kız kardeşini aldıktan sonra beni sırtımdan bıçaklamaya kalkışmayacağına da güvenmiyorum. Bunu yapabileceğini çoktan kanıtladın. Bu yüzden, ben dönene kadar seni aşağıdaki hücrede bekleteceğim. Umarım kız kardeşin daha fazla işbirlikçidir.”

İlerleyen göksel muhafıza hırladı. Duraksayıp bana bakmak için döndü. Bana dik dik bakarken gözleri parlıyordu. “Gitmeyeceğim.”

Sabırım tükenip ona doğru ilerleyerek alanını işgal ettiğimde ışıklar titredi. Ondan birkaç santim uzakta durarak bana bakması için başımı geriye doğru eğmeye zorladım ama o yerinde durdu. Tavır ve davranışları boyunu olduğundan daha uzun gösteriyordu ancak ona bu açıdan bakınca aramızdaki boyut farkını fark ettim. Birinin alanını işgal etmek, Rashearim’de öğretilen bir korkutma taktiği idi. Genellikle zayıflar geri çekilirdi ama Bayan Martinez’i tanıdığım için bunu yapmayacağını biliyordum. “Ya gideceksin ya da seni kendim taşıyacağım.”

Bana dik dik bakarken dudaklarının kenarı kalktı. “Buna cüret edemezsin.”

Onu bırakmam için yaptığı başarısız girişimler sadece... başarısız girişimlerdi. Onun hakkındaki ilk izlenimim doğrudu. Eğer bir *Riztoure* canavarıyla karşılaşmış olsaydım, ona oldukça benzerdi. Köşeye sıkıştıklarında, ne pahasına olursa olsun saldırırlardı ve o da şu an bunu yapıyordu. Omuzlarımla sırtımın üst kısmında ulaşabildiği her yeri tırmalıyor, vuruyor ve ısıırıyordu. Sinir bozucuydu ama çok az etkisi oluyordu, bu da onu daha da sinirlendiriyordu.

“Bırak beni!” diye bağırıp yan tarafıma bir yumruk daha indirdi.

“Sana barışçıl bir şekilde gitmeni teklif ettim ama sen reddettin. Tıpkı adamlarımdan biri sana kelepçe taktığında reddettiğin ve burnunu kırdığın gibi. Yani bu, Bayan Martinez, senin suçun.”

“Neye gülüyorsunuz?” diye hırladı. Bana sormadığını, bizi takip eden ekibin bir üyesine hitap ettiğini biliyordum. Yanından geçtiğimiz gökseller hiçbir şey söylemedi ve tahmin ettiğim gibi ona yaklaşmak istemedikleri için bizden uzak durdular.

Koridorun sonundaki düz beyaz kapıya ulaştığımızda omzumun üzerinde duruşunu düzelttim. Boştaki elimi kaldırdım ve küçük elektronik kutu canlanarak avucumun üzerinde ince bir ışık geçirdi. Kapının kenarları aydınlandı, tıslayarak açılmadan önce yüzeyinde paralel çizgiler hâlinde ışıklar yanıyordu. Bu sadece Bayan Martinez’i kaçma çabalarını artırması için cesaretlendirdi.

“Bu çok saçma.” Beni bir kez daha tırmaladı. “Sen neyden yapıldın? Çelikten mi?”

Kapının arkasındaki koridor girişimizle aydınlandı. Burada Arariel’dekinden daha az hücre vardı ama bana sadece bir tane lazımdı. Ucu açık bir alanın önünde durdum ve hızlı bir geri adım atmadan önce onu ayaklarının üzerine indirdim.

Tabanları yere değdiği anda bana saldırdı. Birkaç gümüş parmaklık önüme düştüğünde kısa sürede bu eylemi son buldu, üzerlerinde yazılı rünler saat yönünün tersine daireler çiziyordu. Arkasındaki hücre aydınlanırken, duvara iliştirilmiş metal yatak ve en arkadaki küçük banyo göründü.

“Ciddi misin?!” diye söylendi kollarını kavuşturarak. “Yani adamını geri getirmenin hiçbir anlamı yok muydu?”

Başımı hafifçe eğerken ellerimi arkamda birleştirdim. “Lütfen, birkaç soruya yanıt verdin diye aramızda herhangi bir güven bağı oluştuğunu sanma. Sen tehlikeli bir suçlusun. Sana güvenmiyorum ve başka kimsenin hayatını riske atmayacağım. Ben dönene kadar burada güvende olacaksın.”

Sözlerim üzerine yüz ifadesi değişti, ellerini kaldırıp parmaklıkların etrafına sararken yüzünde çaresizlik ifadesi belirdi. Teni cızırdayıp avuçlarından küçük dumanlar yükselse de bana bakarken irkilmedi ya da herhangi bir acı belirtisi göstermedi.

“Lütfen, seninle gelmeme izin ver. Gabby seni tanımıyor ve bensiz gidersen korkar.”

Arkamı dönmeden önce bir kez başımı salladım. “O iyi olacak.”

“Samkiel!” diye bağırdığında durdum, omuzlarım gerildi. Bu isimden nefret ediyordum ve bir parçam bu ismi sadece benden bir tepki almak için kullanıp kullanmadığını merak ediyordu.

Sakinleştirici bir nefes alıp ona döndüm. “Ben yokken Vincent seni izlemek için aşağıda olacak. Hücrende temiz giysilerin olmalı ve bir duş almak isteyebilirsin. Eğer gizliliğe önem veriyorsan, Vincent gelmeden önce üstünü değiştirmeni öneririm çünkü ben dönene kadar yanından ayrılmayacak.”

“Lütfen, seninle gelmeme izin ver,” diye yalvardı. O iri ela gözleri ve kalın kirpikleriyle bana baktı. Bu numaraya kaç erkeğin kanmış olduğunu merak ediyordum.

“Hayır.”

“Samkiel!” diye bağırdı ben ona sırtımı dönerken. Öfkesini serbest bıraktığını, teninin parmaklıklara çarparak cızırdadığını duyabiliyordum. Gökseller beni dışarı kadar takip etti, kalın kapı arkamızdan kapandı ve onun itirazlarının sesini kesti. Ana salonda duraksadığımızda bana en yakın olan göksele doğru döndüm.

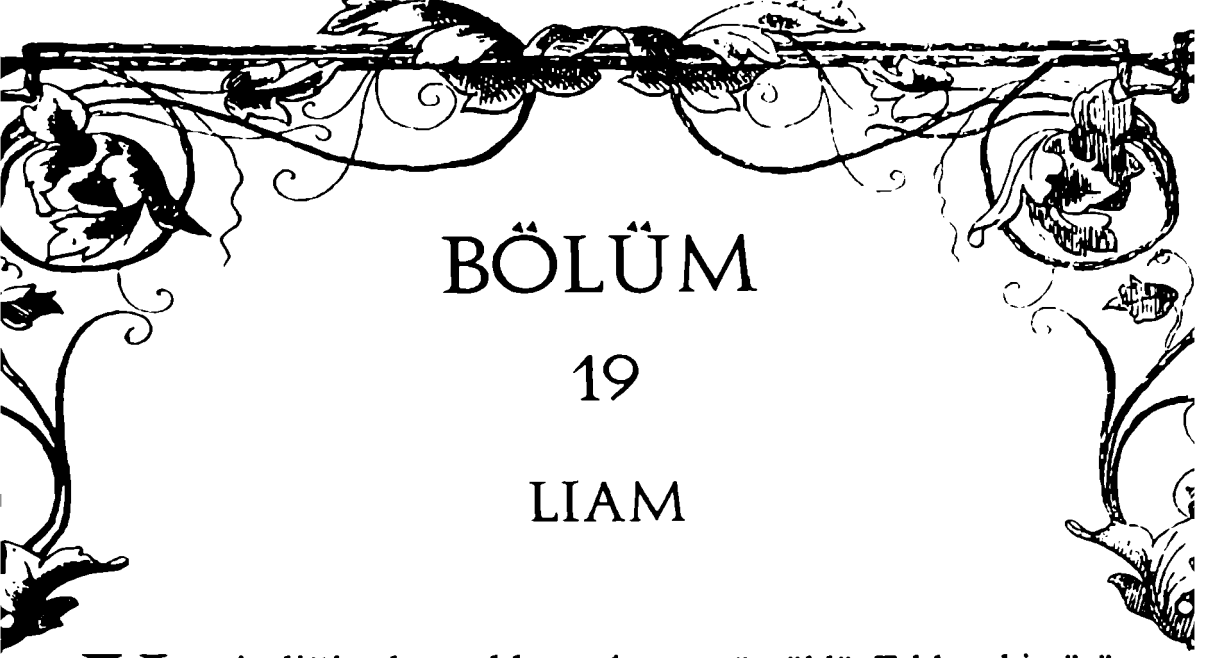
“Bahsettiği adresi bulabildin mi?”

Küçük bir tableti çevirdiğinde ekranda birkaç resim belirdi. Beyaz kumlu bir sahili kaplayan ağaçlarla geniş bir okyanus gördüm. Küçük kubbeli binalar ve bir sürü penceresi olan büyük bir bina vardı. Açık seçik giyinen ölümlüler her yerdeydi. Tableti alıp görüntülere bakarken yaklaştırdım.

“Burası onun olduğunu düşündüğümüz yer. Bir tür tatil köyüne benziyor.”

“Pekâlâ.” Tableti geri verip gitmek için döndüm, onlar beni takip etmeye başlarken omzumun üzerinden konuştum. “Vincent’la kalın. Korkarım misafirimiz ben dönene kadar pek de işbirlikçi davranmayacak.”

Onları orada bırakırken duyulabilir bir yutkunma ve ayak sürümelerinin sesini duydum.

BÖLÜM

19

LIAM

Yere indiğimde ayaklarım kuma gömüldü. Tabletteki görüntülerden doğru yerde olduğumu anladım. Sandsun Adaları güvenli ev için tuhaf bir yerdi ama diğer büyük kara parçalarından uzaklığı düşünüldüğünde belki de kötü bir yer değildi. Birkaç ölümlü yanımdan geçerken gözleri üzerimdeydi ve kıyafetim hakkında fısıldaşıyorlardı. Bu ortam için üstümde gereğinden kalın kıyafetler vardı.

Dalgalar kıyıya çarpıyor, sürekli bir bas tınısı duyuluyordu. Baş döndürücü çığlıklar ve kahkaha feryatları havayı yararak irkilmeme neden oldu.

Savaşta değilim

Savaşta değilim.

Bu işi bir an önce bitirmem gerekiyordu. Yükselen kalp atışlarımı düzenlemek için bir nefes aldım. Ayaklarımin altındaki rustik tuğla yol, kıvrıla kıvrıla ilerleyerek birden fazla yöne ayrılıyordu. Bir tanesi öndeki çok pencereli devasa binaya gidiyordu. Tesiste ikamet eden herkesin sesini, kahkahalarını, horlamalarını ve zevk çığlıklarını duyabiliyordum. Saydığım kalp atışlarına göre burada iki bin yedi yüz kırk dört ölümlü vardı.

Burası bir saklanma yeri değildi ama yine de akıllıca bir taktikti. Bayan Martinez kendisi için değerli olan bir şeyi saklamak istediye, onu göze çarpmayacağı büyük bir grubun içine koymak iyi bir fikirdi. Birkaç ağacın altından geçtim, patika, etrafında oturan ya da yüzen birçok insanın bulunduğu iki büyük su havuzunun çevresinden dolanıyordu. Okyanusun sadece birkaç metre ötede olduğu düşünüldüğünde bu aptalca görünüyordu ama bunun normal bir davranış olup olmadığını bilecek kadar ölümlülerin etrafında bulunmamıştım.

Binaya girerken gözlerimi korudum. Işıklar neredeyse Onu-
na'nın yörüngesinde döndüğü güneşten bile daha parlaktı. Durak-
sadm, içimi bir tedirginlik kapladı. Birkaç kişi kendi aralarında
fısıldaşırken hareketlerinin ortasında durup bana bakıyorlardı. Beni
tedirgin eden bu değildi, doğduğum günden beri sohbetlerin merke-
zindeydim. Hayır, başka bir şey vardı fakat ne olduğunu tam olarak
kestiremiyordum. Odayı gözden geçirdim ama sadece ölümlülerin
kalp atışları bu ana alanı ve üstümdeki katları kaplıyordu. Neydi
bu? Birkaç dakika araştırıp hiçbir şey bulamadıktan sonra, sadece
seslerin beni etkilediğini düşünerek bu hissi üzerimden attım.

İnsanlar lobinin ortasında su püskürten devasa bir heykelin et-
rafında toplanmıştı. Büyük saksı bitkileri odanın köşelerini süslü-
yordu. Duvarlardan biri şeffaf camdan ibaretti ve adanın geri kala-
nına bakan nefes kesici bir manzara sergiliyordu. Birkaç ölümlü,
Lonca'dakiler gibi iki uzun, büyük beyaz masanın yanında veya
etrafında duruyordu. Oradaki personel konuklara yardım ediyor,
sorularını yanıtlıyordu. Belki de gitmem gereken yer orasıydı?
İlerledim, üst kata çıkmanın bir yolunu aradım. Eğer bulamazsam,
soracaktım.

“Affedersiniz, efendim? Kaybolmuş gibi görünüyorsunuz. Size
yardımcı olabilir miyiz?”

İki adam önüme geçerek beni durmaya zorladı. Benden birkaç
santim kısaydılar, aynı siyah kıyafeti giymişlerdi ve göğüslerinde
mavi beyaz dikdörtgen bir sembol vardı. Duruşları bana burada
önemli bir pozisyonda olduklarını gösteriyordu.

“Evet, yirmi altıncı kata nasıl ulaşabilirim? Doğru mu soruyorum?”

“Dinle, dostum. Eğer sen o katta oturuyor olsaydın yirmi altıncı
kata nasıl çıkılacağını bilirdin.” Soldaki adam konuştu, uzanıp om-
zuma vurdu. Eline bakmak için başımı çevirdim.

“Lütfen, bana dokunma.”

Nefes nefese kalıp elini geri çekerek göğsüne yasladı. “Orospu
çocuğu, bu şimdiye kadar hissettiğim en güçlü elektrik akımıydı.”

“Bu da ne...”

Arkamdan bir ding sesi geldi ve döndüğümde bir asansörün açık
olduğunu gördüm. Arkamdan gelen bağırıslara ve geçmeme izin
vermek için kenara çekilen ölümlülere aldırmadan asansöre doğru
yürürken birkaç ölümlü asansörden çıktı. Tam kapılar kapanırken
içeri süzıldüm.

Panelde birkaç sembol yanıyordu, yazılar bana yabancıydı. Çocukluğumdan beri ezberlediğim her bir diyardan, her bir dil bey-nime hücum etmişti. Logan burada benimle olmalıydı, her zaman olduğu gibi bana yardım etmeliydi. Ellerimi kaldırıp yüzüme sürdüğümde ışıklar söndü.

Logan'ı ve Bayan Martinez ona destek olurken nasıl yığıldığını düşündüm, vücudu dövülmüş ve kanlar içindeydi. En kötüsü de onu kanlar içinde, ölmek üzereyken görmeme rağmen tek bir şey bile hissetmememdi. Göğsümde babamın öldüğü zamanki gibi bir acı, onu bir ödül gibi sallandıran yarattığı yok etmemi söyleyen muazzam bir güç dalgası yoktu. Gerçekten mahvolmuştum.

Eski tanrılar hakkında söylenenler doğrudu, duyguları zamanla kristalleşir ve onları taştan daha sert hâle getirirdi. Çocukken, babam bana onların heykellerini göstermiş ve duygularımızın bizi tanımlamasına izin vermememiz gerektiğini öğretmişti. Eğer gerçekten seversek ve bu sevgiyi kaybedersek, kalbimiz kırılırsa, bu bizi yok ederdi. Kendimi kaybetmenin eşiğinde olduğumu biliyordum. Bunu Zekiel öldüğü anda anlamıştım. O benim en eski arkadaşlarımdan biriydi ve ben hiçbir şey hissetmemiştim.

Hatırladıkları kişi olmam için bana yalvaran bakışlardan uzaklaşmak için sadece eve gitmek istemişim. Bu yüzden buradaydım. Bayan Martinez'in kız kardeşini bulmalı ve tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlamalıydım. Böylece savaştan kaçıp eve dönebilirdim. Ellerimi yüzümden çektim ve gözlerimi açtım. Tamam, odaklanmam gerekiyordu. Küçük düğmeleri inceleyerek Logan'ın ilk geldiğinde bana gösterdiği dilleri, görüntüleri düşündüm. Harfler, sayılar ve işaretler vardı. Bekle, sayılar, yirmi altıya ihtiyacım vardı. Zihnim bağlantı kurdukça görüntüler bulanıklaştı. Gözlerimi kıptım ve aniden onları okuyabildim.

Yirmi altı sayısına bastığımda düğme aydınlandı.

Asansör, kapıların sıralandığı uzun bir koridora açıldı. Parlak bir taş zemine çıktım ve nasıl ilerleyeceğimden emin olamayarak duraksadım. Küçük bir omuz silkmeye kapıları çalmaya başladım. Birkaç garip konuşmadan sonra nihayet aradığım kapıyı buldum. Belli belirsizdi, neredeyse hiç yoktu ama gücün uğultusunu hisse-

debiliyordum. Ablasının öfkeli bir orman yangını olduğu yerde o küçük bir alev parıltısı gibiydi. Taşıdığı koku, Bayan Martinez'in baharatlı tarçımına benziyordu ancak içinde daha saf bir şey vardı. Kapıyı hafifçe çalıp bekledim.

“Kim o?” Hafif bir sesin cevap verdiğini duydum. Bunu küçük bir tokat sesine benzeyen bir ses ve fısıltıyla söylenen “Kahretsin,” sesi takip etti.

Kafamı kaşıdım, onu korkutmadan bunu nasıl doğru ifade edeceğimi düşünüyordum. “Bayan Martinez benim için çalışıyor ve sizi almam için beni o gönderdi.”

Bunun yeterli olduğunu umuyordum. Yere değen ayak sesleriyle içeriden gelen hışırtıları duydum. Sonra büyük bir gürültü ve daha fazla hışırtı oldu. İçeride ne yaptığını merak ederek kapıya bakarken, “Bir dakika,” dediğini duydum.

Ellerimi arkama koyup sabırla beklemeye başladım. Küçük bir ding sesiyle koridorun sonuna doğru döndüm. Asansör açıldığında sanki biri inmiş gibi duraksadı ama orada kimse yoktu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, derin bir nefes çekerken burun deliklerimin açıldığını hissettim. Koridorda küçük bir esinti vardı ancak ne bir koku ne bir ayak sesi, hiçbir şey yoktu.

Tuhaf.

Küçük bir tıkırtı dikkatimi tekrar kapıya çekti ve kapı gıcırdayarak açıldı. Kardeşinin Bayan Martinez'e çok benzediğini fark edecek kadar zamanım olmuştu ama bazı farklılıklar vardı. Uçlara doğru daha açık bir renk alan saçlarının tepesi daha koyuydu, aurası dikkat çekiciydi. Işık saçarak etrafında dans ediyordu, sakin ve huzurluydu. Ona baktım, renkleri inceledim, kolu sallanırken renklerin koyu bir yoğunluğa dönüşmesini izledim.

Terk edilmiş bıçaklardan biri karnıma saplandı. Bıçağı karnımda bırakıp iki eliyle ağzını kapattı. Ellerimi kalçalarımın altına koyup aşağıya, ardından tekrar ona baktım. Gözleri büyüdü ve ben iç çekerken birkaç adım geri çekildi. Hançerin kabzasını kavrayıp karnımdan çıkardım. “Görünüşe göre kız kardeşine sandığımdan daha çok benziyorsun.”

Gözleri irileşmişti ama bakışları arkama odaklanmış, bedeni korkuyla donmuştu. Ensemde bir karıncalanma hissettiğimde içgüdülerim alarm verdi. Arkamda beliren üç figürle yüzleşmek için hızla döndüm. Dış hatları insana benziyordu fakat üzerlerinde du-

man bulutları dans eden karanlık bir boşluktan başka bir şey değillerdi. Gözlerinin ve yüz hatlarının olması gereken yerde sadece karanlık vardı.

Elimdeki terk edilmiş bıçağı çevirip en yakınımıdaki şekilsiz kafatasına sapladım. Sarsılıp milyonlarca karanlık parçacığa ayrılırken attığı çığlık havaya karıştı. Yanındaki iki figür, sanki soydaşlarının kalıntılarına bakıyormuş gibi başlarını eğdiler.

Dikkatlerini tekrar bana yönelttiler, elleri aynı anda bükülürken avuçlarında terk edilmiş bıçakların daha büyük kopyaları oluştu. İkisi birden başımı hedef alarak savurdular. Odaya dalıp dehşete düşmüş kıza bakmak için dönmeden önce kapıyı çarparak kapattım.

Elini tuttum ve hançerin kabzasını avucuna yerleştirerek parmaklarını sıkıca hançerin etrafına kapattım. “Al bunu. Bu kapı fazla dayanmaz ve korunmaya ihtiyacın olacak.”

Bir eline, bir bana sonra tekrar eline baktı.

Bir bıçak kapıya saplandığında tahta parçaları halıya düştü. Omuzlarından tutup sarsarak onu o kendinden geçmiş hâlden kurtarmaya çalıştım.

“Gabby, odaklan! Bulabildiğin herhangi büyük bir nesnenin arkasına saklan,” diye emrettim.

Ağzını kapatarak koşup büyük kanepelerden birinin arkasına saklandı. Kapı menteşelerinden çıktı, odanın öbür ucundan bana doğru fırladı. Kapıyı savuşturup iki gölge figürle yüzleşirken, omuzlarımdaki toz ve tahta parçalarını silkeledim.

“Bu oldukça kabaydı,” dedim. Odanın ışıkları titrediğinde, gözlerimin o saf gümüş parıltısına dönüştüğünü anladım. Beyaz düğmeli gömleğimin kollarını sıvadım.

“Sanırım Kaden sizi bu kıızı geri almanız için gönderdi?” diye sordum. Bana doğru istikrarlı bir şekilde ilerlemelerini izliyordum. Pencereden içeri süzülen güneş ışığına adım attıklarında, tamamen gölge olmadıklarını ve eski savaş kıyafetleri giydiklerini görebiliyordum. Ne konuştular ne de soruma cevap verdiler.

Pekâlâ o zaman.

Alev almış silahı çağırdığımda sağ elimdeki tek yüzük titreşti. Biçimsiz yüzleri silaha doğru eğildi ve dört form daha duvarlardan geçerken hafif bir esinti daha hissettim.

“İlginç.”

Kılıcımı döndürdüm ve bana en yakın olan ilerlerken öne doğ-

ru adım attım. Metal metale çarptı, saldırısını engelleyip kılıcımı karanlık kafatasına savurdum. Diğer hayalet yaratık yandan bana doğru geldiğinde dönüp onun kılıcıyla çarpıştım.

Bıçaklarımız birbirine kilitlenmişken onlar saldırdı, ben geri çekildim. Göz ucuyla bir tanesinin yanımdan geçip gittiğini gördüm.

Bir elimi kılıcımın kabzasından çekip ikinci bir bıçak çağırdım. Yumuşak bir hareketle dönerek hançeri yaratığa fırlattım, yaratık kadına ulaşmaya çalışırken onu duvara sapladım. Dönüşümü tamamladığım sırada kullandığım ivmeyle dövüştüğüm yaratığın bacaklarını yerden kestim. Yere düştü ve ben de tek dizimin üzerine çökerek bıçağımı göğsüne sapladım.

Çılgılık atıp küle dönüşmeden önce bıçağa uzandı. Üçüncü biri duvardan çıktığında kılıcımı yere düşmeden yakaladım ve bana doğru gelirken döndüm. Havayı kestim, ucu karnına saplandı. Parçalanırken kesikten gölgeler fişkırdı.

Duvardan iki tane daha geldi ve iç çektim. Kaç tane daha vardı? Biri bana saldırdı, diğeri Gabby'nin peşinden gitti. Bıçağını bana doğru savurduğu anda akıcı bir hareketle dizlerinin arkasını keserken uzattığı kolunun altından kaydı. Sertçe yere düşmesiyle ayağa kalkarak kafasını kestim. Kanepenin ucuna doğru yuvarlanıp geldikleri dumanın içinde kayboldu.

Kadınısı bir çılgılık duydum ve avucumun ortası yanarak koluma yakıcı bir acı gönderdi. Başımı o yöne çevirdiğimde, yaratıklardan birinin Gabby'yi saçlarından sürüklediğini gördüm. Yaratığın bacağında bir bıçak saplıydı ama kapıya doğru yürümeye devam ediyordu. Gabby dövüşüyor, yumrukları havada uçuşuyordu ama darbeleri yaratığın vücudunu delip geçiyordu. Avucuma ve tenimin altında parlayan soluk turuncu sembole baktım.

*Soyumun kanı, anlaşma tamamlanana kadar hayatımı seninkiy-
le mühürlendi. Kız kardeşimin hayatına karşılık sana yaratıcının
hayatını vereceğim. Özgür, zarar görmemiş ve hayatta kalacak ya
da anlaşma bozulacak. Ondan sonra hayatım senindir; ne yapman
gerekiyorsa onu yap.*

Kan anlaşması. Kız kardeşi zarar görmüştü ve anlaşmanın bozulma tehlikesi vardı.

Hayalet yaratık, ona doğru yürüdüğümde durdu. Gabby'nin çırpınışları artarken dehşet ve adrenalin çabalarına yardım ediyordu. Yaratık onu bırakıp bana doğru dönerek savurduğum darbeyi engel-

lemek için kılıcını yukarı çekti. Kafası yere çarptı ve küle dönüştü. Gabby bana bakarken öksürdü, ön tarafı tamamen cesedin kalınlıklarıyla kaplıydı. Alev alev yanan silahı yüzüğüme geri gönderip elimi uzattım.

“Şimdi gel. Gidiyoruz.”

Elimi tutmasıyla onu ayağa kaldırdım. Tüm vücudu titriyordu ama yine de durup terk edilmiş bıçaklardan birini aldı. Hmm, belki o da ablası gibi bir savaşçıydı.

Bana bakarken onu göğsüne bastırdı. “Onları öldürdün mü? Çok hızlısın ve gözlerin! Fırtınadan gelen sen misin? Sen iyi adamlardan mısın? Ablam nerede? O iyi mi?” Soruları peş peşe geldi.

“Eğer benimle gelersen, seni ona götüreceğim.”

Hevesle başını salladığında onu kapıya doğru yönlendirdim. Odanın içinde siyah bir duman parıldaymca kısa bir süre durdum. Eğilip bükülüyordu, yaratıkların yeniden biçimlendiğini biliyordum. Sormadan Gabby’yi kendime çektim ve kapıya yönelmeden önce onu ayaklarından kaldırdığımda cıyaktı.

“Kabalığım için özür dilerim ama hemen gitmeliyiz ve ben senden çok daha hızlı hareket ederim.”

Başını salladı ve boştaki eliyle bana sarıldı, hâlâ terk edilmiş bıçağa tutunuyordu. Onu kendime yaklaştırıp koridordan aşağıya doğru ilerledim. Elimden geldiğince onu koruyarak bir anlığına arkama döndüm ve peşimden gelen gölge figürlere saf enerjiden oluşan bir top fırlattım. Gücümün temas ettiği ikisi parçalanırken, üçüncüsü kenara sıçrayıp bize yaklaşmaya devam etti.

Kılıcımı çıkarmak için elimi sıkıştırdım ki sırtıma vurulan bir darbe beni durdurdu. Döndüm, Gabby’yi tekrar yere indirip yumuşak bir hareketle arkama aldım. Gömleğimin arkasını kavradı ve ben onu duvara yaslarırken benimle birlikte hareket etti. Bir adam ya da ona benzeyen bir şey önümüzde duruyordu.

“Demek o sensin. Kanlı canlı Dünya Yok Edici. Onur duydum.”

Tamamen mürekkep gibi siyah bir zırhın içindeydi, başı koyu renkli bir kapüşonla örtülüydü. Opak gözlerinden biri bana bakıyordu, diğeri ya saklıydı ya da yoktu. Önünde tuttuğu ellerinin arasında küçük, siyah bir küre dolaştırıyordu. Gölge yaratık odadan çıktı ve adamın yanına gitti.

Kızın hâlâ güvende olduğundan emin olmak için yavaşça yer değiştirerek, “Sen onların büyücüsü müsün?” diye sordum. Gabby gömleğimi sıkıca kavradı, kolumun üstünden baktığını hissedebiliyordum.

“Büyücü mü? Sen farklı bir zamandan geliyorsun.” Gülümsedi ve gülümsemesi olması gerekenden çok daha genişti. “Fahişenin kız kardeşini teslim et. Buraya sadece onun için geldik.”

“Ne kadar küçük düşürücü bir terim. Ayrıca, ne yazık ki bunu yapamam.”

Avucundaki küreyi döndürerek başını yana eğdi. Gölgeler ayaklarının etrafında kıvrılırken, yaratıklar teker teker bütünleşip etrafını sardı.

“Senin için hiçbir şey ifade etmeyen biri için gerçekten daha fazla hayatı riske atmak istiyor musun?”

“O masum. Bu nedenle benim için değerli.”

Yanındaki yaratıklar kılıçlarını çekip hep birlikte ileri atıldılar.

“O zaman sen gerçekten bir aptalsın. Herkesi kurtaramazsın ve yakında bu dünya ona ait olacak.”

Bileğimi oynattığımda, gümüş alevli kılıç elimde şekillendi. Kızı hayatta tutarken hepsinin işini bitirme ihtimali zayıftı ama tamamen sıfır değildi. Tek yapmam gereken, adama giden yolu kesecek kadar hızlı olmaktı.

Zemin sarsıldı ve hepimizin duraksamasına, dik durmak için ayaklarımızı yere sabitlememize neden oldu. Büyücü de en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

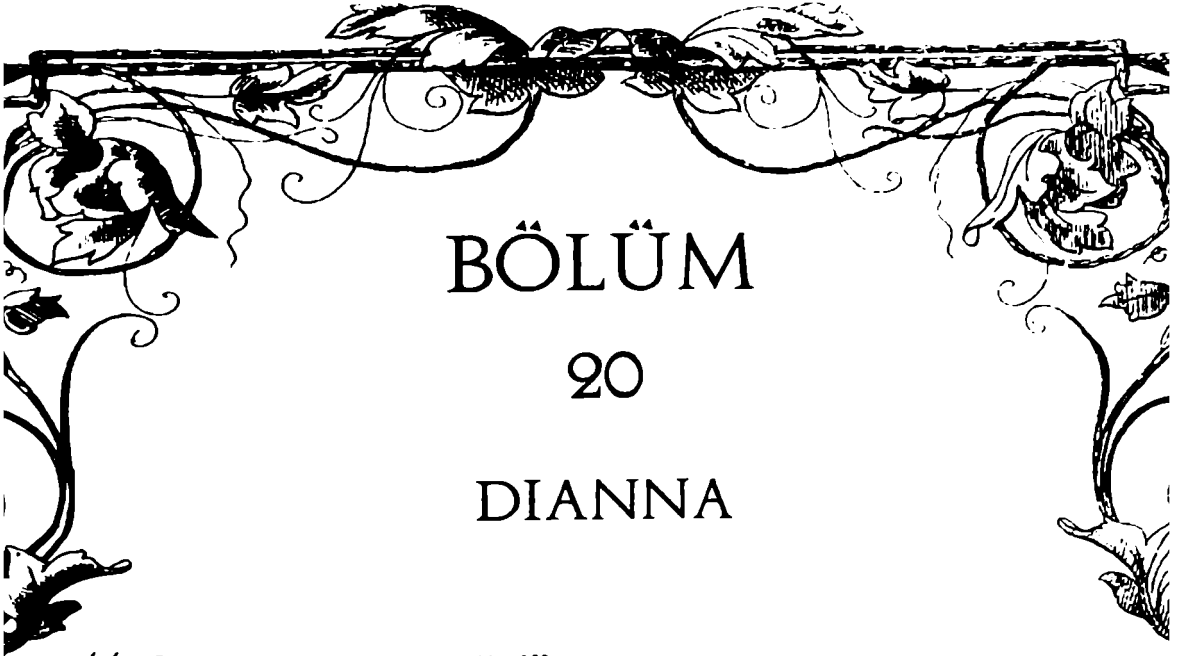
“Burada yer sık sık sallanır mı?” Arkamdaki Gabby’ye sessizce sordum.

Başını iki yana salladı. “Bu deprem değil. Kız kardeşim.”

Sözcükler dudaklarından henüz çıkmıştı ki zeminden alevler fişkırdı. Ateş, büyücüyü ve yaratıklarını sanki bir akıl sahibiymiş gibi tüketti. Lanetli Ötediyar’dan daha sıcak bir şekilde yanıyor, yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu.

Siyah bir figür yerdeki delikten geçip tavandan dışarı fırladı. Koridor karanlığa gömülüp, tavandaki fiskeyilerden su yağarken yüksek sesli, sağır edici bir alarm çaldı. Kör olmasın ya da yanmasın diye vücudumu Gabby’ye siper ettim. Yaratık çatıdaki devasa delikten uçarak yere indiğinde, ateş sanki canavarın içine geri çekilmiş gibi hızla söndü. Ayaklarının üzerine inip kanatlarını yanlarına doğru katlamadan önce koridorda bir aşağı bir yukarı dik dik baktı. Vücudundan bir ışıltı geçerken başını savurdu ve nemli, kuzguni renk saçları omzunun üzerinden aşağı döküldü.

Çenem kasıldı. “Dışarı nasıl çıktın?”

BÖLÜM

20

DIANNA

“**S**eni orospu çocuğu!”

Yumruklarımı sıkarak ileriye doğru yürüdüm. Duman alarmı çalmaya ve fiskiyelerden gelen su bizi ıslatmaya devam ediyordu.

“Sana beni de yanında götürmeni söylemiştim. Hayatta olan tüm tanrılara yemin ederim ki, eğer o kız...” Gabby’nin kafası Liam’ın devasa gövdesinin arkasından çıkınca durdum. Kalbim rahatlamayla tekledi. Onu son gördüğüm an zihnimde canlanırken içim sızladı. Benden nefret ettiğini, muhtemelen çok kızgın olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Avucumda o acıyı hissettiğim anda, onun incindiğini ya da işlerin daha kötüye gittiğini anlamış ve aklımı kaçırmıştım.

Gabby, Liam’ı itti ve üzgün bir ifadeyle bana doğru koştu. Vücudu benimkiyle çarpışarak neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Beni daha sıkı kavrayıp başını omzuma yasladığında şok içinde öylece kalakaldım.

“Söylediklerim için çok özür dilerim.” Sesi fısıltı ve hıçkırık karışımıydı. “Haftalardır senden haber alamadım, sonra o ortaya çıktı ama sen yoktun ve benden duyacağın son şeyin bu sözler olmasından çok endişelendim. Çok özür dilerim.” Geri çekildi. “Öyle demek istemedim. Sadece çok korktum ve...”

“Gabby.” Uzanıp yüzünü okşadım. Üzerimizdeki fiskiyeler durduğunda yanaklarındaki suyu ve gözyaşlarını nazikçe sildim. Gözlerim yanıyordu, sözleri onun bildiğinden çok daha anlamlıydı ama yalnız ya da güvende olmadığımızı unutmamıştım. “Biliyorum. Sorun yok. Seni seviyorum. İyi olduğun için mutluyum. Bunları daha sonra konuşuruz,” dedim Liam’a bakarak.

Gabby nerede olduğumuzu hatırlayınca başını salladı. Bana daha sıkı sarıldı, ben de uzaklaşmadan önce ona tekrar sarıldım.

Burnunu ıslanmış koluna silerken ve derin, sarsıntılı bir nefes alırken vücudu titremeye devam etti.

Liam yüzünde tuhaf bir ifadeyle bize bakıyordu. Kendini toparlamaya çalışan Gabby'nin önüne geçip Liam'a ters ters baktım. Elini saçlarında gezdirerek koyu renkli ıslak telleri geriye doğru taradı. Bu hareketle pazıları şişti ve sırlıklam gömleği üzerine yapışarak sahip olduğunu bilmediğim kaslarını ortaya çıkardı. Tanrım, çok güzeldi ancak tam bir pislikti ve ben güzel ama zalim erkeklerden bıkmıştım. Ben de en iyi yaptığım şeyi yapıp onu kışkırttım.

“Sırlıklam olmuş bir sıçana benziyorsun. Vincent aşağıda ve çok kızgın. Bu arada, berbat bir muhafız.”

Yüzündeki ifadeye neden olan duygunun yerini öfke almıştı. İleri doğru birkaç adım atarak benden birkaç santim ötede durdu. Gabby yanımda duracak şekilde yer değiştirdi, bakışları temkinliydi. “Nasıl kaçtın?”

“Kaçmak mı?” diye sordu Gabby ama ikimiz de cevap vermedik.

Omuz silktim. “O lanet kelepçeleri çıkarmak için bileklerimi kırdım. Vincent endişelendi, beni durdurmak için koştu ve işte buradayız.”

“O zaman yeni bir şey denemem gerekecekmiş gibi görünüyor.”

O kalın göğsünü iterek saldırdığımda Liam yerinden kıpırdamadı bile. “Hayır, beni tekrar kilitleyemezsin!”

Göğsünden elime baktı, dudaklarının köşesi eğildi. “Az önce bana vurdun mu?”

“Onu kilitlemek mi?” diye sordu Gabby, ellerini kaldırmış bize bakıyordu.

Liam onu görmezden gelerek bana bakmaya devam etti. “Sana güvenemem.”

“O zaman bana güvenmeyi öğrenmen gerek, hem de hemen. Seninle kan bağı, sen her şeyi kendin yapmaya çalışırken beni lanet olası bir hücrede tutasın diye oluşturmadım. Özellikle de kız kardeşim risk altındayken.”

Sonunda önce Gabby'ye, ardından bana baktı. “O gayet iyiydi.”

“Öyle mi? Yani az önce gölgeler tarafından saldırıya uğradınız mı?” Liam cevap vermedi. “Kesinlikle. Bu yüzden bana ihtiyacın olduğunu söylüyorum ve bu kitabı arayacaksa bana daha da çok ihtiyacın olacak. Benim dünyamı bilmiyorsun.”

Elleri beline giderek dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve be-

yaz, ıslak gömleği göğsüyle omuzlarını gerdiğinde bir anlığına dikkatimi dağıttı. İç çekmeden önce çenesindeki tek bir kasın kasılmasını izledim. “Emirlerimi dinlemezsen birlikte çalışamayız.”

“Ben senin emir verebileceğin biri değilim,” diye tersledim.

“Yaptığımız anlaşmada böyle dememiş miydin? Kız kardeşinin hayatına karşılık bana aitsin.”

“Sikeyim, öyleyim!” Bunu söyleme şekli onu alevler içinde bırakmak istememe neden oldu. Onu yola getirmek için ağzımı açtım ama Gabby kolumu tokatlayınca durdum.

“Ciddi misin, D? Yine mi? Başka bir anlaşma mı?”

Kolumu ovuşturarak ona doğru döndüm. “Off! Bu sefer farklı. Kaden’in anlaşmasına hiç benzemiyor.”

Liam yanımdan geçip giderken başka bir şey söylemedi. Gabby bana ters ters bakıp başını sallarken ikimiz de onu takip etmek için döndük. Liam durdu, yerde açtığım deliğin üzerinde duruyordu. Beni avlaması için bir neden daha vardı. Elini uzatışını izledim, gücü parmak uçlarında dans ediyordu. Koridor, tahta, tuğla ve metal parçalarının öne doğru gelmesiyle sarsıldı ve hiçbir şey olmamış gibi devasa deliği kapattı.

Gabby derin bir nefes alarak koluma vurdu. “Böyle şeyler yapabiliyor mu?”

“Öyle görünüyor.” Gözlerimi devirerek başımı sallayıp elimle onu gösterdim. “Gabby, bu Liam ya da eski adıyla Samkiel, Rashearrim’in hükümdarı. Bilirsin, oranın hâlâ var olduğu zamanlardayken.”

Arkasını döndüğünde gümüş rengi bakışları o kadar yoğundu ki beni oracıkta kül edeceğini sandım. Ancak ellerini indirip asansöre yönelirken sadece ters ters baktı. “Gidiyoruz,” dedi, sesi derin bir hırıltıya dönüşmüştü.

Gabby önümde yürüyor, sıırıslıklam ayakkabılarımız her adımda gıcırdıyordu. Liam’in yanında durdu ve asansörü çağırmak için düğmeye bastı.

“Seni bıçakladığım için özür dilerim.”

Bu dikkatimi çekmişti. “Onu bıçakladın mı? Gabby, seninle gurur duyuyorum!”

Beşlik çakmak için elimi kaldırdığımda ikisi de bana ters ters baktı. Gabby başını sallarken omuz silkip elimi indirdim.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Dianna eğer kendisi benim için gelmezse kendimi korumamı söyledi. Senin de anlayabi-

leceğin gibi, peşinde bir sürü kötü insan var ve ona ulaşmak için sık sık beni kullanmaya çalışıyorlar. Bu yüzden özür dilerim.” Ben yine gözlerimi devirirken Liam’a gülümsedi.

Liam hiçbir aşağılama ya da kötü niyet olmadan ona baktı. “Önemli değil. Kendini düzgün bir şekilde savunmak için eğitim almalısın, özellikle de içinde bulunduğun durum göz önüne alındığında. Gereksiz olmasına rağmen özrünü takdir ediyorum. Belki ablana biraz terbiye öğretebilirsin.” Bana baktı, kaşları on kat daha çatılmıştı.

Asansör açılırken Liam’ı iterek geçip ilk ben girdim. “Affedersiniz. Ben terbiyeli biriyim.”

Gabby ve Liam asansöre binmeden önce aklımı kaçırmışım gibi bana baktılar. Lobinin düğmesine bastım ve duvara yaslanıp kız kardeşimin Liam’a gülümsemeye devam etmesini izledim.

“Yani herkesin korktuğu kişi sen misin? Bir Tanrı mısın?”

Tam cevap verecekti ki sözünü kestim. “Evet, öyle ve hepsinin ona nasıl hitap ettiğini görmelisin. Kibirli demek yetersiz kalır.”

Bana yine ölümcül bakışlarını fırlattı ve ben de bu bakışa alışkın olduğum için ona sıırttım.

Gabby’nin ağzı açık kaldı. “Dianna! Saygılı ol.”

“Gabby, hayır.”

“O beni kurtardı.”

“Ah, öyle mi? Bu çok hoş. Bana da işkence etti.”

“Ne?” Bana doğru yaklaşırken başı Liam’a doğru kaydı.

“Peki bunu neden yaptım, Bayan Martinez?” diye sordu Liam, başını bana doğru eğip tek kaşını kaldırdı. “Bunun El’in bir üyesini öldürmenle bir ilgisi olabilir mi sence? Ya da belki de ölümlü elçilere ve göksellere düzenlediğiniz suikastlarla? Ya da Arariel’deki Loncalarımdan birini yakarken benimle savaşmaya ve öldürmeye çalışman olabilir mi?”

Gabby’nin nefesi kesildi. “Dianna. Bana bunları yapmadığını söyle.”

“Ah, bunu söylemek zorundaydın, değil mi?” Asansörün duvarına vurdum, sinirlerim tepeme çıkmıştı.

“Özür dilerim ama yalanların arkasına saklanmanın bir anlamı yok.”

“Sen kendini beğenmiş bir pisliksin.” Bir adım daha yaklaştım. “Biliyor musun, ben de böyle bir adam tanıyordum ama ona ihanet ettim.”

Eğildiği yerden doğruldu. “İstediğin bu mu? Bana ihanet etmek mi istiyorsun? Yaptığımız kan anlaşmasından vazgeçmek mi istiyorsun?”

“Ah, şimdi anlaşmayı mı önemsiyorsun? Kız kardeşimi geri getirmek için beni de yanında götür diye sana yalvardım. Ama hayır, sen her şeyi kendi başına yapabilen, sert, maço bir lider gibi davranmak istiyorsun. Bil bakalım ne oldu? Yapamazmışsın. Eğer öyle olsaydı, senin dünyanın hâlâ bir bütün hâlinde olurdu ve bizimkinin içine düşen parçalar olmazdı.”

Daha kelimeler dudaklarımdan tam olarak çıkmadan Liam bana yaklaşmıştı. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri erimiş gümüş rengindeydi. “Eğer Rashearim’den bir kez daha böyle saygısızca bahsedersen...”

Gabby’nin küçük gövdesi aramıza girdi. “Hey, hepimiz sakinleşelim. Lütfen.” Bana doğru döndü ve ben de dönüp asansörün diğer tarafına gitmeden önce derin bir nefes aldım. “Tamam, şu anda tansiyon çok yüksek. Hepimiz adrenalini ve benzeri şeylerle doluyuz. Biraz nefes alalım, asansörü bozmamaya çalışalım.”

Etrafıma bakındım, durduğunu fark etmemiştim. Liam da yeni fark etmiş gibi görünürken ışıklar titredi. Benden olabildiğince uzaklaştı. Gözleri yavaşça normale döndü ama Gabby ikimizin arasında durdu.

“Dianna.”

Kollarımı kavuşturarak ona baktım.

“Özür dile.”

“Cesedimi çiğnemen gerek.”

“Dianna. Bu çok kabaydı, özellikle de söylediği her şeyi yaptıysan. Ayrıca, o beni kurtardı. Hem de iki kez. Sen bu kadar aşağılık, kötü biri değilsin.”

“Son baktığımda benim bir canavar olduğumu söylemiştin.” Kelimelerin bu kadar hızlı ve Liam’ın yanımda çıkmasını istemişim ama elimde değildi.

“Sadece üzgün olduğumu biliyorsun. Sen asla bir canavar olmadın. Bana karşı değil.”

Kız kardeşimin sözleri gerginliğimi biraz olsun azalttı ve Liam’a bakarken omuzlarım gevşedi. Belki de onun için çok endişelendiğimden biraz gergindim. Elimin yandığını hissetmiş ve en kötüsünü düşünmüştüm.

Liam'ın ifadesi, Gabby'nin sözleri karşısında yumuşamış gibiydi. Onun standartlarına göre yumuşaktı. Her zaman sinirli ya da kızgın görünürdü.

Sessiz bip sesi lobiye ulaştığımızı haber verdi. Kapılar açıldı ama ben çıkmak için hiçbir harekette bulunmadım. "Dinle, senin evrenin lideri olduğunu anlıyorum ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey. O..." Durdum ve yutkunan Gabby'yi işaret ettim. "İşte benim için önemli olan o. Kaden'in dünyayı yok etme planı ya da senin onu kurtarma planının umurumda değil. Zaten bunların hepsi büyük bir güç gösterisi."

Ben konuşmaya devam ederken kapılar açılıp kapandı, ikimiz de göz temasını kesmedik.

"Ama ne yaparsan yap, en azından bundan sonra onun mutlu ve normal bir hayatı olacağına söz verersen, o zaman ben..." Duraksadım ve gözlerimi devirirken yüksek sesle iç çektim. "Ben seninim. Birlikte çalışmalı ve ortak bir paydada buluşmalıyız, yoksa daha güçlü ya da acımasız biri karşımıza çıkarsa kaybederiz. Bu yüzden en azından beni dinlemeyi, yardım etmeme izin vermeyi ve bana emir vermemeyi kabul edebilir misin?"

Kapılar tekrar açılırken uzun bir süre bana baktı. Havanın yoğun, yüklü olduğunu hissediyordum ve biraz izleyici topladığımızın farkındaydım.

Bir nefes verdi. "Şartlarını kabul ediyorum."

"İyi," diye tersledim.

"İyi," dedi, duvardan uzaklaşıp asansörden çıktı.

Gabby ve ben lobiye adım attığımızda birkaç göksel tarafından durdurulduk. Vincent'in insanları en çok hasar gören noktalara yönlendirdiğini, diğerlerini ölümlüleri kontrol etmeleri için gönderdiğini duydum.

Liam zemindeki ve tavandaki deliği kapatmıştı ama yanıp sönen ışıklardan acil servis çağrılmış gibi görünüyordu. Kurtarma ekiplerinin ana girişin dışına kurduğu barikatın ilerisinde bir kalabalık toplanmıştı. Birkaç gökselin büyüyen kalabalığı olay yerinden uzaklaştırmasını izledim.

"Vincent, Bayan Martinez'i Lonca'da tutma emrimin hangi kısmını anlamadın?" Liam Vincent'a doğru yürürken çıkıştı. En azından öfkesi için yeni bir hedefi vardı.

Gabby ve benim durduğumuz yeri işaret ederken Vincent'ın sesi

sıkıntılıydı. “Onu kontrol altında tutamadım. Bizi buraya bir anda getirdi. Onu durduracak zamanım yoktu.”

Güldüm, Gabby’yi bana bakarken yakaladığımda elimle ağzımı kapadım, bakışlarında bir parça hüznü vardı.

“Ne? Dediğini yaptım. Karşı koydum ve şimdi tüm bunların sona ermesi için bir yol buldum. Sonunda yarı normal bir hayatın olacak.”

Elini uzatıp kollarımı hafifçe sıktı. “Ah, D. Güçlü bir adamı bir diğeriyle takas etmek bir çıkış yolu değil.”

“Demek kalacağım yer burası?” diye sordu Gabby büyük oturma odasında dönüp dururken. Batmakta olan güneş büyük pencere-lerden Boel’in kalabalık şehrine bakıyordu. Oturma odasındaki krem ve beyaz mobilyalar, üzerinde çeşitli dergiler bulunan cam bir masayı çevreliyordu. Tavandan küçük şeffaf mücevherlerle süslü bir avize sarkıyordu. Dairenin sağ köşesinde bir mutfak ve karşı tarafta iki yatak odası vardı.

“Beğendin mi?” diye sordu Neverra.

“Hey, en azından bir hücre değil,” dedim, Gabby’ye etrafı gezdirirken ikisini takip ediyordum. Gabby’nin gülümsemesi soldu ve Neverra bana ters ters baktı. Ah, işte, hepsi patronları gibiydi. Ne hoştu. Yaptığım anlamaya rağmen ona ve hepsine karşı hâlâ temkinliydim.

Neverra, Gabby’ye gülümseyip dikkatini başka yöne çekti. “Buzdolabı zaten dolu, başka bir şeye ihtiyacın olursa tek yapman gereken sormak.”

“Teşekkür ederim,” dedi Gabby dönüp bana bakmadan önce. Beni şöyle bir süzdü ve gözlerimin içine baktı. Gözlerini kaçırma- dan Neverra’ya, “Ablamla yalnız konuşabilir miyim, lütfen?” dedi.

Neverra’nın gülümsemesi bana bakarken düştü. “Elbette. Kapı- nın hemen dışında olacağım.” Çıkarken ayakkabılarının yere vur- duğunu duydum.

Kapı kapanır kapanmaz Gabby, “Lanet olası Gümüş Şehir’de- yim. Çok havalı. Bu çok fazla. Ve o çok hoş bir kadın,” diye fısıldadı.

“Onun tam bir sürtük olduğunu düşünüyorum ama diğer yan- dan, kocasını yarı ölü olarak ona geri getirdim.”

“Şey, ne?”

Elimi salladım. “Başka bir zamanın hikâyesi.”

Bir adım öne çıktım ve pencereye doğru yürümeden önce dergilerden birini ters çevirdim. “Her neyse, bu sadece geçici bir süreliğine,” dedim omuz silkerek.

Oflayarak kanepeye uzandı. “Ne kadar süre geçici?”

“O lanet kitabı bulana ya da Kaden’ı öldürene kadar. İkisi de tercihlerim arasında.”

Yanma oturdum, dirseğimi kanepenin arkasına koyup başımı avucuma dayadım.

Gabby de başını arkaya yaslayarak gözlerini tavana dikti. “Bunu artık gerçekten yapacağına inanamıyorum.”

“Bana ayağa kalkmam gerektiğini söylemiştin ve sanırım sonunda seni dinledim.”

Bana doğru dönerek bacaklarını vücudunun altında birleştirdi. “Ama ne pahasına? Bu iş bittiğinde sana ne olacak?”

Bunu bilmiyordum. Kafamda, nezarethane ya da garip bir tanrısal hapisane olduğunu varsaymışım. Ancak kalbimde, bu iş bittiğinde yaptığım her şey yüzünden idam edileceğimi hissediyordum. Liam ve göksel çevresinin benden hoşlanmadığının farkındaydım ama Gabby güvende olduğu sürece bunların hiçbir önemi yoktu.

“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.”

“Anlaşmayı yapmadan önce sormadın mı?”

“Hayır.”

Gözlerini devirdi, bu hareket o kadar tanıdıktı ki rahatlatıcıydı. “Bu fedakârlık saçmalığını yapmandan nefret ediyorum. Sen anem ya da babam değilsin, Dianna. Artık bizimle böyle ilgilenmek zorunda değilsin.”

Bakışlarından kaçınarak saçlarımdan bir tutamı kıvırdım. “Bunu ne kadar zamandır yapıyoruz?” Elim indirdim. “Savaşmak, korumak, saklanmak? Artık bitmesini istiyorum.” Ellerimi kucağıma koyup yere baktım ve “Alistair’i öldürdüm,” diye itiraf ettim.

Gabby öyle aniden doğruldu ki neredeyse koltuktan düşüyordu. “Ne?”

“Beni başka bir yere naklediyorlardı. Tobias’la Alistair ortaya çıktı. Liam’ın adamlarından biri ve Neverra’nın eşi olan Logan’ı az kalsın öldürüyorlardı. Her neyse, kanı sayesinde aklından geçen düşüncelerini gördüm ve hepsinde Neverra’yı düşünüyordu.”

Neverra'nın çıktığı kapıyı işaret ederek durdum. "Hepsi oydu, kötü niyet ya da zalimlik yoktu. Hissettiği her şey sadece sevgi ve mutluluktu, bunu yapamadım. Bu yüzden Logan'ın işini bitirmek için harekete geçtiğinde, Alistair'i öldürdüm."

Görüşüm bulanıklaştı ve duygularımın beni ele geçirmesini engellemeye çalışarak başımı geriye yasladım. Derin bir nefes aldım ama bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda çabalarımın boşa gittiğini anladım ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Haklıydın. Uzun zamandır mutlu değildim. Kaden'la mutlu değilim ama uzun zamandır mutluymuşum gibi davranıyorum. Son birkaç hafta korkunç geçti." Hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve duracak gibi değildim.

Gabby beni kucakladığında kollarımı ona doladım. Ben sessizce ağlarken ellerini saçlarımda gezdirdi. Gabby'ye her zaman güvenebilirdim. Elbette her konuda kavga ederdik. Hangi kız kardeşler kavga etmezdi ki? Yine de her zaman birbirimizin arkasını kollar-dık. O beni ölümlü ve akli başında tutan tek parçamdı.

Sırtımı hafifçe okşadı. "D. Sen benim ablamsın ve seni seviyorum. Sana yaptırdığı şey yanlıştı. Seçme şansın yoktu ama artık var. Eğer birkaç kişiyi kurtarabilirsen ya da en ufak bir şeyi düzelteceksen, bunu dene, tamam mı?"

Yüzümü silmek için eğildim ve ona baktım. "Deneyeceğim."

Gülümseyerek başını salladı. "Ve Liam'a karşı daha nazik ol."

Alay ederek geri döndüm. "İşte şimdi benden çok şey istiyorsun."

"Benim hayatımı kurtardı ve bu çok havalıydı! O gölge adamları ikiye bölerken ne kadar hızlı hareket ettiğini görmeliydin."

"O hiç de havalı ya da hoş biri değil, Gabby."

"Öyle demek istemedim." Tekrar elindeki yastığa baktı.

"İnsanların hep iyi yanlarını görmeye çalışıyorsun. Bu korkunç bir kusur." Ona sırttım ve koltuktan zıplayarak, o karşılık veremedi- den kaçtım.

Odanın diğer ucuna varmıştım ki Gabby'nin "Hey!" diye bağırdığını duydum. Kapıyı açtığım anda yastık sırtıma çarptı. Yastık üzerimden sekip koridora çıkarken Neverra kaşlarını kaldırdı.

"Merak etme, sadece kardeşçe bir kaynaşma," dedim elimi sallayarak. Yüz ifadesi tanıdıktı ama yargılanmaya alışıkтым.

Sol tarafımda bir parıltı belirdi ve ona doğru döndüğümde Vincent'ı gördüm. Hırladım, adrenalin içimde zonkluyordu. "Buna asla alışamayacağım."

“Umarım alışacak kadar uzun süre burada kalmazsın,” dedi bana bir kez daha bakarak.

Tamam, bunu hak etmiştim. Neverra başıyla onu onayladı. “Sorun nedir?”

“Liam onu çağırdı.” *O* kelimesi asitli gibiydi, tüylerim diken diken oldu. Yumruklarım iki yanımda kenetlendi ve gözlerimi kapatıp amansız statik benzeri gücü hissettim. Ona ulaşır ulaşmaz gözlerimi açıp Vincent’a sııttım. “Kız kardeşime daha sonra geleceğimi söyle.” Koridorda tam beni tutmak için uzandığı anda gözden kayboldum.

“Beni çağırmak mı? Ben senin çağırabileceğin biri değilim!” diye tersledim Liam’ın önünde vücudum şekillendikten sonra.

“Emin misin?” Liam başını yana eğmiş, toplantı odası gibi görünen bir yerdeki uzun bir masanın ucunda dinlenirken bana bakıyordu. Bakışlarımla buluştuğunda ellerini okumakta olduğu kâğıtların üzerinde kavuşturdu. “Bana iki kez öyle olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Gözlerimi kısıp bir adım öne çıktım. Onu çağırdığımı fark etmeden önce alevi elimde hissettim. Sanki denemeye cesaret etmemi istemiş gibi beni izliyordu. Arkamdaki kapı patlayarak açıldı, Vincent ve Neverra içeri daldılar. Elimdeki alevi hızla söndürdüm.

“Vincent beni senin çağırdığını söyledi. Bunu Kaden da yapardı ve bundan nefret ediyorum.”

Liam önce Vincent’a, sonra da önündeki kâğıt yığınınına baktı. Sanki hiç umurunda değilmiş gibi elini salladı. “Ben sadece gelmeni rica ettim. Eğer bu doğru bir terminoloji değilse, özür dilerim.”

“Özür mü diliyorsun?” Gerçekten şok olmuşum.

“Evet, Bayan Martinez. Hepimiz canavar değiliz,” dedi bir sayfayı çevirerek.

“Az önce bana canavar mı dedin?!” diye kükredim, alev yine avuç içlerimi gıcıklıyordu.

Başını kaldırıp tekrar baktığında çıkışmamı görmezden geldi. “Artık hepimiz burada olduğumuza göre, konuşmamız gereken bazı şeyler var. Bayan Martinez planların dışında bırakılmak istemediğini açıkça belirtti, bu yüzden burada. Avucundaki ateş topunu söndürme nezaketini gösterirse sevinirim.” Elime doğru baktı ve gücü geri çağırmadan önce gözlerimi devirdim. “Mükemmel. Şimdi, sorusu olan var mı?” diye sordu.

“Hayır, efendim,” diye cevap verdi Vincent ve Neverra.

“Mükemmel. Başlayalım.” Elini koltuklara doğru salladı. Vincent ve Neverra, Liam’ın iki yanına otururken ben masanın diğer ucundaki sandalyeye oturdum. Sanki zaten yeterince yalnız hissetmiyormuşum gibi. Sırf iğrençlik olsun diye kalkıp Vincent’in yanına oturdum. Bana ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi. Liam ise bu oyunumu görmezden geldi.

“Dediğin gibi, Alistair’in üzerinde kontrol sahibi olduğu göksellerin birçoğu öldü. Onların zihinlerini tamamen yok etmişti. Hazırlamam gereken cenazeler var ve onlar yas tutarken çalışanlar müsait değiller. Çabaların sayesinde Logan yaşayacak ama hafta sonuna kadar revirde kalacak.”

Neverra’nın gözlerinin kafatasımı deldiğini hissettim ve boğazımda büyüyen yumruyu yuttum.

“Vincent, elindeki ipuçları tükendi. Hareketlilik arttı ama çok fazla değil. Artık aktif olarak peşimizden gelmiyorlar ve sanırım bunun nedeni Kaden’in güçlerinin çoğunu kaybetmiş olması.”

“Ah, gücünün ben olduğumu mu sanıyorsun?”

Hepsi bana ters ters baktığında, yerime oturmadan önce dudaklarımı oynatarak “*özür dilerim*” dedim ve ardından koltuğuma geri oturdum.

“Bayan Martinez’in kız kardeşini geri getirirken, buna benzeyen bir yaratık tarafından saldırıya uğradım.” Bir kâğıdı öne doğru kaydırды. Gölgelerden birkaçını çizmişti ve benzerlik etkileyiciydi.

“Çizebiliyor musun?”

Hepsi bana bakakaldı.

“Tamam, konumuz bu değil. Sert bir grupsunuz.”

Kaşları çatıldı. “Bu dünyada bu varlıklara dair hiçbir kayıt bulamıyorum ve Rashearim’den de hatırlamıyorum. Dediğim gibi, onlara ne dendiğini bilmiyorum ama bir tür büyücüyü takip ediyor ve ona cevap veriyor gibiler. Eğer sen...”

“Onlara gölge deniyor.” Herkes bana baktı. “Hillmun tarafından yönetilen büyük bir klan ve ahlaki olarak iyi ya da kötü değiller. Savaşıklarımız Kaden için çalışıyorlar ya da çalışıyorlardı. Artık onları görme konusunda endişelenmene gerek yok, en azından o klanı. Bunu da Kaden’in ölmemi istemesi için büyüyen nedenler listesine ekleyin.”

Hepsi şaşırmış görünüyordu ve şok içinde bana bakıyorlardı.

Önemli bir şey değilmiş gibi gülümsedim. “Böldüğüm için özür dilerim.”

“Hayır, bu bilgi konuyla ilgili,” dedi Liam ve her şeyi yazmaya başladı. Bitirdiğinde Vincent’a dönüp sayfaları ona uzattı. “Bunu da yaratıklar defterine ekle lütfen.” Bana baktı ve ellerini kavuşturdu. “Bir sonraki hamlesinin nerede ya da ne zaman olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Düşünerek alt dudağımı ısırdım. “Bilmiyorum ama...” Duraksadım, ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimenin muhtemelen ya onun ya da benim ölümümle sonuçlanacağını biliyordum. “Bunu bilebilecek insanlar tanıyorum.”

“Yaratıcına ihanet edebilecek başkaları da mı var?”

Başımı salladım. “Kaden’in son takıntısına herkes hevesli değildi ve arayışında çok acımasız davrandı. Sonuç olarak, doğru zamanı beklemeyi seçen düşmanlar edindi.”

Liam parmaklarını dikleştirerek masanın üzerinden beni inceledi. “Peki kim bu insanlar?”

“Bağlantılarım var diyelim.”

“Senin bağlantılarının da onunkilerle aynı olduğunu varsayıyorum. Sen onun eşi olarak generallerinden birini soğukkanlılıkla öldürmüşken bize yardım etmelerini nasıl değerlendiriyorsun?”

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. “Çok basit. Kaden’m egosu neredeyse seninki kadar büyük, hatta daha fazla. Alistair’i öldürdüğümü kimseye söylemeyecek çünkü bu onu zayıf gösterir. Yaratığı kadını kontrol edemediğini ilan etmeyecektir. Bahse girerim, şimdiden büyük Dünya Yok Edici’nin Alistair’i nasıl alt ettiğine ve en sevdiği oyuncağını nasıl aldığına dair bir hikâye uyduruyordur.”

Kendimden bu şekilde bahsetmekten nefret ediyordum ama yine de öyle yaptım. Kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslandığımda hiçbiri kıpırdamadı. “Siz ne yapmak istediğinize karar verirken, ben de gidip eşyalarımı toplayayım ve kız kardeşime veda edeyim. Yine.”

Masadan uzaklaşıp ayağa kalktım. Vincent’ın ve Neverra’nın sandalyeleri ayağa fırladıklarında devrildi, ellerinde bıçaklar belirdi. Sırtarak sandalyemi geri ittim.

Liam elini kaldırdı ve ikisi birden Liam’ın yanına gitti.

“Onların kusuruna bakma. Ne kadar yardım edersen et, her za-

man bir tehdit olarak kalacaksın. Hazırlanmak ve vedalaşmak için bir saatin var. Sonra gidiyoruz.”

Masanın başında oturan Liam’a baktım. Vincent’la Neverra yanı başındalardı. Gözleri mavi mavi parlıyordu ve kılıçlarını çekmişlerdi, onun sözüyle beni öldürmeye hazırlardı. Aynı şey olmadığını biliyordum ama Gabby’nin haklı olduğunu hissediyordum. Güçlü bir efendiyi bir başkasıyla takas etmişim.

BÖLÜM

21

DIANNA

“D, ne yapıyorsun?” diye seslendi Gabby oturma odasından. “Kablo, kamera ya da dinleme cihazı arıyorum,” dedim masanın altına uzanarak. Ayağa kalkıp ellerimi kalçalarımın altına koyup iç çektim. “Bir yerlerde bir tane mutlaka saklamışlardır, buna eminim.”

“Neden kameraları olsun ki? Süper duyma yetileri yok mu?” diye sordu ben odayı tararken, bakışlarımı uzak duvardaki rafa diktim. Gösterişli, parlak taş zemin üzerinde tepinirken topuklarım yankılanıyordu.

Homurdandım. “Lütfen, Kaden’in her yerde kamerası vardı ve bu sadece seksi eğlence zamanları için değildi.”

“İğrenç!” diye bağırdı.

Bir sandalyeyi ters çevirip altını kontrol ederken kıs kıs güldüm. Hiçbir şey yoktu ve güzelce dekore edilmiş raflara gitmeden önce sandalyeyi tekrar yerine koydum.

“Belki de yoktur,” dedi Gabby omuz silkerek, beni dikkatle izliyordu.

Ona dudağımı bükerek döndüm. “Ciddi misin sen? Bu insanlarla daha yeni tanıştın. Çok fazla güveniyorsun, Gabs. Bu senin sonunu getirecek.”

Kaşlarını çatı, kanepedeki çok sayıdaki yastıktan birini alıp kollarım ona doladı. “Belki de farklıdır. Herkes Kaden ve onun adamları gibi olmayabilir. Ayrıca, bunların iyi adamlar olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Elimi her köşede ve çatlakta gezdirdim ama hiçbir şey bulamadım. Hayal kırıklığım artınca bir bitki alıp her yaprağını inceledim. “Onların iyi adamlar olduğunu hiç söylemedim, sadece Kaden’a karşı olduklarını söyledim.”

Elim boş döndükten sonra bitkiyi olduğu yere bırakarak mutfak-

ğa geçtim. Aramayı bitirdiğimde her dolapla kapı açılmış, her tencere, tava ve mutfak aletini incelemiştim.

“Bir şey yok mu?” diye sordu Gabby, elini çenesinin altına dayamış beni izliyordu.

Mutfak tezgâhına yaslandım ve yüzümdeki bir tutam saçı üfle-dim. “Hiçbir şey yok. Kahretsın.”

“Gördün mü, belki de onlara güvenebiliriz. Üstelik, bir anlaşma daha yaptınız ve eminim Liam bunu bozamaz.”

Alay edip gözlerimi devirdim. “Sanırım öyle.”

“Pekâlâ, planımız nedir?”

“Kaden’dan hoşlanmayan bütün dalkavukları bulacağım. Belki bana ihtiyacım olan bilgiyi verene kadar onları döverim. Güçlü olduğu kadar kaba da olan kadim bir tanrıyla birlikte o lanet olası kadim kitabı arayacağım.”

Gabby kanepenin arkasına hafifçe vurarak iç çekti. “Kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum.”

“Yani, muhtemelen,” dedim omuz silkerek. “Ama biz her zaman yaptığımız şeyi yapacağız. Birbirimize göz kulak olacağız.”

“Yani ona güvenmiyor musun?”

“Hem de hiçbir şekilde. Seninle güçlü adamların ne kadar acımasız ve kindar olabileceğini bilecek kadar uzun yaşadık. Bu kitabı dünyayı korumak için istediğini vaat ediyor olabilir ama Kaden’la aynı güdüye sahip. İkisi de güç peşinde ve bunun sonu asla iyi bitmez.”

“Peki benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Onlarla arkadaş ol. Neler bulabileceğine ve gerçekte neyin peşinde olduklarına bak. Öğrenebildiğin kadar çok bilgi öğren. Belki bu iş bitene kadar göze çok çarpmamanın yolunu bulabiliriz. O çok sevdiğin plajda bir şeyler içmeyi düşünüyorum. Adı neydi?”

“Naimer Denizi kıyısındaki Liguniza Plajı.” Orayı düşünürken hüznünlü bir iç çekti. “Ah, su çok berraktı ve tüm okyanusu gören bir uçurum vardı. Oradan gün batımı izlemek her şeye değer.”

“Tamam, evet. Oraya gideceğiz, içki içeceğiz, güleceğiz ve canavarlarla tanrıları unutacağız.”

Gülümsemelerimiz birkaç saniye sonra yanaklarımı acıtan kahkahalara dönüştü. Son birkaç gündür olanlardan sonra onu yeniden mutlu görmek güzeldi.

Söylediğim her şeyin yalan olduğunu bilerek Gabby’nin sevin-cinin tadını çıkardım. Bundan sonra benim için plaj falan olmaya-

caktı. Kaderim mühürlenmişti ama belki o gidebilirdi. Rick’le birlikte istediği hayatı yaratabilirdi. Hem buradaki göksellerle arkadaş olursa, onu korurlardı. O zaman belki de ben gittikten sonra o kadar da yalnız kalmazdı. Bu benim için yeterliydi.

Sırtımdan aşağı bir ürperti inerken gülümsemem kayboldu. O her şeyi kuşatan güç yaklaştıkça kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Eğlenceli zamanımız sona ermişti. İşe dönme vakti gelmişti.

Tezgâhtan uzaklaşarak, “Elimden geldiğince arayacağıma söz veriyorum,” derken boğazım düğümlendi.

Gabby başını sallayıp ayağa kalktı, kapıya doğru yürürken beni takip etti. Liam kapıyı çalmak için elini kaldırdığı sırada kapıyı açtım. Neverra yanına yaklaşıncı durup elini indirdi.

“Bayan Martinez,” dedi Liam, başımın üzerinden Gabby’ye bakarak. “Neverra biz yokken size eşlik edecek iki kişiden biri olacak. Logan da birkaç gün içinde size katılacak. Burada sizinle birlikte kalacaklar. Son saldırıdan sonra işimizi şansa bırakmak istemiyoruz. Korkarım bu kitap ele geçirilene kadar hedef hâline gelebilirsiniz.”

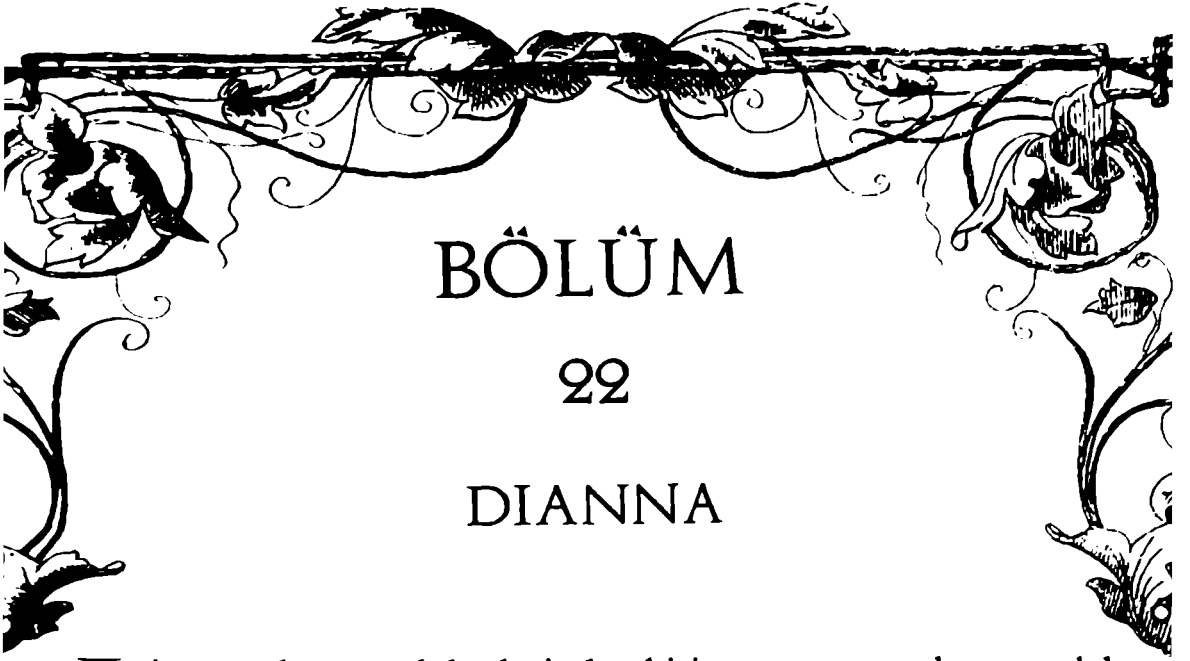
“Kulağa hoş geliyor,” dedi Gabby. Aslında o kadar heyecanlanmadığını biliyordum ama her zamanki gibi her şeyi olduğu şekilde kabul ediyordu.

Gabby’yi sıkıca kucakladım. “Pekâlâ, ben dünyayı yaklaşan kıyametten kurtarmaya gidiyorum. Sen sadece beladan uzak dur.”

Ağlamaklı bir şekilde güldü. “İkimiz arasında sorun çıkaran ben değilim.”

“Haklısın.” Çekilmeden önce onu bir kez daha sıktım. Dönüp hızla kapıdan çıkmadan önce bir süre daha bakışlarını üzerimde tuttum.

Neverra içeri girdiğinde, “Burada ne oldu?” dediğini duydum. Sesleri yükselirken arkama uzandım ve kapıyı çekip kapattım.

BÖLÜM

22

DIANNA

Liam, salon sandalyelerinden birine oturmuş, çalışmaya dalmıştı. Etrafında bir dizi bilgisayarla dijital okuma cihazı vardı ve yola çıktığımızdan beri onlara odaklanmıştı.

Ben yüksek bir cam masaya yaslanmış, gümüş bir tepsiden ikramları yiyordum. Peluş sandalyeler rahat gruplar hâlinde dizilmişti ve gömme bir içki dolabı vardı. Vincent'ın bu konvoyda on iki oda olduğunu söylediğini duyduğumu sanmıştım. Çok fazla gibi görünüyordu ama dünyanın her yerine gidebildiklerine göre, bu kadar çok yerin olması mantıklı geliyordu. Göksel büyü ve teknoloji bir araya geldiğinde, konvoylar trenlerin yerini almıştı.

“Biliyor musun, göksellerin konvoylarının şehirlerde kullanılan halk konvoylarından daha güzel olup olmadığını hep merak etmişimdir,” dedim ağzıma küçük bir parça çikolata daha atarken. “Kesinlikle öyle olduklarını söyleyebilirim.”

Liam bana ters ters baktı, ne zaman bir şey söylesem hep böyle karşılık veriyordu. Son bir saat içinde üzerimdeki etkisini yitirmişti ve ben de bunu daha ne kadar sürdüreceğini görmek için onu kışkırtmaya başlamıştım.

“Eğer birlikte çalışacaksak iletişim kurmak zorundayız, biliyorsun.” Ağzıma başka bir parça şekerleme atıp ona sııttım.

Her zamanki gibi yüzünde neşe kırıntısı yoktu. “Meşgulüm.”

Gözlerimi devirerek masanın kenarından kalktım ve büyük pencereye doğru yürüdüm. Sıradağların arasından geçiyorduk, yeşille kahverenginin çeşitli tonları çağılayan şelalelerin köpüklü beyazıyla kırılıyordu. Ecanus'un bu tarafına hiç gitmemiştim ve burayı lüks bir konvoydan göreceğimi hayal bile edemezdim.

Pencereden uzaklaşıp Liam'inkinin karşısında olan koltuğa uzanarak iç çektim. Bu bana çok sayıdaki ekranın üzerinden attığı o

bakıştan bir tane daha kazandırdı. “Omael’e varmamıza daha ne kadar var?”

“Daha çok var.”

Benim ona takıldığım kadar onun da bana takılmaktan hoşlandığına dair bir his vardı içimde.

“Sadece oraya zamanında vardığımızdan emin olmak istiyorum. Nym, bir yerde nadiren uzun süre kalan üst düzey bir moda tasarımcısı.”

Elini bana doğru salladı, bilgisayar ekranlarının ışıkları yüz hatlarını mavi bir parıltıyla aydınlatıyordu. “Bir moda tasarımcısının bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum.”

“Sana söyledim, o Kaden’in...” Nasıl ifade edeceğimi düşünerek duraksadım. “... *arkadaş* listesinde. Aforoz edilmiş bir cadı hakkında bize yardımcı olabilecek bilgilere sahip olabilir.”

Liam tek bir kaşını kaldırdı. “Aforoz edilmiş mi?”

“Bir unvan sahibi olmak istedi ve birileri buna karşı çıktı diyelim.”

“Peki Omael’deki bu kadın yardımcı olabilir mi?”

Başımı salladım. “Evet. Pasaport, kimlik, kredi kartı gibi konularda da yardımcı olabilir.”

“Bunların hiçbirine ihtiyacımız yok. Dünyada istediğim her yere gidebilir ve istediğim her şeyi yapabilirim. Kimse beni durduramaz. Kaden’ımızdan korkmuyorum ve bu *yolculuğu* gereğinden fazla uzatmak istemiyorum.”

“Yolculuk” derken bana doğru el sallaması, şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu anlamamı sağladı. O benim etrafımda olmak istemiyordu ve ben de kesinlikle onun etrafında olmak istemiyordum.

Şaka yaptığından emin bir şekilde ona baktım. Şaka yapmadığını görünce alay ettim. “Ciddi misin? Kişisel olarak sana ait olan hiçbir gücü kullanamazsın. O bunların hepsini takip edebilir. Zarall’da taç giymiş bir prensi öldürdüm ve Kaden her şeyi dünyanın öbür ucundan izledi. Hayal bile edemeyeceğin türden teknolojilere erişimi ve sağlam bağlantıları var. Mümkün olduğunca gözden uzak durmak istiyorum. Kaden zaten gölge suikastçıları kız kardeşimin peşine gönderdi ve bu sadece bir ısınma turuydu. Varlığım seni rahatsız ediyor diye onu riske atmayacağım. Onu tanımadığını biliyorum ama istediğini elde etmek için,” dedim ve duraksadım, bu düşünce bile beni tereddütte bırakıyordu. “İstediğini elde etmek için her şeyi yapar.”

Benimle konuşmak istediği tek zaman bu gibi görüldüğünden daha fazla tartışmasını bekledim ama yapmadı. Onun yerine gözlerini benimkilere dikti, çenesinde tek bir kas kıpırdadı. Bakışlarını indirip önündeki ekranlarda gezinmeye devam etti.

Sonraki birkaç saat çoğunlukla sessiz geçti. Yeni gerçekliğim üzerime çöktükçe sınırlarım de yavaş yavaş gerilmeye başlamıştı ama başka seçeneğim yoktu. Gabby'nin eylemlerim ve kararlarım yüzünden daha fazla acı çekmesine izin vermeyi reddediyordum.

Koltuk rahattı, biraz kestirmeye çalıştım ancak kâbuslar uyku-
mu böldü. Dik oturup yanlarımı tutarak uyandım. Liam'ın gözleri benimkilere kayarak öylece baktı. Sorunun ne olduğunu sormadı, ben de herhangi bir açıklama yapmadım. Liam'a rüyamda Kaden'in gülen yüzünü gördüğümü, lanet canavarlarının beni ona geri sürüklediğini söylememin hiçbir yolu yoktu. Bir elimle yüzümü sıvazlarken ayaklarımı yandan sarkıttım. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve değişen manzarayı seyrettim. Karla kaplı dağlar daha uzaktaydı, tepelerdeki ağaçlar sonbaharın başladığını haber veren renklerle dolmuştu.

“Neredeyse vardık,” dedi Liam.

Sanki bir şeyleri ateşe vermemden korkuyormuş gibi dikkatli bakışlarını üzerimde hissettim. Hâlâ kâbusun içinde kaybolmuş bir hâlde başımı salladım.

O lanet ekranlara dönmeden önce bir süre daha beni inceledi. Ne zamandır onlara bakıyordu? Vincent iş istasyonunu kurmuş ve biz ayrılmadan önce Liam'a yeni videolar vermişti. Liam yolda olduğumuz süreyi Onuna'yı tanımaya devam etmek için kullanıyordu. Kelime dağarcığı şimdiden daha normal ve daha az resmi görünüyordu. Gerçekte ne kadar zeki olduğunu merak ediyordum. Tarihi ve dilleri onun kadar hızlı öğrenmek kolay bir iş değildi.

“Başın nasıl?” diye sordum kollarımı kendi etrafımda kavuştururken.

Başını kaldırıp bakmadı. “İyi. Neden sordun?”

Omuz silktim. “Logan ve Vincent'ın sana verdiği videolar yüzünden başının ağrıyacağını düşündüm. Dilleri, tarihi ve kültürü bu kadar çabuk öğrenmek oldukça zor bir iş. Ayrıca, buraya geldiğimden beri uyumadın ve bu da neredeyse bir ay oluyor,” dedim.

Bu onun dikkatini çekti, siyah kaşları derin bir şekilde çatıldı. “Peki bunu nereden biliyorsun?” Kollarını kavuşturdu, gömleği göğsünü ve kaslarını zorluyordu.

“Güç yayıyorsun. Duvarlardan yaydığın enerjiyi hissedebiliyorum. O kale gibi binanın içinde bile son birkaç haftadır bir ileri bir geri volta attığını hissedebiliyorum.”

Gözlerinde korku parladı. O kadar hızlıydı ki gözlerine bakıyor olmasaydım kaçırabilirdim. “Uyku programım seni ilgilendirmez.”

Oynamak mı istiyordu? Tamam.

Başımı öne eğdim. “Aslında ilgilendirir. Eğer Kaden’ı öldürecek ve var olmadığını düşündüğün o efsanevi kitabı bulacaksak, o zaman savaştacak en üst düzey tanrı kondisyonunda olmana ihtiyacım var.”

“İyi olduğuma seni temin ederim.” Sanki sadece konuşmak bile rahatsız ediciymiş gibi koltuğunda kıpırdandı. “Ayrıca, seninle ve yaratıcın tarafından gönderilen gölgelerle başa çıkmaktan çok daha fazlasını yapabilirdim.”

Başımı sallayıp gözlerimi devirdim. “Senin devasa egon tarafından boğulmadan bu konvoyda nasıl oturabildiğime gerçekten şaşıyorum.”

“Bu ego değil. Bu sadece bir gerçek. Ben senden çok daha uzun yaşadım. Senden ya da Kaden’in gönderdiği gölge bükücülerden çok daha büyük ve güçlü canavarlarla savaşp onları öldürdüm.”

“Onlar gölge bükücü değil ve liderlerini öldürdüğüm için artık onlar için endişelenmene gerek yok. O bilinen son klandı. Geri kalanlar çağlar önce öldü, bu da Kaden’in sinirleneceği bir başka neden.”

Yüzünü şaşkınlık kapladı. “Kaden müttefiklerini kaybetmesine, eşini kaybetmesinden daha mı çok sinirlenecek?”

Dudaklarımın kenarı seğirdi. “Eş mi? Bu da ne demek oluyor?”

“İkiniz de birbirinizden zevk alıyorsunuz. Böyle demiştin. Yine de Kaden seni evlenecek kadar önemsemiyor.” Liam duraksadı, kaşları çatılmıştı, sanki o kelimeyi arıyordu. “Ölümlülerin kullandığı kelime, sanırım *karısı*.”

Başımı salladım, son birkaç yılın anıları beni rahatsız ediyordu. Kaden bir gün çiftleşirse, bunun kiminle olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Aştan hiç bahsetmez ya da bu duyguyla ilgili herhangi bir deneyimi olduğunu göstermezdi. Bu ona göre değildi. Onu tanı-

dığımdan beri, gerçekten arzuladığı tek şey güçtü. “Bizim ilişkimiz bu değildi. Kaden ve ben o şekilde bağlı değiliz.”

“Demek istediğim de tamamen bu. Sahip olduğu müttefiklerini kendi eşinden daha çok önemsiyor. Seni bu kadar yakınında tutmasaydı, bu pek de tuhaf olmazdı.”

“Eğer bana bir kez daha eş dersen, bu konvoyu seninle birlikte yakarım.”

“Eşin olması gayet normal. Benim birçok eşim oldu. Neredeyse tüm tanrıların vardı, erkek ve dişi ama onlar hiçbir şey ifade etmiyor. *Sen* hiçbir şey ifade etmiyorsun.”

Göğsüm sıkıştı. Bunu biliyordum ve burada olmamın pek çok nedenlerinden biri de buydu.

“Tanrım, seninle birlikte olmak ne kadar da keyif verici.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Elimi kaldırdım. “Kaden için ne ifade ettiğimi ya da etmediğimi bana söylemek zorunda değilsin, tamam mı? Ben zaten biliyorum.”

Arkasına yaslanırken sadece omuz silktili, tüm gücü ve kibriyle. Çoğu kadın o pozisyonda ona bir ağaç gibi tırmanmak isterdi ama ben onu tekrar bıçaklamayı hayal ediyordum. “Amacım seni gücendirmek değildi, Bayan Martinez. Eğer birlikte çalışacaksak, en azından birbirimize dürüst olmamız gerekir. Senin deyimimle iletişim kurmalıyız.”

“Demek beni *dinliyorsun*.”

“Her konuştuğunda sesinin tizleşmesiyle seni dinlememem neredeyse imkânsız.”

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. Tanrım, tam bir pislikti ama bu iğnelemesini görmezden geldim. “Bu da başka bir şey. Bana Dianna, diye seslen. Gideceğimiz yerde bana Bayan Martinez diyemezsin. Herkes sadece formalitelerden bile kim olduğunu anlayacaktır.”

“Sizin türünüz kibar olmadığı için mi?”

Homurdandım. “Benim türüm mü? Gerçekten de söyledikleri gibi kendini beğenmiş, gösterişçi bir pisliksin. Anladım. Herkesin kelimenin tam anlamıyla sana taptığı büyümlü bir dünyada büyümüş, şımarık bir veletsin.”

“Değişken.” Başını yana eğdi. “Sen busun işte. Aynı fikirde olmadığın tek bir cümleye hemen saldırıyorsun. Çok kaba ve hoyrat olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Sanki sen değilsin?” diye tersledim. Şimdiden sinirlenmişim ve bu yolculuğa daha yeni başlamıştık.

“Kibar davranıyordum. Sen benim için çalışırken kız kardeşine sığınak sağladım, her ne kadar değer verdiğim birinin hayatını tehdit ederek bana şantaj yapmış olsan da. Bu yüzden lütfen, *Bayan Martinez*.” Kelimeleri bilerek vurgulayınca kan beynime sıçradı. Öne doğru eğildi ve ellerini önünde kavuşturdu. “Bana nasıl kaba davrandığımı söyle.”

“Ağzından çıkan her şey bir hakaret.”

“Sen bana hakaret etmedin mi? Ya da sırf yüzüme vurmak için bazı şeyleri gündeme getirmedin mi? Anlamayacağın şeyleri bile.”

Cevap vermeye yeltendim ama tek parmağını kaldırarak beni durdurdu.

“Daha bitirmedim. Tutsaklığından ya da hayati bilgiler almaya çalıştığım araçlardan bahsetmeye cüret etmeden önce, sana hatırlatabilir miyim, önce bana ve benim olanlara *sen* saldırdın. Beni öldürmeye çalıştın. Gerçeği söylememenin sonuçlarını da açıkladım ve sen buna rağmen devam ettin.”

Koltuğumda öne doğru eğilerek, “Mağdur rolünü oynama. Kıymetli El’in ortalıkta yok ve burada itibarını kurtarmak zorunda değilsin. Sana istediğini verdiğim anda beni öldürürdün,” diye bağırdım.

Başını sertçe sallamadan önce çenesindeki kasların bir kez daha kasılmasını izledim. “Haklısın. İhtiyacım olan bilgiyi bana vermiş olsaydın, artık sana ihtiyacım olmazdı. Unutma, *Bayan Martinez*. Kendini sen bir tehdit hâline getirdin ve bu tehdit geçmişte infaz ettiklerime çok benziyor.”

Sandalyemde geriye yaslandım. “Bu iş bittikten sonra bana yapmayı planladığın şey bu mu? Beni infaz etmek mi?”

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “Daha sonra sana ne yapacağım konusunda endişelenmen için çok geç olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?”

Bunun farkına vardığımda sertçe yutkundum çünkü doğrudu. Bir sürpriz değildi. Bu olasılığı düşünmüştüm, üstelik anlaşılmayı yaparken ince ayrıntıları konuşmamıştık. Benim odak noktam *Gabby*’nin güvende ve hayatta kalmasını sağlamaktı. Belki de tanrısal bir hapisane benim geleceğim değildi. Belki de beni gerçekten bi-

tirecekti. Onun delici bakışlarından uzaklaşıp dağların ve ağaçların hızla geçip gitmesini izledim.

“Fikrimi değiştirdim. Belki de konuşmamalıyız.”

Çın.

“Bırak konuşmayı ben yapayım.”

Çın.

“Tek yaptığın bu olduğu için bu bir sorun olmamalı,” dedi Liam. Ona ters ters bakmak için döndüm ama asansör yükselirken ellerini önünde kavuşturmuş, dümdüz karşıya bakıyordu.

Çın.

“Ben ciddiylim. Senin kim olduğundan şüphelenirse dahi yardım etmez.”

Çın.

“Peki neden?”

“Nedenini bilmiyorum ama bazı insanlar senden korkuyor.” Ayağımı yere vururken rakamların yükselişini izledim.

“Güzel. Bu bazılarınızın zeki olduğunu kanıtlıyor,” dedi Liam, imalı bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Az önce bana aptal mı dedin?” diye çıkıştım asansör kapıları açılırken. Başımı salladım ve Nym’in dairesinin açık girişine doğru döndüm. Parke zeminli, geniş ve aydınlık bir süitti. Arka duvarı kaplayan pencereler şehri gösteriyordu. Farklı pozlardaki insanların çeşitli resimleri stüdyo tarzında asılmış ve spot ışıkla aydınlatılmıştı.

Bir adım öne çıkarak, “Nym!” diye seslendim. İçeriye doğru biraz daha yürüdüm. “Ben Dianna. Umarım müsaitsinizdir.”

“Ah, Dianna, müsait olmak yaşlı kocakarılar içindir.” Köşeyi dönüp durduğunda çıplak ayaklarının patırtısını duydum. Kısa sarı saçları ani bir duraksamayla sallandı. Gözleri benimkilerle buluştu ve sonra yanıma gelen Liam’a baktı. “Ve misafir getirmişsin.” Üzerindeki şeffaf beyaz bornoza sarındı ama altındaki pahalı iç çamaşırını örtmeyi başaramadı.

“Bir şeyi mi bölüyorsunuz?” diye sordum sırtarak.

Elini salladı, hâlâ Liam’a bakıyordu. “Ah, hayır. Saat daha erken. Ben de kahve yapıyordum. İçeri gelin.” Dönüp sağdaki koridora yönelerek bizi içeriye doğru götürdü.

“Kaden’in muhbiri bu mu?” diye sordu Liam şüpheli bir sesle. Omuz silktim. “Kaden her dediğini yapan küçük, güzel şeyleri sever.”

Yüzünü bana döndü, o tanıdık çatık kaşları yerinde duruyordu. “Öyle mi dersin?”

Devam etmesini istercesine kaşlarımı kaldırdım ama o sadece arkasını dönüp Nym’i takip etti. Başımı sallayıp derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. *Bu işe yarayacak*, diye fısıldadım kendi kendime onların peşinden giderken.

Oturma odası, korkunç derecede rahatsız görünen ama Nym’in tarzına uygun sanatsal tasarıma sahip mobilyalarla doluydu. En sağda küçük bir mutfak, arkamda da kapısı hafif aralık bir yatak odası vardı. Nym mutfaktaydı ve muhtemelen lüks bir araba kadar pahalı olan fincanlara kahve dolduruyordu.

“Pekâlâ, Kaden sana yeni bir yardımcı mı tuttu?” diye sordu. Bir fincanı ortadaki tezgâha koyup tekrar almak üzere kahve makinasına geri döndü.

Liam sinirlenince odadaki gerginliği hissettim. Bir şey söylemek için ağzını açtığında ayağımın yanıyla ona bir tekme attım. Önce ayağıma, sonra bana ters ters baktı. Susması için fısıldadım ve elimi iki kez boğazımda gezdirdim. Burun delikleri genişlediğinde, saygısızlığımdan rahatsız olduğunu düşündüm. Nym diğer iki fincan kahve ile geri dönene kadar sessizce tartıştık. İkimiz de sanki birbirimizin kafasını koparmak üzere değilmişiz gibi masumiyet ve sakinlik saçarak senkronize bir şekilde ona baktık.

“Evet.” Daha çok agresif bir şekilde dişlerini gösteriyormuş gibi görünen bir gülümsemeyi zorla yüzüne yerleştirdi. “Dianna’ya yardım etmek için buradayım.”

Hırıltılı bir sesle söylenmiş olsa bile, adımın onun ağzından duymak nefesimin kesilmesine neden oldu. Verdiğim tepki karşısında biraz şaşırmış olsam da bunu onun da benimle birlikte hareket etmesinden duyduğum rahatlamayla açıkladım. Nym başını salladı, fincanları bize doğru yaklaştırırken yanakları pembeleşmişti. Ada tezgâha oturdum ve Liam da onu takip etti, tabure ağırlığının altında gıcırdayıyordu. Ben fincanımı alıp yudumlarken Liam kendi fincanını yüzünü buruşturarak itti.

“Bu sürpriz ziyaret de neyin nesi?” diye sordu Nym, kahvesinden bir yudum alıp ikimize de bakarak.

“Kaden beni...” Duraksadım. “Yani bizi, başka bir *dünya* turu görevine gönderdi. Ama dikkat çekmememiz gerekiyor.”

Fincanını masaya koyarken başını salladı. “Öyle görünüyor. Peki neye ihtiyacınız var? Kartlar? Pasaport? Kıyafet?”

“Hepsine, gerçekten.”

“Bunu halledebilirim.” Öne doğru eğildi, elini çenesinin altına koyarken bornozu omzundan aşağı kayd. Bu çapkın gösterinin benim için olmadığını biliyordum. “Peki bu seferki görev ne? Söylentilere göre hepinize eski bir eseri arattırıyormuş.”

“Evet, hâlâ bunun üzerinde çalışıyoruz ama Kaden beni biraz daha gizli görevler için gönderdi.”

Başını salladı, kaşlarını kaldırdı. “Mantıklı. Ötediyar’da son zamanlarda bir uğultu var. Arariel’deki o korkunç fırtına hakkında söylentiler duydum. Bazıları bunun kadim bir şeyi geri getirdiğini söylüyor.”

Göz ucuyla Liam’a bakarken tüylerim diken diken oldu. Hareket etmedi ya da yerinden kıpırdamadı, sadece oturup dinledi.

“Sanırım bu sadece garip bir hava anomalisiydi.”

“Sanmıyorum. Tek bildiğim, herkesin birdenbire Kaden’in gözüne girmek için bir yol aramaya başladığı ve bunu başarmak için her şeyi yapabilecekleri. Ben hariç, tabii. Mümkünse o adam neyin peşindeyse ondan uzak durmayı tercih ederim. Ben üzerime düşeni yapacağım ve sonra da işime bakacağım.”

“Bu arada, Santiago’nun cadılar meclisinin eski bir üyesinin saklanması yardım ettiğini biliyorum. Sophie’nin yerini öğrenmem gerek.”

Gülümsedi ve kupasını hafifçe kaldırdı. “Nasıl istersen. Seni reddettiğim için Kaden’in gazabına uğramaktan nefret ederim.”

“Çok teşekkür ederim.” Gülümsedim ama sözleri midemi bulandırdı. Kaden’m kesinlikle kötü tarafında olduğumu biliyordum. Bu konuşmadan çıkardığım tek şey, Alistair’in ölüm haberinin yayılmamış olmasıydı.

“Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama pasaportlar bir saatten fazla sürmez.”

Liam’ın yanımda gerildiğini hissettim fakat sessiz kaldı. Benimle çıktığı bu küçük yolculuğu gereğinden fazla uzatmak istemediğini biliyordum ancak işe yaramasını istiyorsak bu yeni kimliklere ihtiyacımız vardı.

Nym ortadaki masadan uzaklaştı ve yatak odasına doğru yürüdü. Liam bana ters ters baktı, bir saat bile beklemek zorunda kalmaktan rahatsız olmuştu.

“Ee, Kaden nasıl bu arada?” Nym yatak odasına girerken omzunun üzerinden seslendi. “Onu aylardır görmediğimi biliyorsun. Tobias iki hafta önce Omael Metropolitan Moda Şovu için uğradı ama sadece son küçük katılımım için bana ödeme yapmaya. Gerçekten gergin görünüyordu. Her zamankinden daha fazla.”

Ona cevap vermek için taburede yan döndüm. “Evet, tam ondan bahsediyorsun ve Kaden da her zamanki Kaden.”

Nym elinde parıldayan siyah bir çanta ve telefonuyla döndü. Önümde dururken Liam’a gülümseyerek, “En azından bu uzun yolculuk boyunca bakabileceğin düzgün vücutlu birine sahipsin,” dedi. Yüz ifadelerimi kontrol etmek için mücadele ettim. Yaptığı yorum karşısında yüzümü buruşturduğumu görmesini istemiyordum. Çantayı bana uzatmadan önce Liam’a göz kırptı.

“İçinde izi sürülemeyen birkaç kredi kartı ve birkaç kullan-at telefon var çünkü bir şeyleri kaybetmenin senin için ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Pasaportları orijinallerine yakın yapacak olursam en az bir saat sürer. Senin için en az bir haftalık kıyafetim var ama o...” Durdu ve onu yalamak istercesine tekrar tepeden tırnağa süzdü. “Şanslısın ki Omael’deyiz. Burada istediğim her şeyi alabilirim fakat boyun beni en az bir saat daha geciktirir. Adamlarımdan biriyle kısa bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, sonra başlayacağım.”

Telefonuna bir şeyler yazarak uzaklaşırken ışıklar yanıp söndü. Liam’a ters ters baktım ve ışıkları işaret ettim. “Kes şunu!” diye sessizce tısladım.

Liam’ın burun delikleri genişledi, çenesindeki kaslar gerildi. Nym görüş alanından çıkarken onun duyamayacağı kadar alçak bir sesle, “Bir saat daha,” diye homurdandı.

Ellerimi kaldırdım ve pantomim yaparak onu boğdum. Alaycı bir şekilde homurdandı, gözleri ellerimi üzerine koymam için bana meydan okuyordu. Birbirimize ters ters baktık, aramızda başka bir irade savaşı yaşanıyordu. Bir ışık patlamasıyla yere cam parçaları yağarken, Nym omzuna attığı bir elbiseyle geri döndü. Liam ve ben yan yana oturduk, sanki az önce onu boğmakla tehdit etmemişim gibi gülümsüyorduk.

Nym güldü, omuz silkmeden önce aydınlatma sistemine baktı. “Yemin ederim, burası için o kadar para ödüyorum ve eğer rastgele bir sızımtı değilse, Tanrı’nın unuttuğu ışıklar yüzünden oluyor.”

Onu düzeltmedim, bunun yanımda oturan huysuz tanrı değil de rastgele bir elektrik olayı olduğuna inanmasına izin verdim.

“Tamam, pasaportlar için birini gönderiyorum.”

“Kulağa harika geliyor. Tekrar teşekkürler, Nym,” dedim. Gerektirdiğinden daha fazla gülümsüyordum çünkü her şeyin yolunda gittiği izlenimi vermek istiyordum.

“Sorun değil.” Nym telefonunu tezgâhın üzerine bıraktı ve dikkatini tekrar Liam’a verdi. “Aksanını daha önce hiç duymamıştım ve buradan Naarriel’e kadar her yerde bulundum. Nerelisin, yakışıklı?”

Çenesinin kısa bir süre kasıldığını, ardından yüz hatlarının yumuşadığını gördüm. Ona bakarken rahatladığında oyunumuzu bozacağına dair endişem azaldı. Gülümsedi ve bunun yıkıcı güzelliği karşısında nefesim kesildi.

“Buralara yakın bir yerden değilim,” dedi lanet olası yılın en hafif ifadesiyle.

Nym’in evinden altı saatten fazla bir süre önce ayrılmıştık ve bize küçük maceramız boyunca yetecek kadar eşya vermişti. Yolculuk için bize ödünç verdiği siyah sedandan özellikle memnundum.

Esnedim ve gözlerimi ovuşturdum. Neden bu kadar yorgundum? Muhtemelen son birkaç haftadır yaşadığım stresten kaynaklanıyordu.

“Son bir saat içinde beşinci kez esniyorsun.”

Liam’ın sözleri üzerine daha dik oturup ona baktım. Gözleri her zamanki gibi içime nüfuz ediyordu. Yola odaklandım. “Şimdi de sayıyor musun? Esnemelerim sizi rahatsız mı ediyor, kralım?”

“Bana öyle deme,” diye tersledi.

“Neden? Sen evrenin sahibi falan değil misin?” diye alay ettim.

“Çünkü bunu saygından dolayı söylemiyorsun.” Liam’ın elini dizine bastırdığını gördüm. “Bunu sadece beni rahatsız etmek için söylüyorsun.”

“Ah, şuna bakın,” diye ona doğru gülümsüyormuş gibi yaptım. “Öğrenmeye başlamış.”

Liam cevap vermedi ama arabanın küçük sınırları içinde enerjisi yükseliyordu. İnatla yorgun olduğumu ona itiraf etmeyi reddediyordum. Nym'in evindeki kahveyi içtikten sonra daha uyanık olmam gerekirdi.

Arabayı ormanın derinliklerine doğru sürdüm, küçük bir tümseğe daha çarptığımızda farların ışıkları havalandı. Çakıllı yolda sık ağaçlar sıralanmıştı, güzel renkleri karanlıktan donuklaşmıştı. Adonael, sürekli olarak onu geri almakla tehdit eden bir ormana yaslanmış küçük bir şehirdi. Rashearim'in parçaları düşüp gezegenin derinliklerine gömüldüğünde, doğayı aşırı hızla harekete geçiren mineraller taşıyorlardı. Bu durum, o deneyimden çıkan birkaç iyi şeyden biriydi.

Küçük ahşap kulübe gözlerden uzaktı ama Nym, Sophie'nin nerede yaşadığını biliyordu çünkü onun gözlerden uzak kalmasına yardım eden oydu. Sophie yıllar önce, onu göksellerin radarına sokan küçük bir olay yüzünden Santiago'nun meclisinden atılmıştı. Aforoz edildiğinden beri, masum ölümlüler için falcılık ve büyüler yapıyordu. Sanırım kulübeyi estetik amaçlarla bu kadar uzakta istemişti. En hafif tabirle tuhaf biriydi.

Hafif kavisli araba yoluna girip arabayı park ettim. Kapının yanındaki ışık, etrafı saran küçük bir sundurmayı gösteriyordu. Kirişlerden sarkan birkaç saksı bitkisi ve yastıklarla kaplı küçük bank hoş bir dokunuştı.

Ayağa kalkıp, oturma odasından çıkarak gözden kaybolurken pencereden Sophie'nin silüetini gördüm. Güzel, en azından evdeydi. Kapımı açıp dışarı çıktığımda botlarım küçük kayalara çarparak çıtırdadı. Kulübenin Adonael ormanının derinliklerinde olduğunu bir kez daha hatırlatan ulumalar geceyi aydınlatıyordu.

"Burası arkadaşının evi mi?"

Liam arabanın önüne geldiğinde omuz silktim. Sanki her kapıyı, pencereyi ve santimetrekaresi ezberliyormuş gibi evi inceledi.

"Arkadaş demek biraz abartılı olur," dedim ve Liam arkamdayken verandaya doğru yürüdüm. "Bırak konuşmayı ben yapayım, tamam mı? Kaden'dan ayrılışım hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum, bu yüzden hâlâ onun için çalışıyormuşum gibi davranacağız ve sen de Nym'in dediği gibi sadece benim aşırı büyük, sinir bozucu kaslı adamımsın."

İçini çekti ve ben kapıyı hafifçe vururken verandanın ışığı titredi.

“Kes şunu! Sakin ol. Sadece, bilirsin işte, konuşma ya da fazla hareket etme.”

Kapı açılınca Sophie dondu kaldı, kumral saçları arkasında sallanıyordu. Ağzı gevşedi ve önce beni, sonra da Liam'ı görünce gözleri büyüdü.

“Selam, Sophie, görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Gözleri kocaman olmuş, Liam'a odaklanmıştı. Olduğu yerde donmuştu ve ben de parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım.

“Sophie!” Ellerimi indirip gülümsedim. “Tatlım, ağzının suyu akıyor.”

Sersemlemiş gibi başını salladı ama yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirirken bile bunun cazibeden değil de başka bir şeyden kaynaklandığını biliyordum. Korkuydu, sade ve basit. Kokusunu alabiliyordum.

“Dianna. Uzun zaman oldu. Seni şehre getiren nedir?” Geri çekildi, kapıyı daha geniş açtı ve içeri girdik. Endişeliydi ama bu alışılmadık bir şey değildi. Hâlâ Kaden için çalıştığını düşünüyorsa, buraya borcumu tahsil etmeye geldiğimi varsayıyor olabilirdi. Yanımda beliren adamı da hesaba katınca, bunun kanla ödenecek bir borç olduğunu düşündüğüne emindim.

İçeriye doğru yürüdük ve Sophie kapıyı arkamızdan kapattı. Kulübe modern olanaklara sahipti ama ıssız bir yerde, bir cadının sahip olduğu kulübenin nasıl görünmesini bekliyorsanız öyle görünüyordu. Açık bir konsepti vardı ve girişten mutfaktaki küçük yemek alanıyla ikinci kata çıkan merdivenleri görebiliyorduk. Oturma odasındaki şömine kararmıştı ama kalın kürk halılar sıcaklık katıyordu. Duvarlara monte edilmiş hayvan kafalarıyla kim bilir nelerle dolu şeffaf kavanozları saymazsak, kahverengi ve bej renkleri kulübeye ev hissi veriyordu.

Şömineye doğru yürüyüp elini kaldırdı. Avucundan küçük bir yeşil enerji kıvılcımı uçtu ve kütükler alev aldı. Sophie güzeldi, özellikle de dört yüz yaşma yaklaştığı düşünülürse. Liam'ın gözleri onun hareketlerini takip ediyordu ama giydiği dar tayt pantolonun içindeki kışına mı bakıyordu, yoksa küçük sihir numarasında dik-katini çeken bir şey mi vardı anlayamadım.

“Bak, fazla zamanım yok. Yardımına ihtiyacım var.”

Bu onun dikkatini çekti ve yüzünü bana döndü. “Ah, öyle mi? Küçük talihsizliğimden sonra hepinizin beni unuttuğunu sanıyordum.”

Homurdandım. “Talihsizlik mi? Santiago’ya kazık atmaya çalıştın ve o da bunu öğrendi. Kaden seni çukura atmadığı için şanslısın.”

Bu söz üzerine titreyerek beyaz bluzunun kollarını çekiştirdi. “Yani buraya kellemi almaya falan gelmedin, öyle mi?”

“Hayır. Kelleni korumanı ve eski bir eseri bulmama yardım etmeni istiyorum.”

“Kaden’in aradığı eseri mi?” Omuzları gerilmiş gibiydi.

Başımı hafifçe yana eğdim. “Peki aforoz edilmiş biri olarak bunu nereden biliyorsun?”

“Ötediyar’m yaratıkları konuşur, Dianna. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir.”

“Son zamanlarda ne kadar fazla konuştular?” İçime bir endişe dalgası yayıldı ve tedirginliğimi gizlemeye çalıştım. Odanın içinde dolaşarak parmaklarımı bir rafta dizili kavanozların üzerinde gezdirdim. Çeşitli eğrelti otlarıyla aynı alanı paylaşıyorlardı, nadiren kullandıklarının üzerinde toz birikmişti. Birkaç tanesinde tüyler, bir tanesinde de kim bilir neye ait tuhaf bir ayak vardı. Muhtemelen, bir zamanlar ölümlülere ait olan bir gözbebekleri kavanozu ve böceklerle dolu bir başka kavanoz daha vardı. Böceklerin olduğu kavanozu elime alıp hafifçe salladım.

“Neden? Sakladığın bir şey mi var?” Liam’a baktı, bakışları onun vücudunu tarıyordu. Tanrılara şükürler olsun ki o sessiz kaldı. “Yeni erkek arkadaşın olabilir mi?”

“Hayır,” diye tersledim tiksintiyle. “Bu işi eğer zor yoldan yapmaya karar verirsen diye burada. O zaman seni küçük parçalara ayırırız.”

Liam’a ve tekrar bana baktı, belli ki onu nasıl parçalara ayırabileceğini düşünüyordu. “Teşekkürler, almayayım. Peki Kaden’in sağ kolunun bulamadığı bu objeyi ben nasıl bulacağım?”

Güzel. Sophie hâlâ Kaden için çalıştığını düşünüyorsa, bu Alis-tair’dan haberi olmadığı anlamına geliyordu. “Yapabileceğin bir büyü ya da başka bir şey yok mu? Demek istediğim, çok eski ve muhtemelen lanetli, yani tam sana göre.”

Bir kez başını sallayıp nefes aldı. “Santiago’nun büyü kitabından çaldığım bir iki büyü olabilir.”

Böcek dolu kavanozu arkamdaki rafa geri koyarak göz kırptım. “Sana güvenebileceğimi biliyordum, Soph.”

“Tamam, yukarı çıkıp birkaç malzeme alayım. Hemen dönece-

ğim.” Önce bana sonra da arkamdaki kavanozlara baktı. “Ve lütfen hiçbir şeye dokunma.”

Ona sııttım. “Söz veriyorum.”

Üst kata çıkmadan önce Liam’a bir kez daha baktı. Köşede kaybolduğunda Liam’a yaklaştım ve fısıldadım. “İyi iş çıkardın. Gerçekten etkilendim. Tek kelime etmedin.” Dönüp bana bakmadı, söylediklerime sinirlendiğini belli etmedi ki bu garipti. Bakışları sanki duvarların arkasını görebiliyormuş gibi merdivenlerde sabit kaldı. “İkinizin bu bakışıp durma olayı nedir?”

Cevap vermedi ve bakışları hiç değişmedi.

“Onunla biraz yalnız kalmak ister misin? Eğer kitabı bulursa, ben gidip alabilirim. Ben dönene kadar ikinizin de işi bitmiş olur, ayrıca kafadaki o büyük tahtayı çıkarmanın da faydası olabilir...”

“Arkadaşın sana yalan söylüyor,” dedi. Sesi o kadar emindi ki şaşırdım.

“Ne?”

Yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle bana doğru döndü. “Bunu nasıl göremezsin? Kıpırdanmalar, volta atmalar ve göz teması eksikliği. Durum böyle olmasa bile, içeri girdiğimiz anda vücudunun yaydığı koku yükseldi.”

“Evet çünkü senin için ter döküyor, Bay Uzun, Esmer ve Sinir Bozucu. Sophie kimseyi kandıracak kadar zeki değil ve kandırsa bile kime başvuracak? Kaden en büyük cadılar meclisinin sahibi ve Santiago ondan nefret ediyor. Kimsesi yok.”

Bakışları gözlerimdeydi başını yana eğdi. “Senin de yoktu ama bak şimdi ne durumdayız.”

İçimdeki huzursuzluk arttıkça gülümsemem azaldı. “Gidip onu kontrol edeceğim. Büyüyü gerçekten aradığından emin olacağım.”

Önden gitmeye başlamıştı ki elimi kaldırıp göğsüne bastırdım. Parmaklarımı tüm o sıcak, sert kaslara karşı değdirmekten kendimi alıkoyamadım. “Her ihtimale karşı burada bekle.”

Elime baktı, sonra tekrar bana. “Bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiği konusunda talimat vermenden bıktım. Ben bu diyarın ve aradaki her diyarın kralıyım. Bana *emir* veremezsin. Çek elini.”

Elimi kalçama doğru indirdim. “Evet, başka bir diyarın kralısın ama buranın değil. Sadece bekle. Lütfen.”

Gözleri benimkileri taradı, burun delikleri bir kez genişledi. “Beş dakika.”

“Ne?”

“Dört.”

O an anladım.

“Ah, daha bir dakika bile olmadı,” dedim merdivenleri mümkün olduğunca sessizce çıkmadan önce.

Koridor loş ve küçüktü. Duvarlarda resimler asılıydı ama bunlar Sophie ya da arkadaşlarına ait değildi. Bir otelde görebileceğiniz türden, kişisel olmayan çiçek ve manzara resimleriydi. Bu garipti. Sophie’yi kendine bakmayı sevdiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bir çerçeveyi kaldırıp arkasına bantlanmış bir fiyat etiketi fark ettim. Bu da neydi? Bunu bugün mü satın almıştı? Resmi indirdim ve koridorda ilerlemeye başladım. Üzerinde çeşitli biblolar olan küçük bir sehpanın yanından geçtim. Bu koridorda üç kapı vardı, ikisi kapalıydı. En sondaki üçüncü kapı aralıktı ve loş odanın içinde gölgeler dans ediyordu.

“Sana geleceğini söylemiştim.” Sophie’nin sesi bir fısıltıydı ama beni olduğum yerde durdurdu. Duvara yaslandım ve yaklaştım.

“Eğer Dünya Yok Edici’yi de yanında getirdiyse, o gelmeyecektir,” diye cevap verdi derin bir erkek sesi.

İçeriye baktığımda Sophie’nin büyük bir gardırobun yanında durduğunu gördüm. Ellerini önünde kavuşturmuş, aynadaki birine yalvarıyordu. Aynada yansıma yoktu, sadece karanlık, bulanık bir parıltı vardı. Kiminle konuştuğunu göremiyor ya da çıkaramıyordum ama enerjisinin odayı doldurduğunu hissedebiliyordum. Kaden’ın adamlarından biri olmalıydı.

“Dinle, onu hâlâ teslim edebilirim.”

“Umalım da öyle olsun,” dedi ve ayna normale dönmeden önce parladı.

“Bir kere hain olan her zaman haindir,” dedim kapıyı itip yatak odasına girerken.

Sophie sıçradı ve bana doğru döndü. Arkasındaki gardıroba yaslanırken bakışlarımla karşılaştı. Kollarının hareket ettiğini gördüğümde başımı salladım. “Burada beni öldürecek hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sertçe yutkundu. “Anlamıyorsun.”

“Neyi anlamıyorum? Aynada konuştuğun ürkütücü yaratığı mı, yoksa düşündüğüm kadar aforoz edilmediğini mi? Ya da belki de Kaden bana pek çok konuda yalan söylüyordu.” Son kısım beni öfkeliendirdi. “Kellem için sana ne kadar teklif etti?”

“Bunun ne önemi var? Sen de aynısını yapardın.”

Elini kaldırdı ve arkamdaki kapı çarparak kapandı. Sesin Liam’ı uyaracağını bildiğim için omzumun üzerinden baktım. Önüme döndüğümde, Sophie elinde küçük bir arbalet tutuyordu.

“Plan mükemmeldi. Nym bana her şeyi mesaj attı. Seni Kaden’a geri götüreceğim. Seninle işi bittiğinde meclise geri döneceğim ve Nym de Kaden’in yanında bir koltuk sahibi olacak.”

Ben tepki vermeye vakit bulamadan tetiği çekti. Bana doğru uçan tek bir ok yerine, birkaç küçük iğne benzeri mermi havada hızla ilerledi. Göğsümün tam ortasına isabet ederek beni sırtüstü yere düşürdüler. Köpek dişlerim aşağı inerken kendimi dirseklerimin üzerinde destekledim. Onu lime lime edecektim. Ayaklarımın dibinde durdu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Bu beni öldürmez, seni aptal,” diye hırladım ona bakarak.

Bir elini kalçasına koyarak yayını indirdi. “Öldürmez. Ama Nym’de içtiğin o kahvenin içinde fazladan bir şeyler vardı. Eminim etkilerini hissediyorsundur. Oklar da aynı zehri taşıyor. Sanırım zengin olmayı seveceğim ve meclise dönmek için sabırsızlanıyorum. Onuna yanarken Kaden’in yanında hüküm süreceğim.”

Kollarımdaki güç tükenince tekrar yere yığıldım. Zehir mi? Beni zehirlemişlerdi! Nym bana ihanet etmişti. Göğsüme saplanan iğnelere bakıp onlara uzanmaya çalıştım. Kolum çok ağır geliyordu ve onlara dokunamadan elim yanıma düştü. Öksürdüm, karanlık görüşümün kenarlarında oynasırken boğazım ağrımaya başladı.

“İnan bana,” dedim, sesim çatallaşıp zayıflamıştı. “Bu senin isteeyeceğin bir koltuk değil.”

“Bunu tüm güce sahip biri söylüyor. Sen beni anlayamazsın. Sen her zaman Kaden’in gözdesi oldun.” Ayağını iğnelere bastırarak onları vücudumun daha derinlerine batırmak için zorladı. Acıya karşı savaşılarak dişlerimi sıktım. “Şimdi seni dolaba saklayacağım ve destek gelene kadar Dünya Yok Edici’nin dikkatini dağıtmak için aşağı ineceğim.”

Mide bulandırıcı bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktüğünde, daha fazla kendimde olamayacağımı biliyordum. Sophie eğildi ve el sallarken kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana baktı. “İyi geceler, sürtük.”

Kapı büyük bir gürültüyle patlarken odaya fırlayan tahta parçalarıyla yer sarsıldı. Sophie’nin gözleri irileşti ve arbaleti kaldırıp

üzerimden doğrulttu. Görünmez bir güç onu uçurmadan önce tetiği çekecek zamanı olmamıştı. Liam üzerimden geçerken, oda bir görünüp bir kayboluyordu. Bir vınlama havayı yarararak geçti, ardından sert bir gümbürtü geldi.

Dünya karardı ama bir çekiştirme ve göğsümdeki keskin, delici bir acı beni gerçeğe geri çekti. Bilincim gidip gelirken Liam'ın rahatsız oluşu, acı denizinde tanıdık bir teselliydi.

Sarsıntı.

“...çileden çıkarıcı...”

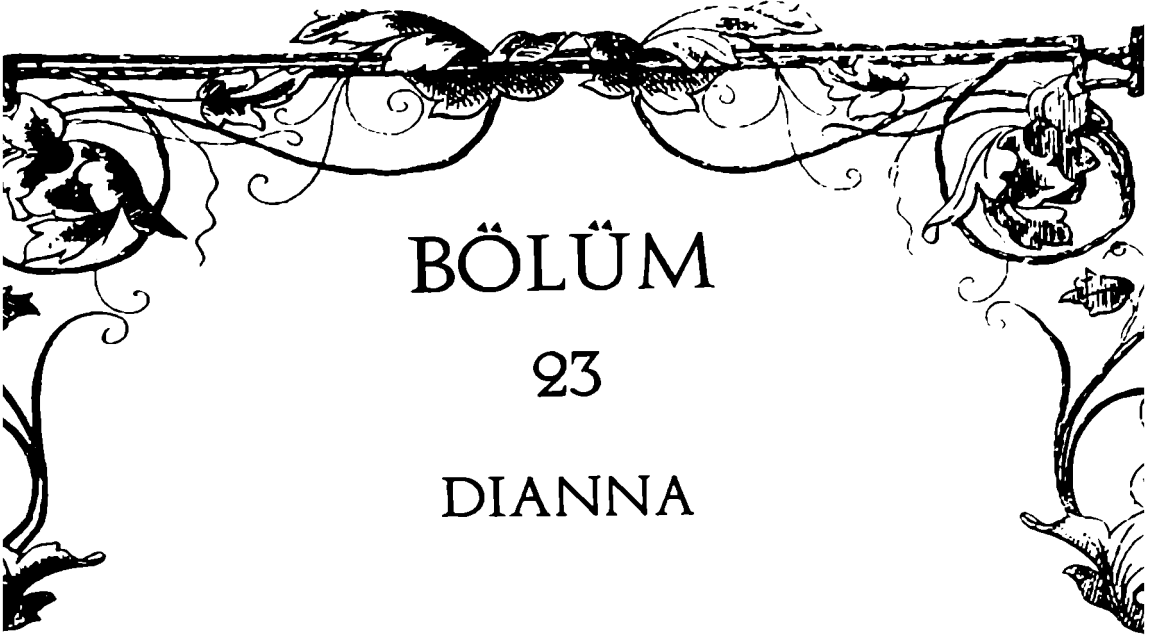
Sarsıntı.

“...itaatsiz...”

Sarsıntı.

“...baş belası kadın...”

Son iğne de göğsümden çıktığında kendimi uçuyormuş gibi hissettim. Sert ve sıcak bir yüzeye yaslandığım için kollarımla bacaklarım gevşekti. Zehrin etkisiyle görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Gördüğüm son şey, Sophie'nin yatağının ayak ucuna yakın duran başıydı, ölü gözleri kıpırdamadan bakıyordu.

BÖLÜM

23

DIANNA

"Kellen için ödül konulmuş."

"Bırak gideyim."

"Asla."

"Kaden sürtüğünü geri istiyor."

"Kaden'in yanında bir koltuk."

Oturur pozisyona geçerken bile gözlerim açılmayı reddediyordu. İçimi bir bulantı dalgası kapladığında midemdekileri dışarı attım. Birinin beni tuttuğunu hissettim, elleri enseme kavırıyor, bedenim çökmeye çalışırken güçlü kollar beni destekliyordu. Yavaşça geri yatırılmadan önce dudaklarıma ve yüzümün yan tarafına ılık bir şey dokundu. Her yerim acıyordu, gözlerim kapalıyken bile dünya dönüyordu. Kalın, tatlı bir sıvı boğazımı doldurdu ve bir kez daha dalıp gittiğimde hoş bir serinlik acıyı aldı. Artık mide ağrısı, baş dönmesi yoktu, sadece karanlık içeri sızarak beni bir kez daha kuşatıyordu.

Gözlerim aniden açıldı ve donakaldım. "Artık bir ölüyüm. Bunu hissediyorum."

Büyük ikiz meşalelerin çevrelediği devasa altın bir kapı önümde duruyordu. Alevler titriyor ve şimdiye kadar gördüklerimden çok daha yükseklerde dans ediyordu. Kapının yüzeyine kazınmış kadim oymalar, hiç aşına olmadığım bir savaşı tasvir ediyordu. Bu kapıdan geçince Iassulyn'e gönderilmeden önceki son yargılama yapılıyor olmalıydı.

Yere baktım ve hâlâ beyaz atlet, koyu renk kot pantolonla topuklu ayakkabı giydiğimi gördüm. Gömleğimi çekip göğsüme baktım ama Sophie'nin saldırısından hiçbir iz kalmamıştı. Garipti. Eğer ölüysem, en azından insanlara musallat olurken rahat ve şık olacaktım.

Bekle, Gabby'ye ne olacaktı? Bir çıkış yolu bulmaya çalışarak döndüm. Gabby'ye geri dönmem gerekiyordu. Ölürsem yalnız kalacaktı ve kesinlikle sinirlenecekti. Ya Liam kitabı bulamadığımız için anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmezse ne olacaktı?

Durdum, duvarlardaki oymalar dikkatimi dağıttı. Kapıyla uyumluydular ve çok fazla görüntü vardı. Bazıları savaş tasvirleriydi, diğerleri günlük işlerini yapan insanları gösteriyordu. Koridorda görebildiğim kadarıyla meşaleler sıralanmıştı ve uzun, kızıl ipek perdeler rüzgârda dalgalanıyordu. Alevlerin loş titreşimi dışında her yer karanlıktı.

“Merhaba?” diye bağırdım daire çizerek. “Burada kimse var mı? Son yargılamayı ben mi isteyeceğim, yoksa hepimiz burada olmamam gerektiğinin farkında mıyız? Şaka yapıyorsunuz. Şimdi anladım. Dışarı çıkın!”

Şaşırtıcı bir şekilde kimse cevap vermedi. Böyle büyük bir yerin insan kaynıyor olması gerekirdi.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, bir tepki alıp almayacağımı görmek için küfürler savuracaktım ki koridorun sonundan yaklaşan ayak seslerini duydum. Sadece bir kişiye benziyordu ve hızla geliyordu.

Tamam, pekâlâ, iyi işti, Dianna. Muhtemelen kadim bir canavarı kızdırmışsındır. Geri çekildim, saklanacak bir yer arıyordum. Gelen her kimse ya da her neyse acelesi vardı.

Arkamı dönmeye korkarak geriye doğru ilerlemeye devam ettim, ellerim arkamdaki duvarı arıyordu. Son bir adım attım ve gözlerimi kııptım. Gözlerimi açtığımda, derin oymaları olan bir duvar görüş alanımı kapladı.

Az önce bir duvarın içinden mi geçmiştim? Neler oluyordu?

Döndüm ve geniş odayı gördüğümde nefesim kesildi. Bir adım attım ve sonra bir adım daha attım, ayakkabılarım parlak taş zeminde yankılanmıyordu. Sesin yokluğu sağır ediciydi. Olan her şeyi anlayabilmek için odanın ortasında durdum, bakışlarım önce köşelerde dimdik duran altın sütunlara takıldı. Oymalı devasa pen-

cerelerden sarkan şeffaf kumaşlar, yumuşak bir hava akımıyla savruluyormuş gibi dans ediyordu. Başımı geriye eğdim ve küçük bir daire çizerek döndüm, ağzım açık bir şekilde karanlık gökyüzüne baktım.

Ah, lanet olsun.

Artık kesinlikle ölümlülerin olduğu diyarda değildim. Yarısi eksik çatıdan gördüğüm galaksi, benim dünyama ait olmayan yıldızlarla gezegenlerden oluşuyordu. Soğuk gökyüzünü aydınlatıyorlardı, renkleri kırmızılardan morlara ve mavilerin karışımına kadar değişiyordu. Nebulalar dönerken boş alanlardan meteorlar süzülüyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Hiçbir resim ya da görüntü bununla kıyaslanamazdı.

Homurtular ve inilti ben olağanüstü manzaraya olan hayranlığımdan uzaklaştırdığında süslü bir anıt mezarda değil, birinin yatak odasında olduğumu fark ettim. Hangi piç, tavanı galaksiyi gösteren bir odaya sahip olabilirdi ki?

Bir hışırtı daha duydum ve sese doğru yaklaştım. Karanlığın içinden dört direkli bir yatak çıktı, her köşesindeki sarmal demirlerin etrafına kumaş örtülmüştü. Gözlerim çifte kilitlendi ve varlığını belli etmekten korkarak durdum. Yumuşak kadınsı bacakların kalın, erkeksi omuzların üzerine atılışını ve ayak bileklerinin adamın başının arkasında birleşmesini izledim. Adam kadının içine girdiğinde hem kadınsı hem de erkeksi tonlarda bir çığlık ve inleme korusu ortaya çıkardı.

Tırnaklar kaslı sırtı tırmıklayarak arkalarında küçük pembe çizikler bırakıyordu. Adam tısladı ve ellerini toplayarak kadının başının üzerinde bileklerinden tuttu. O güçlü bedenin kadınınkine çarpmasını izlerken içimde arzu alevlenerek kıvrıldı. Kadın bir isim haykırdı ve içimde biriken sıcaklık sanki biri üzerime bir kova soğuk su dökmüş gibi söndü.

Tüm vücudunu kaplayan, parlayan gümüş dövmeleri daha önce fark etmeliydim ama onu hiç çıplak görmemiştim. Bu sahnenin sonsuza dek hafızama kazınacağını biliyordum. Bunun farkına vardığımda içimi bir hayal kırıklığı kapladı.

Lanet olası Liam.

“Lütfen durma,” diye inledi kadın.

Ardından gelen sert homurdanma bende kusma isteği uyandırdı. *Ben ölmüştüm ve bu da benim cezamdı. Bu lassulyn'den daha*

kötü. Ellerimi havaya kaldırdım ve kalçalarının erotik hareketlerinden başka tarafa baktım. Liam'ın anılarına nasıl girdiğimi biliyordum. Bu imkânsızdı, ta ki...

Olanların farkına vardığımda duraksadım. Lanet olası bir kan rüyasının içindeydim! Başımı sallarken ellerim yüzüme gitti ve gözlerimi kapattı. "Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Ellerimi indirip avucumu kestiğim yere baktım. Çizgilere paralel küçük, ince bir yara izi vardı ve Liam'ın da o aptal kan anlaşmasından sonra buna benzer bir yara izi olduğunu biliyordum. Ancak eğer sebep bu olsaydı, özellikle de konvoyda uyukladığımdan beri, daha erken rüya görürdüm. Tabii beni beslemediyse? Göğsüm sıkıştı. Ölüme o kadar yakın olduğum için öleceğimden mi korkmuştu? Beni hayatta tutmak için mi beslemişti?

"Seni aptal." O ve bu gizemli kadın her kimse şu anda yer değiştirdikleri yatağı tekmeledim. "Bunu neden yaptın?" dedim kelimeleri yutarak.

Bu olduğum şeyin bir dezavantajıydı. Eğer çok fazla içersem ya da birini yersem, onun anılarının parçaları benimkilere karışıyordu. Kanlı rüyaları kontrol edemiyordum, onlarla birlikte gelen görüntü ve duygulardan nefret ediyordum. Diğer nedenlerin yanı sıra, bu yüzden kan tüketmemeye çalışıyordum. Neyse ki rüyalar nadiren uzun sürüyordu ve yataktan gelen seslere bakılırsa yakında biteceklerinden oldukça emindim.

Bu anının onun için neden önemli olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Onun bir erkek olduğunu anlıyordum ama genellikle kanlı rüyalarda gördüğüm anılar varlığı derinden etkileyen olaylardan oluşurdu. Genellikle gördüğüm şeyler, kişiyi olduğu kişi yapan ve onun bir parçası hâline gelmiş, duygusal etkisi olan eylemler ya da duygulardı. Belki de bu gizemli kadın yüzündendi? Uzun zamandır görüşmedikleri bir aşk, bir kaçamak ya da belki eski bir eş miydi? Liam'ın ellerinde Dhihsin Ayini'nin izi yoktu, sadece gümüş yüzükler vardı, bu yüzden biriyle bağ kurmadığını biliyordum.

Liam'ın bağ kurduğu düşüncesinin göğsümü sıkıştırdığını hissettim ama bu duyguyu sindiremeden arkamdaki büyük kapılar açıldı ve uzun boylu bir adam odaya girdi. Bu adamı tanıyordum. Uzun, örgülü saçları parlak mücevherlerle süslenmişti. Kolları ve boynu boyunca uzanan mavi çizgilerin gözlerinde mavi renkli alev-

ler gibi toplanmasına alışmıştım. El'in her üyesi aynı parlaklığa sahipti. Logan'ın üzerinde tunik ve savaş zırhı karışımı bir şey vardı, göğsünün bir tarafı açıktaydı.

“Samkiel! Özür dilerim ama baban hızla yaklaşıyor,” dedi Logan, kapıyı kapattı ve sanki bir hayaletmişim gibi doğruca yanımdan geçti.

Logan yatağın etrafındaki şeffaf perdeleri bir kenara fırlatırken, kadın bu davetsiz misafir karşısında şaşırılmış bir hâlde soluk soluğa kaldı. Logan'ın sözlerini idrak ettiğimde bakışlarımı yataktan ayırdım. Liam'ın babası bu tarafa doğru geliyordu. Kanlı bir rüyanın içinde olduğumu biliyordum ama onu görme düşüncesi içimi huzursuzlukla doldurdu. Kaden, bize tanrıların ne kadar güçlü ve acımasız olduklarına dair hikâyeler anlatmıştı. Tek dokunuşları bir varlığı toza dönüştürebilir, öfkeleri yıldızları titretebilirdi. Silahları güneşten daha fazla güç taşıyordu, üstelik onları bize çevirmekten çok mutluydular.

“Onun dikkatini dağıtman gerekiyordu, Nephry,” dedi Liam, sesi boğuklaşarak. Demek Nephry, Logan'ın gerçek adıydı.

Liam yataktan kalkıp çarşafı kalçalarına sardı ama Logan ve benim tüm mal varlığına bakmak için epeyce zamanımız olmuştu. O konuda da bir eksiği olmamasına neden şaşırmamıştım? Neden küçük olamazdı ve pratikte üçüncü bir bacak gibi olmasa ne olurdu?

Onu açık bir şekilde inceledim ve bu fırsatı değerlendirerek doyasıya bakmaya karar verdim. Ne de olsa muhteşemdi. Kan rüyasındaki Liam farklıydı. Benim tanıdığım Liam değildi. Daha mutlu, daha az sinirli görünüyordu ama yine de o ukala tavrı vardı. Rashe-arim'in Liam'ı daha genç ve yıkılmamıştı, kibirli bir aurası vardı.

Onunla ilk tanıştığım zamanın aksine, Liam'ın çenesinin mükemmel çizgisini sadece koyu renkli kirli sakal gölgeliyordu, geldiği zamanki korkunç sakalından eser yoktu. Koyu renk saçları iri omuzlarında ağır dalgalar hâlinde uzanıyordu. Ondan sağlık, gençlik ve canlılık yayılıyordu. Gözleri erimiş cıva gibi yanıyor, her hareket ettiğinde gümüş rengi bir parıltı tenini yaldızlıyor gibiydi. Sanki gücü bir çıkış yolu arıyordu. Yakınımda olduğu her an onu neden hissedebildiğimi şimdi anlıyordum. O sadece güçlü değildi. Gücün ta kendisiydi.

Liam, Logan'a doğru bir adım attı ama bakışları kapıya odaklanmıştı. “Gelmesi ne kadar sürer?”

Belki de bir aydır seks yapmadığım içindi ama Liam'ın çıplak hâli tam bir sanat eseri idi. Ona asla söylemeyecektim fakat onu yarı çıplak görmek bile ağzımın sulanmasına, meme uçlarımın gerilmesine ve karnımın sıkışmasına neden oluyordu. Ona verdiğim fiziksel tepkileri inkâr edemezdim ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. O hâlâ bir pislikti.

“Elimden geleni yaptım. Su perilerine küçük bir şarkı bile çaldırdım,” dedi Logan, arkasındaki kapalı kapıya doğru el sallayarak.

Liam arkadaşının yanından geçip masaya doğru yürürken omzunu sıvazladı. Altın bir fincana bir şeyler doldurdu. “Bir taç giyme törenini daha kaçırdım, bu yüzden huysuz olacağına şüphe yok.”

“Başka bir taç giyme töreni mi, Samkiel?” dedi kadın, sesi hâlâ zevkten boğuk çıkıyordu.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı. Teni fildişi rengindeydi ve muhteşem, uzun sarı saçları hareket ettikçe omuzlarının üzerinde sallanıyor, öne düşen teller göğüslerinin gür kıvrımlarını zar zor gizliyordu. Onların vahşi oyunlarına tanık olmuştum ama tek bir parlak saç teli bile dağılmamıştı

Ellerimi havaya kaldırarak, “Benimle dalga geçiyor olmalısın. Buradaki herkes kusursuz mu?” dedim yüksek sesle.

Dönüp hoş bir zarafetle sandalyeye doğru yürüyerek uzun işlemeli bir elbise aldığı anda durum daha da kötüleşti. Her hareketi şiir gibiydi, kırık tavandan süzülen yumuşak ışık zayıf kadınsı kıvrımlarını okşuyordu. Narin formunu takip eden, parlayan renk çizgileri Logan'inkilerle eşleşiyordu. Onun bir göksel olmasına şaşırmıştım çünkü bir tanrıçada olması gereken her şeye sahipti, tepeden tırnağa göz alıcıydı.

“Merhaba, Imogen. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun,” dedi Logan ona göz kırparak.

“Artık büyüleyici olmama gerek yok, teşekkürler. Samkiel bu konuyu fazlasıyla halletti.” Kadın gülümsedi ve elbiseyi arkadan birbirine tutturdu.

“Eminim halletmiştir.” Logan sırtarak arkadaşına baktı.

Liam yudumunun ortasında omuz silkti, gözleri kendini beğenmiş bir erkek memnuniyetiyle doluydu. Imogen'e sert bir şekilde gülümsemeden önce içkisini bitirdi. “Beni suçlayabilir misin?”

Ah, Tanrım. Liam'ın flört edişini izlemek zorunda kalırsam kusacaktım.

Bir çıkış yolu bulmama ya da kendimi uyanmaya zorlamama fırsat kalmadan odadaki hava değişti. Logan'la Imogen doğruldular ve Liam'ın ifadesi asık suratlı bir hâl aldı. Kan rüyasında bile üzerimize gelen gücü hissederek kaçma dürtüsüyle savaştım. Logan, Imogen'in yanına giderken küçük bir ordunun yaklaştığını duydum.

Kapı açıldı ve birkaç muhafız içeri girdi. Dağınık bir şekilde, gölgelerin arasında duvarlara yaslanmış duruyorlardı. Liam'dan çok daha uzun boylu ama neredeyse aynı yapıda bir adam içeri girdi. Saçları Liam'inkiyle neredeyse aynı uzunluktaydı ancak dalgalar hâlinde dökülmek yerine, sırtından aşağı dökülen uzun, kalın buklelerden oluşan bir kütleyle sarılmıştı. Birkaç buklesi, içeri sızan yıldız ışığında parlayan altın bantlarla kıvrılmıştı. Kaplanmış mücevherlerin parlaklığı, zengin kahverengi teniyle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Çenesini kaplayan koyu renk sakal, onu gizlemek yerine gücüne güç katıyordu. Artık Liam'ın o yıkıcı yakışıklılığını nereden aldığını biliyordum.

Sağ elinde uzun, altın bir mızrak tutuyordu. Mızrağın sapı parlıyor, bıçaklı ucunun yakınında altın bir ışık titreşiyordu. Asaya tanrıların dili olduğunu anladığım bir dil kazınmıştı ve aynı rünik harfler Liam'ın savaş zırhının derinliklerine de işlenmişti. Bu harfler göğüs zırhındaki üç başlı aslanı çevreliyor, deri çizmelerinin üst kısmıyla birleşen ucu da dahil olmak üzere giydiği her metal parçada altın rengi aynı şekilde titreşiyordu.

Yaydığı güç bana Liam'inkini hatırlatıyordu ama onunki tüm odayı kaplıyor gibiydi. Rüyamda bile, körelmiş duyularımla onu hissedebiliyordum. Sanki kapıyı açmış ve güneş tarafından karşılanmış gibiydim.

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissederek geri çekildim. İçimdeki Ig'Morruthen kamçılanıp kıvranıyor, tehlikeyi sezerek kaçmak için pençeliyordu. Tüm içgüdülerim onun bir tehdit olduğunu biliyordu ve ben de kim olduğunu biliyordum.

Tanrı Unir.

Imogen ve Logan, o içeri girerken başlarını eğerek diz çöktüler.

"Baba," dedi Liam basitçe, babasının bakışlarıyla buluşarak.

"Neredeydin?" diye sordu Unir, sözcükler odayı titretti.

"Eğer buradaysan, sormana gerek yok," dedi Liam soğuk bir şekilde.

Odaya şöyle bir baktı ve Logan ile Imogen'e ayağa kalkmalarını işaret etti. "Bizi yalnız bırakın."

Imogen bir kez daha Liam'a baktı, ardından canlı mavi bir ışık ikisini de sardı. Açık tavandan gökyüzüne doğru yükselirken bakışlarım onları takip etti. Zekiel'in ölümünde de aynı şeyi yaptığını hatırlayınca kalbim burkuldu. Derin bir nefes alıp, bakışlarımı babayla oğul arasında gerçekleşen bakışmaya geri çevirdim.

"Buna hepiniz dahilsiniz!" diye bağırdı Unir, esasının ucunu taş zemine vurarak.

Oda sarsıldı, içindeki güç çalkalanıyordu. Geri çekildim, içgüdülerim bana kaçmam için bağırırken tüm oda patlamakla tehdit ediyordu. Liam irkilmedi bile, babasının öfke gösterisinden etkilenmemişti.

Muhafızlar kapıyı arkalarından kapatarak hızla dağıldılar. Unir içini çekti ve oturup esasını duvara yaslamadan önce başını salladı. Bacaklarını önüne doğru uzatarak dirseğini sandalyenin koluna dayadı. Burnunun kenarını ovuşturduğunda, Liam'ın aynı şeyi birçok kez yaptığını gördüğüm için gülümsedim. Bu alışkanlığı nereden edindiği belliydi.

"Biraz ister misin, baba?" diye sordu Liam, altın renkli sıvıdan bir fincan daha doldurarak.

"Hayır," diye sertçe karşılık verdi Unir. Şimdi Liam'ın bunu da nereden aldığını biliyordum. Sanki tanrının başı ağrıyormuş gibi Unir'in gözleri hâlâ kapalıydı. "Beni deli ediyorsun, oğlum. Senden istediğim şey basit bir görev ve sen hâlâ bunu yerine getiremiyorsun."

"Bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamıyorum, baba. Sadece bir çocuğun kazanabileceği bir savaştan sağ çıkan gökseller için bir taç giyme töreniydi."

"*Krallarının* kendini göstermesi büyük önem taşıyor. Bunun yerine, sen onu bir kadının bacaklarının arasına saklıyorsun."

Liam tek parmağıyla babasını işaret etti. "Dürüst olmak gerekirse, bu görevi taç giyme töreni başlamadan çok önce tamamlamıştım."

"Samkiel."

"Savaşçılarımızı belki de hiç gelmeyecek bir tehdit için eğitime devam ediyoruz," dedi Liam, bir yudum daha aldı.

"Savaşa hazırlıklı olmak, savaşın gelmesinden daha iyidir ve sen hazır değilsin," dedi Unir, Liam'ın gözleriyle buluşarak.

"Ben de diğer gökseller gibi hazırlıklıyım. El'i ben kurdum ve onlar da her gün antrenman yapıyorlar. Ayrıca, sen ve diğer tanrılar varsınız. Kimse Rashearim'i istila etmeye cesaret edemez." Liam sırtarak kadehini bıraktı.

“Ağzından çıkanları duyuyor musun? Konuştuğun zaman kelimelerinden gurur, kendini beğenmişlik ve kibir damlıyor.” Unir’in gözleri kızgınlıkla parladı ve bu konuda babasına hak vermek zorunda kaldım.

“Belki de. Ya da belki, ben sadece bunun önemini göremiyorum.” Liam omuz silkti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Unir odanın öbür ucuna geçmiş, kadehlerle şarabı masaya fırlatmıştı.

“Görmüyorsun! Nasıl görebilirsin ki? Tek gördüğün kendi bencil arzuların. Çok sayıda sevgili, içki, arkadaşlarınla katıldığın toplantılar. Onlar senin arkadaşların değil! Biz onları bu amaçla yaratmadık. Onların amacı hizmet etmek, itaat etmek ve biz savaşırken savaşmak!” diye bağırdı Unir.

Normal insanlar bu kadar büyük ve güç dolu biri üzerine geldiğinde ya da sesini yükselttiğinde geri çekilirdi ama Liam öyle yapmadı. Babasını izlerken hiç kıpırdamadı. “Benimle sanki oğlun değilmişim gibi konuşuyorsun. Kadim kanunları biliyorum. Bebekliğimden beri bana onları yedirdin, her gün boğazımdan zorla geçirdin ve arkadaşlarımı da tanıyorum. Onlar da duyarlı varlıklar ve tıpkı benim gibi hissediyorlar. Onlara inandıkları bir amaç verilirse, onu takip edeceklerdir. Sence neden diğer tanrıları terk ettiler? Çünkü ben onları kontrol edilecek nesneler olarak görmüyorum.”

Unir elini yüzünde gezdirdi ve başını salladı. “Diğer tanrılar bunu görüyor. Bunu görüyorlar ve saflarımızda bir isyan çıkmasından korkuyorlar.”

“İsyan mı? Kim tarafından?”

“Senden.”

“Nasıl?”

“Unutuluş Kılıcı’nı sen taşıyorsun. Dünyaları sona erdirdin ve şimdi de senin için savaşsınlar diye askerlerini topluyorsun. Ayaklanma düşünceleri zihinlerini kurcalıyor.”

Unutuluş Kılıcı mı? Bu da ne demekti?

“Asla yapmam. Liderlik etmek bile istemiyorum. Bu senin hayalin, benim değil. Ben böyle bir ortamın içine doğdum ve başka seçeneğim yoktu.”

Unir sanki gerçekten yorulmuş gibi başını arkaya eğdi. “Her zaman bir hükümdar olmalı. Bunu sen de biliyorsun. Aksi takdirde, krallıklar birbirlerinden kopar. Değişmeyen biri olmalı, daha fazla kişinin iyiliği için kendi bencil arzularını bir kenara bırakan bir kral olmalı. Bir tanrı bencil olmamalıdır. Bu en büyük yasadır.”

Liam devasa yatağının bulunduğu kürsüye çıkan basamaklara oturdu. Başparmağını hâlâ elinde tuttuğu altın kadehin kenarında gezdirdi. “Ama neden ben olmak zorundayım? Tacı Nismera’ya ver. Sırada o var.”

“Sen doğana kadar öyleydi. Şimdi taç senin hakkın. Sen benim tek çocuğumsun.” Unir başını kaldırıp Liam’ın bakışlarını karşıladı. Yüzünde neredeyse şiddet içeren bir duygu parladı. “Başka çocuğum olmayacak.”

“Neden?”

“Nedenini biliyorsun.”

“Merda’ya olanlar yüzünden mi? Bir başkasının başına gelebileceklerden mi korkuyorsun?”

“Hayır.” Unir derin bir nefes aldı ve ensesini ovuşturdu, bu hareket neredeyse ölümcüldü. Yüz hatlarında bir parça hüznün dans ederken gözlerini kaçırdı. “Annemi sevdim ve bir başkasını asla sevmeyeceğim. İlişkimizin ilk başlarda gizli olduğunu biliyorsun. Sonunda gerçek ortaya çıktı ve ben de değer verdiğim şeyleri savunmak zorunda kaldım.”

“Bana yaptığın gibi mi?”

Unir gülümsedi. “Benzer, evet. Tanrılar armağanlarını paylaşmayı sevmezler, bizden öncekiler ve onlardan öncekiler onları devretmiş olsalar bile. Yani, evet, arkadaşlarına neden değer verdiğini anlıyorum. Tıpkı benim anneme yaptığım gibi onların ne için yaratıldıklarını değil, ne olduklarını görüyorsun. Bu gerçekten bir hediye, Samkiel. Bunu kaybetmeni istemem ama bunu asla kabul etmeyecekler. Bir unvandan daha basit şeyler için savaşlar verildi. Son zamanlarda öngörülerim de kötüleşti. Yanan dünyalar, parçalanmış diyarlar ve çok fazla insanın öldüğü savaşlar görüyorum. Yani evet, savaştan korkuyorum.”

Liam başını sallayarak yukarı baktı. “Pekâlâ. Şimdi ne yapmamı istersiniz, Baba?”

“İlk olarak mı?” Gözleri odanın içinde dolaştı. “Bu dağınıklığı topla, giyin ve bugünün bir kısmını kurtarmaya çalışalım. Benimle ana salonda buluş.”

Unir altın asayı alıp kapıya doğru yürüdü.

“Onu neden geri getirmedi?” diye seslendi Liam babasının arkasından. Unir dondu ve başını eğdi ama arkasına dönmedi. “Getirebilirdin. Bu senin yeteneklerinden biri.”

“O öldüğünde, onu geri getirmek için tüm evreni parçalara ayırabilirdim ama bunun yanlış olduğunu biliyordum. Koşullar ne olursa olsun diriltmek yasaktır. Bir hayat kadar değerli bir şeyi ağır bir bedel ödemededen kazanamazsın. Bizim bile altından kalkamayacağımız bazı şeyler var,” dedi kapıları açmadan önce. Dışarıda bekleyen muhafızlar esas duruşa geçti. Arkasına bakmadan kapıları sessizce kapattı.

Liam kapıya bakarken onu izledim. Annesini kaybetmişti. Bu acıyı itiraf etmekten hoşlandığımdan daha fazla anlayabiliyordum. Başını eğdi ve elindeki fincanın düşmesine izin verdi. Basamaklardan aşağı yuvarlanan fincan, yerde yavaş bir daire çizerek döndü. Bir yanım onun için üzülürken, diğer yanım o hoş ve gergin bedenin altındaki yırtıcıyı hatırladı. O kelimenin tam anlamıyla bir Dünya Yok Edici’ydi. Sanki tanıdığım o asabi, kaba saba adamı değil de gerçek kendisini görüyordum. Bu kadar büyük bir değişime neden olacak başka ne olmuştu?

Ne yapacağımdan emin olmadan ona doğru bir adım attım ama ne olduğunu anlayamadan oda sallanmaya ve çözülmeye başladı.

BÖLÜM

24

DIANNA

Dönüp sıcak yatağa daha da sokulduğumda serin, yumuşak çarşaflar gövdeyi sardı. Bir dakika, ben neden yataktaydım? Gözlerim birden açıldı ama aynı hızla kapattım. Kolumu yüzüme sardım, odadaki ışık kör ediciydi.

Göz kapaklarımı dikkatlice açtım, odayı incelerken gözlerimi kısarak baktım. Sağımda büyük bir pencere vardı. Krem rengi kalın perdeler yere kadar sarkıyordu ama geriye çekilmişlerdi ve güneş ışığının altın rengi huzmeler hâlinde odaya girmesine izin veriyorlardı. Kolumu uzattım, parmak uçlarım devasa yatağın kenarına zar zor ulaşıyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda içi fazla doldurulmuş yorgan aşağı kaydı. Burası rüyamda gördüğüm Rashe-arim kadar zarif ya da canlı değildi, peki o hâlde ben neredeydim?

“Uyanmışsın. Tam zamanında.”

Sıçradım ve yuvarlandım. Yataktan düşüp bedenim gürültüyle yere çarparken dudaklarımdan bir alarm çığlığı çıktı. Yorgani kavrayıp üzerime çektim ve odanın diğer tarafındaki sandalyede uzanan iri adama ters ters baktım. Önündeki küçük masanın üzerinde duran kitapları, kâğıtları ve dizüstü bilgisayarı görünce öfkem yerini şaşkınlığa bıraktı. Bej rengi bir kot pantolonla kolları dirseklerine kadar çekilmiş beyaz bir kazak giymişti. Kollarını kavuşturup odanın diğer ucundan bana bakarken pazıları esniyordu. Bana kızgındı. Eh, en azından bu normaldi.

“Neredeyiz biz?”

“Nasıl hissediyorsun?”

“Bana başka bir soru sorarak sorumu duymazdan mı geliyor-sun?” Gözlerimi kısıtım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Bacaklarım pes etmek üzereydi, yatağın kenarına tutunarak yorgani sıkıca kavradım. Dengemi kaybederken Liam’ın ellerinin omuzlarımı kavra-

dığını ve beni sabitlediğini hissettim. Hareket ettiğini bile görme-
miştim ama işte karşımdaydı, beni bir kol mesafesinde tutuyordu.

“Sorunun konuyla ilgisi yok çünkü yakında ayrılacağız,” dedi.
Bakışları üzerimde geziniyor, sanki düşüp öleceğime dair bir işaret
arıyormuş gibi her hareketimi değerlendiriyordu. “Şimdi soruma
cevap ver. Nasıl hissediyorsun?”

Ona baktım ve yatağa oturmak için döndüm, onun gücüne itiraf
edebileceğimden daha fazla yaslandım. “İyiyim, sanırım. Biraz
yorgunum ama iyiyim. Ne...” Başka bir şey söylemeye çalıştım
ama anılarım geri geldiğinde kelimelerimi unuttum.

Üzerimdeki atleti göğsüme çekerek aşağıya baktım. Delinme
yaraları ve etraflarındaki siyah damarlardan oluşan örümcek ağı
yok olmuştu. Temizdim, üzerimde koyu renk bir atletle ona uygun
bir pantolon vardı ve vücudumdan aktığını bildiğim kandan eser
yoktu.

“Kıyafetlerimi sen mi çıkardın?”

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü, elleri omuzlarımin kıvrımında
esnedi. “Özür dilerim. Göğsünden genellikle katrana benzeyen bir
kanama olur mu? Ya da normalde vurulduğunda kriz geçirir misin?
İğrenç bir durumdaydın, muhtemelen ölüyordun ve kıyafetlerini çı-
karmamdan mı endişe ediyorsun?”

“Bana dokunmanı istemiyorum.” O ellerin neler yaptığını, do-
kunuşunun ne kadar acı verici olabileceğini hatırladım ve yakınım-
daki hiçbir yerde olmalarını istemiyordum.

Geriledi, sanki onu yakmışım gibi geri çekildi. “Lütfen, bana
hakaret etme, Bayan Martinez. Sana dokunma arzusu, aklımdan ya
da niyetimden en uzak şey ve her zaman da öyle kalacak.” Ellerini
kalçalarına koyup bana bakarken başını salladı. “Dişi göksellerden
biri yaralarını inceledikten sonra seni temizledi. Safra içindeydin
ve kesinlikle kokuyordun. Ben bile seni bu hâlde bırakacak kadar
zalim değilim.”

Sandalyeye ve etrafındaki dağınıklığa baktım. “Ne zamandır
baygınlığım?”

Gözleri benimkileri takip ederek, “İki gün, altı saat ve otuz da-
kika,” dedi.

“Saydın mı?”

“Evet? Neden bu kadar şaşırdın ki? Senin baygınlığın, kısa sü-
receğini tahmin ettiğim macerayı uzattı sadece.”

“Ah, özür dilerim. Kızgın bir cadı tarafından vurulmayı planlamamıştım,” diye tersledim başımı sallayarak.

Göğsümü ovuşturup yatağımın kenarına yakın duran çöp kutusuna baktım. Uyanık ve dünyadan kopuk olmanın sisi içinde, vücudum toksinden kurtulmaya çalışırken birinin beni tuttuğunu hatırladım. Liam yardım eden gökseller olduğunu söylemişti ama ben onun sesini, kokusunu ve kollarının verdiği hissi hatırlıyordum. Belki de bu sadece yüksek ateşten dolayı gördüğüm bir rüyaydı.

“Beni zehirledi. Hayır, *onlar* zehirledi. Sophie ve Nym beni zehirledi.”

Yanımdaki yatak çöktü ve Liam otururken ona baktım. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Ellerini birbirine sürttü, gümüş halkaları birkaç geçişte bir birleşiyordu. “Yatağını paylaştığın adamın, seni yaratanın, sırf seni ona dönmeye zorlamak için neden seni şiddetli bir şekilde hasta ettiğini anlamıyorum?”

Homurdandım. “*Paylaşmak* gevşek bir terim diyelim ve Kaden’in beni geri almaya neden bu kadar kararlı olduğunu gerçekten bilmiyorum. Sophie beni alt etmek için ne kadar zehre ihtiyacı olduğunu bilmediğini söyledi, belki de sadece beni etkisiz hâle getirmek istediler ve aşırıya kaçtılar.”

Bir ses çıkardı, ben de bunu onaylama homurtusu olarak kabul ettim.

“Sophie nerede?”

Bakışlarımla karşılaştı, yüzü düzdü ama gözleri hatırladığı öfkeyle yanıyordu. “Hangi kısmı?”

Aklımdan bir anı geçti. Yerde yatarken kapının arkamdan kırılarak açıldığını hatırladım. Liam üzerimden geçtiğinde Sophie’nin kesik başının bana doğru yuvarlandığını, boş gözlerinin bana baktığını görmüştüm. Bunu Liam yapmıştı. Yutkundum ve elimi boğazımda gezdirdim. Gözleri elimin ilerleyişini takip etti ama hiçbir şey söylemedi.

“Peki ya Nym?”

“Gözaltında ama nefes alıyor.”

Bir kez başımı salladım. “Son bir şey daha çünkü bir süre birimize bağlı kalacağız.” Arkama uzanıp bir yastık aldım ve ona doğru savurdum. “Beni kanınla besleyemezsin, seni aptal!” Kafasına nişan alarak bir yastık daha aldım. Yastığı eliyle savuşturup bana ters ters baktı. “Kanı sadece tüketmiyorum. Onunla birlikte anıları da yutuyorum.”

Başını yana eğdi ve yumuşak silahımı yere fırlattı. “Anılar mı? Bu mümkün değil.”

“Ah, bu çok mümkün.” Saldırmaya hazır bir şekilde yataktaki son yastığı kaldırdım. “Ve az önce beynimden çıkarmak istediğim görüntü ve sesler için sahne arkasına geçiş kartı aldım.”

“Eğer durum buysa, bu rüyaları daha önce görmüş olman gerekirdi. Kan anlaşmasından beri benim kanım senin sisteminde, seninki de benimkinde.”

Bunu düşünürken tüy dolu silahımı yavaşça indirdim. “Sanırım yeterince büyük bir miktar değildi. Bilmiyorum. Kendimi bu hâle ben getirmediğim ve anlaşmayı yaptığımızdan beri gerçekten uyumadım. Sadece konvoydaki o şekerleme.”

Gözleri kısıldı. “Bir de karşıma geçip uyku programımı eleştiriyorsun.”

“Mesele bu değil,” dedim ters ters bakarak.

“Doğru, konu bu değil. Bu söylediğin gücün sayesinde ne gördün?”

Liam ve Unir’in özel konuşmasını hatırlayınca göğsüm sıkıştı ve onunla Imogen’in görüntüleri zihnimde canlandıkça yüzümdeki rengin azaldığını hissettim. Rahatsızlığımı bir kenara iterek boğazımı temizledim. Çığlıklarının ve inlemelerinin anısının neden midemi bulandırdığını bilmiyordum. Utanç olamazdı. Nasıl baktığınıza bağlı olarak çok daha kötüsünü ya da daha iyilerini yapmıştım. Beynimin mantıklı kısmı bunun nedeninin onu o şekilde görmemem olduğuna beni ikna etmeye çalıştı.

Liam bir efsaneydi, bizim için bir öcüydü ve bana işkence etmişti. Kabul etmem gerekirse onu öldürmeye çalışmış, ona önem arz eden birinin ölümünde rol oynamıştım. O Dünya Yok Edici’ydi ve babasının söylediklerine göre bu isimle unvan doğruydu. Ancak bana göre o Liam, sinirli, kibirli ve kendini beğenmiş biriydi.

“Imogen kim?” Ne söyleyeceğimi anlamadan ağızımdan kaçır-dım. Liam onunla tanıştığımdan beri ilk kez şaşır-mış görünüyordu.

“Bu ismi nereden biliyorsun?” Sesi hırçın bir fısıltıyla çıkmıştı.

Kontrolü ele geçirip kelimeleri kustumuk gibi ağızımdan zorla çıkardığı için içimdeki canavarı suçladım. “Eski kız arkadaşın mı? Öldü mü? Bu yüzden mi bu kadar dağılmış ve kötüsün?”

Başını iki yana salladı. Çenesi taş gibi sertti ve ses tonu öfke doluydu. “Benimle konuşurken kelime dağarcığını yumuşatmaya hiç çalışmıyor musun? Bazen çok kaba oluyorsun.”

“Pek sayılmaz. Ama soruma cevap vermedin? Onu seviyor muydun?”

Eğer ölmüşse, bu onun neden böyle soğuk davrandığını açıklayabilirdi. Aileni ve en çok sevdiğin kişiyi kaybetmek, en güçlülerimizi bile darmadağın edebilirdi.

Elini şakağına götürüp bir an ovuşturmadan önce çenesini sıktı. Bunu birkaç kez yaptığını görmüş ama bir şey söylememiştim. Bu başka bir gün için başka bir soruydu. “Bu seni ilgilendirmez ama Imogen ölmedi. Ne ben onu sevdim ne de o beni.” Duraksadı, kelimeleri sindirmeye çalışıyormuş gibi elini salladı. “Ya da daha önce söylediğin herhangi bir şey.”

“Ah, Liam, senin bir çapkın olduğunu bilmiyordum ama bu çok mantıklı. Unvanına bakılırsa, tanrıça olsun olmasın, istediğin herkese sahip olabileceğine eminim. Senin için iyi bir şey.”

Burnunun kenarını sıkarken uzun ve bıkkın bir iç çekti. Tamam, onu kızdırmıştım. “Bayan Martinez, lütfen odaklan.”

“Pekâlâ, her neyse,” dedim, olayları anlatmaya çalışırken başımı kaldırdım. “Seni ve kız arkadaşını çıplak gördüm. Ben de başka bir dünyadaydım. İçinde bulunduğum bina daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve bu senin odana girmeden önceydi. Tavan eksikti, bir sürü gezegen ve yıldız görebiliyordum. Bu...”

“Rashearım,” diye fısıldadı. Bu kelimeyi ölmüş bir akrabasının adını söyler gibi söylemişti. Ona baktım ve yüzündeki rengin çekilişini, iri bedeninin kendi üzerine çöküşünü izledim. Çok üzgün görünüyordu.

İşte o an anladım. Liam’ın neden böyle olduğunu ve neden görünüşünü önemsemediğini. Neden bu kadar yıpratıcı olduğunu biliyordum. Herkese karşı, arkadaş olduğunu iddia ettiği kişilere bile çok kapalıydı. Kedere boğulmuştu ve çok acı çekiyordu. Liam yas tutuyordu.

Boğazını temizleyerek, “İnsanın geçmişindeki olayları hep bu kadar canlı mı görürsün?” diye sordu.

Yorganın bir parçasını buruşturarak yere baktım. “Eğer yeterince güçlülerse.” Elimi bırakıp tekrar yukarı baktım. “Seninkilerin hepsinin sıkıcı olacağını düşünmüştüm. Alınmak yok.”

Kaşları yeniden çatıldı ve bakışlarındaki tekinsiz hüznün yerini aldı. Bunu kabul edebilirdim. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış Liam’ı incinmiş olana tercih ederdim. Liam’ın acı çekmesi, aptal

ölümlü kalbim yüzünden bana kaçınmayı tercih edeceğim şeyler hissettiriyordu.

Düşüncelere dalmış gibi başını çevirdi ve boğazını temizledi. “Büyüleyici. Bu bize Kaden’ın nerede saklandığına dair bir fikir verebilir mi? İkinizin aynı kanı paylaştığınızı varsayıyorum, doğru mu?”

“Aslında hayır.” Burnumu kıvırdım. “Bana hiç izin vermedi. Her zaman anılarının ölümlü beynime nasıl zarar vereceğinden bahsedirdi.”

Liam şüpheli görünüyordu. “Ya da senden bir şeyler saklıyordu.”

Başımı salladım, muhtemelen ikincisi olduğunu biliyordum. Özellikle de Kaden’ın bana nasıl yalan söylediği düşünülürken. “Ya da öyle.”

“Bu güç bulaşıcı mı?”

Alay ederek yastığı kaptım ve bir kez daha kaldırdım. “Pardon? Bir hastalık gibi mi?”

Ölümcül olmayan silahıma baktı ve elini yastığın üzerine koyarak beni onu indirmeye zorladı. “Özünde, evet. Sen ve ben aynı kanı paylaştık, bunun yaşayabileceğim bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor.”

Liam’ın geçmişimi görmesi hâlinde tanık olabileceği şeyleri düşünerek kızarken kulaklarım alev alev yandı. “Aslında bilmiyorum. Umarım değildir ama kanımı hiç kimseyle paylaşmadım.”

“Yani bu mümkün.” Duraksadı. “Bu güç ne kadar sürüyor? Rüyalar?”

Omuz silktim. “Genelde uzun sürmez. Ölümlülerde bir gün kadar ama sen farklısın. O yüzden bunu ben de tam bilmiyorum.”

“Çalışmalarına göre, Ig’Morruthen güçleri ve becerileri türden türe değişiyor. Sen ve kardeşlerin Vincent’ın elindeki hiçbir metinde sınıflandırılmamış bir tür gibi görüldüğünze göre, yetenekleriniz hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Bir an için onu inceledim, seçeneklerimi tarttım ve ona gerçeği söylemeli miyim, yoksa merakta mı bırakmalıyım diye düşündüm. İç çekerek omuz silktim. “Eminim rüya görürsen, tüm yeteneklerini görmüş olacaksın. Ama hayır, yapabileceğim her şeyi gördün. Beni vücut değiştirirken gördün ve kullandığım ateşi gördün. Artık kan rüyalarımı da biliyorsun,” dedim.

“Kan rüyaları mı? Hmm.” Güçlerimi düşünürken başını salladı.

“Bu tür görümlerden daha fazla görürsen lütfen bana haber ver, olur mu?”

Ona sahte bir selam verdim. “Elbette, patron. Logan araya girmeden önce sen ve Imogen hakkında başka canlı seks rüyaları görürsem sana haber vereceğimden emin olabilirsin.”

Sanki hangi günü gördüğümü tam olarak biliyormuş gibi gözlerini bana dikti. Bunun korkutucu olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum, özellikle de babasına nasıl gözünü kırpmadan karşı koyduğunu gördükten sonra. “O gün yaşanan tek olay bu değildi. Başka ne gördün ya da duydun, Bayan Martinez?”

Sesindeki tutukluğu duydum ve çok fazla şey gördüğümünden endişelendiğini anladım. Bu benim dikkatimi çekti. “Babanı gördüm, Unir’i. Senden çok daha uzun boyluydu, ki bu çok uzun demek. Senin o hatırandaki gücü hissedebiliyordum ama dilini anlayamıyordum. Sonra uyandım.”

Yalandı ama ben görsem de duysam da konuşmalarının tekrarlanamayacak kadar kişisel olduğunu hissediyordum. Bilmediğim bir dil olsa bile, onun kafasının içindeydin, bu yüzden ne söylendiğini anlıyordum.

Bunun onu kızdıracağını bilerek sırtıttım. “Neden? Görmemi istemediğin bir şey mi var?”

Hızlı bir hareketle ayağa kalktı, hızı bana üzüntü ya da keder gibi bazı ölümlü duyguları hissetse de ölümlü olmaktan çok uzak olduğunu hatırlattı. “Sanırım gitme vaktimiz geldi.”

Demek ki gerçekten sırları vardı. Şaşırdım. “Neredeyiz biz? Ve bu soruyu yine duymazdan gelme.”

“Adonael’in eteklerinde bir oteldeyiz.”

Her şey yerine oturdu ve aceleyle yataktan kalkarken içimi ezici bir korku kapladı. “Ne? Sana süslü bir şey olmamasını söylemiştim, Liam. Gözlerden uzak olmasını,” diye tersledim, şimdi bir otel için bile iyi bir büyüklükte olduğunu fark ettiğim odaya baktım. Ayakkabılarımı bulmam ve buradan bir an önce çıkmamız gerekiyordu. “Dinlemek senin için neden bu kadar zor?”

“Pardon? Bunu keyfimden yapmadım. Bilincin yerinde değildi ve büyülerinin nasıl çalıştığına ya da ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Seni beslemenin doğru bir şey olup olmadığından emin değildim. Bilgiye ihtiyacım vardı ve bu bilgiyi önerdiğin gözlerden uzak yerlerden öğrenemezdim.”

Yere çömelip yatağın altında giydiğim topuklu ayakkabıları aradım. Onları göremeyince ayağa kalktım.

Ona ters ters baktım. “Evet ama buraya nasıl geldik? Araba kullanamıyorsun, demek ki birini aradın, bu da izinin sürülebileceği anlamına geliyor. Kaden ya da uşakları beni aramak için Sophie’nin evine gittiye, muhtemelen nerede olduğumuzu biliyorlardır.”

“Benim hakkımda ya da neyi yapıp yapamayacağım konusunda hiçbir şey bilmiyorsun. Yeteneklerime güvenmemen çok aşağılayıcı. Ben bir kralım, unuttun mu? İstediğim her şeyi yapabilir ve elde edebilirim.”

“Ah, inan bana unutmadım, seni şımarık velet,” dedim kısık bir sesle.

Söylediklerimi duyduğunu belli eden, onaylamayan bir ses çıkardı ama daha fazla yorum yapmadı. “Olanlardan sonra Vincent’ı aradım. Burası göksellere ait pek çok müesseseden biri. İstediğim sürece bana her zaman hizmet ederler.”

İşte böyle, ona karşı hissettiğim empati kaybolup gitti. Çok şımarık bir pislikti. Ona ne kadar iyi bakıldığını ilk elden gördüğüm için yorum yapmak istedim ama kendimi tutmayı başardım.

“Sophie’nin evinin güvenliğini sağladım ve seni buraya getirdim. Dinlenebileceğin en yakın yer burasıydı, ölmediğinden emin olmak için yanında kaldım.”

Liam az önce, o sandalyenin etrafındaki kâğıtlardan ve dağınıklıktan çıkardığım sonucu doğrulamıştı. Benimle kalmıştı.

“Ayrıca, seni kaybedemem.”

“Ah, bu çok tatlı,” diye yarı şaka yaptım. Bunu tatlı bir şekilde söylemediğini biliyordum ama Liam’ı kızdırmak yeni favori eğlencemdi.

“Tamamlamamız gereken görev göz önüne alındığında, senin ölümün büyük bir talihsizlik olur. Bu yüzden bir daha gözümün önünden ayrılmayacaksın. Bu da bana emir veremeyeceğin ya da ne yapacağımı söyleyemeyeceğin anlamına geliyor.”

Odada ayakkabılarımı aramaya devam ederken gözlerimi devirdim. “İşte tekrar karşınızda. Bir an için korkunç insan-tanrıyı kaybettiğimi sandım.”

Burnunun kemerini sıkmadan önce bana ters ters baktı. “Eğer ölürsen, Azrael’in geride bir kitap bıraktığı gibi saçma bir düşünceye dair elimde hiçbir Ötediyar hakkında ipucu olmaz. Saldırıları tahmin etmek ve durdurmak için en iyi şansım sensin.”

Ayakkabılarımı bulma çabamdan vazgeçerken başımı salladım. Başka bir çift bulana kadar yalınayak yürümem gerekecekti. “Tam bir beyefendi. Kadınların neden ayaklarına kapandığını anlıyorum.”

Burun delikleri genişledi, çenesi sert bir çizgiye dönüştü. “Nefes aldığın her saniye laf sokmak zorunda mısın?”

Gülümsedim, sonunda onu kızdırdığımı biliyordum. “Neden seni rahatsız ediyorlar?”

“Kesinlikle sinir bozucusun. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Benimle flört etmene bayılıyorum.” Göz kırptım ve alnında bir damarın öne çıkmasına neden oldum, bu da beni sadece güldürdü. Eğer beni oracıkta öldürebilseydi, öldüreceğini biliyordum. “Tamam, tamam, artık yeter.”

“Öyleyse anlaştık mı? Gidip sözde arkadaşların ya da muhbirlerinle konuşurken beni yalnız bırakmayacaksın?”

Ona doğru yürüdüm ve o da bir saldırıya hazırlanır gibi ağırlığını hafifçe kaydırdı. Ondan birkaç santim ötede durarak serçe parmağımı uzattım. Bakışları elime kaydı, sanki ona ölü bir hayvan uzatmışım gibi bakıyordu. “Serçe parmak sözü veriyorum, sizi asla terk etmeyeceğim, majesteleri.”

Bakışları benimkilere kaydı, gri gözlerinin ardında tanımlayamadığım bir duygu alevlendi. Elini tuttum ve birleşik ellerimizden bana bakarken onu serçe parmak yemini etmeye zorladım. “Bunu anlamıyorum.”

“Gabby’yle küçükken yaptığımız eğlenceli bir şeydi ve yıllar boyunca aklımızdan çıkmamıştı. Ailemiz öldükten sonra hayatta kalabilmek için bir süre hırsızlık yapmak zorunda kaldım. Bu da geri döneceğime söz vermem için bulduğumuz pek çok şeyden biriydi. Serçe parmak sözünü bozamazsın. Kanun gibidir ama senin sıkıcı kanunların gibi değil.”

“Hırsızlık mı yapıyordun?” Tabii ki bu onun dikkatini çekmişti.

“Herkes ağzında gümüş kaşıkla doğmuyor, majesteleri.”

Yavaşça başını sallamadan önce yorumumu görmezden geldi. “Pekâlâ. Serçe parmak sözü.”

Kelimelerin dudaklarından döküldüğünü duymak o kadar garipti ki gerçekten gülümsedim. Bu onu benim sinir bozucu sözlerimden daha çok sinirlendirmişe benziyordu, gözleri biraz daha büyüdü. Gülümsemeyi kesip elimi bıraktım.

“Sophie’nin güvenilir olmayacağını bilmeliydim,” dedim konuyu bilinçli olarak değiştirerek.

Ellerini ceplerine soktu. “Bütün arkadaşlarının seni göğsünden vurma gibi bir alışkanlığı mı var?”

Burnumu hafifçe kırıştırdım ve düşünerek omuz silktim. “Bunun seni şaşırtabileceğini biliyorum ancak beni önemseyen çok fazla insan yok. Kız kardeşim var tabii ama arkadaşlarım? Tüm arkadaşlarımla Kaden sayesinde tanıştık, bu da bana karşı sadık olan çok az kişi olduğu anlamına geliyor.” Zorla acı bir kahkaha attım ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına kıvırdım. Benimle hemfikir olmasını, kaba ya da kötü bir şey söylemesini bekledim ama ilk kez yapmadı.

Yüzünden kasvetli bir ifade geçti. Bana acımış mıydı? Bu her neydiyse, duygu geldiği gibi hızla kayboldu.

“Bunu göz önünde bulundurarak, yeni bir plana ihtiyacımız olacak. Arkadaşların güvenilmez ve tehlikeliler. Yardımcı olabilecek, seni Kaden’a geri götürmeye çalışmayacak başka muhbirlerin yoksa, Boel’deki Lonca’ya dönmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Alt dudakımı ısırdım, göğsüm belirsizlikle ağrıyordu. Biri vardı ama onu bu işe bulaştırmak istediğimden emin değildim. Ona bir söz vermiştim fakat dünyanın sonu gibi korkunç bir durumdaydık. Ona ve ailesine bir çıkış yolu, bir kaçış şansı vermiştim. Eğer ona gidersem, onları Kaden’la yaşadığım karmaşaya geri sürüklemiş olacaktım. Sırtına bir hedef tahtası koymuş olurdum.

“Başka bir planım olabilir ama başka bir söz vermen gerekecek.”

“Şimdi mi vereceğim?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Başımı salladım. “Bu adamın ölü olarak kalması gerekiyor ve yeri gizli kalmalı,” dedim, sesimdeki tüm mizah kaybolmuştu.

Şaşkınlık gözlerini doldurdu. “Anlamadım?”

Aldatmacamın daha uzun sürmesini istiyordum. Gerçek beni bir an bile görmesini istemiyordum ve benimle birlikte başka kimseyi de alaşağı etmek istemiyordum. “Seni oraya götürürsem, sana dünyamı gösterirsem, her şeye hükmeden kanun koruyucusu gibi davranmayacağına söz ver.”

“Bayan Martinez. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum...”

Ellerini tuttum ve kendi ellerimde birleştirdim. Ellerini tutana kadar benimkilere kıyasla ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Geniş avuç içleri sert nasırlarla kaplıydı ve bu nasırları uzun savaşlar sonucunda kazandığını biliyordum. Bakışlarımda olabildiğince yalvarmaya çalışarak başımı kaldırdım. Nadiren bir şey için

yalvarırdım ama arkadaşımı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. “Lütfen. Sana emretmiyorum, yemin ederim. Yalvarıyorum. Bunlar benim gerçek arkadaşlarım ve Kaden’den en az senin kadar nefret ediyorlar.”

“Masumlar zarar görürse...”

“Görmeyecekler, güven bana. Ve eğer zarar görürlerse, o zaman yasaları sonuna kadar uygulayabilirsin.”

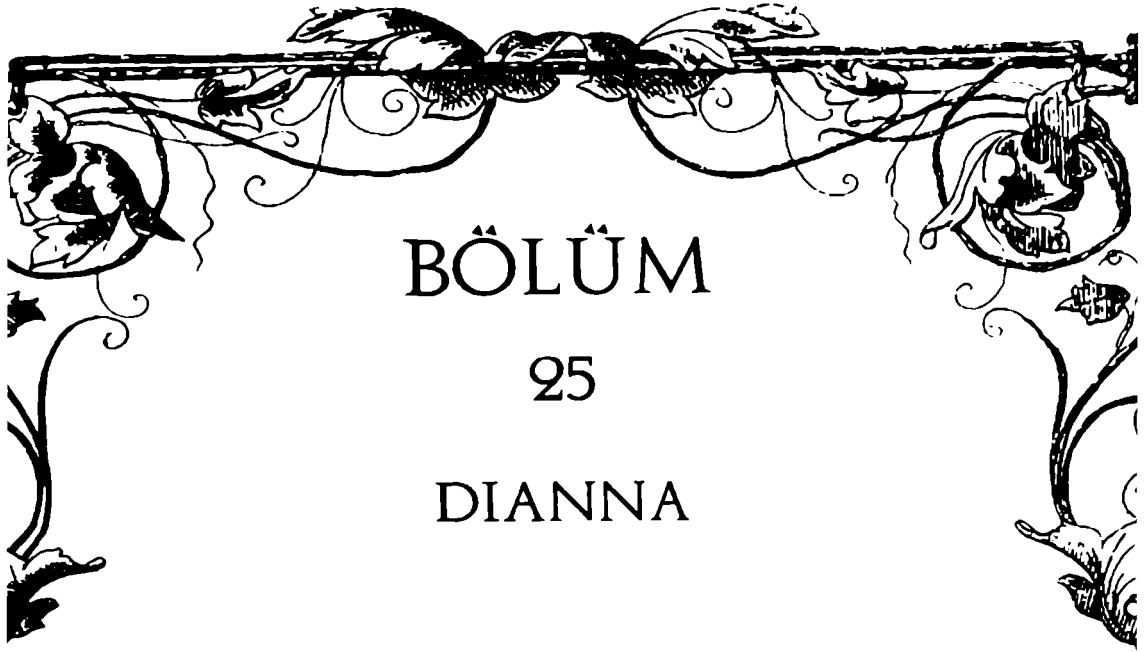
O kadar uzun süre sessiz kaldı ki kabul etmeyeceğinden korktum.

“Pekâlâ. O zaman söz veriyorum.” Hâlâ ellerini tuttuğum yere baktı. “Bunun için bir serçe parmak daha mı gerekiyor?”

Güldüğümde başımı salladım, içimden küçük bir homurtu kaçtı. “Hayır, gerekmiyor.” Ellerini bırakıp duş almak için banyoya yöneldim.

“Bekle. Nereye gidiyoruz?” diye seslendi Liam, kapıyı kapatmadan hemen önce.

“Zarall. Öldürmem gerektiği hâlde öldürmediğim bir Vampir Prens var.”

BÖLÜM

25

DIANNA

“Başka bir mola mı?” diye inledi Liam ve yolcu koltuğunda kıpırdandı.

Kabul etmek gerekirse, ne demek istediğini anlıyordum. Birkaç kez benzin almak zorunda kalmıştık ve ben yine acıkmıştım. İnsanları yememek için elimden geleni yaptığımdan atıştırmalıkları tercih ediyordum.

“Evet, bir mola daha. Dışarı çıkıp bacaklarını açmak istemez misin? Saatlerdir bu arabanın içinde sıkışıp kaldık.”

“Hayır, benim istediğim daha hızlı ulaşım yöntemlerine sahipken her yere arabayla gitmemek.”

“Ve sana neden yapamayacağımızı en az on yedi kez söyledim.”

Elini bana doğru salladı, açıkça sinirlenmişti. “Evet, evet, sen ve bu saplantılı gözlerden uzak olma konusu.”

Gözlerimi devirdim. “Ayrıca, çişim geldi ve acıktım.”

Bana bıkkın bir bakış attı. “Ama daha birkaç saat önce yemek yedin.”

“Biliyorsun, normal insanlar günde birden fazla yemek yer.”

“Sen normal bir insan değilsin, hatta *insan* bile değilsin.”

Arabayı park ederken dudağımı ısırdım. “Tanrım, arkadaşının olması bile şaşırtıcı.”

“Bunu arkadaşları sürekli onu öldürmeye çalışan biri söylüyor.”

Gözlerimi kıstım. “Birileri huysuzlaşmış. En son *sen* ne zaman gerçekten yemek yedin?”

Göz temasından kaçındı ve küçük markete doğru baktı. “Hızlı ol,” diye tersledi.

Koltuğumda tamamen ona doğru döndüm ve kolumu direksiyonun üzerine koydum. “Liam. En son ne zaman yemek yedin?”

Dün ya da önceki gün yemek yemediğini biliyordum çünkü ben yemek almış ve hepsini yemiştim. Onu yemek yerken ya da uyurken görmediğim şimdi aklıma gelmişti. Ayrıca bunlar uyku bile sayılmazdı. Rashearim ve Liam'ın geçmişine dair görüntüler hâlâ rüyalarımın giriyordu. Neyse ki bu rüyalar daha çok savaşlardan ve daha az seks partilerinden oluşuyordu.

Aracın içindeki hava yoğunlaşmıştı, sanki onun tedirginliğinin fiziksel bir ağırlığı varmış gibiydi. Kapının kilitleri ve ardından benim kapım açıldı. Hafifçe sıçrayarak arkama baktım. Bunu o mu yapmıştı? Elbette yapmıştı. Aklıma kaçmaya çalıştığım sırada Ariel'e yapılan saldırı geldi. Görünmez bir gücün, sanki büyük bir elin kuyruğuma dolandığını ve beni geri çektiğini hissetmişim.

"Beş dakika," dedi huysuzca. Yolcu kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu Ne kadar sinir bozucu bir pislikti.

"Beş dakika içinde işeyemem. Dükkânın içinde koşmam gerekir," dedim ellerimi havaya kaldırarak.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı.

İçimi çektim, ona tekrar bakmadan önce başımı kısa bir süreliğine arkaya yatırdım. "Bana on dakika ver."

"Sekiz."

"Liam."

Sanki ona en aptalca soruyu sormuşum gibi bana baktı, oysa tek yaptığım onun adını söylemekti.

"Benim şey olduğumu mu sandın... Neydi o kelime?" Duraksadı, istediği kelimeyi ararken bir an için gözlerini kaçırdı. "Şaka yaptığımı? Seni gözümün önünden ayırmak istemediğimi söylediğimde?"

"İyi." Kollarımı tekrar havaya kaldırarak inledim.

"Madem tartışmak istiyorsun, artık yedi dakikan var."

Gözlerimi ona diktim. Eğer onu boğarak öldürebilseydim bunu yapardım.

Tartışmaya zahmet etmedim. Bir anlamı yoktu. Liam sadece daha fazla zamanımı azaltacaktı ve beni içeri kadar takip etmesi riskini almak istemiyordum. Başımı sallayıp arabadan atlamadan önce ona bir süre daha ters ters baktım. Kapıyı biraz fazla sert kapattım ama o tam bir pislikti, bu kibirli tavırları sinirlerimi bozuyordu. Bu bir güç gösterisiydi ve erkeklerle de onların egolarıyla da uğraşmaktan bıkmıştım.

Cam kapıyı iterek açtığımda tepemde bir zil çaldı. Görevliler bana doğru baktı, kasadaki kadın yardım ettiği kişiye parayı geri verirken gülümsüyordu. Atıştırma malzemeleri ve her çeşit malzemeyle dolu birkaç raf, küçük alanda koridorlar oluşturuyordu. Bir çocuk bir poşet şeker seçti, kardeşi ise cipsi tercih ederken ebeveynleri hoşgörüyü gülümsedi.

Bakışlarımı mağazada gezdirdim, herkesin nerede olduğunu bildiğimden emin oldum ve çıkışlarımı not ettim. Buzlu içecek makinesi beni çağırmış gibi doğruca ona gittim, mor bir karışım oluşturma kadar üç farklı rengi neşeye karıştırdım. Bu tatlı karışımda beni en azından birkaç gün daha uyanık tutmaya yetecek kadar şeker vardı.

Bir yudum aldım, küçük dükkânda dolaşırken bir gözüm kasiyerlerdeydi. İnsanlar gelip gittikçe kapının üstündeki zil birkaç kez çaldı. Kasaya gitmeden önce birkaç paket cips ve birkaç sandviç aldım. Kasiyerlerden biri yerleri süpürmeye başladı, ben aldıklarımı tezgâha yerleştirirken göz ucuyla beni izliyordu. Dükkândaki diğer tek müşteri çıkarken zil tekrar çaldı.

“Neden buradasın?”

Cipslerimi kasadan geçirirken bir bip sesi duyuldu.

“Bu çok kaba, Reissa. “Merhaba” ya da “Nasılsın” yok mu?”

Gözlerini bana dikti. “Ötediyar’dan herkes senin nasıl biri olduğunu biliyor. Kaden o güzel kafana büyük bir meblağ koydu.”

Arkadan başka bir çocuk geldi, diğer kasaya geçerken yan gözle bana baktı. Onlu yaşlarının sonlarında görünüyordu ama bunu söylemek zordu.

“Ben de öyle duydum. O zaman kafamı kesmeyi mi planlıyorsun?” İçeceğimden uzun bir yudum almak için öne doğru eğilerek söyledim.

Son sandviçi kasadan geçirip iki elini tezgâhın üzerine koymadan önce poşetledi.

Reissa gözlerime baktı. “Ben sadece çocuklarımla huzur içinde yaşamak istiyorum, Dianna,” dedi iki oğlana doğru başını sallayarak. “Ayrıca, herhangi bir şiddet sadece arabadaki o iri adamı uyandırır. Gerçi o hiç de insana benzemiyor, değil mi?”

İçeceğimden bir yudum daha alıp arabanın ve Liam’ın bıraktığım yerde olduğundan emin olmak için arkama baktım. Dükkânı göremeyeceği şekilde park etmiştim. “Anatomik olarak evet, diğer her şey için hayır derdim.”

Başını iki yana salladı ve yavaşça tezgâhtan kalkarak poşetleri bağladı. “Sana neden yardım edeyim ki, Dianna? Kaden bunu öğrenirse sadece kellemi almakla kalmaz, çocuklarımın da peşine düşer. Bu çok büyük bir risk.”

“Seni anlıyorum.” Boştaki elimle öne uzanıp başının arkasını kavradım. Parmaklarımı saçlarına doladığım gibi yüzünü tezgâha çarparak oraya bastırdım.

“Biliyor musun, ilk kez yardım istediğimde nazik olmaya çalıştım. Göğsümden vurulmama ve zehirlenmeme neden oldu, bu yüzden artık nazik olmak istediğimi sanmıyorum.”

Başını kaldırıp tekrar sertçe tezgâha vurdum.

Oğulları annelerini korumak için öne atılırken süpürgenin düştüğünü duydum. Onlara baktım, dudaklarım şeytani bir sırıtişla kıvrılmıştı.

“Ah, evet, lütfen devam edin. En az bir aydır kimseyi canlı canlı yakmadım.”

“Durun,” diye homurdandı elimin altında. “Sorun yok.”

Çocuklar kayarak durdular ve bana bakmadan önce annelerine baktılar.

“Hadi bir oyun oynayalım. Bana istediğim şeyi söyle, ben de seni ve burayı barbekü yapmayayım.”

“Yapamazsın.”

Kafasını bir kez daha tezgâha vurduğumda Reissa inledi. “Umarım itibarım bu kadar darbe almamıştır.”

Kısık bir ses çıkardı ama daha fazla konuşmadı.

“Hadi ama. Böyle yapma.” Daha yakına eğildim, elimi kafatasına daha sert bastırdım. Baskıdan dolayı homurdandı. “Ben organlarını içten dışa doğru sıvılaştırırken oğullarının diz çöküp ölüm için yalvardığını görmek ister misin?”

Bunu gerçekten yapamazdım. Bir kez denemiştım ama yalvarmaya başlamadan çok daha öncesinde yanmaya başlamışlardı. Yine de iyi bir tehditti ve korkusunun kokusunu aldığım da işe yaradığını anladım.

“Tamam, tamam, tamam,” diye yalvardığında elimi kaldırarak gevşedim. Tezgâhı itti ve hafifçe kırışmış gömleğinin önünü düzeltmeden önce birkaç küçük hareketle saçlarını düzeltti.

“Ayrıca,” dedim, dibinde biriken buzu kırmak için pipetimi içeceğimin içinde çevirdim. “Ne kadar az gürültü yaparsak o kadar

iyi. Arabadan inen uzun boylu, esmer ve sinir bozucu birini istemezsiniz.”

“Demek doğruymuş. Dünya Yok Edici avucunun içinde. Bir tanrıyı yolundan çıkarabilecek biri varsa o da sensin.”

Dudağım onun imalı sözleri karşısında tiksintiyle kıvrıldı. “Ne? Herkes böyle mi düşünüyor? Onu becererek elde ettiğimi mi?”

“Sen onun nefret ettiği her şeysin. Yoksa neden seni ilk görüşte yakıp kül etmesin ki?”

Burun deliklerimden dumanlar çıkıyordu ve gözlerimin kırmızıya döndüğünü biliyordum. Elimdeki plastik bardak cızırdayıp eridi, mavi ve mor sıvı bir anda yere aktı. “Artık Kaden’in hükmü altında olmayabilirim ama bu beni daha az zararlı yapmaz. Bana bir daha saygısızlık edersen, sekiz bacaklı ırkının sonuncusu olursun.”

Yerdeki yapışkan dağınıklığa baktı ve sonra isteksizce gözlerimle buluştu. Sertçe yutkunurken boğazı bir kez titredi. “Özür dilerim, sadece...”

“Ötediyar konuşur, biliyorum, biliyorum.” Elimi salladım, içeceğimin kalıntılarını savurdum.

Oğulları hareket etmemişti ama vücutları gergindi ve yumruklarını sıkmışlardı. Gömleklerinin omuzlarında dalgalandığını, tenlerinin altında sakladıkları bacaklarının bir gözdağı taktığıyla hareket ettiğini gördüm. Çok şirinlerdi. Nefes alıp içimde kaynayan öfke akımını yatıştırana kadar metal kapının arkasından gelen hareketi duymadım. Yanında iki çocuktan daha fazlası vardı.

Çocuklardan birine el salladı ve ona sessizce ortalığı temizlemesini emretti. Bana dönmeden önce onun paspası almak için gidişini izledi. “Ne istiyorsun?”

“El Donuma’yı geçmek için güvenli bir yol. O bölgeye adımımı atarsam Camilla kellemini alır.” Bana ayrılan sürenin yaklaşık dört dakikası kalmıştı. Acele etmem gerekiyordu.

“Ah, evet. Cadı Kraliçe. Belki ona istediğini verseydin, senden ve Kaden’dan bu kadar nefret etmezdi.”

“Kaden, Santiago’yu baş cadı arkadaşı yaptı, ben yapmadım. Santiago’nun gücünün onunkine rakip olduğunu biliyorum ama Santiago’nun bir aleti var, bu da otomatik olarak ona avantaj sağlıyor.” Oğullarına doğru döndüm. “Alınmak yok.”

“Sana yardım edersem karşılığında ne alacağım?”

Omuz silktim. “Bilmem ki. Örümcükler ne ister?”

Reissa'nın yumruğu tezgâha çarparak makinenin durmasına neden oldu. Alnında birkaç göz açıldı, kötü peruğunun içinden iğneye benzer dikenler çıkarken ölümlü kılığı bozulmuştu. "Biz örümcek değiliz! Bu karşılaştırmadan nefret ettiğimi biliyorsun."

Onu kızdırdığım için eğlenerek sııttım. "Bundan emin misin? Bacakların ve gözlerin arasında ve ah, arkada olduğunu bildiğim ağ benzeri yaratıkları unutmayalım, hepsi örümcek gibi görünüyor. Bugünkü yemek planında ne var?" Daha yakına eğildim, havayı kokladım. "Geyik ve...Ah, otostopçu kokusu alıyorum."

Dişlerini ortaya çıkaracakmış gibi dudakları geriye kıvrıldı. "Senin beslenmen daha mı iyi?"

"Ölümlülerden beslenmeyi uzun zaman önce bıraktım. Artık neredeyse vejetaryen bir Ig'Morruthen'im."

Başını sallayıp derin bir nefes aldı, ölümlü şekline geri dönerken birçok uzantısı ve gözleri kayboldu. Elini peruğunun üzerinde gezdirdi. "El Donuma'yı gizlice geçmenin bir yolunu biliyorum ama ona kendin sorman gerekecek. Sınırlar çizildi, Dianna. Kaden iki generalini kaybetti ve örgütü sarsıldı. Artık kimse kimseye güvenmiyor."

Şimdi bile onları işaretleyen kanı hayal ederek ellerime baktım. Tek gördüğüm kırmızıydı. Yaptığım şeyden sonra Kaden beni avlamaktan asla vazgeçmeyecekti ve tüm ekibi bir iç savaşın eşiğinde olmalıydı. En yakınlarını bile hizada tutamayacağını düşünüyorlarsa, kontrolü yeniden ele almak için sert bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Bu düşüncelerimi bastırıp parmaklarımla tezgâha vururken Reissa'nın bakışlarıyla karşılaştım.

"Nerede o? Bana yardım edebilecek bu adam?"

Tezgâhın altına uzanıp küçük, gri bir kilitli kutu çıkardı. Önlüğünden bir anahtar aldıktan sonra kilidi açtı. Birkaç telefonu karıştırarak küçük, siyah bir tane seçti. Bir hareketle açıp telefonu çalıştırdı.

Duvardaki büyük saate baktım. Kahretsin, zamanım tükeniyordu. Liam'ın içeri girmek üzere olmadığını umarak cam kapıdan dışarı baktım. Bana uzatmadan önce telefona bir numara yazdı.

"Tadheil'de bir festival varmış. O da orada olacak. Ona bu numaradan aranmayı beklemesini söyleyeceğim. Sana söylediği zaman orada ol çünkü o kimseyi beklemez."

İç çekip başımı salladım, Liam'ın bunu öğrendiğinde yine çılgına döneceğini biliyordum. "Festival için zamanım yok."

“Zaman yarat çünkü hoşuna gitse de gitmese de şu anda sana yardım etmek isteyecek kimse yok.”

Telefonu ondan alıp arka cebime koyarken başka bir şey söylemedim. Poşetleri alıp kapıya doğru yöneldim. Çıkarken zil bir kez daha çaldı ve tuğladan bir duvara çarpmışım gibi hissettim.

“Orospu ço...” Başımı ovuşturarak yukarı baktım. “Liam.”

“Yalan söyledin.” Liam gözlerini kısıp kollarını kavuşturdu.

Nabzım hızlandı. Reissa’yla konuştuğumu duymuş muydu? Her şeyi görmüş müydü? Eğer ne olduklarını, arkada ne sakladıklarını bilseydi onları ve dükkânı yok ederdi. Onları tehdit etmiş olabilirdim ama bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Onlar küçük bir aileydi ve birbirlerinin ölümlerinden ben sorumlu olmayacaktım.

“Tuvaleti kullanman gerektiğini söyledin ama bu da ne?” Elimdeki poşetleri işaret etti. Nefesimi bıraktım, omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

“Ah, bu mu? Evet, bize atıştırmalık aldım.” Gülümseyip, beni takip edeceğini umarak yanından geçtim. Bir an sonra o korkutucu gücü arkamda hissettiğimde rahat bir nefes aldım. *Tanrılara şükürler olsun.* Arabaya yöneldim, o ön tarafa doğru yürürken ben de sürücü kapısını açtım. Dükkâna ikinci kez bile bakmadı.

“Çok uzun sürdü,” diye azarladı Liam koltuğuna geçip kapıyı kapatırken.

Omuz silktilim. “Sana söyledim, atıştırmalık bir şeyler aldım. Bir şeyler yemen gerek.”

Liam sanki bu düşünce ona çok ağır geliyormuş gibi şakaklarına masaj yaptı. “Lütfen bu konuyu kapatır mısın?”

“Bu baş ağrıları da neyin nesi? Huzursuz mu oluyorsun? Ne iyi gelir, biliyor musun? Yemek ve uyku.”

“Hayır.” Ses tonu konuyu kapatmamı söylüyordu.

“Ciddiyim, arabada uyuyabilirsin. Bizi uçurumdan atmayacağıma söz veriyorum.”

“Sadece sür.”

“Biliyorsun, her şeyi içine atmak da bir çözüm değil.”

Liam ellerini indirdi. “Tavsiyeni isteyecek olursam sana sorarım. Şimdi, lütfen devam edebilir miyiz? Zaten yeterince zamanımı harcadın.”

Atıştırmalık torbasını göğsüne çarptım. “Bu senin için son kez söylediğim ya da yapacağım güzel bir şey. Kendimi kaybetmeden

önce bir ego hakkın daha var, Liam. Benim için bir kral ya da kurtarıcı olmadığını biliyorsun, değil mi? Dışarıdan harika görünebilirsin ama içinde sadece acımasız, kaba, çirkin bir pisliksin.”

Elimde değildi. Benimle sanki hizmetçisiymişim gibi konuşmasından bıkmıştım ve ses tonunu değiştirmezse kavga etmeye fazlasıyla hazırdım. Yüz ifadesi, sanki kendisiyle daha önce hiç böyle konuşulmamış gibi kuşkuluydu. Rüyalarımnda onun geçmişine dair gördüklerimden, öyle olmadığını biliyordum. Herkes ona tapıyor, her sözüne dikkat ediyorlardı.

Liam cevap vermedi ya da bir şeyden hoşnut olmadığına yaptığı o homurdanmalardan birini yapmadı. Sadece ona resmen fırlattığım çantayı alıp diğer tarafa döndü. Başka bir şey söylemeden arabayı geri vitese taktım ve benzin istasyonundan uzaklaştım.

Liam nihayet uykuya dalmadan önce Charoum’un diğer tarafındaydık ve yukarıdaki ölü tanrılara şükrettim. Tuvaleti kullanmak için birkaç kez daha durmuş, her seferinde ne kadar çok zaman kaybettiğimizden yakınmasını dinlemek zorunda kalmıştım. Atıştırmalıklara dokunmamıştı ve araba kullanırken bir paket cips almak için arkama uzandığımda bana bağırmıştı. Ona bir araba kazası geçirirsek gerçekten ölecek değiliz ya demiştim ama o bunu benim kadar komik bulmamıştı. Ancak güneş bir kez daha batarken, sonunda uyuyakalmıştı. Kollarını kavuşturmuş, gözleri göz kapaklarının arkasında dans ederken başını pencereye yaslamıştı. Uyurken bile kızgındı.

O uyurken, Reissa’nın bana verdiği küçük telefonu çıkardım. Gabby’nin numarasını çevirirken ellerim direksiyonda olacak şekilde manevra yaptım. Bir sarsıntı daha arabayı zıplattı ve Liam’ın hâlâ uyuduğundan emin olmak için ona baktım.

“Alo?” diye cevap verdi uykulu bir ses birkaç kez çaldıktan sonra.

“Gabby, tanımadığın numaralara cevap verdiğin için kendinden utanmalısın.”

“Dianna!” Gabby neredeyse adımı haykırmış, sesindeki tüm uyku hâli kaybolmuştu.

“Uyandırdım mı seni?”

Esnedi ve gerinirken inlediğini duydum. “Hayır. Genelde gecenin birinde uyanık olurum.”

Kıkırdadım. “Hadi oradan.”

“Ne yapıyorsun? İyi misin? Yolculuk nasıl?”

Arabayı otomatik sürüş moduna aldım ve kolumu dizime dayamak için bir bacağımı yukarı çektim. Yol boştu, kullandığım arka yoldaki tek ışık yıldızlardı.

“Arabayı ben kullanıyorum ve evet, sanırım biraz karmaşık diyelim.”

“Liam hâlâ tam bir baş belası mı?” Ağzını kapatırken küçük bir tokat sesi duydum. “Bekle, hoparlörde miyim? Beni duyabiliyor mu? Süper duyma yetileri olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Sessizce güldüm. “Evet ve endişelenme, aslında o şu an uyuyor.”

“Uyuyor mu?”

“Aynen öyle dedim.” Başımı çevirip göğsünün düzenli olarak inip kalkmasını izledim. Günlerdir bana dik dik baktığı için onu uyurken görmek garipti. İtiraf etmeliydim ki uykusunun getirdiği huzur ve sessizlik hoşuma gidiyordu.

“Görünüşe göre derin bir uykusu var çünkü yolda üç küçük çukura düştük ama hiçbir şey olmadı.”

“Sen de berbat bir sürücüsün.”

“Hey, bana öğreten sendin.”

Gülme sırası ondaydı ve bu ses bana ilaç gibi geldi. İhanete uğramış, vurulmuş, zehirlenmiş, bir de Liam’ın sürekli tavırlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştım. Bu yolculuk sinirlerimi tahmin ettiğimden daha fazla yıpratmıştı. Keşke geri dönebilseydim ve Gabby başka bir hüznülmü filmde ağlarken berbat abur cuburlar yiyebilseydim. Göğsüm sıkıştı çünkü bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Boğazımı temizleyip biraz daha dik oturdum. “Orası nasıl? Sana iyi davranıyorlar mı?”

“Evet. Neverra ve Logan aslında benimle çok zaman geçiriyorlar. Çoğunun beni izlemek için olduğunu biliyorum ama yine de güzel. Tıbbi bir bölümleri var ve geçmişimi göz önünde bulundurarak beni işe aldılar.”

“Demek Logan iyileşti ve arkadaş canlısı oldu. Güzel. Ayrıca dürüst olalım, ihtiyacın olmasa bile yine de çalışmak istersin.”

“İnsanlara yardım etmeyi seviyorum. Korkunç bir hızla iyileşen

insanlara bile.” Kıs kıs güldü ve ben de onun ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum. “Ama evet, iyiler. Neverra senin benimle dalga geçtiğin o hüzünlü filmlerden hoşlanıyor ve Logan’la ikisine benimle birlikte bir yüz maskesi yaptırdım.”

“Şimdiden yerimi doldurmuşsun! Kırıldım.”

Bu kez ben de onun kahkahasına katıldım. Tanrılar ve canavarlar arasındaki bir savaşın ortasında olduğumu birkaç dakikalığına da olsa unutmak güzeldi.

“Hayır, hayır, senin yerini asla dolduramayacağımı biliyorsun. Ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi kim çalabilir ki? Hem kimse senin gibi şikâyet ve dırdır edemez. Ya da beni kızdıramaz. Ya da...”

“Tamam tamam, anladım.”

Bir an sessiz kaldı. “Pekâlâ, kitabı Kaden’dan önce bulacağını gerçekten düşünüyor musun?”

Koltuğumda hafifçe hareketlenip biraz daha doğruldum. Bacağımı tekrar aşağı indirdim, direksiyonu kavradım ve otomatik pilotu kapattım. “Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Liam bunun gerçek olmadığını düşünüyor ve onun da bunu bildiğini hissediyorum. Ama aynı zamanda, Ötediyar dehşete düşmüş durumda. Kaden bir şeylerin peşinde ve güvenebileceğim insan sayısı yok denecek kadar az.”

“Peki,” diye iç geçirdi. “Liam’ın seninle olması beni rahatlatı. En azından o yanındayken hiçbir şey sana zarar veremez.”

Zehirlendiğimden bahsetmek istemediğim için sustum. Olan olmuştu ve bu sadece onun endişelenmesine neden olacaktı ama sessizliğimi anlamış olmalıydı. Lanet olası kardeş bağı.

“D? Ne oldu? Lütfen bana yaralı olmadığını söyle?”

“Ne? Hayır, ben iyiyim. Keşke onun dışında biriyle seyahat ediyor olsaydım. Bazen tam bir pislik oluyor, Gabby. Diyarların koruyucusu falan olduğunu biliyorum ama insanlar onu nasıl sevebiliyor?”

İç çektiğini duydum ve nasihat alacağımdan şüphelendim. “Şey, Logan ve Neverra’dan öğrendiğim kadarıyla, her zaman şimdiki gibi değilmiş. Yani, bir düşünsene. O başka bir dünyadan gelen, kadim bir savaşçı kral. Eminim onların travma sonrası stres bozukluğu, depresyon ya da daha kötü versiyonlarından muzdariptir.”

Söz konusu kadim savaşçıya baktım. Ağır bir şekilde pencereye yaslanmıştı, nefes alış veriş sabitti ve gülünç derecede uzun kirpikleri yanaklarına gölge yapıyordu.

“Depresyon, ha? Kız kardeşime bak, tanrılara psikanaliz yapıyor.”

“Ben ciddiym. Bu dengesiz davranışları, ruh hâli değişimlerini ve dengesiz öfkelenmelerini açıklar. Travma beyni dramatik bir şekilde etkiler ve uzun, çok uzun bir süre yaşadığını düşünürsek, yan etkilerinin ne olduğunu kim bilebilir? Ben sadece dikkatli ol diyorum.”

“Tamam, anne.”

Gabby homurdandı. “Tamam, bunu görmezden geleceğim. Kim bilir? Belki de sadece yalnızlıktandır. Logan ve Neverra onun yüz yıllardır izole olduğunu söylediler. Rashearim düştüğünden beri onu görmemişler.”

“Ah, lütfen. O adam ergenliğe ulaştığından beri yalnız değil. Gördüğüm kanlı rüyaları görmelisin. Tanrılar, tanrıçalar, gökseller, aklına ne gelirse onun için eğildiklerini gördüm. Eğer bir savaş ya da parti yoksa penisini ıslatmakla meşguldür.”

“Bekle, ne?” Sakinleşmeden önce yüksek ve tiz bir sesle, “Dianna, ne?” diye sordu.

“Biliyorum, değil mi? Yani, *ben* kendimin deneyimli olduğumu sanıyordum.”

“Bekle, onun kanından beslendin ve onu çıplak mı gördün?” diye kulağıma bağırdı.

“Evet, başka birine bağlı olsaydı harika olurdu.”

“Dianna, konuyu saptırmayı bırak. Bu umurumda değil. Seni besledi, demek ki endişelenmesine yetecek kadar yaralanmışsın. Ne oldu?”

Kahretsin. Telefon çekmiyormuş gibi yapıp kapatabilirdim ama onunla bir süredir konuşmamıştım ve sırf yakalandım diye aramayı sonlandırmak istemiyordum.

“Tamam, bu uzun bir hikâye. Kısaca Sophie ve Nym beni zehirlemiş olabilir, Liam da öleceğimi düşündüğü için beni kendi kanıyla besledi.”

Telefon bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Ama şimdi iyisin, değil mi?” diye sordu. İçimde suçluluk duygusu çalkalandı, sesindeki korkuyu duyunca direksiyonu daha da sert sıktım.

“Evet, ben iyiyim. Serçe parmak yemini.”

İçini çekti, sesi yatağa uzanmış gibi geliyordu. Kan rüyalarını duyduğunda ayağa fırlayıp koşmaya başladığını hayal edebiliyordum. Kız kardeşim her zaman endişelenirdi. “Ben kendi adıma

bunun bitmesini ve yarı normal bir hayata dönmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Kaden olmayacak, yani bu sefer gerçekten bir hayatın olacak.” Bir an duraksadı. “Sandsun Adalarına geri dönmeye ne dersin? Ben saklanırken bulduğum sahilin تنها, keşfedilmemiş bir kısmı var. Dalış yapabileceğimiz kayalıkları var ve çok güzel. En az otuz yıldır birlikte böyle bir plaja gitmemiştik. Rick’i davet bile etmem. Sadece güzel, rahatlatıcı, eğlenceli bir kardeş gezisi olur. Bunu ilk tatilimiz yapalım. Lütfen, lütfen, lütfen.”

“Tamam, tamam, tamam, kulağa güzel bir plan gibi geliyor. Yalvarmayı kes.” Görüşüm bulanıklaşırken dudaklarım küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Liam’la yaptığım anlaşmanın şartlarını ona söylememiştim, hapse gireceğimden ya da Liam’ın daha kötü bir şey planladığından emin değildim. Liam bana ne yapacağını hiç söylememişti ve ben de bilmemeyi tercih ederdim.

Gabby bir süre daha sessiz kalırken, aramızda sessizlik hüküm sürüyordu. Eminim bu kadar uzaktan bile duygularımı hissediyordu.

Gabby nefes aldı. “Dinle, şu anda zor olduğunu biliyorum. İtiraf etmek istesen de istemesen de hayal kırıklığına uğradığını ve muhtemelen kızgın olduğunu biliyorum. Ama ben sana inanıyorum. Çok şey atlattın, D. Çok şey. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Eğer bu aptal kitap gerçekten varsa, onu bulacaksın. İnatçısın ama dirençlisin. Her şeyi atlatabilirsin.”

Yüzümü silip burnumu çekişimi küçük bir kahkahayla gizledim. “Moral konuşması için teşekkürler.”

“Bir şey değil. Şimdi arabayı bir yere çekip biraz uyu. Bu saatte araba kullanmamalısın. Liam’ın ne dediği umurumda değil.”

Uyuyan tanrıya bakıp esnedim. “Aslında bu iyi bir plana benziyor. Galiba ileride şu izbe motellerden birini görüyorum.”

“Senin için mükemmel sanırım,” dedi gülerek. “Arayabilirsen yarın beni ara.”

“Peki, hanımefendi.”

Telefona doğru homurdandı. “Seni sevdiğimi unutma.” Gü-lümsedim ve telefonu kapatmadan önce bu sözleri ona yineledim. Büyük, yarı aydınlık bir tabela ilerideki karanlığı aydınlatıyordu. Gabby haklıydı. Yorgun düşmüştüm ve arabada sıkışıp kalmaktan bıkmıştım.

Tabela titreyerek açılıp kapanırken ışıkların vızıltısını neredeyse duyabiliyordum. Otoparka girdiğimde binanın arka tarafına park

etmiş tek bir kamyon olduğunu fark ettim. Ofise yanaştım ve tezgâhta oturmuş televizyon izleyen küçük bir kadın gördüm. Parmaklarının arasında bir sigara vardı, duman camın arkasındaki havada süzülüyordu.

Arabayı park ettim ama çalışır durumda bıraktım. Liam'ı uyan-dırmak istemediğim için kapıyı dikkatlice açtım. Onun söylenmelerini dinlemek zorunda kalmamayı çok istiyordum. En ufak bir şekilde kıpırdanmadığında zıplayarak dışarı çıktım ve kapıyı yavaşça kapattım.

Ben içeri girerken küçük bir zil çaldı, ellili yaşlarının sonlarında görünen kadın bana doğru döndü. Sigarasını söndürüp televizyonun sesini kısıtı.

“Merhaba, canım. Bu gece için bir oda mı arıyorsun?”

“Evet, lütfen,” dedim, arkama bakıp Liam'ın uyanmadığından emin oldum.

“Çok tatlı,” dedi. Arkasındaki büyük kahverengi panodan bir anahtar çıkardı. “Sen ve erkek arkadaşın gürültü yapmak istiyorsanız mükemmel bir otel seçtiniz. Bu kadar uzakta pek fazla müşterimiz olmuyor.”

Elimi kaldırdım, yüzümdeki tiksinti ifadesi duraksamasına neden oldu. “O benim erkek arkadaşım değil.”

“Gerçekten mi? Çok yazık.” Tezgâha gelip anahtarı bana uzatırken gülümsedi. “Kırk dolar, hanımefendi.”

“Tek bir gece için kırk dolar mı?”

Omuz silkti. “Dediğim gibi, bu kadar uzakta pek fazla insanla karşılaşmıyoruz. Çoğunlukla kamyoncular ya da...” Bana yukarıdan aşağıya bakarken sesi kesildi, sonra bakışlarını Liam'a doğru kaydırды. “Bilirsiniz, çalışan kadınlar.”

Son kısmı söyleme şekli yüzünden ona ters ters baktım. “Ben fahişe değilim.”

“Dediğim gibi, yargılamıyorum.” Ellerini savunmak için kaldırdı.

Daha önce çaldığım parayı çıkarırken hiçbir şey söylemedim. İnsanlar arabalarını kilitlemeyi öğrenmeliydi, özellikle de dinlenme tesislerinde. Nym'in bize verdiği kartlardan hiçbirini kullanamadık çünkü bizim hareketlerimizi takip ettiklerini biliyordum. Kâğıt paraları çıkardım ve kırk doları yere çarparak anahtarı tezgâhtan alıp gitmek için döndüm. Televizyonun sesi yükselip programını izlemeye geri dönerken arkamdan kahkahasını duydum.

BÖLÜM

26

LIAM

“Samkiel, ellerini uzat.” Rashearim’in dış kıyılarındaki yemek salonunun üstünde bulunan çardakta dururken babam işaret etti. Bulutlar dağların tepelerini sarmıştı ve hafif bir esinti, ziyafetten gelen ağız sulandırıcı yemek kokularını taşıyordu. Orada olmayı her şeyden çok istiyordum.

“Yapamıyorum,” dedim hayal kırıklığım artarken. Arkadaşlarımdan aşağıda toplandığını duyabiliyordum ve onlara katılmak istiyordum.

“Güçlerini kontrol etmeyi öğrenmelisin, yoksa seni yiyip bitecekler. Böyle bir kader mi istiyorsun? Yanıp rüzgârda savrulan külden farksız olmak mı?”

Etrafımızı saran altın sütunlar onun ses tonuyla titreşiyordu. Babam hayal kırıklığına uğradıkça çardağın taşlarına oyulmuş semboller de ıslıl ıslıl parlıyordu.

Bıkkın bir iç çekişle başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Altımızdaki devasa gümüş şehir uyanmış ve hareketlilikle uğulduyordu. Gün doğumundan beri buradaydık. Antrenman yapmaktan yorulmuştum ama o ısrar ediyordu.

“Şimdi, konsantre ol. Sahip olduğun her düşünce ve hissettiğin her duygu özünden geliyor. Öfken,” dedi karnımı işaret ederek. “Karnından geliyor.” Sonra göğsümü işaret etti. “Arzuların kalbinden geliyor ve aptallığın,” diyerek uzanıp saçlarımı karıştırdı, saç tellerinin omuzlarımda dans etmesine neden oldu. “Buradan geliyor.”

Elini itip avucumu tekrar yukarı kaldırdım. “Pekâlâ, pekâlâ.”

“Şimdi, odaklan.”

Gözleri benimkiyle aynı saf gümüş ışıltıyla parladı. Avucunun üzerinde oluşan enerjiyi izledim. Başta bir kıvılcımdan ibaretti ama sonra küçük dairesel bir şekil alarak dönmeye başladı. Damarlarımızdan geçen güçle aynı renkte enerji ışınları yayılıyordu.

“Enerjiyi bir kez kendi dışına çıkardığında, onu manipüle etmek kolaydır. Şekillendirilebilir,” dedi ve ışık topunu parmaklarının arasında dans ettirerek küçük bir bıçak hâline getirdi. “Ya da olduğu gibi kullanılabilir.” Tekrar başlangıçtaki küre hâline geldi. “Yine de gücün sınırları vardır. Ne verirsən onu alır. Eğer onu çok fazla beslersen, seni tüketir. Bu asla unutmaman gereken bir şeydir, özellikle de savaşta.”

Başımı salladım, sözleri zihnimde tekrarlanırken odaklandım. *Öz, kalp, beyin. Yoğunlaş, odaklan, serbest bırak.*

Derin bir nefes alıp avucumu tavana doğru çevirdim ve altı kelimeyi bir ayın gibi tekrarladım.

Öz, kalp, beyin.

Yoğunlaş, odaklan, serbest bırak.

Enerji avucumun içinde parlayarak tüm benliğime bir güç dalgası yaydı. Bedenimin her iki yanındaki ikiz ışıklar tenimin altında titreşiyor, güç hızla elime doğru akıyordu. Kafamı kaldırdığımda babamın yüzündeki geniş gülümsemeyi gördüm. Gurur duyuyordu. *Benimle.*

Daha iyi odaklanarak kendini şekillendirmesini istedim. Küçük küre oluştu ama uzun süre dayanmadı. Konsantre olmaya çalışırken alnımdan ter damlıyordu. Bunu yapabiliyordum. Yapabileceğimi biliyordum.

“Nefes al, Samkiel.”

Nefes aldığımı görmüyor muydu?

Küreyi bir arada tutmaya çalışırken parmaklarımın uçları kıvrıldı. Onun yaptığı gibi bir bıçak yapmak istiyordum. Sadece biraz daha zorlamam gerekiyordu ve...

Top yumruğumdan daha büyük bir hâle geldi. İçindeki ışık kör edici boyutlara ulaştı. Kıvrılıp dönüyor, kendi içinde bükülüyordu. Gücüm onunki gibi bütün ya da uysal değildi, çevresindeki her şeyi yutmakla tehdit eden dağılmış bir enerji topuydu. Gökyüzüne doğru fırlayarak tavanda büyük bir delik açtı. Patlamanın gücüyle üzerimize taş parçaları yağdı ve molozlar bizi beyaz bir toz tabakasıyla kapladı.

Unir uzun siyah saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. Alnını kırıştırarak ellerini kalçasına koyduğunda gururlu bakışlarının yerini çatık kaşlar almıştı.

Bakışlarımı indirdiğimde içimdeki acı dolu çukur yeniden oluş-

tu. Asla onun kadar güçlü olamayacak ya da onun kontrolüne sahip olamayacaktım. Hafifçe geri adım atarken boğazımda bir yumru oluştu. Tavandaki deliğe baktığımda, bana hiçbir zaman yeterince iyi olamayacağımı hatırlatan binlerce ses kafamı doldurdu.

Öfkem kabarırken etrafımızdaki molozlar yerde titreşmeye başladı. “Beni neden sürekli bu kadar zorladığını anlamıyorum! Ben senin gibi değilim!”

“Samkiel.”

“Ben normal değilim ve bunu dert etmiyorum. Bir şeyleri kanıtlamaya çalışan sensin, ben değil.” Yumruklarımı iki yanımda sıkarak arkamı döndüm. Işıklar tüm vücudumda titreşiyor, sandalyeler ve masalar arkamdan duvarlara çarpıyordu. Basamaklara henüz ulaşmıştım ki, görünmez bir gücün karnımın etrafını sarak beni geri çektiğini hissettim. Beni geri döndürüp tekrar onunla yüzleşmeye zorlamak için gücünü kullanırken ayaklarım yere zar zor değiyordu.

Beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı ve “Bak,” dedi. Eliyle yukarıyı işaret ederken yüzünde öfke yoktu.

“Anlamak için başarısızlıklarımı görmeme gerek yok...”

Etrafımızdaki molozlar tavana doğru süzülürken kelimeler dudaklarımda kayboldu. Delik parça parça yavaşça doluyor, kendini onarıyordu. Babamın uzattığı eli gücüyle parlıyordu.

“Nasıl?”

Bir kez daha gülümsedi. “Benim damarlarımda dolaşan gücün aynısı seninkinde de dolaşıyor. Evet, kullanan kişinin tekniği ya da gücü göz önüne alındığında, zarar verebildiği gibi yeniden inşa edip onarabilir de. Aramızdaki en güçlüler bile onu iyileştirmek için nasıl kullanacaklarını öğrenmişlerdir. Sen başarısız değilsin, olmayacaksın da.” Ellerini birbirine çarparak giysilerinin tozunu temizledi. “Şimdi tekrar deneyelim. Elini uzat.”

Sen başarısız değilsin. Bu sözler bana doğru geliyordu. Kral olma beklentisiyle her gün çalışıyordum. Tüm tanrılar kral olmamdan memnun değildi ve bunu bana mutlaka belli ediyorlardı. Önemsediğim tek görüş babamın ve arkadaşlarımlıkilerdi. Eğer onları hayal kırıklığına uğratmazsam, hükümdarlıkta da başarısız olmayabilirdim. Bir kez başımı salladıktan sonra gülümsedim ve bakışlarımı onunkilere çevirdim.

Babamın görüntüsünün üzerine bir parıltı yerleşip onu biçim-

sizleştirtince gözlerim kocaman açıldı. Bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Hayır, böyle bir şey olmamıştı, burada olamazdı. Gözlerinden gümüş rengi sıvı aktı, sonra burnundan ve ağzından. Oda sarsılarak karanlığa gömüldü. Bina havaya uçarken olduğumuz yerde kalakaldık. Çığlıklar ve kükremeler havayı yırtarken, sarı bulutların arasında turuncu şimşekler dans ediyordu.

Kan ve ölüm kokusu Rashearim'in kalıntılarının üzerinde asılı duruyordu. Birbirleriyle savaşılan göksel ordularını gördüğümde başım dönmeye başladı. Silahları birbirine çarparken metaller şarkı söylüyor, üzerlerinden ışık titreşiyordu. Çoğu düşerken dünya sarsılıyor, vücutları ışıkla patlıyor ve gökyüzüne fırlıyordu. Babam kıyafetleri kanlı, yüzü yaralı ve o gözler, o ölü boş gözlerle bana bakıyordu.

"Mutlu musun, Samkiel? İsteddiğin buydu, değil mi?" Bu babamın sesiydi ama kelimeler zalimdi.

Bedenim ağırlaşırken aşağıya baktım ve bedenimi saran kan lekeli zırhı gördüm. Bir elimde kanla kaplı gümüş bir mızrak, diğer elimde kırık bir kalkan tutuyordum. "Bunu hiç istemedim," derken başımı o kadar sert salladım ki görüşüm bulanıklaştı.

"Sen Dünya Yok Edici'sin. Başka bir hatam daha. Sensiz daha iyi olurduk. Ben de sensiz daha iyi olurum." Kırık bacağını arkasından sürükleyerek yürümeye devam etti.

"Dur." Mızrağı bıraktım, başımdaki miğferi çıkarıp kenara fırlattım.

"Çok yazık."

"Hayır."

Bir adım daha geriledim.

"Bize liderlik edebileceğini düşünerek aptallık etmişim. Sen bizi sadece yıkıma götürdün."

"Söylediklerinde ciddi değilsin." O yaklaşırken durdum, bednim tir tir titriyordu. Karşımda durup ellerini omuzlarıma uzatarak kavradı, tırnaklarını iyice derine batırdı.

"Hiç doğmamalıydın. Annen hâlâ burada olurdu. Rashearim hâlâ burada olurdu."

"Sana dur dedim!" Gücüm içimden fırladığında etrafımdaki illüzyon titredi ama dağılmadı. Onu boğazından yakalayıp havaya kaldırdım. "Neden peşimi bırakmıyorsun?! Benden ne istiyorsun?! Anlamıyorum!"

Bileklerimi tırmalarken onu sarstım, acıdan kıvranırken siyah pençeleri tenimde geziniyordu.

“Liam,” dedi boğuk bir sesle, elleri kollarımı sıkıyordu. “Liam, rüya görüyorsun. Uyan.”

Sesi çatlayarak değişti ve daha kadınsı bir hâl aldı.

“Benden istediğin şeyi yaptım, baba. Bana yapmam için yalvardığın şeyi yaptım! Sen bir kral istedin, ben de kral oldum. Peki neden? Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

“Ben,” dedi sesi boğuklaşarak, tırnakları daha sert batmaya başladı. “Senin sikik baban değilim.”

Parlak kehribar rengi babamın gözbebeklerinin üzerine kapana- rak gümüş rengi yok etti. Babamın gözlerinden çıkan ateş, kor, öfke ve yakıcı bakış hızla geriye savrulmama neden oldu. Sırtım sert bir yüzeye çarpınca yere doğru kaydım. Kendimi dirseklerimin üzerine attım, gözlerimi örtmek için elimi kaldırırken öksürüyordum. Başım o kadar şiddetli zonkluyordu ki sanki kopacakmış gibi hissediyordum. Gözlerimi birkaç kez kırptıştırırken etrafımdaki dünya sarsılarak dağıldı.

Rashearim’in görüntüleri kayboldu, yerini karanlık bir oda aldı. Yaklaşan ayak seslerinin çıtırtısını duyunca duvardaki devasa deliğe doğru döndüm. Tozların arasından kıpkırmızı bir çift göz parladı ve uzun boylu, ince bir beden enkazdan içeri adım atarken doğruldum. Gür saçları, çıplak omuzlarının etrafında sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi dans ediyordu. İnce askılı, dar bir kolsuz bluz ve ona uygun bol siyah bir pantolon giymişti. Büyüleyiciydi. Karanlık bir tanrıça vücut bulmuştu. O...

“Liam!” Sesi boğuktu. “Bu da neydi?”

O Dianna’ydı.

Başımı iki yana sallayarak gerçekliğe döndüğümde zonklayan ağrı hafifledi. Saniyeler içinde ayağa kalktım.

“Bayan Martinez.”

“Bana. Böyle. Seslenmeyi. Kes.” Kelimeleri bastıra bastıra söyledi. Biraz irkilmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Gözleri Ig’Morruthen öfkesiyle parlıyordu ve sesi çatlak bir hırıltıydı. Sesi... Olamaz!

Bir saniye sonra önüne geçip çenesini hafifçe kavradım. Başını geriye yatırdığımda yüzünü buruşturup ellerime vurdu.

“Canım yanıyor.”

Hiç düşünmeden eğilip onu kollarımın arasına aldım. Onu göğsüme yasladım ve beni duvara fırlattığında açtığı delikten geçtim.

“Beni yere bırak,” dedi, sesi derin ve boğuktu.

Mecburen onu yarı kırık yatağa yatırdım. Oda darmadağındı ve çatı tamamen yok olmuştu. Bu benim yıkıcı doğamın bir başka göstergesiydi. Başımı eğdim, gözlerimi kapatıp konsantre olurken ellerim şakaklarıma sürtünüyordu.

Gözlerimi açtığımda içlerinden yayılan parıltı küçük, karanlık odayı aydınlattı. Her şey titremeye başladı ve çatı kendini onarıırken tepemden gelen gürültüyü duydum. Eşyalar ve mobilyalar yeniden bir bütün hâline gelirken, sandalyeler artık paramparça değildi. Diana'nın üzerinde oturduğu yatak, kırık çerçevesi tamir edilirken sarsıldı. Duvardaki devasa delik kendi kendine kapandığında Diana'ya baktım. Gözleri kocaman olmuş, onarılmış evi inceliyordu. Ellerini boğazma kapatmıştı, narin cildinde oluşan mor ve siyah çürükleri görebiliyordum.

Önünde çömeldim ve ani hareketimden ürküp sıçrayarak geri çekildiğinde çok hızlı hareket ettiğimi fark ettim. Sanki başka bir saldırı bekliyormuş gibi dikkatle beni izliyordu.

“Bir bakayım,” dedim, yavaşça uzandım ama dokunmadan izni ni bekledim. “Lütfen.”

Beni süzdü, bakışları elime kaydığında dokunuşumun verebileceği acıyı hatırladığını anladım.

“Canını yakmayacağıma söz veriyorum.”

“Yaktın zaten,” dedi, boğazı şiştikçe sesi daha da hırıltılı çıkıyordu.

“Lütfen. Bırak bunu düzelteyim.” Bakışlarıma odaklandı ve gördüğü şey onu ellerini indirmeye ikna etti. Dizlerini birbirinden ayırıp ona yaklaştım. Yakınlığıma karşısında yutkunması yine acı içinde irkilmesine neden oldu ama geri çekilmedi.

Bir elimi ince boğazının iki yanına yerleştirip gözlerimi kapattım ve babamın bana çok uzun zaman önce öğrettiği sözleri anımsadım. Özümden gelen enerji dalgasını hissettim. Kollarımdan aşağı inip ellerimi kapladıktan sonra ona doğru ilerledi. Onun yumuşak nefes alışını duyunca gözlerimi açtım. Gümüş ışık iplikleri boğazını bir kolye gibi çevreliyor, onu ruhani bir ışıltıya boğuyordu.

Bir kemik mide bulandırıcı bir gürültüyle yerine oturduğunda, morlukların yok oluşunu ve güzel bronz teninin bir kez daha pürüzsüz hâle gelişini izledim. Uzaklaşıp ayağa kalkarak yatakta onun

yanına oturdum. Uzun bir süre sessizliğe büründük, sağır edici bir sessizliğe.

“Gırtlığımı kırdın, seni aşağılık herif,” diye homurdandı, boğazını ovmaya devam ederken.

“Özür dilerim.” Utanmış olduğumu söylemek hafif kalırdı.

Başını sallayarak düşüncelerinde kaybolmuş gibi pencereden dışarı baktı.

“Neredeyiz biz?” Sesim bana ait değilmiş gibi çıkıyordu.

“Bir otelde. Seninki kadar lüks değil, tabii.” Espri yapmaya çalıştı ama kelimeler buz gibiydi. Her zamanki mizahıyla kıvılcımı eksikti ve buna benim sebep olmuş olmamdan nefret ediyordum. Başımı eğip iç çekerek burun kemerimi ovuşturdum.

“Özür dilerim.”

“Kraliyet ailesinden birine göre çok fazla özür diliyorsun.”

“Gerçekten canını yakmak istememiştin. Sen olduğunu bilmiyordum.” Ne diyeceğimi bilemedim. O sırada nerede olduğumu ya da onun kim olduğunu bilmediğimi söylemek kulağa çok yetersiz geliyordu. Rashearim Kralı’nın güçlerini kontrol edememesi affedilemez bir şeydi.

“Her uyuduğunda böyle patlamalar yaşıyor musun? Bu yüzden mi uyumak istemiyorsun?” Yatağın hareket ettiğini hissettim ama olduğum yerde kaldım.

Başımın onaylarken utancımın dilim damağıma yapışmıştı.

Sesimi bulmaya çalışarak ellerimi yüzüme sürttüm. “Uyumam gerekirdi ama çok *yorgunum*.” Dönüp ona bakarken ellerim kucağıma düştü. “Sana beklemek istemediğimi söylemiştim! Bu işi gereğinden fazla uzatmak istemediğimi söylemiştim! Artık nedenini görüyorsun. Ben dengesizim, Bayan...” Duraksadım. “Dianna. Burada uzun süre kalamam. Ne kadar istemesem de vücudumun uykuya ihtiyacı var.”

Onu terslemek ya da azarlamak istememiştin ama çok derinlere gömdüğüm duygularım onun yanındayken patlayacak gibiydi. Devamlı olarak sergilediği dengesiz, fevri davranışları ve kaba, hoyrat, iğneleyici yorumları arasında, yüzyıllardır uykuda olan bir yanıma ortaya çıkarmıştı.

Kız kardeşinin yanındayken nasıl tepki verdiğini ve parladığını görmüştüm, bu da bana onun hakkında istemeyeceği kadar çok şey anlatıyordu. Gabby’nin aurası zaman zaman Dianna’yı kuşatıyor

gibiydi, ışığı Dianna'nın teninin altında yatan vahşi canavarı evcilleştirmek için uzanıyordu. Artık ölümlü olmayabilirdi ama bir parçası hâlâ hissediyor ve seviyordu. Ondan hoşlanmamamı zorlaştıran da bu parçasıydı. İçimde onun ne olduğunu ve neler yapabileceğini unutturan duygular uyandırıyor.

“Özür dilerim. Bağırarak istememiştim. Sadece uyumak istemiyorum. Asla.”

“Kâbuslar yüzünden mi?”

Elimi enseme götürdüm. “Buralarda onlara öyle mi deniyor? Ben onlara karabasan diyorum. Uzun zaman önce yaşadığım anıların sonucu...” Artık temiz olan odayı işaret ettim. “... işte bu.”

Dianna birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra söylediklerimi sindirmiş gibi, “Başka bilen var mı?” diye sordu.

“Kimse bilmiyor. Sadece sen,” dedim ona bakarak. Bacak bacak üstüne atmış ve ellerini kucağına koymuş bir şekilde vücudunu bana doğru çevirmişti. “Beni nasıl durdurdun? Bunlar olduğunda etrafımda birilerinin olmasından hep korkmuşumdur. Verdiğim zarardan ve çevremde canı yanabilecek birilerinin olmasından korkuyorum.”

Dianna omuz silkti. “Şey, uykunda fısıldadığını duydum ve sonra buradaki her mobilya parçası havalanmaya başladı. Hatta tüm bina yerinden oynadı. Seni uyandırmaya çalıştım ve...” Duraksayıp boğazına uzandıktan sonra elini indirdi. “Kafamı uçuracaksın sandım, o yüzden tepki verdim.”

Suçluluk duygusu beni tekrar kemirmeye başladı. Başka hiçbir şey ve hiç kimse bana ulaşamazken onun yanında olmanın bana hissettirdiği hatırlatıcılardan biri de buydu. “Sandığından çok daha güçlüsün. Özellikle de beni etkisiz hâle getirebiliyorsan.”

Ufak bir kahkaha attı ama daha çok homurdanmış gibiydi. “Teşekkürler.”

Sessizlik bir kez daha çökerken odayı rahatsız edici bir gerginlik havası kapladı. Bir kez daha özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Biliyor musun, ben de eskiden kâbuslar görürdüm. Hatta bazen hâlâ görüyorum.” Önce bir parmağıyla, sonra diğeriyle oynarken ellerini inceledi. “İlk dönüştüğümde Gabby bana çok yardım etti ama yine de rüyalarım kan ve savaş görüyordum. Geceleri duyduğum çığlıklar bana sürekli Kaden için yaptıklarını hatırlatıyordu. Onun bana yaptırdıklarını.”

Göğsüm sıkıştı. Ne söylemek istediğini anlıyordum ve bu suçluluk duygusuyla acıyı derinden hissediyordum.

“Hiç kesildi mi?”

Gölgeli gözleri bakışlarıma takıldı. “Seyrekleştiler. Çok kötü gecelerde Gabby’yi aramak için gizlice kaçardım. Eğer onu ziyaret ettiğimde kâbus görürsem, bana sarılırdı.” Göz temasını kesip başını eğdi ve bir tutam saçını yüzünden çekti. “Yanında seni anlayan birinin olması güzel bir şey. Aksi takdirde, her şeyi içine atarsın ve patlarsın. Tıpkı bu gece olduğu gibi.”

“Öyle.”

“Liam, sen bunun olmasına izin vermeyecek kadar güçlüsün. Eğer seni uyandırmayı başaramasaydım, bütün bu alanı dümdüz edebilirdin. Öldürebilirdin...”

Aniden ayağa kalkıp volta atmaya başladım. “Farkındayım.”

“Kaba olmak istemiyorum ve kavga etmeye de çalışmıyorum ama peki ya arkadaşların? Onlarla konuşabilir misin?”

“Hayır.” Dönüp ona ters ters baktım, bu tek kelime ağzımdan agresif ve sert bir şekilde çıkmıştı. İrkildiğini görünce arkamı dönüp volta atmaya devam ettim. “Hayır, konuşamam.”

Dianna tekrar konuşmaya başlayana kadar sessizlik neredeyse sağır ediciydi. “Gabby bana geçmişte yaşamamayı öğretti. Eh, en azından öğretmeye çalışıyor. Bana bunun anlamsız olduğunu çünkü geçmişte hiçbir şeyin büyümediğini söyledi. Binlerce dünya gördün ve binlerce hayat yaşadın. Neler yaptığını ve neler gördüğünü ancak hayal edebilirim. Kan rüyalarının bile bana tüm yaşadıklarını gösteremeyeceğinden eminim.” Bakışlarımı yakaladı, gözleri beni delip geçiyor ve bilmesini istemediğim şeyleri görüyordu. Yine de yüz ifadesi yumuşaktı, anlayış doluydu. “İyi olmaman sorun değil, Liam.”

Göğsüm sıkıştığında bir an sessiz kaldım. Daha önce hiç kimse yanımda olmamıştı. Bu şekilde değildi. Tüm ruhumu ortaya döktüğümde ve zayıf noktalarımı gösterdiğimde kimse olmamıştı. O benim düşmanımdı ama düşmanım, beni ve savaştığım şeytanları anlıyor gibi görünen tek kişiydi. Öyle olsa bile sözleri gerçeklerden çok uzaktı.

“İyi olmaman sorun değil.”

Başımı iki yana salladım. “Benim için geçerli değil.”

“O zaman yeni bir anlaşma yapmaya ne dersin?”

Bu dikkatimi çekince durup ona odaklandım, başım hâlâ zonk-luyordu. “Yeni bir anlaşma mı? Yeterince anlaşma yapmadık mı?”

“Bu seferki kitapla ya da savaşıp savaşamayacağımız canavar-larla ilgili değil.”

Bir an sessiz kaldım ama merakım beni ele geçirdi. “Bunun için başka bir küçük parmak mı gerekiyor?”

Küçük bir gülümseme, gerçek bir gülümseme dudaklarını süsle-diğinde göğsüm bir kez daha sıkıştı. “Evet. Bu delice görev için bir-birimize bağlıyız. Eğer kitap hakkında yanılıyorsan, muhtemelen dünyanın sonu gelecek, o yüzden neden ateşkes yapmıyoruz? Kav-ga etmeyi bırakıp arkadaş olmaya çalışmalıyız.” Ben konuşmaya yeltenince elini kaldırarak sözümü kesti. “Sadece birlikte çalışmak zorunda olduğumuz süre boyunca. Sürekli kavga ederek hiçbir yere varamayız.”

“Bunu kabul edebilirim.”

“Güzel, bu da bir başlangıç. Birlikte olduğumuz sürece sıkıntı-larını benimle paylaşabilirsin. Seni yargılamayacağıma, alay etme-yeceğime ya da onlar yüzünden kendini yetersiz hissettirmeyeceği-me söz veriyorum. Senin yüklerin benim yüklerim olacak.”

“Senin yüklerin benim yüklerim mi olacak?” Kaşlarımı çattım.

“Evet,” dedi. Sanki sakın bir gölün ortasına bir çakıl taşı düş-müş gibiydi. Genel olarak bakıldığında hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de küçük, önemsiz gibi görünen bir dalgalanma başlatmış ve bir şeyler değişmişti.

“Tamam.”

“O hâlde yeni kurduğumuz ittifakın ışığında, kâbusların konu-sunda sana yardımcı olacağım. Bazen bir yabancıyla konuşmak de-ğer verdiği insanlarla konuşmaktan daha kolaydır ve bana söyle-yeceğin hiçbir şeyi paylaşmayacağıma söz veriyorum, tamam mı?”

Başımı iki yana salladım. “Bu kelimelerin kolayca iyileştirebi-leceği bir şey değil.”

“Az önce tartışmakla ilgili ne demiştik?” dedi, her zamanki sı-rtışı geri dönerken.

Sinir bozucu kadın.

Dudaklarımı büzüp iç çektim. “Pekâlâ. Bana nasıl yardım etme-yi planlıyorsun?”

Bana yer açıncaya kadar yatakta geriye doğru kaydı ve yanında-ki boşluğa hafifçe vurdu. Merakım endişeye dönüştü.

“Buraya gel, sana göstereyim.”

Daha önce de benzer sözlerin gökseller ve tanrıçalar tarafından söylendiğini duymuştum. Genellikle bu bir davet anlamı taşırdı ve çok geçmeden dizlerinin üzerine çöküp elleri, ağızları ve dilleriyle bana tapınmaya başlardı. Nabzım hızlanırken, kulaklarımdaki kan başka yerlere gitme tehdidiyle uğulduyordu. Konuşmaya çalıştım ama ağzım kurumuştu. Boğazımı temizleyip tekrar denediğimde, “Sadece bir yatak var,” diyebildim.

“Harika, dikkatli birisin. Çok gururlandım. Şimdi buraya gel.”

Ayak parmaklarım halıya sürtündü. Niyetini yanlış yorumluyor olmalıydım. Benimle seks yapmak istediğini kastetmemişti. Sırtım kan ter içinde kalmıştı. “Ama...”

“Uslu duracağıma söz veriyorum, majesteleri. Namusunuz benimle güvende,” dedi ve elini kalbinin üzerine bastırdı. “Söz veriyorum.”

“Bunu demek istemedim.” Başımı iki yana salladım. Böyle bir düşünce neden aklımdan geçsindi ki? Benim sorunum neydi? Dianna’ya hiç öyle bir gözle bakmamıştım ve bakmayacaktım da. “İyi.”

Sertçe yutkunup ayağımı sürüyerek yatağa ulaştım. Yatağın en ucuna oturduğumda gözlerini devirerek daha da geriye kaydım.

“Liam, uzan.”

Ona bir kez daha baktıktan sonra vücudum kaskatı kesilmiş bir hâlde arkama yaslandım. O da uzandı ama yan yatarak başını eliyle destekledi.

“Bunun ne işe yaraması gerekiyor?”

Kahkaha attığında dişlerinin saf beyazı karanlık odada parıldadı. “Çok rahatsız görünüyorsun. Sadece rahatla. Yatağında daha önce de kadınlar ve erkekler oldu. Bazen hepsi aynı anda. Bunu gördüm.”

“Bu öyle değil...” Neden beynim çalışmıyordu? “Bu farklı bir şey.”

“Neden? Ig’Morruthen olmadıkları için mi?” diye sordu, gergin bir ses tonuyla.

“Şey, hayır, çünkü... Neden bundan bahsediyoruz?” Neden kelimeler arasında bocalıyordum? “Bu bana yardımcı olmuyor.”

Gözlerini devirdi. “Sadece rahatla.”

Derin bir nefes alıp yan yatarak yüzümü ona döndüm.

“Pekâlâ, duyduğuma göre Logan senin en iyi arkadaşın ve aynı zamanda senin için çalışıyor? Onlara El diyorsun ama onlar gökseller, değil mi? Bu ne anlama geliyor?”

Bunun bana nasıl yardımcı olacağını anlamamıştım ama yine de sorusunu yanıtladım. “Logan’ı babam yarattı ama o gebe kalınarak yaratılmadı. Tüm gökseller o ya da bu tanrı tarafından yaratıldı. Gökseller doğmazlar ve bizim güçlerimizin gölgesini taşırlar.”

Başıyla onaylarken dikkatle bana odaklandığını görebiliyordum.

“Kâbusunda babandan bahsetmiştin. Onun hakkında konuşmak ister misin?”

“Hayır.” Biraz sert olmuştu ama bunlar kimseyle paylaşmayacağı anılardı.

Yutkunarak konuyu tekrar değiştirdi. “Neden bu kadar benzer bir şey yaratılsın ki? İsyan edeceklerden korkmadılar mı?”

“Gökseller başarılı bir şekilde isyan edecek güce sahip değiller. Ben hep onları sıkıldıklarından ve birbirlerini yönetemedikleri için yönetecek bir şey istediklerinden yarattıklarını düşünmüşümdür.”

Sırıttığında dudaklarının kenarları kıvrıldı ve gözleri parladı. “Nasıl bilmiyor olabilirsin?”

“İnanması zor, biliyorum ama orada büyürken çoğunlukla umurumda değildi. İstedğim şeyi, istediğim kişiyi elde ediyordum ve parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmıyordu. Kral olmanın getirisi buydu. Bu yüzden siyasetle ilgilenmedim ve bu benim açımdan bir hataydı. Senin de söylediğin gibi şımarık, kendini beğenmiş biri idim.”

Dalgınca ensesini kaşdı. “Öyle demek istemedim.”

“Evet, istedin. Özür dileme. Dürüstlüğüne takdir ediyorum.”

Dianna sırtırken sözlerinden alaycılık akıyordu. “Ah, öyle mi?”

Gözlerimi kısarak kolumu başımın altında daha rahat olacak şekilde yerleştirdim. “Bazen. Bu benim alışık olduğum bir şey değil. Herkes benim yanımda her zaman çok temkinli davranır, sürekli saygıyla eğilir ki bundan nefret ederim. Sanki adımın artık bir anlamı yokmuş gibi bana lordum ya da efendim diyorlar. Sanki onlar için olduğum ya da olacağım tek şey unvanımmış gibi. Çoğu zaman yanlış bir şey söylemekten korkuyorlar. Bu da bana artık onlar için bir insan değilmişim gibi hissettiriyor.”

“Şey, bana söylediğin gibi, sen bir insan değilsin, tam olarak yani.”

Şok olma sırası bendeydi. Dirseğimin üstüne kalktım. “Ah, yani beni gerçekten *dinliyor* musun?”

Yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle gözleri yumuşadı. Donup kaldım ve bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. Onu daha önce hiç gerçek anlamda gülümserken görmemiştim. Yüzünü aydınlatıyor, neredeyse tanrı gibi görünmesini sağlıyordu.

“Sen her konuştuğunda yalnızca dinliyorum. Nasıl dinlemeyeyim ki? Genelde yüksek sesle şikâyet ediyorsun.”

Kolumu bir kez daha başımın altına koyarak geri yattım. “Artık kavga yok demiştin.”

Omuz silkti. “Bu kavga değildi, daha çok seninle uğraşmak, şakalaşmaktı.”

“Aradaki farkı anlamıyorum.”

“Merak etme. Sana öğreteceğim. El’e ve göksellere geri dönelim. Onlar doğmadı mı? Nasıl öyleymiş gibi hissediyorlar? Neverra ve Logan evlenmişler. Logan’ın anılarında gördüğüm neşe ve kahkaha gerçek aşktı.”

“Gökseller babam ve diğer tanrılar tarafından yaratılmış, hissedebilen varlıklardır. Birincil amaçları hizmet etmektir. Senin de gördüğün gibi gerçek aşkı yaşayabilirler. Yüksek metabolizmaları çok yemek yemelerini zorunlu kılıyor. Cinsel dürtüleri yüksektir ve savaşmak için de aynı tutkuya sahiptirler. Cesurdurlar, çabuk uyum sağlarlar ve savaşta çok iyidirler, bu da onları mükemmel ölüm makineleri yapar. Ayrıca onları savaş sırasında da paha biçilmez kılıyor.”

Başıyla onayladığında rahatladığımı hissettim. Konuşmaya devam ettikçe sinirlerim biraz daha yatıştı.

“Yani seni takip edenler, kalanlar, seni dinliyorlar mı?”

“Dinliyorlar. Onları Rashearim’deki diğer tanrılardan uzaklaştırarak kendi ellerimle seçtim. Tabiri caizse kendi orduma ihtiyacım vardı.”

“Ve böylece El’i kurdun.”

“Evet.”

Burnundan sesler çıkararak güldü. “Peki Vincent neden ona her bir şey söylediğinde yüzünü öyle yapıyor?”

Dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Dianna’nın gözleri dudaklarıma doğru kaydı, gözlerinin derinliklerinde kısa bir şok ifadesi belirdi. Boğazımı temizledim. “Vincent

hiç kimsenin onun üzerinde güç sahibi olmasından hoşlanmaz. Bunun için Nismera'yı suçluyorum.”

Duruşumdaki ya da ses tonumdaki ani değişikliğe değinmeden devam etti. “O kim?”

Aklıma gelenler kanımı dondurdu. Boğazımdaki ve baldırımdaki yaralar yandı. “Kadim, zalim bir tanrıça. Savaş sırasında öldü. Vincent’ı ve birkaç kişiyi daha yarattı. Vincent onun soyundan kalan tek kişi.”

Tekrar başını salladıktan sonra bana yaklaştı. Ani çekingenliği mi görmüş olmalıydı ki gülümsedi. “Gözlerini kapat.”

“Neden?”

“Canını yakmayacağıma söz veriyorum. Bu sefer üzerimde terk edilmiş bıçaklardan biri bile yok.”

Esprî yapma çabası karşısında gözlerimi kısıtım. “Senin benim canımı yakmandan endişe etmiyorum.”

Başımı yana eğdiğinde saçlarının güzel koyu dalgaları omzunun üzerinden döküldü. “O zaman neden endişeleniyorsun?”

Sabırla bekledi. Bakışlarına odaklandım, birkaç dakika sonra dediğini yapıp gözlerimi kapattım. Nefesi bir fısıltı gibiydi, yoğun ve baharatlı kokusu üzerime sinmişti. Beni yaklaştırmaya davet eden bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Gergin değildim ama içimde başka bir duygu geziniyordu. Sanki küçük iğneler tenimin üzerinde dans ediyordu. Endişe ve beklentinin tuhaf bir bileşimini hissediyordum.

“Sana dokunabilir miyim?”

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu ama kıpırdamadım. Binlerce yıl yaşamış ve Dianna’nın hayal bile edemeyeceği şeyler yapmıştım, yine de sorusu kanımı kaynatıyordu. Hareket etmeden, “Evet,” dedim nefes nefese.

Belki de farklı türde bir rahatlamaya ihtiyacım vardı. Yüzyıllardır kendimi mahrum bıraktığım bir şeydi bu. Yine de şimdiye kadar böyle bir arzum olmamıştı. Dianna yasaklanmıştı ama kimsenin bilmesine gerek yoktu. Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir şeydi.

Bekle, hayır. Benim sorunum neydi? Neden böyle şeyler düşünüyordum? O Dianna’ydı, arzularımı gerçekleştirmek için yalvaran bir carîye değildi. Uzaklaşmayı, ona bunun işe yaramadığını söylemeyi düşündüm ama parmaklarının saçlarımı okşadığını hissettiğimde bu fikri bir kenara attım. Gözlerim fal taşı gibi açılıverdi ve bana küçük, nazık bir gülümseme sundu.

“Kız kardeşim benim için kötü geçen gecelerde bunu yapardı. Çok büyük bir şey olmasa da yardımı olurdu. Uykuya dalarken saçlarımla oynamasını hep sevmişimdir. Sadece yalnız olmadığımı hatırlatan rahatlatıcı bir dokunuştı. Dediğim gibi, çok büyük bir şey değil ama yeterli.”

Yalnız olmadığımı.

Sözleri içimde bir yankı uyandırdı, şehvet kıvılcımını söndürüp yerine başka bir duygu koydu. Ezici olmaktan da öteydi ve bu diğer duyguya aşına değildim. Sıcak, mutlu bir histi ama aynı zamanda keskin, acı vericiydi. O kadar uzun zamandır üzücü bir boşlukla tek başıma yaşamıştım ki sıcaklık ve huzurla ne yapacağımdan emin değildim. Sözcükler duyguları kuşatamazdı ve biz onun bildiğinden daha fazlasını paylaşıyorduk.

“Saçının yarısını yaktığım için üzgünüm ama yine de böyle daha iyi görünüyor. Artık uyuz gibi görünmüyorsun.”

“Kavga yok,” diye mırıldandım, bu da bana sadece küçük bir kıkırdama kazandırdı.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek tırnaklarıyla saç derime hafif bir fısıltı gibi dokundu. Bana tekrar gözlerimi kapatmamı söylemesine gerek yoktu. Kendi kendime kapattım.

“Peki Vincent’ı senin için çalışmaya nasıl ikna ettin?” Sesi artık bir uğultu, beni uykuya çağıran yumuşak bir ninni gibiydi.

“Logan ve ben onu yavaş yavaş Rashearim’de bizimle zaman geçirmeye ikna ettik. Şimdi, o zamanlar olduğundan çok daha cesur ama bunun için iyi bir nedeni vardı. Nismera onu hâlâ bize anlatmadığı şekillerde istismar etti.”

“Zavallı Vincent. Efsaneler El’in korkunç ve ölümcül olduğunu söylüyordu ama bir o kadar da ölümlü görünüyorlar.”

“Hmm, henüz hepsiyle tanışmadın. Onlardan birkaç tane var. Geçmişte babamla çalıştılar ve kanunen benimle de çalışıyorlardı. Bu yüzden birlikte çok zaman geçirdik. Dediğin gibi, diğerlerine göre daha *ölümlüler*. Tüm varlıklarının savaşmak ve her emre itaat etmekten ibaret olmasını istemedim. Onlar için daha fazlasını istedim.”

Parmakları saç derimde kısa sürede ezberlediğim bir dansı tekrarlıyordu. “Diğerleri nerede?”

Cevap vermeden önce esnedim. “Eski dünyamın kalıntılarında. Parçalanmayan kısımları yeniden biçimlendirdim. Küçük, bu gezegen kadar büyük değil ama az önce senin de dediğin gibi yeterli.

Şehirde hâlâ Hadramiel Konseyi için çalışıyorlar. Gümüş Şehir'e benziyor, sadece çok daha büyük."

Eli durduğunda gözlerimi açtım. Yüzündeki ifade komik denebilecek türdendi. "Bir gezegeni tekrar bir araya mı getirdin?"

"Evet." Kafam karışmıştı. "Ah, unutmuşum, bu senin halkın için normal bir olay değil." Bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakmaya devam ederken dirseğime yaslandım. "Göründüğü kadar zor değil. Babam ve ondan önce onun babası ve ondan önce onun babası birkaç gezegen yaratmıştı. Benim büyük büyük büyükbabam Rashearim'i yarattı." Ne hareket ediyor ne de konuşuyordu ve öylece bana bakmaya devam ediyordu. "Sen iyi misin?"

Dianna başını iki yana sallayıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, üzgünüm, sadece bunu yapabileceğini bilmiyordum. Yani, senin bir tanrı olduğunu biliyorum ama bu kadar güçlü olmanı beklemiyordum."

"İstersen başka bir şey hakkında konuşabiliriz."

Bakışları önce benimkilere, sonra ellerine kaydı. "Aslında sana söylemek istediğim bir şey var. Özellikle de temiz bir sayfa açacak-sak ve bu kitabı ararken arkadaş olmasak bile en azından samimi olmaya çalışacaksak."

Benden başka ne sakladığını merak ederek gerildim. "Pekâlâ."

Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar bana baktı. "Zekiel'i Ophanium'da ben öldürmedim. Kaden yüzünden ağır yaralanmıştı ve kaçmaya çalıştı. Onu durdurdum ve amacım onu tekrar içeri sürüklemektir. Gümüş bir kılıç çağırıp senden, nasıl geri döneceğinden bahsetti ve..." Sanki anısı acı veriyormuş gibi durdu. "Her şey çok hızlı oldu. Onu durdurmaya çalıştım ama yapamadım..." Sözleri bir kez daha kesilince devam etmesini bekleyerek onu inceledim.

Burun deliklerim derin bir nefes aldığımda genişledi, bana yalan söylüyor olabileceğini gösterecek bir koku değişikliği almayı bekliyordum. Gözlerini inceledim, Arariel'deki Lonca'yı yok eden ve pek çok can kaybına neden olan canavarı aradım. Soğukkanlılığını koruyordu ve doğru söylemediğini gösteren hiçbir şey göremiyordum.

Zekiel'in nasıl öldüğü gerçeğini öğrenmek canımı tahmin ettiğimden daha fazla yakmıştı. Acı da olsa bir şeyler hissettiğim için mutluydum ama yeni keşfettiğim duygularımı kontrol etmekte zorlandığımı hissediyordum.

“Neden bunu bana daha önce söylemedin?”

Gözlerinde acının parladığını gördüm, hemen ardından öfke olduğunu sandığım ama kısa süre sonra kararlılık olduğunu fark ettiğim şey geldi. “Fark eder miydi? Ben iyi biri değilim, Liam. Amacım onu, ona çok daha kötüsünü yapabilecek olan Kaden’a geri götürmekti. Gabby ne görürse görsün ya da ne düşünürse düşünsün, *ben* bir canavarım. Onu korumak için yapmam gerekeni yapıyorum. Hep yaptım ve hep yapacağım, bu bir tanrıyla savaşmak anlamına gelse bile.” Kendini gülümsemeye zorladı.

Bir konu onun için çok gerçek olduğunda mizaha ya da kaba bir yoruma başvurduğunu görmüştüm, bu yüzden sahte gülümsemesini görünce ona bir çıkış yolu vermeye karar verdim. “Bu arada çok kötü dövüştün,” dedim.

“Pardon?” Ruh hâli değişmiş gibiydi, sırttırken gözlerindeki hüznü ifade kaybordu. “Unuttuysan diye söylüyorum, seni bıçakladım.”

“Beni hazırlıksız yakaladın. Bunun bir daha olacağını sanma.”

Gözlerini devirdi. “Elbette, majesteleri. Şimdi uzanın ve gözlerinizi kapatın.”

“Çok zorbasın,” dedim ama geri yatıp gözlerimi kapattım.

Tekrar konuşmadan önce onun sakinleştiğini hissettim. “Bir göksel yaratabilir misin?”

Bu tuhaftı ama sorduğu diğer sorular düşünüldüğünde pek de tuhaf sayılmazdı. “Ne yazık ki bu güç sadece Kaos’tan yaratılan tanrılar için geçerli. Neden soruyorsun?”

Dianna usulca iç çekti ve bana yaklaşıırken yatağın biraz alçaldığını hissettim. Parmakları tekrar saçlarımdan arasından geçerken, “Gabby. Sabah onunla konuştum ve görünüşe göre Logan ve Ne-verra’dan gerçekten hoşlanıyor,” dedi. “Uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu olduğumu duydum. Sürekli onlardan bahsedip durdu. Bilemiyorum. Bence bir göksel olmayı çok isterdi ve eğer olsaydı, artık Kaden’a ya da bana bağlı olmazdı. Yarı gerçek, normal, mutlu bir hayatı olabilirdi.”

“Eğer gerçekten istiyorsa, kalıp benim için çalışabilir. Yeterince iş var ve ayrıca bir anlaşmamız var. Normal hayatını nasıl isterse öyle yaşayacak.”

Yanımda kasıldığını hissettim, saç derime attığı uyuşuk çizikler durmuştu. Yanlış bir şey söylediğimden korkarak gözlerimi açmak üzereydim.

“Teşekkür ederim, Liam.” Parmakları yeniden saçlarımla arasından dolaşmaya başladı.

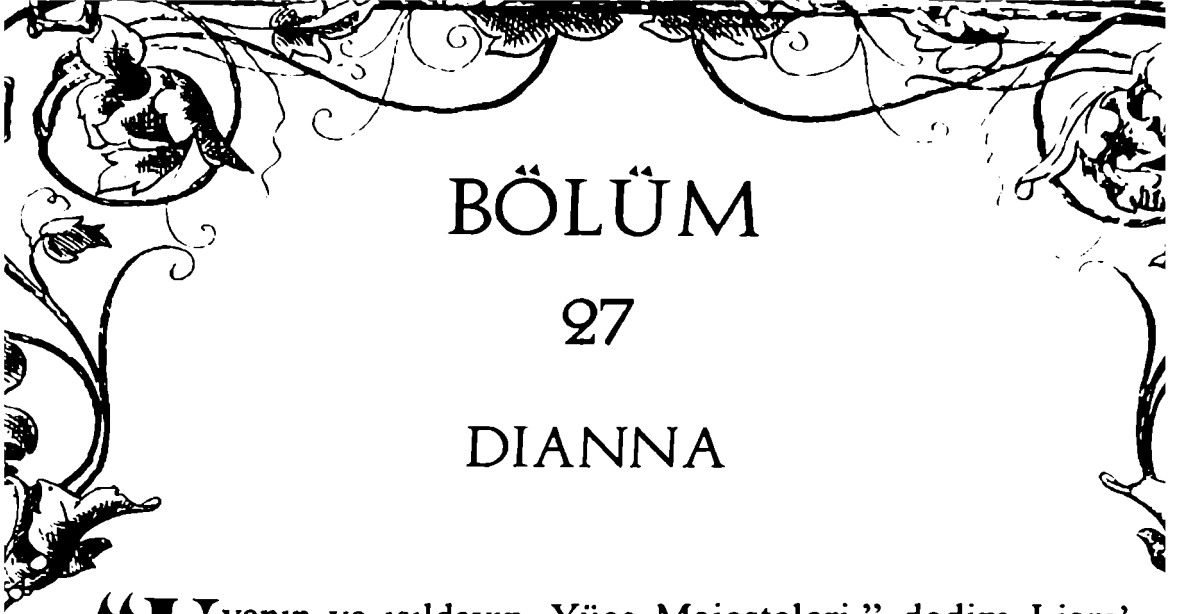
“Rica ederim. Uzun zamandır kimseyle konuşmadım... şey, en son ne zaman konuştuğumu bile hatırlamıyorum.”

“Eh, sik gibi davranmadığın sürece benimle konuşabilirsin.”

“Sanırım fiziksel bir uzvumu değil de hareketlerimi kast ediyorsun.”

“Evet.” Küçük kahkahasıyla yatak sarsıldı. “Şimdi uyu bakalım.”

Ne kadar sürdüğünü ya da konuşmaya devam edip etmediğimizi hatırlamıyordum ama uyku gelse de kâbuslar gelmedi.

BÖLÜM

27

DIANNA

“Uyanın ve ışıldayın, Yüce Majesteleri,” dedim Liam’ın omzunu sarsarak. Yüzü kapıya dönüktü ve hâlâ uykuya daldığı pozisyondaydı. Açıkçası, göğsünün inip kalktığını görsem öldüğünü düşünebilirdim.

Ona doğru eğilerek, “Liam. Eğer sen ölürsen, bu benim tanrısal bir hapisaneye ya da her neyse oraya gitmeyeceğim anlamına mı geliyor?” diye fısıldadım.

İnleyerek ağır ağır arkasını döndü. Ayağa kalkıp elimi kalçama koydum. “Selam, uyuyan güzel.”

Gerinirken tişörtü yukarı doğru kalktı ve belirgin karın kaslarının üzerindeki bronz teni ortaya çıktı. Elleri çirkin yatak başlığına çarparken ayakları diğer ucundan sarkıyordu, yatak onun devasa gövdesi için çok küçüktü.

“Saat kaç?” Uyku, sesini bir oktav daha derinleştirmişti. Dirseğinin üzerinde doğrulurken gözlerindeki mahmurluğu ovuşturdu, saçlarının bir kısmı kafasının yan tarafına yapışmıştı. Hayatımda gördüğüm en güzel ve en sinir bozucu şeydi. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

“Sekize geliyor.”

Bu onu uyandırdı. Doğrulup bacaklarını yataktan kaldırdı ve ayaklarını yere bastı. Yüzünü bir kez daha ovaladıktan sonra bana baktı. “Gitmemiz gerek. Neden o kadar uzun süre uyumama izin verdin?”

“Çünkü hiç uyumuyorsun ve buna ihtiyacın var.” Odaya döndüğümde eski, yıpranmış sandalyenin üzerine koyduğum çantayı yerden aldım. “Dışarı çıktım ve sana birkaç kıyafet aldım. Nym’in bize verdiği eşyaların geri kalanını yaktım. Gönderdiği kıyafetleri zehirlemiş olabilir ve senin de ortama uyum sağlaman gerekiyor.

Yola çıkmadan önce bir mola vermek istiyorum, o yüzden acele et ve giyin.”

“Mola mı?”

“Evet. Burayı işleten tatlı, yaşlı kadın Paige bana kasabanın birkaç kilometre uzağında küçük bir kahvaltı alanından bahsetti. Ben açım ve senin de bir şeyler yemen gerek.”

Yüzündeki ifadeden reddetmek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

“Bak, eğer bu *hadi arkadaş olalım* olayını deneyeceksek, yemek yemen gerekiyor.”

Bir şey söylemek için ağzını açtığını gördüm ama sözünü kestim.

“Ah, hayır, bunu duymak istemiyorum. Arkadaşlarını kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Küçük yolculuğumuza başladığımızdan beri tek bir parça yiyeceğe dokunduğunu görmedim ve neredeyse bir hafta oldu. Muhtemelen bu yüzden baş ağrıların da devam ediyor. Tüm bunları,” dedim elimle fiziğini göstererek. “Yemek yemeden nasıl formda tuttuğunu gerçekten bilmiyorum.”

“Diğerlerine söyleme,” dedi ağzının kenarı kıvrılırken. “Lütfen.”

“Sırrınız benimle güvende, majesteleri.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Ayrıca, bana öyle seslenmeyi kes.”

“Yemek yersen keserim.”

Bakışlarını bir süre daha bana diktikten sonra çantaya baktı. “Kıyafete ihtiyacım yok. Eminim, Logan’ın bana verdiği diğer her şey gibi onlar da yanlış bedendir.”

Alayla güldüm. “Şey, özür dilerim. Ben...”

Ayağa kalktığı anda, etrafındaki hava titreyip iplik ve kumaş yoktan var olurken benim iğneleyici sözlerim de yok oldu. Yıpranmış, solmuş kot pantolonu, güçlü uyluklarına ve kalçalarına oturan temiz, koyu renkli bir pantolona dönüştü. Yeni gri tişörtü engin göğsüyle geniş omuzlarına yapıştıyordu. Siyah bir ceket vücudunda şekillenip belini birkaç santim geçince ağzım kurudu. Kollarını iki yana açtı. “Ne düşünüyorsun?”

“İyisin. Her şey yolunda.” Çantayı göğsüme bastırırken kelimelerim arasında bocaladım. Adam saçma bir derecede güzeldi. “Bunu nasıl yaptın?”

Liam omuz silkerek kollarını iki yanına indirdi. “Tamamen maddesel. Giydiğiniz giysilerin kumaşını taklit edebiliyorum. Bu düzlemde manipüle etmek çok daha kolay. Onuna’daki hava yararlı parçacıklarla dolu.”

“Ah, tamam,” dedim sanki bunlar benim için bir anlam ifade ediyormuş gibi. Üzerine tam oturan o giysilerin içinden onu soyup çıkarma dürtüsüyle savaşmakla meşguldüm. Başımı iki yana salladım. “Bu nasıl aklına geldi?”

“Ölümlülerin giydiklerine dikkat ettim. Sizin giysileriniz Rashearim’in şeffaf kumaşlarından çok daha sağlam. Sanırım bunun nedeni ölümlülerin derilerinin çok ince olması ve burada mevsimlerin hızla değişmesi. Uyum sağlamam gerektiğini söylemiştin. Yanlış mı yapıyorum?”

“Hayır, hayır. Gerçekten harika. Sadece bunu yapabilmene şaşırdım, sanırım.”

Bir süre beni inceledi. “Korkuyor musun?”

“Korkmuyorum, sadece endişeliyim. Beklediğimden çok daha güçlüsün.”

Yüzü düşmüş gibiydi, dünkü sert ve ifadesiz adam geri dönmek üzere gibiydi. Bunu istemiyordum. Bu Liam’ı tercih ederdim. Gece boyunca benimle konuşmuştu ve kıyafeti hakkında ne düşündüğümü önemsiyordu. Biraz daha yaklaşıp gözlerimi kıstım, şakacı bir şekilde göğsünü dürterken sııttım. “Yapamadığın ne var?”

Liam parmağıma bakıp ellerini ceplerine sokarken yüzü yumuşadı. Düşünürken dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Başını arkaya eğdi ve gözlerini kısarak tavana baktı. Onun bu tiyatral tavrı karşısında homurdanarak gözlerimi devirdim. Gözlerinde muzip bir parıltıyla bana baktı. Omuz silkip, “Ölüleri diriltemem,” dedi.

“Ne? Hiç denedin mi?”

“Babam yapabiliyordu, ben de gençken ölü bir kuş üzerinde denemiştım. İşe yaramadı. Sanırım bazı yetenekler sadece onda vardı.”

“Eh, sanırım her şeye sahip olamazsın. Yoktan gezegenler ve giysiler yaratmakla yetinmek zorundasın.” Koluna hafifçe vururken bu hâlini biraz daha yanımda tutmayı umuyordum. “Tamam, şimdi gidip yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum.”

Liam peşimden kapıdan çıkarken, boğazından eğlendiğini belli eden kısık bir ses çıkardı. “Çok zorbasın.”

Restoran hayal ettiğimden çok daha şirindi. Küçüktü ve bana Gabby’nin çok sevdiği filmleri hatırlatıyordu. İçerisi oldukça hoş,

sadeydi. Uyumsuz banklar ve sandalyelerle çevrili ahşap masalarla doluydu. Garsonlar aç müşterilere aceleyle servis yaparken, aşçıların bir dizi yemeği çevirip kızarttığını geçiş penceresinden görebiliyorduk.

Arka taraftaki bir bölmede bir aile oturuyordu, büyük çocuk küçük bir tablette boyama yaparken kadın da bir bebeğin ağzına kaşıkla yemek dolduruyordu. Restoranın diğer ucunda bir grup genç oturmuş, sohbete dalmışlardı. Birkaç kişi de bar tezgâhında oturmuş, televizyon seyrederek yemeklerini yiyordu. Güzel, şirin, küçük bir yerdi.

Kahvemden bir yudum alırken, “Baş ağrın ne durumda?” diye sordum Liam’a fincanımın arkasından. Masaya zar zor sığıyordu ama şikâyet etmedi. Ona pencere kenarında olmayı sevdiğimi söylemiştim, o da başıyla onaylayıp önden gitmemi istemişti. Gabby insanları dikizlediğimi söylemişti ama aslında sadece kimsenin bana sinsice yaklaşamayacağından emin olmak istiyordum. Kaldırımında yürüyen birkaç ölümlü, tabağındaki yumurtaları bıçaklayan tanrıdan bihaberdi.

“Daha iyi,” dedi bir ısırık daha almadan önce. Yemek yediği ve onun için sipariş ettiğim bol miktardaki yemek konusunda benimle kavga etmediği için mutluydum. Nelerden hoşlandığını bilmiyordum, bu yüzden menüdeki neredeyse tüm kahvaltılıkları sipariş etmiştim. Garson kız gözünü bile kırpmamıştı ama sanırım Liam yüzünden dikkati dağılmıştı. Gittiği her yerde böyle bir sorunla karşılaşılıyor gibiydi.

“Tuhaf, sanki neden bahsettiğimi biliyor gibiyim.”

Ağzındaki yemeği yuttu ve “Şimdi ukala olan kimmiş?” dedi.

“Ah, inan bana, koca adam. Senden hiçbir üstünlüğüm yok.”

Bir parça sosis kesmeden önce bana sırtıttı. Düşündüğümünden daha fazla yemişti ama sanırım bunun nedeni onu sürekli sıkıştırmamdı. Kahvemden bir yudum daha aldığımda içimi bir ürperti kapladı. Omuzlarımin sarsılmasına neden olacak şekilde titredim.

“Sorun ne?” diye sordu, ağzı yarı doluyken.

Duyularımı harekete geçiren şeyi görmeyi umarak pencereden dışarı baktım. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuş, bedenimi bir ürperti kaplamıştı ama dışarıda Ötediyar’a ya da göksellere dair hiçbir şey göremiyordum. Cadde, günlerine devam eden normal ve sıradan ölümlülerle doluydu.

“Dianna.”

Birkaç dakikadır sessizce oturup baktığımı fark ettim. “Üzgünüm, bir şey yok. Bir şey hissettiğimi sandım ama üşümüş de olabilirim.”

Başını sallayıp usulca yemeğinin geri kalanını yedi fakat artık tetikteydi, bakışları benimle pencere arasında gidip geliyordu.

“Biliyor musun,” dedim, kahve fincanımı yere bırakıp ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. “Dün gece sormadığım bir soru vardı.”

“Çok fazla soru sordun. Daha ne öğrenmek isteyebilirsin ki?” diye sordu Liam, kahvesinden bir yudum alarak.

“Diyarlar. Mühürlü olduklarını söylemiştin. Bunun bizim dünyamızın diğerlerinden ayrı tutulduğu anlamına geldiğini biliyorum. Benim sorum, nasıl olduğu?”

Yüzü asılırken müziği kesen bir parazit duydum. Kafenin ışıkları birkaç kez titredi ve birkaç kişinin şaşkınlıkla mırıldanıp tavana bakmasına neden oldu. Bunun elektriksel bir şey değil, önümdeki adam yüzünden olduğunu biliyordum. Sorum bir anıyı tetiklemişti ve bundan bahsetmek istemediği belliydi.

“Bu çok mu özel? Özür dilerim. Demek istediğim, anılarından kesitler gördüm ama bununla ilgili bir şey görmedim. Ayrıca, kan rüyaları bir süre sonra etkisini yitiriyor.”

Liam hiçbir şey söylemeden bana baktı. Fincanını yavaşça indirip dikkatlice masanın üzerine koydu. Uzanıp başparmağını burnunun kemerinde gezdirdi, o beni izlerken kafe normale dönüyordu.

“Sorun değil. Dün gece bazı şeyleri konuşmanın bana yardımcı olabileceğini söylemiştin.”

“Evet ama eğer istemiyorsan...”

“İstiyorum.” Sözümü keserek ellerini masanın altına kaydırды. Pazılarının gerildiğini görebiliyordum ve yumruklarını sıkıldığını anlamıştım.

“Taç giyme törenimin ertesi günüydü. Babam konsey işleriyle uğraşmak için gitmişti. Salonların festival için süslendiğini hatırlıyorum. Büyük bir kutlama olacaktı ve ben de tüm eğlenceyi dört gözle bekliyordum.” Ellerini tekrar masanın üzerine koyup parmaklarını birbirine kenetledi ve sanki kafedeki ölümlülerin duymasından korkuyormuş gibi bana doğru eğildi. “Tanrıça Kryella’nın göksellerinden biri beni toplantıda buldu ve Kryella’nın beni gör-

mek istediğini söyledi. Zaten biraz sarhoştum ve sadece benimle vakit geçirmek istediğini düşündüm. Yanılmışım.”

Kryella. Bu isim neden bir şeyler çağırıyordu? Sonra kafama dank etti. Son birkaç gündür Liam’ın pek çok anısını kurcalamıştım ve onun bu ismi inlediğini hatırlıyordum. Tapınağın ortasındaki havuzda birbirlerinin üzerinde kıvranırlarken ay ışığı onun kah-verengi teni ve kırmızımsı saçları üzerinde parılıyordu. Kendimi kaybedip devasa altın sütunlardan birine tekme atmıştım, ayağım sütunun içinden geçtiğinde daha da sinirlenmiştim. Sonra, o kızın suyun altında nefesini ne kadar uzun süre tutabildiğini fark ettiğimde, bu aptal rüyanın sona ermesi için dua etmiştim.

“Göksel, beni büyük salondan çıkardı ve şehrin karşısındaki bir tapınağa götürdü. Kryella’nın ayinleri için kullandığı tapmaktı. Sanırım Logan oradaki cadılardan bahsetmişti. Kryella, sizin büyü olarak gördüğünüz şeyi kullanan türünün ilk örneğiydi. Ona ihanet edeceğinden değil ama gücü babamı bile korkuturdu. O ve diğer birkaç kişi babamın sahip olduğu tek gerçek müttefiklerdi.”

O sırada garsonumuz yanımıza gelerek Liam’ı düşüncelerinden ve hikâyenin bir sonraki bölümünden uzaklaştırdı. Liam, kadın içkilerimizi doldurup tabaklarımızı topladıktan sonra devam etti.

Parmaklarıyla fincanının kenarına dalgınca vuruyordu ama yüz ifadesi değişmemişti. “Babam ve Kryella oradaydı, yeşil alevlerin üzerinde duran devasa bir kazanın etrafında duruyorlardı. Beni görene kadar derin bir tartışma içinde gibi görünüyorlardı. Konsey giysilerini giymişlerdi ve yüz ifadelerinden toplantının iyi geçmediği anlaşılıyordu. Konuyu sordum ama konuşmayı reddettiler. Bunun yerine diyarları mühürlemem için bana ihtiyaçları olduğunu söylediler.”

“Nedenini söylediler mi? Yani, bu Tanrılar Savaşı’ndan önceydi, değil mi?”

“Çok daha önce.”

“O zaman neden?”

“Annemin ölümünden sonra babamın paranoyası giderek çoğaldı. Öfkesi artarken sabrı azalmıştı. Kryella bana yapmak istediği büyüden bahsetti ve babam bunun daha büyük bir yarar için olduğuna dair bana güvence verdi.” Liam bir an duraksayıp, başını kaldırarak gençlerin umursamaz bir tavırla yanımızdan geçişini izledi. Onlar geçer geçmez devam etti. “Diyarların her zaman bir

koruyucusu olmak zorundadır. Babam savaştan korkuyordu ve bir acil durum planı yapmaya karar vermişti. O plan bendim.”

Liam ellerine bakarken düşüncelere dalmıştı. Devam edip etmeyeceğini merak ettiğim sırada konuştu. “Kan gerekiyordu, verebileceğimi düşündüğümünden daha fazla. Birkaç büyü sözcüğü söyledi ve bağlama işlemi tamamlandı. Hatırladığım kadarıyla o kadar yorgundum ki ayakta zor duruyordum ve sonra dünya karardı. Babam günlerce baygın kaldığımı söyledi. Kimse endişelenmesin diye yokluğumu vahşi davranışlarıma bağlamıştı ama üçümüz de gerçeği biliyorduk.”

“Peki gerçek neydi?”

“Gerçek şuydu ki, eğer babam ölürse, ben tam anlamıyla ölümsüz olacaktım. Hayatım diyarlara bağlı olacaktı ve asla ölmeyecektim. Ben tahta çıktığımda diyarlar kapanacak, artık diyarlar arasında seyahat edemeyecektik.”

Böyle bir baskıyı hayal bile edemiyordum. Liam’ın omuzlarında kelimenin tam anlamıyla dünyalar kadar yük vardı.

“Ama neden? Neden sırf o öldü diye tüm diyarları kapatsın ki? O diyarlardaki diğer varlıklar ne olacak?”

“Babam büyük bir evrensel savaştan korkuyordu. Gördüğü imgeler, görüntülerle rüyalar ona gelir, ardından gerçekleşirdi. Evrenin kaos içinde olduğunu görüyordu ve barışı sağlamak için görebildiği tek yol diyarları kapatmaktı. Babam, tanrıların düşmesi durumunda mümkün olduğunca çok yaşamı korumak istemişti.”

Liam’ın adına içimde bir öfke alevlendi ve bunu görmemesi için kirpiklerimi indirdim. Babası koruma yükünü omuzlarına yüklemekten önce ona bir seçenek sunmamıştı. Bir koruyucuya duyulan ihtiyaç ya da ona başka hangi saçmalıkları yutturmuş olurlarsa olsunlar, bu onu yalnızlaştırmıştı. Dünyaların kaderini ayaklarının altına sermişler ve ona kendi yarattığı destek dışında hiçbir destek vermemişlerdi. “Üzgünüm.”

Bakışları bir an için benimkilere kayarken dudaklarının kenarı seğirdi. “Üzülmene gerek yok. Neredeyse bin yıl önceydi. Ama yine de minnettarım.”

“Eh, dikkatini dağıtmak için muhtemelen seni kızdıracak bir şeyim var.” Ellerimi birbirine kenetledim.

Başını hafifçe eğdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. “Neden sinirleneyim ki?”

“Dün gittiğimiz marketi hatırlıyor musun? Şey, orada çalışan bir arkadaşım bana Zarall’a nasıl girebileceğimize dair bir ipucu verdi diyelim.”

Gözlerini kapatıp yutkunurken derin bir nefes aldı. “Şu arkadaşlarınla uğraşırken beni geride bırakmayacağına dair küçük parmağınla yemin etmiştin.”

“Teknik olarak,” dedim, ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. “Seni geride bırakmadım. Sadece birkaç adım ötede, arabada oturuyordun.”

“Bayan Mar...” Durup çenesi sıkıldı. “Dianna. Benden bir şeyler saklayıp ruhumu açmamı istersen sana nasıl güvenebilirim?”

“İşte bu yüzden sana söylüyorum. Bu sondu, söz veriyorum.”

Yüzünden bana inanmadığı anlaşılıyordu.

“Söz veriyorum, tamam mı? Liam, alınma ama sen pek çok insanı korkutuyorsun. Senin var olmaman gerekiyordu, unuttun mu? Sen bize göre öcüsün. Ayrıca, onlar dengesiz. Zarall’a girmek için elimizdeki tek şansı riske atmak istemedim.”

Gözlerini gözlerimden ayırmadan bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Gri gözlerinin derinliklerindeki yoğunluk, içimde kadınsı ve arzulu bir şeyler uyandırıyor. “Senin için korkutucu değil miydim?”

Göğsümde bir sızı hissettim. Bu güçlü ve yenilmez adam onun hakkında ne düşündüğüm konusunda endişeleniyordu. Bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Şey, hayır ama ben deliyim.”

“Bu konuda aynı fikirde olabiliriz.”

“Hey!”

İkinci kez gülümsedi. O aptal, mükemmel dişleri kısa bir anlığına parladı ama beni altüst etmek için yeterliydi. Bu çok basit bir şey olsa da bundan nefret ediyordum. Gülümsüyordu ve yerçekimi yer değiştirerek sanki o benim dayanağımış gibi beni ona doğru çekiyordu. Romantik saçmalıkları aklımdan çıkarıp attım. Dün geceye kadar çok duygusuz, soğuktu. Gülümsemesinin güzelliği ve sıcaklığı beni şok etmişti. Hepsi buydu, başka bir nedeni yoktu.

“Peki muhbirin ne dedi?”

Bacaklarımı masanın altında çaprazladım. “Tadheil’in eteklerindeki ufak bir festivalde bir adamla buluşmamız gerekiyormuş. Hemen yola çıkarsak tam zamanında orada oluruz.”

Liam başıyla onayladı ve gözlerini kapatıp burnunun kenarını ovuşturdu. Kızgın olduğu belliydi ama öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Senden başka bir şey saklamayacağıma söz veriyorum.” Gözlerini açıp bakışlarımı süzdü.

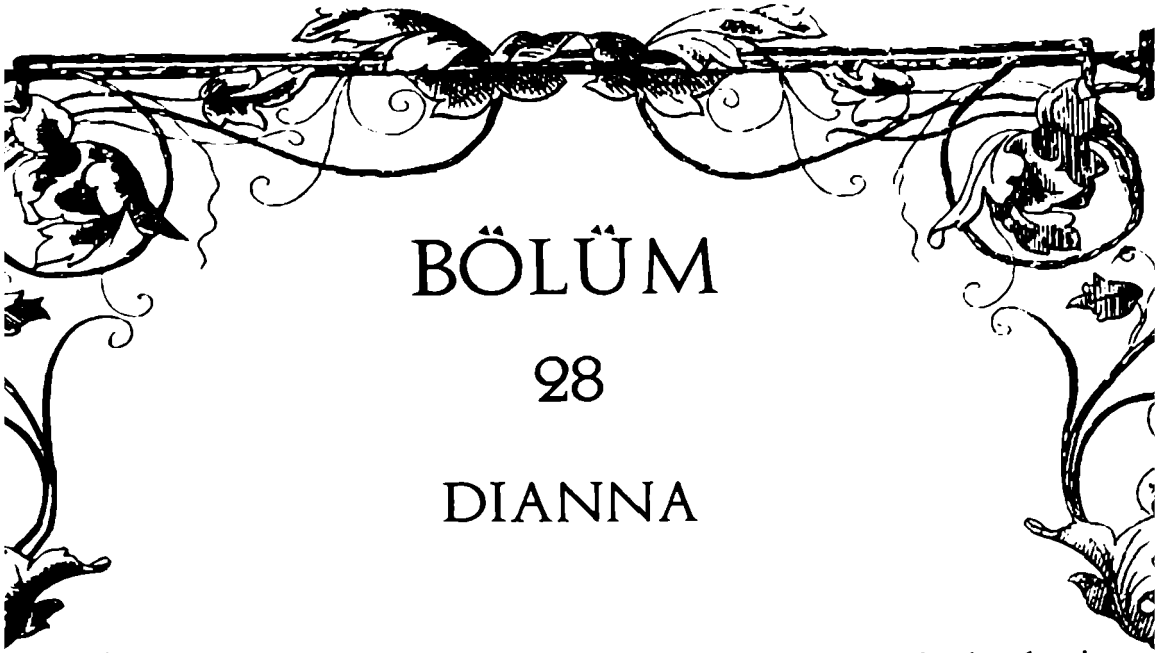
“İyi.”

Gülümsedim ve arka cebime uzanıp kalan paramı çıkardım. Masadan kalkarken Liam da peşimden geldi. Elimdeki paraya bakarak durdu.

“Nereden buldun onu?”

Kasaya doğru yürürken elime baktım. Ona hafifçe gülümsedim. “Tamam, senden bundan *başka* bir şey saklamayacağıma söz veriyorum. Şu andan itibaren. Tam şu an.”

İç geçirdiğinde göğsünde bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirdim.

BÖLÜM

28

DIANNA

Asfaltsız otoparkta, arabada oturuyorduk. Festival tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Müzik pencerelerden içeri süzülüyor, mor, altın ve kırmızı ışıklar karanlığın içinde parlıyordu. Arabalar hareket edip yer değiştiriyor, hız trenine ve daha heyecanlı oyuncaklara binmeye cesaret edenlerin çığlıklarını duyabiliyorduk.

El ele tutuşan çiftler, ebeveynlerinin kollarında uyuyan yorgun çocuklarıyla ayrılan aileler arabanın yanından geçiyordu. Bir grup gencin koşarak yanımızdan geçerken oyuncakları işaret edip kahkahalar atmasını izledik. “Sen iyi misin?” diye üçüncü kez sordum Liam’a.

Kapıyı açmak için hiçbir hamlede bulunmamıştı. Onun yerine oturup festivalin kaosa bakıyordu. “Hep çığlık mı atıyorlar?”

“Bu seni rahatsız mı ediyor?”

“Hayır.” Bana baktı, sonra bir başka çığlık daha havayı doldururken geri döndü. “Evet.”

Bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum ve nedenini de anlıyordum. Girdiği savaşlardan bazılarını görmüştüm, taşıdığı yaraların farkındaydım.

“Bunlar mutlu çığlıklar, savaş çağrıları ya da ölüm haykırıları değil.”

Derin bir nefes alırken vücudu gerginlikten titriyordu. Ona küçük numarasını tekrar yaptırmış ve kalabalığa daha iyi uyum sağlaması için kıyafetlerini değiştirtmişim. Kollarını kavuştururken kot ceketinin pazılarının üzerinde gerildi. Endişesi arabada başka bir varlığa dönüşmüştü ve bunun kendisi için duyduğu korkudan değil, kontrolünü kaybederse neler yapabileceğinden kaynaklandığını bilecek kadar onun hakkında bilgi edinmişim.

“Yalnız gidebilirim.”

“Hayır,” diye tersledi ve sonra kendi sesinin tizliği karşısında irkildi. “Hayır. Beni bırakmayacağına söz vermiştin. Sadece...”

Yüzümü ona dönebilmek için yerimde kıpırdandım. “Konuş benimle.”

Liam duraksadı ve sanki ruhumun derinliklerine bakmaya çalışıyormuş gibi bakışlarımı yakaladı. Bakışları imalı değil, hesaplıydı. Kendini savunmasız ve korunmasız hissettiğini anlayabiliyordum. Bana güvenmesi için neredeyse çaresizce nefesimi tutmuştum. Dün geceye kadar, bunun bilgi toplayıp öğrendiklerimi ona karşı kullanmak için olduğunu söyleyebilirdim. İçimdeki canavar beni tam da bunu yapmaya teşvik ediyordu ama dün geceki samimiyetten zevk alan yanımda, onun sırlarını mezara götüreceğimi biliyordu. Bu sadece Gabby var olduğu için var olan parçamdı ve beni dehşete düşürüyordu.

Bir karara varmış gibi görünürken yumruklarını sıktı, derin bir nefes daha aldı. “Çılgınlık bana geçmişti hatırlatıyor. Sanki rüyalarım gerçeğe dönüşüyor ve Rashearim’e geri dönüyorum. Aynı olmadığını biliyorum ama çılgınlıkları her duyduğumda kan kokusunu alabiliyor, yerin sarsıldığını hissedebiliyorum. Canavarların gökyüzünü yırtıp geçtiğini görebiliyorum ve yine kendimi orada buluyorum. Göğsüm sanki patlayacakmış gibi hissediyorum.”

Öne doğru uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum ve bir kez sıktım. Elime baktıktan sonra tekrar bakışlarımla buluştum. O kadar hüzünlüydü ki bunu daha önce görmediğime inanamıyordum. Onunla ilk tanıştığımda, bir tanrının olabileceğini düşündüğüm şeyin kabuğunda, bakışlarında sadece kibir, nefret ve aşağılama görmüştüm. Oysa bundan çok daha fazlası vardı. Belki de bunun çok fazla güç sahibi olmanın bir sonucu olduğunu düşünmüştüm. Ya da belki sadece yaşamaktan yorulmuştu ama dün gecenin penceresinden ona baktığımda keder, üzüntü, endişe ve acı görüyordum. O kadar saf, çığ bir acı içindeydi ki.

“Hey, endişelenmen gereken tek canavar benim ve gökyüzünü parçalamayacağıma söz veriyorum.”

Bana bakarken dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Sen bir canavar değilsin.”

“Yani, bazen öyle olduğum anlar oluyor.” Omuz silkerek elini bir kez daha sıktım. “Gidebiliriz? Bizi Zarall’a götürecektir başka bir yol bulmaya çalışabilirim.”

“Hayır, eğer bu bizim en önemli şansımızsa, bunu değerlendirmek zorundayız.” Dokunuşumdan uzaklaşırken çenesini sıktı. Asırlar boyunca ustalıklarla inşa ettiği kalkanlarını kaldırdığını görebiliyordum. Kapıyı açıp dışarı adımını atarken yüzü tekrar karardı. Arabadan atladığımda beni serin gece havası karşıladı. O ellerini ceplerine sokarken aceleyle yanına gittim. Belki de onu rahatlatmaya çalışırken haddimi aşmıştım ama içimdeki dürtüye engel olamıyordum. Lanet olası ölümlü kalp! Hepsi Gabby'nin suçuymuştu.

“Bak. İçeri birlikte gireceğiz ve yanından ayrılmayacağım, tamam mı?”

Bir kez başıyla onayladıktan sonra ceketini düzeltti. Onu neredeyse altı kez kıyafetini değiştirmeye zorlamıştım. Giydiği her şey çok fazla göze batıyordu ama yine de bu sadece Liam olduğu için de olabilirdi. Çöp torbası da giyse insanlar ona bakmak için boyunlarını kırabilirdi. Onları suçladığımdan değildi ama aralarına karışmamız gerekiyordu. Hâlâ göze çarpıyordu ancak bunun yeterli olmasını umuyordum. Derin bir nefes daha alıp bana baktı. Soğukkanlılığını bozmadan çenesinin tekrar kasıldığını gördüm.

“Sadece burayı yok etme ya da kimseye elektrik verme ya da araçları parçalama ya da...”

“Dianna.”

“Özür dilerim.” Ellerimi kaldırdım.

Başımı girişe doğru eğerek beni takip etmesini işaret ettim. Başını sallayıp yürümeye başladı. Onun ayak sesleri benimkilerin yanında hafif kalıyordu ve ben sürekli ona bakıyor, çok sayıdaki ışığın yüzüne renkli gölgeler düşürmesini izliyordum. Omuzlarındaki kaslar birkaç saniyede bir geriliyor, bu gerilmeler hız treninin bir başka döngüden geçerken çıkardığı kahkahalar, bağırışlar ve kükre-melerle aynı zamana denk geliyordu. “Sanırım kâbuslarının neden bu kadar kötü olduğunu biliyorum. Olan hiçbir şeyi sindirememişsin. İçine gömmüşsün, kendini bastırmışsın ve şimdi her şeyin içine geri düşmüşsün, bu çok fazla.”

Bilet almak için sıraya girdiğimizde Liam bana bakmadı, bakışları kalabalığı inceliyordu. “Öyle mi?”

“Evet ama bu çıkarımın arkasındaki beyin ben değildim. Aslında Gabby'ydi. Sorumlusu okulda aldığı psikoloji dersleri. Görünüşe göre bazıları ona yapışıp kalmış.”

Sonunda başını eğip bana baktığında yüz hatlarında bir şaşkın-

lık belirdi. “Kız kardeşinle bu konu hakkında mı konuştun? Benim hakkımda?”

“Şey, hayır, pek sayılmaz. Tam bir pislik gibi davrandığın için şikâyet ediyordum. Sonra Gabby bunun yaşadığın onca şey yüzünden olabileceğini söyledi. Konuşacak birine ihtiyacın olabileceğini düşündü.” Omuz silktilim, burada olmaktan endişe duymak yerine bana odaklandığı için mutluydum ama açıklamama nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Cevap vermeyip sadece bana baktı, bu beni daha da sinirlendirdi. Sonra sık sık yaptığı o küçük homurtu sesini çıkararak başını salladı ve dikkatini tekrar etrafımıza çevirdi.

“Bir arkadaşına ihtiyacın var ve şanslısın ki ben buradayım.” Onu şakacı bir şekilde omzumla ittim, havayı yumuşatıp dikkatini dağıtıyordum.

Bana baktı. “Şanslıyım, ha?”

Gözlerimi ona diktiğimde, ona bağlanmış olmanın verdiği o tuhaf his beni ele geçirdi. Dün gece bir şeyler değişmişti. Mantıklı gelmiyordu fakat bu iş bittiğinde onu terk etmeyeceğimi biliyordum. Kaçmaya ya da kaçınılmaz cezamdan kurtulmaya çalışmayacaktım.

Bunun Gabby yüzünden olduğuna inanmak istiyordum. Kaçmak ve Gabby’yi de yanımda sürüklemek, başka bir güçlü adamdan saklanmak bencilliğin zirvesi olurdu. Özellikle de göksellerle birlikte çalışırken El’in onu koruyacağını ve gerçekten mutlu edeceğini bildiğim için. Belki Liam’ın arkadaşlarından bahsediş şeklinden ya da Liam’ın onlara şu an yaşadıkları hayatı sunmak için feda ettiklerinden kaynaklanıyordu ama ona normal bir hayat sözü verdiğinde ona inanmıştım. Bu yüzden kaçmayacak, artık savaşmayacaktım. Cezam ne olursa olsun, bununla yüzleşecektim ve bunun tek sebebinin Gabby olduğuna inanmak üzereydim.

“Ayrıca, burada işimiz bittiğinde belki bu bana daha az bir ceza kazandırır,” dedim omuz silkerek, parmaklarımı avucuma ve avucum boyunca uzanan yara izine doğru kıvırdım.

Sıra ilerledikçe biz de öne doğru gittik.

“Belki de.”

Bu bana bir umut kıvılcımı ve sorma cesareti verdi. “Ve belki Gabby bazen beni ziyaret edebilir? Yani, ölümlü mahkûmların bile görüş hakkı var.”

Önümdeki genç anne arkasına bakıp çocuklarını önüne çekti. Ona gülümsedim ama Liam fark etmemiş gibi bana bakmaya devam ediyordu. Gözlerini kısarak, “Belki de,” dedi.

Sırtışıma neredeyse kulaklarıma ulaşırken ellerimi arkamda birleştirdim ve hafifçe sallandım. “Eh, hayır demedin.”

En az iki saattir parktaydık ve bağlantımızdan aldığım tek mesaj geç kalacağı yönündeydi. Büyük, kabarık mor bir pamuk şeker bulutu almak için stantlardan birinde durmuş, Liam yine şikâyet ederken karnımı doyuruyordum.

“Neden bu kadar uzun sürüyor? Bütün arkadaşların berbat ve güvenilmez.”

Küçük bir parça daha pamuk şeker alıp ağzıma atarken iç geçirdim. Dönüp geri geri yürürken Liam’a baktım. Bir grup genç kız yanımdan geçerken kıkırdadı ve biri oyunlardan birinde ödül kazandığında tezahüratlar eşliğinde bir zil çaldı. “Ne oldu? Eğlenmiyor musun? Havalı silah atma oyununu ve çarpışan arabaları sevdiğini sanmıştım.”

Biz yürümeye devam ederken dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Küçük arabalar çok vahşi ve küçük çocukların kullanmasına izin veriyorlar. Küçük çocukları umursamıyorlar mı? Bu çok saçma. Ölümlülerin hayatları kısacık ama yine de onları bir anda sona erdirebilecek mekanizmalar inşa ediyorlar.”

Başımı arkaya eğip kahkaha attım, ses sınırsız ve dolu doluydu. Sonunda kendime geldiğimde, boştaki elimle gözlerimdeki yaşları silip ona sırtıttım. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu.

“Hiç böyle kahkaha attığını duymamıştım,” dedi, dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

Parmağımı gözümün altında gezdirirken hâlâ kıkırdamaktan omuzlarım titriyordu. Yanında yürürken ona ayak uydurdum. “Çok komiksin.” Omzuna omzumla vurdum. “Bazen.”

“Bazen mi?” Yüzümü daha fazla mor pamuk şekerle doldururken kaşları havalandı.

“Evet, bilirsin işte, pislik olmadığın zamanlarda.”

Homurdanırken sesinde kızgınlıktan çok muziplik vardı. Yan yana yürürken aramıza bir sessizlik girdi. Tuhaf bir sessizlik değil-

di. Onunla hiç tuhaf olmamıştı, sadece huzur veren bir sessizlikti. Burada dört bir yana yayılan kahkahalar, cıyıklamalar ve kıkırdamalarla olabildiğince sessizdi.

“Yanıp sönen ışıklı küçük kutuda ne vardı?”

Sorusunu düşünürken pamuk şekerimden bir ısırık daha aldım. “Fotoğraf kabini mi?”

“Evet.”

Omuz silktim. “Sadece her şeye gücü yeten Dünya Yok Edici’nin bir kez olsun eğlendiğine dair kanıt istemiştim.”

Durduğunda az kalsın kendi ayağıma takılmama neden olacaktı. “Bu ismi sevmiyorum.”

“Özür dilerim,” dedim yüzümü buruşturarak. Uzanıp eline dokundum. “Bir daha söylemeyeceğim.”

Başını salladı. “Çok memnun olurum.”

“Bu unvanı nasıl aldın? Anılarında bunu defalarca duydum.”

Bir kez daha sessizleşti, bütün keyfi kaçmıştı. “Mecbur kalmadıkça konuşmak istediğim bir konu değil.”

“Anlaşıldı, patron.” Ağzıma bir lokma daha pamuk şeker attım.

“Bana öyle de deme.”

“Ne yani, bundan hoşlanmıyor musun?”

“Hayır.”

En sevdiği kelime.

“Peki ya majesteleri? Ekselansları? Ah, buldum.” Hafifçe ona doğru dönerek, “Lordum?” diye sordum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Bunların hiçbirini söyleme. Lütfen.”

Kıkırdadım ama üç kadın yanımdan geçerken durdum. Gözlerinde belirgin bir ilgiyle Liam’a bakıyorlardı. Nereye gitsek aynı şey oluyordu. Liam sadece korkunç derecede yakışıklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda yaydığı güç havası onu hem erkekler hem de kadınlar için neredeyse karşı konulmaz kılıyordu. Fark ettiğini bile sanmıyordum.

Liam kalabalığı dikkatle izliyordu ama aslında insanları görmediğini anlayabiliyordum. Başını bir çatırtıya ve ardından çalan bir zil sesine doğru çevirdiğinde boynunda bir damarın zonkladığını fark ettim. Şakaklarını ovuşturdu ama onu izlediğimi fark edince elini çekti. Bütün akşam böyle olmuştu. Peşini bırakmayan her ne şeytanlarsa, onları uzak tutmak için çok çabalıyordu ama çenesini o kadar sıkıyordu ki dişlerini kırmasından korkuyordum. Keşke bunu

hızlandırmanın bir yolu olsaydı ancak bu benim kontrolüm dışında bir şeydi. Bu yüzden şimdilik oyunlarla, aşırı miktarda ikramlarla ve fotoğraf kabinleriyle, kendini yok etmesini engelleyecek her şeyle dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

“Boğazın nasıl? Canını çok yakmadım sanırım?”

Az önce ağzıma tıktırdığım pamuk şeker parçası boğazıma kaçtı. Öksürürken elimi göğsüme götürüp soluk borumu temizlemeye çalıştım. Onun yorumu ve benim küçük krizim, yakındaki gençlerden oluşan kalabalıktan birkaç bakış ve fısıltı almamıza neden oldu.

Liam aniden durup ölmediğimden emin olmak için uzandı. Ellerini omzuma ve sırtıma koyarak, ben boğazımı temizleyip nefesimi toplarken bana destek oldu. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Onu elimle geçiştirerek iyi olduğumu belirttiğimde, ellerini indirerek doğruldu. Onun dokunuşunu kaybettiğim anda kendimi eksik hissettiğim gerçeğini görmezden geldim. “Hayır, şey, evet ama hayır. Cümlelerin üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor.”

Daha az popüler ve daha sessiz oyuncakların arasında boş bir masa bulduğumda başka bir şey söylemedim. Liam’ı oraya götürüp masanın üzerine çıktım ve ayaklarımı bankın üzerine koydum. Liam bankın üzerine çıkıp dirseğini masaya dayadı ve festivalin çılgın hareketliliğini izledi.

Pamuk şekerimi Liam’ın yanına indirdim. “Biraz yemek ister misin?”

Reddetmek üzereyken burnunu kaldırıp tekrar bana baktı.

“Güven bana. Bu harika bir şey.”

Bana dikkatle baktı ve sanki ölü bir hayvanı tutuyormuş gibi elimden aldı. Bir parça koparıp isteksizce ağzına atmasını izledim. Tatlı tadı karşısında yüzünü buruşturdu, bir an için kapattığı gözlerini açtı. Ağzımdan bir kıkırdama kaçarken başını iki yana salladı.

“Bu, şey...”

“Tatlı mı?”

Başını salladı ama bir ısırık daha aldı. İkinci tadıma daha hazır görünüyordu ve yüz hatlarındaki gerginlik azalmıştı. “Evet ama keyifli.”

Ellerimi destek olarak kullanarak masaya yaslandım. “Güzel.”

Liam başka bir şey daha söyledi ama duymadım. Bir ürperti omurgamı okşarken, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Doğrulup arkama bakmak için döndüğümde ensemdeki tüyler de diken

diken olmuştu. İçimdeki Ig'Morruthen alarm durumuna geçmiş, saldırmaya ya da savunmaya hazırlanmıştı. Kafede ve Ophanim'da hissettiklerimle aynıydı. Burada başka bir göksel mi vardı? Derin gölgelere baktım ama hiçbir şey göze çarpmıyordu.

"Dianna, gözlerin."

Liam önümde durmuş, görüşümü engelliyordu. Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kapattım ve normale dönmelerini bekledikten sonra gözlerimi kırıştıtararak açtım.

"Sorun ne?"

"Bir şey yok." Tekrar arkama baktım. Hissettiğim şey ne kadar çabuk geldiyse o kadar çabuk gitmişti.

"Kafede de aynı şeyi söylemiştin." Sanki benim bulamadığımı o bulabilecekmiş gibi arkama baktı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir şey hissettiğimi sandım."

Liam bakışlarını bana çevirmeden önce birkaç dakika karanlığa baktı. "Hiçbir şey görmüyorum, hiçbir şey hissetmiyorum."

Kollarımı kendime sıkıca sardım. "Belki de sadece üşüyordumdur."

"Ig'Morruthenler, Fvorin gezegeni gibi sert iklimlerde bulunmadıkları sürece üşümezler. Üşümüştür olamazsın." Elini uzatıp parmaklarıyla alnımı okşadı. "Bu, arkadaşlarının sana kibarca verdiği zehrin bir yan etkisi mi?"

Elini ittim. "Zehirden değil. En azından ben öyle düşünmüyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Sadece birini ya da bir şeyi hissettiğimi sandım."

Kaden olamayacağını biliyordum. Liam'm yakınında bir yerde görünmezdi. Zekiel öldüğünde yüzündeki korkuyu görmüştüm. İtiraf etmek istese de istemese de Liam'dan korkuyordu. Eğer gelen bir göksel olsaydı, hepsinin yaptığı gibi Liam'a yaltaklanmak için yaklaşırdı. Bir kez daha arkama baktım. Belki Tobias'tı? Hayır, o benim olduğumdan daha çok Kaden'in sürtüğüydü. Liam ceketini omuzlarıma yerleştirip göğsümün üzerine doğru çekince düşüncelerimden sıyrıldım. Beni bir kot battaniye gibi örtünce şaşkınlıkla ona baktım.

"Sen beni o küçük, agresif arabalara zorla bindirmeden önce birinin bunu yaptığını görmüştüm."

Sırıttım. Liam tüm bu süre boyunca sessizce etrafımızdaki herkesi izlemişti. Potansiyel tehditleri izlediğini ya da bilinçaltını tırmalayan şeytanlarla savaştığını sanıyordum. Oysa ölümlülerin

davranışlarını gözlemliyor ve öğreniyordu. Yaptığı jestin ne kadar samimi olduğunun farkında olmamasına rağmen, bu çok hoştu.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdim, ceketini etrafıma sararken dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. Çenemi eğip yüzümü yakasına gömdüm. Gizlice derin derin soluyarak onun temiz, erkeksi kokusunu içime çektim. Beyaz tişörtü gövdesini sarıyor, bronz teni ve kaslı kollarıyla hoş bir kontrast oluşturuyordu. Görüntüsü dikkat çekmişti, bir grup kadının fısıltılı yorumlarını duyunca döndü. Yanımda otururken bir şey söylemedi ama moralinin bozulduğu belliydi.

“İlgiden hoşlanmıyor musun?”

Liam ellerini ovuşturarak başını öne eğdi. “İnsan içine çıkmaktan hoşlanmıyorum. Büyük kalabalıklardan nefret ederim ve tek başıma olmayı tercih ederim. Eskiden toplantılardan hoşlanırdım, geçmişime dair pek çok şeyi gördüğün için bunu bildiğine eminim. Şimdi bana bakmalarından nefret ediyorum.” Çenesini elinin üzerine dayamış, insanların geçişini izliyordu. Ona bir göz atıp sonra bakışlarını kaçırıyorlardı, bazıları sandığı kadar sinsi değildi.

“Onları ateşe vermemi ister misin?” Onu bu kez dizimle bir kez daha dürttüm.

“Kesinlikle hayır,” diye mırıldandı başını kaldırmadan. “Sadece nefret ediyorum. Nefret doğru kelime, değil mi?” diye sordu, çenesini elinden çekmeden başını eğip bana baktı.

Başımı salladım. “Neden? Gerçek nedeni ne?”

Liam iç çekerek tekrar önüne döndü. “Önemli bir şey değil.”

“Seni rahatsız ediyorsa önemlidir. Ayrıca, çok zamanımız var. Beni aydınlat.”

Bize en yakın oyuncak tekrar hareket ettiğinde havayı neşeli bir melodi doldurdu. Liam bir an sessiz kalınca, o kadar gürültü arasında beni duyup duymadığını merak ettim.

“Bilmiyorum. Sanırım yaptığım her şeyi görebiliyorlarmış gibi hissediyorum. Her hatamı, her yanlış kararımı görüyorlar ve bunun için beni suçluyorlar.”

Kaşlarımı çattım. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Sana bunun önemli olmadığını söylemiştim,” dedi, tekrar sert bir ses tonuna bürünmüştü.

“Hey.” Omzuna vurdum, canını acıtacak kadar değildi ama dikkatini çekmek için yeterliydi. Doğrulup bana baktı. “Önemli ama

düşündüğün sebepten değil. Bu önemli çünkü üzerinde çalışman gereken başka bir şey daha var. Ne hissediyorsan onu yansıtıyorsun. Tıpkı bizim onları tanımadığımız gibi onlar da seni tanımıyor.” Ceketini etrafıma daha sıkı sardım ve fısıldamak için daha yakına eğildim. “Ve sana küçük bir sır vereceğim. Seni eski bir savaşçı kral olarak tanıdıkları için ya da savaşıp kaybettiğin savaşlar için bakmıyorlar. Bunların hepsi senin kafanda. Senin muhteşem olduğunu düşündükleri için bakıyorlar.”

Geri çekilip şaşkınca bana gözlerini kırptırdı. “Muhteşem mi?” Bu kelimeyi sanki hayal edebileceği en rahatsız edici şeymiş gibi söylemişti.

“Söylediğim onca şeyden sadece bunu mu duydun?” Gözlerimi devirip ağzıma bir parça pamuk şeker daha attım. “Bu, öyle değilmişsin gibi davrandığımız kısım mı?”

Başını iki yana salladı, dilimi dudaklarımda gezdirirken bakışları dudaklarıma takıldı.

İç geçirerek teslim oldum. “Evet, bilirsin işte. Çekici, yakışıklı, cezbedici.” Bu, tanrısal beyninde yankı bulmuş olacaktı ki ağzının kenarı seğirdi. “Özellikle de gülümsediğinde.”

Başını iki yana sallayarak kıkırdadığında, sesi tenimde kadifemsi bir okşayışa dönüştü. Liam birçok açıdan ölümcül biriydi. “Bana önce başka bir şey diyorsun, sonra başka bir şey. Fikrin rüzgâr gibi değişiyor.”

“Ah, inan bana, fikrim değişmedi. Yani, bir süre için berbat görünüyordun. Ayrıca, hâlâ bazen tam bir pislik olduğunu düşünüyorum ve ay kadar büyük bir egon var ama kör değilim.” Gülümsemesi solduğunda benimki daha da genişledi. “Hey, en azından ben dürüstüm.”

“Öylesin.”

Gülümseyerek pamuk şekerin son parçalarını alıp ağzıma attım. “Madem senin derin ve karanlık sırlarını ortaya çıkardım, sanırım benimkilerden birini de sana anlatabilirim.”

Bu dikkatini çekince yüz hatları merakla aydınlandı. “Adil görünüyor, evet.”

“Tamam,” dedim pamuk şeker çubuğumu ona doğru uzatarak. “Gülme ama kulağa ne kadar saçma gelse de Gabby’nin o aptal, sevimsiz filmlerinde taptığı şeyi istiyorum. Şey, yani istiyordum. Bir keresinde Kaden’la ilişkiyi ciddileştirmeye çalışmıştım. Ama

sonrasında benden uzaklaştı. O zamandan beri farklı biri oldu. Kesinlikle daha çok açık ilişki tipinde bir adam. Ya da bir canavar, sanırım.”

Gözlerini bir saniyeden kısa bir süre benimkilere dikti. “Yazık. Ben olsam paylaşmazdım.”

Yorumu beni hazırlıksız yakalayınca yanaklarım ısındı. Gözlerimi devirerek elimdeki boş pamuk şeker çubuğuyla ona vurdum. “Yalancı. Seni birçok kez paylaşırken gördüm.”

Liam başarısız saldırı girişimlerimi savuştururken sırttı.

“Bu normal, tanrısal bir şey mi? Dev partiler ve azgın seks partileri.” Liam’ın kahkahası dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

“Hayır,” dedi, bana bir bakış attıktan sonra tekrar kalabalığı taradı. “Zaman geçirmek için bir yol sanırım. Ve bütün tanrılar böyle değildir. *Amatalarını* bulduklarında böyle olmazlar.”

“O da ne?”

Omuz silkerek başını hafifçe iki yana salladı. “Sizin ölümlü dilinizde sevgili anlamına geliyor. Logan ve Neverra’nın sahip olduğu şey.”

“Ah.” Yavaşça başımı salladım. “Dhihsin’in mührü mü?”

Bana dönüp doğru kelimeleri bulmaya çalışırken alnı kırıştı. “Evet ama daha fazlası. O senin ruhunun yansıması. Bunun doğru bir çeviri olup olmadığını bilmiyorum. Dhihsin’in mührü sadece dünyaya ikinizin çoktan kurmuş olduğu bağı gösteriyor.”

“Yani temelde diğer yarın.”

“Basit anlamda öyle denilebilir ama bundan çok daha fazlası. Daha derin bir şey. Kelimelerin tam olarak ifade edemeyeceği bir bağ.”

“Herkesin var mı? Senin var mı?” Neden birdenbire bu kadar umursamaya başladığımı bilmiyordum ama umursuyordum. Liam’ın bilinçaltından aldığım görüntüler bana olmadığını gösteriyordu. Ama ya bir eşi varsa ve onu kaybetmişse? Anıları susturacak kadar çok acı çektiğini görebiliyordum.

“Yok. Hikâyelerinize ve efsanelerinize rağmen, evren o kadar nazik değil.” Fırtına rengi gözlerine hüznü çökmüştü.

Belki de Gabby haklıydı. Belki de güçlü, korkunç Dünya Yok Edici gerçekten yalnızdı.

Ona doğru eğilip kafasını kurcalayan zalim düşüncelerden onu uzaklaştırdım. “Eğer sahip olsaydın, ne olurdu? Eğer seçmen gerekseydi.”

Dudaklarını büzerek bir süre düşündü. Bu bir dikkat dağıtmaydı elbette ama onunla gerçekten konuşmak da eğlenceliydi.

“Seçme şansım olsaydı ve seçmek zorunda olsaydım, bana denk birini isterdim. Tıpkı annemle babamın olduğu gibi, hayatımın her alanına ortak olacak birini.”

Bu konuşmanın ona musallat olan hayaletlerden uzaklaşmasını sağlamasını amaçlamıştım ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kurtulamayacak gibi görünüyordu. Ben de kendim olarak en iyi yaptığım şeyi yaptım. Espriyle karşılık verdim.

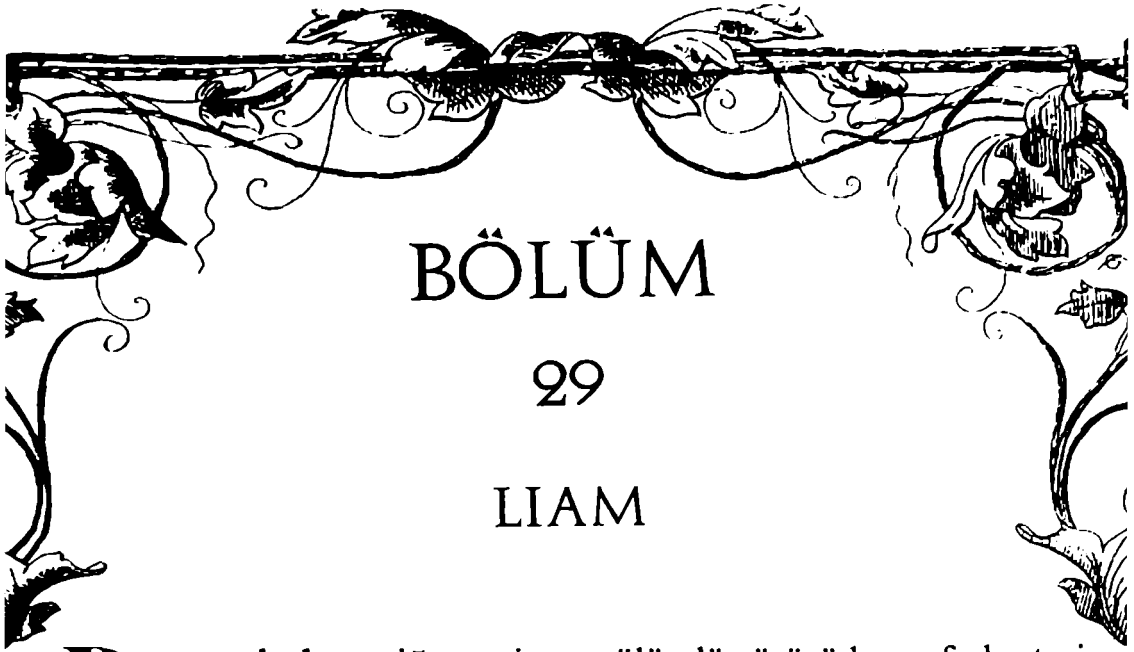
“Bilemiyorum.” Bakışları tekrar bana dönsün diye yüksek sesle iç çektim. “Neredeyse imkânsız görünüyor. Senin devasa egonu düzenli olarak idare edebilecek ve her isteğini yerine getirebilecek birine ihtiyacın var. Şeyden bahsetmiyorum...”

“Sus bakalım.” Homurdanarak bu sefer o beni omzuyla dürttü.

Arka cebimden gelen ses, sözlü atışmamızı böldü. Telefonumu çıkarıp ekranda yanıp sönen mesajı okudum.

Dönme dolap. Şimdi.

Liam’a gösterip başımla dönen büyük çarkı işaret ettim. Ayağa kalkıp masadan kalkmama yardım etti, karnavalın arka tarafına doğru ilerlerken ruh hâlimiz ciddileşmişti.

BÖLÜM

29

LIAM

Buranın kokusu iğrençti ama ölümlü sürüsü bunu fark etmiyor gibi görünüyordu. Daha az yıkıma neden olan bir D'jem sürüsü görmüştüm ve gözlerinin olması gereken yerde birkaç tane boynuzuyla çürümüş sivri dişleri olan ve ölü yaratıkların kalıntılarını yiyen büyük, hantal yaratıklar oldukları düşünülüyordu bu önemli bir şeydi.

Festival tüm duyularıma saldırıyor olsa da eğlendiğim anlar da olmuştu. Bunu ona asla itiraf etmezdim ama önümde yürüyen küstah, siyah saçlı kadının bununla bir ilgisi olabilirdi.

Kendime itiraf etmek istemesem de onun arkadaşlığından keyif alıyordum. Bu da onunla paylaşamayacağım başka bir şeydi. Bir Ig'Morruthen'in yanında samimi, hatta mutlu olabileceğimi düşünmek mantıksızdı. Kadim tanrılar aklımı kaçırdığımı düşünürdü ama bu doğruydı. O yakınımdayken geçmişe hapsolmuş gibi hissetmiyordum.

Dianna yine de halkıma ve ölümlüler dünyasına karşı işlediği suçların bedelini ödemek zorunda kalacaktı. Onu cezalandırma düşüncesi bile göğsümü daraltıyordu ama bu bir yasaydı ve uygulayıcısı da bendim. Ancak aramızdaki bu bağ geçici ve sahte olsa bile, bana verdiği huzur için minnettardım.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun." Ahenkli sesi bilincimden süzülerek beni bulduğumuz ana geri döndürdü. Ona verdiğim ceket omuzlarından sıyrılarak altın sarısı bronz tenini biraz daha ortaya çıkardı. Herkesin bana baktığını iddia ediyordu ama ben bu iğrenç yere girdiğimden beri ona bakan her gözün farkındaydım. Son saydığımda kırk beş olmuştu, *hayır durun, bir tane daha vardı, şunu kırk altı yapalım*. Kendime sadece güvenlik nedeniyle saydığımı söylüyordum, başka bir şey için değildi. Düşmanları vardı ve bu sözde bağlantısından hâlâ emin değildim. Tekrar zehirlenmesini ya da bilincini kaybetmesini istemiyordum.

“Tam olarak ne yapıyorum?” diye sordum köşeyi döndüğümüzde. Bir sıra ölümlü, devasa bir ışıklı çembere bağlı sepetlere binmek için sabırla bekliyordu. Onlar gülüp çılgılık atarken, ben bir arada durmaya çalışan her metal parçasının sesini duyarak ürperi-yordum. Hayatları çok kısıydı ama yine de gereksiz yere ölüm riskine giriyorlardı.

Beni oyuncakların yanından geçirip gölgelerin derinliklerine götürdü. Burada ne ışıklar ne de müzik dans ediyordu, ölümlüler de yoktu.

“Sessiz somurtkan şeyi,” dedi. Sallanan bir plastik parçasını destekleyen birkaç metal çubuğun altına eğildiğinde peşinden gittim, bu son zamanlarda sık rastlanan bir durumdu.

“Bana bu kadar dikkat etmek zorunda mısın?”

Dönerken dalgalı ve bukleli saçları omuzlarının üzerinde dans ediyor, muzip bir sırıtış çekici dudaklarını kavislendiriyordu. Bir sonraki sözlerinin iğneleyici ya da kaba olacağını biliyordum ama o daha bir şey söyleyemeden çakıllı yoldan gelen ayak seslerini duyduk. Ruh hâli ciddileşirken parlak gülümsemesi soldu.

Karanlığın içinden giysileri yıpranmış ve kirli, bakımsız bir adam çıktı. Gömleğini, kalçalarından gevşekçe sarkan bir kot pantolonun içine yarıya kadar sokmuştu. Neredeyse gözle görülür bir bulut hâlinde etrafını saran kokusu, festivalin üzerinde asılı duran kokulardan bile daha kötüydü. Dianna’nın önüne geçerek vücuduna kalkan oldum. O bu adamı tanıyor olabilirdi ama ben tanı mı-yordum ve son muhbir ona iğneler batırmıştı.

“Geç kaldın.”

Ufak tefek, sıska adamın gözleri büyüdü. “Ah, dostum, sen kocamansın! Kötü anlamda değil ama. Sadece uzunsun ve bilirsin işte, irisin. Sen gerçekten osun, değil mi? Ötediyar’daki herkesin hakkında fısıldadığı kişi?”

Dianna yanıma gelip benden önce cevap verdi. “Evet, bu o. Şimdi, neden bu kadar uzun sürdü? Saatlerdir buradayız.”

Ellerini havaya kaldırıp kollarını kavuşturan ve kalçasını yana eğerek duran Dianna’ya baktı. Sertçe yutkunurken, gözleri erkeklerle özgü bariz bir ilgiyle Dianna’nın üzerinde geziniyordu. *Kırk yedi.*

“Bak, geldiğim için bile şanslısın. Kara listedesin, tatlı yanak, bu da buradan Ötediyar’a kadar kimsenin sana yardım etmek istemediği anlamına geliyor.”

Dianna'nın duruşunun değiştiğini hissettim, o çok iyi takındığı ukala tavrından biraz uzaklaşmıştı. Bu beni rahatsız etti. Öfkem kabardıkça, etrafımızdaki hava bulutların uzakta dalgalanmasıyla daha da yoğunlaştı. Herhangi bir şeyin onun ruhunu karartmasına izin vermeyecektim.

Zayıf, pis kokulu adam konuşmaya devam etti. "Bağlantılarının sınırlı olduğunu biliyorum ama Ötediyar hareketleniyor. Onun kitabı bulduğunu söylüyorlar."

Keskin bir nefes aldığını duyunca kollarımı kavuşturdum. Adama sanki deliymiş gibi baktım. "Kaynakların sana yalan söylüyor. Bu imkânsız. Böyle bir kitap yok."

Ağırlığımı bir ayağından diğerine vererek etrafına bakındı. "Bak, dostum, sana sadece bildiklerimi anlatıyorum, tamam mı? Sen geri döndün ve herkes gergin. Ortalık kaos içinde ve sen onun güzel, küçük sevgilisini çaldığında daha da kötüleşti."

Dianna'nın yanımda alayla güldüğünü duydum. Adam bir elini cebine sokarak onun bakışlarına karşılık verdi. "Söylentilere göre Kaden çok kızgınmış ve büyük bir intikam peşindeymiş."

"Madem bu kadar kızgın, neden onu hâlâ görmedim?"

Omuz silkerken hâlâ bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Gözeneklerinden sızan tedirginliğin kokusunu alabiliyordum ve ona olan güvensizliğim artıyordu. "O zeki biri. Seni alt edebileceğine emin olmadıkça saldıracağını sanmıyorum."

Bir adım daha yaklaşıp Dianna'ya doğru eğildi. Başını öne eğip, "Seni nasıl geri alacağımın umurunda olmadığını duydum. Ölü ya da diri, başına ödül koymuş. Gerekirse seni parçalara ayırıp geri götüreceğini duydum," diye fısıldadı.

Dianna ne kıpırdadı ne de bir şey söyledi ama içindeki panik dalgasını hissediyordum. Ona baktığımda her zamanki soğukkanlı ve sakin tavrını korumaya çalıştığını gördüm.

Ne yaptığımı idrak edemedim tekrar onun önüne geçmiştim. Adamın kirli gömleğinin önünden tutup ayaklarını yerden kestim. "Denesin bakalım," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile tehditkâr bir hırıltı gibi geliyordu.

Ayakları havayı tekmelerken adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, elleriyle bileklerimi tırmalıyordu.

"Zamanımızı boşa harcıyorsun ve boş tehditler savuruyorsun. Bize Zarall'a nasıl gidebileceğimizi söyle, yoksa bu görüşme burada biter."

“Hey, hey, bela istemiyorum, tamam mı? Çağırımı aldım ve yardım etmek için geldim. Zarall’a gitmek için bir uçağa ihtiyacınız var ve ben size bir uçak ayarladım. Bir arkadaşımın buluşacaksınız. Adını sormayın. Olduğundan daha fazla bulaşmak istemiyor. Bir sevkiyat uçuracak, siz de kargoyla birlikte yolculuk edeceksiniz. Küçük bir uçak ama sizi fark ettirmeden içeri sokacaktır.”

“Hangi havaalanı?” diye araya girdi Dianna.

“Uluslararası Havaalanı. Buradan birkaç kilometre uzakta. Arka hangarlardan birinde olacak.” Boncuk gözlerini benden ayırıp ona çevirdi. “Zamanlama çok önemli, tatlı yanak, onu bekletme.”

Dianna’nın dönüp uzaklaşırken ayakkabılarının taşlara sürtünme sesini duydum. Zavallı adamı yere bıraktığımda dizlerinin üzerine çöktü. Dianna arkasına bakmaya tenezzül etmedi. Canını sıkı bir şeyler olduğunu biliyordum ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyordu.

“Bunu görmek çok tuhaf,” dedi adam, yerden kalkıp ellerini kot pantolonunun dizlerine sildi. “Unir’in oğlu ve bir Ig’Morruthen birlikte çalışıyor. Hikâyelere göre kaderinizde yıldızlar yok olana kadar birbirinizin kanını dökmek varmış ama siz ikiniz çok daha samimi görünüyorsunuz.”

Yorumuna cevap vermedim ya da fikrini umursamadım. Ondan uzaklaşarak Dianna’yı takip ettim.

Uzun yolculuğumuza başladığımızdan beri Dianna ilk kez konuşmadı. Havaalanına giderken arabada hâlâ benimle olduğundan emin olmak için birkaç kez dönüp ona bakmıştım. Bir eli direksiyonda arabayı sürerken yüzü temkinli duruyordu. Dirseğini cama dayamış, boşta elini dudaklarına götürüp başparmağının tırnağını çiğniyordu.

“Bu yolculuğa başladığımızdan beri ilk kez sessiz kalıyorsun.”

Yanıt vermedi.

“Genelde art arda söyleyecek milyonlarca şeyin olur.”

Arabayı bir başka dönemeçten daha usulca geçirirken bana bir bakış bile atmadı. Sessizlik her şeyi kuşatıyordu ama son birkaç gündür bana yardım ettiği gibi ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim denemek zorunda olduğumdu. Düşüncelere

dalmış, onu benimle nasıl konuşturacağımı bulmaya çalışıyordum ki arabayı durdurduğunda şaşırdım. Etrafıma bakındım ve hiçliğin ortasında olduğumuzu gördüm.

Aracın ışıkları ıssız yolu aydınlatıyordu. Uzakta büyük, kahve-rengi metal binalar ve yolun her iki yanında uzanan zincir halkalı çitler görebiliyordum. Aşırı büyümüş otlar kaldırımı işgal ediyor, küçük böcekler farların yaydığı huzmelerde dans ediyordu. Buradan görebildiğim diğer tek ışık, yüksek bir kulenin tepesinde yanıp sönen kırmızı ışıktı. Bir uçağın derin bir kükremeye hızlanmasını, pistte hızlanarak uçuşa geçmesini izledim.

Dianna küçük siyah telefonunu çıkarıp arabadan indi. Telefonu havaya kaldırıp uzaklaşırken kapıyı kapatma zahmetine bile girmeydi. İç çekerek onu takip etmek için arabadan indim.

“Dianna.”

Çevresinde daireler çizdikten sonra telefonu hâlâ başının üzerinde tutarak aracın üzerine tırmanırken hiçbir şey söylemedi. Çok ilginç bir kadındı.

“Burada telefonum çok kötü çekiyor,” dedi oturup bacaklarını önünde birleştirirken. Bir elimle aracın yan tarafını tutup kendimi yukarı çektim. Araba sallanarak yana yattı ve sonra tekrar düzeldi.

Yanma oturup, omzunun üstünden hızlıca bir mesaj yazarak bağlantımıza geldiğimizi ve onu beklediğimizi haber vermesini izledim. Sonra küçük gönder düğmesine bastı ve sanki bir yanıt gelmesini bekliyormuş gibi ekrana baktı.

Ona baktım, yüzünün yarısı telefonun ışığıyla aydınlanmıştı. “Bu yolculuğun geri kalanında sessiz kalmayı mı planlıyorsun?”

Bir mesaj belirttiğinde telefonu küçük bir bip sesi çıkardı. Mesajı hızla okuyup, ne yazdığını görmeme fırsat vermeden telefonu kapattı. Başını sallarken soruma cevap vermesini bekledim, benimle konuşması için yanıp tutuşuyordum. Son birkaç haftadır beni rahatsız etmek için yaptığı can sıkıcı şeylerden herhangi birini yapmasını istiyordum. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve dizlerini göğsüne doğru çekerek kollarını sıkıca dizlerine doladı.

“Şafakta burada olacak. Yani biraz vaktimiz var.”

“Dianna.” Başımı ona doğru eğerek bana bakmasını sağlamaya çalıştım. “Lütfen bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söyler misin?”

Başını arkaya eğip bakışlarımdan kaçınarak yukarı bakarken konuşmadı. Onun gördüğü şeyi görmek için gözlerini takip ettim.

Yıldızlar gece gökyüzünü loş bir şekilde aydınlatıyor ve hilal şeklindeki ay ufku kucaklıyordu. Rashearim'deki kadar güzel değildi ama Dianna gözlerini alamıyordu. Arkama yaslanıp profilini inceledim, serin gece esintisi yüzünün etrafındaki gevşek saç tellerini dalgalandırıyor.

“Yani bunların hepsi başka diyarlar mı?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ama tereddüt etmeden cevap verdim. “Bazıları, evet. Bazıları babam doğmadan çok önce yaşamış olan kadim ölü dünyalar.”

Üzerinde hâlâ benim ceketim vardı ve kendine daha sıkı sarmıştı. “Yani sizden önce de tanrılar var mıydı?”

Asıl derdi neyse ondan kaçmaya çalıştığını biliyordum ama üzerine gitmedim. Benimle konuşuyor olmasından memnundum. “Ah, evet. Bir sürü. Dürüst olmam gerekirse, çocukken cahildim. Daha çok kulak vermeliydim ama hatırladığım kadarıyla evreni bile aşan büyük varlıklar var. Şekilsiz dev şeyler. Babam, öldüğünüzde oraya gittiğinizi söylerdi. Bizim bile ulaşamayacağımız başka bir diyar, yıldızların ötesinde, zamanın ötesinde, sonsuz huzur.”

Gözleri ışıltılı karanlığı tararken başını salladı. “Seni kıskanıyorum.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne?”

Omuz silkti, gözleri ay ışığını yansıtıyordu. “O diğer dünyaları asla göremeyeceğim. Bildiğim tek şey bu diyar olacak. Ama keşke daha fazlasını görebilseydim.”

“Belki bir gün.”

Sonra bana döndüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Gözlerinde yaş yoktu ama güzel yüz hatlarına hüznü kazınmıştı. “İkimiz de biliyoruz ki bu iş bittiğinde, eğer ölmemiş olursam, benim için nasıl bir tanrısal hapishaneye varsa orada olacağım. Rol yapmamıza gerek yok.”

Hiçbir şey söylemedim. Tüm bunlar bittiğinde ona ne olacağını düşünüyordum ve seçeneklerim vicdanıma ağır geliyordu.

“Başka bir söz daha vermen gerek.” Sanki sözcükleri söylemekte zorlanıyormuş gibi sertçe yutkundu.

“Ama zaten sana şimdiden çok söz verdim.” Ortamı yumuşatmaya çalıştım. Ondan yayıldığını hissedebildiğim acıyı yatıştırmak istiyordum.

“Eğer Kaden beni yakalarsa, Gabby'ye göz kulak ol, tamam mı?”

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. “Duygularındaki bu ani değişimin nedeni festivaldeki o adamın Kaden hakkında söyledikleri mi?”

“Onu benim kadar tanımıyorsun. Asırlardır onunla birlikteyim. Söylediği her şeyi ciddiye alır ve yerine getirir. Boş tehditler savurmaz, Liam. Beni parça parça da olsa geri alacağını söylerse, alır.”

Bana bakışı ve konuşma şekliyle sanki kaderi çoktan belirlenmiş gibiydi. Onu yakalayacağına emindi.

“Seni almasına izin vermeyeceğim.”

Küçük gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “Neye bulaştığımı biliyorum ve risklerin farkındayım. Alistair’i öldürüp sana döndüğümde ödeyeceğim bedeli biliyordum. Sana yardım etmeye karar verdiğim an, kaderim mühürlenmişti. Kaden’la özgürlük ve kölelik el ele yürüyordu, ben de onun şartlarını memnuniyetle kabul etmiştim. Gabby’nin hayatını ve özgürlüğünü kanımla ödedim. İkimiz de her tarafımın kanla kaplı olduğunu biliyoruz.”

Dianna başını iki yana salladı ve sanki ellerindeki kanı görebilecekmiş gibi ellerine baktı. İçinde bulunduğumuz durumun gerçekliği onun derinliklerinde bir yere çarptığında, içimdeki muzip haylaz çocuk çoktan kaybolmuştu.

“İyi bir insan olmadığımı biliyorum,” dedi ve kısa, neşesiz bir kahkaha attı. “Tanrılar aşkına, ben artık bir insan değilim. Kaderimi biliyorum ve bunu hak ediyorum ama Gabby masum. O her zaman masumdu. Karnımızı doyurabilelim diye çalan, yaşayabilelim diye savaşan güçlü kişi ben olabilirim ama beni bir arada tutan oydu. Onun tek hatası beni seviyor olması. En kötü ve en aşağılık zamanlarımda bile beni sevmekten asla vazgeçmedi. Mutlu olmayı hak ediyor. Onu bu hayata çok uzun süre mahkûm ettim. O yüzden bana söz ver. Eğer bir şeyler ters giderse ve ben başaramazsam, onu güvende tutacağına söz ver. Lütfen. Sadece bana söz ver.”

Dönüp bana bakarken gözlerinde hiç neşe yoktu, parlak ışığı sönmüştü. Sessizce yakarıyor, umutsuzca kız kardeşini güvende tutmam için bana yalvarıyordu. O an ve orada bu kadının asla yalvarmaması gerektiğine karar verdim. Kız kardeşine değer verdiğini anlıyordum ama ona kim değer verecekti? O anda çok masum görünüyordu. İlk tanıştığım o kötü kalpli, ateş saçan kadın değildi. Sadece kaosun içine doğmuş bir kızdı. Kaden onu köşeye sıkıştırmış, kendini bir silaha dönüştürene kadar seçimlerini elinden almıştı.

İçinde hâlâ iyilik gören tek kişiyi korumak için olmak zorunda olduğu şeye dönüşmüştü.

Onu bu karanlıkta yapayalnız görmeye dayanamayarak uzandım ve tıpkı karabasanlarım sırasında bana yaptığı gibi elini tuttum. Bu beni rahatlatmıştı ve ben de aynısını onun için yapmak istiyordum. “Gabby’nin güvende olduğundan emin olacağıma söz veriyorum. Ayrıca onun bir daha asla sana el kaldırmayacağına da söz veriyorum. Seni elimden almaya kalkarsa, onu doğduğuna pişman edeceğime söz veriyorum.”

“İşte yine o ego.” Burnunu çekerek başını hafifçe iki yana salladı.

Ona orantısız bir sırıtış sundum. “Ego mu? Hayır, anılarımda canavarları ve insanları hayatlarını bağışlamam için yalvarttığımı gördün.”

“Ah, kendi payıma düşen yalvarmayı da gördüm...”

Sözleri içimde tuhaf bir his yarattı. Diyaframımda başlayıp dışarıya doğru yayıldı. Başımı arkaya atıp güldüm, gerçek bir kahkaha attım. Beni o kadar çabuk ele geçirdi ki çıkardığım ses biraz şok ediciydi. Ona dönüp baktığımda suratında beliren şaşkınlık tatmin ediciydi. “Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsun. Korkarım El bile seni kıskanırdı.”

Bu bana gerçek bir gülümseme kazandırdı. Dianna birleşmiş ellerimize baktı. “Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim.” Başparmağı benimkinin arkasında gezindi. “Cinayete meyilli olduğunda çok tatlı oluyorsun.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Bana baktı ve usulca gülümsedikten sonra elini elimden çekti.

Bunun bir kısmı yalandı. Ne demek istediğini biliyordum ama bana kelimeleri ve cümleleri açıklamaya çalışmasını izlemekten zevk alıyordum. Kayarak aracın üzerine uzandı. Üzerindeki ceketi düzeltirken ben de yanına uzandım. Cebinden bir kâğıt parçası çıkarmadan önce çenesini eğip sert kumaşı derin derin içine çektiğini gördüm.

“Onları sakladın mı?” Kahkahası kısa ve aniydi ama sinirlerimi yatıştırmaya yetmişti. “Onları fotoğraf kabininde bıraktığını sanıyordum.” Fotoğraflara bakarken gözleri sevinçle parladı.

“Evet, almamı sen söylemiştin.”

“Çoğu zaman beni dinlediğinden emin değilim.”

“Her zaman dinliyorum.”

Gözlerini devirip fotoğraflardan birini işaret etti. “Bu favorim.” Bir eliyle yanıp sönen kamerayı işaret ederken diğer eliyle yüzümü ona doğru çekmeye çalıştığı fotoğraftı bu. Yüzümdeki saf şaşkınlık ifadesi sonsuza dek kaydedilmişti. “Kudretli kral, baş düşmanı Ig'Morruthen'le arkadaş olmuş.”

Alayla güldüm ve onun bana doğru dönmesine neden oldum. “Düşmanım değilsin. Bunun için bir dövüşte beni gerçekten yemen gerekir.”

Koluma şakayla karışık vurdu. Küçük darbeleri beni pek etkilemiyordu ama bu onun için garip bir sevgi biçimi gibi görünüyordu. “Pekâlâ, tamam, düşman değilim. Ya arkadaşına ne dersin?”

“Evet.” Başımı salladım. “Arkadaşım.”

Bu cevap onu memnun etmişe benziyordu. Tekrar fotoğraflara bakıp eliyle görüntüyü okşadı. “Bunu seviyorum çünkü bana dinlemen için seni ne kadar zorladığımı hatırlatıyor,” dedi gülerek.

Bunun benim de favorim olduğuna karar verdim.

Ne kadar konuştuğumuzu hatırlamıyordum ama kahkahaları ve tebessümleri arasında bir yerlerde onun için dünyayı parçalayacağıma karar verdim. Bana dönüp kollarını göğsüme doladığında, dünya elimden kayıp gitmişti. Vücudunu kendime doğru sardığımda kısa bir mola vermiştim. Ruhumu parçalamakla tehdit eden rüyalar bu molayı paramparça edene kadar huzur dolu bir andı.

BÖLÜM

30

LIAM

Kıkırdayıp kahkaha attığımız ve altında yuvarlandığımız kipeksi çarşaflar bacaklarıma dolanıyordu. Kollarımı başının iki yanına dayayıp onu ezmek için kendimi yukarıda tuttum. Saçları, kızarmış yüzüne yapışmış bir hâlde bana gülüyordu. Yanığının kıvrımını okşayıp karamel saç tellerini geriye doğru taradım, adını hatırlamıyordum.

Öne doğru uzanıp beni bir kez daha öptükten sonra yatağa yaslandı. Bir önceki gece yaşadığımız zevkin kanıtı olan kıyafetlerle yastıklar odamın etrafına saçılmıştı. Ötücü kuşlar açık pencerenin önünden uçarken şakıyor ve sabah ışığı odaya doluyordu.

“Ya Imogen öğrenirse?”

“Imogen’le nişanlı değilim.”

Alt dudaklarını ısırıp parmağını çenemde gezdirdi. “Senden sanki onunmuşsun gibi bahsediyor.”

Sözlerimde nezaket yoktu, sadece gerçeklik vardı. Imogen’e ve yatağымda yer edinmenin kalbime ya da tacıma sahip olmak anlamına geldiğini düşünen diğerlerine söylediğim sözlerin aynısıydı. “Onu sevmiyorum, onun beni sevdiği şekilde değil. Seni de sevmem. Benimle yatarak taç sahibi olamazsın. Eğer aradığın buysa, sana bunu veremem. Anlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı kollarını boynuma dolarken. “Sana olabileceğim her şekilde sahip olacağım.” Kalçalarını benimkilere doğru bastırırken bacakları yan tarafıma doğru ilerledi.

“Öyle mi?”

Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdirirken gülümsemem genişledi. Dudaklarını ele geçirdiğimde ağzından yumuşak bir inilti kaçtı. Yüzünün yan tarafını ve çenesini kavradım, dillerimiz dans ederken daha iyi ulaşabilmek için başımı nazikçe geriye ittim.

Geri çekildim ve gözlerimi yavaşça açmadan önce dudaklarımı yaladım. Kalbim tekledi, ardından göğsümde hızla çarpan bir karmaşaya dönüştü. Altımdaki kadının yumuşak, solgun kıvrımlarının yerini, yüzüne ve omuzlarına doğru kıvrılan kalın, siyah saçlarıyla ince, altın tenli bir güzellik almıştı. Şok içinde ona bakarak ayağa kalkıp uzaklaştım.

“Dianna,” diye adını sayıkladım. “Seni bu şekilde hayal etmek istemiyorum.”

“Emin misin?” Doğrulup bana biraz daha yaklaştı. Saçları sırtından aşağı dökülüyor, vücudunun tatlı, zarif kıvrımlarını ve göğüslerinin yumuşak dolgunluğunu ortaya çıkarıyordu.

İçimde bir şeyler koptu. Ağzım kuruyor, bedenim ihtiyaçla kavruluyordu.

Dianna bir elini kolumda gezdirirken, o boğucu ses bir siren şarkısı gibi fısıldadı. “Benimle kal.”

Boğazımda oluşan yumruyu bastırıp elimi kaldırdım ve alnına düşen bir tutam saçı geriye doğru taradım. Tek parmağımla kaşının kenarını hafifçe okşadım, bana doğru sık sık kaldırdığı kaşlarını. Yanağının kıvrımı boyunca dokunuşumu sürdürdüm, gülümsediğinde parlayan o aynı yanaklarda. Yüzünün yan tarafını kavradım, başparmağımı dolgun dudaklarının şeklinde gezdirirken elim çenesinin etrafında kıvrıldı. Ah, o güzel ve meydan okuyan ağzının tadına bakmayı nasıl da istiyordum.

Dudaklarını aralamak, çılgılık atmasını sağlamak için ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Bir başkasının ona dokunmasına izin vermeyi aklından bile geçiremeyecek kadar kendimi onun içine tamamen gömdüğümde, beni ısırp tırmalar mı diye öğrenmeyi arzuluyordum.

“Zaten uyanıkken tüm düşüncelerimi tüketiyorsun, rüyalarımı da tüketmek zorunda mısın?”

Parmaklarımı çenesinde gezdirip, boynunun narin çizgisini okşayarak nabzının hızlanmasını izlerken başını geriye doğru eğdi. Yavaş hareket ediyor, yüzünün her çizgisini ve kıvrımını ezberliyordum. Elim aşağıya inip köprücük kemiklerini izledikten sonra göğüslerinin altındaki vadiye dalınca yumuşak bir inilti yükseldi.

O anda, yanlışı olmasına rağmen onu gerçekten böyle görmek ve dokunmak istediğimi anladım. Beynimin bir kısmı bunun yasak olduğunu fısıldıyordu. *Biz birbirimize yasaklanmıştık.*

Vücudu benimkinin altında kıvrıldı, sanki o denizdeki bir dalgaymış ve ben boğulmaya hazırımışım gibi beni kendine çekti. Gözlerim onun ela gözleriyle buluştuğunda, o anın ben yıldız tozuna dönüştükten çok sonra bile hafızamda yer edeceğini biliyordum. Öne doğru eğildim...

İpeksi teninin sıcaklığının yerini ıslak bir sıcaklığın aldığını hissettim ve bakışlarımı onun gözlerinden çekip elime bakmaya zorladım, parmak uçlarımda biriken kanı görünce dehşete kapıldım.

Hayır.

Öksürerek başını kaldırdı, ağzının kenarından bir damla kan damlarken gözleri yaşlarla boyanmıştı.

“Söz vermiştin,” dedi, kelimeleri karmakarışık.

Hayır!

Onu kendime çektim, o öksürürken başını kucakladım. Elimi göğsündeki deliğe bastırarak kanamayı durdurmaya çalıştım ama faydası olmuyordu. Vücudu çatladı ve kıvrıldı, ardından küle dönüştü.

İçimdeki güç, alev alma tehdidi oluştururken gözlerimi kapattım. Parmağımdaki karanlık yüzük titremeye başladı. Unutuluş Kılıcı öfkemle kederime tepki veriyor, çağrılmak için can atıyordu. Saf ve kör edici bir acı beni tüketiyor, keskin ıstırap yoluma çıkan her şeyi yok etme isteği uyandırıyordu. Karanlık kılıç itaat etmeye çok hevesliydi ve onu kullanarak yaşayan her şeyi atomlarına ayırabilirdim.

Gözlerimi birden açtım ve artık odamda olmadığımı fark edince duraksadım. Başımı kaldırıp çevremi inceledim. Tıpkı benim gibi manzara da tamamen farklıydı. Kollarımı açıp kendime baktım, gümüş zırh tüm bedenimi kaplıyordu. Ellerim temizdi, Dianna'nın tüm izleri gitmişti ve göğsüm bu kaybın acısıyla sızlıyordu. Yavaş yavaş döndüm, ellerimi hâlâ uzatmış hâlde etrafıma bakındım.

Rashearim'in toplantı ve ticaret binası olan Raeul Meclisi'nin devasa koridorundaydım. Kahkahalar ve yükselen sesler, yüksek sütunlara iliştirilmiş krem rengi sancakları dalgalandıran esintiyle taşman geniş boş alanı dolduruyordu. Ana koridordan aşağı doğru yürüdüm, çeşitli savaş pozlarındaki tanrı heykellerinin yanından geçerek şenlik seslerini takip ettim.

Toplantı odasının oymalı büyük girişinde durdum. Birkaç erkekle kadın odanın ortasındaki uzun, kalın bir masada oturuyordu. Benim giydiğim zırhın aynısını giyiyorlardı ama onlarınki kirliydi, çeşitli pislik ve döküntülerle kaplıydı.

Hepsini tanıyordum. Bu bizdik, El ve ben. Logan, Vincent, Neverra, Cameron, Zekiel, Xavier ve Imogen. Hangi savaşı andığımızı çıkaramıyordum, sadece bu zamanı hatırlıyordum. Daha mutlu bir zamandı.

“Samkiel, savaşta biraz daha hızlı olursan artık bize ihtiyacın kalmayacak!” diye bağırdı Logan, arkasına yaslanıp miğferini kucağına koydu.

“Bu doğru değil. Gücü ve becerisi olabilir ama beyni yok!” diye bağırdı Cameron, diğerleri gülerken elindeki fincanı havaya kaldırmıştı.

“Böyle devam edersen sahip olmadığın beyni herkesin görmesini sağlarım.” Masanın en ucundan kendi sesimi duydum. Rahat ve kendinden emindi ama yine de gereğinden fazla özgüvenle doluydu. Bu hâlimden nefret ediyordum. O zamanlar kim olduğumu hatırlamıyordum ve artık kesinlikle öyle hissetmiyordum. Bu anıların bana getirdiği tek şey kederdi. Odaklanıp kendimi uyandırmaya çalıştım ama sahne önümde oynamaya devam etti.

“Bugün kaç tane Ig’Morruthen öldürdün? On mu? On iki mi?” diye sordu Xavier, Cameron’dan bir parça yiyecek aşırırken.

“Yeterli değil,” diye cevap verdim. “Sayıları artıyor ama tanrılar gözlerini bile kırpmıyor.”

Vincent acı içkisini yutup boğazını temizledi. “Bu diyarda ne kadar az olurlarsa, hepimiz o kadar güvende oluruz.”

Anıdaki Samkiel başını sallayıp çenesini sıvazladı. “Katılıyorum. Onlar akılsız, yıkıcı yaratıklar. Savaş için silah olmaktan başka gerçek bir amaçları yok. Diyarları onlardan ne kadar çabuk kurtarırsak o kadar iyi.”

Diğerleri kadehlerini havaya kaldırıp hep bir ağızdan alkış tuttukten sonra başka saçmalıklar hakkında konuşmaya ve gülüşmeye devam ettiler.

“Vay canına. Sertmiş.”

Dianna görüş alanımda belirirken kıpırdamadım, sadece ellerimi önümde kavuşturdum. Yan yana durmuş, önümüzde oynanan sahneyi izliyorduk.

“Farklı bir zamandı. Ben farklıydım. Kibirliydim.” Derin bir iç çektim. “Evimi korumanın tek yolunun öldürmek olduğuna inanıyordum.”

Kollarını arkasında kavuşturarak başını bana doğru eğdi. “Hey, bana kendini açıklamak zorunda değilsin.”

“Bu da anlaşmamızın bir parçası mı? Bahsettiğin kan rüyaları? Bu yüzden mi şu anda rüyamda seni görüyorum?”

Alt dudağını ısırırken yüzüne yavaşça baştan çıkarıcı bir gülümseme yayıldı. “Nedeninin bu olmasını ister miydin? Benim hakkımda düşündüğün tüm edepsiz şeyleri mazur gösterir miydi?”

Gözlerimi ondan kaçıırken çenemi sıkığımı hissettim.

“Demek istediğim, nasıl olur da bir canavarla birlikte olabilirsin?”

“Sen bir canavar değilsin,” diye çıkıştım bakışlarına karşılık verirken, bu da sadece gülmesine neden oldu.

“Merak etme, sırrın benimle güvende. Ayrıca, ben zaten burada değilim. Ben sadece senin üstbenliğinin sana anlatmaya çalıştığı bir şeyim.”

Gözlerimi ona dikerek, “Bana ne anlatmaya çalışıyor?” diye sordum.

Dianna öne doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattığında nefesimi tuttum. Uzanıp hafifçe yanağımı okşadı. Nazik dokunuşu acı verici bir hâl alırken hareket etmeyi reddettim, tırnakları yanaklarıma batıyor ve yüzümü kendisine yaklaştırıyordu. Bir zamanlar büyüleyici olan o ela gözleri, sıcak nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınıma eğildiğinde kıpkırmızı yanıyordu.

“Dünyanın böyle yok olacağını.” Sesi hırıltılı bir fısıltı gibiydi.

Çenemi daha sıkı kavradığında elimi kaldırıp bileğini tuttum. Burada çok güçlüydü ve başımı zorla çevirerek odaya arkamı dönmemi sağladı. Sendeledim, dengemi sağladığımda manzara bir kez daha değişti.

Elimi uzatıp yüzümün pençelerinin battığı tarafına dokundum. Yüzümde ne kan ne de çizik vardı. Yutkundum ve nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Bir balkonun yanıdaydım ama balkonu tanıımıyordum. Açık kapıların ardında, uzakta beliren piramitleri gördüm. Aynı taştan yapılmış birkaç küçük bina etraflarındaki boşluğa dağılmıştı. Ay yüksekte asılı duruyor, her şeyi gümüşe boyuyor ve hâlâ giydiğim zırhı yansıtıyordu. Muhteşemdi ama benim evim değildi.

Aynı istikamette yürüyen birçok ayak sesi dönmeme neden oldu. Duvarlarda meşaleler asılıydı, küçük alevleri güçlkle parlıyordu. Işığın ötesindeki gölgelere baktım ve sanki karanlıktan çağrılmış gibi gümüş giysili askerler belirdi. Yanlarında kalın oval kalkanlar taşıyorlar, alev alev yanan silahlar tutuyorlardı. Botları taş zemine

çarparak bir adım öne çıktıklarında gözlerimi onlardan ayırmadım. Bunlar benim askerlerimdi.

Rüzgâr beni savururken sırtım balkonun parmaklıklarına çarptı. Askerler durup kalkanlarını önlerine aldılar ve hep birlikte ilerimdeki bir şeyi işaret ettiler.

Omzumun üzerinden baktığımda gökyüzünü aydınlatan turuncu bir parıltı gördüm. Yavaşça dönerek bir zamanlar canlı, güzel olan manzaranın kül ve moloz yığına dönüşmesini dehşet içinde izledim. Kızıl şimşekler art arda çaktı, ardından gök gürültüsü yeri sarstı. Işık gökyüzünde parıldarken, bulutların arasında korkunç bir silüet belirdi. Kükremesi kül ve dumanla kaplı havada yankılandı, sesi o kadar dehşet vericiydi ki içimdeki ilkel parçanın kaçmak istemesine neden oldu. Kalın ve güçlü kanatları gökyüzünü dövüyordu, Ig'Morruthen'in vücudunun geri kalanı kabaran bulutların içinde gizlenmişti. Canavar tekrar kükreyerek zaten harap olmuş topraklara gök gürültülü alevler gönderdi.

Bu sahneyi biliyordum ama Rashearim'de yaşanmıyordu. Hayır, Onuna'daydım. Üstbenliğimin bana söylemeye çalıştığı şey bu muydu? Beni başka bir dünyanın tamamen yok olacağı konusunda uyarmaya mı çalışıyordu? Geriye doğru sendelerken inkâr ve keder dolu bir çığlık attım.

Birine çarptım ve Dianna'yı görmek için döndüm. Gözleri bembeyazdı ama midemi bulandıran boğazının etrafındaki kalın morluktu. Sanki biri boynunu kırmış, o kadar şiddetli çekmişti ki neredeyse omurgasını vücudundan ayıracakmış gibi görünüyordu.

"Dianna!"

Ona uzanırken içimden bir hıçkırık koptu ama arkasındaki gölgeler kıpırdayınca durdum. Başının üzerinden baktığımda uzaktaki tahtı fark ettim. Üzerinde oturan figürün yüzü yoktu, sadece şekli bana erkek olduğunu söylüyordu. Bir dirseğini sandalyenin koluna dayamış, yumruğuyla çenesini destekliyordu. Giydiği zırh saf obsidiyendi, dizlerinden ve omuzlarından çıkan sivri uçlar taktığı tacı taklit ediyordu.

Kaden.

Tahtının bir parçası olduğunu düşündüğüm şey hareket ettiğinde arkasında gürültülü bir hırıltı yankılandı. Kalın, dikenli bir kuyruğun ucu havada savruldu ve görüş alanından uzaklaştı. Karanlığın içinden iri, hantal bir beden çıktı, kırmızı gözlerini kısmış

olan yaratık bana dik dik bakıyordu. Dianna'nın dönüştüğü kanatlı canavarın aynısıydı, sadece daha büyüktü.

"Ne yaptığına bir bak," dedi Dianna. Dikkatimi tekrar ona çevirdim, sesi boynunun korkunç durumundan dolayı boğuk çıkıyordu. "Bak. Buraya bir yıkım getirdin."

"Hayır! Hayır, ben getirmedim." Başımı hızla iki yana salladım.

Arkamı işaret ederken sesi sadece cılız bir fısıltıdan ibaretti. "Sen tam olarak busun işte. Yıkım."

"Hayır."

"Artık görüyorsun, Samkiel. Dünya böyle yok olacak."

Tahtının arkasından bir sürü insan öne çıktı. Çok fazlaydılar, yüzlerce kişi tapınağı doldurmuştu. Hepsinin üstü başı kir içindeydi ve kan kaybediyorlardı. Bazılarının uzuvları eksikti, bazılarının kafaları yoktu ve bazıları da sadece iskeletten ibaretti. Elllerine geçirdikleri her uzvu kaldırarak arkamdaki kaosu işaret ediyorlardı.

İlahi söylemeye başladıklarında ellerimi kulaklarıma götürüp sesi engellemeye, durdurmaya çalıştım. Ses sağır ediciydi ve kelimelerin kafamın içinde âdeta yankılanması, attıkları her adımda daha da yükselmesi yardımcı olmuyordu.

"Hayır, bunu durdurabilirim. Bana nasıl durduracağımı söyle!" diye bağırdım artan seslere doğru.

Gelmeye devam ediyor, acımasızca ilerliyor, beni uçuruma doğru iterken aynı şeyi tekrar tekrar söylüyorlardı.

"Dünya böyle yok olacak."

"Dünya böyle yok olacak."

"Dünya böyle yok olacak."

BÖLÜM

31

DIANNA

“Liam.” Onu uyandırmak için bir kez daha kolunu çekiştirdim. Sanki biriyle konuşuyormuş gibi mırıldanmaya devam ediyordu ve yüzü acıdan buruşmuştu. Bütün gece dönüp durmuştu, bu da benim için uykusuzluk anlamına geliyordu. Onu kendime doğru çevirip, “Liam!” diye bağırdım. Yüzünün yan tarafına birkaç kez hafifçe vurarak sıkışıp kaldığı döngüden çıkarmaya çalıştım. Başı sağa sola savruluyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken teri tenini ıslatıyordu. Onu böyle sıkıntılı görmeye dayanamıyordum.

“Liam, Tanrı aşkına uyan, seni aptal!” Bu sefer bağıırken onu biraz daha sert salladım.

Gözleri birden açıldı, gümüş gözbebekleri parlıyordu. Beni ve arabayı yok etmemesi için onu tekrar bayıltmanın bir yolunu düşünmek için bir saniyem vardı.

“Dünya böyle yok olacak.” Sözleri fısıltıyla çıkmıştı.

Gözleri bana odaklanırken normale döndü. Çenesi gevşemişti ama gözleri benimkileri incelerken tanıdık bir şeyler belirdi. “Dian-na?” Her zamankinden biraz daha sert bir şekilde benden uzaklaştı ve bu hareketi, dar arabanın içinde kıcımın üzerine düşmeme neden oldu. “Ne yapıyorsun?”

Sıkışık alanda elimden geldiğince doğruldum. “Birincisi, of... Pisliğin tekisin! İkincisi, seni uyandırmaya çalışıyordum. Yine kâbus görüyordun.”

Arkaya doğru uzanmaya çalışırken inleyerek dönebildiği kadar döndü ve sonunda başını arabanın tavanına çarptı.

“Buraya nasıl geldik biz?” diye sordu, başının üstünü ovuştururken içeriği inceliyordu, yüz hatları hâlâ kâbusun etkisindeydi.

“Şey, ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler,” dedim ters ters bakarak. “Önce sen uyuyakaldın ve arabanın üstünden yuvarlanma-

mızı istemediğim için yerimizi değiştirdim. Aslında arka koltukta rahatça uyuyabilmemiz için yeterli yer var. Tabii sen bütün gece tekmeleyip döndüğün için uyuyamadım.”

Gözlerini pencereden dışarı çevirip ufka ve doğan güneşe baktı. “Sıradaki muhbirin nerede?”

Bir şeyler ters gidiyordu. “Neyin var senin?”

“Bir şeyim yok.” Bana bakmıyordu bile.

“Şey, birazdan burada olur. Gidip bekleyebiliriz,” dedim ve elimle boş hangarlardan birini işaret ettim.

Liam arka kapıyı elini sürmeden açarken hiçbir şey söylemedi. Kenara çekilip onun peşinden şafağa doğru ilerledim. “Liam, yine kâbus görmüşsün. Seni rahatsız eden bu mu? Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Ne yüzüme bakıyor ne de arkasını dönüyordu. “Hayır.”

Tamam, demek o noktaya geri dönmüştük.

Bindiğimiz jet birkaç saat sonra Zarall’a iniş yaptı. Liam tüm uçuş boyunca benimle konuşmamıştı ve nedenini bilmiyordum. Onu kızdırmışım gibi hissediyordum ama hiçbir şey yapmamıştım. Belki de dün gece çok fazla şey anlatmıştım. Kaden’ın beni yakalamak için ne kadar yanıp tutuştuğunu duymak ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağını bilmek sinirlerimi fazlasıyla bozmuştu. Neler yapabileceğini biliyordum. Kaden hiçbir zaman inanmadığı bir şeyi söylemezdi. Belki de çok ileri gitmiş, çok fazla şey istemiştım ve Liam buna değmeyeceğime karar vermişti.

Kafam çok karışık. Eğlenmiştık, konuşmuştuk ve Liam gerçekten gülmüştü. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, onun anı soğukluğu canımı yakmıştı. Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim ve sonra bu kadar önemsedığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Siktiğimin aptal ölümlü kalbi.

“Sizi burada bırakıyorum,” dedi pilot bize dönerek.

Liam sonunda başını camdan çevirip bana baktı. Emniyet kemeri çözüp ayağa kalktım, ruh hâlinin bu kadar hızlı değişmesine çok sinirlenmişim.

Pilot beni kapıda durdurarak, “Unutma, bir anlaşmamız var,” dedi. Gömleği kahve lekeli ve saçları dağınıktı, ona bakmak bura-

ya tek parça hâlinde gelebildiğimiz için kendimi şanslı hissetmeme neden oluyordu.

Metal kolu sertçe çekerek kapağı açtım. “Evet, evet, sana iyi ödeme yapıldığından emin olacağım.”

Kısık sesle mırıldanırken paslı basamakları koşarak indim ve sert zemine bastım. Arkamda Liam’ın asfalttaki ayak seslerini duydum. Terk edilmiş boş havaalanının rustik beyaz ve mavi fonunda güneş ıslıl ıslıl parlıyordu. Pilotun bizi terminalden mümkün olduğunca uzağa bıraktığını fark ettim. Görünürde ne araba ne de başka biri vardı. Anlaşılan, Drake’in arazisine nasıl gideceğimizi kendimiz bulmak zorundaydık.

Benden başka her yere bakman Liam’a baktım.

“Unutma, bunlar benim arkadaşlarım ve iyi olanlardan, o yüzden lütfen kılıcını sevindirme.”

Çenesindeki bir kas gerildi. “Sana zaten söz verdim.”

Gülümseyerek ellerimi uzattım. “Evet, verdin. Tamam, şimdi el ele tutuşalım.”

Önce ellerime, sonra tekrar bana bakarken kaşlarını çattı. İtiraz etmek üzere olduğunu çoktan anlamıştım. “Ben...”

İtirazını bitiremeden ellerini tuttum. Biz havaalanında gözden kaybolmadan önce siyah sis ayaklarımın etrafında bir daire çizerek dans etti.

Liam başka büyük bir dalı tuttuğunda ben altından geçtim. “Hiçbir şey söyleme.”

“Tek önerim, eğer ışınlanmak istiyorsan elimizde daha doğru bir konum var.”

Ayağım bir köke takılırken döndüm. “Az önce söyleme dedim.”

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı. Drake bana oyunumuz bittikten sonra nerede olacaklarını söylediğinde muhtemelen daha fazla kulak vermeliydim. Ancak aradan neredeyse üç ay geçmişti ve ayrıntılar bulanıktı.

“Pekâlâ, aydınlat beni. Bu sözde arkadaşlarının nesi bu kadar özel ki onlarla tanışmak için bu ormanda yürüyüş yapıyoruz?”

“Ah, bak, *şimdi* de konuşmak istemeye başladın. Yolculuğun geri kalanında somurtmaya devam etmek istemediğine emin misin?”

Kısa bir an için durdu. “Ben somurtmam.”

Gözlerimi devirerek bileğime dolanmış bir sarmaşığı koparmak için eğildim. “Tabii. Son birkaç saatte yaptığına ne isim vermek istersin?”

Gözlerini benden kaçırdı. “Ben... düşünüyordum.”

Tekrar gözlerimi devirip yürümeye başladım, bu sefer ayaklarımı biraz daha yukarı kaldırdım. “Her neyse. Bak, bizi biraz yakına götürmeyi deneyebilirim.”

“Hayır, zaten denedin ve bu bizi daha da geriye itti. Yürüyerek devam edeceğiz.”

Sinirimi bozduğunu anlasın diye yüksek sesle iç çektim. Alev alev yanan kılıcını yakınında tutuyor ve biz ilerlerken kalın yaprakların bazılarını kesmek için kullanıyordu. Sessizlik sinirlerimi bozmaya başlamıştı, ben de en iyi yaptığım şeyi yapıp konuştum.

“Drake en yakın arkadaşım.” Liam sanki sesim onu ürkütmüş gibi bir yaprağı keserken durdu. Başını salladı ve ben ilerlerken kalın yaprakları kesmeye devam etti. “Teknik olarak o bir vampir prens ama pek öyle davranmıyor. Ethan onun abisi ve kralı. Uzun lafın kısıası, aileleri iktidara geldi ve şimdi Onuna’daki tüm vampirleri yönetiyorlar. Bu çok fazla gibi görünebilir ama nüfusları göz önüne alındığında sayıları aslında oldukça az.”

Birkaç dal yere düşerken önümüzde bir yol açtı. “Peki biri böyle bir güce nasıl ulaşır?”

“Aile. Kaden ben gelmeden çok önce onlarla çalışmaya başlamıştı. Ethan o zamanlar kral değildi ama Kaden’in yardımıyla güçlendi. Onun kral olmamasını isteyen birkaç vampir ailesi daha var fakat sanırım söz konusu kontrol sahibi biri olunca bu doğal. Senin bunu anlayacağından eminim.” Elimi oldukça büyük bir kütüğün üzerine koyarak manevra yaptım. Liam kütüğü alıp rahatsız edici bir sopaymış gibi bir kenara fırlattı. *Gösteriş meraklısı.*

Omuz silkti ve sessizce kesmeye devam edip beni görmezden gelmeye devam edeceğini düşündüm, bu yüzden, “Bir dereceye kadar, evet” dediğinde şaşırdım. O konuşurken geniş sırtına baktım. “Ben de dahil olmak üzere hiç kimse kral olmamdan heyecan duymadı. Bu sadece verilecek bir unvandan daha fazlası. Bununla birlikte gelen sorumluluklar ağır bir yük olabilir. Her sözünüze güvenen ve her hareketinizi izleyen insanlar...” Sanki hafızasının ulaşamadığım bir bölümüne geri götürülmüş gibi durdu. “Bu çok zor ve kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir şey.”

Bu ilgimi çekmişti. “Peki varsayımsal olarak bir şansın olsaydı, bundan vazgeçer miydin?”

Gözleri benimkilerle buluştu, o fırtına rengi bakışlarında bir şeyler parlıyordu. “Kral olmaktan mı?”

Başımı salladım.

“Gözümü kırpmadan. Evet. Eğer bu istediğim kişi olabileceğim, istediğimi yapabileceğim anlamına geliyorsa vazgeçerdim.” Başını sallarken yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. Bir kez daha yürümeye başlarken o kadar alçak sesle konuşuyordu ki kelimeleri neredeyse kayboluyordu. “Ama yapamam.”

Bir kez daha önden gitmesine izin vererek onu takip ettim.

“Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim.” Bana baktı. “Lütfen, bunu tekrarlama.”

Elimi kaldırdım. “Serçe parmak sözü.”

Bu sefer gülümsemedi, hatta gülümsemeye bile çalışmadı. Yüzünde beliren ifade bana ikimiz de uyuyana kadar benimle konuşan Liam’ı değil, bu yolculuğa benimle başlayan Liam’ı hatırlatıyordu. “Artık bu sözleri vermek yok.”

“Tamam.” Başımı sallayıp elimi yanıma indirdim.

Liam dönerek benden uzaklaştı. Yine sessizlik hâkim oldu ve bu canımı acıtıyordu. Onun etrafında olmak beni çoğu zaman rahatsız ediyordu ama diğer zamanlarda sadece eğleniyordum. Eğlence uzun zamandır sahip olmadığım ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi. Onun geri çekilmesi, kendimi kaybolmuş hissetmeme neden oluyordu.

“Doğru yerde olduğumuza emin misin?”

Başımı sallayarak düşüncelerimden uzaklaştım. “Evet, yemin ederim. Bana tam olarak nerede olacağını söyledi. Sadece orman kısmını hatırlamıyorum.” Bir an dönüp arkamızı kontrol ettim. “Onların özünü hissedebiliyorum, sanırım öyle diyebilirsin ama ne zaman yaklaştığımızı hissetsem, sadece daha fazla orman çıkıyor. Sanki neredeyse...”

Cümlem, yan tarafımdan yakalandığımda şaşkın bir çığlıkla sona erdi. Havaya savrulup ardından yakalandığımda ciğerlerimdeki hava dışarı fırladı. Kaslı kollar belimden sıkıca kavramadan önce etrafımda tam bir daire çizdim. Drake sonunda beni ayaklarımın üzerine oturttu ve yüzümü öpücüklere boğdu.

“Ah, seni ne kadar özlemişim.”

Arkadaşıma neşeyle gülümsedim. Gözlerimin yaşardığını hissederek ona sıkıca sarıldım. Ondan aklımda kalan son görüntü, yüzü eriyip küle dönüşürken söyledikleriydi. *"Bir yalanın altında yaşamaktansa, doğru olduğunu düşündüğün şeyle ölmek daha iyidir."*

Vücudunun sıcaklığı yok olduğunda gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Liam, Drake'i boğazından tutuyordu. Drake'in ayakları havada sallanırken Liam bıçağını gözüne yaklaştırdı.

"Liam!" diye bağırdım, koşarak yanma gidip koluna yapıştım. "Onu yere bırak!"

Liam'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirince kalbim duracak gibi oldu. Hikâyelerde anlatılan Dünya Yok Edici'nin her bir parçasını taşıyordu. Kılıcının önüne düşen herkese attığı bakış bu muydu?

"Sana saldırdı."

Liam'ın kolunu bir kez daha çekiştirdim. Drake karşı koymuyordu, sadece Liam'ın bileğini tutmuş, kılıca bakıyordu. Kolunun altından kayarak onunla Drake'in arasına girdim. "Hayır, saldırmadı. Sadece beni gördüğü için heyecanlandı. Lütfen onu yere bırak."

Liam'ın keskin bakışları bana odaklanmıştı ve gümüş rengi gözbebekleri beni büyülüyordu. Yavaşça göğsüne dokunduğumda bir an için yüzü yumuşadı. Drake'i bıraktı, elini sıkıp bıçağın kaybolmasını sağlarken bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. Liam temkinli bir şekilde geri adım atarak aramıza mesafe koydu. Dudaklarımı yalayıp bakışlarımı kaçırdım ve ormanın kaybolduğunu görünce şok oldum.

Drake boğazını ovuştururken başını sallayarak etrafımızı saran muhafızlara geri çekilmelerini söyledi. Yanlarındaki köpekler hırılıyor, havaya doğru dişlerini geçiriyorlardı, bakıcıları onları kontrol etmekte zorlanıyordu. Belli ki ne Liam'ın ne de benim kokumdan hoşlanmamışlardı.

Drake ısıklık çalıp onlara yerlerine dönmelerini emretti. Adamlar başlarını sallayarak geri çekildiler. Dönüp çevremizi daha iyi inceledim. Buraya daha önce gelmemiştim ve bunun iyi bir nedeni vardı. Hepimiz, Kaden zihnimi parçalasa bile onların güvenli evlerini bulamayacağından emin olmak istemiştik.

Asfalt araba yolu ikiye ayrılıyor ve büyük bir çeşmenin etrafından dolanıyordu. Çok güzeldi ama dikkatimi çeken şey devasa kaleydi. Evet, bir kaleydi çünkü neden bir vampir ailesinin normal

bir evi olacaktı ki? Ellerimi kalçalarımaya koydum ve manzaranın tamamını görebilmek için geriye doğru eğildim.

Büyük, koyu gri taş duvarlar heybetli binayı şekillendiriyordu. Sarayın önünü kaplayan uzun, oval şekilli pencerelerle devasa yapının önünde birkaç kule yükseliyordu. Uzaktan su sesi geliyordu, gül ve yasemin kokusundan solda bir yerde bir bahçe olduğunu anladım.

“Bu eski bir aile yadigârı,” diye fısıldadı Drake kulağıma.

Dönüp şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. “Bunu yapmandan nefret ediyorum.”

“Hmm, kulağına tatlı sözler fısıldamam hoşuna gidiyor sanıyordum?” diye sordu kedi gibi sırtarak. Sesi gırtlaktan bir hırıltıydı ama bakışları arkama odaklanmıştı. Liam’ı arkamda hissedebiliyordum ve Drake’in onu kışkırtmaya çalıştığını biliyordum. Tek sorum neden olduğuydu? Ve neden benimle flört etmenin işe yarayacağını düşünüyordu?

Ters ters bakarak onu başımdan savdım. Başıyla sağımızdaki büyük taş basamakları işaret etmeden önce genişçe gülümsedi. “İndiğiniz anda gücünüzü hissettik. Size verdiğim talimatlar doğrultusunda beni daha erken bulacağınızı düşünmüştüm ama yine de burada olmanıza sevindim. Şimdi, beni takip ederseniz abim bekliyor.”

“Bekliyor mu?” diye sordum.

“Evet. Akşam yemeği vakti geldi ve konuşacak çok şeyimiz var.”

Göz kamaştırıcı çapkın sırtışını bana doğru çevirdi ve taş basamakları çıkmaya başladı. İçimi çektim, Liam yanıma gelirken Drake’i takip ediyordum.

“Arkadaşın bu mu?” diye sordu Liam.

“Evet, canını sıkkan bir şey olduğunda sinirlenmeyen ve beni görmezden gelmeyen gerçek bir arkadaş.” Sözlerimden öfke damladığını biliyordum ama hâlâ sinirliydim.

Liam’ın yüzünde sık sık gördüğüm sert bakışlar geri dönse de bir şey söylemedi.

Drake büyük, ahşap çift kanatlı kapıyı açtığında merdivenlerin tepesine ulaşmıştık. Eşiği geçer geçmez burnuma yemek kokusu geldi ve midem guruldadı.

“Aç mısın, Dianna?” diye sordu Drake bana bakarak.

“Evet, hem de çok.”

Güldü ama dışarıdan daha etkileyici olan kalenin içini inceler-

ken bunu zar zor duymuştum. Birkaç muhafız silahları yanlarındaydı, kapının yanında duruyordu. Girişten içeri girdiğimizde bize bakmamış ya da bizi fark etmemişlerdi bile. Şatonun her yerinde muhtemelen ölümlü çalışanların ve misafirlerin kalp atışlarını duyuyordum. Birkaç düzine vampirin varlığı içimde soğuk bir ürperti yaratırken, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Burası çok büyük bir yer,” diye fısıldadım dönüp tavana bakarken. Bir araba büyüklüğündeki avize tavandan sarkıyor, şaşırtıcı bir yüksekliğe ulaşıyordu. Girişin her iki yanında, duvarları eski ve yeni tablolarla süslü iki büyük koridor uzanıyordu. Pürüzsüz taş basamakları kırmızı halıyla kaplı büyük bir merdiven karşımızda duruyordu.

“Pek sayılmaz. Rashearim’in salonları burayı küçük bir kulübe gibi gösterir.”

Drake hiç istifini bozmadan Liam’a doğru baktı. “Boyut her şey demek değildir.”

Drake’e ters bir bakış atarak Liam’ı daha fazla kızdırmamasını diledim. Liam’ın zaten suratı asıktı ve bu gece daha fazla uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum. Liam’ın bakışları aramızda dolaşmaya devam ederken Drake sadece omuz silkti.

“Ethan ikiniz için de oda hazırlandı.” Bana vahşi bir gülümseme atmadan önce Liam’a baktı. “Temizlenmek isterseniz size odanızı gösterebilirim. İkiniz de berbat görünüyor ve kokuyorsunuz.”

“Teşekkürler, aslında bunu çok isterim.”

“Hanımlar önden.” Gülümseyerek kolunu uzattı. Ben de uzattığı koluna girdim. Drake Liam’a baktı. “Senin odanı gösterecek birini göndereceğim.”

Yukarı çıkarken Liam’ın arkamızdan hırladığını duyduğuma yemin edebilirdim ama bunu yorgunluğuna yordum.

Drake ihtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin olmuştu. Tıraş malzemelerini minnetle kullandım. Bacaklarımdaki ve bacak aramdaki tüyler biraz kontrolden çıkmıştı. Her çeşit sabun, kese ve peeling kreminden oluşan bir ürün yelpazesi vardı. Gerçek sabunu ne kadar özlediğimin farkında değildim. Şımartılıyor muydum? Muhtemelen. Şikâyetçi miydim? Hayır, asla.

Kocaman küveti gereğinden fazla köpükle doldurdum, uzun bir süre küvette kaldıktan ve birkaç kez keselendikten sonra nihayet kendim gibi hissediyordum. Küvetten çıkıp kendimi yumuşacık bir havluya sardım ve ardından aynadaki buharı sildim. Saçlarım yıkadıktan sonra bile karmakarışıkta. Kalın, ıslak tellerdeki düğümleri çözmek için biraz zaman harcarken Liam'ın odasının da burası kadar güzel olup olmadığını merak ettim.

Kendimi hızla durdurdum. Kaba ve umursamaz tavrına geri dönmüştü, bu yüzden onu zindana da atsalar umurumda olmazdı.

Bir an için gözlerimi kapatıp içimdeki alevi yüzeye çıkmaya zorladım ve saçlarımı biraz daha hızlı kuruttum. Birkaç dakika sonra biraz başım dönmeye başlayınca durdum. Ölümlüleri değil de ölümlü yiyecekleri yemenin bir dezavantajı olarak, yiyecekler beni besliyordu ama insanları tüketmenin getirdiği güç seviyesine erişemiyordum. İyi tarafı ise başka birinin zihninde gezindiğim için kendimi canavar gibi hissetmiyordum.

Banyodan çıkarken çıplak ayaklarım serin fayanslarda sessizdi, ışıklar arkamdan söndü. Bana verdikleri oda, bu büyüklükteki bir şato için bile çok büyüktü. Ayak parmaklarım peluş halının üzerinde kıvrıldı. Çok yumuşaktı, kaldığımız ucuz otellerden kesinlikle daha iyiydi. Duvarlar koyu gri renkteydi ve duvardaki büyük ekran televizyona bakan geniş bir koltuğu uyumlu yastıklar süslüyordu. Dergiler cam sehpanın üzerine serpiştirilmişti, yuvarlak turuncu bir vazodaki çiçekler de renk katıyordu. Sanki aşağıdaki bahçeden koparılmış gibi taze kokuyorlardı. Yanlarından geçerken parmak uçlarım çiçeklerin kenarlarına hafifçe dokundu.

Odanın arka tarafında beş yetişkinin yatabileceği kadar büyük bir yatak vardı. Yorgunluk beni çarpmıştı, yumuşak beyaz yatak beni çağırıyordu. İçine girip günlerce uyumak istiyordum. Başımı salladım, odanın en sevdiğim bölümüne doğru yürürken yeterince yemek yememenin yarattığı sisi dağıtmaya çalıştım. Giyinme odası ilk gördüğümde nefesimi kesmişti. Hayal edebileceğim her ayakkabı duvarlara dizilmişti ve renk yelpazesi inanılmaz ötesiydi. Sıra sıra elbiseler, gömleklerle pantolonlar raflarda asılıydı.

Bunun sıradan bir ziyaret olmadığını ve burada öylece kalamayacağımı hatırladığımda ortamdan duyduğum memnuniyet azaldı. Yapmam gereken işler, toplamam gereken bilgiler, bulmam gereken bir kitap vardı ve sonra muhtemelen tanrısal bir hapisane diyarına atılacaktım.

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde ıslak saç tellerim sırtıma çarptı. Parmaklarım havluyu sıkıca kavrayıp üzerime daha sıkı sararken sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Gir.”

Bir saniye sonra Drake’in kafası içeri girdiğinde biraz hayal kırıklığına uğradım. Yüz ifademi görünce sırtışı genişledi. “Başka birini mi bekliyordun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. “Dianna, resmen parlıyorsun. Sabunları beğendin mi? Oradakilerin yarısı Naarriel’den.”

“Evet, teşekkür ederim. Benimle her zaman ilgileniyorsun.” Ona gülümsedim, burada onun yanında tetikte olmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım. Hayatımın değişmez bir parçasıydı, dostluğu sadık ve gerçektir. Her zaman arkamı kolladığını biliyordum.

Akşam yemeği için düşündüğümde daha şık giyinmişti, erkek si güzelliğini ortaya çıkaran iyi kesilmiş bir takım elbise içinde harika görünüyordu. Drake muhteşem bir adamdı ama benim ilgimi çekmiyordu, sinir bozucu ve kaba bir tanrının çektiği gibi değildi.

“Bu gece sadece havlu mu giyeceksin?” diye sordu Drake sınıtarak.

Gözlerimi devirip havluyu etrafıma daha sıkı sardım. “Hayır ve senin giydiklerine bakılırsa, sanırım şık giyinmem gerekiyor.”

Yanımdan geçip giysi odasına doğru ilerledi. “Sadece bir havlu giymek istiyorsan benim için de yeni erkek arkadaşın için de sorun olmaz,” dedi gülerek kıyafetleri karıştırırken.

Kalbim buz kesti. “Liam benim erkek arkadaşım değil.”

Bana şöyle bir baktı. “Emin misin? Biri için fazla korumacı, şey olmayan...”

Elimi kaldırdım. “Lütfen, dur. Liam benim erkek arkadaşım değil ve hiçbir zaman olmayacak. Ona yardım ediyorum, hepsi bu. Ne dediğini hatırla, bir yalanın altında yaşamaktansa bir şey uğruna ölmek daha iyidir.”

Başını iki yana salladı. “Sakin bana tavsiyem üzerine Dünya Yok Edici ile işbirliği yaptığını söyleme. Kaden’den kurtulmanı istiyorum, seni umursamayan başka güçlü bir adama zincirlenmeni değil, Dianna.”

Nemli bir bukleyi gözlerimden üfleyerek çektim. “Gabby gibi konuşuyorsun ve ben kimseye zincirlenmedim. İnan bana, benden

olabildiğince uzak olmak istiyor.” Son birkaç saat içinde bunu kanıtlamıştı. “Ayrıca, bir anlaşmamız var.”

“Ah, bir anlaşma ha? Ne tür bir anlaşma?”

Omuz silkerek havluma daha sıkı sarıldım. “Kan anlaşması.”

Drake bana doğru dönerken neredeyse askıdaki elbiseyi yırtıyordu, gözlerinde endişenin gölgesi belirmişti. “Kan anlaşması mı, Dianna? *Onunla* mı?”

Giysi odasına doğru yürüdüm ve tüm vampir malikânesini alarmanın geçirmemesi için elimi ağzına kapattım. “Şşşt, o kadar da ciddi bir şey değil. Yani, bir zamanlar cips yüzünden bile bunu yapmıştık.”

Gözlerini devirdikten sonra bileğimi hafifçe tutup elimi ağzından çekti. “O birkaç saat sürmüştü çünkü önce sen pes etmiştin. Bu anlaşmanın şartları ne? Hiçbir tanrı kendi kanını isteyerek paylaşmaz ya da dökmez.”

Liam’ın benim için bunu birden fazla kez yaptığını ona söylemek istemediğim için yutkundum. “Önemli değil, buradayız,” diye sertçe karşılık verdim.

Elimdeki elini kaydırarak kendi elinin içine aldı. “Senin için endişeleniyorum, Dianna, özellikle de çoktan sevişmeye başladıysanız.”

“Öyle değil,” diye tersledim, elimi onunkinden çekerken yanaklarım bu ima karşısında bile yanıyordu. “Liam, Kaden gibi değil. Yatmıyoruz ya da buna yakın bile değiliz.” Bu son cümle boğazıma bir safra kaçmasma neden oldu çünkü içten içe *yakın* olduğumuzu hissediyordum. Onunla, yattığım herhangi bir erkekle kurduğumdan çok daha samimi bir bağ kurmuştum.

“Öyle mi?” diye sordu Drake bir elbise uzatırken. “O zaman neden sen onun, o da senin kokunu taşıyor? Kokularınız o kadar iç içe geçmiş ki ikisi arasında hiçbir fark yok.”

Yanına gidip elbiseyi elinden kaptım. “Eğer bana inanmıyorsan, önemli değil. Hepinizin yaptığı tek şey beni cesaretlendirmek ve Kaden’ı terk etmemi sağlamaktı. Bunu yaptığım, bir yolunu bulduğum an azar işitiyorum.”

Ellerini kalçasına koydu. “İkinizin de etrafında sadece birkaç dakika bulundum ama onun sana, senin de ona nasıl baktığını görüyorum. Kendine ve ona yalan söyleyebilirsin ama aynı hatayı yapma, Dianna. Senin için daha fazlasını istiyorum. Kaden gibi olmayabilir fakat en az onun kadar güçlü. Artık incindiğini görmek istemiyorum. Gerçekten kendi seçimlerini yapma ve kendi hayatını şekillendirme özgürlüğüne sahip olmanı istiyorum.”

“Hiç özgürlüğüm yok. İkimiz de biliyoruz ki hayatımı Kaden’a verdiğim anda özgürlüğüm ve seçme hakkım elimden gitti. Yapabileceğim tek şey kız kardeşime daha iyi bir hayat vermeye çalışmak, hepinize daha iyi bir hayat vermeye çalışmak. Artık hükümdarlar yok. Artık zorbalılar yok. Kaden’ın öyle olduğunu söylememiş miydin? Liam onu öldürebilir. Ben sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, tamam mı?”

Bu son kısım, saklamaya özen gösterdiğim duygularla doluydu ve en hafif tabirle bunalmış hissediyordum. Gözlerim yaşla dolar-ken görüşüm bulanıklaştı.

Drake daha ilk damla düşmeden önüme geçip eliyle çenemi kavradı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. “Biliyorum. Yemin ederim amacım kötü davranmak değil. Ben sadece...”

Sözleri tıslayarak kesildiğinde nedenini çok iyi biliyordum. Liam’ın gücünün kaynayan sıcaklığı dolapta, yanımızda belirdi. Üzüntüm, korkum ve pişmanlığım artık ezici gelmiyordu. Göğsümdeki ağrı hafifleyerek daha rahat nefes almamı sağladı.

“Bir şeyi mi bölüyorsunuz?”

Liam’ın bunu bir suçluluk işareti olarak göreceğini ve Drake’le aramızda bir şey olduğuna inanacağını bildiğim için Drake’in dokunuşundan irkilerek uzaklaştım.

“Kapı çalmayı bilir misin?” diye sordu Drake elini indirerek.

“Sesi üzgün çıktığı zamanlarda hayır.” Liam’ın sesi arkamda gürlerken, odamın ışıkları uğursuz biçimde titriyordu.

Drake’ten uzaklaşıp Liam’a doğru döndüğümde niyetim, burada gerçek anlamda bir sigorta attırmadan önce onu sakinleştirmekti.

Nefesim kesildi. Duş almış ve kıyafetlerini değiştirmişti. Haklıydım, beyaz onun rengi değildi. Gerçekten üzerine oturan ve iyi duran bir takım elbise giymişti. Tamamı siyahtı, gömleği ceket ve pantolondan daha koyu renkteydi. Onu görünce midem kasıldı. Benim neyim vardı böyle?

“Kıyafetlerin var. Yani, kıyafetlerini değiştirmişsin.” Sözcüklerim karmakarışık çıkmıştı.

Gözleriyle Drake’in üzerinde delikler açmaya çalışmaktan vazgeçip bana baktı. “Evet. Onlar verdi. Seninkiler nerede?”

Başımı eğip baktığımda üzerimde hâlâ sadece bir havlu olduğunu ve giyinmemiş olduğumu hatırladım.

“Ah, o...”

“Çık,” dedi yanımda kasıldığını hissettiğim Drake’e.

“Burası senin bölgen değil, Dünya Yok Edici. Kendi evimde bana emir veremezsin.”

Liam bir adım öne çıktığında hızla aralarına girdim. Üzerimde havlu da olsa, kavga etmelerine izin veremezdim. Liam benden birkaç santim ötede durdu, vücudunun sıcaklığı çıplak tenimi okşuyordu.

Liam önce bana sonra da Drake’e baktı. “Burası senin evin değil. Abinin evi. Sen sadece bir prenssin, kral değil. Şimdi git, Diana’yla konuşmak istiyorum ve sana burada bulunmana izin verecek kadar güvenmiyorum ya da tanımıyorum.”

Ortalık kana bulanmadan önce elimi kaldırdım. “Liam, insanlarla böyle konuşamazsın!” diye tersledikten sonra Drake’e dönüp dudak hareketleriyle *özür dilerim* dedim. “Lütfen, bize izin verirsiniz? Birazdan aşağıda olacağız.”

Drake’in gözleri altın sarısı parladı ve çenesini sıkıp eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. Bunu Liam’ı kızdırmak için yaptığını biliyordum ve işe yaramıştı. Liam’ın güç titreşimini hissedebiliyor, Drake’i ezip geçmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettiğini biliyordum. Drake’in arkasından kapının kapanmasını bekledim ve Liam’ın göğsüne vurdum. “Bu da neydi şimdi?”

Avını avlayan bir avcı gibi Drake’in hareketlerini takip ediyordu, elimin ona değdiğini hissedene kadar gözleri kapıya odaklanmıştı. Bakışlarıma karşılık vermeden önce göğsüne baktı. “Ondan hoşlanmıyorum.”

İçimi çekip Drake’in hazırladığı elbiselerden birkaçını aldım ve Liam’ın yanından geçerek banyoya doğru yürüdüm. “Onu tanımıyorsun bile.”

“İznin olmadan sana dokunuyor. Kaba ve genel olarak hareketli biri.”

“İznim olmadığını nereden biliyorsun?”

Liam beni takip ederken ışıklar bir kez daha yanıp söndü. “Var mı?”

Banyo kapısını arkamdan kapatırken güldüm, gerçek bir kahkaha attım. Havluyu bırakıp bir elbise alırken beni duyabilmesi için bağırdım. “Bana senin sandığın şekilde dokunmuyor ve arkadaşlar birbirlerine değer verdiklerinde böyle davranırlar. Bu bir sevgi göstergesidir, Liam. Yüce Tanrım.”

“Bunu bana yapmıyorsun.”

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Liam öyle demek istememişti. Ölümlülerin ilişkilerini anlamıyordu. Hâlâ öğreniyordu, değil mi? Düşüncelerim altüst olurken elbiseyi üzerime geçirdim. Uzun kollu, kısa kesimli, sırtı çok açık olmayan siyah bir elbiseydi.

Saçlarımı omuzlarımın arkasına attım, kalın dalgalar belimi gıdıklıyordu. Bu nemde onları dizginleyemeyeceğimi bildiğim için firkete ya da toka ile uğraşmadım.

Hızlıca kırmızı bir ruj sürdükten sonra son bir kez aynaya bakıp banyodan çıktım. “Kâbuslarını uzak tutmak için her gece sana sarılmıyor muyum?”

Elleri kalçasında, düşüncelerinde kaybolmuş bir hâlde volta atıyordu. Adımlarının ortasında durdu, bakışları yavaşça vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. Sonunda konuştuğunda sesi hem boğuk hem de öfkeliydi. “Bunu mu giyeceksin?”

Kollarımı açıp üstümdekilere baktım. “Elbisemin nesi var?”

Bir an için gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. “Elbise mi? Bu bir elbise değil. Yemekten hemen sonra onunla yatmayı planlıyor gibi görünüyorsun.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Affedersin? Ben kimseyle yatmıyorum, seni çağdışı pislik.” Giydiğim, etekleri kalçama kadar inen elbiseyi işaret ettim. “Hiçbir şey görünmüyor bile.”

“Yeterince görünüyor. Bu resmen bir aşağılama.”

Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. “Nereden çıkarıyorsun...”

Elini kaldırdığında giydiğim kumaş tenimde titremeye başladı. Üzerime bakarken siyah elbisemin kumaşı dudaklarımla eşleşen canlı, koyu bir kırmızıya dönüştüğünde donup kaldım. Kumaş uzayarak ayaklarımı aştı. Elbisenin bedeni üzerime tam oturmuştu, ince askılar omuzlarımı sarıyor ve sırtımda çapraz bir şekilde uzanıyordu. Liam elini indirdiğinde banyoya doğru döndüm. Yanşımam karşısında nefesim kesildi. Elbise nefes kesiciydi ve... bunu benim için yapmıştı.

İpeksi kıpkırmızı kumaşın yere kadar inmeden önce kıvrımlarını özenle sarmasıyla kendimi çok itibarlı ve asil hissediyordum. Kumaş şeffaftı ama kendi dünyasındaki tanrıçaların giydiği giysiler gibi transparan değildi.

Liam arkamda belirlediğinde oluşturduğumuz görüntü karşısında kalp atışlarım hızlandı. Kendimi bir tanrıça gibi hissediyordum,

özellikle de o şık takım elbisesi ve yeni şekillendirilmiş saçlarıyla arkamda dururken. Aşağıda muhtemelen kötü bitecek bir toplantıya değil de bir baloya gidiyor gibi görünüyorduk.

“İşte. Bu daha iyi,” dedi, gözlerinde memnuniyet ve açlık parlıyordu.

“Çok kızacak.” Gülümseyerek yansımadan ona baktım. Bir elimi elbisemin önünde gezdirdim ve hafifçe yan dönerek her bir ışıltılı detaya baktım.

“Bırak kızsın.” Liam’ın yumuşak bir hırıltıyla çıkan sesi duraksamama neden oldu. Ben dönerken beni izliyordu ama beni hep izlerdi, özellikle de bakmadığımı düşündüğü zamanlarda. “Umurumda değil. Benim dünyamda, büyük toplantılar sırasında tüm tanrıçalar ve gökseller buna benzer elbiseler giyerdi. Bazıları ayaklarına kadar uzanırdı, bazıları yere bile değmezdi ama hepsi de karanlık gökyüzündeki yıldız ışıkları gibi parlayıp ışıldardı. Gerçekten çok güzellerdi... ve sen de öylesin. Sen bir kraliçesin ve onun seçtiği ucuz, sahte malzemelerle değil, en iyi kumaşlarla bezenmelisin.”

Liam’ın sözleri karşısında boğazım düğümlendi. Beni böyle mi görüyordu? Ona doğru döndüm, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve kokusu etrafımı sarıyordu. Sıcaklığın yanaklarıma hücum ettiğini hissederek boğazımı temizledim. “Teşekkür ederim. Elbise için. Çok güzel.”

Gülümsedi, ne yaptığını fark ettiğinde geri çekildi. “Rica ederim.”

“Şimdi, bana ne söyleyecektin?”

“Ne mi söyleyecektim?” diye sordu, kafası karışmış görünüyordu.

Yürüebilmek için elbisemin kenarlarını toplayarak banyodan çıktım. “Giysi odasında, konuşmak istediğin bir şey olduğunu söylemiştin.”

“Ah, evet. Hayır, o gitsin diye öyle söyledim.”

“Liam,” dedim, kıs kıs gülerken gözlerim büyüdü. “Bu çok kaba.”

“Özür dilerim. Burada çok fazla insan var ve hepsini duyabiliyorum. Çok bunaltıcı.” Koltuğun kenarına oturup uzun bir nefes verdi. “Ayrıca sarayları çok kalabalık ve sıkışık görünüyor. Sanki duvarlar etrafımı sarmaya çalışıyormuş gibi. Görünüşe göre yanında olmaya dayanabildiğim tek kişi sensin.”

Kanepeye doğru ilerleyip yanma oturdum. “Aslında bu çok hoş.

Hâlâ devamında kötü bir şey söylemeni bekliyorum.”

“Sana karşı kaba değilim.”

“Bugün kesinlikle öyleydin.”

Ellerine baktı, başparmağı özel bir gümüş yüzüğün üzerinde kayıyordu. Bu yüzük diğerleri gibi saf gümüş değildi ama etrafında obsidiyen bir halka vardı.

“Öyleyse özür dilerim. Dün gece iyi uyuyamadım.”

“Biliyorum. Ben de oradaydım.”

“Eğer seni üzdüysem, bunu yapmak istememiştim. Niyetim bu değildi, yemin ederim,” dedi, sesinde belirgin bir samimiyet vardı.

“Önemli değil. Zaman zaman pek de çekici olmamana alışkıyım. Ben sadece o kaba kısmı geride bıraktığımızı düşünmüştüm. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Öyleyiz.” Sanki onu üzecek bir şey söylemişim gibi yüzünü tamamen bana çevirdi. “Sadece... dün geceki kâbus çok ağır geldi.”

Kaşlarım endişeyle çatıldı. “Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

Duruşumu dikleştirip başımı salladım ve iç geçirdim. Bir kez daha sessizleştğinde sadece ona yardım etmeme izin vermesini diledim.

“Bu yemeğe gitmeyi ne kadar istemediğim hakkında konuşmak istiyorum.”

Kısık sesle güldüm. “Uzun sürmeyeceğine eminim. Ayrıca, Kaden’ın bile bilmediği bağlantıları var. Yani, bizi senin olmadığını söylediğin kitaba doğru yönlendirebilirler ve biz de gidebiliriz.”

Serçe parmağını kaldırarak elini uzattı. “Söz mü?”

Göğsüm sıkıştı. “Artık söz vermek istemediğini sanıyordum?”

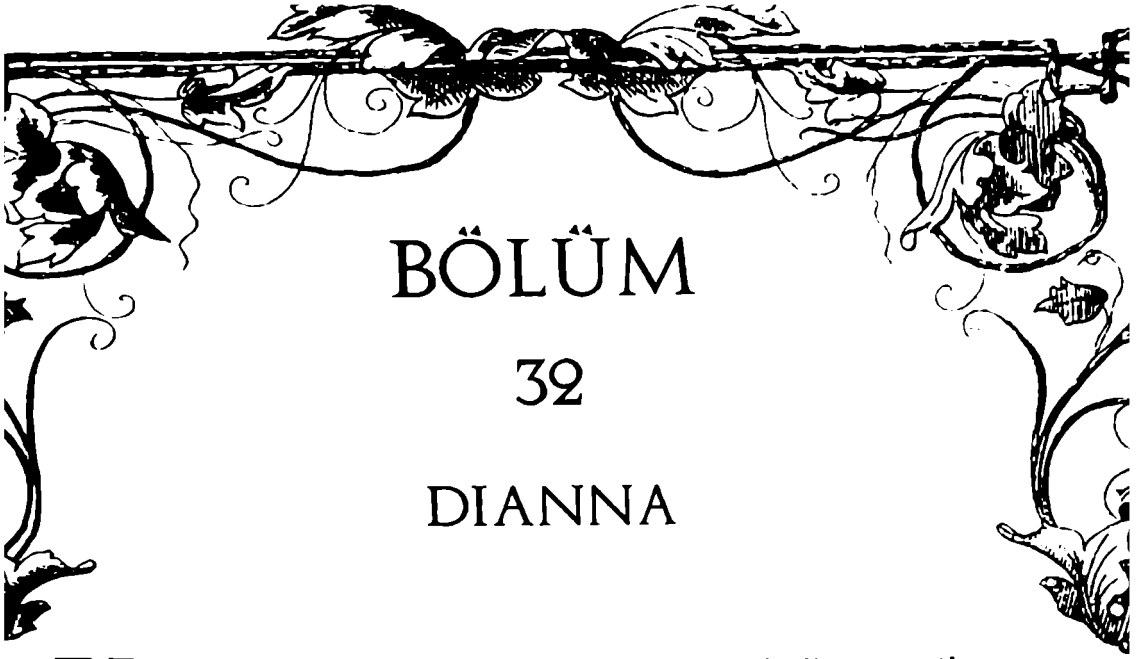
“Fikrimi değiştirebilirim,” dedi başıyla elimi işaret ederek.

Gülümsedim, serçe parmağımı uzatınca o da kendi parmağıyla kavradı. Çok saf bir hareketti ama yine de içime küçük bir elektrik akımı yayılmasına neden oldu.

“Evet, söz veriyorum.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM

32

DIANNA

Yemek odasındaki sessizlik ağır ve gergindi. Yemeğime sapladığım çatal yumuşak eti delip tabağa çarptı. Uzun, cilalı bir masada oturuyorduk, avizelerden gelen ışık parlak masa yüzeyinde parlıyordu. Ethan en başa oturmuştu, ben de diğer uçta Liam'ın yanında oturuyordum.

Odaya girdiğim anda bu güzel elbiseyi giymekle hata ettiğimi anlamıştım. Ethan ve Drake önce bana sonra da birbirlerine baktılar. Liam'ın sandalyemi benim için çekmesi ve hatta itmesi de yardımcı olmamıştı. Ne düşündüklerini biliyordum ama Liam sadece nazik olmaya çalışıyordu.

"Güzel elbise, Dianna," dedi Drake bardağını dudaklarına götürerek. "Kesinlikle benimkilerden biri değil."

Aynen, kötü fikir.

"Hayır, seninkilerden biri değil," dedim.

"Nereden aldın?" diye sordu içkisinden bir yudum almadan önce, sırtışını gizleyerek.

Derin bir nefes aldım, beni yemlemeye çalıştığını biliyordum. Bilgi istiyordu ama benimle oyun oynamaması gerektiğini bilmesi gerekirdi.

"Liam yaptı çünkü benim için bıraktıklarının hepsi kıcımlı gösteriyordu."

Güldü ve yenilgiyle başını salladı. "Güzel bir kış." "

"Bunu daha önce de duymuştum."

Biz şakalaşırken Liam'ın gözleri Drake'le benim aramda gidip geliyordu. Bir an için hava gerildi, oda sessizleşirken ışıklar da söndü. Ethan, Liam'a ters ters bakarken odadaki agresif erkek gücü arttıkça vücudumun gerildiğini hissettim. İç geçirdim, bu yemek ve bilgi toplamamız hızla kötüye gidiyordu.

Vampir Kral Ethan her açıdan Drake kadar güzeldi. Muhteşem koyu renk bukleleri kafasının tepesinde gürdü ama yanları kısa kesilmişti. Siyah gömleğinin üzerine kırmızı yakalı siyah bir ceketle ona uygun bir pantolon giymişti. Ayakkabıları muhtemelen benimkilerden daha pahalıydı. Ethan, Liam'la hemen hemen aynı boydaydı ve benzer şekilde güçlü, kaslı bir yapıya sahipti. Her iki adam da güç saçıyordu, üstelik şu anda birbirlerine hançer gibi keskin bakışlar atıyorlardı.

“Gabby nasıl?” Drake'in sesi sessizliği bozdu.

Bir lokma et yuttuktan sonra, “Harika. Onunla bugün konuştum,” dedim. “Yakın zamanda hastanede terfi etmiş. Şey, ben önce...” Hayatını bir kez daha nasıl yerle bir ettiğimi düşünürken sesim kesildi. Kavgamızdan sonra barışmıştık ama sözleri hâlâ canımı yakıyordu. Yine de önemli değildi. Ben ne yapmak zorunda kalırsam kalayım, o istediği hayata sahip olacaktı.

Boğazını temizlediğinde bunun hassas bir konu olduğunu hissettiğini ve üzerine gitmek istediğini anlamıştım. O bir şey söylemeden Ethan'a dönerek, “Eşin nerede? Naomi'yi uzun zamandır görmedim,” diye sordum.

Drake çiğnemeyi yarıda bırakıp abisine baktı.

“O uzakta. Gelebilmeyi çok isterdi ama ilgilenmesi gereken daha önemli işleri var,” dedi Ethan ve Liam'la arasındaki soğukluğu bir kenara bırakıp niyetlendiğim gibi bana baktı.

Kaden'in dünyanın sonunu getirmeye çalışmasından ve Liam'ın geri dönmesinden daha önemli ne olabilir diye mcrak ederek başımı salladım ama konuyu kapattım. Liam ve Ethan düşünceli bir sessizlik içinde otururken Drake'le ben yemeğe geri döndük.

“Vampirler yemek yer mi?”

Liam'ın sesi beni hazırlıksız yakaladı. Bunca zaman sessizdi ve yemeğinin tek bir parçasına bile dokunmamıştı. Açık sözlülüğü karşısında şok olmuş bir şekilde ona bakarken gözlerim büyüdü. Bakışlarıma karşılık vermedi, gözlerini Ethan'a dikmişti.

“Evet. Namin göz önüne alındığında bunu bilmen gerekmez miydi?” diye takıldı Ethan.

Ah, tanrım, bu korkunç olacaktı.

“Yanlış. Sizden çok önce hüküm süren vampirler dört ayaklı, vahşi yaratıklardı.”

Ethan çatalını tabağına vururken bakışlarını kaçırmadı. “Hepsinin artık yok olduğuna eminim?”

“Evet. Vampir soyu Ig'Morruthenlerden geliyordu ama evrim geçirerek... şey, size dönüştü.”

“Evrım mı? İlginç. Peki atalarımıza ne oldu?”

“Savaş. Bir daha olmasına izin vermemeyi planladığım bir şey.”

“Öyle mi?” Ethan kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldı.

“Buradaki amaç bu değil mi? Kaden dedikleri kişiye neden ihanet ettin? Savaşta zafer yoktur, sadece ölüm vardır, kazanan taraf bile kaybeder.”

Hafifçe arkama yaslanırken boğazımdaki yumruyu bastırdım. Ethan usulca gülümsedi ama bunun hoş bir gülümseme olmadığını biliyordum. Drake dirseğini masaya dayadı ve konuşmanın gidişatını izledi.

“Sana inanmak istiyorum ama şöhretin beni bu konuda pek ikna etmiyor,” dedi Ethan. “Bizim gibi, Dianna gibi sayısız yarattığı katlettin. Siz ikiniz dost olarak ortalıkta dolaşsanız bile, o bir Ig’Mor-ruthen, senin ezeli düşmanın. Elbette bu bir seçim değildi ama yine de o bir canavar. Biz yaşamımızı sürdürmek için kan içebiliriz ama o da içiyor. Ölümlü eti tüketmek zorunda.”

“Teknik olarak, bir süredir bunu yapmıyorum,” dedim elimi havaya kaldırarak. Drake kıs kıs güldü ama Liam ve Ethan birbirlerinden gözlerini ayırmadılar.

Olayı hafifletmeye çalışmıştım ancak karşılaştırmalar yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ethan’ın bunu olumsuz anlamda söylemediğini biliyordum fakat doğamın karanlık yönlerinin hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

Yine de Ethan haklıydı, Liam bize korkmamız öğretilen her şeydi. Buna rağmen ona baktığımda, geceleri kaybettiği dünyası, ailesi ve arkadaşları için titreyen adamı görüyordum. En basit şeyler için sorular soran ve bu yolculuğa ilk başladığımızda beni kurtardığını düşünen adamı görüyordum. Liam benim arkadaşımdı.

Liam, Ethan’a bakarken bir an sessiz kaldı ve sinirlerim iyice gerildi. “Dianna farklı. Kötülüğü gördüm, doğuşunu, neyi arzuladığını ve nasıl davrandığını gördüm. İnatçı ve dengesiz olabilir. Bazen kaba ya da hoyrat, hatta şiddet yanlısı ya da tehlikeli olabilir ama kötü değil, hem de hiçbir şekilde.”

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, sözleri karşısında tamamen şok olmuştum, özellikle de tanıştığımızdan beri yaptığım onca şeyden sonra. Birkaç titrek nefes aldıktan sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru kıvrıdım. Liam bana bakmadı ama bakmasına da gerek yoktu. Söylediği her şeyde ciddi olduğunu biliyordum, hoş olmayan kısımlarda bile. Beni bir canavar olarak görmüyordu.

Bu sözleri ondan duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. O kadar rahatlamıştım ki başım dönüyor gibi hissediyordum.

“Ona âşık mısın?”

Ağzım bir karış açıldı. “Ethan!” diye tersledim ona doğru dönüp, Drake şarabını masanın ortasına püskürtürken.

“Hayır,” dedi Liam, Drake’i ve beni tamamen görmezden geleerek. “O benim arkadaşım. Ne eksik ne fazla.”

Ethan kibirli kaşlarından birini kaldırdı. “Mükemmel çünkü ona kafayı takmış başka bir güçlü adama ihtiyacımız yok. Ancak Kaden hâlâ takıntılı ve kendisine ait olanı almak için herkesi paramparça etmeyi planlıyor. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?”

“Kaden bana âşık değil,” diye tersledim Ethan’ı ve Drake’in yüz ifadesini gizlemek için hızla yere baktığını yakaladım. “Ne?”

“Kaden seni doğu sınırına kadar takip etti. Sana yardım eden her bağlantı talihsiz bir ölümle yüzleşti. Ona en yakın olan ve seni bulmak için gönderilip ona geri getirmeyenler katledildi. Sen gittiğinden ve Alistair’i öldürdüğünden beri ordusu çöktü.”

Bu bilgi aklımı karıştırmıştı ama mantıklı geliyordu. Gölgelelerin Gabby’nin peşine düşmesinin nedeni buydu. Onu yem olarak kullanarak beni geri çekmek istiyordu. Sonunda pes edeceğini düşünerek kendimi kandırmıştım ama peşimde olduğunu biliyordum. Bu yüzden yolculuğumuz sırasında güçlerimi fazla kullanmamaya ya da ışınlanmamaya dikkat ediyordum. Nerede olduğumuz konusunda onu uyandırmak istemiyordum.

Masanın altında dizlerimi sıkarken kalbim hızla atıyordu. Yemekten önce Gabby ile konuşmuştum. Bir işi bitirmek üzereydi ve Neverra ile Logan da onunla birlikteydi. Gabby iyiydi. Güvendeydi.

“Bu aşk değil.” Başımı kaldırıp Ethan’a baktım. “Ben onun için bir malım. Her zaman öyleydim.”

“Bir silah, bir mal, bir sevgili. Sen onun için bunların hepsi ve daha fazlasısın. Onun tarafından dönüştürülmekten kurtulan tek kişi sendin ve lütfen inan, sen gittiğinden beri tekrar deniyor.”

Kan beynime sıçradı. Eğer denediyse, bu o canavarlardan daha fazlasına sahip olduğu anlamına geliyordu. Kaden bir ordu yaratırken ben orada durmuş eğleniyor ve Liam’a yardım ediyordum.

“Buraya gelmen bizim için yapmayı planladığın her şeyi riske atıyor ama yine de sana yardım etmeyi kabul ettik. Nedenini bilmek ister misin?”

Ethan'ın bakışlarına dönüp cevap vermediğimde, “Çünkü *on-dan* korkuyor,” dedi. Liam'ı işaret etti. “O bu gezegende olduğu sürece sana saldırmayacak ya da doğrudan üzerine gelme riskini almayacak. Kız kardeşine yapılan girişimi duyduk ve artık onun ulaşamayacağı bir yerde olduğunu bildiği için o kitabı bulması gerekiyor. Bazı nedenlerden dolayı, içinde onu nasıl durduracağına dair bir şifre ya da cevap olduğuna inanıyor.”

Liam kıpırdamadan oturuyor, Ethan'ın verdiği her bilgiyi dikkatle dinliyordu. Ethan'a bakmaya devam ederken elleri çenesinin altında duruyordu. Yüz ifadesini okuyamıyor ve gri gözlerinin ardında neler düşündüğünü kestiremiyordum.

“Burada olmam istedik. Gerçekte ne aradığını ve efsanelerin sadece efsane olmadığını öğrendiğimizde, ordusundan ayrılmayı planladık. Seni kendi başıma araştırmaya başladım, halkımın uzun zamandır sakladığı kaynaklardan yararlandım. Drake toplantılarda benim yerimi alıyor, bulabildiği her bilgiyi topluyordu. Sonra bir şeyler değişti ve Kaden bu kitabı saplantı hâline getirdi, onu elde etme arzusuyla korkunç şeyler yapmaya başladı. Bu kitabı bulma umuduyla toplantılar düzenliyor, gökselleri katlediyor ve onlara işkence ediyordu.”

“Farkındayım,” dedi Liam sonunda. “Tek sorun Azrael'in Kitabı'nın gerçek olmaması.”

“Gerçek olduğuna inandığı için birilerini öldürüyor.”

Liam doğrulup Ethan'ın sözlerini elinin tersiyle geçiştirdi. “Yanılıyor. Azrael öldü. Rashearim'den hiç çıkamadı.”

Ethan kaşlarını çattı. “Yanılıyor olmalısın.”

“Yanılmıyorum. Karısının kaçmasına yardım ettikten sonra cesedinin paramparça olduğunu gördüm. Ig'Morruthenler tarafından alt edilmiştik. Rashearim düştüğünde onu parçalara ayırdılar ve yakıp kül ettiler. Nasıl yanılıyor olabilirim ki?”

Odanın gerildiğini, masanın üzerindeki tabakların ve duvarlardaki resimlerin yavaşça titreştiğini hissettim. Muhafızlar önce birbirlerine sonra da Ethan'a baktılar.

“Kendi dünyamın yıldız tozunu görmek ister misin?”

Üzerimizdeki ağır avizeler sallanmaya başladığında ışıklar titredi, bu onun artan tedirginliğinin bir işaretiydi. Drake vücudu gergin bir şekilde iki adamı izliyordu. Dizimi masanın altından geçirerek Liam'inkine hafifçe çarptım. Bu kısa temas onu yükselen öfkesinin

ve kederinin pençesinden kurtardı. Bana döndü, bakışlarıma tutunurken gözleri yumuşadı. Derin bir nefes aldığı anda oda sakinleşti.

“Özür dilerim,” dedi Ethan. “Eğer bu doğruysa, o zaman bir kopyasını ya da replikasını yapmış demektir. Camilla, El Donuma’da bir şey buldu ve onu en yüksek teklifi verene satıyor. Kaden onu istiyor.”

Neredeyse tekrar boğulacaktım. “Camilla mı?”

Drake başını salladı. “Evet, birkaç gün önce birini bulmuş. Herhangi bir bilgi vermiyor, sadece kitabı bulunduğunu, nerede olduğunu bildiğini ve onu en çok isteyen büyük bir miktar karşılığında vereceğini söylüyor.”

“Kaden neden onun meclisini basıp yok ederek kitabı almadı?” diye sordum.

“Onu öldürürse bilgiyi alamaz ve sen de bilgiyi onun zihninden söküp alabilecek tek kişiyi öldürdün. O yüzden sanırım kitabı ilk kimin alacağını görmek için bekliyor ve ardından onları öldürüp bilgiyi alacak.”

Liam öne doğru eğilip parmaklarını birbirine kenetledi. “Bu Camilla’yla nasıl görüşeceğiz?”

“Bir buluşma ayarlamaya çalışabilirim. Burada olduğunu ve ilgilendiğini bilirse muhtemelen sizinle görüşmeyi kabul edecektir ama Dianna’nın El Donuma’ya adım atmasına izin vermeyecektir.”

Liam bana baktı. “Neden?”

“Benden nefret ediyor diyelim.”

“Hayatında daha iyi arkadaşlar edinmen için gerçekten üzerinde çalışmamız gerekiyor.”

“Hey, ben tam burada oturuyorum!” dedi Drake, alıngan bir ses tonuyla.

Liam ona dönüp tüm ciddiyetiyle, “Ben de tam olarak bundan bahsediyorum,” dedi.

Drake kahkahayı patlatırken ben de kıs kıs güldüm. Ethan’ın Kaden hakkında söylediklerini duyduktan ve kitabı arayışımızın daha da karmaşık hâle geldiği gerçeğinden sonra güzel bir rahatlamaydı.

Sonraki bir saat boyunca savaş planlarını ve eğer Camilla isteğimizi kabul eder de El Donuma’ya girebilirsek ne yapacağımızı tartıştık. Liam sonunda yemeğini yemişti ama ben benimkini bırakalı çok olmuştu. Ethan’ın söylediklerini her düşündüğümde midem bulanıyordu. Kaden başka bir ben yaratmakta başarısız olmuş ola-

bilirdi ama bu sadece ordusu için daha fazla askeri olduğu anlamına geliyordu.

Ethan karşılaşabileceğimiz engeller hakkında konuşmaya devam ederken Liam ne yediğine pek dikkat etmeden yemeğini mideye indiriyordu. Drake zaman zaman bir ayrıntı ekliyordu ama çoğunlukla dinlemeye odaklanmıştı. Daha fazla dayanamayıp sandalyemi geriye ittiğimde masadakiler bana döndü.

“Akşam yemeği harikaydı ama yorgunum. Hepinizle yarın görüşürüz,” dedim.

Yanıt beklemeden odadan çıktım. Biraz fazla hızlı hareket ettiğim için odadaki muhafızların irkilerek silahlarına uzanmalarını umursamadım. Beynim milyonlarca farklı yöne savrulurken kanım damarlarımda buz gibi akıyordu. Liam haklıydı. İşleri hızlandırma-mız gerekiyordu.

Kimsenin beni takip etmeyeceğini umarken Liam’ın gücünün yoğun ve ağır bir şekilde bana doğru yaklaştığını hissettim. İri nasırlı eli, dirseğimin hemen üstünden kolumu yakalayıp beni kendi etrafımda döndürdü. “Dianna. Sana sesleniyorum.”

“Ne?” Liam’a baktım ve düşündüğümde çok daha hızlı hareket ettiğimi fark ettim. Dolambaçlı taş basamakların yarısına kadar gelmiştik.

“Nereye gidiyorsun? Odana buradan gidilmiyor.”

“Ah? Bunu şimdiden hafızana mı kazıdın?”

Gözlerini kıstı, eli hâlâ kolumu hafifçe sıkıyordu. “Bu ifadeyi biliyorum. Ne planlıyorsun?”

Lanet olası sinir bozucu tanrı. “Hiçbir şey.”

“Ona gidemezsin. Bir planımız var ve senin bir şehri bombalayıp cevap istemen bu planlardan biri değil.”

Bıkkın bir şekilde iç geçirdim ve kolumu onun elinden kurtardım. “Yapacağım şey bu değildi.”

Ellerini kalçasına koyduğunda, takım elbisesinin ceketi ellerinin etrafında dalgalanıyordu. “Ah, öyle mi? O zaman tam olarak nereye gidiyorsun?”

Beslenmek için birkaç ölümlü bulmayı planlamıştım, böylece El Donuma’ya uçmak için yeterli güce sahip olabilirdim. Oraya vardığımda, Camilla’nın malikânesini bulacak ve kitabı bana vermesi için onu zorlayacaktım. Ancak bunu ona söyleyip haklı olduğunu kanıtlamayacaktım.

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde homurdandım ve elbisemin kenarlarını topladım. Onu itip taş merdivenleri tepinerek çıktım. Beni ana giriş salonuna kadar takip ederken tek kelime etmedi.

Sessizdik, masada konuşulan kelimeler aramızda dolaşıyordu. Kaden bir ordu kurmak için çalışıyordu. Geri dönmem için yanıp tutuşuyordu. Liam'ın var olmadığını iddia ettiği bir kitabı bulmaya kafayı takmıştı. Bir de Liam'ın söyledikleri vardı. Sözleri beni hem duygulandırmış hem de boşluğa düşürmüştü. Ethan'ın ona bana âşık olup olmadığını sorması durumu daha da garipleştirmişti. Biz arkadaşık, sadece arkadaş.

Ön kapının önünde durup bir süre kapıya baktıktan sonra tekrar ona döndüm. “Buradan gitmek ister misin? Sadece birazcık?”

Başını eğip bana sorgulayan bir bakış attı ama kabul etti.

Şatonun arka tarafındaki parke taşlı yollardan birinde yürüdük. Orman böcek sesleri ve ara sıra avlanan dört ayaklı bir yırtıcının havlamasıyla hareketleniyordu.

İhtiyacım olmadığı konusunda ısrar etmeme rağmen takım elbisesinin ceketini çıplak omuzlarıma örtmem için bana vermişti. Vücut ısım çoğu insanınkinden birkaç derece daha yüksekti ve tamamen rahattım. Yine de bu çok hoştu, günün erken saatlerindeki aşırı soğuk tavrına bir ara vermişti.

Tavrındaki ani değişimin, bana anlatmayı reddettiği kâbustan sonra bir pislik gibi davrandığı için bir tür özür olup olmadığını merak ettim. Başka bir yanımda bunun daha derin bir şey olduğunu söylüyordu. Ya da belki de Ethan'ın, Kaden'ın beni geri almak için ne kadar ileri gittiğine dair söyledikleri beni tedirgin ediyordu. Aşk yüzünden böyle davranmadığını biliyordum. Bizim dünyamızda aşk diye bir şey yoktu. Ben onun için bir maldan başka bir şey değildim ve o da oyuncağını geri istiyordu.

“Dianna. Söylediğim herhangi bir şeyi duydun mu?”

Başımı iki yana salladım, rol bile yapamadım. “Üzgünüm. Akşam yemeği sinirlerimi bozdu.”

“Anlıyorum,” dedi yürümeye devam ederken.

Ayaklarım taş patikada sessizce ilerliyor, elbisem her adımda ayak bileklerimin etrafında uçuşuyordu. “Daha mutlu görünüyorsun.”

Kısık bir sesle homurdanırken sesinde zorlama bir tedirginlik vardı. “Yemekte mi? Nasıl yani?”

Ona bakarken neredeyse sendeliyordum, erkeksi güzelliği nefesimi kesiyordu. Ay ışığı yüz hatlarını gümüşe boyuyor ve gözlerini parlatıyordu. Gücü adeta etrafımızdaki havada görülebiliyor, beni kuşatıyordu. Bunu neredeyse fiziksel bir okşama gibi hissediyordum ve o anda kendimi güvende hissediyordum. O kadar yabancı bir duyguydu ki sesimi tekrar bulmam biraz zaman aldı. “Hayır, üzgünüm, yemekte değil. Sadece genel olarak düşünüyordum. Daha çok gülümsüyorsun. Seninle ilk tanıştığımda böyle değildin. Tabii ben de seni öldürmeye çalışıyordum.”

“Evet, şey, bu doğru.”

“Ayrıca eskisi kadar paspal ve yabani görünmüyorsun. Saç kesiminle üzerine gerçekten oturan kıyafetlerin görünüşünü büyük ölçüde iyileştirdi.”

Bakışları bana döndüğünde kaşları çatılmıştı. “Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor? Eğer öyleyse, bu kesinlikle korkunç.”

“Hayır, sadece tabiri caizse kabuğundan çıkmaya başladığını söylüyorum.”

“Ah,” dedi gezintimize devam ederken. “Sanırım senin yanında bu şekilde olmak daha kolay. Bana başka seçenek bırakmıyorsun.”

Omzumu omzuna vurdum, hafifçe vuruşum onu hareket dahi ettirmedi. “Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?”

“Sanırım.” Duraksadığında düşündüğünü anladım. Düşündüğü ya da hissettiği şeyin ardındaki sözcükleri biçimlendirmeye çalışırken takındığı tavra alışmıştım. “Benim dünyamda, benim dilimde bir deyiş var. Sizin dilinize tam olarak çevrilemiyor ama kireçlenmek anlamına geliyor. Benden ve babamdan önceki tanrılar, yaşamlarında duyguların dağıldığı belli bir noktaya ulaşabiliyorlardı. Bu genellikle sizin travmatik bir olay olarak gördüğünüz şeylerden sonra olurdu. Kendilerine ait bir parçayı kaybederler ve duygularıyla bağları kopar, kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamaz hâle gelirlerdi. Sanki içimizdeki ışık sönmüş ve taş dönmüşüz gibi.”

Durduğumda bana doğru döndü. “Taş mı? Gerçek taş gibi mi?”

Başıyla onayladı, çenesindeki kaslar gerilmişti. “Ne zaman olacağını kestirmek imkânsız. Her zaman büyük bir kayıptan kaynaklandığını düşünmüşümdür. Evrendeki her şeyden daha çok değer verdikleri bir şeyin kaybı. Annemin vefatından sonra babamın taş

kesileceğinden korktum. İşaretler vardı ama öyle olmadı. Bir parçam bana olan şeyin de bu olmasından korkuyor.” Ayaklarına bakarken vücudundaki çizgilere yansıyan acıyı görebiliyordum. Bu iyiye işaretti ama neredeyse üç aydır onunla birlikteydim. Kimseye göstermediği bazı yönleri olduğunu biliyordum.

Eskiden ne kadar seksi olduğunu görmüştüm fakat onunla tanıştığımdan beri fiziksel zevke hiç ilgi duymuyor gibiydi. Sık sık aynı yatağı paylaşıyorduk ancak bu durum hiçbir zaman samimi olmamıştı. Elleri hiç üstümde gezinmemiş ya da gecenin bir yarısı rahatlamak için bana sürtünmemişti. Bana sürtünse bile ellerini kendine saklıyordu.

Yanımda uyumasının ona yardımcı olduğunu biliyordum. Bazen hareket eder, bir rüyanın içinde kaybolmuş gibi titrerdi. Ter içinde uyanır, bana bakar ve tekrar uyurdu. Kâbuslar konusunda onu hiç zorlamıyordum, bana anlatmak isterse anlatacağını varsayıyordum. Bunu ona itiraf etmesem de onun yanımda uyumak bana da yardımcı oluyordu. Yanında birinin olması güzeldi. Kendimi eskisi kadar yalnız hissetmiyordum.

Uzanıp elimi omzuna koydum, onu bunaltmamak için dokunuşum hafifti. “Söz veriyorum taşa dönüşmene izin vermeyeceğim.” Güven verici bir şekilde gülümsedim.

Gözleri yüzümde dans etti. “Seninle uzun süre birlikte olabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla saldırgan ve müdahalecisin.”

Bu kez omzuna hafifçe zıplamasına neden olacak ama canını acıtmayacak kadar güçlü bir darbe indirdim. Dudaklarında bir gülümseme oluşurken, bunu daha çok beni kızdırmak için söylediğini biliyordum. “Ayrıca çok da zorbasın.”

Ona bir kez daha vurdum ama o bir adım geri çekildi. Benimle oynuyordu. Bu Liam’ı seviyordum. Benimleyken, kral olmasını isteyen diğerlerinden uzaktayken farklıydı. Normal sayılırdı.

“Eh, sen de korkunç değilsin.” Omuz silkerek bir kez daha ona baktım. “Bazen.”

“Bunu kabul ediyorum.”

Tekrar yürümeye başladık, yürürken yüzlerimizde aynı gülümseme vardı. Kafamı kaldırdığımda bahçeye ulaştığımızı fark ettim. Drake’in bu bahçeyi ne kadar çok sevdiğini unutmuştum. Yıllar boyunca sık sık bahsetmişti. Aslında hikâyesi çok mutlu değildi. Herkesin bir başkasını sevebileceği kadar sevdiği bir kadın tasarlamıştı

bu bahçeyi. Kadın başka birini seçmişti ve bu onu çok üzmüştü. Ancak bahçeyi kadın inşa etmiş olsa da Drake korumuş ve bakımını yapmıştı. Onun bakımıyla, olabileceklerin bir anıtı hâline gelmişti.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Liam. Girişi çevreleyen, ellerinde büyük kâseler tutan iki kadın heykelinin arasında duruyorduk. Yukarı bakarken ellerimi Liam’ın ceketinin içine soktum.

“Bir bahçe. Rashearim’de bunlardan yok muydu?” diye sordum ona dönüp bakarak. Yüzü buz kesmişti. Bir bahçe için... kızmış mıydı?

“Burası bahçe mi? Korkunç görünüyor,” dedi, yüzü tiksintiyle buruşmuştu.

“Liam, daha içeri bile girmedin,” dedim iç çekerek bahçeye girmeden önce. Arkamdan geleceğini biliyordum. Her zaman gelirdi.

Yol açılıp sağa ve sola ayrılıyor, sık, muhteşem çiçekler yürüyüş yollarını kaplıyordu. Küçük ışıklar bitkilerin üzerine ıslıl ıslıl bir parlaltı yayıyor, derin gölgeler oluşturunuyordu. Yanından geçtiğimiz her şey Liam’ın dudaklarını bükse de kesinlikle çok güzel görünüyordu. Akan tatlı suyun sesiyle kokusu beni merkeze doğru çekiyordu. Drake’i tanıyorsam burada bir çeşmesi olmalıydı ve ben de onu görmek istiyordum.

“Bitkileri bile rezalet,” dedi uzanıp mor çiçeklere dokunurken.

“Neden onlarla ilgili her şeyi rahatsız edici buluyorsun? Sanki kavga çıkarmak istiyorsun.”

Elini çekti ve dönüp bana bakmadan önce pantolonuna sürttü. “Onlardan hoşlanmıyorum. Onları çevreleyen enerji bile rahatsız hissettiriyor. Bir şeyler ters geliyor.”

“Muhtemelen sen burada olduğun için gergindirler. Unutma, sen önemli birisin, Liam. Drake benim en eski arkadaşlarımdan biri ve ailesinin şu anda bize yardım ediyor.”

Ellerini ceplerine soktu. “Evet, bize yardım ediyorlar. Kaden’den korktukları ve ona ihanet ettiklerini öğrenirse ne olacağı düşünüldüğünde bu tuhaf görünüyor. Bu güçlü dostları bu riski almaya iten ne? Onlara güvenmiyorum ve senin de onlarla uzun süre yalnız kalmanı istemiyorum.”

Aniden durup elbisemin eteklerine takılınca neredeyse kendi ayaklarıma basıp düşüyordum. Eteğimi toplayıp ona döndüm. “Pardon? Bana kiminle birlikte olup olamayacağımı söyleyemezsin. Bu işler böyle yürümüyor, ayrıca benim üzerimde söz hakkın da yok. Ben senin malın değilim, tıpkı Kaden’in malı olmadığım gibi.”

“Bu mal olmakla ilgili değil.” Bana bakarken kaşlarını çatı. “Senin için endişeleniyorum.”

Sözleri beni hazırlıksız yakalarken hazırladığım iğneleyici yorum dudaklarımda öldü. Ne diyeceğimi bilememiştim ve bu benim için bir ilkti.

Bana bakarken Liam’ın bakışları yumuşadı. Artık sert değillerdi ya da öfke ve kızgınlıktan buğulanmamışlardı. Bakışları yüzümden göğsüme kaydığında yüz hatlarında acı dolu bir ifade belirdi, ardından arkasını döndü. Tavrındaki değişiklik karşısında kafam kaşmış bir hâlde bana diktiği süslü ipek elbiseyi kontrol ettim, üzerine bir şey döktüğümü düşündüm ama hiçbir şey yoktu.

“Benim için endişelenmene gerek yok. Bu kadar uzun süre hayatta kaldım.”

“Güç bela,” diye homurdandı, hâlâ bakışlarımdan kaçıyordu.

Homurdandım ve arkamı dönüp bahçenin derinliklerine doğru ilerledim.

“Ve hayır, onlar için endişelenmene gerek yok. Bir süredir yavaş yavaş Kaden’den ayrılmaya çalışıyorlar.”

“Peki Kaden şüphelenmiyor mu?”

Omuz silkdim. “Zarall’da Drake’i öldürürken beni izledi. En azından Drake’in görüntüsünü. Onun öldüğünü sanıyor.”

Liam’ın bakışları benimkilere kaydı. “Peki ya abisi? Kendine kral diyen adam? Kaden kaybettiği bir aile üyesi için intikam alınmasından korkmaz mı?”

“Sanırım onun saklandığını düşünüyor. Kimse göz göre göre Kaden’a karşı gelmez. Aptal değiller. Bu bir ölüm fermanı olurdu. Egona ve düşündüklerine rağmen Kaden güçlü, sağlam ve psikopat.”

Liam yine o alıştığım homurdanma sesini çıkardı. “Ondan korkmuyorum.”

Sıkıntıyla homurdanma sırası bendeydi. “Korkmalısın.”

Tekrar birbirimize ayak uydurduğumuzda, gecenin yaratıkları şarkılarıyla karanlığı doldururken iç çektim.

“Burada sevdiğin en az bir şey olmalı?”

“Yok.”

Burnumdan sesler çıkararak güldüm. “Tamam, sadece onlar hakkında güzel bir şey söyle. Malikâne,” dedim güzel yapıyı işaret ederek.

“Fazla kullanışsız.”

Dalga mı geçiyordu? Benimle eğleniyor muydu? Ağzımdan kaçan kahkaha onun içten bir şekilde gülümsemesine yol açtı. Hâlâ asık suratlı olsa da bu durumdan keyif alıyor gibiydi.

“Pekâlâ, kıyafetleri nasıl?”

“Çok kısıtlayıcı.”

“Ah, hadi ama. Hoşuna giden bir şeyler olmalı?”

Liam yüzünü yukarı kaldırıp düşünürken başını salladı. Ağzının kenarı sanki bir şey bulmak için çok uğraşıyormuş gibi yukarı doğru kalkmıştı. Ona başka bir soru sormaya hazırlanırken, “Buradaki dili seviyorum. Annemin diline en yakın olan şey bu,” dedi.

Annesine mi? Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Annesinden hiç bahsetmemişti ve şimdi düşününce, onu hiçbir anısında da görmemişim. Hatırladığım tek şey onun ölümünden bahsedilmesiydi. Babasının sözlerini ve Liam’ın o kan rüyasında ne kadar üzgün olduğunu hatırlıyordum ama bir aile olarak birlikte oldukları hiçbir anı görmemişim. Bunu engelleyecek kadar korkunç olabilir miydi? Sormaya korkuyordum, bir yanımda onun o nadir eğlenceli yanını tekrar saklamasını istemiyordu ama bana açılmıştı ve bunu boşa harcamayacaktım.

“Nasıl biriydi?”

Çenesindeki bir kas kasılmadan önce boğazı düğümlendi.

“Bu konuda konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değilsin. Eğlenceli akşam yemeğini tartışabiliriz.”

Oflarken bir yanı rahatlamış gibiydi. “Hayır, benimle ilgili zaten çok şey gördün ve biliyorsun. Bunu da sana anlatmamam için bir neden yok. Ve söylediğin gibi, belki de bunun hakkında konuşmak yardımcı olacaktır.” Kelimelerini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Hatırladığım kadarıyla nazik ve tatlı biriydi. Ben doğduktan sonra hastalanmış. İlk başta bunu göremeyecek kadar küçüktüm ama büyüdükçe değişiklikleri fark ettim. O bir savaşçıymış, eski bir tanrının yönetimi altında bir gökselmiş ama bana hamileyken içindeki ışık sönmeye başlamış. Kılıç kaldıramayacak kadar güçsüzleşince Konsey’e katılmış. Tanrıların doğmasıyla ilgili sorun da bu. Fetüs gelişirken anneden çok fazla enerji ve güç istiyor. Risk çok büyük. Bu yüzden sadece ben varım.”

“Liam.” Tekrar üzgün olduğumu söylemek istemedim çünkü buna ihtiyacı yoktu. Başka bir şeye ihtiyacı vardı. “Ona olanlar senin suçun değil.”

Gözleri benimkilerle buluştu ve taşıdığı üzüntü yükünün hafiflediğini gördüm. “Değil mi?”

“Hayır. Eğer bu biliniyorsa, o zaman riskleri biliyordu ve yine de hamile kaldı. Ayrıca ben ne düşünüyorum, biliyor musun? Ben-
ce babanı ve seni o kadar çok seviyordu ki umurunda bile olmadı. Pişman olmadığına dair dünyadaki tüm paraya bahse girerim. Bir ailenin sevgisi her şeyden daha güçlüdür, inan bana.”

Bir an hiçbir şey söylemediğinde yürümeyi bıraktığımızı fark ettim. Sözlerimin doğruluğunu tartar gibi bana baktı. Sanırım bir parçası bunun kendi hatası olmadığını duymak için yanıp tutuşuyordu.

“Beni şaşırtıyorsun, Dianna.”

“Bunu daha önce de söylemiştin.”

Başını salladı ve gece yürüyüşümüze devam ederken yolu gösterdi. “Ebeveynlerine ne oldu? Ben az önce ruhumu açtığıma göre, seninkileri de bilmek isterim.”

“Pekâlâ, madem adil olan bu,” diye gönülsüzce şaka yaptım. “Özetlemek gerekirse, annem ve babam şifacıydı. O zamanlar tıp olarak kabul edilen şeyle başkalarına yardım etmeyi seviyorlardı. Rashearim’in parçaları düştüğünde, bu bir vebayı tetikledi. Hastalık onları da tüketene kadar başkalarına yardım etmeye devam ettiler. O zamandan beri Gabby ve ben varız. Her zaman birbirimize göz kulak olduk.”

“Ailenizden başka kimse var mıydı? Size yardım edebilecek insanlar?”

Başımı iki yana salladım ve bir an için yere baktım. “Hayır, yoktu. Karnımızı doyurdum ve erzak topladım.” Liam’ın yüz ifadesi değişmedi ve sabırla devam etmemi bekledi. “Hemen hemen bir hırsız sayılırdım. Bununla gurur duymuyorum ama ailem için yapmam gerekeni yaptım. Her zaman yaptım ve yapmaya da devam edeceğim.”

“Bu mantıklı görünüyor. İnsanlar kriz zamanlarında gerekli olduğunu düşündükleri şeyleri yapmaya eğilimlidirler.”

Liam’ın beni azarlamasını bekliyordum ama yapmadığında biraz şaşırmıştım. Yüz ifademi görüp gülümsedi. “Haklı ya da doğru olduğunu söylemiyorum ama hiçbir seçeneğin kalmayana kadar gerçekte kim olduğunu bilemezsin. Hepsi bu.” Omuz silkip bana baktı. “Ayrıca, hiç şaşırmadım. Ne de olsa benden çalmaya yeltenip başaramamıştın.”

“Çok ukalasın.” O sırtırken koluna hafifçe vurdum.

Farkında olmadan suyun sesini takip ediyordum ve patika, rüya gibi bahçenin merkezine çıktığında durduk. Fıskiye'nin ortasında taş heykeller yükseliyordu, ellerinde çeşitli kaplar tutan birkaç kişi vardı ve onlardan aşağıdaki havuza su akıyordu. Küçük ışıklar ay ışığının gümüşüne yumuşak bir altın parıltısı katarken neredeyse parlıyordu. Nefes kesiciydi.

“Annemin Rashearim’de bir bahçesi vardı.” Liam’ın sözleri beni şaşırttı ve onun hakkında daha fazla şey duymak için dönüp ona baktım. “Babam onun için en güzel sanat eserleriyle bitkilerden oluşan özenli bir labirent hazırlamıştı. Büyüleyiciydi ve bundan çok daha iyiydi. O öldükten sonra hiç kullanmadık. Babam onu çürümeye terk etti. Sanırım onu tekrar ziyaret etmek ya da görmek canını çok yakıyordu.”

“Üzgünüm.”

Sanki bu ona acı vermiyormuş gibi omuz silkti. “Üzgün olman için bir neden yok.”

İleriye doğru bir adım attı ve hafifçe eğilerek kıvrımlı, sarmaşıklarla dolu kemerin altından geçti. Arkasından giderken adımlarım çok hafifti. Ay ışığıyla aydınlanmış çeşmenin kenarına oturup ayaklarımı dinlendirdim. Bu dünyadan olsam da olmasam da topuklu ayakkabılar bir süre sonra hâlâ acıtıyordu.

Liam oturmadı. Onun yerine büyük çiçekli çalılardan birine doğru yürüyüp parmaklarını narin yaprakların üzerinde gezdirdi. Muhteşem sarı bir zambak kopardı ve yavaşça sapından tutarak döndürdü. Kudretli Dünya Yok Edici’nin böylesine küçük ve kırılgan bir çiçeği tutması görülmeye değer bir manzaraydı.

“İsmimi nereden aldığımı biliyor musun?”

Biraz daha doğruldum, üzerimdeki ceketi düzeltip cekete sinen kokusunun tadını çıkardım. “Ne? Samkiel mi?”

Bana bakmadı, gözleri çiçeğe odaklanmıştı. “Hayır, bu isim bana doğduğumda verildi. Yine de hoşuma gitmeyecek kadar çok kan ve ölüm içeriyor. Yüzyıllar boyunca pişmanlık duyduğum pek çok şey yaptım. Kaybettiğim o kadar çok şey var ki.” Sonunda gözlerini benimkilere kenetleyerek döndü. “Kaybettiğim insanlar.”

Yüz hatlarında nefret etmeye başladığım o kasvetli ifade belirdi. Bu her seferinde o güzel gözlerin ardında saklanan kederin habercisi oluyordu. Ben de en iyi yaptığım şeyi yapıp onu kızdırdım.

“Liam’ı mı kastediyorsun? Evet, bu kadar sade bir ismi nasıl seçtiğini merak etmiştim.”

“Komik.” Burun deliklerinden bir nefes kaçtı, omuzları bir an için yükseldi ve bu gece bir kahkahaya en fazla bu kadar yaklaşabileceğimi düşündüm. “Bizim dünyamızda bunun güzelliğini gölgede bırakan bir çiçek vardı. Dokunduğunda yaprakları boyunca dalgalar hâlinde hareket eden sarı ve mavi halkaları olurdu. Buna *Orneliamus* ya da kısaca *Liam* denirdi. Annemin en sevdiği çiçektir, güç ve koruyuculuğun sembolüydü. Her iklime uyum sağlayabilirlerdi, o kadar sağlamlardı ki öldürmek neredeyse imkânsızdı. Onları yok etmek için gezegenin ölmesi gerekmişti.”

Gözleri benimkilere kaydıktan sonra bana doğru yaklaşıp yanıma oturdu. Çiçeğin sapını bana doğru uzattı. Çiçeği almak için uzanırken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Bana küçük bir gülümseme verdikten sonra dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini önünde birleştirdi. “Ben de öyle olmak istedim.”

Liam bana bir çiçek vermişti. Lanet olası basit bir çiçektir ve dünyam altüst olmuştu. İlk defa bir erkek bana çiçek veriyordu. Takıntı hâline getirdiğim en aptalca şeydi ama bu küçücük sarı bitki birdenbire benim için dünyalara bedel olmuştu. Elimdeki çiçeğe bakarken midemin altüst olmasından nefret ediyordum. Gabby çiçek alırdı, ben değil, ben hiç almazdım.

“Büyük ve güçlü Her Şeyin Kralı’nın adı bir çiçekten geliyor. Ne kadar ironik.”

Bana sırtınca nefesim kesildi. Küçük ışıkların ve ayın parıltısı yüz hatlarına gölge düşürürken, kesinlikle ve acı verici bir şekilde muhteşemdi.

“Ben bu kadar çok şey anlatıyorum ve sen zekice bir espri yapmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Canımı yakıyorsun.”

Burnumu kıvırdım ve çiçeğimle ona zarar verecek kadar sert değil ama onu kızdıracak kadar muzipçe vurdum. “Eminim öyledir, Bay Yenilmez.”

“Benim çok fazla ismim var ama senin çok az. Bu durumu düzelteceğim.”

“Bana bir daha solucan demediğin sürece istediğin kadar isim bulabilirsin.”

Yüz ifadesi yumuşarken dudağının kenarı kıvrıldı. “Söylediğim her şeyi gerçekten hatırlıyorsun, değil mi?”

“Sadece gerçekten korkunç olanları.”

“Bunu da düzeltereğim.”

Yüzümün kızardığını hissettim ve arkamı dönüp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Söylediği şeyleri kastetmiyordu, sözlerinin bende nasıl bir etki bıraktığını anlamıyordu. Ancak sözleri ve onları söyleme biçimi yanlış yerlerimi sızlatıyordu. “Birden beşe kadar bir ölçekte, hepimizin ölme olasılığı ne kadar?”

“Sıfır. Kitabın kendisi bile yok. Kim ne iddia ederse etsin.”

“Tamam ama diyelim ki var. Ölçeklendirecek olursak.”

Omuz silkti, kaşlarını çatarak dudaklarını sıkı. “Belki bir. Eğer kitap bir şekilde halkımın asla ele geçiremediği gerçek bir kalıntıysa, o zaman biraz durup korkabiliriz ama bu olasılık en iyi ihtimalle son derece düşük. Azrael, Rashearim’den hiç çıkamadı ve yaptığı her şey gezegen yok edildiğinde onunla birlikte öldü.”

Neşeli bir melodi havayı doldurarak konuşmamızı böldü. Liam da ben de şatoya doğru döndük. Rahatsız edici derecede yüksek değildi ama net bir şekilde duyabiliyorduk.

“Bu da ne?” diye sordu Liam, dudağı tiksintiyle yukarı doğru kıvrılırken.

“Müzik.”

Başını bana doğru çevirdi. “Farkındayım ama neden?”

O da benim gibi nedenini anlamamıştı. Omuz silkerek yanından geçip malikâneye doğru baktım. “Bilmiyorum. Drake olmalı. Muhtemelen uyanan misafirler için bir şeyler çalışıyorlardır.”

“Endişeli misin?”

Liam’a odaklandığımda onun dikkatle bana baktığını gördüm. Kaşlarımı kaldırdım. “Müzik konusunda mı?”

“Ölüm konusunda.”

Sorusu bana tuhaf gelmişti. Sadece sorduğu şey değil, bunu söylerken bana bakış şekli de tuhaftı. Başımı iki yana salladım, saç dalgalarım yanaklarımı gıdıklıyordu. “Hayır. Kız kardeşimin ölümü konusunda? Evet.”

Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi yüzüne o soğuk ifade geri döndü. “Başkaları için bu kadar endişeleniyorsun ama kendin için endişelenmiyorsun. Neden?”

Ben gülümsedim ama o gülümsemedi. “Endişelenmemem mi gerekiyor? Yani her zaman çıkıp savaşağımı düşünmüşümdür, anlıyor musun? Ben böyle görüyorum. Peki ya Gabby? Hayatı,

kariyeri ve erkek arkadaşı olan o. Bende bunların hiçbirisi yok. O yüzden kendim için endişelenmiyorum. Neredeyse her şeye dayanabilirim. Gabby öyle değil.”

Hiçbir şey söylemeden, sanki ona hakaret etmişim gibi bana bakmaya devam etti.

“Ne?” diye sordum. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Beklediğim gibi biri değilsin.”

“Bu da ne demek? Ig’Morruthenlerin duyguları yok mu?”

“Benim karşılaştıklarımın yok.”

“Ah, öyle mi? Onlar nasıldı?”

“Güçlü, tehlikeli, vahşi. Ayrıca senin kadar sinir bozucu değillerdi.” Bu sözler ona, onu zar zor hareket ettiren bir dürtme kazandırdı ve yine de sanki daha fazlası olmuş gibi davranarak kolunu ovuştururken bana baktı. O saçma şekilde mükemmel yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Ama aynı derecede saldırgan.”

Konudan konuya rahatça geçerek konuşmaya devam ettik, bazıları ağır, bazıları hafifti ama artık Kaden’den ya da kitaptan bahsetmiyorduk. Zaman geçiyordu fakat onunla birlikteyken hiçbir anlamı yoktu ve bu beni dehşete düşürüyordu.

BÖLÜM

33

LIAM

Elini yüzünün altına koymuş, yanağını hafifçe yukarı doğru itiyordu ve uyku onu ele geçirirken kalp atışları yavaşlamıştı. Yüzü bana dönük yatarken saçlarının birkaç koyu dalgalı tutamı yüzünün yarısını kaplıyordu. Uyurken bile nasıl bu kadar zarif görünebiliyordu? Kolumu yastığın altında dikkatlice ayarlayarak hareket ettiğimde, yatağının başucuna koyduğu küçük su bardağındaki sarı çiçeği fark ettim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Çok küçük bir şeydi ama yine de sanki bir anlamı varmış gibi saklamıştı. Bilinmeyen bir his içime işledi ve çiçeği aldığım yeri düşündüm, ona daha da iyi olan binlercesini bulabileceğimi biliyordum.

"Dünya böyle yok olacak."

Kelimeler bilinçaltımda yankılanırken gözlerimi sıkıca kapattım. Dianna'nın endişelenmemesi ve gerçekten uyuyup kalması için uyuyormuş gibi yapmıştım. Huzursuz ve sinirliydim, kanı, ateşi, ilahileri yeniden yaşama riskini alamayacak kadar hassastım. Nasıl hissettiğimi tam olarak tarif edecek kelimeler yoktu ama uyuyamayacağımı biliyordum.

"Dünya böyle yok olacak."

O lanet olası rüya, uyanık olduğum saatlerde sürekli dadanıyordu. Rüyanın dehşeti, Dianna'ya karşı hissettiğim kafa karıştırıcı duygularla iç içe geçmiş, duygusal karmaşamı daha da arttırmıştı. İçimi çekerek sırtüstü döndüm ve korkunç bir şekilde tasarlanmış tavana baktım. Parmaklarım dans ediyor, göğsümün üstünde geziniyordu. Hayır, onu o şekilde göremezdim, buna müsaade edemezdim. Rüyadan sonra kendime mesafe koyacağımı, profesyonel davranacağımı söylemiştim.

Başımı ona doğru çevirip huzur içinde uyumasını izledim. On-
dan uzak kalabileceğimi düşünerek aptallık ettiğimi biliyordum.

Drake ona sarıldığında göğsüm sıkışmıştı. Sonra odadaki koridorda giyinirken ondaki o değişimi hissetmiştim. Hafifti ama oradaydı, küçük bir tutam acıyla üzüntü gibiydi. Onun sıkıntısını ve Drake'in elini onun üzerinde gördüğümde, ölümünü yavaş ve acı verici hâle getireceğimi biliyordum.

O anda neredeyse Drake'i parçalara ayıracaktım ama o beni sakinleştirmişti. Dianna sadece varlığıyla bile bunu oldukça sık yapıyordu. Evde gördüğüm yaratıklara hiç benzemiyordu, en ufak bir benzerliği bile yoktu. Kız kardeşi kadar şefkatli olmadığını iddia ediyordu ama öyleydi. O ses bir kez daha süzülene kadar orada yatıp onun uyumasını izledim. Yataktan kalktım, yattığım yere koyduğum yastığa uzanıp kıvrılmasını izledim. Yerleştiğine ve uyanmayacağına emin olduktan sonra sessizce odadan çıktım.

Koridorun yarısına kadar inen bir kapı aralığına yaslandığı yerden, "Bu işte iyisin," dedi Drake. "Kadınların odalarından gizlice çıkma konusunda çok pratik yaptın sanırım?"

Kapıyı arkamdan dikkatlice kapatırken gözlerim kısıldı.

"Küçük randevunuzdan sonra gece eğlencesi nasıldı? Bahçeyi sevdin mi? Biliyor musun, orada onu becermeye karar verirsen bizim bile duyamayacağımız kadar uzak noktalar var."

Ona doğru yürürken doğruldu ama hâlâ ondan uzundum. Aşağıya, ona sert bir bakış attım. Parmaklarımdaki gümüş yüzükler titreşiyor, bir silah çağırmam için sabırsızlanıyordu. Onu sadece birkaç saniyede yok edebilir, geride sadece kül bırakabilirdim. Elim durduran tek şey, birkaç adım ötede uyuyan kadının beni asla affetmeyeceğini bilmemdi.

"Bundan daha küçük şeyler için adam öldürdüm. O yüzden hata yapma, eğer sana değer vermeseydi, benimle konuşma şeklin yüzünden bedenini küle çevirirdim."

Drake gülümsedi. Yavaş ve tembel bir gülümsemeydi, tehdidimi komik bulduğunu, gözünün korkmadığını belli ediyordu.

"Burada ne arıyorsun, Drake? Ne istiyorsun?"

Başıyla tavanı işaret etti. "Ethan seni çalışma odasında görmek istiyor. Hadi gel."

Hiçbir şey söylemeden onu geniş bir girişe kadar takip ettim. Birkaç ağır, aşırı süslü bank ve küçük masa, sık bitkilerle çevrili gruplar hâlinde sıralanmıştı. Vampir bir çift derin bir sohbete dalmıştı ama biz yanlarından geçerken sustular. Oturdukları yerde

doğrulup gözlerini kocaman açtılar. Biz odanın öbür ucuna geçene kadar bir şey söylemediler ama ben yine de fısıltıları duydum.

Dünya Yok Edici.

Mermer basamakları çıkmaya başladığımızda başımı iki yana salladım ve bu ismi duyduğum her seferinde aklıma gelen görüntülerden kurtuldum. Merdivenlerin tepesine çıktığımızda etrafa bakındım. Bu alan malikânenin geri kalanıyla pek uyumlu görünmüyordu. Duvarlara asılmış tabloları incelerken gözlerimi kısıtım. Görünüşe göre bunlar onlarca yıl öncesine ait atalarının portreleriydi. Diğer misafirler uyanmaya başladığında alt kattaki kıpırdanmaları duydum. Burada yirmi beş kalp atışı saymıştım ama kırk bir Ötediyar vampirinin özünü hissedebiliyordum.

“Burada oldukça fazla sayıda misafiriniz var.”

“Evet, abimin yönetimi altında olan ve Kaden’in gazabından korkanlar burada bizimle kendilerini daha güvende hissediyorlar, bu yüzden Ethan küçük ve mütevazı malikânemizin kapılarını açtı.”

Dianna’nın iğneleyici yorumlarının beni rahatsız etmediğini fark etmiştim ama neredeyse her konuştuğunda Drake’in dilini koparacakmışım gibi geliyordu.

Drake bir dizi büyük oniks kapının önünde durdu. Sürüngen kafasına benzeyen bir şey cilalı taşa oyulmuştu, yaratığın hatları Drake’in kavrayıp çevirdiği kollara doğru kıvrılıyordu. Kolunu sallayarak ve alaycı bir selam vererek beni geniş odaya davet etti.

Birkaç rahat görünümlü kanepeyle sandalye küçük gruplar hâlinde düzenlenmişti. Her duvar ikinci kata kadar yükselen kitap raflarıyla kaplıydı. Arka tarafta, korkulukları altınla süslenmiş spiral bir merdiven vardı.

Ethan bana doğru bakarken odanın ortasındaki sandalyede bir ateş yandı. “Sigara içiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Sanırım keyfine bile içmiyorsun?”

Yüzyıllar önce Logan, Vincent, Cameron ve ben eğitimden kaçıp eğlence olarak gördüğümüz yasadışı ilaçlar kullanırdık. Bunlar benim ve diğerlerinin üzerindeki baskıyı azaltan hafif ilaçlardı.

“Artık hayır.”

Drake kıs kıs güldü. “Tüm o düşmanca tavırlarının altında kötü bir çocuk olduğunu biliyordum. Yoksa Dianna neden sana ilgi duy-
sun ki?”

“Bana ilgi duymuyor. Bana yardım ediyor,” diye öfkeli bir bakış atarak düzelttim onu. Ethan’la aramıza girerek yanımdan geçerken sırtışı daha da büyüdü. Abisine karşı korumacıydı ve bir gölge gibi onun yanında duruyordu. Aynı zamanda Dianna’ya karşı da oldukça korumacıydı. Yine de Dianna söz konusu olduğunda niyetinin çok farklı olduğunu tahmin ediyordum. Onun yanındayken kokusu büyük ölçüde değişiyor, açıklayamadığım bazı duygular hissetmem neden oluyordu.

Drake, kardeşinin yanındaki masanın üzerinde duran kahverengi silindirik bir nesneye uzandı ve küçük gümüş bir kutuya hafifçe vurdu. Kahverengi silindirin ucunu yakıp diğer ucundan üflerken bir alev patladı ve duman yüzünü kapladı.

“Puro. Adı bu,” dedi Ethan beni dikkatle izleyerek.

“Zihin okuma avantajlı bir yöntemdir. Yeteneği ve becerisi olan birinin bunu geliştirmesi zaman alır,” dedim gözlerimi ona dikerek.

Drake kıkırdarken dudaklarından küçük bir duman püskürdü. Ethan omuz silkmekle yetindi. “Ah, evet. Olabilir. Şanslısın ki benim dünyamda sadece çok az kişi buna sahip. Bu babamın bize aktardığı pek çok yetenekten biri ama bizim yeteneğimiz Alistair’inki kadar güçlü değil. Düşündüğün şeylerin ifadelerini, parıltılarını yakalayabilirim ama hiçbirisi onun yetenekleri kadar etkili değil. Alistair son gerçek zihin bükücüydü ve Dianna onu küle çevirdi.”

“Beni bu yüzden mi buraya çağırdın? Zaten bildiğim konular hakkında boş boş konuşmak için mi?”

Kısık sesle kıkırdadı. “Evet, aslında seni daha erken bekliyordum. Drake bana senin ve Dianna’nın bahçelerin keyfini çıkardığınızı söyledi.”

Drake’in yüzünde kedi gibi bir sırtış belirdi. Sandığımdan daha fazla gölge gibi görünüyordu. Belli ki burada olan her şeyi takip ediyordu ve bunu o kadar iyi yapıyordu ki Dianna ve ben bu akşam erken saatlerde ayrıldığımızda onu hissetmemiştim.

Öfkem kabarırken ellerimin terlediğini hissettim. “Sen de kardeşin gibi kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Ne yaptığının ya da nereye gittiğimin seni ilgilendirdiği varsayımına kapıldığın için üzgünüm.”

Ethan akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Koyu renkli ahşap masaya doğru ilerlerken yırtıcı yürüyüşü, modern vampirin doğrudan hatırladığım dört ayaklı canavarlardan evrimleştiğinin kanıtıydı.

Kedigil ve sürüngen karışımıydılar, sessiz ve sinsiydiler. Mükemmel bir avcıydılar, atalarımın küçümsediği türdendiler.

“Bize olan nefretin değişmemiş, farkındasıdır. Biz de senin burada olmandan pek hoşlanmıyoruz,” dedi Ethan, belli ki yine zihnimi okumuştı.

“Kim olursanız olun, bu rahatsız edici ve kabalığın ötesinde bir davranış.”

Ethan sırttı. “Özür dilerim, majesteleri. Sadece zaman çok önemli ve böylesi çok daha makul.” Purosunu masanın üzerindeki küçük bir cam tabağa koyup beni yanına çağırdı. Sessizce ilerledim, o küçük bir ışık yakıp birkaç sayfayı ve üzerinde noktalar olan büyük bir haritayı aydınlatırken yanında durdum.

“Drake, o bizi yakalamadan önce Kaden’in ininden birkaç eşya aşırmaı başardı.”

Gözlerim önümdeki haritayı tararken bir kez başımı salladım. “Yani Dianna’nın bana bahsettiği toplantılara gelmemenin nedenlerinden biri de bu muydu?”

“Evet, onlardan biri. Diğer de güç hırsının yarattığı tehlikenin sizden duyduğumuz korkunun çok ötesinde olmasıydı.”

“Bir sorum var. Belli ki Drake ölmemiş. Kaden onun ölümünü nasıl gördü? Dianna bu illüzyonda nasıl bir rol oynadı?”

Ethan bir kez başını salladı. “Evet. Bu, son toplantıya gelmediğimizi öğrendikten sonra kurdukları bir oyundu. Kaden yine gelmediğim için misilleme olarak kardeşimin kellesini istedi. Dianna onu öldüremezdi, bu yüzden bir plan yaptılar. Kardeşim birkaç cadı arasında *popülerdi* ve onlar da memnuniyetle bir gizleme büyüü hazırladılar. Ölümü gerçek gibi göründü ama değildi. Evimizi koruyan da aynı tür bir büyü.”

“İlginç.”

“Daha önce yemekte sana sorduğum şey konusunda ciddiye dim. Bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Ah, evet. Drake ve Dianna rahat rahat konuşurken yönelttiği soruydu. Yanlarındaki farklı telepatik konuşmadan tamamen habersizlerdi.

Dudağım tiksintiyle kıvrıldı. “Seninle kanımı paylaşmayacağım.”

“Sana kan anlaşması yaptıklarını söylemişim,” dedi Drake arkamdan.

Omuzlarım gerildi ama Ethan’a odaklanmaya devam ettim.

Bunu ona Dianna mı söylemişti? Eğer öyleyse, bu beni neden huzursuz etmişti? Onunla başka ne paylaşmıştı? Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve uyandırdığı duyguları görmezden gelmeye çalıştım.

“Eğer bunu yaparsam, bu Dianna’nın iyiliği için olur, senin değil. Benim bağılılığım masumlara ve sen masumlardan besleniyorsun. Yaptığınız şey yasak ama Dianna sizin onun dostu olduğunuza inanıyor. Haklı olduğunu kanıtlayın, ben de sizi bağışlayayım.”

Ethan başını iki yana sallarken yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. “Pekâlâ. Söylenmesi ya da imzalanması gereken bir tür tanrısal bağ ya da yemin var mı?”

“Yok.”

Ethan kaşlarını çattı. “Eğer yoksa, sözünü tutacağını nereden bileceğim?”

Başımı arkaya eğip tavana baktım, kendimi bir kez daha birine açıklamam gerektiği için hüsrana uğramıştım. Sabrım tükenmişti, bakışlarına karşılık verip anlayacağını umduğum kelimelerle ona durumu açıkladım. “Çok sevdiğin bu malikâneye bir telefonla baskın yaptırıp el koydurabilirim. Sonuç olarak sen ve buradaki her varlık yakalanır. Dilediğin eşyayı alabilirim. Ama Dianna’ya söz verdiğim için bunların hiçbirini yapmayacağım. İşte size güvence ve yapmaya hazır olduğum tek anlaşma bu.”

Ethan’ın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. “Pekâlâ. Anlaştık o zaman.” Konuşmadan önce Drake’e baktı. “O kız nadir bulunan bir şey, bu kesin. Kaden onu tamamen nefret ve korku dolu bir yaratığa dönüştürmek için ne yaparsa yapsın, dağılmadı. Sebebi onun kalbi. Ölümlü bir kalp olabilir ama karşılaştığı her şeyden daha güçlü. Bizim gibi beslenebilir, sevişebilir ve nefes alabilir ama bizden biri değil. Sanırım bunu derinlerde bir yerde sen de biliyorsun. O farklı.”

Biliyordum. Bunu defalarca kanıtlamıştı ama onun hakkında bu iki vampirle konuşmayacaktım.

“Devam etmeden önce bir sorum var,” dedi Ethan ben cevap vermeyince.

Yüzüne bakarken ses tonuma kızgınlık karışmıştı. “Ne?”

“Kalmak gibi bir niyetin yok, doğru mu?”

Soru kafamı karıştırmıştı ama cevap vermekte bir sakınca görmemişim. Bu bir sır değildi sonuçta. “Hayır, bu iş biter bitmez evimden geriye kalanlara döneceğim.”

“Sana söylemiştim,” dedi Drake, daha önce alaycı olan ifadesi şimdi sert ve soğuktu. Purosundan çıkan kor, gözlerinde yanan turuncu parıltıyla uyum sağlayarak gerçek doğasını ortaya koyuyordu.

Ethan'ın sesi tüm neşesini yitirmiş, ölüm ve yıkım olasılığını tartışırken bile duymadığım kadar ciddi bir tona bürünmüştü. “O hâlde sana bir tavsiye, Dünya Yok Edici. Onun kafasını güzel sözlerle doldurma. Ona güzel elbiseler yapma. Onu gece yarısı bahçede gezintiye çıkarma ya da ona ellerinle topladığın çiçekler verme. Kaden onu kontrol altında tutmak için yıllarca artıklarıyla besledi. O bir kadın, ne derse desin aşkı arzulayan biri. Eğer onunla kalmak ya da birlikte olmak gibi bir niyetin yoksa, ona kur yapma ve sana değer vermesini sağlama. Onu yakalamak gibi bir niyetin yoksa, düşmesine neden olan kişi de sen olma.”

Drake'i bahçede nasıl fark etmediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Onu hissetmemiştim bile. Öfkem şiddetlenirken masanın üzerindeki lamba titredi. Gözlerimi kıstım, sesim öfkeyle doldu. “Ona âşık olmadığına emin misin?”

Drake'in kahkahası odada yankılanarak daha da sinirimi bozdu. Ethan sol elini kaldırırken yüz ifadesi hiç değişmedi. Dhihsin Ritüeli'ni simgeleyen karmaşık tasarım parmağını süslüyordu. “Unuttuysan söyleyeyim, mutlu bir evliliğim var.” Devam ederken elini indirdi. “Ona borçluyuz ve onun için en iyisini istiyoruz diyelim. Şimdiye kadar çektiğinden daha fazla acı çektiğini görmek istemiyoruz.”

“Pekâlâ,” dedim.

Elimi odanın ortasına doğru uzattım. Tenim gümüşle aydınlandı, bacaklarım, göğsüm, kollarım ve gözlerimin altında kalın çizgiler oluştu. Ben kadim çağrı sözcüklerini söylerken gümüş halkalar parmaklarımın üzerinde dönüyordu. Gümüş bir çember oluşurken kütüphane sarsıldı. Sabitlenmemiş eşyalar gücümün etkisiyle yerlerinden oynadı. Gümüş bir ışın yukarı doğru yükselirken Logan ve Vincent ortaya çıktı. Onlar odaya girer girmez elimi indirdim ve tenim pürüzsüz altın kahverengisine döndü.

“Demek gerçekte böyle görünüyorsun?” diye sordu Drake, yüzü donuktu ama gözlerinin derinliklerinde ne olduğuma dair içgüdüsel korkuyu görebiliyordum.

Logan ve Vincent bana doğru yürürken hiçbir şey söylemedim. Gerçekte oldukları kadar heybetli savaşçılara benziyorlardı. Gökseller sanki bunun için doğmuşlar gibi savaşa alışmışlardı ama ben

onların ölümcül güçlerini eğitmiştim. Ethan ve Drake'in üzerinde belli belirsiz bir değişiklik oldu, savunmaya geçtiler. Vincent ve Logan'ı izliyorlar, bir tehdit olup olmadıklarından emin olamıyorlardı.

Logan ve Vincent odayı tararken gözleri canlı bir maviyle parlıyordu. Gergindiler, gergin olmak için her türlü sebepleri vardı. En küçük bir tehdidi bile algılamak üzere eğitilmişlerdi ve bu yer onların göksel kanını alevlendirmişti.

Onları görmek, bu yabancı yerde etrafım düşmanlarla çevriliyken hissettiğimi bilmediğim gerginliğin bir kısmını hafifletmişti. Logan iyileşmiş olmanın da ötesinde sapasağlamdı. Son karşılaşmamız çok hoş geçmemiş olsa da Vincent beni gördüğüne sevinmiş ve neşeli görünüyordu. Onları da özlediğimi fark ettiğimde şaşır-mıştım. O kadar uzun süre boş ve soğuk kaldıktan sonra, bu çok garip bir duyguydu.

Çenemi kaldırarak onları selamladım. "Şu anda Kaden'la ilgili ellerinde ne varsa burada. Gabriella'nın yanında her zaman bir El üyesi olmasını istiyorum. Kaden'm, Dianna'yı ele geçirmek için çok istekli olduğunu öğrendim ve Gabby'yi tekrar kaçırmaya çalışacağından korkuyorum. Bu da daha sıkı güvenlik anlamına geliyor."

Vincent konuşmadan önce vampirlere bir göz attı. "Sen yokken Loncalarımıza birkaç şey ekledim bile."

Ethan'a bakıp haritayı işaret ettim. "Bana bundan bahset."

Gözlerinden ateşli kıvılcımlar geçerken dişlerinin ucunu gördüm. "Harita saldırabileceği noktaları gösteriyor. Bunlar geçmişte sık sık gittiği yerler. Önemli olduğunu düşündüğümüz birkaç mağara var ama yeraltında olmayı seviyor gibi görünüyor. Sahip olduğu her yerin bir bölümünde sığınak alanı var."

Başımı sallayıp Logan ve Vincent'a döndüm. "Bunları takip edin. Kaden hakkında bir dosyaları var. Okuyun ve bilmem gereken bir şey olursa ya da başka bir şey bulursanız bana rapor edin."

Logan başıyla onayladı ve klasörlerle kâğıtları topladı. Haritayı açmadan önce onları Vincent'a uzattı. "Saldırılarda ya da kayıp kişilerde herhangi bir artış görmedik. Ortalık sessizleşmiş gibi görünüyor."

Logan'ın ona verdiği dosyaları ve sayfaları kucaklayarak, "Peki ya Azrael'in Kitabı? Endişelenmeli miyiz?" diye sordu Vincent.

Logan'la ben başımızı iki yana salladık. "Onu gördük. Ölmüştü, Vin. Bırak kitap yazmayı, dünyadan ayrılmasına bile imkân yok."

Vincent'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "O zaman Kaden neden onun varlığından bu kadar emin?"

"Ben de bunu öğreneceğim," dedim Ethan'ın sözleri zihnimde dolaşırken. "Dianna'nın peşinde olduğunu düşünüyorum ve eğer durum buysa, güvende olmalısınız ama bunu riske atmak istemiyorum." Vincent'in omzunu sıktım. "Sadece dikkatli ol ve herkesi güvende tut."

Bana gülümseyip hızlıca başını salladı. "Emredersiniz, efendim."

İlk kez bu unvan beni rahatsız etmemişti ve onu düzeltmemiştim. Bana neler oluyordu?

Logan inleyerek gözlerini devirdi. "Lütfen ona yetkili olduğunu söyleme! Sen gittiğinden beri patronluk taslayan bir baş belası oldu."

Sırttım, şimdiye kadar onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Logan bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kendini tutup boğazını temizledi. "Yola çıkıyoruz. Bir değişiklik olursa ararım."

Başımı salladım ve elimi Vincent'in omzundan çektim. Geçidi bir kez daha açıp gidişlerini izledim. Onlar geçitten geçip gözden kaybolduktan sonra Ethan'a döndüm. Geçidin açılıp kapanmasından kaynaklanan gücün etkisi azaldıkça kâğıtlar ve kitaplar yerlerine yerleştiler. "Bize yardım ettiğin sürece senin ve arkadaşlarının güvende olacağına dair sana söz veriyorum."

Topuklarımın üzerinde dönerek kapıya yöneldim.

"Unutuluş Kılıcı'nı kullandığın doğru mu?" diye seslendi Ethan.

Olduğum yerde durup ona ters ters baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Drake'in gözleri Ethan ve benim aramda gidip geliyordu. "Demek doğru."

"Bunu size kim söyledi?" diye tekrarlarken sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti.

"Kaden. Saf yıkım ve gerçek ölüm için dövülmüş bir silah olduğunu söyledi. Ölümden sonra yaşamın, hiçbir şeyin olmadığı ebediyen sürececek sonsuz karanlık. Kılıcın içindeki enerji dünyaları yok edebilirmiş. Bu yüzden senin adın, Dünya Yok Edici."

Çenemi sıktım. Bu silah, tarihimin unutmak istediğim bir başka bölümünü temsil ediyordu. "Peki böyle bir şeyi Kaden nasıl biliyor

olabilir?” Bu imkânsızdı çünkü onu gören hiç kimse hayatta kalmamıştı. Benden başka kimse...

“O çok yaşlı, Liam, yaşlı ve güçlü. Asırlardır senin hakkında bilgi topluyor.”

Gücüm dışarı taşarken, arkamdaki kapılar çarparak açıldı ve duvarlara karşı titreşti. “O zaman neler yapabileceğimin de farkında,” dedim. Arkamı dönüp çalışma odasını ve onları terk ettim.

Son duyduğum şey Drake’in sözleri oldu. “Demek, Samkiel bu. Başımız büyük belada.”

Ayaklarım taş basamakları kaplayan ucuz halıya zar zor dokunurken anılar beni hırpalıyor, dinlememi istiyordu. O silahtan ve yüzyıllar boyunca onunla yaptıklarımın bahsetmek bile göğsümü daraltıyordu. Metalin metale çarparken çıkardığı ses, toprağı ıslatan kan, kükreme ve gök gürültüsünün havayı yarma şekli bilinçaltımda sürekli dönüp duruyordu. Nasıl bilebilirdi?

Derin bir nefes aldım, omzum bir beyefendiye değdiğinde neredeyse onu deviriyordum. Şok geçirmiş gibi omzunu ovuşturarak haykırdı. Başımdaki zonklama durduramayacağım kadar fazlaydı. Hava almaya ihtiyacım vardı. Dianna’ya ihtiyacım vardı.

Nereye gittiğimi fark etmeden kendimi odasının önünde bulmuştum. Durdum, elim kapı kolunu tutuyordu. Görüşüm netleşirken başımdaki zonklama azaldı. Kapının hemen ötesinde onu hissedebildiğim için nefes alışım sakinleşti ve göğsümdeki gerginlik azaldı. Ethan’ın sözleri kafamın içinde çınlıyordu.

“Onu yakalamak gibi bir niyetin yoksa, düşmesine neden olan kişi de sen olma.”

Alnımı o son derece sıradan kapıya yasladım. Kapının ardındaki kadının benim için, bırakın kendimi, kimseye itiraf etmek istemediğim kadar değerli olduğunu biliyordum. Ne yapıyordum ben? Savaş bu dünyayı tehdit ediyordu ve ben bahçelerde vakit geçiriyordum. Yine dikkatim dağılmıştı, onun ve ona karşı hissettiklerim yüzündendi. Bunu yapamazdım, tekrar olmazdı. Burada olmazdı, Onuna için olmazdı. Bu yüzden elimi indirip oradan uzaklaştım.

BÖLÜM

34

LIAM

Ethan ve Drake'le görüşmemin üzerinden birkaç gün geçmişti. Dianna ile aynı yatağı paylaşmayı bırakmıştım ve o zamandan beri tek bir gece bile huzur yüzü görmemiştim. Yalnız uyumaya çalışmış, uyandığımda duvarda bir delik açmıştım. İşin iyi tarafı, duvar ormana bakıyordu ve kimse farkına varmadan onarmıştım. Şatonun depremle sarsıldığını sanmışlar, üst kattaki tanrıdan hiç şüphelenmemişlerdi. Kimse sorgulamamıştı, ondan başka kimse.

"Dünya böyle yok olacak."

"Dünya böyle yok olacak."

"Dünya böyle yok olacak."

Dianna'nın beni rahatlattığı geceleri özlüyordum, ben sarsıldıkça elleri terden sıırsıklam olmuş sırtımı okşuyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım, arkalarındaki enerjinin dışarıya doğru patlamamasını umuyordum. Zorlukla kontrol altında tuttuğum güçten korkmadan yanımda kalmış, bana bunun sadece bir rüya olduğunu fısıldamıştı. Bu sözleri bir mantra gibi tekrarlıyor, beni yatıştırmaya çalışıyordu.

Ona artık Rashearim'in düşüşünü rüyamda görmediğimi söylememiştim. Ölüler tekrar tekrar kulağıma fısıldıyor, her seferinde onun cesediyle ve yanan gözleriyle son buluyordu. Eğer rüyamda onu altımda görmeseydim ve bedenim onun içinde o kadar derine gömülü olmasaydı, neredeyse yeniden hissedebilirdim. Bu beni her şeyden çok korkutuyordu, üstelik artık tüm rüyalarımın onunla ilgili olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden tekrar uyumayı bırakmıştım, onun dikkati dağıldığı anda odama kaçıyor ve kapıma geldiğinde cevap vermiyordum. Yardım etmek istediğini, davranışlarımdan dolayı hayal kırıklığına uğrayıp kafasının karıştığını biliyordum. Onu incitmek istemiyordum ama o bana yardım edemezdi, kimse edemezdi.

Başta ondan uzak durmama kızmış gibiydi ama sonra Drake'in dikkatini dağıtmasına izin verdi. Kahkahaları sinirlerimi bozduğu için çalışma odasına çekilmiştim. Ethan beni orada rahatsız etmiyordu, kimse etmiyordu. Orada kalıyor, okuyor, araştırıyor ve Lonca'yı kontrol ediyor, bir sonraki adımda nereye gitmemiz gerektiğine dair haber bekliyordum.

Günler uzadıkça huzursuzlanmaya başladım. Daha fazla patlak ampul veya elektrikli ekipman arızası içermeyen bir şekilde biraz enerji atmam gerektiğine karar verdim. Şatonun en alt kısımlarında bir spor salonu vardı ve okumadığım ya da strateji kurmadığım zamanlarda soluğu orada alıyordum. Bu işe yaramadığında, sesleri uzak tutmak için tüm bölgeyi saatlerce koşuyordum. Biraz işe yarıyordu ama yetmiyordu. Hiçbir zaman yeterli olmuyordu.

Asla yeterli değildi.

Telefonumun ekranı yanıp sönerken Logan'ın yüzü belirdi.

"Bir şey var mı?" diye sordum selamlamak yerine.

Başını iki yana sallayıp bir kitap kaldırdı. "Rashearim'deki metinlerin aynısı. Tehlikeli olarak görülebilecek olanlar sadece silahlarımızın nasıl yapıldığını ve çalıştığını anlatanlar. Bunlar çok önemli şeyler değil. Eğer onları yapan bir tanrı değilse, silahlarımızın nasıl yapıldığını bilmenin bir anlamı yok."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim ve bir elimi terden sırlıslıklam olmuş yüzüme sürdüm. Kuşlar aşırı sık yeşilliklerin arasında cıvıldıyordu. Logan'ı aramak için ıssız bir yer seçip durmadan önce bacaklarım pes edene kadar koşmuştum.

"Sinirlendiğini biliyorum ama cadı işi ne durumda?"

Başımı iki yana salladım ve alçak bir daldan bana bakan küçük memeliye doğru döndüm. "Hiçbir haber alamadık ve bu yüzden bekliyoruz."

"Ki sen bundan nefret edersin."

Başımı salladım. "Evet, hem de çok. Peki ya harita?"

Kitabı kapattı, çalışma odasında dolaşırken ekranda dünya dönüyordu. "Haritada gösterilen yerlere birkaç yeni asker gönderdim. Hepsi eski, terk edilmiş madenler ve boş mağaralar, orada hiçbir şey yok."

Logan'ın telefona sırtmasına neden olan eski bir küfür savurdum. "Bunu uzun zamandır duymamıştım."

"Bunun sona ermesini istiyorum. Eğer herkesin söylediği kadar yaşlı ve güçlüyse neden bu kadar uzun sürdü? Eğer Azrael'in Kitabı gerçekse, onu bulmak bizim için bile neden bu kadar zor oldu?"

"Azrael'i tanırıyorsam..." Duraksadı. "Belki de bulunmasını istememiştir. Eğer Tanrı Xeohr ona bu kitabı yaptırdıysa, belki de bundan bahsetmemesi için kesin emir almıştır."

"Sence Xeohr ona bunu yapmasını mı emretti?"

"Muhtemelen. Azrael baskı altında kalmadıkça gerçek güce sahip nesneler yapmazdı. Bilirsin işte, *yanlış ellerdeki çok fazla güç meselesi*. Belki de içindeki şey gerçekten tehlikelidir."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Onu gözünde çok büyütüyorsun. O da bizimle aynı sapkınlıkların içindeydi. Onu Xeohr'dan uzaklaştıramasam bile bizden biriydi. Sadece tanrıların öğütlediği sözleri ve dersleri önemsiyormuş gibi yapıyordu."

"Bu doğru." Logan'ın kahkahası ormanda yankılandı ve dudaklarımda hafif bir gülümsemeye neden oldu. "Neden birlikte kaldığın esmer güzele sormuyorsun? Belki o bir şeyler biliyordur?"

"Olmaz."

Gülümsemem soldu ve o da bunu fark etti.

Logan bir kez daha yerinden kımıldadı ve ben de onun masalardan birinin arkasına yerleşmesini bekledim. "Biliyor musun, kız kardeşini telefonda onunla konuşurken duydum, senin artık onunla yatmadığından şikâyet ediyordu."

İnledim ve alnımı ovuşturarak başımı eğdim. "Bu senin düşündüğün anlama gelmiyor."

Güldü. "Ah, hadi ama. Bu asırlardır duyduğumuz aynı eski hikâye. Yüce "onları sev ve bırak" Samkiel."

"Dianna'yı geçmişte birlikte olduğum kadınlarla kıyaslama." Başımı kaldırıp baktım, telefon normale dönmeden önce titreyerek karardı. Tenimin altında dalgalanan zarar verici gücü kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Aramızda öyle bir şey yok ve bir daha bundan bahsetmeyeceğim."

"Peki. Aydınlat beni o zaman. Son konuştuğumuzda aynı görüşteydik, nasıl bir şey bu? Ig'Morruthenler kötüydü, biz iyiydik ve şimdi ne oldu? Onlarla mı çalışıyoruz? Bizden önceki hain tanrılar gibi mi?"

Rashearim'in bu ihanet yüzünden ne kadar hızlı düştüğünü hatırlayınca bakışlarım telefonda uzaklaştı.

"Dinle, senin iktidarını sorgulamıyorum ve pislik gibi davranmaya çalışmıyorum. Neverra ve ben Gabriella'yı seviyoruz ama Dianna? Tüm evrende yüzyıllardır süren kaşınıtını dindirmek için seçebileceğin onca kadın varken, onun olmasına izin verme. Lanet olsun, Imogen'i ara. Hepimiz onun fazlasıyla mutlu olacağını ve beklediğini biliyoruz."

"Kaşınacak bir şeye ihtiyacım yok ve Dianna bizim zamanımızdaki Ig'Morruthenlere benzemiyor. O farklı biri. Bunu sen de gördün."

"Evet, onun sadece gölgelerden şekil aldığını gördüm, bir elçiliği havaya uçurduğunu ve bilmem kaç ölümlüyü öldürdüğünü gördüm. Ah, bir de kendisinden birinin kafatasına bir bıçak sapladığını gördüm."

Gittikçe sinirleniyordum ve o da bunu biliyordu. "Artık bu şekilde düşünemeyiz. Rashearim'in düşmesinin başka bir nedeni neydi, biliyor musun? Hain tanrılar Ig'Morruthenleri kullandı. Neredeyse hepimizi katletmek için onlarla birlikte çalıştılar. Yani evet, bana yardım etti ve etmeye de devam ediyor ama hepsi bu. Senin ya da diğerlerinin kafasında ne uydurduğunun hiçbir önemi yok."

"Hey, ben diğerlerinin düşündüğünü söylemedim..."

Hepsinin ne kadar çok konuştuğunu iyi bildiğim için gözlerimi kıstım. "Sizi tanıyorum. Hepinizi tanıyorum."

"Tamam, öyle olsun. Sadece senin için endişeleniyoruz. Çok uzun zamandır yoktun, Liam." Duraksadı, arkasına yaslanırken bir elini yüzünde gezdirdi. "Ama haklısın. Kesinlikle bize karşı üstünlükleri vardı. O yüzden, sen ne dersen biz onu yaparız, bunu biliyorsun."

Bilincimin ahlaki açıdan düşünen kısmında bunun şefkatli bir yerden geldiğini biliyordum ama bilmediği çok şey vardı. Onda, bende görmediği o kadar çok şey vardı ki. Hâlâ eskisi gibi olduğunu sanıyordu ama Samkiel, Rashearim'de toza ve kayalara karıştığı anda ölmüştü.

Ayrıca tamamen haksız da sayılmazdı. Dianna'ya karşı hislerim onunkilerle aynıydı ama bu değişmişti. Ona değer veriyordum ve onun hakkında daha çok şey öğrendikçe birçok ortak noktamız olduğunu fark etmiştim. Onunla birlikte olmak kolaydı, üstelik onunla birlikteyken kendimi söylendiği üzere korkulan kral gibi hissetmediğim zamanlar oluyordu. Dianna için sadece Liam'dım.

“Kâbuslarım için bana yardım ediyordu.”

Yavaşça doğruldu, odada başka kimsenin olmadığından emin olmak istercesine başını bir o yana bir bu yana çevirdi. “Kâbuslar mı? Rashearim kâbusları mı?”

Başımı salladım. “O ve hepinizi gönderdikten sonra olanlar.”

“Sen kalıp savaşırken hepimizi ana gezegenimizden zorla gönderdikten sonra olanları kastediyorsun.”

Hiç önemli değilmiş gibi tek omzumu kaldırdım. “Gezegen patlıyordu. Hiçbiriniz hayatta kalamazdınız.”

“Eh, bize bu konuda bir seçenek sunmadın.”

“Hayır, hayır sunmadım. Senin ve diğerlerinin hayatı gözden çıkarılacak şeyler değil. Zekiel’in ölümü de uzun hayatımın geri kalanı boyunca aklımdan çıkmayacak başka bir şey.”

Logan elini yüzünde gezdirdi. Zekiel’in kaybının onu derinden yaraladığını biliyordum.

“Başka bir şey daha var,” dedim, sadakatini reddettiğimde bile yüzyıllarca yanımda duran bu adama güvenmeye karar vermiştim.

Logan tekrar bana odaklandı. “Öyle mi?”

“Babamın ve büyükbabamın sahip olduğu görü yetisini geliştirdiğimi hissediyorum.”

“Ciddi misin?” Logan’ın gözleri şok içinde açıldı.

“Evet. Bana rüyalarını ve öngörülerini anlattıklarını, bir gün karşılaşabileceğim şeyler konusunda beni uyardıklarını hatırlıyorum. Gelecekle ilgiliydiler ama bütün değillerdi ve her zaman net olmuyordu.”

“Evet, o kadar ürkütücüydüler ki büyükbaban neredeyse delirecekti.” Öne doğru eğilerek, “Ne gördün?” diye sordu.

Ona Dianna’yı rüyamda gördüğümü söyleyemezdim. Bunu kendime bile itiraf etmek istemediğim için ona son zamanlarda yaşadığım karabasanların diğer kısmını anlattım.

“Dünyanın sonu. Tıpkı Rashearim’de olduğu gibi ama aynı zamanda farklı. Gökyüzü aynı devasa yaratıklarla titredi. Bir kral gördüm, tahtı ve zırhı boynuzlardan yapılmıştı. Yaşayan ölüleri gördüm ama bunların ne anlama geldiğini ya da nasıl durdurulacağını bilmiyorum.”

Logan’ın gözleri korku ve çaresizlikle kararırken başını iki yana sallayarak tek elini ağzına götürdü. “Kahretsın.”

“Kahretsın, doğru kelime.”

O çok tanıdık ağrı tekrar şakaklarıma vurmaya başlayınca iç geçirdim. Masanın üzerindeki ışık titredi. Etrafımı saran kitap yığınlarına bakarak gerindim. Camilla'dan haber beklerken saklanmış, kendimi araştırmalara gömmüştüm. Ethan'ın kütüphanesinde uygarlığın başlangıcına kadar uzanan eserler vardı. Rashearim'in düşüşünden ya da ben dünyamızın kalıntılarını yeniden inşa ederken buraya sığınan göksellerden bahseden hiçbir şey bulamamıştım.

Ethan'ın bana verdiği bilgiler doğruysa ve Kaden gerçekten de söylediği kadar yaşlıysa, o zaman medeniyetin başlangıcı bana ipuçları verebilirdi. Ölümlülerin efsanevi canavarlarla ilgili eski hikâyeleri vardı. Belki de Kaden, Tanrılar Savaşı'ndan kaçıp buraya gelen ve saflarını yeniden inşa etmeyi planlayan bir Ig'Morrut-hen'di. Ancak buradakiler bir alt tür olmalıydı. Gökyüzünde dans eden ateş kuşlarını, kurbanlarını ölüme sürükleyen deri değiştirenleri ve hatta ejderhaları okumuş, tekrar tekrar incelemiştim. Hepsi uyuyordu ama yine de hiçbiri tam olarak uymuyordu.

Ayak sesleri yaklaştı ve çalışma odasının kapısı yavaşça açıldı. Ziyaretçimin kim olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Okuduğum açık kitabın üzerine bir tabak konmuştu.

"Bak, sana bir şey yaptım. Yüzünü görüyor musun? Senin gibi huysuz."

Bakışlarımı yere indirip alnımı elime dayadım. Tabakta kahverengi kek benzeri ince bir disk ve gözlerini oluşturan kırmızı yuvarlak yarım küreler vardı. Ağzı beyaz, köpüklü bir kremadan yapılmıştı ve kaşlarını çatmıştı. Başımı kaldırıp, Dianna'nın masasının üzerindeki kitap yığınına kaldırarak tabağı bırakmasını izledim. Büyük bir sandalye çekip oturdu.

"Çok komik." Başımı iki yana salladım ve tabağı kenara itip kitabıma döndüm.

"Evet, kesinlikle öyle."

"Huysuz değilim. Meşgulüm."

Tabağından bir parça kesip bir ısırık aldığında çatalı tabağının üzerinde çınladı. "Ayrıca uyumuyorsun da."

O yanımdayken odaklanamayacağımı bildiğim için kitabı kapattım. "Peki bunu nereden biliyorsun? Arkadaşınla arayı kapatmakla meşgul olduğunuz için fark etmezsin sanıyordum."

Gerçekten de arayı kapatıyorlardı. Birkaç kez bir esprinin ortasında tesadüfen yanlarına gitmişim. Ben içeri girer girmez kahkahaları kesilmiş ve gerginlik havayı doldurmuştu.

Çatalını indirip, sandalyesinde arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı. “Ah, bilmiyorum. Belki o rastgele depremden ya da son birkaç gün içinde üç kez elektrikle ilgili sorunların peşine düşmek zorunda kalmalarındandır. Ya da belki de benden kaçıyor olman ve iki haftadır seninle birlikte kalmamı istememiş olman bir ipucudur.”

İki hafta mı? Güneş o kadar çok mu batmıştı? İpuçları söz verdiğinden daha uzun sürüyordu ve araştırmamıza devam edebilmemiz için hâlâ o davete ihtiyacımız vardı. Bu arada, ben de onun yaratıcısı olan gizemi bir araya getirmeye çalışıyordum.

“Gözlemlerin rahatsız edici.”

Yüzünü buruştururken burnundan homurdanarak soluk verdi. “Neden, doğru oldukları için mi?”

Evet, dedim kendi kendime ve başka bir kitaba uzandım.

“Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin. Şimdi yemeğini ye.”

Dikkatimi dağıtmak için kullandığım kitabı kaldırıp tabağıma tekrar önüme itti. Kaşlarımı çatma sırası bendeydi ama kitapları bir kenara itip tabağı kendime yaklaştırdım. Çatalı aldım, bir parça koparıp ısırdım. Çiğneyip yutarken ona ters ters baktım ve “Mutlu musun?” diye sordum.

Tekrar yemeye başlamadan önce gülümsedi. “Söyle bakalım, neden uyumuyorsun? Yine mi kâbus görüyorsun?”

Evet. Senin sorunla ilgili kâbuslar.

Bana getirdiği tatlı kahvaltıdan bir lokma daha yuttum. “Yorgun değilim. Sadece uyumak istemiyorum. Eğer söyledikleri doğruysa, bu kitabı Kaden’den önce bulmak için kısıtlı zamanımız var.”

Bıçağını yemeğine sapladı. “Evet ve Camilla’nın daveti kabul etmesini beklemek umduğumdan daha uzun sürüyor.”

Konuyu değiştirmeyi umarak başımı salladım. “Peki bu Camilla, senden neden bu kadar nefret ediyor? Yine arkadaşın olmayan bir arkadaş mı?”

“Eski sevgili diyelim.”

Yine aynı sıcaklığı hissettim, Drake ona elini sürdüğünde hissettiğimin aynısıydı. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim ve ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece hoşuma gitmiyordu. Başka biriyle birlikte olmaktan bahsetmesi bile içimde tanıdık olmadığım bir his yaratıyordu.

Daha önce Kaden’la ilişkisinin tek eşli olmadığını söylemişti ama Kaden’in onu geri kazanma konusundaki aşırı takıntısını duyduktan sonra, birinin ona bu kadar yaklaşmasına izin vermesine şaşırılmışım “Kaden buna izin mi verdi?”

Küçük bir kahkaha attı. “Camilla’yla olan ilişkim onun umurunda bile değildi. Aslında ona masasında bir yer verecekti ama Camilla benimle yakından ilgilenmeye başladı ve *bu* onun hoşuna gitmedi. Bu yüzden, onu öldürmemesi için yalvarmam üzerine onu sürgüne gönderdi ve yerine Santiago oturdu. Camilla’ya ne yaptığımı hiç söylemedim ama ona ihanet ettiğimi, güç kaybından sorumlu olduğumu varsaydı ve sanırım bir şekilde öyleydim. Yıllardır onunla konuşmadım, Kaden buna izin vermezdi. Benden nefret ediyor çünkü onun için mücadele etmediğimi ve Kaden’la kalmayı seçtiğimi düşünüyor. Yani, yaşadığımız şey harika ve eğlenceliydi ama ben onu sevmiyordum, onun beni sevdiği şekilde değil. Benim kararım asla başka bir şey olamazdı zaten. Gabby’yi riske atamazdım.”

Sözleri hayatımın bazı bölümlerini yansıtıyordu ve bu kadar farklı olup bu kadar çok ortak noktamızın olması beni hayrete düşürüyordu. Onlara hissettiğinizden daha fazlasını size hisseden eski sevgilileri çok iyi biliyordum. Bunun insana ne kadar korkunç hissettirebileceğini biliyordum.

“Şimdi benimle birlikte olarak onu riske atıyorsun, değil mi?”

“Seninle durum farklı.” Sanki kendini tutuyormuş gibi duraksadı ve küçük bir lokmayı çiğnemeyi bitirdi. “Kaden’m korktuğu tek şey sensin.”

“Bana Kaden’m pençesine nasıl düştüğünün hikâyesini hiç anlatmadın. Sadece kız kardeşin için kendi hayatından vazgeçtiğini söyledin.”

İfadesi donuklaştı ve tabağma bakıp omuz silkmeden önce gözlerindeki gölgeleri gördüm. “Bu uzun bir hikâye. Belki başka bir zaman.”

Onu zorlamamam gerektiğini bildiğim için başımı salladım. Bana kendi istediği zaman anlatırdı.

“Krepleri beğendin mi?”

Bir ısırik daha alırken başımı salladım, çiğneyip yuttuktan sonra, “Adı bu mu? Harikuladeler. Sanırım sizin deyiminizle *tathlar*, benim zaafım olabilir,” dedim.

Kıkırdadı. “Demek bir zaafın var. Sırrın benimle güvende.” Göz

kırpıp bir ısırık daha aldı. “Gabby bana yemek yapmayı öğrettiği için şükret, yoksa bu iğrenç olurdu.”

Bir ısırık daha aldım. “Tüm malikâne için kahvaltı mı hazırladın?” Gerçi benim sorum daha çok, kızışmış bir *Vennir* tazısı gibi onun her hareketini takip eden vampire yönelikti.

Dianna başını iki yana salladı, hafifçe gülerken ağzını kapattı. “Hayır, sadece bize. Beni gözünde çok büyütüyorsun. O kadar da iyi biri değilim.”

Basit ifadesinin etkisinden tamamen habersiz yemeye devam etti. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken haftalardır ilk kez rahatladığımı hissettim. Dianna ile konuşmak çok kolaydı ve bunu yapabilmeyi özlemiştim. Onun yanındayken dünyanın yükü omuzlarımdan kalkıyor gibiydi.

Bu her ne kadar iyi hissettirse de gerçek olsun ya da olmasın, bu kitap elime geçtiğinde buradan ayrılmak niyetindeysem bu bir sorundu. Ethan’ın sözleri bir kez daha kafamın içinde dönüp durdu ve ona söylemek istediğim güzel sözleri bastırdım.

“Gabby iyi bir insan ve bu konuda ciddiyim. Ölümlüler ve yaratıklar belli bir enerji yayarlar, gerçek bir form sanırım. Bazıları buna ruh derken, diğerleri aura diyor.”

“Bunu görebiliyor musun?” diye araya girdi, gözleri büyümüşü. “İnsanların ruhlarını görebiliyor musun?”

Onu üzdüm mü, yoksa yanlış bir şey mi söyledim bilmiyordum çünkü hiç kıpırdamadan oturmuş bana bakıyordu.

“Evet. Kişiye ya da yaratığa göre değişiyor ve bazen konsantre olmam gerekiyor ama çoğunu görebiliyorum.”

Çatalını yere bırakıp dirseğini masaya dayadı ve çenesini elinin üzerine koydu. Tamamen odaklanmış bir şekilde eğildi. “Gabby’ninki nasıl görünüyor?”

“Sarılar ve pembeler, tıpkı onun gibi canlı ve sıcak.” Çatalımı bırakıp getirdiği ince beyaz kâğıt bezi aldım ve ağzımı sildim.

Gülümsedi. “Evet, tam ona göre. Peki ya benimki? Benimki nasıl görünüyor?”

“Çok benziyor.” Ona etrafında dans eden şeyi söylemek istemiyordum. Kendisini olduğundan daha aşağı hissetmesini istemiyordum. Onunki canlıydı, evet ama kırmızılarla siyahların bir karışımıydı ve biraz da sarıydı. Evrenin sınırları gibi saf, dönen bir kaostu.

“Harika.” Gülümsedi ve ağzına bir parça meyve attı.

Boğazımı temizledim. “Sabah kız kardeşinle konuştuğunu duydum. O nasıl?”

Sanki daha önce hiç kimse ona böyle bir soru sormamış gibi sorum karşısında gözleri parladı. Logan’ın bana söylediklerinden bahsetmedim. Neyi paylaştığımız ya da paylaşmadığımız konusundaki açıklamaları kimseyi ilgilendirmezdi.

“Aslında, harika. Lonca’daki tıbbi bölümde, oradaki bazı göksellerle birlikte çalışabiliyor. Yani fazlasıyla mutlu. Teşekkür ederim.”

Dianna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. Onun dokunuşuyla içime bir farkındalık dalgası yayıldı, çoktan öldüğünü düşündüğüm bir şeyi hatırlattı. Bu his kolumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve bunun bir alarm duygusundan mı, yoksa daha fazlasını istemekten mi kaynaklandığından emin değildim.

Elimi onunkinin altından çekip çatalıma uzandım. Vücudu gerildi ve elini yavaşça geri çekti.

Oda tekrar sessizliğe gömüldü. Bu onun hatası değildi, onu incitmek de istememiştim. Sadece onun yanındayken hissettiklerime alışık değildim. Dianna’nın dokunuşu içimde bir yeri ateşe vermiş ve kendimi yanmak isterken bulmuştum.

“Neden sen ve kız kardeşin hep aynı cümleyi tekrarlıyorsunuz?” diye sordum aceleyle, konuşmamızın bitmesini istemiordum.

Başını eğdi ve şaşkınlıkla bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Telefon görüşmelerinizin sonunda hep “*Seni sevdiğimi unutma,*” diyorsunuz. Unutacağından mı korkuyorsun?”

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. “Ah, hayır. Bu bir veda gibi bir şey, galiba. Annemle babam gitmeden önce her gün bunu söylerlerdi. Gabby ve ben de bunu benimsedik ve küçüklüğümüzden beri söylüyoruz. Sanırım aklımda kalmış. Şu anda yaptığım iş göz önüne alındığında özellikle önemli olduğunu hissediyorum. Bir daha geri dönmeme ihtimalime karşı, kulağa biraz ürkütücü geldiğini biliyorum.”

“Öyle değil. Güzel bir şey. İkinizin paylaşabileceği bir şey.”

Gülümsemesi yavaşça geri döndü. “Teşekkürler.”

Başka bir soru sormak üzereydim ki yaklaşan ayak sesleri düşüncelerimi rayından çıkardı. Kapı çarparak açıldığında ikimiz de kapıya doğru döndük.

“İşte buradasın! Her yerde seni arıyordum,” diye söylendi Drake odaya girerken.

Şeytani sırtışımdan nefret etmeye başlamıştım çünkü bu sırtış her zaman önümde oturan huysuz kadına yönelikti. Bol siyah bir pantolon giymişti ama tişört giymemişti, kaslı göğsünü ve geniş esmer tenini sergiliyordu. Dianna'nın yanına diz çöktüğünde ellerinin bantlı olduğunu fark ettim. Dianna arkasına yaslanıp vücudunu ona doğru eğdi, ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Göğsüm sızladığında onun ilgisini paylaşmaktan hoşlanmadığımı fark ettim.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Gelmeden önce uyarman gerekıyor."

Bana baktı ve hiç alınmadan gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

Dianna güldüğünde karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Birbirlerine gülümsemelerinden nefret ediyordum. Dianna'nın onun kusursuz tenini düşünüp düşünmediğini, hayal edip etmediğini merak ediyordum. İstese dokunmasına izin verir miydi? Benimki gibi değildi, benim vücudum hayatım boyunca verdiğim savaşlar yüzünden yara bere içindeydi. Elbette daha uzun boylu olabilirdim ve kas yapım onunkinden daha belirgin olabilirdi ama asla onunki gibi kusursuz bir yaratık olamazdım.

O odaya girdiğinde Dianna'nın gözleri resmen parlıyordu. Geçmişimden gelen hikâyeler ve efsaneler beni muhteşem bir varlık olarak yüceltebilirdi ama Dianna'nın yanında kendimi küçük bir utanç duygusu içinde hissediyordum. Ya Drake gibi erkekleri tercih ediyorsa? Umursamamam ya da beni rahatsız etmemesi gerektiğini bilsem de biraz rahatsız ediciydi.

Küçük elinin onun göğsüne ve omuzlarına attığı oyunbaz şaplaklardan nefret ediyordum. Bunların sadece benim için olduğunu hissediyordum ama ona da aynısını yapıyordu. O konuştuğunda ya da kaba bir yorum yaptığında gerçekten gülüyordu. Benimleyken sadece bir kez böyle güldüğünü duymuştum. Ne zaman odaya girsem kahkahaları kesiliyordu, bunun beni neden bu kadar çok rahatsız ettiğini bilmiyordum ama ediyordu.

"Isınmaya ve terlemeye hazır mısınız, tatlım? Önce seni biraz esneteyim." Ona müstehcen bir şekilde sırtığında kanım kaynadı.

Geçmişte sevgili olup olmadıklarını bilmiyordum ve sormayı reddediyordum. Bu bana düşmezdi, umurumda da olmamalıydı ama bir yanımda onun çıplak bedenine hiç el sürmemiş olmasını umuyordum. Bu çok saçma bir düşünceydi. Dianna benim değildi ve biz

sadece iş ortağıydık... arkadaşlık. Peki gerçek buysa, neden kalbim sızlıyordu? Kürek kemiklerimin altındaki kaslar gerilirken ellerimi yumruk yapıp bırakıyordum. Saçmalamaya başlamıştım.

Drake doğrulurken Dianna ayağa kalkıp tabaklarımızı topladı. “Olur, üstümü değiştireyim, seninle aşağıda buluşuruz.”

“Nereye gidiyorsun?”

İkisinin de dönüp bana bakmalarından sorunun sert ve biraz da saldırgan olduğunu anlayabiliyordum. Sormak istememiştim ama bilmek zorundaydım. Buraya daha yeni gelmişti ve şimdi o gelince yine gidiyordu.

“Drake son birkaç haftadır antrenmanlarıma geri dönmeme yardımcı oluyor. Bu çalışmayı bırakıp beni bulma zahmetine girseydin bunu bilirdin.”

Drake’in kaşları kalktı ama söze karışmadı. En azından tamamen aptal değildi.

“Camilla’nın daveti kabul etmesini ya da reddetmesini beklerken Kaden hakkında bulabileceğimiz her türlü bilgiyi toplamamız gerektiğini söylemiştim. Bu yüzden buradayız.”

“Bu da ne demek şimdi? Ben yardım etmiyorum muyum?”

“Son zamanlarda mı? Hayır.”

Burun delikleri genişlediğinde damarına bastığımı anladım. Bunca zaman iyi geçiniyorduk ama buraya gelmek ikimizin de içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. “Eh, beni dışlamak yerine benimle konuşma zahmetine girseydin, onun hakkında kitaplarda yazılı bir şey bulamayacağını bilirdin. Ama hayır, beni görmezden gelmeyi tercih ettin.”

“Seni görmezden gelmiyorum.”

Dudaklarını büzerek alay etti, tabakları sıkıca kavradı. “Bundan emin misin? Benim seni rahatsız etmem ve senin de homurdanarak ya da hayır diyerek karşılık vermen dışında en son ne zaman gerçek bir konuşma yaptık? Ya da odana geldiğimde kapıyı bile açmamana ne demeli?”

Gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturdum, o lanet olası zonklama yeniden başlamıştı. Hiç de nazik olmayan bir ses tonuyla yanıt verdim. “Artık seninle aynı yatağı paylaşmayacağım, bunu yaptığımda benden çok daha aşağı yaratıklar tarafından sana karşı kötü niyetli olduğum düşünülerek azarlanıyorum.”

Oda ürkütücü bir şekilde durgunlaşmadan önce sallanırken,

gücümün yine dizginleri kopardığını düşündüm. Ancak gözlerimi açıp Dianna'ya baktığımda, hissettiğimin benim değil, onun öfkesi olduğunu fark ettim. Kafamı kaldırıp baktım, öfkesi keskin yüz hatlarına kazınmıştı. Bana ters ters bakarken burun deliklerinden beyaz dumanlar çıkıyordu. Onu en son Arariel Şehri'nde, oda patlamadan hemen önce böyle görmüştüm.

“Sırf onlar yattığımızı düşünüyor diye mi benden kaçırıyorsun?” Sözleri kısa ve kesik kesikti.

Gözlerim onun yanındaki sevgi gösterme meraklısı adama kaydı. “Kıymetli arkadaşların seninle ilgili bana söylediklerini sana söylemediler mi?”

Dianna başını ona doğru çevirdiğinde Drake'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. “Hey, Ethan da ben de sadece sana göz kulak oluyorduk.”

Elindeki tabak paramparça olurken, yemek artıkları ve hassas tabağın parçaları yere düştü. “Siz ikiniz baskıcı abiler gibisiniz!”

Henüz alevleri çağırmamış olmasına rağmen ateşin kokusunu almıştım. Drake de fark etmiş olmalıydı ki bir adım geri çekildi ve gözlerini sıktağı yumruğına dikti. “Kiminle seviştin ya da sevişmediğin ne seni ne de Ethan'ı ilgilendirir. Beni korumaya bu kadar meraklı olduğun için buradaki herkesi riske atırıyorsun.”

“Dianna!” dedim, sert bir ses tonuyla.

“Bu da ne demek oluyor?” Drake kaşlarını çatı, belli ki dünyayı sarsan kâbuslarımdan habersizdi.

“Ve sen,” dedi bana dönerek. Gözleri benimkilere kilitlenirken öfkesinin azalıp yerini hüzne bırakmasını izledim ve bu çok daha kötüydü. “Bana söyleyemedin bile mi? Bunca şeyden sonra, birdenbire bana güvenemez mi oldun? Beni, benimle *sevişmekten* bahsetmenin bile haftalarca benden kaçmana neden olacak kadar tiksindirici bulduğun için çok üzgünüm.”

Ayağı fırlayıp ellerimi masanın üstüne koydum. “Sözlerimi çarpıtma!” diye hırlarken birkaç sayfa metin yere düştü. “Ben öyle bir şey demedim!”

Öne doğru bir adım atarak masanın diğer tarafına yaklaştı. “Öyle davranırıyorsun!” Gözbebeklerinin kenarında başlayan kırmızı bir halka önce gözbebeklerini doldurdu, sonra da yoğun kahverengiye boğdu. “Anlaşılan onların fikirleri senin için benim duygularımdan daha önemli. O yüzden benden bu kadar. Arkadaşın olmaya

çalışmayı bırakıyorum. Geçmişinle ilgili gördüklerin konusunda sana yardım etmeye çalışmayı ve sana değer vermeyi bırakıyorum. Birlikte çalışmak zorundayız ama artık seninle bu garip bir ileri bir geri saçmalığını yapmayacağım. Biz arkadaş değiliz, Liam ve hiçbir zaman da olmadığımızı şimdi anlıyorum.”

Masadan kalkıp bana ve az önce göğsümde açtığı kocaman deliğe bir saniye bile bakmadan gitti.

Drake bana dönüp ellerini kalçasına koyarak iç geçirdi. “O iyi. Sadece sakinleşmeye ihtiyacı var, anlarsın ya?”

Dudaklarım ince bir çizgi hâline gelirken çenemi sıktım. “Dışarı.”

Alaycı bir gülümseme dudaklarını kavislendirirken gözleri parladı. Elini küçük bir selam hareketiyle kaldırdı ve Dianna’yı takip ederek odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz her nesne ve mobilya binlerce parçaya ayrıldı.

Ertesi gün onu görmedim, içine kapandığımdan oldukça eminim. Kahkahalarının sesi şatoda duyulmuyordu ama sözleri kafamın içinde çınılıyordu ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla üzüyordu.

“Biz arkadaş değiliz, Liam. Hiç olmadık.”

Her ayak sesi duyduğumda gözlerim çalışma odasının kapısına doğru kayıyordu. Gelenin o olması ve bana yine kaba bir yorumda bulunması umudu hiç dinmiyordu. Bana bir şey söylemeyi unutmuş ve ne kadar aşağılık bir herif olduğumu hatırlatmak istemiş olabilirdi. O gün gözlerimin kapıyı delip geçeceğini düşünmüştüm ama Dianna hiç gelmedi.

Sanırım onun duygularını hesaba katmamış, sadece kendi duygularımı düşünmüştüm. Bir arkadaşlığı kabul etmişim ama Drake’le Ethan’a daha fazla saygı göstermişim. Bana tahmin ettiğinden çok daha fazla yardım etmişti ve ben ona kötü davranmışım. Haklıydı, bunu telafi etmem gerekiyordu.

Burada bana ödünç verilen kıyafetler, ilk geldiğimde aldığım kıyafetlerden daha kaliteliydi. Bir çift uzun siyah eşofman tarzı pantolon giydim. Uzun kollu tişörtün üzerime tam oturması gerekiyordu ama istediğimden daha dardı. Uyumadığım için kumaş yarat-

ma yeteneğimi kullanamıyordum, bu yüzden verilenleri giymekten başka çarem yoktu. Beni rahatsız eden vizyonları kontrol etmek ve uyanık kalmak için daha fazla güç harcıyordum.

İçimi çektim, adımlarımı ikişer ikişer atarak odamdan çıktım. Benden kaçan ya da eğilip yanındakilere bir şeyler fısıldayan birkaç misafirin yanından geçtim. Ateşli kadının izini sürmek için kullanmayı reddettiğim bağlantıyı kullanarak yoluma devam ettim. Büyük bir gürültünün ardından acı çeken bir adamın homurtusu beni devasa bir koridordan sese doğru yönlendirdi. İşte oradaydı.

“Sinirini neden benden çıkarıyorsun? Özür diledim,” diye inledi Drake ben içeri girerken. Daha önce kullandığım spor salonunun aynısıydı ancak bazı şeyler değişmişti. Siyah yanık izleri beton duvarları isli noktalar gibi süslüyordu. Taze alev kokusundan bunların en az yarısının yakın zamanda oluştuğunu, diğer yarısının ise belki bir günlük olduğunu anladım. Zeminin ortasını kaplayan büyük kırmızı pedin üzerindeki taze yanık izlerinden hâlâ duman çıkıyordu. İki manken, yüzlerinin yarısıyla vücutlarının bir kısmı erimiş hâlde uzaktaki duvarın dibinde oturuyordu. Bana en yakın duvardan sarıkan iplerin uçları kararmış ve yıpranmıştı. Dokunulmamış gibi görünen tek şey, duvarı kaplayan büyük aynalarla önünde sıralanmış bir dizi metal çan ve yuvarlak levhalardı.

Dianna'ya odaklandığımda gözlerim gezinmeyi bıraktı. Kıyafetleri daha önce giydiğini gördüğüm kıyafetler değildi. Zayıf kaslarını ve küçük kıvrımlarını çok iyi sararak zarif vücuduna yapışıyordu. Omuzları, kolları ve karnı açıktaydı. Arkasında topladığı saçlarının uçları kürek kemiklerinin arasında dans ediyordu. Nefes kesiciydi ve... hâlâ fazlasıyla kızgındı.

“Sonunda, dövebileceğin başka biri.” Drake yan tarafını tutarak yavaşça yerden kalktı. Giysilerinin çeşitli yerlerinde delikler açılmıştı, bu da Dianna'nın kendini frenlemediğini kanıtlıyordu. *Aferin kızıma.*

“Git başımdan.”

Bu canımı yaktı.

“Hayır.”

“Elimde yeni bir bilgi yok ve meşgulüm, o yüzden git.”

Sözlerimi daha da zehirleyerek bana karşı kullanmaya çalışıyordu. Drake topallaya topallaya bir sıra banka doğru yürüdü ve yolun uzağına oturdu.

“Hayır.”

Bana bakarken parmaklarının ucunu alevler gıdıklıyordu. “Bu mindere adımını atarsan seninle de dövüşürüm.”

Pekâlâ. Yere bakıp bir ayağımı bilinçli olarak mindere koydum. Kafamı kaldırarak sözsüz bir meydan okumayla ona baktım. O da bunu görüp saldırdı.

Dianna’nın yumruğu yüzüme doğru savrulduğunda sağa doğru dönerek yumruğun geçip gitmesine izin verdim. Dönüp dirseğini çeneme doğru savurdu. Geriye doğru eğildiğimde isabet ettiremedi. Bir dizi yumrukla dirsek darbesi indirdi, hepsini ıskaladı ve bu onu daha da sinirlendirdi.

“Eğer niyetin bana vurmaksa, bu konuda çok kötüsün,” dedim, bir başka yumruğu savuşturdum.

“Çok sinir bozucusun,” dedi bir tekme savurarak.

“Özür dilemeye geldim.”

“Siktir git.”

Yumruklarını kaldırıp vücuduna yakın tutarak ringin etrafında daireler çizdi. Bugün içinde ne kahkaha ne espri ne de şakalaşma vardı. Güçlkle zapt ettiği, dizginlenemez bir öfkeyle doluydu. Büyük bir yırtıcı kedi gibi hareket ediyordu. Hesapçı, tehlikeli ve son derece etkileyiciydi.

“Canını yakmak istemiyorum,” dedi nefes nefese.

“Bunu bana dokunmaktan bile aciz biri söylüyor.”

Dianna bu kez bir yumruk ve diz kombinasyonu ile tekrar hamle yaptı. Elimle engelledim ama hareketlerinin arkasındaki güç canımın yanmasına neden oldu. Sert vuruyordu ancak yine de yeterince isabetli değildi. Eğitimli olsa da ben ya da El gibi değildi. Bacaklarını daha fazla kullanırsa oldukça etkili olabilirdi. Rakibine uzanabilecek uzunluğa sahipti ama doğru beceriye sahip değildi. *Henüz.*

Yaklaşık bir yumruk savurduğunda çömeldim. Diğer yumruğu çenemi nişan alarak yukarı doğru savrulurken kafamın yanından uçup gitti. Onu bileğinden yakalayıp kendime doğru çevirdim. Sırtı bana dönük hâlde tutarken kesik kesik nefes alıyordu. Kurtulmaya çalışırken bileklerini önünde kenetledim.

“Yumrukların güçlü ama koordinasyonsuz.”

“İassulyn’de yan.”

Drake’in kahkahası arka planda yankılandı.

Başını sese doğru eğdiğinde alnından ter damlıyordu. “Ne gülüyorsun? Seni bir tanrıyla dövüşmeye çalışırken görmüyorum.”

Drake cevap vermese de sessizleşti.

“Onu görmezden gel. Özür dilemek istedim, Dianna, seninle dövüşmek değil.”

“Özür dileyecek bir şey yok.” Nefes alıp vermesi kesilirken bileklerini avucumun içinde büktüğünü hissettim. “Biz arkadaş değiliz.”

“Bunu söylemeyi kes!”

Bileklerini döndürmeye çalıştığını hissettiğim için onları daha sıkı kavradım. “Yaptıklarım ve davranışlarım için özür dilerim. Şu anda başımda çok fazla mesele var ve bazı şeylerin beni sinirlendirmesine izin veriyorum. Hiçbir şey ifade etmeyen insanların beni etkilemesine izin verdim. İlk başladığımızdan bu yana bana çok yardımcı oldun, bunu ve seni gerçekten takdir ediyorum. Özür dilerim.”

Sessizleşti, bileklerini serbest bırakmaya çalışmayı bıraktığında vücudundaki gerginliğin bir kısmı gitti.

“Çok kötüsün.” Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

“Biliyorum.”

“Ve kabasın.”

Nefesim başımın üstündeki birkaç tutam saçını oynatırken ağzımdan küçük bir homurtu çıktı. “Biliyorum.”

“Bırak beni.”

Bileklerindeki tutuşum gevşedi ama onu serbest bırakacak kadar değildi. Henüz olmazdı. “Bana artık kızgın olmadığını söylediğinde bırakacağım.”

İçini çekti. “İyi, sana kızgın değilim.”

Bileklerindeki tutuşumu temkinli bir şekilde gevşeterek ellerini serbest bıraktım. Öne doğru bir adım attı ve dönüp yumruğunu öyle hızlı savurdu ki darbesinden kaçamadım. Hem kafamın içinde hem de odada yankılanan çatırtıyı duydum, burnumdan dışarıya doğru keskin bir acı yayıldı. Elimi kaldırıp tek elimle burnumu tuttum.

“Bu ne içindi?” Gözlerimi kısarak bulanık görüntüsüne baktım.

“Son iki haftadır sık gibi davrandığın için.” Omuz silkti. “Artık daha iyi hissediyorum.”

Burun kemerimi sıkarken küçük kırığın iyileştiğini ve kemiğin yerine oturduğunu hissettim. Ona hakkını vermeliydim. Asla teslim olmuyordu. Uzanıp saçlarını arkada tutan tokayı sıktı ve bileklerini kısıp savunma pozisyonu aldı.

“Hâlâ dövüşmek mi istiyorsun? Özür diledim.”

“Hemen yoruldu mu?” Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirirken odadaki enerjinin değiştiğini hissettim. Gözleri o tanıdık kırmızı kor ışıltısıyla parlıyordu. “Sana antrenman yaptığımı söylemiştim. İşin bittiyse Drake senin yerine geçebilir.”

Bu açıklama neden kanımı buza çevirdi bilmiyordum ama öyle olmuştu.

“Hayır, lütfen kal. Bir kaburgamı daha kırmadan önce biraz daha iyileşmeyi tercih ederim,” dedi Drake bankın üzerine yığıldığı yerden. “Sadece lütfen bu evi yıkmayın. Ethan beni öldürür.”

Söyledikleri beni hazırlıksız yakalamış, Dianna’ya fırsat vermişti. Ne hareket ettiğini ne de formunun kaybolduğunu gördüm ama yeniden şekillenip yumruğunu kafama indirdiğinde yer değiştiren havanın üzerimden akıp gittiğini hissettim. Hamle yaptığımda parmak eklemleri omzumun üst kısmını hafifçe sıyırdı. Tepki verecek kadar kendime gelemeden bir bacağını döndürüp ayağını başıma doğru savurdu. O dengesini sağlarken geriye doğru eğildim ama ikinci tekmesinden kaçacak kadar hızlı değildim. Kaval kemiğinin ortası omzuma batacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Drake tebrik edercesine bir tezahürat yaptığında ikimiz de onu görmezden geldik. Dianna yumruklarını havaya kaldırmış, bir bacağını önüne atmış, yüzünde meydan okuyan ve cüretkâr bir ifadeyle duruyordu.

Hafif ağrı geçerken omzumu ovuşturdum. “Kolların bacaklarından daha az belirgin. Kalça-bacak oranın düşünüldüğünde orada daha fazla güç var.”

Drake alaycı bir tavırla, “Sanırım bu onun güzel bir kışın olduğunu söyleme şekli. Ki ben de buna katılıyorum,” dediğinde bakışlarını ona çevirdi.

İkimiz de ona ters ters bakarken kendini yana fırlattı, oturduğu duvara çarpan bir ateş topuyla alevler karanlık ve yanık taş üzerinde cızırdadı.

“Hey! Evi yıkmakla ilgili ne dedim, Dianna?”

Bakışlarını yakaladığında Drake susmaya karar verdi. “Onu görmezden gel,” deyip Dianna’ya döndüm. Yumruklarını sallayarak üzerinde kalan alevleri söndürmeye çalışıyordu.

“Sadece güçlerinle bile göksellerimin çoğundan daha güçlüsün ama yine de El ya da benim için yeterince güçlü değilsin.”

Dudaklarını bükerek başını iki yana salladı, gözleri beni yakmakla tehdit ediyor gibiydi. “Bilemiyorum. Zekiel ve seninle oldukça iyi başa çıktım.”

“Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum,” diye ekledim, yemi yutmayı reddederek. Onunla tartışmaya çalışmıyordum. “Ben asırlardır eğitim alıyorum, onlar da öyle. Doğru hareketlere sahipsin ama uygulamayı bilmiyorsun. Ayrıca muhtemelen kendisini alt edecek kadar güçlü olmanı istemeyen biri tarafından eğitildin. Sen zaten tehlikelisin, Dianna. Şimdi seni ölümcül yapalım.”

Omuzlarını dikleştirdi, başını sallarken gözlerindeki kıvılcık parıltı hafifledi.

Günler hiçbir haber almadan geçip gitti. Logan şüpheli bir hareket ya da ölüm olmadığımı rapor etmişti. Buna rağmen, ya da belki de bu yüzden, gergindim. Bir şeyler ters gidiyordu fakat tam olarak ne olduğunu kestirmekte zorlanıyordum.

Dianna ve ben her gün antrenman yapıyorduk ama birlikte geçirdiğimiz tek zaman dilimi buydu. Bundan bir daha bahsetmemiş olsak da aramızda sadece ortaklığımızı değil, arkadaşlığımızı da tehdit eden bir mesafe vardı. Ne o beni geceleri yanına çağırıyordu ne de ben ona gidiyordum. Birkaç kez kapısının önünde durup kapıyı çalmak için elimi kaldırmış ama her seferinde kendimi durdurmuştum. Kendime, burada kalıcı olmadığım için böylesinin daha iyi olduğunu söyleyip duruyordum. Özlemimi çeksem bile onun sıcaklığına ve bana verdiği huzura bağlanamazdım.

Bunun yerine her gece odama gidip yatağıma uzanıyor, pencereden dışarıyı seyreliyordum. Rashearim'in kalıntılarında yaptığım gibi ayın düşüşünü ve güneşin doğuşunu izliyordum. Geçen her geceyle birlikte, onun kovduğu göğsümdeki o derin, karanlık boşluk hissi sürünerek geri geliyordu.

Gözleri kapalı, bir bacağının üzerinde dururken diğer bacağını dizinden bükmüş, ayağının tabanını uyluğuna dayamış bir şekilde dikilirken onun etrafında döndüm. Ellerini avuç içleri birbirine bakacak biçimde göğüs hizasında birleştirmişti.

Dianna tek gözünü açıp duruşunu bozmadan, “Güçlerimi kullanmama izin verirsen seni ne kadar çabuk alt edebileceğimi gösterebilirim,” dedi.

“Hayır.” Ellerimi arkamda kenetleyerek karşısında durdum. “Antrenman yapmak istedin, bu yüzden düzgün bir şekilde antrenman yapacağız. Bay Vanderkai ile denediğin başarısız girişimi tekrarlamayacağız.”

İçini çekti ve iki gözünü de kapattı.

“Şöyle düşün. Güçlerin olağanüstü ama aşırı zorlarsan ve artık onlara erişimin olmazsa savunmasız kalırsın. Kendini nasıl savunacağını bilmeli ve yeteneklerinin sınırlarının farkında olmalısın.”

Dianna tek gözünü açtı. “Daha önce hiç sorun yaşamadım.”

“Bu yaşanmayacağı anlamına gelmez. Güven bana.” Bir kez daha daire çizip bu kez onun arkasında durdum. “Sana bir zamanlar babamın bana öğrettiği bir tekniği öğreteceğim.”

Başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. Hiçbir şey söylemedi, sadece bir kez başını sallayıp devam etmemi bekledi.

“Kollarını bana doğru uzat.”

Öne doğru bakıp dediğimi yaptı. Bir santim daha yaklaştığımda zengin, baharatımsı tarçın kokusu burnuma doldu. Dianna’nın eşsiz kokusuyla karışmıştı ve son birkaç gündür çok özlediğim bir kokuydu. Başımı hafifçe sallayıp, bu düşünceleri uzaklaştırarak bir kez daha odaklandım.

“Sana fiziksel olarak dokunmayacağım ama başladığımda neler olacağını göreceksin.”

Başını bana doğru eğdiğinde yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. “Bu ne anlama geliyor?”

Ellerimi kaldırdım, avuçlarım onun bileklerinin üzerinde dururken parlamaya başladı. Menekşe ve gümüş rengi ışık benden ona doğru dans ediyor, küçük elektrik dalgaları bizi birbirimize bağlıyordu. Gözleri irileşti ama geri çekilmek ya da beni durdurmak için hiçbir hamlede bulunmadı. Kollarının çizgilerini takip ederek büyümün dokunuşunun tenini yalamasına izin verdim.

Ürpererek sertçe yutkundu. “Canım yanmıyor. Daha önceki gibi değil.”

“Çünkü yoğunluğunu kontrol edebiliyorum. Eğer acıtmasını isteseydim, acıtmasını sağlayabilirdim.”

Sanki ukalaca bir espri yapacakmış gibi bana baktı ama kendini

durdurunca ifadesi değişti. Tekrar koluna baktığında kalbim hayal kırıklığıyla sıkıştı. “Tenimin altındaki hareket. Ne o?”

“Bu senin gücün. Ben yanından geçerken kıvrılan gölgeleri görüyor musun? Seni tehdit olarak algıladığı şeye karşı savunmak için harekete geçmeye hazırlanıyor. Sabırlı, sadece senin onu yönlendirmeni bekliyor.”

“Havalı. İğrenç ama havalı.”

Gözlerimi kıstım. “İğrenç değil. O senin bir parçan, tıpkı içimdeki ışığın benim bir parçam olduğu gibi. O hem sen hem de değil.”

Tekrar başını sallamadan önce gözleri benimkilerle buluştu. Önünden dolaştım, sağ elim teninin birkaç santim üzerinde duruyor, gücü teninin altındaki bir gölge gibi onu takip ediyordu.

“Bu mantrayı bana babam öğretti. Senin kız kardeşinle yaptığından çok farklı ama kontrolü ele almama ve odaklanmama yardımcı oluyordu. Bunu ana güç kaynağı olarak tanımlamıştı. Gücünün mantık kısmı beyninden geliyor.” Elimi başına doğru hareket ettirdiğimde gücünün küçük dalları onu takip etti. Hareketi takip etmeye çalışırken gözleri bir an için kaydı.

“Duygu ve mantıksızlık ise kalbinden geliyor.” Elimi aşağıya indirdim, dokunmadım ama avucum göğsünün üzerinde gezindi. İçindeki küçük gölgeler dans edip gücümün kıvılcımlarıyla alay ediyormuş gibi görünürken nefesi kesildi. Bir şeyler değişmişti. Kıyafetinin terden sıırsıklam olmuş kumaşının altında göğsü inip kalkarken, zihnim dokunmak için yanıp tutuştuğum rüyalara gidip geliyordu. Dudaklarımı yaladım ve sakinleştirici bir nefes aldım. Dianna’nın bakışları bu harekete takıldığında, kendimi bir kez daha odaklanmaya zorlarken neredeyse inleyecektim.

Yanma doğru geçip gövdesinin çizgilerini takip ederek karnının üzerinde durdum. “Ve son olarak öfken, taşıdığın o ateş, karnından geliyor.” Teninin altındaki gölgeler canlı bir kırmızıyla karıştı.

Gücümü tekrar içime çekip elimi yan tarafıma götürdüğümde ışık söndü. Sanki çok uzun süredir tutuyormuş gibi hırıltılı bir nefes verdiğini duydum.

“Öz, kalp, beyin,” dedim. “Güçlerinin ana tetikleyicisi bu. Diğeri olmadan biri var olamaz ya da çalışamaz. Biriyle alınıp diğeri ikisiyle alınmayan kararlar ölümcül olabilir. Bu becerinin gerçek ustaları üçünü de kontrol edebilir ve manipüle edebilir.”

“Dur tahmin edeyim, sen gerçek bir ustasın?” Ellerini kalçasına koyarken kaşlarını kaldırdı.

“Olmak zorundayım. Kararlarım, bedeli ne olursa olsun, kalbimin bana söylediklerini esas alamaz. İstedğim için kuralları çiğneyemem ya da esnetemem. Gücümü bencil nedenlerle kullanırsam evrenin dengesi bozulur.”

Bakışlarını indirmeden önce gözleri bir anlığına yumuşadı. “Onu nasıl kontrol edebilirim?”

“Yoğunlaş, odaklan, serbest bırak.” Uygun kelime aklıma gelince duraksadım. “Ya da bu dünyanın dediği gibi *meditasyon*.”

Başını sallarken elleri yanlarına düştü. “Tamam, bana daha fazlasını öğret.”

“Pekâlâ.”

Gecenin geri kalanını meditasyon yaparak geçirdik. Bu uygulama dengesiz sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyordu ve ben de bundan daha fazla yararlanacağıma yemin etmişim.

Her gün yeni bir şey üzerinde çalışıyorduk ama beşinci gün tekrar dövüşe döndük. Drake ne zaman bir yorum yapsa, hedefin o olması gerektiğine karar vermiştik. Bu onun çenesini kapatmış ve sonunda gelmeyi bırakmıştı.

Altıncı gün ona bir kılıcı nasıl tutacağını ve kullanacağını gösterdim. Bu konuda kesinlikle berbattı. Bundan nefret ediyor ve kaba kuvveti tercih ederek bunun iyi bir beceri olduğunu kabul etmesine rağmen her saniye şikâyet ediyordu.

“Bana Zekiel’la nasıl dövüştüğünü ve nasıl hayatta kaldığını göster,” diyerek elimde tahta bir asayla etrafında döndüm.

Dianna da aynı asayı tutuyor, hareketlerimi taklit ediyordu, vücudu terden sırlıslıktı ve güçlkle nefes alıp veriyordu.

“Kolay olmadı. O da senin gibi hızlı.”

“Bu bir beceri...”

“Biliyorum, biliyorum. Ustalaşmak zaman alır.”

Saldırdı. Odada yankılanan gürültülü bir çatırtıyla tahta tahtaya çarptı. Onu geri ittim ve dengesini sağlayıp döndü. Sol kolumu hedef alarak bir kez daha saldırdı. Çekilip darbeyi engelledim. Kaç kez ıskalemiş olursa olsun öğreniyor, düzeltiyor ve karşı saldırıyı hedefliyordu. Kararlı, kendi tarzında yetenekli ve dirençliydi. Baştan aşağı mükemmel bir silahtı, pes etmeyi ya da boyun eğmeyi reddediyordu. Şimdi olduğu gibi silahım temas ettiğinde kaç kez yaralandığı ya da acı içinde tısladığı önemli değildi.

Asam isabet ettiğinde kafası yana savruldu. Dudağında küçük bir kan damlası oluşunca umursamadan sildi. Silahımı indirip yanına koştum.

“Dianna.”

“Ben iyiyim.” Elini kaldırarak yaklaşmamı engelledi. Son zamanlarda ona yakın olmamı istemediğini fark etmiştim. Antrenmanımız sırasında yaralandığında onu iyileştirmemi ya da onunla ilgilenmemi istemiyordu. Bu da beni en az onun acı çektiğini görmek kadar yaralıyordu.

İyileşen dudağındaki kam silmesini çaresizce izlerken kımıldamadım. “Gördün mü? Her şey yolunda.”

“İzin ver bakayım,” diye bir nevi yalvardım.

Asasını kaldırıp göğsüme doğrultarak beni uzak tuttu. “İyiyim dedim. Silahını kaldır. Düşmanına zarar verdiğinde onu kontrol eder misin? Hayır.”

“Sen benim düşmanım değilsin,” dedim kesin bir dille.

Gözlerinde acı parladı ama tek söylediği “Silahını kaldır,” oldu.

Cevap veremediğim üzerime saldırdı. Asasını savuşturdum ama bu onu durdurmadı ve tekrar saldırdı. Hiçbir şey öğrenmemiş miydi? Başka bir darbeyi engellemeye hazırlanarak yer değiştirdim. Asalar bir kez başlarımızın üzerinde, sonra benim solumda, onun sağında ve sonra dönüp boğazımı hedeflerken tekrar birleşti. Yukarı doğru sert bir vuruşla asasını elinden aldım. Benimkini savurmak için bir saniyem vardı ama o gitmiş, yerinde sadece ince bir sis tabakası kalmıştı.

Dizlerimin arkasında ağır bir darbe hissettiğimde öne doğru düştüm. Ne olduğunu anlamak için uğraşırken bacağı suratıma çarptı ve sırtüstü düşecek kadar sert bir şekilde dönmeme neden oldu. Bir eliyle havadaki tahta asayı yakalayıp ucunu göğsümün ortasına saplamasını izledim.

“Zekiel’la böyle dövüştüm.” Nefes nefese kalmıştı, bakışlarında neşe yoktu, sadece çalışma odasındaki kavgamızdan beri bana attığı o sert bakış vardı.

Ona öğrettiklerimi kendi hareketleriyle birleştirmiş, beni gafil avlayan benzersiz ve öngörülemeyen bir dövüş stili yaratmıştı. Beni kırımın üstüne düşüren tekneyi mükemmel bir şekilde atmış ve şimdi de göğsüme bir silah dayamıştı. Düşünmeyi asla bırakmıyor, her zaman hesap yapıyor ve bir dövüşü kendi avantajına nasıl çevireceğini bulmaya çalışıyordu. Bu güzel, tehlikeli, muhteşem kadından etkilenmekten çok daha fazlasını hissediyordum.

Tahta asayı bir kenara fırlatıp yanında getirdiği küçük havlu

ve su şişesine doğru yürüdü. Geri dönüp kendini mindere bıraktı. Benimkini getirmemiş ya da benimle bir şey paylaşmayı teklif etmemişti. Bu küçük şey, beni onun kullanabileceği herhangi bir alevden daha fazla yakıyordu.

Oturur pozisyona geçtim ve dizlerimi kendime yaklaştırdım. Kollarımı dizlerimin üzerine koyup sadece ona baktım, teninin parlaklığını yansıtan ışıktan büyülenmiş gibiydim.

“Etkileyici. Bu kadar kısa sürede özüksediğin şeyler. Antrenman tarzından ya da benden nefret etsen bile çabuk öğreniyorsun.” Son kısmı ağzımdan kaçırmak istememiştim ama aramızdaki bu uçurumun ne kadar acı verdiğini görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Katlandığım tüm fiziksel acılardan daha kötüydü.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben ifadesini ölçmeden hızla başka yöne kaydı. “Antrenman yaparken kesinlikle otoriter oluyorsun ama bu gayet anlaşılır.” Bacağını uzatıp ayağını benimkine çarptı. Bu temas onun ring dışında başlattığı ilk temastı. Ne yaptığını fark ettiğinde yüzü düştü. Bacağını geri çekip benden birkaç santim uzaklaştığında, uzanıp onu geri çekmemek için kendimi zor tuttum. Şakacı vuruşlarını ve fiskelerini özlemiştim. Sadece onu özlemiştim.

“Son zamanlardaki davranışlarım için özür dilerim. Beklemekten sıkıldım ve bu da beni geriyor sanırım.”

Bacaklarını önünde kavuştururken omuz silkti. Ayakkabısının bağcığıyla uğraştığı sırada gözleri aşağıya kaydı. “Sürekli özür dilemene gerek yok, Liam. Cidden, sorun yok.”

Tamamen ona döndüğümde kaşlarımı çattım. “Dianna. Sürekli böyle söylüyorsun ama ben gerçekten sorun olmadığını düşünmüyorum. Sen...”

Arkamızdaki kapılar açıldığında önce Ethan ardından da Drake içeri girdi. Her zamanki gibi ikisi de tamamen siyah giyinmişlerdi, Drake biraz kırmızı eklemişti. Buram buram lavanta ile karışık yasadışı faaliyet kokuyordu. Her iki koku da umurumda değildi ama en azından tarçın kokmuyordu.

“İyi haberlerim var. Davet kabul edildi.”

Dianna zıplayarak ayağa kalkıp ellerini kışını ve bacaklarını saran taytına sildi. “Harika, ne zaman gidiyoruz?”

“Beni terk etmek için sabırsızlanıyor musun?” diye takıldı Drake ama Dianna her zamanki gibi cevap vermedi. Belki de onun ga-

zabına uğrayan tek kişi ben değildim. Drake bunu fark ettiğinde sırtışı yüzünden silindi.

Ethan'ın gözleri önce kardeşine, sonra bize kaydı. "Camilla'nın şartı sadece beni ve benim soyumdan birkaç kişiyi istemesi. Dünya Drake'in öldüğünü düşündüğü için barış yapmak istediğini düşünüyorum."

Dianna kollarım kavuşturarak bir kez başını salladı. "Camilla'ya hiç güvenmiyorum ama herhangi biri gibi görünebilirim. Yani Drake'i yanımda götürebilirim ve..."

"Kesinlikle olmaz." Sözlerim üzerine tüm başlar bana doğru dönmüştü ama umurumda değildi. "Bir tuzağa ya da daha kötüsüne doğru yürürken beni burada bırakmayacaksın."

"Benimle gelemezsin. Sadece seni tanımakla kalmazlar, aynı zamanda yaşayan bir süpernova gibisin. Tek başına gücün bile bölgeye adım attığın anda onları alarma geçirir."

Seyircimiz olmasını takmadan onunla karşı karşıya geldim. "Seni nasıl hissetmeyecek? Biçim değiştirsen bile Ötediyar yaratıkları gücünü fark edebilir. Sen onlar gibi değilsin. Sen onlardan bir adım daha üstünsün."

"Bu her ne kadar aşağılayıcı olsa da Dünya Yok Edici'nin haklı olduğu bir nokta var." Ethan iç çekerek bana doğru bir bakış attı. "İşte o yüzden bunlara sahibiz."

Drake elinde büyük, oymalı bir kutuyla öne çıktı. Kutuyu açınca iki gümüş zincir benzeri bilezik belirdi.

Onları inceledim, üzerlerinden yayılan gücü hissedebiliyordum. "Bu hangi büyümlü eşya?"

"Ophelia'nın Bilezikleri," diye fısıldadı Dianna Drake'e bakarak, gülümsemesi geri dönmüştü. Bunun hakkında hiçbir şey bilmediğim, aralarında paylaştıkları bir başka şey olduğunu fark ettiğimde çenemi sıktım.

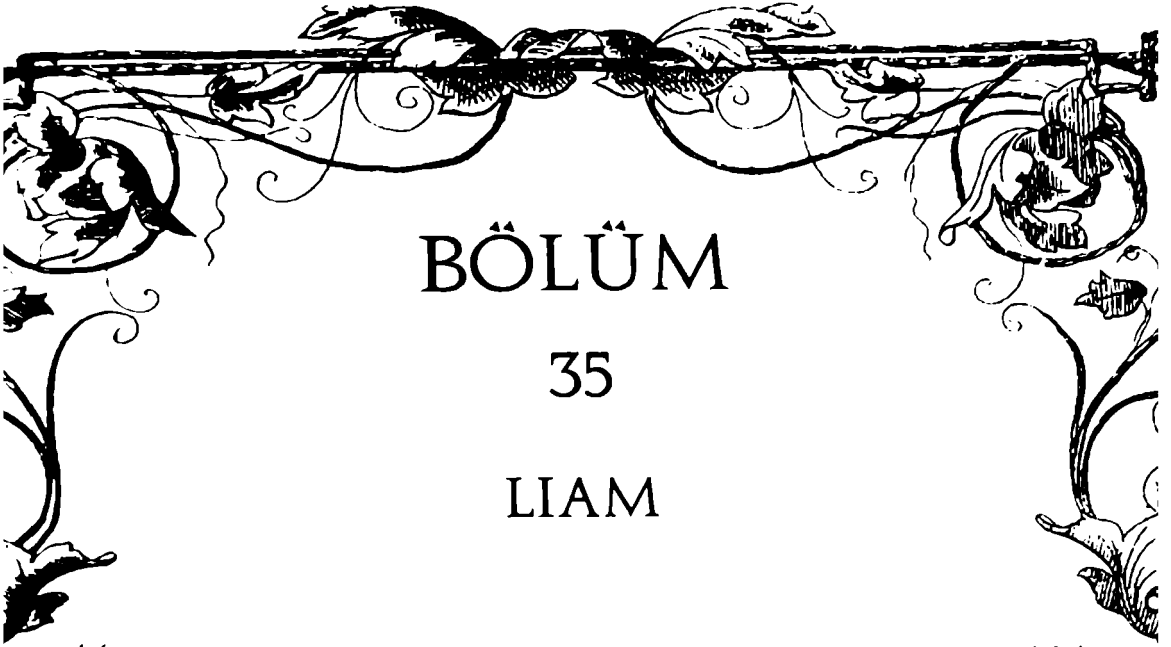
"Lütfen açıklayın."

Dianna bana doğru döndüğünde gülümsemesi kayboldu. "En basit tabirle bir hazine ve son derece büyümlü. Herhangi bir Ötediyar yaratığını normal bir ölümlü gibi gösterecek kadar güçlüler. Kısacası, birinin gücünü gizleyebilir."

"Ortak bir arkadaşımız ödünç almama izin verdi," diye ekledi Drake, Dianna'ya dikkatle bakarak. "O yüzden lütfen dikkatli ol ve geri getir. Onu kızdırmak istemem." Kutuyu kapatıp Dianna'ya uzattı.

Dianna onun bakışlarına karşılık verdi, kutuyu ondan alırken yüzünde küçük bir gülümseme dans ediyordu.

Drake'e gülümsemesini daha fazla izleyemedim ve Ethan'a döndüm. "Pekâlâ, plan nedir?"

BÖLÜM

35

LIAM

“Bu plan korkunç,” dedim yakındaki koltuklardan birinde oturan Drake’e. Üst katta Ethan’ın eski ofislerinden birindeydik. Büyük bir şöminenin üzerinde şık giyimli bir çiftin büyük bir tablosu duruyordu. Sandalyelerle kanepeler çok sayıda oturma seçeneği sunuyordu ve duvarlarda kitaplıklar sıralanmıştı. Büyük masası, son birkaç gündür Kaden’i yenmemize yardımcı olabilecek herhangi bir şey ararken incelediğimiz kâğıtlar ve parşömenlerle doluydu.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı, açtığımız tek ışık masanın üzerindeki küçük ışıktı. Şömineye yaslanıp gümüşü alevleri avucuma çağırdım ve onları yumruğumun içinde boğdum. Ateşi yaratmak için ondan enerji alırken ışık titredi. Gençken sinirlerimi yatıştırmak için benzer şeyler yapardım.

“İşe yarayacak. Güven bana.”

Boğazımdan kısık bir ses çıkardım.

Drake’in gölgesi yanımdaki boşluğu doldurdu. “Beni gerçekten sevmiyorsun, değil mi?”

“Sevmeli miyim?”

“Senin sorunun ne? Tüm Ötediyar yaratıklarından nefret etmen dışında.”

“Ben tüm Ötediyar yaratıklarından nefret etmiyorum. Bu da beni tanımayan herkesin zihninde uydurulmuş başka bir hikâye.”

Kollarını kavuşturarak alay etti. “Özür dilerim, kralım ama kaç kişiyi katlettiniz? Diyarlar mühürlenmeden önce kaç kişi öldü?”

Gözlerinin yansımasından benimkilerin de gümüş renginde parlamaya başladığını görebiliyordum. Ne olduğunu ya da neye dönüşmek zorunda kaldığımı bilmeyenler tarafından geçmişimin yüzüme vurulmasından bıkmıştım. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Ah, o zaman Dianna yüzünden. Beni tehdit olarak mı görüyorsun?”

“Bazen onunla konuşma şeklinden hoşlanmıyorum ama tehdit? Asla. Senin gibi pek çok erkek tanıdım.” Duraksayıp bir omzumu umursamaz bir tavırla silktim. “Tanrılar aşkına, eskiden ben de öyleydim. Basit bir parmak hareketiyle istediğin her kadına sahip olabilirsin, eğer istersen bir seferde düzinelercesine.”

Drake’in kaşları kalktı. “Bekle, bir seferde düzinelerce derken... şeyi mi kastediyorsun...”

Elimi kaldırarak sözünü kestim. “Mesele bu değil. Mesele şu ki, o kendisiyle böyle konuşulmasını ya da sadece bir ganimetmiş gibi davranılmasını hak etmiyor. O senin ve Kaden’in üzerinde pazarlık edeceğiniz bir nesne değil. Yani hayır, senden hoşlanmıyorum ya da arkadaşınmışım gibi davranmayacağım. Seni henüz öldürmemiş olmamın tek nedeni, Dianna’ya mümkün olduğunca iyi davranacağıma dair söz vermiş olmam. Şu anda benden nefret etse bile sözümünden dönmeyeceğim.”

Yavaşça ukala bir şekilde sırtıttı. “Bir de ona âşık olmadığını söylüyorsun.”

“Değilim ama yine de hayatında, senin sürekli öne sürdüğün fiziksel eylemlerin ötesinde onu önemseyen birini hak ediyor. Ona saygı duyan ve ona bir piyon gibi değil, kendisine eşitmiş gibi davranan birini. Kız kardeşinden başka kimsesi yok.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken sırtıttı. “Katılıyorum. Gabby onun tek ailesi ve biz arkadaş olsak da kimse ona yaklaşamaz. Kaden buna izin vermezdi. Ona sıkı bir tasma takardı, duyduğuma göre bazen kelimenin tam anlamıyla. Ayrıca Dianna’nın herhangi biriyle yakınlaşmaktan korktuğunu düşünüyorum çünkü tıpkı Gabby’ye yaptığı gibi onları kendisine karşı silah olarak kullanabilirdi.”

Çenemi sıkıkmaktan dişlerim ağrıyordu. Onun yüzyıllar boyunca yalnız ve herhangi bir ilişki kurmaktan korkarak böyle bir hayat yaşadığını düşünmekten nefret ediyordum. Etrafı sadece güvenemediği değil, aksine ona zarar vermek isteyen varlıklarla çevriliydi.

Ben bir şey söylemeyip ona öylece bakınca devam etti. “Ona âşık olup olmadığını sorarak seni kızdırmaya çalışmıyordum ama belki de inkâr ettiğin duygularını fark etmeni sağlayabilirim diye düşünmüştüm. Ayrıca, senin de Kaden gibi biri olmadığından emin olmak istedim. İkimiz de onun güçlü ve güzel olduğu konusunda hemfikiriz, bu da güçlü erkekleri cezbeder.”

“Yani ona âşık olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordum, ses tonumdaki şüphe açıktı.

Şömineye yaslandı ve omuz silkti. “Onu seviyorum ama ona âşık değilim. Tüm varlığım boyunca tek bir kadına âşık oldum ve o da uzun zaman önce beni terk etti. Tüm bu aşk olayını geride bıraktım.” Yüz hatlarında kayıp ve pişmanlığın izleri parladı. Farklı nedenlerle de olsa tanıdığım bir bakıştı bu. “Peki ya sen? Sen hiç âşık oldun mu?”

Şömineye bakarken duraksadım, sönmek üzere olan odundaki tek bir közün parıltısına odaklandım. “Hayır. Hiç olmadım. Şehvet duydum, birilerine değer verdim ama hiç âşık olmadım. Babam bir keresinde bana annem için tüm evreni parçalayabileceğini söylemişti. Hiç kimse için böyle bir şey hissetmedim. Logan ve Neverra kendimi bildim bileli birlikteler. Birbirlerinden ayrılamazlar ve birbirlerini korumak için hayatlarını tehlikeye atarlar. Elbette ben de arkadaşlarımı, sevgililerimi önemsiyorum ama hiç böyle hissetmedim. Belki de bu tanrısal bir yammdır fakat ben bu şekilde yaratıldığımı düşünmüyorum.”

“Ne şekilde?”

Kendimle ilgili çok fazla şeyi ortaya serdiğimi bildiğimden Drake’in yüzünü görmek için dönmedim. “Ben yıkımım. Her yönüyle Dünya Yok Edici’yim. Ben korkmanız gereken her şeyim. Dianna’nın sandığı gibi bencil bir şekilde değil, bunu varlığımın her zerresiyle söylüyorum. Dünyaları çekirdeklerine kadar yak-tım ve bu şatoyu yutacak kadar büyük canavarları katlettim. Kitaplar bu konuda yanılmıyor. Tahtım, krallığım ve ailem için her zaman bir silah oldum. Tanrılar Savaşı benim yüzümden başladı. Dünyam benim yüzümden yok oldu. İçimde aşka nasıl yer kalmış olabilir ki?”

Bir an sessizlik oldu ve sonunda şakalaşmayacak ya da zekice espriler yapmayacak kadar beni anlayıp anlamadığını merak ettim. Ona baktığımda şöminedeki aynı köze baktığını gördüm. Konuşmadan önce boğazı bir kez titredi ama havada korku kokusu almıyordum. Sesi daha yumuşaktı ve son birkaç haftadır bizimle birlikte olan düzenbazdan eser yoktu.

“Bilmiyor musun? Aşk, yıkımın en saf hâlidir.” Dudağının kenarı kıvrıldı. “Dianna ve benim için endişelenmene gerek yok. Biz asırlardır arkadaşız. Sadece arkadaş. Hiç birlikte olmadık ve olma-

yacağız. Onu seviyorum ama senin düşündüğün gibi değil. Ethan, Kaden kral olmadan önce de Kaden'a bağlıydı. Dianna'yı o kavurucu çölde yalvarıp ağlarken bulan bendim. Eoria'da bir veba salgını vardı ve çok sayıda insan öldü. Kaden'la sürüsü bundan faydalandı. O zaman bile kitabı arıyordu. Birkaç gündür oradaydık ve ölümlülerin çoğu hastalıktan kaçıp sığınacak yer arıyordu, bu yüzden kan kıtlığı vardı. Avlanmaya çıkmıştım ve yıpranmış bir evin önünden geçtim. İçeriden kadının ağlama sesi geliyor, duyabilecek herkese dua ediyordu. Derme çatma girişi örten kumaşı yırttığımda onu Gabby'yle otururken buldum.”

Drake sessizleşti, belli ki geçmişte kaybolmuştu. Dianna hakkında herhangi bir bilgiye aç bir şekilde bekledim. Sonunda derin bir nefes alırken orada olduğumu hatırlar gibi oldu.

“İkisini de öldürmeyi düşündüm. Onlar ölümlüydü ve hastalık Gabby'yi mahvetmişti. Ölüyordu. Kalbinin teklediğini duyabiliyordum ama Dianna'nın umurunda değildi. Yalvarıp yakardı, onu kurtarmam için her şeyi teklif etti, hatta kendini bile. Gözleri mi, konuşma şekli mi, yoksa sesindeki acı mı bana kaybettiğim aşkı mı hatırlatıyordu bilmiyorum ama ölmesine izin veremezdim. Bu yüzden onu Kaden'a götürdüm. O sırada kanının onu bir canavara dönüştürme ihtimali olduğunu bilmiyordum.”

Drake duraksayıp başını salladı ve devam etmeden önce boğazını temizledi. “Kaden ondan bir parça alarak yerine kendinden bir parça koydu. Her zaman onun içine karanlık koyduğunu düşünmüşümdür. Acı verici ve korkunçtu. Günlerce ölümlü kalmak, yaşamak için savaştı, her şeye rağmen başardı. Efsanelerde geçen bir aileden gelmiyor. O sadece irade gücüyle hayatta kalmış bir kız ve bu onu bizden daha güçlü yapıyor. Ölümcül kılıyor. Kaden bunu biliyordu ve o andan sonra ona bakışından hata yaptığımı anladım.”

Kalbim sızladı, bu çok şeyi açıklıyordu. Dianna'nın neden böyle biri olduğunu. Neden kendisine yakın olanlardan asla vazgeçemediğini. En başından beri bir savaşçıydı. İnanılmazdı. O inanılmaz biriydi. “O gün onu ve kız kardeşini kurtardın.”

Bana bakarken gözlerinde acı okunuyordu. “Kurtardım mı? Yoksa sadece daha fazla kaos mu yarattım? Ethan bunun için yıllarca benden nefret etti. Sonunda bunu aştı ama benden gerçekten nefret ediyordu. O da senin gibi denge olayına inanıyor. Dianna ve kız kardeşinin o gün ölmesi gerekiyordu ama benim kaderi değiştirdiğimi söyledi. Her şeyin bir bedeli olduğuna inanıyor.”

Yavaşça başımı salladım. “Genellikle öyledir, evet.”

“Peki onun yaşamasının bedeli ne?” Gözleri bende olmayan cevaplar için yalvarıyor gibiydi.

“Bunu bilmiyorum. Düşmanlığı ve kaba yorumları ne olursa olsun, onun varlığının dünyadaki en kötü şey olmadığını söyleyebilirim.”

Kendini gülümsemeye zorlayarak kolunun tersiyle yüzünün yan tarafını sildi. “Ona iyi davranıyorum ve elimden geleni yapıyorum çünkü Kaden’ın nasıl olduğunu ve bunun bir kısmının benim hatam olduğunu biliyorum. Bizim aşırı korumacı olduğumuzu söylüyor ama birileri öyle olmak zorunda. Yani hayır, beni tehdit olarak görmemelisin ancak ona karşı bir şeyler hissetmemek için bu kadar çabalamayı da bırakmalısın. O senin yok etmek için yetiştirildiğin yaratık olabilir fakat bundan daha fazlası. Çok daha fazlası. Aşkını kaybetmiş biri olarak söylüyorum. Hissettiğin şeyi küçük görme, o duygu her şeye değer.”

Ayaklarımı sürüyerek duruşumu düzelttim. “Aramızdaki öyle bir şey değil.”

“Elbette. Bu yüzden ikiniz neredeyse birbirinizden ayrılamıyorsunuz, bu yüzden gözlerini ondan alamıyorsun, bu yüzden Ethan ve benim söylediklerimi öğrendiğinde çok sinirlendi ve bu yüzden onunla yatağım paylaşmayı reddediyorsun.”

Elimi enseme gezdirdim. “Onunla aynı yatağı paylaşmanın giderek zorlaştığını kabul ediyorum ama o benden ve ona zorla dayatılan bu hayattan daha iyisini hak ediyor. Gabby için umutsuzca arzuladığı şeylerin aynısını ben de onun için istiyorum. Canavarlar, kan ve savaş dışında bir hayat.”

“Demek öyle. Ne fedakârlık ama. Umarım ikinizin de iyiliği için, Kaden onun için gelmeden önce neyi riske attığının farkına varırsın ve geleceğinden hiç kuşkun olmasın. Asırlardır onu gözünün önünden ayırmıyor.”

“Onu almasına izin vermeyeceğim.”

“Umarım vermezsin çünkü eğer verirsen, onu bir daha göremezsin.”

Ağır ayak seslerinin yaklaşması konuşmamızı böldü. Kapılar itilerek açıldığında Ethan içeri girdi. Kapı aralığında durup ceketinin yakalarını ve kollarını düzeltti.

“Hazır mıyız?” diye sordu.

Ona şöyle bir bakıp iç çektim. “Bu korkunç bir kılık değiştirme.”

Ethan’ın sesi, bir elini kalçasına koyarken alıştığım kadınsı se-

sine dönüştü. “Ah, hadi ama! Mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Bileziklerim bile var. Nereden anladın?”

Çünkü senin her parçanı ezberledim.

Omuz silktim. “Duruşun, hareketlerin. Ethan böyle yürümez ya da eğilmez.”

Dianna’nın arkasından kalın, erkeksi bir ses odaya doldu. “Çok dokunaklı, Dünya Yok Edici. Buna dikkat ettiğini bilmiyordum.”

Gerçek Ethan, Dianna’nın arkasından içeri girerken, ikisi birbirine hem benziyor hem de benzemiyordu.

“Siz iki zavallı ne hakkında konuşuyorsunuz?” diye sordu Dianna, başarısız kılık değiştirme girişimine sinirlendiği her hâlden belliydi.

Drake onlara doğru yürürken boğazını temizledi, soğukkanlı ve sinir bozucu tavrı geri dönmüştü. “Ah, sadece siyaset.”

Burnunu kırıştırdı ve ona vurdu, bu da görünüşü göz önüne alındığında eğlenceliydi. “Sıkıcı.”

Drake giydiği kalın siyah paltosunun yakasını kaldırarak kokladı. Dianna onu itince Drake kıkırdayarak, “Güzel bir kıyafet ama biraz daha kolonyaya ihtiyacın olabilir. Hâlâ o şehvetli kokunu alabiliyorum,” dedi.

Gerçek Ethan gözlerini devirip başını iki yana salladı. Drake’le göz göze geldiğimde ilk kez içimden onun kafasını koparmak gelmedi. Yorumlarının ve şakalarının onu gülümsetmek için bir yol olduğunu biliyordum. Bu bir çeşit kefaretti.

Dianna bana doğru yürürken, sahte dış görünüşünün altında ne yattığını bilmek tuhaf bir manzaraydı. Gümüş zincirli bileziği çıkartıp kolumu uzatmamı işaret etti. Kolumu uzattığımda zinciri bileğime doladı. Ufak bir hava akımı beni kuşattı ve sonra kayboldu.

Drake titredi. “Lanet olsun. Bunlar çok güçlü. Şaka bir yana, sanırım işe yarayacak. Şu anda evdeki yoğun elektrik gücünü hissedemiyorum.”

Ethan, gerçek Ethan, başını salladı. “İşe yarayacak.”

BÖLÜM

36

DIANNA

İşe yaramıyordu. Bir hata yapmıştık. Ayağımı büyük villanın mermer zeminine hafifçe vurdum. Birkaç Ötediyar yaratığı içeri girdi, büyük havuz alanıyla birkaç meyve suyu barına akın etti. Villanın içi asılı altın ışıklarla aydınlatılmıştı ve yumuşak, ritmik bir müzik havayı dolduruyordu.

“Kes şunu,” dedi Liam, sesi kulaklarıma dolarken beni şaşkınlığımdan kurtardı.

Liam’a doğru hafifçe döndüm, boylarımız artık neredeyse eşitti, bu da alışmam gereken başka bir şeydi. “Neyi keseyim?”

Elindeki bardağı kaldırıp cevap vermeden önce bir yudum aldı. “Kıpırdanmayı. Ethan bunu yapmaz. Başını dik tut ve bir kral gibi davran.”

Yanımdan geçerken bana gülümseyen bir kadına başımla selam verdikten sonra sıktığım dişlerimin arasından, “Ah, pardon, krallar nasıl davranıyormuş?” diye fısıldadım.

Bana dalga geçiyormuşum gibi baktı. “Senin gibi. Ne kadar güçlü olduklarını bildikleri için ukala ve kibirli.”

Kaşımı kaşımak için uzandım. “Sanki orada bir yerde bir iltifat varmış gibi hissediyorum.”

Liam omuz silkti. “Belki. Belki de yoktur. İki türlü de asla itiraf etmeyeceğim.”

Gülümsemek ve belki araya başka bir alaycı yorum sıkıştırmak istedim ama yapamadım. Hâlâ kızgındım... yoksa kırgın mıydım? Bilmiyordum. Tek bildiğim onun benim hakkımda ne düşündüğünü çok fazla önemsemiştim. Genel olarak çok fazla önemsiyordum. Her zamanki gibi Gabby haklıydı. Tek yaptığım güçlü bir adamı bir başkasıyla değiştirmekti ama bu adam beni itici buluyordu.

Liam benden vebadan kaçır gibi kaçıyordu ve çalışma odasın-

daki o kavgayı unutamıyordum. Sözleri kalbime keskin, delici bir acı saplanmasına neden olmuştu, üstelik beni neden uzaklaştırdığını hâlâ anlamıyordum. Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum ve itiraf etmek acı verse de daha fazlası olmasını istemiştim. Günlerimi odamda kilitli geçiriyordum, kız kardeşimin aramalarını bile görmezden geliyordum çünkü o bilirdi. Ne kadar aptal olduğumu anlardı.

Yapabildiğim ilk anda o lanet çiçeği çöpe atmıştım ve solmuş, kurumuş yaprakları odanın öbür ucundan benimle alay ediyordu. Sanki dünyamda ateş, nefret ve acı yokmuş gibi bana güzel elbiselerle daha güzel sözler veren erkeklerin hayalini kuruyordum. Tanrım, bir kırıntı nezaket için bile bu kadar çaresiz miydim?

Ne kadar da aptal bir kızdım.

“Ne düşünüyorsun?” Liam gözlerini bana dikti.

“Hiçbir şey.” Başımı iki yana salladım. “Neden sordun?”

“Kokun ve auran bir anlığına değişti.” Yüzümden geçen ifadeyi fark etmişti. “Ayrıca Ethan kambur durmaz.”

“Peki bu kadar şeyi nereden biliyorsun?” diye mırıldandım, hepsi siyah kravatlı kıyafetler içinde davetliler gelmeye devam ederken etrafıma bakıyormuş gibi yaptım. Liam’ın gözlerinin hâlâ beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

“Sen meşgulken onunla vakit geçirdim.”

İçimi çektim, bunun bir krala yakışıp yakışmadığı umurunda değildi. Drake’e karşı duyduğu garip kıskançlık canımı sıkmaya başlamıştı. Liam beni itici bulduğunu açıkça belirtmişti, bu yüzden neden umursadığını anlamıyordum. Drake’le birlikte neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Drake hayatta kalmama yardım etmişti.

Yorumunu görmezden geldiğimde aramızdaki sessizlik yeniden büyüdü. Çalışma odasından beri böyle oluyordu. Bana yaklaşıp sanki fısıldamak istercesine başını eğdi. Bedenim gerildi ve ona doğru eğilmek istedim “Sence buraya kaç kişi çağırmıştır?”

“Yeterince,” diye fısıldadım, küçük bir adım atıp uzaklaşarak. Liam bunu fark etti ve iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirdim. Camilla lüks partileriyle tanınırdı, Drake’le bu kadar iyi anlaşmalarının bir başka nedeni de buydu. Bu malikâne, El Donuma’da San Paulao yakınlarında bilinmeyen küçük bir adada bulunan çok sayıdaki malikâneden biriydi. Hiçbir haritada yoktu ve bu şekil-

de kalması için hükümete ödeme yapıyordu. Bunun ona ne kadara mal olduğunu bilmiyordum ama bölgede yaşanan garip kaybolma olaylarını görmezden gelmelerine yetiyordu. Liam'a bunlardan hiç bahsetmemiştim. Şu anda ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Malikâne, etkilemek ve hayranlık uyandırmak için açık planlı tasarlanmıştı, görkemliydi. Açık alanın ortasında büyük, yuvarlak bir çeşme vardı ve bu merkezi noktadan bir tekerleğin kolları gibi birkaç yol ayrılıyordu. Her yürüyüş yolunda yemyeşil çalılarla küçük ağaçlar sıralanmıştı. Liam'ın anılarında gördüklerimden çok daha küçük olan sütunlar, birinci ve ikinci katları süslüyordu. Her iki katta da ışıklar parlıyordu, binanın kendisi ana girişle öndeki büyük taş çardağa doğru kıvrılıyordu. Nehir yakınlardan akıyor, tekneler yanaşarak düzenli bir akış hâlinde konukları indiriyordu. Bana biraz abartılı gelmiş olsa da elbette, görünüş için ve diğer her şey gereği bir helikopterle gelmemiz gerekiyordu.

Muhafızlarım aniden doğruldular. Beyaz düğmeli bir ceket ve koyu renk pantolon giymiş uzun boylu bir beyefendi önümüzde durduğunda Liam'ın sırtı gerildi, omuzları dikleşti. Olması gereken muhafız rolünün hakkını veriyordu.

Adam hafifçe eğilerek, "Efendim. Şimdi sizinle görüşecek," dedi.

Bana hitap ettiklerini anlamam biraz zaman aldı. İnsanların Liam'ın önünde eğilip yaltaklanmasına o kadar alışmışım ki onunla konuştuğunu sandım. Çabucak kendime geldim ve bir kez başımı salladıktan sonra tamamen doğruldum. Eğer bir kralı canlandıracaksam, öyle davranmam gerekiyordu. Artık oyun oynayacak zaman yoktu. Eskortumuzu küçük bir insan topluluğunun içinden takip ederken başımı dik tuttum. Başlarını eğmeden önce göz teması kurdular.

Bir antreye girdik, burada ışıklar daha sönüktü ve toplantının sesleri azalmıştı. Omurgama bir ürperti yayılırken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Durup arkamıza bakarken muhafızlar ve Liam da benimle birlikte durdu. Burun deliklerim, beni geren her neyse onun kokusunu alabilecekmişim gibi genişledi. Tadheil'deki festivalde de aynı varlığı hissetmişim. Bundan emindim.

"Kaden bunca zaman onu takip ediyordu."

Ethan'ın sesi zihnimde çınladı ama bu Kaden değildi, onun gücünü yakından tanıyordum ve bu o değildi.

“Efendim?” diye sordu rehberimiz, bakışları benimkileri takip ederek. Geri dönüp ceketimi düzelttim ve başımı bir kez salladım. “Üzgünüm, tanıdığım birini gördüğümü sandım.”

Bir an beni inceledikten sonra dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. Dönüp kolunu uzatarak evin arka tarafına doğru ilerlememizi işaret etti. “Bu taraftan.”

“Ne oldu? Bunu ikinci kez yapıyorsun.” Yolumuza devam ederken Liam’ın sesi yanımda bir fısıltı gibiydi.

“Bilmiyorum. Sadece dikkatli ol.”

Göz ucuyla beni izledikten sonra bir kez daha arkamıza baktı. Yanıldığımı umuyordum. Kaden’ın bırakın kimi ziyaret ettiğimizi, ne planladığımızı bile bilmesine olanak yoktu. Bu imkânsızdı. Drake’in benden başka herkes için ölü kalmasını sağlamıştım ve mümkün olan en güvenli rotayı seçmiştik. Ancak o ürperti, o his bana avlandığımızı söylüyordu. Sadece yanıldığımı umdum.

Ayrı bir ev olabilecek kadar büyük bir odaya girdik. Bizi önce dikdörtgen bir masa karşıladı, birkaç oval sırtlıklı sandalye onu çevreliyordu. Onun ilerisinde hilal şeklinde iki kanepede vardı, kalın minderleri beyaz ve altın rengi yastıklar kaplıyordu. Sol tarafımızda büyük bir pencere duruyor, orman camının hemen dışında sıkışmış gibi görünüyordu. Kristallerle süslü bir avize mekânı aydınlatıyor ve kıvrımlı merdivenin tırabzanını çiçekli sarmaşıklar sarıyordu.

“Hoş geldin, Vampir Kral.” Camilla’nın tok, boğucu sesi havada süzülürken gücü odayı doldurdu. Balkonda belirdiğinde, gücü tenime pürüzsüz bir saten gibi baskı yapıyordu.

Dudakları koyu bir bordoya boyanmıştı, bu da dudaklarının dolgunluğunu artırıyor ve zümrüt gözlerinin ışıldamasına neden oluyordu. Yüzünün güzelliği pek çok kadınla erkeğin vurulduğu bir cazibeye sahipti. Çoğu bundan pişman olacak kadar bile yaşamamıştı.

Koyu kumral dalgalar, zarif bir şekilde merdivenlerden inerken omuzlarına dökülüyordu. Sıkı, bronzlaşmış bir bacak, dar siyah elbisesinin derin yırtmacından kayıyor, parlak topuklu bir ayakkabı diğerini takip ederek basamakları iniyordu. Onun kadınsı mükemmelliği karşısında nefesim kesildi ve Liam’ının de kesilip kesilmediğini merak ettim. Güzelliğine rağmen, topuklu ayakka-

bıların merdivenlerde çıkardığı tıkırtılar benim için kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi. Bu geceyi ölümcül hâle getirebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum.

“Diğer evime hoş geldin.” Merdivenlerin sonuna ulaşp elini korkuluklara dayadığında soğuk bir tavırla gülümsedi. Tırnakları elbisesiyle aynı renkteydi ve dili kadar keskindi.

“Daveti kabul ettiğin için teşekkür ederim. Gerçi ilk başta tereddüt etmen tedirgin ediciydi,” diye karşılık verdim.

Bir kral gibi davran, Dianna, bir kral gibi davran.

“Yani, bu büyüklükte bir toplantı düzenlemek çok zor. Birbiriyle çakışan programlarla herkesi zamanında buraya getirmeye çalışmak oldukça zorlayıcıydı. Anlıyorsun, değil mi?” Başını bana doğru eğdiğinde gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hâl aldı.

“Elbette,” diye mırıldandım onu dikkatle izlerken.

Odanın ortasına doğru ilerlerken Camilla’nın gülümsemesi kaybolmadı. Oval masanın kenarında durup uzun tırnaklarını masanın üstüne vurdu.

“İtiraf etmeliyim ki teklifimle ilgilenmene oldukça şaşırdım. Senin ve soyunun Kaden’la ilgili her şeyle işinizin bittiğini sanmıştım. Özellikle de kardeşini öldürmesi için sürtüğünü gönderdikten sonra.”

Yutkundum, ona bu küçük iğnelemeyi hissettiğimi belli etmedim. “Evet, şey, eğer ona karşı bir adım öne geçeceksem, geçeyim o zaman. İntikamsa intikam. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum. Bunu neden yaptığımı sanıyorsun? Artık elimde ondan üstün bir şey var. Aslında pek çok insandan üstün.”

Ethan’ın yaptığını gördüğüm gibi bir kez başımı sallarken bakışlarımı ondan ayırmadım. Göz temasını hiç kesmezdi. “Evet, duyduğuma göre Azrael’in Kitabı’nı bulmuşsun.”

Tek parmağını havada sallayarak dilini şaklattı. “Ah, onu ve daha iyi bir şey buldum.”

Balkondaki cadılardan birkaçı yavaşça merdivenlerden aşağı indi. İki adam mutfağa doğru giderken, bir kadınla bir erkek de Camilla’nın yanına geldi. Erkek olan ona sandalyesini çektiğinde oturdu, o yerine yerleştikten sonra iki hizmetçisi de ona katıldı.

Diğer iki cadı mutfaktan tepsiler ve parlak kırmızı bir sıvıyla dolu birkaç kadehle çıkarken Liam’la ben oturduk. Muhafızlar gibi benim de burun deliklerim genişledi. Kan. *Siktir*. Liam bir vampir ya da kan tüketmek için doğmuş bir yaratık değildi.

“İçki?” diye sordu, bize gülümserken ellerini çenesinin altında birleştirdi. Diğer iki adam durup bardakları bana ve muhafızlara uzattı. “Sen ve seninkiler için taze olduğundan emin oldum. Benden çalabileceğini düşünen bir tüccar. Tipik erkekler, bilirsin, güçlü kadınlardan korkarlar.”

“Çok naziksin ama korkarım buraya gelmeden önce karnımızı doyurduk.” Ellerimi önümde kavuşturarak kibarca gülümsedim.

Başını yana eğdiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Emin misin? Açlıktan ölüyor gibisin.”

Beni test mi ediyordu? Anlamış mıydı? Dalgınca başparmağımı bileklerimdeki bileziklerin üzerinde gezdirdim. Hayır, büyüü hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Sadece paranoyaya kapılmıştım.

Bir bardağa uzanırken bakışlarına karşılık verdim. Kıpırmızı sıvı, kristal camı boyadığında kalbim bir an için teklede. İçimdeki canavar su yüzüne çıktı. Susamıştım, çok susamıştım. Sırf görünüş uğruna içmek zorundaydım.

Şarap kadehini sapından tutarken dişlerimi göstermemeye dikkat ederek usulca gülümsedim. Kadehi dudaklarıma bastırırken ılık sıvı dilimin ucuna değdi. Önce ağzımda, sonra da yutkunurken boğazımda bir ateş yükseldi. İçindekileri planladığımdan daha hızlı içerken boğazımdan yumuşak bir inilti çıktı.

O eski tanıdık özlem on kat artarak geri gelmişti. İstiyordum, hayır daha fazlasına *ihtiyacım* vardı. Tenimin karıncalandığını hissettim, içimdeki Ig'Morruthen sürünüyor, tasmaından kurtulmak için yalvarıyordu. Anılar bir çırpıda zihnime üşüştü. Dağınık saçlı, ufak tefek bir adam, bir çeşit taş benzeyen bir şeyi alıyordu. Bir büyü patlamasına acı eşlik etti. Adamlarına infaz etmelerini söylerken Camilla'nın karanlık bir köşeden izleyen gözlerini gördüm ve sonra her şey yok oldu.

Kadehi geri verirken muhafızlarım da aynısını yaptı. Az önce yaptığım şeyden duyduğu tiksintiyi görmek istemediğim için Liam'a bakmadım. Beni zaten iğrenç biri olarak görüyordu ve bir şarap kadehinden dahi olsa beslenmemi izlemek, muhtemelen hakkımdaki fikrini daha da pekiştirmişti.

Göz ucuyla boş kadehi tepsiye geri koyduğunu gördüm. Yüzümü ifadesiz tuttum ama kanı nasıl ortadan kaldırdığını merak ettim.

Camilla bana gülümsemeye devam ederken gözleri parlıyordu. “Theo, lütfen Bay Vanderkai'nin muhafızlarını partinin tadını çı-

karmaları için dışarı çıkarır mısın? Ah, cadılar meclisinin geri kalanını da.”

Elimi kaldırdım. “Buna gerek yok.”

“Ah, evet, var.”

Yanındaki kadının ayağa kalkıp diğer cadılara gelmelerini işaret etmesini izledim. Muhafızlarımı da yanlarına alarak kapıya yönliler. Bir adam Liam’ın önünde durdu.

“O kalsın lütfen.”

Adam başını salladı ve diğerlerini takip ederek dışarı çıktı. Kapılar kapandıktan sonra Camilla, “Beş milyon, ayrıca kendim ve ailem için koruma istiyorum,” dedi.

Bir an şaşırarak kaşlarımı havaya kaldırdım. “Koruma mı? Ne kadar tanıdık olursak olalım, cadılarınızın etrafımızda olmak isteyeceklerinden şüpheliyim...”

Gözleri beni es geçti. “Seninle konuşmuyorum.”

Tam olarak kime teklif ettiğini anladığımda kalbimin teklediğini hissettim. Biliyordu. Siktir.

“Herkes bir anlaşma istiyor,” dedi Liam iç çekerek. İşaretparmağı ve başparmağıyla kısa bir süre gözlerini ovuşturdu.

Camilla ellerini masanın üzerine koyup hızlı ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Masanın etrafında dönerken hareketleri zarif bir kibirle doluydu. Gözleri, giydiği takım elbisenin ince tabakasının altında gizlenen her çizgiyi ve kası ezberliyormuş gibi Liam’ın üzerinde gezindi. Saçları yeni kesilmiş, kenarlarına hafif bir fön çekilmişti. Başının tepesindeki koyu renkli teller Drake’in zorla sürdüğü jöleyle ehlileştirilmişti.

Liam fiziksel görünüşünün ve başkalarının buna nasıl tepki verdiğinin farkındaydı ama görünüşe göre bunu cephaneliğindeki diğer silahlar gibi kullanıyordu. Niyeti ne olursa olsun, gittiğimiz her yerde dikkat çekiyordu. Ethan’ın şatosundaki üyelerden bazıları o koridorlarda her yürüdüğünde gülüşüp kıkırdıyordu. Diğerleri ise sırf onu bir kez olsun görebilmek için peşine takılıyordu. Hepimizin gördüğünü onun da gördüğünü biliyordum. Mide bulandırıcı bir şekilde muhteşemdi ve bunun Camilla’nın gözünden kaçmadığının farkındaydım.

“Gerçek gücü gördüğümüzde tanırız diyelim.” Bir elini masaya koymuş, diğerini de kalçasına dayamış şekilde önümüzde durdu.

“Ne zamandır biliyorsun?” diye sordum.

Bana ters ters bakarken o sahte kibarlığı çoktan gitmişti. “Birincisi, Zarall’a gitmek için bindiğin uçak benim sınırimi geçti. Sadece bir saniyeliğine benim bölgemdeydin ama yarım saniye bile yetti. O zaman senin o mide bulandırıcı gücünü hissettim. İkincisi, Ethan sen Drake’i öldürdüğünden beri kimseyle temasa geçmemişken, davet için adamlarını gönderiyor. Üçüncüsü, o sürtük Ophelia’nın bileziklerini nerede olsa tanırım ve dördüncüsü...” Gözleri Liam’ın üzerinde bir kez daha dans etti. “O ancak tanrısal bir şey olabilir. Hiçbir ölümlü böyle görünmez. O bilezikler gerçek gücünün bir kısmını saklıyor olabilir ama vücudu bu güçle dolup taşıyor.”

“Lütfen, onun egosunu besleme. Zaten yeterince büyük.”

“Tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı ona doğru uzanırken.

Ne yaptığımın farkına varmadan elimi uzatıp bileğini kavradım. İçimdeki canavar kıvranırken dudaklarımdan alçak ve tehditkâr bir hırlama çıktı. İkisi de bana bakmak için döndü.

“Ona dokunma. Ellerinle neler yapabileceğinin çok iyi farkındayım.” Sesim neredeyse bir hırıltı gibi gırtlaktan geliyordu.

“Ah, işte gerçek sen.” Camilla bana dudaklarını bükerken bileği hâlâ avuçlarımdaydı.

Liam bana bakıyordu ama yüz ifadesini okuyamıyordum. “Di-anna. Sorun yok. Bırak onu.”

Hareket etmedim.

“Lütfen.” Yumuşak bir sesle konuştuğunda tenimin altındaki Ig’Morruthen cevap verdi.

Çenemi sıktım ama gitmesine izin verdim. Elini bir saniyeliğine göğsüne bastırdıktan sonra bileğini dikkatlice döndürdü. Beni bu kadar dengesiz yapan şey bana verdiği kan olmalıydı. Duygularım yoğunlaşmıştı, hepsi bu.

Liam ayağa kalkarken aramıza mesafe koyarak uzaklaştım. Camilla kendini beğenmiş bir sırıtışla bana bakıyordu. Tek istediğim yüzündeki o ifadeyi silmekti. Pençelerim parmak uçlarımdan çıkarırken onları saklamak için ellerimi yumruk yaptım, jilet gibi keskin pençeler etimi ısıırıyordu.

“İlginç. Namına bakılırsa, bir tanrıyı bile baştan çıkarabileceğini düşünmüştüm.”

“Ben hiçbir şeyi baştan çıkarmadım.”

“Ama onu gördün, değil mi? Devasa ve ezici olmalı, neredeyse tek bir kişinin bile kaldıramayacağı kadar fazla.”

Başımı geri çevirirken vücudumu aniden ateş bastı. “Ne? Hayır!” diye tersledim, Liam’ın bakışlarından tümüyle kaçarak. “Şey, yani bir kez ama o garip bir rüya şeyiydi.” Ellerimi hafifçe havada sallayarak gözlerimi kapattım. “Bekle... neden onun penisi hakkında konuşuyoruz?”

Camilla tek kaşını kaldırarak başını eğdi. “*Ben* gücünden bahsediyordum.”

“Ah.” Ellerimi iki yanıma indirirken yüzüm sanki yanıyormuş gibi hissediyordum. Oda birdenbire çok küçük gelmişti. “Evet, onu da gördüm.”

Başını iki yana sallayıp tekrar Liam’a odaklanırken beni görmezden geldi. “Büyük Dünya Yok Edici hakkında hikâyeler duydum, hepimiz duyduk. Babanızın dünyaları şekillendirebildiği söylenir ama sen onları sona erdiriyorsun. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir gücün var.”

Elinin tek bir hareketiyle odanın ışıkları daha da parladı. Arkasındaki şöminede alevler çıtırdarken yavaş bir rüzgâr odanın içinde dalgalandı. Büyük pencereleri kaplayan perdeler açıldı, gece göğündeki yıldızlar yere soluk bir parıltı saçtı. Büyüsünün yeşil dallar hâlinde dönerek parmaklarının arasında dans ettirdiği küçük bir top oluşturmalarını izledim.

“Sana kendi gücümü gösterdim. Şimdi bana seninkini göster.”

Bu bariz flört girişimi karşısında gözlerimi devirdim. *Bu konuda iyi şanslar.* Liam fiziksel zevke o kadar az ilgi gösteriyordu ki geçmişine tanık olmasaydım onun taştan yapıldığına yemin edebilirdim.

Işıklar söndü ve Liam’ın avucunda parlak gümüş bir küre belirdi. Gözlerimi kısıtım, küçük küreye doğrudan bakamadım. O kadar parlaktı ki minyatür bir güneşe bakmak gibiydi.

Liam, Camilla’ya bakarken yüzünde daha önce kimseye göstermediği ilgi dolu bir ifade vardı. İçim burkuldu.

Camilla daha yakına eğildiğinde gözleri onun enerjisinden gelen gümüş parlaklığını yansıtıyordu. “Bu çok güzel.” Onun gözleriyle buluştuğunda sesi nefes nefese bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Ve güçlü. Bunu hissedebiliyorum.”

Bunu söyleme şekli dişlerimi çenemi çatlatacak kadar sert sıklamama neden oldu.

“Teşekkür ederim. Seninki de çok etkileyici. Büyünün verdiği his bana kendi zamanımdaki bir tanrıçayı hatırlatıyor.”

“Tanrıça Kryella mı?” Sesi tizleşti. “Onu tanıyor muydun?”

“Ah, inan bana tanıyordum,” diye araya girdim ama onlar beni görmezden geldiler, garip bir büyü kullanma bakışmasında kaybolmuşlardı.

“Evet, tanıyordum. Büyüyü ilk kullanan ve büken Kryella’ydı. Sen nasıl öğrendin? Nereden biliyorsun? Onun soyundan mı geliyorsun? Hiç çocuğu olmamıştı.”

Yeşil topu bir elinden diğerine atarken Camilla’nın dolgun dudakları parlak bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hayır, onun soyundan gelmiyorum ama öğretileri nesilden nesle aktarıldı.”

Liam hayrete düşmüş gibiydi ve bu midemi bulandırıyor. “Etkileyici. Gerçekten etkileyici. Seninki gibi bir beceride ustalaşmak yıllar alabilir ama yine de görünüşün yaşlılıktan çok uzak.” Büyülenmiş bir hâlde onun gücünün yeşil kütlesini izliyordu.

Camilla’nın gülümsemesi neredeyse onun gücünün parlaklığını gölgede bırakıyordu. Ona baktı, Liam iltifatlarında ciddi olsa da olmasa da Camilla ciddiye almıştı. Boğazımdaki safra yükselirken, içimdeki yaratık çenesini sıkıyordu. “Hepsi enerjiden ibaret. Kimseye ait değil, biz sadece onu kullanıyor ve koruyoruz. Pratik yapıyor, odaklanıyoruz,” diye açıkladıktan sonra duraksayıp bana doğru döndü. “Ama aşırı kullanmıyoruz.”

Harika, güçlerini kullanma konusunda benzer mantraları vardı.

Homurdanarak tekrar gözlerimi devirdim. Kaden’in bizi kullanmaya zorladığı bariz güce laf atması şaşırtıcı değildi. Özellikle de Liam’la aramızdaki bir başka farkı vurguladığı için. Ancak bildiğim tek yol buydu ve işimi görüyordu.

“Yeteneğin üzerindeki kontrolün gerçekten hayret verici,” dedi Liam bana bakmadan.

“Teşekkür ederim.” Gülümseyip elini kapatırken yeşil enerji dağıldı. Liam’ın avucundaki gümüş enerji topu, bileğini çevirdiğinde dağıldı. Parçaları her bir aydınlatma armatürüne doğru savruldu ve teker teker yeniden yandılar.

“Şimdi, iş zamanı.” Liam’a birkaç santim daha yaklaşıncaya kadar sinirlendim. Kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum ama Camilla’nın ona bakışı midemi bulandırıyor. “Bir bedel karşılığında kitabın nerede olduğunu söyleyeceğim.”

Yüksek sesle inleyip ona doğru elimi salladım. “Fiyatını çoktan belirledin, Camilla.”

“Belirledim ama mühürlenmesini istiyorum.”

“Mühürlenmesini mi?” Liam sonunda bana bakarken kollarımı sıkıca kavuşturdum. “Kendini ona herhangi bir şekilde bağlayacağını sanıyorsan aklımı kaçırmışsın sen.”

Camilla'nın kaşları havaya kalktı ama sesimin nasıl çıktığı ya da haddimi aşıp aşmadığımı umurumda değildi. Bazı büyülerin, özellikle de karanlık büyülerin, bir anlaşmayı tamamen bağlayıcı kılmak için kan gerektirdiğini biliyordum. Ben cadı değildim. Bir şey yapamaz ya da bağlayamazdım ama sadece kanımızın gücü anlaşmamızı bağlamıştı. Camilla'nın da aynı şeyi yapmasına izin veremezdim.

“Dünya Yok Edici'nin koruyucusu, Dianna?” Dudakları yine o hain gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne kadar şirin. Onun adına da mı konuşuyorsun?”

“Hayır,” diye araya girdi Liam ben cevap vermeden, bana doğru bir bakış atarak. “Konuşmuyor.”

Başımı iki yana sallayıp arkamı döndüm. Camilla'nın ne isteyeceğini bilmiyordu. Tatlı ve cazip görünebilirdi ama teninin altında soğuk, dolandırıcı bir sürtük yaşıyordu. Ne beklediğimi bilmiyordum. Beni ne zaman dinlemişti ki?

“Güzel.” Ellerini birbirine kenetleyip ona doğru bir adım daha attı. Bakışları benim ve Liam'ın arasında gidip gelirken, “Bir öpücükle mühürlenmesini istiyorum,” dedi.

“Ne?” diye çıkıştım. “Onu öpmeyeceğim!”

Liam bana arkasını döndü ama yüzünde acıya benzeyen bir ifade yakaladım. Ancak bu doğru olamazdı, muhtemelen sadece tiksinti-ydi. Beni öpmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordum, kitabı bulmak için bile yapmazdı. Liam canavarları değil, tanrıçaları öperdi.

Bense onu tamamen farklı bir nedenden dolayı öpemezdim. Bunun beni bitireceğini ve kaybolacağımı biliyordum. Bir parçam onun dokunuşuna o kadar aç ve çaresizdi ki bunu kabul etmeye cesaret edemiyordum. Bunun yerine, onu şakaların ve iğnelemele-rin altına gömüyordum. Drake'i Liam'a karşı artan duygularımdan kendimi uzaklaştırmak için kullanıyordum. Arzumu gizliyordum ama kendimden saklayamıyordum. Eğer onu öpersem, bunu anlayacağını biliyordum ve tekrar reddetmesine dayanabilir miydim bilmiyordum.

Camilla gurur ve kibirle bana doğru döndüğünde, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. “Senden bir öpücük değil. Benden.”

Kanım kaynıyordu.

“Hayır.”

Bu kelimenin Liam’ın ağzından çıktığını sanmıştım ve benim söylediğimi fark edince biraz şok oldum. İçimdeki karanlık taraf güçlüydü, beslendiğim için varlığını hissettiriyordu. En azından ben kendi kendime böyle söylüyordum.

Bir kez daha soğuk, acımasız ve güçlü bir şekilde gülümsedi çünkü o anda benim üzerimde gücü olduğunu biliyordu. “Bunun sana bağlı olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa onun da dediği gibi, onun adına karar vermiyorsun.” Liam’a doğru eğilip, mükemmel manikürlü elini yanağına koyarken kendisine doğru çekti. “Ee, Dünya Yok Edici, ne olacak? Sana kitabın yerini vereceğim ve tek yapman gereken beni öpmek.”

Liam’ın gözlerinin dudaklarına kayışını izledim. Vücudumu saran soğuk öfke parıltısıyla dişlerimi sıktım.

“Ciddi misin?” Sesimin nasıl çıktığını umursamadan sordum. “Bunu düşünüyor musun?”

Gözleri benimkilerle kesişti. Bakışları keskindi ve neşeden ya da son birkaç ayı birlikte geçirdiğim Liam’dan hiçbir iz taşımıyordu. “Bu sadece bir öpücük, Dianna. Ne önemi var ki?”

Ne önemi var ki?

Göğsüm sıkıştı. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi söylemişti ve belki de onun için bir önemi yoktu. Belki de paylaştığımız bakışlara, mahrem sırlara çok fazla anlam yüklemiştim. Belli ki hissettiklerim tek taraflıydı. Ah, ne kadar aptaldım, beni elde etmeye niyeti olmayan birine âşık olmuştum.

“Haklısın.” Omuzlarımı dikleştirerek içimde parçaladığı şeyin acısını hafifletmeye çalıştım. “Önemi yok.”

“Tamam.” Tek söylediği ve Camilla’nın duyması gereken bu oldu. Liam başını onunkine doğru eğerken Camilla’nın eli hafifçe çenesini kavradı.

Aptal, aptal kız.

Takım elbise ceketimin kollarını o kadar sıkı kavradım ki neredeyse kumaşı yırtacaktım. Çabuk olmasını umuyordum. Liam kimseyi arzulayacak bir tipe benzemiyordu. Kan rüyalarında gördüklerimden sonra, bir zamanlar cinsel yönden oldukça güçlü olduğunu biliyordum. Yine de onunla uyuduğum haftalar boyunca, bana dokunmaya hiç çalışmamıştı ve hiçbir fiziksel tepki vermemişti,

sabahları bile. Bu bedensel işlevlerin geçmişte yaşadığı travmayla birlikte öldüğünü düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Basit bir öpücükle başlayan öpüşme, Liam'ın onun başını yana yatırıp ağzını adeta yalayıp yutmasıyla derinleşti. Camilla midemi bulandıran yumuşak ama baş döndürücü bir inilti çıkardı. Liam sadece o lanet olası rüyalardan birinde duyduğum bir ses çıkardığında bile arkamı dönmeyi reddettim. Bundan zevk alıyordu.

Gözyaşlarım beni kör etmekle tehdit ediyordu ama bunu izleyecek ve ona karşı hissettiklerimi öldürmesine izin verecektim. Çok yanılmışım. O duygulara sahipti, sadece bana karşı hissetmiyordu. Sanırım onun dikkatini çekmek için bir tanrıça ya da büyü yapan güzel bir cadı olmak gerekiyordu. Belki de Camilla benden daha az canavardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ayrıldılar. Camilla derin bir iç çekerek, "Sen gerçekten de söyledikleri her şeysin," dedi.

Bir yorum daha yaparsa cinayet eğilimlerimin kontrolünü kaybedeceğime yemin edebilirdim. Sonunda gözlerimi kaçırdım, bunun duygularımı nasıl açığa çıkardığı umurumda bile değildi. Kızmışım ve kızgın olmaya hakkım yoktu. Liam'ın benim türümden nefret ettiği çok iyi biliniyordu. Kendime çok kızgındım, aptal gibi hissediyordum. İstedğim tek kişi, sahip olamayacağım biriydi. Liam bana ait değildi ve ben de ona ait değildim. Biz arkadaş bile değildik. Ben bir silahtım. Onun ya da Kaden'in gözünde bir araçtan başka bir şey olabileceğimi düşünmek benim aptalca hatamdı.

"Her şey yolunda mı, Dianna?" diye sordu Camilla boğuk bir fısıltıyla.

Bakışlarına karşılık verdim, yüzümün hissettiğim tüm öfke ve kırılganlığı gösterdiğini biliyordum.

"*Vaski lom dernmoé,*" diye tısladım Eoria dilinde, boğazımın derinliklerinde titreşen alçak bir hırıltıyla.

Camilla'nın keskin ve kusursuz kahkahası ruhumda bir yara daha açtı. "Ah, demek doğruymuş. Ig'Morruthenler kendi bölgelerine bağlıymış."

Hiçbir şey söylemedim. İçimdeki canavar hırlıyor ve pençeliyordu. Özgürlük için, onu parçalara ayırmak için yalvarıyordu.

Işıl ışıl gülümsedi. Kırmızı boyalı ağzı şişmiş, dağılmış ve Liam'inkiyle aynı görüntüye sahipti. O kazanmıştı. Ondan bir yer

çalđıđını düşünöüü için benden nefret ediyordu. Şimdi de o benden bir şey çalmıştı, şimdiye kadar istediğimi bile bilmediğim bir öpücüğü.

Ona göre ödeşmiştik.

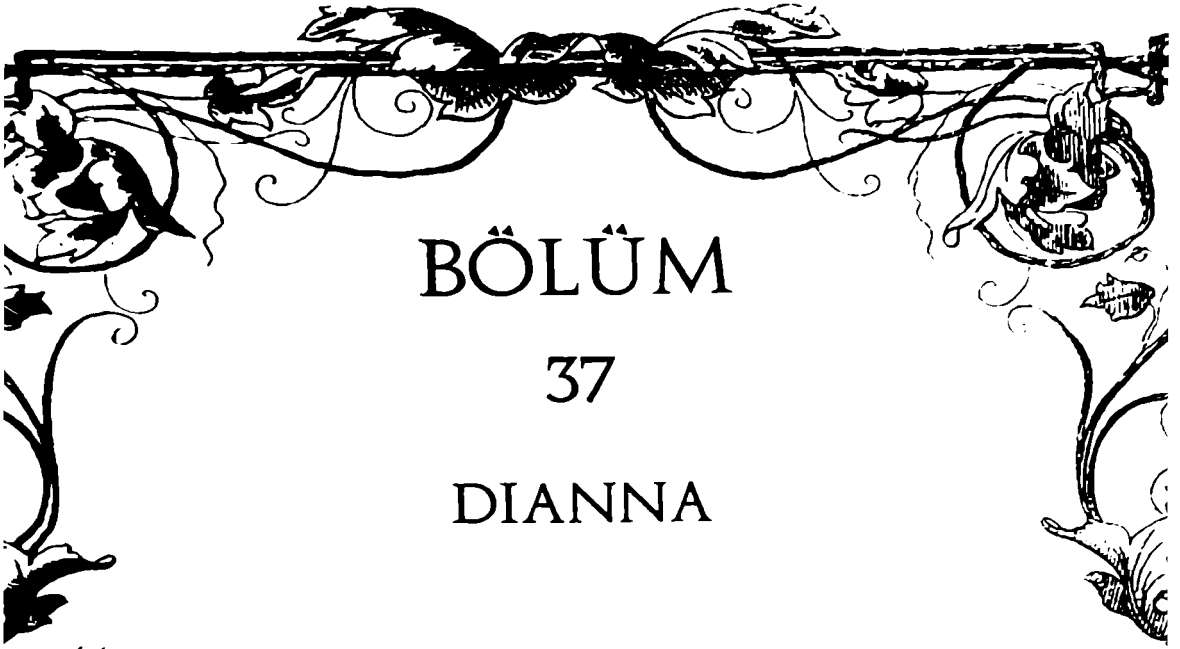
Liam'a bakamıyordum. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum ve gözleriyle buluşmamı istediğini biliyordum ama umurumda değildi.

Camilla bana sırtmaya devam ederek, "Bunu da hallettiğimize göre. Parti başlasın," dedi. Ellerini kaldırıp alkışlayınca sağ tarafındaki kapı açıldı. Dönmedim ya da hareket etmedim ama pahalı kolonyanın kokusunu aldığımda midem bulandı.

"Merhaba, Dianna."

Tuzağa düşürölmüşük.

"Santiago." Adı dudaklarımdan bir tıslamayla dököldü.

BÖLÜM

37

DIANNA

“**B**öldüğüm için üzgünüm. Görünüşe göre yeni erkek arkadaşın eğleniyormuş.” Santiago, Liam’a ve dudaklarında ki kırmızı ruja bakarak gülümsedi.

“Santiago. Kaden’in cadı sürtüğü. Hoş görünüyorsun. Sırf benim için süslendiğini söyleme sakın?” diye alay ettim. “Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Hayır, hayır demektir.”

Meclisinden birkaç kişi onun iki yanında duruyordu, hepsi de o lanet deri ayakkabılarla pahalı takım elbiselerini giymişlerdi. Deri ayakkabılardan nefret ederdim.

Gülümseyerek bana baktı. “O ağzı özlemişim. Kaden de öyle.”

“Ah, öyle mi?”

Onu ve tüm binayı yakmaya yetecek kadar havayı içime çektim ama kullanmaya fırsatım olmadı. Camilla o yeşil büyüü çağırıp bana doğru fırlattı. Bedenim geriye uçarken Liam’ın bağırışını duydum. Üzerine düştüğüm sandalye, tehlikeli bir şekilde sallansa da devrilmeden önce kendi kendine düzeldi.

Yeşil, parlak halkalar el ve ayak bileklerimi bağladı. Kırılgan görünümlü sarmaşıkları koparmaya çalıştım ama vücudumun dokunduğu her yerinde bir çapa varmış gibi hissediyordum. Kafamı kaldırıp baktığımda Liam’ın en uzaktaki duvara, bileklerini ve bacaklarını ısırarak aynı yeşil iplerle bağladığını gördüm. Onun üzerinde birkaç tane daha kullanmıştı, daha güçlü bir varlığı tutmak için daha güçlü bir bağ. Mücadele ederken dişlerimi sıktım. Masaya doğru geri kayan sandalyenin bacakları, aniden durmadan önce zeminde sürtünerek başımın öne doğru sarsılmasına neden oldu.

“Seni sürdük.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda maskem düştü. Formum dalgalanarak eğildi. Bedenime kazandırdığım şekil ve erkeksilik çözüldüğünde artık Vampir Kral değil, kendimdim. Et-

han'ın giysileri de bu görüntüyle birlikte eriyip giderken, üzerimdeki beyaz dantelli üst ve pantolon takım ortaya çıktı.

Camilla'nın gözleri kıyafetimin üzerinde gezindi. "Şey, çok hoş görünmüyor musun? Senin daha çok diz çöken bir sürtük olduğunu bildiğimiz hâlde patron gibi giyinmişsin."

Başımı ona doğru çevirdim. Öfkeden kuduruyordum. Liam'la aramızda gelişen her şey, bu aptal buluşmayı beklemek ve tekrar tuzağa düşürülmek, beni ateş püskürmeye hazır hâle getirmişti. "Diz çökmek mi? Son hatırladığım kadarıyla sen benden daha çok diz çökmüştün, Camilla."

"Hanımlar, hanımlar," dedi Santiago, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masanın kenarında duruyordu. "Daha sonra dövüşün, zamanımız kısıtlı."

Uzak duvara doğru bakarken gülümsemesi fazlasıyla kibirliydi. Liam'ın gözleri Camilla'nın gücüne karşı mücadele ederken gümüş rengini almıştı. Camilla aramızda durmuş, bir elini bana, diğerini Liam'a doğru kaldırmıştı. Liam'a doğru daha fazla güç aktarırken dişlerini sıkıyordu, başında boncuk boncuk terler oluştuğunu görebiliyordum. Liam kurtulmak için mücadele ediyordu ve görünüşe bakılırsa kurtulmak üzereydi.

"Yani sen o musun? Dünya Yok Edici?" diye sordu Santiago.

Liam'ın bakışları aniden Santiago'ya kaydı ve onu baştan aşağı süzdü. "Ve sen de ölü bir adamsın, eğer ona elini sürecek olursan."

Santiago bir elini karnına koyarak güldü. "Ah, Dianna, bence sana karşı çok tatlı. Ne kadar şirin."

Yorumunu duymazdan geldim, bakışlarımı Camilla'ya ve tekrar ona çevirdim. "Demek artık ikiniz arkadaşsınız, ha? Sanırım şaşırmamalıyım."

Santiago yine güldü. "Biz mi? Önce kim kime ihanet etti, Dianna?" Bakışlarını üzerimde gezdirirken kaşları kalktı. "Alistair nerede?"

Öne doğru eğilebildiğim kadar eğildim. "Bağlarımı çöz de sana göstereyim."

Omuz silkip, dilini şaklatırken rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Kaden seni geri istiyor ve başına da enfes bir ödül koydu. Camilla gibi akıllı davranmalıydın. Seni, onu ve o lanet kitabı getirmesine yardım ettikten sonra ona bir koltuk sözü verdi."

Geri döndüğümde beni neyin beklediğini bildiğim için içim daral-

dı. Muhtemelen bir daha gün ışığını göremeyecektim. Gabby'yi ben-den uzak tutacaktı. Onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

“Beni sürükleyerek geri götürmek zorunda kalacaksın.” Sesim titriyordu ve kimin duyduğu ya da gördüğü umurumda değildi. “Ve yolun her adımında seninle savaşaacağım.”

Santiago'nun gözleri gücünün etkisiyle yeşil alevler saçarken öne doğru eğildi, ellerini masaya dayadı. “Önümüzde uzun bir yolculuk var, seninle işim bittiğinde geri dönmek için yalvarıyor olacaksın. Bundan emin olacağım ve bundan zevk alacağım.”

“Denersen ölürsün,” dedi Liam, Santiago'ya kör edici nefretimi kustuğum dik bakışlarımı bastırarak.

“Sustur şunu, Camilla,” diye tersledi Santiago, gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı.

Başka bir büyü sarmalı boğazımı sararak başımı geriye doğru itti. Çenemi kapatmaya zorlayarak sıkıca çektiğinde, dilimi kan tadı alacak kadar sert ısırdım. Hırıldadım, başım dönüyor ve görüşüm oksijensizlikten kararıyordu. Başladığı kadar hızlı bir şekilde azaldı.

“Bir daha konuşursan, o kıymetli küçük kafasını koparırım.” Camilla'nın sesi acımın ve kesik nefeslerimin arasından süzüldü.

Gücünün küçük bir kısmını serbest bıraktığında başımı eğdim ve irkilerek yutkunmaya çalıştım.

“Anlamsız... tehditler... savurmayı... bırakın,” dedim nefes nefese, her birine bakarken yüzümdeki gevşek saç tutamlarını savurdum. “O sadece kitap için burada, tıpkı siz aptallar gibi. O yüzden boş tehditleri bırakalım, olur mu?”

Liam'a sert bir bakış attım. Onları konuşturmak istediğimi anlamış gibiydi. Çenesini açtı ve kaslarının biraz gevşediğini gördüm. Hâlâ bağlarını sınıyor ve zorluyordu ama dikkatini tekrar Santiago'ya çevirdi.

“Planın bu mu?” diye Santiago bana sordu. “Dünya Yok Edici ile çalışıp Kaden'ı öldürmek mi? Kaden ölemez. Bunu biliyorsun. O da biliyor mu?” Santiago'nun sesi öylesine küstah bir kibirle doluydu ki az kalsın tekrar gözlerimi devirecektim.

Liam bu yeni bilgi karşısında gözlerini kıstı. Herkes Kaden'ın ölemeyeceğini düşünüyordu ama bunun nedeni hiç kimsenin bunu denememesiydi.

Omuz silkip onu duymazdan geldim. “O zaman nerede? Eğer ölümsüzse ve bu kadar güçlüyse neden gelip beni kendisi almıyor?

Tek gördüğüm dalkavuklarına beni geri getirmelerini emretmesi. Sen busun işte. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni ya da bir başkasını umursamıyor. Sadece kendini.”

Santiago ve Camilla güleştüler. Santiago takım elbisesini düzeltip açık dizlerimin arasına girdi. Yakınıma eğilerek parmaklarının arkasını yanağımın kıvrımına değdirdi, saçlarımın dağınık tellerini yüzümden uzaklaştırdı. Bütün vücudum tiksindi. Ondan olabildiğince uzağa yaslandım. Büyülü prangalar ve tasma tenimi kesiyordu ama umurumda değildi. “Sanırım, umutsuzca onun sevgisine muhtaç olmamam iyi bir şey.”

Bir kez daha doğrulmadan önce son sözünü kulağıma fısıldadı. Bu kısım canımı yakmıştı ve bu odadaki herkesi öldürebilmek için Camilla’nın büyüünü etkisiz hâle getirmenin bir yolunu düşünmeye çalışırken dişlerimi sıktım.

Santiago içini çekti, belli ki sıkılmıştı. “Gerçekten cesurca bir girişimdi ama ikimiz de biliyoruz ki onu yenmek bir yana, onu zekânla alt etmenin bir yolu yok. O mükemmel kışını olduğu yerde tutmalıydın. Ah, neyse.” Arkasına uzanıp bir silah çıkararak bana doğrulttu. Emniyeti kapatıp horozu indirdi ve şakağıma dayadı. Silahı başımın yan tarafına doğru bastırırken metalin soğuk ısırığı yüzümü buruşturmama neden oldu.

“Çok zayıfsın. Beni yenmek için bağlamak zorunda kaldın. Ne adam ama.” Dudakları kıvrıldığında damarına bastığımı anladım. *Güzel*. “Ne yapacaksın, Santiago? Beni vuracak mısın? Bu beni öldürmez.”

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılırken omuz silkti. “Öldürmez ama seni geri götürmemizi kolaylaştırır.”

Söylediklerini idrak ettiğimde duraksayıp ona bakmaya çalıştım. “Biz mi?”

Odanın diğer tarafındaki büyük pencereyi işaret etti. Birkaç çift parlayan kızıl göz ormandan bana bakarken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Dört büyük figür cama yakın duruyordu, boynuzlu kanatlarını açmışlardı. Keskin, siyah dişlerini göstererek primatlar gibi sırtıyorlardı.

Biri pençeli elini cama bastırdı, kalın pençeleri beni parçalara ayırmak için bekliyordu. Bir diğeri kalın siyah dilini camda boylu boyunca gezdirdi ve ardında balçıktan bir iz bıraktı. Arkalarında o kırmızı gözlerden birkaç tane daha görebiliyordum. *Siktir*. Buraya

geldiğimde hissettiğim şey *buydu*. Santiago, Irvikuva'yı getirmişti. Çok fazla getirmişti. Boku yemiştik.

Gökyüzünde şimşekler çakarken uzaklarda gök gürültüsü duyuluyordu. Geldiğini tahmin edemediğim bir fırtınaydı.

“Irvikuva mı? Cidden mi?” Sesim sakindi ama onlar bir sorun yaratabilirdi. Pençeleri ve dişleriyle bana ciddi zarar verebilirlerdi. Beni yavaşlatacak kadar canımı yakabilirlerdi, eğer düşündüğüm kadar çok getirdiyse başımız büyük beladaydı.

Silahı şakağıma daha sert bastırdı. “Yine de hakkını vermeliyim, Dianna. Senin küçük isyanın onun sinirlerini altüst etti. Ama ne şekilde girersen gir ya da etrafını hangi arkadaşlarla sararsan sar, her zaman ona ait olacaksın. Kaden'in zavallı fahişesi.”

Ona doğru dönüp yüzüne tükürdüm. Koluyla tükürüğü silerken geriye doğru savruldu.

“Senin gibi adamların bu kelimeleri sanki can yakması, bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi etrafa saçmasına bayılıyorum. Yine de sikini yalatamadığında ağlayan aynı adamsın.”

Yüzündeki renkle birlikte neşesi de kayboldu.

“İsteddiği herkese sahip olabilen güçlü cadı meclisi lideri, kendisine hayır denildiği için bebek gibi ağlamıştı. Şimdi kim zavallı?”

Silahını kaldırıp namlusunu alnıma dayadı. “Sen bir sürtüksün.”

“Biliyorum.”

Tetiği çekti. Parıltıyı gördüm ama silah sesinin yankısını duymadan önce gitmiştim.

BÖLÜM

38

LIAM

Silah sesinin şiddeti, sandalyenin devrilmesine neden oldu. Dianna'nın bedeninin yana devrildiğini gördüğümde tüm bedenim hareketsiz kaldı. Saf ve kör edici güç tüm temeli sarsarken beni tutan duvar çatlayıp gıcırdadı. Tenimin altında kalın gümüş şeritler parlarken önümüze enkaz yağıyordu, gözlerimin de aynı şekilde parladığını biliyordum. Kaslarım gerilerek beni duvara bağlayan yeşil büyü dallarını zorladı. Her parçam bu evi temelinden sökmek ve içindeki herkesi paramparça etmek için yalvarıyordu. Ancak Camilla'nın bana gösterdiklerinden sonra bunu yapamazdım.

Beni öperken bilinçaltımdan imgeler geçmişti. Azrael'in kızının, sahip olduğu kitabın ve kaldığı kasabanın görüntüleri zihnimi doldurmuştu. Camilla bir süredir Kaden'a karşı çalışıyordu. O takasta beni uyumlu davranmam konusunda uyarmıştı, yoksa Dianna'yı daha da fazla tehlikeye atacaktım. Onu güvende tutmak için her şeyi yapardım ama Ethan'ın yüzünün ardında tanık olduğum acı içimi burkmuştu. Aramızdaki yepyeni bağa onarılamaz bir zarar vermiş olabileceğimi biliyordum.

"Bunun için Unutuluş Kılıcı'yla tanışacaksın." Elindeki silahı hâlâ onun gevşek bedenine doğru tutan Santiago'ya doğru alaycı bir tavırla baktım.

"Ah, öyle mi?" Santiago iki el daha ateş etti, yüzünde acımasız ve mide bulandırıcı bir gülümseme vardı. Dianna'nın vücudunun her sesle birlikte sarsıldığını görebiliyordum. Gökyüzü uzaktan uğuldamaya başlarken bağlarımı çekiştirdim, yaklaşan fırtınanın yükselen sesi çarpan kalbimle uyuşuyordu. Camilla'nın gözleri uyarırcasına benimkilere kaydı.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu Santiago'ya dönerek.

"Bana sadist diyebilirsin." Omuz silktiğinde onu ölüm listesine

aldım. “Şimdi, yetişmemiz gereken bir uçak var.” Takım elbisesinin kollarını düzeltmeden önce silahı masanın üzerine koydu.

Dianna’yı almasına izin veremeyeceğimi bildiğim için neredeyse duyulmayacak bir hırıltı çıkardım. Kendimi duvardan koparmaya hazırlanırken kaslarım sıkıştı ama ışıklar titreyince durdum. Karanlık her köşeden büyüyüp bizden en uzaktaki ışıkları söndürürken herkes donakaldı.

Camilla bana tısladı. “Ne yapıyorsun?”

“Ben yapmıyorum.”

Siyah duman masanın kenarlarından kıvrılırken altından derin, vahşi bir hırıltı geldi. Yerden bir güç dalgası yükselirken oda hareketsiz kaldı, havada ısı dalgaları gibi titreşiyordu. Güç benimkine değdiğinde kalbim durdu ve onun tadına baktım. Yoğunluğu neredeyse benimkiyle yarışacak gibiydi. Masa öyle büyük bir kuvvetle havaya uçtu ki tavana çarparak odaya moloz yağdırdı.

Dianna.

Büyük, zarif, simsiyah bir canavar Camilla’ya doğru fırladığında aklımdan geçen tek düşünce buydu. Dişleri ve pençeleri parlayarak onun üzerine düştü. Camilla çığlık attığında kanı yanımdaki duvara sıçradı. Yeşil bantlar vücudumdan çözüldüğü anda duvardan aşağı kayarak ayaklarımın üzerine düştüm.

Santiago benimle göz göze geldiğinde gözleri büyüdü. Ona barken içimi saf, kör bir öfke kapladı. Çıplak ellerimle bir varlığı parçalama arzusunu daha önce hiç hissetmemiştim. Ona yaptıkları için çığlık atarak ölecekti. Yüzümdeki ifadeyi okuduğunda boğazı bir kez titredi. Geriye doğru kayarak ellerini kaldırdı ve bir kez alkışladı, yeşil bir ışık parıltısıyla odadan kayboldu. Siktiğimin korkağı.

Kulakları parçalayan bir çığlık ve ardından büyük bir çıtırtı duyuldu. Dönüp Dianna’nın Camilla’yı pençeleyerek parçalarken büründüğü canavarın kalın kürkünü yakaladım. Onu çektiğimde, devasa pençelerden biri bana doğru savrularak göğsümü dağladı.

“O olmaz. Ona ihtiyacımız var,” diye bağırdım, onları ayırıp onu geri savururken. Pençeleri yere saplandı, durana kadar mermer zeminde derin yarıklar açtı. Kırmızı gözleri benimkilere dikildi ve tısladı. Bana meydan okurcasına dişlerini gösterdiğinde, sırtındaki kalın siyah bir tutam saç havaya kalktı. Bakışları arkamdaki bir şeye kilitlenirken hırıltısı bir kükremeye dönüştü. Yanıp sönen daha fazla yeşil küre odaya doğru uçarak onu hedef aldı. Santiago gitmiş

olabilirdi ama meclisi hâlâ buradaydı ve onu almayı planlıyordu. Hırlayarak yanımdan hızla geçerken çenesinden kan damlıyordu. Hızı göz kamaştırıcıydı. Bir cadının üzerine atlayıp onu açık kapıdan geçirerek gözden kaybolduğunu görmek için tam zamanında döndüm.

Arkamızdaki kalın cam pencereler kırılmadan önce bir plan kurmaya çalışmak için bir saniyem olmuştu. Irvikuva odanın içine doğru uçarken içi boş bir çığlık odayı doldurdu. Camilla'yı korumak için bedenimi çevirdim.

Santiago'yla birlikte gelen cadılar ateş açınca kaos başladı. Mermiler yan tarafıma, bacaklarıma ve kollarıma saplanıyor, bu beni daha da sinirlendiriyordu. Ölümcül silahlar benim için sadece birer can sıkıntısıydı. Ancak cadı kraliçe farklı bir hikâye olabilirdi. Kalkanımı çağırdığımda elimdeki yüzük titreşti. Uzunluğu tüm bedenimi kaplıyordu ve ortasında babamın üç başlı canavar mührü vardı. Kurşunlar sekerken elimde kalkanımla çömeldim.

Gücümün bir kısmını kullanarak masaları, sandalyeleri ve camları her tarafa fırlattım. Cadılar ve Irvikuvalardan birkaçı, şarapnel parçalarının isabet ettiği yerlerinden kanlar akıtarak yere düştüler. Camilla'yı kolundan tutup sürükledim, koşarken kana bulanmış ayakları kayıyordu. Dışarı çıkmayı başardığımızda, en üst katın havaya uçmasıyla birlikte yüksek bir patlama sesi bizi takip etti. Tüm bina sallanırken alevlerin ve dumanın kokusunu alıyordum. Işıklar titrerken tavandan su akıyordu.

Dianna.

Ona ulaşmam gerekiyordu ama önce Camilla'nın icabına bakmalıydım. Kanlı bedeninin üzerine doğru eğilirken kalkanımı yüzüğüme geri çağırdım. Ellerim gümüşle aydınlandı, parıltı vücudunun üzerinde dans ederek Dianna'nın neden olduğu kesikleri ve yaraları iyileştirdi. Camilla, yaraları kendi kendine kapanırken acı içinde tısladı.

“Kitap konusunda bana yardım ettin, bu yüzden anlaşılmamıza sadık kalacağım. En yakınlarını al ve bu adayı terk et. Benim gidip Dianna'yı bulmam gerek.”

Arkamdan kükreme sesleri geldiğinde elimi kaldırarak ayağa fırladım. Ön kolum boyunca gümüş çizgiler belirdi. Açık kapıdan bize saldıran canavarlara doğru bir enerji topu fırlattım. Parçalanıp vücutları küle dönüşürken iki nefes arasında uçup gittiler.

Kolumda bir çekiştirme hissedince Camilla'ya dönüp baktım. Ayağa kalkmak için mücadele ederken benden destek alıyordu. Sonunda ayağa kalkmayı başardığında bacakları titriyordu ve bir elini en yakındaki ağaca dayamıştı.

“Sana değer veriyor. Kaden'in planladığı şeyle başa çıkabilmen için bunu hatırlaman gerekecek.”

Bana ne anlatmaya çalıştığını tam olarak anlamamıştım ama başımı salladım. “Sanırım bunu mahvetmiş olabilirsiniz.”

“Hayır.” Küçük, kan revan içinde bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Ben sadece görmesini sağladım.”

Odanın içinde yankılanan çığlığın sesi savaşın gürültüsünü delip geçti. Bir adam balkondan düşüp büyük bir gürültüyle yere çakılırken başımı kaldırıp baktım. Arkamı döndüğümde Camilla gitmişti.

Büyük bir patlamayla sarsıldığı sırada malikâneye geri döndüm. Canavarlarla ölümlüler dehşet ve acı içinde çığlık atıyorlardı. Büyük, kabarık bir duman bulutu aşağıya doğru itilirken alevler tavanı yalıyordu.

Dianna.

Gözlerimi yoğun turuncu parıltıdan koruyarak döndüm. Dışarıdaki bitkiler yamyordu ve dost mu düşman mı olduğunu anlayamadığım birkaç kişi alevler içinde koşuşturuyordu. Büyük malikâne bir kez daha sarsıldı, patlamayı acı dolu bir çığlıkla bir küfür izledi. Yaralanmıştı.

Tonlarca mermer ve tuğlanın arasından atlayıp en üst kata çıkarırken tereddüt etmedim ya da düşünmedim. Unutuluş Kılıcı'nı çağırma'yı düşünmek için bir saniyem vardı ama bu riski alamazdım. Gümüş alevli silahı ileri doğru çağırırken parmaklarım kenetlendi, puslu dumanın arasından gözlerimi kısarak bakmaya çalışırken onu daha sıkı tuttum.

“Dianna!” diye bağırdım. “Neredesin?”

Sol tarafımda bir hareketlenme oldu, kılıcımı savurduğumda yaratığın kalp atışları doğal değildi. Canavarın kafası yere düşerken kötü bir koku yayıldı. Dumanın içinden birkaç kişi daha çıktı, belli ki onu arıyorlardı. Onu kaybetmişlerdi ama beni fark ettiklerinde saldırdılar. Küllerle kaplı zemine dalıp kayarak bacaklarını dizlerinden kestim. Çığlıklar atarak yere düştüler. Ayağa kalkıp üçünü de kafataslarından bıçakladım ve bedenleri bir an sonra yerdeki isle buluştu.

Onun gücünü hissettiğimde, bilinçli olarak farkına varmadan bir itiş kakış sesine doğru koşmaya başladım. Eskiden çalışma odası olan bir yerin kapısında kayarak durdum. Oda karanlıktı ve yıkık dökük mobilyalarla doluydu. Irvikuva kendilerinden çok daha yetenekli ve hızlı bir yaratıkla savaşıırken perdeler rüzgârda dalgalanıyordu. Çoktan ölmüşlerdi, sadece bunu henüz bilmiyorlardı. Gölgeler bir görünüp bir kayboluyor, onlara yumruklar ve tekmelerle vuruyordu.

Dianna.

Onları sistemli bir şekilde parçalara ayırıyordu. Kanatlar, kollarla bacaklar odanın içinde uçuşuyordu. Kafalar yuvarlanıyor, siyah dişleri gıcırıyor, kıpkırmızı gözleri kocaman oluyordu. Yerlere, tavana ve duvarlara kan sıçırıyordu. Etkilenmişim ama zaten ondan her zaman etkilenirdim. Yardıma ihtiyacı olmadığını fark ettiğimde, kaşlarım çatılırken yüzüm asıldı.

Bina bir kez daha sarsıldığında dengemi sağlamak için kapı çerçevesine tutundum. Binanın temelindeki eğilip bükülmeyi duyabiliyordum. Malikânenin yıkılmanın eşiğinde olduğunu biliyordum.

Sıcak nefes ensemdeki tüyleri gıcıklaştığında dönüp kılıcımı yukarı doğru kaldırdım ve başka bir canavarın kafasını kestim. Ben dönüşümü tamamlayıp tam daire çizerken vücudu yere yığılmıştı.

Dianna gölgelerin arasından çıkarken, giydiği krem rengi dantel takım elbise kan ve pislik içindeydi. Pençeli elini kaldırıp tersiyle ağzındaki kanı sildi. Bana odaklandığında gözleri kıpkırmızı bir öfke çukuruna dönüşmüştü. Bir anlığına, canavarların katili ve dünyaların yok edicisi olan ben, ondan korktum.

“Dianna,” dedim adını bir fısıltı, bir yalvarış gibi söyleyerek.

“Ne?” Tek kelime keskin ve öfke doluydu.

Elimi ona doğru uzattım. “Bina yıkılmak üzere. Gidiyoruz.”

Sanki ona bozuk süt ikram ediyormuşum gibi uzattığım elime baktı. Dudağı tiksintiyle kıvrılmış bir hâlde arkasını döndü. Onun tiksintiyle verdiği cevaba karşılık verecek zamanım olmadı çünkü üzerimize gelen birkaç canavarın daha çılgınlığını duydum.

“Dünya Yok Edici.” Tıslama sesi sinirlerimi altüst ederken arkamı döndüm. Salon alevler içindeydi, yaratıkların şeytani silüetleri duman dolu odada belirmişti. Ateşin içinde zarar görmeden ilerlerken gülümsüyor ve dişlerini sıkıyorlardı. Elbette. Kaden’den doğmuşlardı ve Dianna’nın güçleri de ondan geliyordu.

Dianna öne çıkıp koridora yöneldi, pençelerini uzatmış ve dövüşmeye hazırdı. Onu belinden tutup, kendime doğru çekerek tavana doğru sıçradım. Gücün ağırlığını hissetmemesi için elimle başımı kendime yaklaştırdım ama yine de çatının destek kirişlerini geçerken “off” diye bir ses çıkardı.

Ben ormana doğru yönelirken gece göğü bizi bir anlığına selamladı. Yanan binadan uzaklaştıkça görüşüm netleşiyordu. Büyük bir gümbürtüyle bizi ormanın zeminine indirdim ve ayaklarımız yere değdiği anda beni itti. Bu kadar büyük bir güç beklemediğim için tökezledim ama hemen kendimi toparladım. Kolundan tutup biraz fazla güçlü bir şekilde kendime doğru çektim.

“Sen ne...” diye göğsüme çarparken Dianna homurdandı.

Elimle ağzını kapatıp arkama baktım. Canavarlar çılgınlıkla atarak yanan köşkten fırlıyor ve bizi aramak için gökyüzüne çıkıyorlardı. İşaret parmağımı dudaklarıma bastırıp onu susturmadan önce elimi yavaşça ağzından çektim. Bana dik dik bakarken gözleri kıpkırmızı ateş gibi parlıyordu ama konuşmadı.

Bir kolumu yavaşça kaldırdım, enerji küçük dalgalar hâlinde içimden akıyordu. Sıcaklık düşüp rüzgâr yavaşça yükseldi, onları şaşırtacak ve bizi gizleyecek kadar yoğun bir sis her yönden hücum etti. Etrafımızdaki ormanı sisli bir pusla kapladı. Gök gürültüsü yakınlarda yankılandı, onun yaralandığını gördüğüm için çağırdığım fırtına her türlü konuşma sesini bastırdı. Artık bizi bulamazlardı. Kolumu indirip Dianna'ya baktım. “Tamam, şimdi...”

Omzumu geriye doğru savuracak kadar sert bir şekilde beni itti. “Dokunma bana.” Dönüp ayaklarını yere vurarak uzaklaştı. “Bana sakın dokunma.” Benden kaçarken ayakkabıları yumuşak ve kalın toprağa batıyordu.

“Dianna. Nereye gidiyorsun?” Gökyüzünde şimşekler dans ederken seslendim.

Ellerini havaya kaldırırken, etrafımızdaki gök gürültüsü bağırışlarını bastırdı. “Ah, bilmiyorum! Belki yarattığın bu lanet sisten çıkmanın bir yolunu bulurum ve sonra da bu lanet yaratıklar etrafıyken uçamayacağıma göre bu ormandan yürüyerek çıkarım!”

Onun peşinden giderken neredeyse kalın bir sarmaşığa takılıyordum. “Biraz bekler misin? Buralarda yolumu bulamam.”

“Harika. Belki de kaybolursun.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bu çok kabaydı.”

“Cidden umurumda değil, Liam.”

Ses tonundaki açıkça belli olan nefret karşısında kısa bir süre durdum. “Düşmanca tavrını anlıyorum. Tüketim Ig’Morruthen duygularını güçlendiriyor ve bir süredir içmediğin için vücudunun duyusal olarak aşırı hızda olduğunu varsayıyorum.”

Dönerken ani hareket yüzünden kaygan zeminde neredeyse kayacaktı. Ayağını tekrar yere sağlam basmak için mücadele ederken kollarını salladı. Dengesini sağladıktan sonra bana baktı ve âdeta tıslayarak konuştu. “Evet, Liam, burada sıkışıp kalmışken bana sık sık bir tarih dersi ver. Bana benim hakkımda daha çok şey anlat. Aptal, prestijli öğretilerinin sana anlatmadığı başka ne var, biliyor musun? Bizim de duygularımız var. Senin için, Kaden için, hiç kimse için bir piyon olmayacağım. Anlıyor musun? Şu anda yakalanma riski olmadan uçup gidemediğim için çok şanslısın çünkü tanrılar yardımcım olsun, seni anında terk ederdim. Gabby’yi alırdım ve beni bir daha asla göremezdin.”

Sözleri canımı yakarken kalbim göğsümü dövüyordu. Beni terk etmek mi? Kulağa böyle gelmesinden ya da bunu açıkça düşünmüş olmasından hoşlanmamıştım.

Birdenbire midemin altüst olmasına ve göğsümün sıkışmasına neden olan acıyı gizlemek için homurdandım. “Seni bulurdum.”

Başını geriye atarken yüzünde daha önce olduğu gibi aynı tiksiniş ifade vardı. “Hepinizin kafayı taktığı o aptal kitap için endişelenmeye ne dersin?”

Hışımla uzaklaşmaya devam ederken kollarımı kavuşturarak omuz silktim. “Bir anlaşma yaptık, Dianna. Ne kadar kötü bir ruh hâlinde olursan ol, beni terk edemezsin ya da anlaşmayı bozamazsın.”

Bakışları ölümcül bir hâl alırken yumruklarını sıkmasını izledim. “Kötü ruh hâli mi? Şu anda kafana bir ateş topu fırlatamadığım için çok şanslısın.”

“Dinle, damarlarındaki taze kanın seni...”

“Bunun onunla hiçbir ilgisi yok!” diye çığlık attı.

“Ne o zaman? Arkadaşın Camilla yüzünden mi?”

Kıpkırmızı gözlerini kıstı ve o anda beni oracıkta yakacağından korktum.

“Arkadaş? Hah!” Alaycı bir kahkaha attı. “Dilini boğazına kadar soktuğun için artık daha çok *senin* arkadaşın sayılır,” diye bir kez daha tersledikten sonra dönüp ormanın derinliklerine doğru

ilerledi. Az kalsın yine kayacakken dengesini sağlamak için yakındaki bir dala tutundu.

Sözlerinin karışımı kısa bir an için kafamı karıştırdı, sonra her şey yerli yerine oturdu ve içimi bir rahatlama kapladı. Aramızdaki ilişkiyi mahvettiğimden korkmuştum ama Camilla haklıydı. Eğer Dianna'nın benimle gerçekten işi bitmiş olsaydı, tehlikeye aldirmeden çekip giderdi. Onun yerine tükürükler saçıyordu. Kızgındı ancak benimle işi bitmemişti. Başımı salladım ama ona eğlendiğimi ya da rahatladığımı gösterecek kadar aptal değildim. Beni terk etmek istemiyordu. Sadece Camilla'yı öptüğüm için kızgındı. Kollarımı kavuşturarak ona seslenirken bir milim bile kıpırdamadım.

"Ayaklarını yere vurarak kaçmaya çalışırken kesinlikle gülünç görünüyorsun."

"Eh, sen her zaman gülünç görünüyorsun!"

Tekrar ona seslendim. "Bir çocuk gibi tepki veriyorsun."

Durup arkasını döndü ve ayaklarını yere vura vura bana doğru geldi. Yumruk hâline getirdiği ellerinin etrafında alevler canlandı. Hiç duraksamadan ateş topunu kafama fırlattı. Eğildiğimde alevler başımın yanından vızıldayarak geçti. Bir değil, iki tane daha fırlattığında kaçmaya devam ettim. Islak orman zeminiyle buluştuklarında cızırdayarak sönüyorlardı. "Sen az önce bana çocuk mu dedin?"

Bunu bir meydan okuma olarak algılayacağını bildiğim için ona sııttım. "Öyle davranıyorsun."

Gözlerini kıstı, elini kaldırıp alnını işaret ederken hâlâ eline sarılı olan alevler kıpkırmızı gözbebeklerinden yansıyor. "Özür dilerim, sen dilini Camilla'nın boğazına sokmakla meşgulken az önce kim kafasından vuruldu?"

O sesi, onun düşen bedenini ve Santiago'nun gülümsemesini hatırlayınca göğsüm sızladı. Sanki bağlı bir kadını vurmak gurur duyulacak bir şeymiş gibi sııtmıştı. Onu yakaladığım anda bunun bedelini ağır ödeyecekti ama buna geçmeden önce Dianna'nın kıskançlığına ve acısına çözüm bulmam gerekiyordu.

"Santiago sana yaptıkları yüzünden ölecek ve hiç..." Ona yalan söylemek istemediğim için duraksadım. "Çok az dil vardı. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, bana bir sonraki hedefimizin nerede olduğunu gösterdi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda ellerindeki alev-

ler söndü. Acı, muhteşem yüz hatlarını bir kez daha buruştururken gözlerini kaçırdı. “Ah, bu çok hoş. Sevişme seansınızın bir bilmeceyi çözmemize yardımcı olmasına sevindim. Tebrikler. Ödül ister misin?”

“Neden bu kadar kızgınsın?”

Başını bana doğru çevirip bir kez daha yaklaştı. “Kızgın mı? Neden *kızgın* olayım? Benim yerime onu seçtin, yani gerçek partnerin yerine. Senin gücünü biliyorum. Onun kontrolünü kırabilirdin. Ama hayır, ben vurulmak zorunda kaldım, hem de defalarca. Sonra onu öldürmeye çalıştığım anda, sanki ben...” Durdu, kelimeler boğazında düğümleniyordu. Artık benden sadece birkaç metre uzaktaydı. “Sanki sana yardım etmek için hayatımı, arkadaşlarımı ve kanımdan tek parçayı riske atarken bir hiçmişim gibi. Logan’ı o siktüğimin yanan sokağında bırakıp Kaden’i kendim öldürmeliydim.”

Bir kez daha arkasını döndü, ayaklarını yere vura vura uzaklaştı ve bu sefer peşinden gitmedim. Önünde belirip kollarından tuttum ve onu durdurdum. “Hey, ben kimseyi sana tercih etmedim.”

Gözleri bir kez daha parladı. “Bırak beni.”

Bıraktım ama o uzaklaşmadı, ben de konuşmaya devam ettim. “Dianna, beni öptüğünde bana bazı vizyonlar gösterdi. Bir sonraki hamlemizin ne olacağını gösterdi. Bunca zamandır senin gibi gizli çalışıyormuş. Beni öpmesinin tek ve gerçek nedeni bu.”

Kirpiklerinin altından bana baktı, gözlerinin derinliklerinde hâlâ acı gölgeleniyordu. “Santiago’yu bu yüzden mi buraya getirdi?”

“Bunun için bir şey söyleyemem. Bildiğim tek şey, bir daha yollarımız kesiştiğinde Santiago’yu parçalayacağıma söz verdim ve sözümde durduğumu biliyorsun.”

Bir an susunca, beni ateşe vermesinden korkarak bir adım geri çekilmek istedim. Öfkesinin hâlâ dinmediğini biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

“Olmaz,” dedi kollarını kavuşturup başka tarafa bakarak.

“Olmaz mı?”

“Onu *ben* parçalamak istiyorum,” derken o kadar sakindi ki gülümsedim. Hâlâ bana bakmıyordu, bakışlarını uzaklara dikmişti. Dikkatli bir şekilde uzanıp saçına dökülen yapraklardan birini aldım.

“Bunun hakkında konuşacağız.”

Dianna elime bakıp hafifçe vurarak uzaklaştırdı. “Bana dokunma ve şu anda bana iyi davranmaya çalışma. Nefesin Camilla kokuyor.”

O yoğun ateşin bir kısmını kaybetmiş gibi görünürken gülümsemem büyüdü. “Bunda büyütülecek bir şey yok. Drake’le sürekli flört etmenizden ya da ikinizin anlamadığım şakalara gülmenizden daha kötü değil. En azından ben bilgi topluyordum.”

Başını kaldırarak gözlerini benimkilerde gezdirdi. “Bu muydu yani? Ödeşme mi? Beni kıskandırmaya mı çalışıyordun?”

Soruyu soruş şekli yüzyıllardır kullanmadığım sinir uçlarımı harekete geçirdi. Genelde bana karşı kullandığı tondan daha yumuşaktı ve hayatta kalmak için susturduğum parçam çığlık atarak uyanmıştı.

Beni öpme fikrine tiksintiyle tepki verdiğinde, bu canımı yakmıştı. Daha önce hiç reddedilmemiştim ve belki de bu sadece egomdan kaynaklanıyordu ama içimde bundan daha fazlası olduğuna dair bir his vardı. Benimkilerin altında onun dudaklarının olmasını ne kadar çok istediğimi bilmiyordu. Ağzımda hâlâ Camilla’nın rujunun kırmızı lekesinin tadını alabiliyordum ve bunun her izini Dianna’nın tadıyla silmek istiyordum. Bu varlığımı parçalayan yoğun ve yakıcı bir arzuydu.

“Kıskandın mı?” diye sordum ve bir parçam eski tanrılara cevabın evet olması için dua etti.

Dianna farkında olmadan bir adım daha yaklaştı. Vücudu benimkinden birkaç santim uzaktaydı, kokusu her nefes alışımında zihnime kazınıyordu. Çok yakındık, sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Düşüncelerimi tüketiyor, bana her şeyi hissettiriyor ve sorgulatiyordu.

Bana karşı hiç kullanmadığı nefes nefese bir fısıltıyla konuştu. “Kıskanmamı istiyor musun?”

Dianna nefesini tutup bakışlarını dudaklarıma çevirdi. Dili dışarı çıkıp alt dudağının dolgun kıvrımını parlattı. Davetini kabul etmek, tenimde sadece kokusu kalana kadar onun hissinin ve tadının keyfini çıkarmak için can atıyordum. Onu benim olarak sahip lenmek istiyordum.

Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama onu istediğimi, ona ihtiyaç duyduğumu ve onun hayalini kurduğumu biliyordum. Bu kendim için isteyebileceğim en uygunsuz ve sorumsuz şeydi. Sadece hissetmek istiyordum, onun tek bir dokunuşu bile bedenimi ateşe veriyordu. Ellerini her bir parçamın üzerinde görmek istiyordum, bunu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Bu

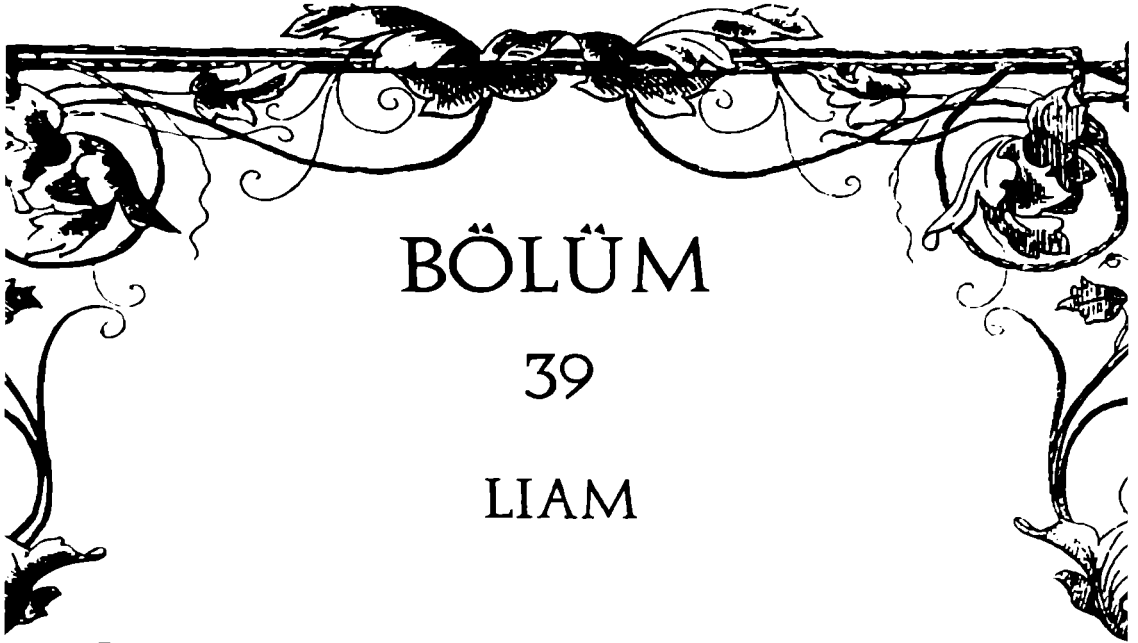
dünyadaki en bencilce arzuydu ama onu bir taçtan, bir tahttan, hatta nefesten bile daha çok istiyordum. Azrael'in Kitabı'nın var olduğunu ve savaş tehdidinin baş gösterdiğini kabul etmiştim ama tüm düşüncelerim Dianna'ya yoğunlaşmıştı. Camilla haklıydı. Beni baştan çıkarmıştı. Daha da ötesi bana sahipti ve bunun farkında bile değildi.

Biraz daha yaklaşp ellerimi yüzünü kavrayacak şekilde kaldırdım. Parmaklarım kulağının arkasını okşadı, eğilirken başparmağım yanağında gezindi.

Dianna'nın dudakları davet edercesine aralandı ama sonra vücudu sarsıldı ve ben davetini kabul edemedem yüz hatları acıyla buruştu. Kan ağzını doldururken kaşları çatıldı. Aşağı baktı ve ben de bakışlarının izlediği yolu takip ederek orta kısmını delen uzun, kıvrımlı pençeleri gördüm. Başımı kaldırdığımda, Irvikuvalardan birinin kan kırmızısı gözlerine baktım. Sivri, siyah dişlerle dolu ağzını göstererek başının üzerinden bana muzaffer bir edayla gülümsedi.

"Liam?" diye mırıldandı Dianna.

Çok yavaşttım, sık çalılıkların arasına çekilip gözden kaybolurken parmak uçları benimkilere sürtündü.

BÖLÜM

39

LIAM

Siktir. Dianna'nın sık sık kullandığı kelime aklımdan geçti. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki çok geç olana kadar yaratığı fark edememiştim. Kâbuslarımdaki görüntüler zihnime saldırırken başım zonkluyordu. Kan, göğsünde çok fazla kan vardı, küllerinde. Hayır, ölemezdi, ölmeyecekti. Bu dünyanın tüm dokusunu atomlarına ayırabilirdim.

“Liam!”

Dianna adımı haykırdı, ormanda yankılanan sesi beni daha hızlı koşmaya itti. Sesi acıyla doluydu ve bu içimde bir şeyleri paramparça ediyordu.

“Kendisine ait olanı almak için herkesi paramparça etmeyi planlıyor. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?”

Ormanda hızla ilerlerken Ethan'ın sözleri kafamda çınılıyordu.

“Dianna! Neredesin?” Ağaçlardaki kümelenmiş kuşları korkutarak bağırdım.

İçimden güç fışkırırken ağaçlar, çalılar, hiçbir şey yoluma çıkmıyordu. Ormanda endişe verici bir hızla ilerliyor, ardımda dümdüz olmuş bitki örtüsünden başka bir şey bırakmıyordum.

“Liam!” Sağımda yine onun sesini duydum. Kayarak durduğumda ayaklarımın altındaki zemin eğildi.

“Liam!” Hayır, bir dakika, önümdeydi.

Yine ismim çınladı. Bu sefer arkamdan gelmişti.

“Liam!” Bu sefer de solumdan geldi.

“Onu almasına izin vermeyeceğim.”

“Umarım vermezsin çünkü verirsen, onu bir daha göremezsin.”

Ellerimi ağzıma götürüp bağırdım. “Dianna!”

Ormanı arşınlayan hayvanlardan başka bir şey duymadım. Gözlerimi kapatıp konsantre oldum ve nasıl odaklanacağıma dair

öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Başarısızlık bir seçenek değildi. Dianna için her şeyi yapabilirdim. Nefes alış verişimi yavaşlattım, aldığım ve verdiğim her nefesi kontrol ettim. Orman tekrar sessizliğe büründü, üstümdeki bir dalın kırılması sessizlikte silah sesi gibi duyuldu.

“Liam!” Çığlığı mide bulandırıcı kahkahalar izledi.

Gözlerimi açtığımda ağaçların tepesinden parlayan kırmızı gözlerle karşılaştım. Yaratık, eğri büğrü bir kertenkele gibi baş aşağı ağaçtan aşağı süzülürken pençeleri gövdenin kabuğuna saplandı. Kalın ve ağır kanatları açılıp kapanırken sırtmaya devam ediyordu, dişleri kanla kaplıydı. Dianna’nın kanıyla.

“Liam!”

Döndüm, başka bir yaratık arkamdaki çalılardan arasından çıktı, kanatları sanki yeni inmiş gibi geriye kıvrılmıştı.

Taklit edebiliyorlardı.

“Nerede o?” diye sordum, etrafımızı saran ağaçları titreten sesim bana ait değil gibiydi. Gücüm kalbimin her atışıyla birlikte dalgalanıyor, ağaçların ve yaprakların titremesine neden oluyordu. Kuşlar çığlık atarak gece gökyüzüne doğru kaçıştılar.

İlk yaratık sıçradı, ayaklarının orman zeminine çarpmasıyla yer sarsıldı. İkisini de görüş alanımda tutmak için vücuduma açtım.

Irvikuva üzerimde yükseliyordu, sırtışı çok büyüktü ve içinden doku damlayan sivri, siyah dişlerini ortaya çıkarıyordu. “Çok geç, Dünya Yok Edici. Yine başarısız oldun. O artık efendisine dönüyor.” Devasa kafası yaklaştı, nefesinin pis kokusu bunaltıcıydı. “Parçalar hâlinde.”

Mide bulandırıcı bir sesle kahkaha attılar. Kelimeler içimde yankılanırken asırlardır sakladığım karanlık bir şeyi uyandırdı.

“Eğer mecbur kalırsa onu parçalar hâlinde geri götüreceğini duydum.”

Gülümsemesi şaşkınlıkla dondu ve bakışlarını indirerek kafası karışmış hâlde karnına baktı. Hiç sesi çıkmadan vücudu sarsıldı. Kalın siyah toza dönüşmeden önce bir adım geri gitti.

Unutuluş Kılıcı’nı bu kadar hızlı çağırabileceğimi bilmiyordum ama fazla düşünecek zamanım yoktu. Gümüş çizgiler, yüzüme doğru kıvrılan ve zikzaklar çizen desenler hâlinde vücuduma kazındı. İkinci yaratık önce bana, sonra da elimdeki kılıca baktı. Silahtan yoğun siyah ve mor dumanlar yükseliyordu. Kılıç, babamın veya

diğer tanrıların taşıdığı mızrak gibi gümüş ya da altın değildi. Benimki tüm renklerin yokluğuydu, bütün ışığı emiyordu. Gerçek bir ölüm kılıcıydı.

Unutuluş Kılıcı, tahta çıkışım sırasında yaptığım bir kılıçtı. Efsanesi zaman içinde aktarılmıştı. Dünyaları nasıl sona erdirdiğimi, bunu mümkün kılan silahı anlatan bir hikâyeydi. Eski tanrılar bile ondan korkardı ve ben de onu bir daha asla çağırmayacağıma dair kendime yemin etmiştim. Beni yeminimi bozmaya zorlayabilecek hiçbir şey olmadığını düşünmüştüm ama bu yaratıkların Dianna'yla, onun acısıyla ve kaderiyle alay etme şekilleri yanıldığımı kanıtlamıştı. Dianna buna değerdı, onun için her şeyi riske atabilirdim.

Gülümseyerek onu serbest bıraktım. Yüzüğüme bir fiske vurmamla gümüş kaplama zırh vücudumda patlayarak beni tepeden tırnağa kapladı. Onun için savaşa giderdim.

Yaratık gökyüzüne doğru kaçtı.

“Ah, kaçma hemen. Daha yeni başlıyoruz.” Arkasından havaya nişan alarak onu takip ettim. Yaralı bir hayvan gibi çığlık atıyor, korku ve paniği gecenin içinde yankılanıyordu. Kendimi daha uzağa, daha hızlı ışınladım. Yanından geçerken kılıcımı yan çevirip onu ikiye böldüm. Küle dönüşürken çığlıkları kesildi.

Havada asılı kaldım, gökyüzünde dönerek bir sonraki hedefimi arıyordum. Uzakta yoğun turuncu bir alev bulutu belirdi. *Dianna*. Hiç tereddüt etmeden bedenimi ileri doğru ittim ve tüm hızımla ona doğru uçtum. Tek amacım onu kurtarmak, ona yardım etmektı.

İnişimle birlikte yer sarsıldı ve o korkunç yaratıklardan dördü daha ürktü. Yarı yanmış vücut parçaları etrafa saçılmıştı. Dianna savaşmıştı, gerçekten iyi savaşmıştı ama bu yeterli değildi. Yaralıydı ve sayıca azdı ama ben artık buradaydım.

Kalan dört yaratık tekmeleyip pençeleyen Dianna'yı yerdeki büyük çukura doğru sürüklüyordu. Çukur alev alev yanıyor, gökyüzüne yoğun siyah dumanlar saçıyordu. Onu *ona* geri götürüyorlardı.

Hayır.

Bana bir an bakıp hızlanmaya başladılar. Güçlü kanatları açıldı ve sıçrayarak onunla birlikte o çukura ulaşmaya çalıştılar. Kılıcımı bir mızrak gibi nişan alarak fırlattım. Dianna'yı en sıkı tutanı yakaladığında, Irvikuva çarpmanın etkisiyle parçalandı. Dianna yere düşerken sıçrayarak kılıcı yüzüğüme geri çağırdım ve yanan çukurun yanına sertçe indim. Dianna çukurun kenarına tutunmuştu, kalan

üç canavar onu çekiştiriyordu. Onu içeri sürüklemeye kararlıydılar. Dianna meydan okurcasına çığlık atarken bir patlama sesi ve bir yırtılma duydum. İşte benim kızım.

Aşağıdaki canavarlar bacaklarını tırmalayıp çekiştirirken ben bileklerinden tuttum. Ona öğrettiğim tekmelerden birini kullanarak hamle yaptı ve bir tanesine onu düşürecek kadar sert vurdu. Yaratık aşağıdaki çukurun içinde kayboldu.

Elimden geldiğince sertçe çekerek onu çukurdan çıkardım ve sıkıca kavradım. Onu çok sıkı tuttuğumu biliyordum ama gitmesine izin verebileceğimden emin değildim.

İki canavar kafası dişlerini göstererek ortaya çıktı, pençeli elle-riyle onu kavrayıp görevlerini tamamlamak için ona uzandılar. Unutuluş Kılıcı'nı bir kez daha çağırırken onu kendime yaklaştırdım.

“Gözlerini kapat.”

Başını sallayıp yüzünü omzumdaki zırhlı plakalara gömerken bana yapıştı. Kılıcı savurup ters çevirdim ve kabzasını kavradım. Diz çöküp kılıcı altımızdaki araziye sarsacak bir güçle yere sapladım. Örümcek ağını andıran mor ve siyah damarlar çukura doğru ilerleyerek önlerine çıkan her şeyi öldürdü. Yıkıcı enerji ateş saçarak ilerleyip yaratıklara ulaştı. Kılıcın gücü onlara dokunduğu anda dehşet çığlıkları kesilirken kalan tozlar rüzgârla uçup gitti. Alev alev yanan çukur sarsıldı, alevler kristalleşip geçit uykuya dalarken dumanlar yükseldi. Unutuluş Kılıcı'nı daha fazla zarar veremedi- den çekip kurtardım ve ait olduğu yere geri çağırdım.

Hâlâ diz çökmüş hâldeki Dianna'yı bir kolumla kucakladım, onu ve yaralarını incelemek için sırtını destekledim. Boşta kalan elimle kanlı, parçalanmış yüzündeki saç tellerini dikkatlice taradım.

Bakışları üzerimde geziniyordu. “P-arlak zırh-lı şö-valye.”

“Ne?” Sözleri boğazındaki kesiklerle bölündü ama sonra anlam kazandılar. Zırh. Hâlâ üzerimdeydi. Başparmağımın bir hareketiyle zırh yüzüğümün içinde kayboldu.

“Neren yaralandı? İyi misin?”

Dişlerini sıkarken başını iki yana salladı, ağzı kana bulanmıştı. Başımı eğip vücudunun her yerindeki derin pençe izlerine ve kesik- lere baktığımda irkildim. Kolunu neredeyse omzundan koparmış- lardı. Ellerimi her yerinde gezdirdim, bir bacağının kemiklerinin korkunç bir şekilde bükülmüş olduğunu gördüm.

Tıslayınca durup yüzüne baktım. “Neden iyileşmiyorsun?”

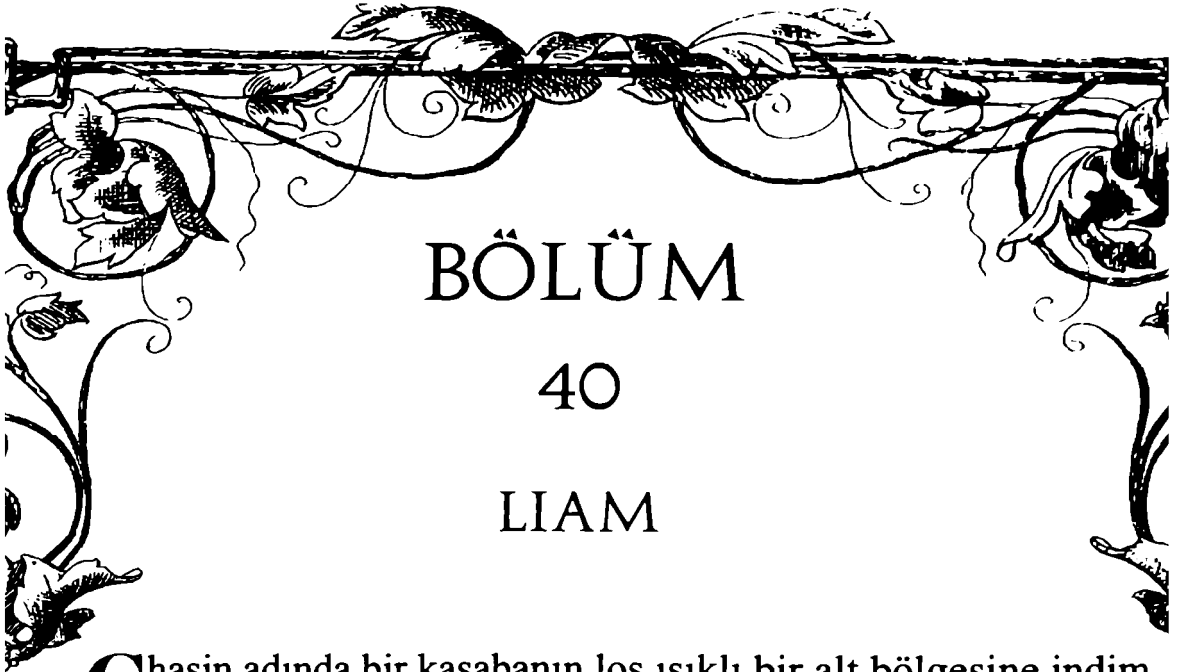
“İrvi-kuva.”

Elbette. Aynı kandan yapıldıkları için onu korkunç bir şekilde yaralayabilirlerdi.

Ona kanımı sunmak için alev alev yanan silahımı çekecektim ki başını güçlkle algılanabilir bir şekilde salladı ve yansı yırtılmış boğazını işaret etti. Hareket ettiğim anda bir kez daha acı içinde tısladı. Başımı eğdiğimde kalçasının ne kadar eğri olduğunu fark ettim. Etinde açılmış derin yaraları görünce aklım başımdan gitti. Daha önceki tartışmamızda aldığı yaraların gelişmiş rejenerasyonu sayesinde çabucak iyileşeceğini düşünmüştüm ama yanılmıştım. Çok kötü yaralanmıştı ve ağır kanaması vardı.

“Dayan, tamam mı? Bizi güvenli bir yere götüreceğim. Sadece benimle kal.”

Ben oradan uzaklaşmak için çaresizce gökyüzüne geri sıçrarken başını sallamayı denedi ve başaramadı.

BÖLÜM

40

LIAM

Chasin adında bir kasabanın loş ışıklı bir alt bölgesine indim. Bizi daha uzağa uçurmak istiyordum ama yüksek irtifadaki kar beni yavaşlatmıştı ve Dianna'nın elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Elimi uzatmış, yükselirken göksel bir güç belirtisi arıyordum. Burada en az iki göksel bulmuştum. Bu yeterli bir sığınak olabilirdi.

Küçük kasaba karla kaplı dağların gölgesinde konumlanmıştı. Arabalar taş kaldırımlı sokaklara park edilmiş, her iki tarafta küçük evler sıralanmıştı. Ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor, kar her şeyin tozunu alıyordu.

Yere indiğimizde Dianna inleyerek kollarımda titredi. Kanı önümü ıslatıyor ve kalp atışlarının yavaşladığını hissettikçe içimi korku kaplıyordu. Bir parçam onun ölmeyeceğini biliyordu ama içimde küçük bir şüphe vardı. Ya yanılıyorsa ve gücünün gerçek sınırlarını bilmiyorsa?

Görüşümü tüm evlere odakladım ve herhangi bir göksel ışık algılayıp algılayamayacağıma baktım. Onlardan birkaçını hissettiğimi biliyordum. Görüşüm değişerek kalpleri çarpan ölümlülerin şekillerini görmemi sağladı. Üçüncü evin önünde durdum, içerideki çift, bir gökselin kobalt imzasıyla parlıyordu.

Ah, işte buradaydılar. Mükemmel.

Yürümeye zahmet etmeden birkaç saniye içinde verandaya ulaştım. Dianna'yı bir saniye bile bırakmaya korkarak ayağımla kapıyı hafifçe tekmeledim.

Birkaç kilit tıkırtısından sonra kapı açıldı ve karşımda ufak tefek bir kadın belirdi. Ölümlülere göre seksenlerinin ortalarında görünüyordu ama ben onun binlerce yaşında olduğunu çok iyi biliyordum.

"Samkiel." Sesi titredi. Evdeki diğer varlıkların aceleyle geldiğini duydum. Bana bakarken gözleri mavi mavi parlıyordu.

“Evinizi kullanabilir miyiz, lütfen? Benim...” Dianna kollarımda inleyerek bana daha sıkı sarıldı. Onun benim için anlamını açıklamak adına kafamda kelimeler uçuşuyordu ama hiçbirini kullanamadım. Bunun yerine, doğru olsa da benim için anlamını çok daha az ifade eden bir tanesini kullandım. “Arkadaşım ağır yaralı.”

Kollarımdaki kanlı bedene bakarak başlarını sallayıp kenara çekildiler. Evin sıcaklığı bizi kucakladı, arkadaki şömine alev alev yanan kütükleri yalıyordu. Küçük oturma odasının önünden geçerken beyefendi beni mutfağa doğru yönlendirdi. Kadın birkaç havlula içeri girip onları masanın üzerine koyarken, masadaki eşyaları kaldırdı. Dianna’yı üzerine yatırdım, sırtı havlulara değdiğinde tısladığını duydum.

“Özür dilerim.”

Yardımcı olabilecek bir şeyler bulmak için küçük mutfağa baktım.

“Bizim dünyamızdan herhangi bir bitki var mı? Sakladığınız bir şey var mı?” diye sordum onlara bakarak. Kadın bir rafa doğru koşup itti ve duvarda küçük bir buzdolabına benzeyen bir şey ortaya çıktı. İçini açtığında birkaç cam kavanoz buldu, içlerindeki malzeme azalmıştı. Birini seçip bana vermek için aceleyle geri döndü.

Secctree yaprakları. Yeşilimsi sarıydılar ve berbat kokuyorlardı ama ağrıyı hafifletmeye yardımcı oluyorlardı. Kapağını çevirip tek bir tane kopardım. Elimi Dianna’nın altından kaydırarak başını kaldırıp dudaklarına götürdüm. “Ağzını aç, Dianna. Bunu yemeni istiyorum. Bana verdiğin renkli şeker bulutu gibi çözülüyor. Acına iyi gelecektir.”

Denedi ama başaramadı, çenesindeki kaslar gerildi. Çok derin kesilmişti. Elimi kaydırarak başını geriye doğru eğdim ve çenesini kaldırdım. Güçsüzce debelendi. Canını yaktığımı biliyordum ama başka seçeneğim yoktu.

“Acıttığınızı biliyorum ve üzgünüm ama seni iyileştirmem gerekiyor. Ancak bu ciddi yaralarla, seni iyileştirirken içini deşiyormuşum gibi hissedeceksin. Bunu yapmak zorundayım.”

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki kabullenışı görebiliyordum. Vücudu gevşediğinde, yaprağı ağzına atmadan önce boğulmadan yutabilmesi için başımı biraz daha yukarı kaldırdım. Yaprağı ağzına sokarken dilinin arkasına denk geldiğinden emin oldum. Gözlerini kapayıp yutkundu, vücudu boğazının hareketiyle yenilenen acıyla titriyordu. Bir elimi nazikçe saçlarının üzerinde gezdirdim ve onu geri yatırdım.

Kollarımı sıvayıp ev sahibine baktım. Kadının bakışları Diana'nın beyaz pantolonunun kıpkırmızı, parçalanmış dağınıklığına takılmıştı, gözleri şefkat ve endişeyle doluydu. "İyileştikten sonra giyebileceği kıyafetlerim var." Kadın kocasının kolunu nazikçe tuttu. "Biz odalarınızı hazırlayalım."

"Teşekkür ederim," dedim.

Mutfaktan çıktıklarında ayak sesleri koridorda yankılanıyordu.

"Bu canını yakacak ve bunun için özür dilerim."

Bir kez daha hafifçe başını salladı, gözleri her hareketimi takip ediyordu. Yumruğumu sıkıp bir süre sonra açtığımda avucumdan gümüş bir ışık yayıldı. Dans ediyor, küçük enerji dalgaları hâlinde uzanıyordu. Çürük ve kirli ayaklarına baktım, giydiği ayakkabılar çoktan gitmişti. Enerjiyi gereken yere yönlendirdiğimde elimin altındaki deri iyileşirken ayak parmakları hafifçe kıpırdandı.

En yakın güç kaynaklarından biraz daha enerji çekerken mutfaktaki ışıklar birkaç kez titredi. Yakındaki televizyon ve radyolar açılıp kapanıyor, parazit sesleri odayı dolduruyordu. Bacaklarındaki çizgileri takip ettim, uyluklarındaki birkaç büyük kesik tekrar birleştiğinde tısladı. Gürültülü bir çatırtı odada yankılandı ve kalçası yerine otururken acı içinde kıvrandı.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandım, kana bulanmış saçlarını yüzünden çektim.

Rahatlayarak tekrar masanın üzerine uzandı. Kısa bir baş sallama hareketi daha yaptığında doğruldum ve devam etmek için daha fazla enerji topladım. Elim yolculuğuna devam ederken elektrikler tamamen kesildi. Çiftin koridorda mırıldandığını duyuyordum.

Dışarıdaki ışıklar titreyip ben daha fazla enerji çekerken kısa süre içinde tüm sokak karanlığa gömüldü. Elimi karnının alt kısmının ve orta bölümünün üzerinde gezdirdim. Eli hızla uzanıp bileğimi kavrayınca durdum.

Dianna'nın gözleri kapalıydı ama saklamaya çalıştığı acıyı görebiliyordum. Yavaşça nefes alıp veriyor, acı dalgalarının arasında geziniyordu. Boştaki elimle saçlarını hafifçe okşayarak sabırla bekledim, ta ki titrek bir nefesle devam etmeme izin verene kadar. Bir kez daha konsantre olup elimi göğüs kafesinin, göğüslerinin, köprücük kemiğinin ve boğazının üzerinde gezdirdim. Ardından o muhteşem yüzündeki her çizikle morluğun gittiğinden emin olmak için yukarı doğru hareket ettim.

Enerjimi geri çağırdığım anda elektrikler tekrar geldi. Televizyon çalışmaya ve radyo neşeli şarkılarına devam ederken gürültü mutfığı doldurdu. Dianna doğrulduğunda bir adım geri çekildim. Bana baktı, gözleri kendisine dönmeden önce bakışları yumuşadı. Kollarını yavaşça kaldırıp, çevirerek inceledikten sonra bacaklarına doğru ilerledi. Yutkunarak tekrar bana baktı.

“Nasıl hissediyorsun?” Tepesinde dikildiğimi biliyordum ama kendimi bir adım daha uzaklaşmaya zorlayamıyordum.

Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. “Soğuk ama tek parça.”

“Güzel, güzel.” Söyleyecek çok şeyim vardı ama nasıl ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bir şeyler söylemeye yeltendiği sırada koridordan gelen hafif ayak sesiyle durdu.

“Misafir odalarını hazırladım.” Kadın çekingen bir gülümsemeyle ellerini birbirine kenetledi. “Her ikisinde de banyo var, alışkın olduğunuz kadar büyük değil, efendim ama idare eder. Her iki oda da koridorun sonunda ve yeterli olacak birkaç kıyafet bulmaya çalıştım.”

Dianna derin bir nefes alarak bana bir kez daha baktı, tezgâhtan inerken yüz ifadesini okumak mümkün değildi.

“Teşekkür ederim, Bayan...?”

“Bana Coretta diyebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim, Coretta.”

Coretta tekrar gülümseyerek ellerini önünde kavuşturdu. Dianna yırtık giysilerini düzeltirken başını salladı. Bana bir kez daha baktıktan sonra koridora doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Duştan çıkarken, göksel çiftin hazırladığı ödünç kıyafetlere baktım. Ekose gömlek ve gri salon pantolonu yeterince iyi olmuştu. Küçük lavaboya yaslanıp buharla buğulanmış aynaya baktım. Derin bir nefes aldım, aynanın üzerine kadim sembolleri kazıyarak bir daire çizmeden önce kendimi odakladım. Sanki durgun bir havuza küçük bir damla düşmüş gibi parıldayarak dalgalandı. Durulduğunda Logan'ın yüzü belirdi.

“Liam. Saatlerdir seni arıyorum. Telefonun nerede?”

Duraksadım, bir süredir telefonumu görmediğimi ya da kullanmadığımı fark ettim. “Bilmiyorum. Ne oldu?”

Alayla güldü. “Sen söyle. El Donuma'nın bir kısmı alevler içinde. Korkunç bir fırtına çıktı ve ardından Valoel'e kadar hissedilen bir deprem oldu.”

Başımı eğdim. Unutuluş Kılıcı'nı toprakta uzun süre bırakmamıştım ama görünüşe göre o kadar uzakta hissedilmesi için yeterliydi.

"Siktir," dedim yorgun bir iç çekişle.

Kaşları havaya kalkarken Logan şaşırmış görünüyordu. "Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

Elimi saçlarımın kısa ve ıslak bukleleri arasında gezdirdim. "Önemi yok. Kaden bir saldırı başlattı. Efsanelerdeki yaratıkların daha küçük versiyonları olan canavarları var; dişler, pençeler ve kanatlar dahil her şey. Onları Dianna için gönderdi. Ben de harekete geçtim."

Ayrıntıya girmemi istemedi, sadece başımı salladı. "Demek hissettiğimiz güç buydu. Onun güvende olduğunu varsayıyorum."

"Evet."

"Güzel. Gabby küçük olabilir ama ona bir şey olursa hepimizin derisini canlı canlı yüzmeye çalışacağından korkuyorum."

"Dianna'nın yakında onu arayacağından eminim." Başımın yan tarafını ovuşturdum.

Logan iç çekti. "Ah, kadim tanrılara şükürler olsun. Karımı geri istiyorum. Her gece şu saçma sapan filmler için onu kaçırıyor. Oturma odasında ağladıklarını duyuyorum ve aklıma çok kötü şeyler geliyor. Ama bana bunun normal olduğunu, bundan zevk aldıklarını söylüyorlar. Bu çok kafa karıştırıcı. Kadınlar neden ağlamayı bu kadar çok seviyor?"

Logan söylenirken gülümseyerek başımı salladığımda bunu görüp durdu.

"Yine gülümsüyorsun. O vampirin şatosunda da fark etmiştim. Bu iyi bir şey. Hatta yeniden düzgün görünmeye başladın. Kilo almışsın, demek ki yemek yiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "İştahsızlığımı fark ettin mi?"

"Ben her şeyi fark ederim, kardeşim. Sadece bunu sana söyleyip azar işitmek istemedim. Vincent ve şu başına kalan siyah saçlı güzelin aksine." Gülümsedi, görüntü titriyordu ve bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. "O ışık tekrar içinde parlıyor gibi görünüyor. Bu iyi bir şey."

"Evet."

Gülümsemem solduğunda Logan boğazını temizledi, belli ki ruh hâlimdeki değişimin farkındaydı. "El Donuma'da olanlardan bağımsız olarak, burada Ötediyar'a ait uzaktan yakından hiçbir şey

yaşamadık. Ne bir saldırı ne de bir hareketlilik var. Kaden tüm gücünü ve çabalarını ikiniz için saklıyor gibi görünüyor.”

Çenemdeki kasların seğirdiğini hissettim. “Öyle görünüyor. Senin ve diğerlerinin iki cadıyı, Santiago ve Camilla’yı araştırmanızı istiyorum. Onlar hakkında bir şey bulur bulmaz bana haber verin. Santiago, Ruuman’da bir cadı meclisi yönetiyordu. Vincent muhtemelen onun hakkında bir şeyler biliyordur. Camilla da El Donuma’da bir cadı meclisi yönetiyordu.”

“Anlaşıldı, efendim.”

Başımı sallayıp lavabonun üzerinden kalktım. “Bana böyle hitap etme.”

“Şuna bak, konuşman bile değişiyor.” Logan sırttı. “Kitaptan ne haber? Herhangi bir ipucu var mı?”

“Evet, aslında var. Azrael’in kızı yaşıyor.”

Logan geri adım atarken gözleri büyüdü. “Olamaz, imkânı yok.”

Ona sırttım. “Artık sen de öyle konuşuyorsun.”

“Hey, ben bu gezegende senden daha uzun süredir bulunuyorum. Onların sözleri bulaşıcıdır.” Aynaya yaklaştı. “Nerede o? Yani Azrael kurtulmadıysa bile Victoria kurtulmuş. Sadece bilmemiz gerekirdi diye düşünüyorum.”

“İşte ben de bunu öğreneceğim.”

Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bu her şeyi değiştirir.”

Onun tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını değiştirdiğini bildiğim için midem bulandı. “Evet, değiştirir.”

“Kaden’m gerçekten dünyanın sonunu getirebileceğini düşünüyor musun?”

Başımı eğip lavabonun kenarlarına tutunarak geri çekildim. “Bilmiyorum. Eğer vizyonlarım doğruysa, o zaman öyle olacak.”

“Liam, baban bunların *gerçekleşebilecek* şeyler olduğunu söyledi, her gördüğünün *gerçekleşeceğini* değil. Onun bile hiç gerçekleşmeyen vizyonları oldu.”

“Ama neden bu kadar güçlü? Neden aynı versiyon tekrarlanıyor? Bu bir işaret olmalı.” Banyo kapısına doğru dönerken sözcüklerin dudaklarımdan döküldüğünü hissettim.

Dianna’nın kalp atışlarını buradan duyabiliyordum, bu ses dünyanın geri kalanını bastırıyordu. O benim için bir öncelik hâline gelmişti ve kendimi onun hayatta kaldığına dair sesleri izlemekten alıkoyamıyordum. Ölümünü rüyamda görmüş, o canavarın onu de-

lik deşik edişini izlemiştim. Bu gerçekleşmişti, öyleyse dünyanın sonu da gelecek demekti.

Aynaya doğru döndüm, dünyanın geri kalanı hızla odak noktama geri dönüyordu. Televizyon sesi ve alt kattan gelen mırıltılar kulaklarımı doldurdu. Sokağın aşağısında bir arabanın kapısı açıldı, yakınımızdaki evlerden gelen uyku sesleri kulaklarımda çınladı.

Logan iç çekti. “Benden ne istiyorsun?”

“Sabah için ulaşım aracı. Gitmemiz gereken yere fark edilmeyecek bir konvoy. Ayrıca başka bir telefon.”

“Anlaşıldı.”

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra irtibatta olacağıma söz vererek bağlantıyı kestim. Logan diğerlerini bilgilendirecekti ve ben de fırsat bulur bulmaz Hadramiel Konseyi’ni bilgilendirecektim.

BÖLÜM

41

LIAM

Elim kapıyı çalacakmışım gibi havada kaldı. Vanderkai malikânesinde uyuyamadığım ama onunla yatmayı reddettiğim zaman yaptığım şeyin aynısıydı. Aynı nedenlerden dolayı tereddüt ediyordum. Göksel karı koca çay gibi kokan bir şeyler hazırlayıp geceyi geçirmek üzere odalarına çekildiklerinde alt katın ışıkları titreşti. Parmak eklemlerimin düşmesine izin vererek kapıyı hafifçe çaldım.

“Dianna.”

“Ben iyiyim.” Çarşafların hışırtısını ve bir burun çekme sesi duydum.

Kapıyı açtım, içimde şiddetli bir sızı hissediyordum. Kalm yorganın içine girmeden önce kısa bir an gözlerini gördüm. Üstünde kalın bir suni kürk battaniye daha vardı. Kıvrılıp yatarken koyu renk saçları tepeden dışarı taşmıştı.

“İyiyim dedim,” diye yanıtladığında sesi boğuktu ama onu duymuştum.

“Neyin var? Ağlıyor musun?”

“Hayır.”

Arkamdan kapıyı kapatarak odanın içine doğru yürüdüm. Bu oda da benimki gibi küçüktü. Odanın sağ tarafını bir yatak kaplıyordu. Kapı aralığından küçük bir banyo görebiliyordum ve sol tarafta bir dolap duruyordu. En uzak duvarında bir pencere vardı, tül perdeler yağın karın görüntüsünü engellemiyordu. Odanın içinde bir cereyan hissettim ve üşüyüp üşümediğini merak ettim.

“Dianna.”

“İyiyim dedim. Yatağına git. Erken kalkmamız falan gerekmiyor mu? Sen ve Logan öyle konuşmamış mıydınız?”

Bir adım daha yaklaştım. “Gizlice dinliyor musun?”

“Ev küçük.”

Odaya bir göz attım. “Öyle ve çok esiyor. Hava da öyle. Yılın bu zamanında kar yağdığını bilmiyordum.”

Delirmiş bir adam gibi saçmaladığının farkındaydım ama onunla kalmak için her şeyi söyler ve yapardım. Kulağa ne kadar aptalca geldiğini umursamıyordum.

“Yorgunum, Liam. Yatağa git. Sabah konuşuruz,” dedi battaniye kozasına daha da sokularak.

Gitmemi istiyordu. Olanlardan sonra benden kaçıyor muydu? Çok yazık. Aramıza mesafe koymasına asla izin vermeyecektim. Yatağın diğer tarafına geçtim, kendi etrafına sıkıca sardığı örtüleri kaldırarak içeri girdim.

Bana bakmak için döndüğünde yorgunluktan gözleri donuklaşmıştı. “Ne yapıyorsun?”

“Bana yatağa gitmemi söyledin, ben de öyle yapıyorum.”

“Burası değil. Senin kendi yatağın var.”

“Kendiminkini istemiyorum.” İstemiyordum da. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Onu az kalsın kaybediyordum. Bunu görmiyor muydu?

Bana bakarken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Kıymetli göksellerinin ne düşüneceğinden korkmuyor musun?”

Yani mesele bu muydu?

“Hayır. Ayrıca üşüyorum.”

Küçük yatağı sallayıp gıcırdatacak kadar sert bir şekilde uzanırken dudak büktü. “Tanrılar üşümez.”

Pozisyonunu taklit edip, ona dönük şekilde uzandım. Ona dokunacak kadar olmasa da yakındım.

“Ah, öyle mi? Demek çok tanrı tanıyorsun?”

Omuz silktiğini gördüm. “Sadece süper sinir bozucu bir tane.”

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. O iyi olduğu sürece bana sokacağı her lafı ya da şakayı kabul edebilirdim.

“Kız kardeşini aradın mı?”

Bakışlarını kaçırdı. “Hayır.”

“Neden?” Bu beni endişelendirmişti.

“Onun endişelenmesini istemiyorum ve bu gece iyiymişim gibi davranamayacak kadar yorgunum.”

Uzun bir süre yine sessizlik oldu. Aramızdaki sessizlikten her şeyden çok nefret ediyordum. Böylesine kırılmış olan her neyse dü-

zeltmek istiyordum ama tüm gücüm ve kudretimle bile bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Gözlerimin önünden saldırıdan önce ormanda yaşadığımız anların görüntüsü geçti. Benimle konuşma şekli, bana bakışı ve kaçırılmadan önce dudaklarını nasıl araladığı. Konuşmak istediğim kelimeler boğazımda kabarıyordu ama yine de orada sıkışıp kalmışlardı. Kendimi zorlamaya çalıştım ancak konuştuğumda, söylediklerimin hissettiklerimle hiçbir ilgisi yoktu.

“Muhtemelen biraz uyusak iyi olacak. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmamız gerekiyor. Logan yarın sabahki konvoyda bizim için yer ayarlıyor. Azrael'in kızının yaşadığı yere yakınız ama olanlardan sonra ikimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var.”

Dianna bana baktı, sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi gözleriyle yüzümü inceledi. Söylemediğimde, başını sallayarak bana arkasını döndü.

Sessizce kendime lanet ettim. Benim neyim vardı böyle? Dianna tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Yıldız büyüklüğünde yaratıklar öldürmüştüm fakat bu ateşli, inatçı kadın beni geriordu. Karmakarışık ediyordu. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim ama önce benim ne hissettiğimi anlamam gerekiyordu. Yüzümü buruşturdum, eğer öğrenirse Cameron'ın atacağı alaycı kahkahalarını şimdiden duyabiliyordum. Tanrılar, hepsi gülecekti.

Sırtına bakarken dalgınca elimle yüzümü ovuşturdum. Kendini olabildiğince çok örtüye sarmış, bana neredeyse hiç örtü bırakmamıştı. Bana en yakın olan örtüyü kaldırıp bedenimi sırtına yasladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu vücudu kaskatı kesilirken.

“Isınmak için sana yaklaşıyorum. Sana üşüdüğümü söylemiştim.”

Burnundan sesler çıkararak güldükten sonra ayaklarım ayak bileklerinin çıplak tenine değdiğinde hafifçe bağırdı. “Tanrım, buz gibisin! Yalan söylemiyormuşsun.”

Gülümsedim. Vücut ısını kontrol edebildiğimi ona söylemeyecektim. Ona yakın olmam gerekiyordu ve bu küçük bir yalan anlamına geliyorsa, bununla yaşayabilirdim. Ortadan kaybolduğunda, onu bir daha asla göremeyeceğimden korkmuştum.

“Hayır, söylemiyordum.”

Büyük bir iç çekişle tekrar bana yaslandı. Bileğimden tutup kendine doğru çekti ve elimi karnına bastırdı. Daha önce de karabasanlarımın beni şiddetle ele geçirdiği gecelerde aynı şekilde uyu-

muştuk. Onu kendime yaklaştırdım, başımı boynunun kıvrımlarına gömdüm ve her kalp atışını, her nefesini saydım. Haftalardır ilk kez omuzlarımdaki gerginliği atarak rahatlardım. Yaşlılar, diyarların ve dünyaların ötesindeki mutlak huzurdan bahsederlerdi, Dianna'ya sarıldığımda bunu hissediyordum. Mutlak huzur. Çok uzun zamandır aradığım bir duyguydu. Yanımda ürperir gibi olduğunda kokusunu içime çekerek nefes aldım.

Kendime yine ona gereğinden fazla yaklaşma izni veriyordum ama bu sefer umurumda değildi. Kaden'dan uzakta, bir bütün olarak yanımda olduğunu hissetmenin tadını çıkardım. Başarmak üzereydiler, onu az kalsın Kaden'a geri sürüklüyorlardı. Neredeyse onu kaybedecektim. Başımı kaldırıp iyi olduğundan emin olmak istediğimde korku hâlâ içimi titretiyordu.

Omzunun kıvrımı aşırı büyük giysiler yüzünden açıktaydı ve elimi omzunun üzerinde gezdirirken saçlarını yana kaydırdım. Titreyince onu incitmiş olmaktan korkarak durdum. Hâlâ canı yanıyor muydu? Hassas mıydı? Onu gerçekten tamamen iyileştirip iyileştirmediğimi bilmiyordum.

“Neyin var?” Endişeyle kaşlarımı çatarak, “Hâlâ canın yanıyor mu? Yaralı mısın?” diye sordum.

“Hayır.” Sesi nefes nefese çıkmış bir fısıltı gibiydi. “Yüzüklerin soğuk.”

İçimi bir rahatlama kapladı. “Özür dilerim.”

Dudaklarıma küçük, memnun bir gülümseme yayıldı. Parmağımı hafifçe boynunda gezdirirken pürüzsüz teni parmağımla buluştu, görebildiğim çıplak tenini takip ettim. Zihnime onun gözyaşlarının ve kanının görüntüleri doldu. Hem göğsüm hem de karnım sızladı ama o artık iyiydi. Güvendeydi. Teni lekesizdi, artık omuzlarında ya da boğazında yaralar yoktu.

“Seni iyileştirirken canını yaktıysam özür dilerim.”

Omzunun üzerinden sırtışının kenarını görebiliyordum. Kısaydı ama yeterliydi.

“Biliyor musun, kraliyet ailesinden birine göre çok fazla özür diliyorsun.”

Gülümsemem içtendi. “Sürekli bunu söyleyip duruyorsun.”

Yanağındaki birkaç gevşek saç telini okşarken yine sessizleşti. Yüzünün kenarlarını inceledim. Hiçbir iz, çürük ya da kurşun deliği yoktu. Hain zihnim silahın sesini, onun düşüşünü ve Santiago'nun

sırıtişını bana hatırlatmaya devam ediyordu. Onunla işim bittiğinde ölüm bir iyilik olacaktı.

Yan yatıp yüzünü bana döndüğünde yatak kaydı. Omzunu kavrayıp teninin ipeksi sıcaklığını okşadım.

“Benim için geldin,” dedi kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak. O an eridiğime yemin edebilirdim. “Yapmak zorunda olmadığın hâlde beni kurtardın. İhtiyacın olan bilgiye sahiptin. Kitabı bulmak için beni bırakabilirdin ama benim için geldin.”

Söyledikleri karşısında şok olmuşum. Bu çok saçma bir düşünceydi ve hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Onu kim terk ederdi ki? Yine de daha önce birlikte olduğu kişiler düşünüldüğünde, bunu neden sorguladığını anlayabiliyordum.

“Seni asla terk etmem.”

Elini kaldırıp parmaklarım hafifçe saçlarımda gezdirirken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Dehşete kapıldığım ve moteli neredeyse yerle bir ettiğim ilk gece de aynı şeyi yapmıştı. Daha fazla dokunmasını isteyerek başımı kaldırdığımda yüzümü iki eliyle kavradı. Alnımı onunkine doğru eğdim, gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkardım. Dianna'nın tarçın kokusu her gözeneğime sızarak beni içine çekti. Burnum onunkine sürtünürken nefesi benimkine karışıyordu. Birden vücudunun benimkine ne kadar mükemmel oturduğunu ve bunun beni nasıl öldüreceğini fark ettim. Sessizdik, son birkaç saatin travması aramızda ağır bir yük oluşturunuyordu.

“Savaşmaya çalıştım ama çok kalabalıklardı.”

“Mükemmeldin.”

Başını iki yana salladı, alnı benimkine değerken burunlarımız birbirine sürtündü. “Hayır, hayır değildim. Ben o kadar güçlü değilim.”

Gözlerimi açıp yüzünü kavramak için geri çekildim. Bakışlarımla buluşana kadar başparmaklarımı elmacık kemiklerine değdirdim. “Dianna. Senden kalabalıklardı. Tecrübeli ve deneyimli savaşçıların çok fazla kişi tarafından saldırıya uğradıklarında yenildiklerini gördüm.” Ela gözlerine bakıp iyileştiklerini ve artık kan çanağı olmadıklarını, tıpkı onun gibi kusursuz, saf ve bütün olduklarını görünce mutlu oldum.

Homurdandı. “Ben savaşçı değilim.”

“Evet, öylesin. Cesur, inatçı, kaba ve dengesiz olmanın yanı sıra, tanıdığım en güçlü kişilerden birisin. Benimle her konuda

savaşıyorsun. Ben bir odaya girdiğimde herkesin titrediğini düşünürsek bu çok fazla anlam taşıyor.” Kıkırdayarak gözlerini kapattı. “Hey, bana bak. Senin olağanüstü biri olduğunu düşünmemek için cahil bir aptal olman gerekir, Dianna.”

Ela gözleri benimkilerle buluştuğunda bir şeyler değişti. Küçük ama yine de dünyayı sarsan bir şeydi. Dudakları benimkilerin üzerine eğildiğinde tüm varlığım boyunca ilk kez donup kaldım. Öpücüğü hafif, kışkırtıcı ve özlediğimi hiç bilmediğim her şeyi barındırıyordu.

Geri çekilip bana baktı, parmakları çenemin çizgisinde geziniyordu. Yavaş ve muzip bir gülümseme dudaklarını büktü. “Nefesin hâlâ cadınıninki gibi kokuyor.”

İçimde bir şeyler koptu ve korkarım ki bu benim öz kontrolümdü. Arzunun içimde dolanıp yanmasına izin verdim.

“O zaman bunu düzelt,” diye cesaretimi toplayarak meydan okudum.

Yer değiştirip onu altıma aldım. Dudaklarımız yukarıdaki cenneti sarsmaya yetecek bir güçle birleşti. Tanrılar bunun için bana bir yüzyıl verseler bile bunu açıklayamazdım. Dianna’nın dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini anlatacak kelimeler yoktu fakat o ilk öpücükle birlikte yerçekimim yerinden oynamıştı. Onu ya da hissettiklerimi anlatacak sözcüklere sahip olmayabilirdim ama eğer bana izin verseydi, bunu denemek için bir milenyum harcayabileceğimi biliyordum.

Ellerim, kendime hayal kurma izni verdiğim her seferinde hayallerimi süsleyen ipeksi saçlarında gezindi. Onu daha da yakınımaya çektim, daha önce hiç bilmediğim sonsuz bir ihtiyaç canlanıp doyurulmak için yalvarırken vücudum sızlıyordu. Sahip olduğum her sinir ucu aniden uyanıp çılgılık atmaya başlamıştı. Dokunmayı ve dokunulmayı talep ediyorlardı.

Başımı yana eğerek öpücüğü derinleştirdim. Dilim dudaklarının arasından geçip onunkinin üzerinde dans ederken usulca inledi. Geri çekilmeyeceğini, fikrini değiştirmeyeceğini umarak ellerimi saçlarına doladım. Hayatım boyunca binlerce kez öpüşmüş ve öpülmüştüm ama hiçbirisi bununla kıyaslanamazdı. Doğru kişiyle, bir öpücük bir öpücükten çok daha fazlasıydı. Saf, kontrolsüz bir coşkuydu. Ruhumun bir parçası bu kadını bekliyordu ve ondan gelen bir öpücük beni kendimden geçirmişti. Görmezden gelemediğim bir ses, sessizce onun aradığım şey olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Bu o.

Bu o.

Bu o.

Yüzyıllardır ilk kez, o eski tanıdık duygunun damarlarımda dolaştığını hissediyordum. Keskin, yoğun ve yakıcı bir uyarılma içime akıyor ve bedenim o kadar güçlü tepki veriyordu ki başım dönüyordu. Bacaklarını etrafıma sarıp tatlı, kadınsı bir arzuyla kalçalarını kaldırdığında inledim. Ellerim kıkına gitti, onu kendime doğru çekip orada tuttum ve ona doğru sürtündüm. Dili benimkiyle dans ederken ağzıma doğru inlediğinde, bu sesi tekrar tekrar duy-mak için gezegenleri hareket ettireceğimi biliyordum.

Beni daha yakına çekerken tırnakları enseme hafifçe sıyırdı, alt dudağımı emdi ve Camilla'nın dokunduğu her yeri kendisininmiş gibi işaretlercesine ısırdı. Hafif bir acı hissi aletimi sızlatırken ka-nım kaynıyor, mantıklı düşünme yetimi çok uzaklarda bırakıyordu. İstiyordum, hayır daha fazlasına *ihtiyacım* vardı.

Gömleğinin ince kumaşından göğsünü usulca avuçlayıp, baş-parmağımı meme ucuna sürttüm. Kalçalarını hareket ettirerek in-ledi, yumuşak sıcaklığını zonklayan ereksiyonuma karşı öyle sert bastırdı ki neredeyse o anda boşalacaktım.

Ayak sesleri ve televizyonun aniden açılmasıyla birbirimizden ayrıldık. Kapıya doğru baktık, sonra Dianna şakacı bir şekilde om-zumu iterken birbirimize döndük.

“Çok gürültücüsün,” diye fısıldadı.

Tek kolumun üzerinde doğrulurken sesimi alçak tutarak alay et-tim. “Ben mi çok gürültücüyüm? Asıl *sen* çok gürültücüsün.”

Bana attığı gülümseme haftalardır gördüğüm ilk gerçek gülüm-semeydi.

Kapıya baktıktan sonra tekrar bana döndü ve öpücükten şişmiş alt dudağını ısırdı. Bakışlarım onun ağzına takılınca tekrar içine çe-kildim. Başımı eğdim ama göğsüme bastırdığı eli beni durdurdu. Kıkırdayarak, “Muhtemelen süper varlıkların olduğu bir evde yük-sek sesle öpüşme seansları yapmamalıyız,” dedi.

Varlığının her zerresi isyan etse de başımı salladım. “Haklısın.”

“Yani bize evlerini açtılar ve yardım ettiler. Çok gürültü yapı-yorsun diye onları uyutmamak kabalık olur.”

Benimle şakalaşırken gözlerindeki o muzip parıltıyı gördüm.

İstesem de yüzümdeki gülümsemeyi saklayamazdım. Onunlayken asla yapamazdım.

“Ben mi?”

Altımdan kayarak çıkarken başını salladı, vücudunun benimki-
ne sürtünme hissi bir iniltiyi daha bastırmama neden oldu. Bilmiş
bir ifadeyle sırttıktan sonra yatak odasının kapısına doğru döndü.

Boğazımı temizleyerek, “Bu büyük bir kabalık,” dedim.

Arkasına yerleşip, kollarımı beline dolayarak onu kendime doğ-
ru çektim. Dianna yerleşirken kıpırdandı. Kıçının kıvrımı aletime
sürtündüğünde vücudumda bir zevk dalgası dolaştı. Beni titretiyor-
du ve daha bana dokunmamıştı bile. Bu kadın tam bir şeytandı.
Başım boynunun kıvrımlarına gömülürken gözlerimi kapattım,
içimden geçen yoğun zevkle ağzımdan hafif bir inilti kaçtı.

“Dianna.”

“Hmm?” diye sordu bana bir kez daha sürtünürken. Elim hemen
kalçasına gidip yaptığı işkenceye bir son verdi.

“Kötü kız.”

“Sen neyden bahsediyorsun? Sadece rahat etmeye çalışıyorum.”

Kıçını acıtmayacak kadar hafif ama ondan küçük bir cıyıklama
çıkarmak kadar sert bir şekilde sıktım. “Ne yaptığını biliyorsun,”
diye fısıldadım kulağına, kalçalarını sıkıca kavrayarak.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi nefes nefese.

Pekâlâ. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi ve ben meydan okumayı
severdim.

Elim kalçasında gezinirken parmaklarımın uçları giydiği büyük
beden tişörte sürtündü. “Daha önce sana dokunmamamı istemiştin.
Bu dileğin hâlâ geçerli mi?”

Başını benimkine doğru çevirdiğinde nefesi dudaklarımı gıdık-
ladı. Bana bakarken yutkunduğunu duydum. Uzanıp yüzümün yan
tarafını okşadı. “Hayır.”

“Pekâlâ.” Elimi tişörtünün ince kumaşının altından geçirdim.
Parmaklarım genişçe açılarak kaburgalarında ve daha yukarılarda
gezindi. “Ama sessiz olman gerekecek. Burası küçük bir ev.”

Gülümsemesi yavaşça kaybolurken elim önce bir göğsünün,
sonra diğerinin kıvrımında gezindi. Onları kavrayarak sıkıca sıkar-
ken o mükemmel ağzı hafifçe aralandı. Parmaklarımı meme uçla-
rının üzerinde dolaştırıp küçük uçlarına kadar sıktığımda gözleri
kapandı ve inlemeleri daha çok nefes vermeye dönüştü.

Fikrimi değiştirdim. Dianna'nın kahkahası en sevdiğim *ikinci* sestti.

Bir meme ucundan diğerine çekiştirip sıkıştırırken başını bana doğru bastırdı. Tekrar inleyerek sũrtũndũ. Bu, ona hissettirebileceğimi bildiğim şeyin yumuşak bir fısıltısıydı. Bana doğru her hareketinde, kıcı zaten ağrıyan aletime sũrtũndũęũnden içimde saf, enfes bir zevk patlıyordu. Bundan zevk alıyordum ama bu gece ilgilendiğim şey kendi zevkim değildi. Kaden'in, benim ya da herhangi birinin elinden çektii onca acının arasında ona sadece biraz keyif vermek istiyordum.

Başını çevirdi ve ağzını çenem, boynum, ulaşabildiği her yer boyunca gezdirerek bedenimi tutuşturdu. Vũcudunu benimkine doğru daha da kıvırırken parmakları saçlarımı kavradı.

"Biliyor musun, daha önce dũrũst davranmamıştım," diye fısıldadım, elim tiřœœrtũnũn altından kayarken.

"Hmm?"

"Olaęanũstũ bir kıcın var." Elimi pijamanın bel bandının altından geçirdim. Kalalarından birini avulamadan önce elimi kıvırarak ondan daha yumuşak bir inilti daha aldım. "Ona kaç kez baktığımı, hayalini kurduğumu itiraf etmekten neredeyse utanıyorum."

Nefes alış verişi hızlanırken kendini elime doğru itti. Yũzũmde bir gülũmseme oluştu. Demek Dianna'mın hoşlandığı şey buydu? Kelimeleri duymaktan hoşlanıyordu. Pekâlâ.

"Senden neden kaçtığımı bilmek ister misin? Neden senin yanında bir gece daha geçirmeye dayanamadığımı?"

Dudakları boynumun kenarından dũřtũ, bana bakarken burnu çenemdeki kirli sakala sũrtũndũ. Gœzlerinin derinliklerinde yanan korlar odayı ve tũm dũnyamı aydınlatıyordu. Bir kez başını sallarken eli hâlâ yũzũmde hafifçe duruyordu.

"ũnkũ orada, yanında yatıp da içinde olmak istemedenden duramazdım."

Dizimi kalçalarının arasına sokup kaldırdım ve onu dokunuşma doğru açtım. Elim bacaklarının arasına daldığında, parmaklarım onu sıvırsıklam bulunca nefesi kesildi.

"Bunların hepsi benim için mi, Dianna?" diye sordum, dokunuşumun altında daha da kayganlaşırken.

Umutsuzca başmı salladı, parmaklarım girişinden klitorisine doğru ilerleyip geri dœnerken gœzlerini sıkıca kapattı. Alt dudağını

ısırmadan önce kalçaları benimle birlikte hareket etti. Yavaşça ve kasıtlı olarak onu kışkırttıktan sonra tek bir parmağımı içine soktum. Dudaklarından bu sefer çok daha yüksek sesle, baş döndürücü bir inilti kaçarken kadınlığı tek parmağımın etrafında kenetlendi.

“Şşşt.” Kulağına fısıldarken boştaki elimle uzanıp ağzını kapattım. “Çevredeki herkesi uyandırmak mı istiyorsun?”

Parmağımı daha da içine sokarken ona cevap verme şansı tanımadım. Çoktan sıırıslıklamdı ama canını yakmak istemediğim için yavaş hareket ediyordum. Hiç acı çekmeyecekti, bundan emin olacaktım. Yeterince katlanmıştı.

Dianna elime yaslanırken içine bir parmak daha sokmadan önce tek parmağımı ucuna kadar kaydırduğımda kısa bir süre durdu. Başı geriye düştü ve avucuma karşı inerken boğazının savunmasız çizgisini ortaya çıkardı. Boynunun cazibesine karşı koyamayarak ağzımı nabzının üzerinde kaydırdım, emerken ve öperken dudaklarıma çarptığını hissediyordum. Yukarı uzanıp kolumu tuttu ve daha fazlası için yalvararak elime bastırdı.

Dudaklarım kulağının kenarına değdi. “İyi hissettiriyor, değil mi?”

Elime doğru inerken yanıtı boğuktu ama sorum üzerine parmaklarımın etrafında hissettiğim sıkışma fazlasıyla yeterli bir yanıtı.

“Başka neler yapabileceğimi görmek ister misin, Dianna?”

Aldığım yanıt keskin bir baş sallama olduğunda gücümün damarlarıma yayıldığını ve sıcaklıkla titreştiğini hissettim.

“Sana daha önce de söyledim, istersem canını yakabilirim ama böyle hissetmeni de sağlayabilirim.”

Görünmez gücün, ikinci bir el gibi göğüslerinin üzerinde kaydığını hissedince bir an dondu kaldı. Gözleri büyüdü ve parmaklarıımın etrafında sıkıca kenetlendi, sonra ben o görünmez gücü klitorisine yönlendirirken gözleri yuvalarından fırladı.

Dianna’nın daha önceki sevgililerimle aynı hassas noktaya sahip olup olmadığını görmek istiyordum. Parmaklarımı içine doğru kıvırdım, eli kolumun etrafında sıkılaştınca daha sert hareket etmeye başladım. Hareketleri hararetlendiği sırada çıkardığı derin bir inilti elimi titretti.

“Evet...” Boynunu ısırırken sesimin tonuyla inledi. “Seni yıldızların altına götürdüğümde aletime bineceğin gibi parmaklarıma bin.”

Dizimi daha yukarı kaldırıp onu daha fazla açtığımda kıcını bana doğru bastırarak dediğimi yaptı. Vücudu titrerken, parmakla-

rım onun her hamlesini karşılıyor, içinde daha derine iniyordu. Büyüm klitorisile oynuyor, yalıyor ve emiyordu. Avucuma doğru küçük sert nefesler alırken, kolumu acı verici derecede sıkı tutuyordu. Bana doğru kıvrıldı ve zirveye ulaşmış boşaldığında vücudu gerildi.

Dianna sarsılarak bana doğru eğildi. Ben orgazmın son zerrelerini de ondan söküp almaya devam ederken iç duvarları parmaklarımın etrafında sıkıca kenetleniyordu. Baş omzumun kıvrımına düştü, göz kapakları dalgalanırken gözlerinin beyazı görünüyordu. Kendimden geçmiş bir hâlde, dalga dalga gelen hazzın onu nasıl etkilediğini izledim. Daha fazlası için aç bir şekilde, gücü tekrar klitorisine doğru hareket ettirerek başka bir titreme onu sarsarken inlemesine neden oldum. Avucumun içine doğru adımı haykırdığına yemin edebilirdim.

Onun zevk almasını izlemek ve bunun sadece benim için olduğunu bilmek bağımlılık yapıyordu.

Birkaç dakika bekledikten sonra parmaklarımı dikkatlice içinden çıkardım. Elimi ağzından çekerken omzuna ve boynuna öpücükler kondurdum. Bana doğru bakabilmek için başını çevirmeden önce üzerime doğru eğildi.

“Bunun ne kadar harika olduğunu asla kabul etmeyeceğim.” Nefes nefese kalmıştı. “Egon zaten yeterince büyük.”

Gülümsedim ve elimi pijamasından çıkarıp yukarı doğru çektim.

“Bu sadece ellerimdi. Ne kadar muhtaçsın, Dianna'm?”

Gözlerinin arkasında bir şey parladı, gözleri benimkileri inçlerken gülümsemesi hafifçe soldu.

“Ne?” diye sordum, onu gücendirmediğimi umarak. Sadece şaka yapıyordum.

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.”

Tamamen bana doğru dönmelerini izledim. O çok tanıdık yaramaz parıltı gözlerini aydınlatıyordu. Parmaklarının pantolonumun kemerine uzandığını hissettiğimde bileğini tuttum.

“Bu gece olmaz. Erkenden yola çıkmamız gerekiyor, unuttun mu?”

Kafası karışmış görünüyordu. “Emin misin? Sadece beş dakikamı alır.”

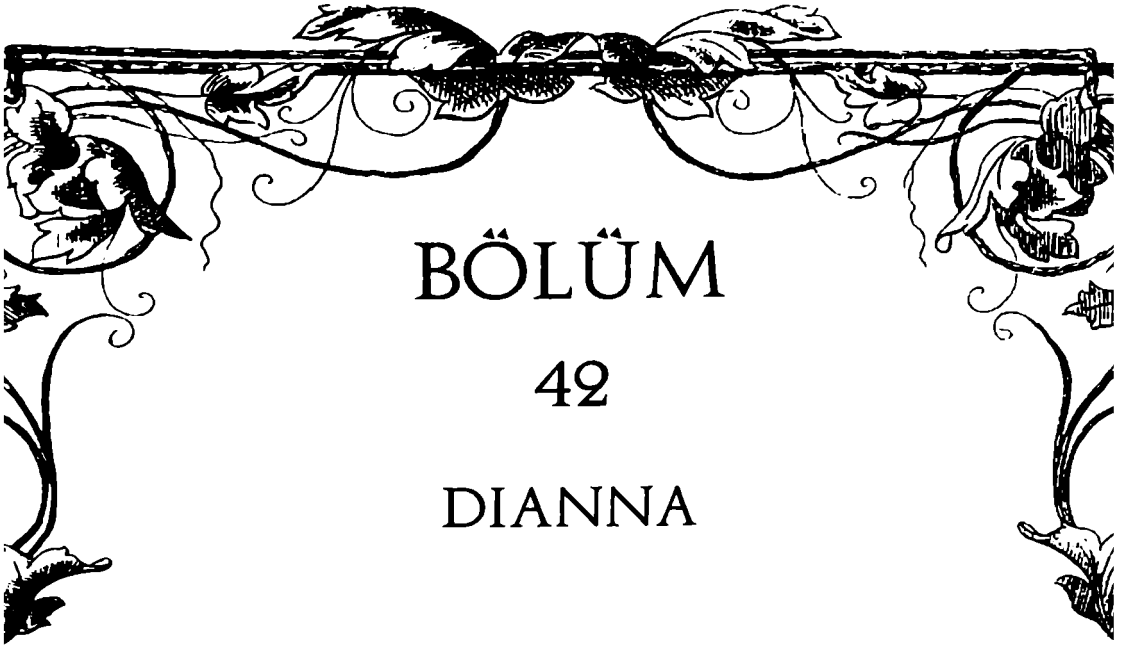
Elimde olmadan güldüm. “Dianna, eğer bana dokunursan, bu gece ikimizin de uyumayacağının sözünü verebilirim. Kontrolümü zar zor sağlıyorum ve sana ilk kez sahip olduğumda, ikimizin de

sessiz kalma konusunda endişelenmesini istemiyorum.” Alnına bir öpücük kondurdum. “Hadi uyu.”

Gülümsedi, ellerini başının altındaki yastığın altına sokarken yine gerçekten gülümsemişti. “Emredersiniz, majesteleri.” Gözlerini kapattı. Büyük örtüyü kapıp ikimizin de üzerini örtmeden önce bir süre onu izledim. Yüzümü ona dönerek uzandım, uyumasını izlerken kalbinin ritmik atışlarını dinledim.

Güvende ve tek parçaydı. Rüyam gerçekleşmişti ama onu kaybetmemiştim, o ölmemişti. Kalbimin bir parçası onun iyi olduğunu bilerek şakırken, diğer bir parçası zar zor tanıdığım duygularla çalkalanıyordu. Gözlerim kapanmaya zorlanmadan önce olabildiğince uzun süre onun uyumasını izledim.

Bu gece ne kadar huzur bulmuş olursam olayım, kâbuslar yine de gelmeye devam ediyordu.

BÖLÜM

42

DIANNA

Liam'la uyanmayı sevdiğimi fark etmiştim. Özellikle de ilk ben uyandığımda ve onu ağzıma alarak uyandırabildiğimde. Aleti gırtlığıma değdiğinde göğsünden yükselen ses içimi eritti. Saçlarımın arkasını daha sıkı kavrayıp iniltilerini bastırmak için alt dudağını ısırды.

Hâlâ bizi evlerine alan o tatlı göksellerin evinde miydik? Evet. Bizi duyacakları konusunda en ufak bir endişem var mıydı? Hayır. Liam bana birden fazla orgazm yaşatabileceğini ve benim de bu iyiliğe karşılık vermeyeceğimi mi düşünüyordu? Belli ki öyleydi.

Dilimi uzun, yavaş bir yalamayla aletin tabanından tepesine doğru kaydırırken ona baktım. Boştaki eli başının üzerindeydi ve yatak başlığını sıkıca kavramıştı. Bakışları bana odaklanmıştı, kapalı göz kapaklarının altından gözlerindeki gümüş renk sıcak bir şekilde parlıyordu.

Onu keşfetmek için daha fazla zamanım olmasını diledim. Onu inleten her noktayı bulmak, arzusun içinde kendini kaybederse neler olacağını keşfetmek istiyordum. Ancak mutfakta ev sahiplerinin kıpırdanmalarını duyabiliyordum ve zamanımızın azaldığını biliyordum.

Elimi aletin alt kısmına sardım, parmaklarımın buluşmaması için yeterince kalındı. Kavrayışımı sıkılaştırdım ve okşadım, onun büyüklüğüne hayret ettim. Yavaşça, onu izlerken elimi döndürdüm, aşağıdan yukarıya ve tekrar aşağı gittim.

Liam kesinlikle çok güzeldi ve dokunabildiğim kısımlarını keşfetmekten kendimi alamıyordum. Boştaki elimi karın kaslarının düz hatlarıyla iç uyluklarının hassas teninde kaydırdım. Kalçaları havalanarak aletini avucuma doğru itti. Bu tanrıyı kıvrandırırken kendimi çok güçlü hissediyordum.

“Seni çok çabuk boşaltacağım,” diye fısıldadım dudaklarımı

yalayarak. Olabildiğince sessiz bir şekilde inledi, başını sallarken kafası yastığa daha da gömüldü. “Söz veriyorum, bir dahaki sefere daha uzun sürecek. Sadece sessiz olmaya çalış.” Kendi özel şakalarını geliştirmemiz, aramızdaki samimiyeti derinleştirmemiz hoşuma gidiyordu.

Dilimi aletin ucunda gezdirmeden önce şeytani bir sırıtış attım. Aletin hassas alt tarafını küçük, kısa dil darbeleriyle okşarken gümüş gözleri bir kez daha beni buldu.

“*Dianna.*” Sesi sabırsızlığın alçak bir hırıltısıydı.

Hafifçe güldüm ve ağzımı aletin baş kısmına kapattım. Bir elimle devasa uzunluğunu okşarken, diğer elimle taşaklarına nazikçe masaj yaptım. İniltisini bastırmaya çalışıp başaramayınca yastığı yüzüne çarptığını duydum. Bu ses ve buna neden olanın ben olduğumu bilmek beni çılgına çeviriyordu. Hızımı artırdım, o da benim hızıma uyarak kalçalarını itti. Artık saçlarımı nazikçe tutmuyor, avucunun içinde sıkıyordu.

Aletin etrafında inlerken ağzımı dolduran sert uzunluğu boyunca titreşimler gönderdim. O da daha sert iterek karşılık verdi. Ucunun boğazımın arkasına çarptığını hissettim ama onu durdurmadım. Daha fazlasını istiyordum.

Liam tekrar inledi ve artık kimin duyduğunu umursamadığına dair bulanık bir düşünceye kapıldım. “*Lanet olsun*, bu çok iyi hissettiriyor, Dianna’m.”

Dianna’m.

İşte yine o kelimeydi. İçindeki sahiplenme duygusundan mıydı, yoksa söyleme şeklinden miydi bilemiyordum ama vücudumu ateş bastı. Islanmaya başladığımı hissettim. Eğer bir an önce bitirmezsem, bu lanet evde kimin olduğunu umursamayacağımı biliyordum. Onu içimde hissetmek istiyordum ve onu içime sert, hızlı bir şekilde alacaktım.

“Bana bak.”

Sesini zar zor tanıyabiliyordum ama içindeki ihtiyacı asla görmezden gelemeyeceğimi biliyordum. Bakışlarım yukarı kaydı. Başının üzerindeki yastık çoktan gitmişti. “İşte bu, bebeğim. Lanet olsun, çok güzelsin. Aletimi emerken görüntüne bayılıyorum.”

Liam bu kelimelerin bana ne yaptığını biliyordu. Bunu anlamıştı ve kullanacaktı. Aletini iki elimle kavramadan önce taşaklarını son bir kez daha sevgiyle okşadım. Parmaklarımı onun etrafında sı-

karak, üzerine binip onu derinlerime aldığımda nasıl hissedeceğini taklit etmeye çalıştım. Bana fısıldadığı her edepsiz kelime için onu nasıl sıkacağımı göstermek istiyordum.

Kalçalarını yukarı doğru itti ve kasıldığını hissettim. Aleti şişti, dudaklarım aletin etrafında gerilirken yakın olduğunu biliyordum.

“Beni daha sert em. Lütfen, bebeğim, lütfen.”

Öyle yaptım, sertçe emdim ve ellerimi vücuduna taparcasına kullanırken dilimi aletin alt tarafında kaydurdum. Tadının ve yaşadığı zevkin tadını çıkarıyor, ona daha fazlasını vermek istiyordum.

“Çok yaklaştım,” dedi nefes nefese bir iniltiyle, eli saçlarımı daha sıkı kavradı. “Çok yakınım. Buraya gel.”

Hızımı koruyarak ona doğru inledim. Ağzıma, boğazımdan aşağıya boşalmasını istemediğimi düşünecek kadar aptaldı. Onu tatmak istiyordum. Yüz ifademdeki niyeti okumuş olmalıydı çünkü vücudu titredi ve dövmelelerinin karmaşık gümüş çizgileri teninde hızla ilerledi. Sanki vücudunun tüm kontrolünü kaybetmiş gibi sadece bir saniyeliğine belirdiler. Kalçaları yukarı kalktı, iki eliyle saçlarımı kavradı. Başını geriye atıp ağzıma boşalırken tüm vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum.

Adım dudaklarından bir televizyonun bile bastıramayacağını bildiğim ama asla unutamayacağım mükemmel bir çığlıkla döküldü. Kıpırdamadan durup mırıldandım, yutmadan önce son damlasına kadar ondan çıkıp içime akmasına izin verdim. Nefes alış veriş düzenisizdi ve yatağa yaslanıp gevşerken vücudu zevkin artçı şoklarıyla titriyordu. Aletin yan tarafını yalayarak kaçan damlaları temizledim. Omuzlarımdan tutup, beni yukarı çekerek uzaklaştırdı ve nefesini düzene sokmaya çalışırken beni yanına yatırdı.

Güldüm. “Tanrılar bile hassas mı?”

“Hem de çok.” Sesi çok bitkin, çok rahatlamış geliyordu. Bu Liam’ı sevmiştim. Aslında bu bir yalandı. Onun tüm hâllerini seviyordum, huysuz olanlarını bile, sevmemem gerekse bile.

Elimin tersini dudaklarıma götürdüm ama bileğimi yakalayarak beni durdurdu.

“Beni dudaklarından silme.”

Kalbim sıkıştı ama homurdandım. “İşte otoriter ve kibirli tanrı adam, ayrıca silmiyorum ama yüzümde salyalar var.”

“Umurumda değil. Bir daha yapma.” Beni göğsüne çekip sert ve hızlı bir öpücük verdi.

Dudaklarına doğru gülümsedim. “Bu bizi karşılıklı çıkarları olan ölümcül düşmanlar mı yapıyor?”

Kaşları çatıldı.

“Ya da sanırım karşılıklı çıkarları olan arkadaşlar.”

Yüzüne bir tokat atmışım gibi bana baktı. Gözlerini daha iyi okuyabilmek için ellerimi göğsüne dayayarak geri ittim.

“Arkadaş mı? Sen ve Drake gibi mi?”

“Ah, iğrenç, hayır. Drake ile hiç böyle bir şey yapmadım.”

“O zaman beni onunla bir tutma.”

Başımı göğsüne yasladım. “Tutmadım. Diyordum ki...”

Söyleyeceğim her şey tiz bir zil sesinin odayı doldurmasıyla son buldu. Ses tekrar geldiğinde kapıya baktık. Sabahtan beri aralıklarla çaldığımızı fark etmiştim ama biraz fazla meşgul olduğumuz için durumu anlayamamıştık. Gerçeklik üzerimize çökünce Liam’i iterek hareket etmesi için ona alan açtım. Yataktan kalktı ve kapıyı açıp telefonu eline almadan önce kıyafetlerini düzeltti.

“Bu Logan. Konvoyu... kaçırmışız.”

“Kahretsin.”

Sevimli ev arkadaşlarımızla birlikte yemek masasına oturmuş, ağzıma bir parça daha tost tıktırıyordum. Coretta şimdiye kadar yediğim en güzel tostı yapmıştı ve aşağı inip kahvaltının kokusunu alana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Kocası karşımda oturmuş, tabletinden dün gece benim de bir parçası olma ihtimalim olan kaosla ilgili bir şeyler okuyordu.

Pençelerin tenimde gezinmesinin hatırası hâlâ tazeydi ve ürperiyordum ancak iyiydim. Hayattaydım, tek parçaydım ve kaçırılmamıştım. İyiydim.

“Dün gece iyi uyudunuz mu?” diye sordu Coretta, dilimi ısırma neden olarak.

Elimi dudaklarıma götürerek tısladım. Bizi duymuşlar mıydı? Liam ağzımı kapatmıştı ama belli bir yerini birkaç kez yaladığımda Liam’m tüyleri resmen diken diken olmuştu. Çıkardığı sesler yeni favori bağımlılığımı ve bir an önce tekrar duymak istediğim bir şeydi. Yine de sabahın erken saatlerindeki aktivitelerimizi bu tatlı çiftle tartışmak istemiyordum.

“İyiymi,” dedim sonunda. Kocasının kaşları kalktı ve dudaklarının kenarında bir sırıtış belirdi ama bana bakmadı. “Peki ya siz?”

Ocağın başından dönüp bir tabak yumurta ve sosis getirdi. “Gayet iyi, canım.” Kocasının yanına oturup kahve fincanını eline alırken bana gülümsedi. “Senin için endişelendim. O kesikler çok derindi ve bunu yapabilecek bir yaratığı hayal bile edemiyorum. Rashearim’le birlikte öldüklerini sanmıştım.”

Etime batan pençelerden bahsedildiğinde vücudumda hayali ağrılar yankılandı. Kaden’a geri sürüklenirken hissettiğim korku uzun süre peşimi bırakmayacaktı. Cevap veremeden merdivenler gıcırdadı ve ayak sesleri yaklaştı. Her zamanki gibi, onu görmeden önce hissetmişim. Korkudan değildi ama ona sahip olmak, ona *gerçekten* sahip olmak için duyduğum ilkel ihtiyaçtan dolayı tüylerim diken diken oldu. Yanıma gelip otururken görüş alanımı kapattı.

Ben yemeğimi yiyerek aptal gibi bakmaya devam ederken her iki göksel de ona gülümseyerek selam verdi. Hep bu kadar çekici miydi? İçimde bir kez daha açlık kıpırdandı ve bunun önümdeki kahvaltıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Otururken eli sırtımdan aşağı kaymca ürperdim ve kısa süreliğine ona doğru eğildim. Dün gecedten sonra Liam’ın sevgisini gösterme şeklinin kesinlikle fiziksel dokunuş olduğunu fark etmişim ve bu sabah bunu bir kez daha doğrulamıştı.

“Evinizi kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Anı acil durum için özür dilerim.”

“Lütfen, en azından bunu yapabiliriz.” Coretta ona gülümsedi. “Telefonunu buldun mu? Bu sabah erkenden bir kurye getirdi.”

Benden birkaç santim uzağa oturduğunda bacağı masanın altında benimkine değdi ve onun için hazırladığım tabağı fark ettiğinde yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Bacağını bir kez daha sürterek sessizce *teşekkür ederim* dedikten sonra hiç düşünmeden çatalı eline aldı. Onu yemek yerken ve daha iyi hissederken görmek güzeldi.

İçimi yabancı bir memnuniyet duygusu kapladığında, bu beni karşılaştığım her şeyden daha fazla korkuttu. Liam beni yok edebilirdi.

“Buldum. Yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Bir sonraki konvoyu yakalamak için birazdan yola çıkmamız gerekiyor.” Liam bana doğru bakıp taze sıkılmış meyve suyundan bir yudum aldı. Havada söylenmemiş bir *geç kalmamıza neden olduğun için* ifadesi asılı dururken başımı salladım, bu sabahtan biraz bile utanmıyordum.

“Kulağa harika geliyor.”

“Ah, efendim, gönderdiğiniz tüm güzel hediyelerle tatlı mesajlar için size ve o tatlı Vincent’a bir kez daha teşekkür etmek istedim.”

Liam ve ben ona bakarken o da bize gülümsedi, kocası da onu takip etti. “Elbette,” diye yanıtladı Liam, uzanıp elini sıkıca tutarken. “Oğlumuz vefat etti ama Arariel’deki saldırı sırasında ne kadar kahramanca savaştığını duyduk.”

Artık kurumuş olan tost parçasını yutmak için kendimi zorladım. Saldırganın ben olduğumu bildiğimden, sözleri beni çok fazla etkilemişti.

Liam tedirginliğimi hissetti ve boğazını temizleyerek onlara o parlak, güzel gülümsemelerinden birini sundu. “Evet, şey, biz sadece elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz. Bilin ki o artık Asteraoth’ta huzur içinde.”

Asteraoth, ölülerin gittiği ve bizim asla ulaşamayacağımız, zamanla mekânın ötesindeki diyardı.

Kadın gülümsedi ve gözünden akan bir damla yaş sildi. “Sevgili, tatlı Peter’ımız için tek istediğimiz bu.”

Dizim sarsıldığında masaya tabakları sallayacak kadar sert bir şekilde vurdum. Çift bana bakarken Liam endişeli bir bakış attı.

“Üzgünüm,” dedim içimdeki asite rağmen gülümsemeye çalışarak. “Dün geceki saldırıdan kalan kas ağrısı. Garip spazmlar.”

“Sorun değil, canım. Neden gitmeden önce sana biraz bitki çayı yapmıyorum? Ağrıya iyi gelir.” Ayağa kalkıp çaydanlığa doğru yöneldi.

Liam’ın dizi benimkine değdi, tıpkı Drake’in evindeki yemek sırasında benim ona yaptığım gibiydi. Bu küçük ama beni rahatlatan bir dokunuştı. Öldüresiye dövmekle kalmayıp psikopat Alistair’e teslim ettiğim oğlunun annesinin, ona hayatının en büyük acısını yaşatmışken ağrı ve sızılarına iyi gelmesi için bana çay yapmasını izledim.

Küçük tüylü kanatlarım gökyüzünde çırpınıyordu. Görmek ama görülmemek için yeterince yüksekteydim ve aldığım bölgeye özgü kuş şekli bunu kolaylaştırıyordu. Son bir tur attım ve tapmak girişinin görüş alanının dışında bir açıklığa indim. Burası kilometrelerce uzanan ormanla örtülüydü ama bir ağaca yaslanmış olan Dünya

Yok Edici'yi hemen fark ettim. Yaklaşırken temel formuma geri dönüp yanında durdum.

“Eski tanrıların neden kazanmak üzere olduğunu şimdi anlıyorum.” Gözleri hayranlık dolu bir ifadeyle beni inceledi. “Güçlerin kullanışlı olmaktan çok daha fazlası.”

Azrael'in kızıyla buluşacağımız tapmağa doğru ilerlerken Liam adımlarını bana uydurdu. “Ah, öyle mi? Beni kullanmak mı istiyorsun?”

Bunu daha çok imalı bir şaka olarak söylemiştim ama sanırım Liam bu espriyi anlamamıştı. “Asla,” dedi acı yüklü bir sesle. “Böyle bir şeyi asla aklımdan bile geçirmem. Sana minnettarım. Gerçekten.”

Sözleri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bana aptal diyebilirdiniz ama daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Hiç kimse. Ya benden bekleneni yapardım ya da her şeyi berbat edip sürekli bunu duyardım. Kimse bana *minnettar* olmamıştı.

“Bir şey var mı?” diye sordu tapınak görüldüğünde. Tapmak yosunlarla kaplıydı ve etrafında turistler dolaşüyor, gülüşüp konuşuyorlardı.

Başımı iki yana salladım. “Yok.”

Güzel yüzünü yarım bir gülümseme süsledi. “Sana söylemiştim. Sadece paranoyaksın.”

Tapmak arazisinin kenarında, gölgelerin arasında durduğumuzda şakacı bir şekilde omzuna vurdum. Şeytani yüz hatlarında ateşli bir ifade belirdi. Bu noktada, sadece ona dokunmamdan hoşlandığına ikna olmuşum.

“Paranoyak değilim ama başka bir tuzak kurmayacağı konusunda Camilla'ya güvenmiyorum.”

“Sana hiçbir şey olmayacak.” Buz gibi öfke tekrar gözlerine dolduğunda gülümsemesi kayboldu. “Tekrar olmaz.”

O hayalet ağırlar aksini düşündürürken, hatta şimdi bile sızlarken yüzümden kısa bir gülümseme geçti ama ona söylemedim. Kan göllerinde giydiğini gördüğüm zırhın aynısıyla yere inerken görüntüsü gözümün önünden geçti. Korkulan kral Samkiel, parlak zırhlı gerçek bir şövalye olarak benim için gelmişti. Gabby'yi arayıp bunu ona anlatmak için sabırsızlanıyordum. Buna bayılacaktı. Romantik filmlerinin ve kitaplarının gerçek olduğuna yemin ettiği her şeye sahipti.

Ona hafifçe gülümsedim, bir grup turist gülümseyerek ve fotoğraf çekerek yanımızdan geçerken neredeyse yerimden sıçıyordum. Nochari kıtasındaki Ecleon'da bulunan büyük tapınağın dışında duruyorduk. Yapı oyulmuş yeşil taşlardan yapılmıştı ve başka bir ormanın ortasında, sarmaşıklarla bitki örtüsü onu yutmakla tehdit ediyordu. Girişteki tabelada bu bölgenin kuruluşunun anısına inşa edildiği yazıyordu.

Koluma vurup başka bir minik böceğin ormanın zeminine düşmesini sağladım. Ben sessizliğe gömüldüğümde Liam da sessizliğe gömülmüştü ki bu çok da anormal bir şey değildi. Birkaç saat boyunca sıkışık, dar bir alanda, tonlarca insanla çevrili bir şekilde yolculuk etmiştik. Bu durum ikimizi de gerçekten germişti. Sürekli itişip kakışmak ve diğer insanlara çarpmak rahatsız ediciydi ama kısa sürede bulabildiğimiz tek konvoy buydu.

İçimi çektim ve kollarımı kavuşturarak, "Neden Vincent ya da sen onlara gerçeği söylemediniz?" diye sordum.

"Bunun seni rahatsız ettiğini biliyordum."

Ona doğru döndüm. "Neden yalan söylediniz?"

Suçlu hissettiğim için sormuyordum. Gabby ya da Liam beni farklı görse bile ne olduğumu biliyordum. Yapmak zorunda olduğum şeyi yapmıştım. Gabby'yi güvende tutmak için ne gerekiyorsa her zaman yapardım. Ancak bir parçam, Liam'ın benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyordu ve bu da beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyordu. Öyle davranmıyordu ama dün gece için kendini suçlu hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Bazen basit bir yalan, acı bir gerçekten daha iyidir. Aslında savaşta öldü ama onlara bütün gerçeği söylememek Vincent'ın kararıydı, benim değil. Dün gece orada durduğumuzda bağlantının farkında değildim, yoksa seni başka bir yere götürürdüm."

"Neden?"

Bana döndü ve söylemek istediği şeyin önemli olduğunu hissederek bakışlarına odaklandım. "Çünkü onların kim olduğunu öğrendiğinden beri kendi kafanın içinde kayboldun. Seni çok uzun zamandır tanımıyor olabilirim, Dianna ama bir özelliğin var. Seni benden uzaklaştıran o kasvetli sessizlik. Beni dışarıda bırakan."

"Pişman değilim, Liam. Bunu biliyorsun, değil mi?" Pişman değildim. "Gabby'yi güvende tutmak için her şeyi yaparım. Ona

yönelik her türlü tehdidi yok etmek için savaşıyorum. Elimde kalan tek şey o.”

“Farkındayım,” dedi ama içimdeki endişe hâlâ büyüyordu. Birdenbire hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsemeye başlamamdan nefret ediyordum.

“Peki bu sana nasıl hissettiriyor? Şimdi?”

Ne sorduğumu tam olarak anladığı anı gördüm. Gözlerindeki ateş alevlendi, derinliklerindeki açlık ve çıplak ihtiyaç şok ediciydi. Öne doğru eğilip elini belime bastırdı ve beni vücudunun kıvrımlarına doğru çekti. “Eğer bu kitabı bulmakla bu kadar meşgul olmasaydık, sana karşı hissettiklerimi ne kadar etkilemediğini yedi farklı şekilde gösterirdim,” diye fısıldarken nefesi kulağımı gıdıklıyordu.

Kalbim göğsümde hızla atarken, dudaklarımı çenesinin kıvrımında gezdirip kirli sakalını dudaklarımın yumuşaklığına sürttüğümde yüzüme muzip bir gülümseme yayıldı. “Sadece yedi mi?”

“Önce ne kadarıyla baş edebileceğini görelim.” Eli kışımı kavradığında gülümsediğini hissettim, parmaklarını merkezimde gezdirebilecek kadar aşağıdaydı. Bir çılgılık attığımda kahkahası içime bir sıcaklık dalgası daha yayılmasına neden oldu. Doğrulup tapınağa doğru döndü ve sırtımı önüne çekti. “Demek seni rahatsız eden buydu?”

“Hayır.” İçimi çektim. “Evet.”

“Senin hakkında belli bir şekilde hissetmemi mi istiyorsun? Sanki senin neler yapabileceğini zaten bilmiyormuşum gibi.”

“Onu öldürdüm ya da en azından öldürülmesine yardım ettim. Senin soyundan da birkaçını öldürdüm.”

“Ve ben de senin soyunun hepsini yok etmeye yardım ettim.” Kolları küçük bir kucaklamayla beni sardı. “İkimiz de bilinçli bir cehalet yüzünden kör olmuştuk. Zihnimden kazımak istediğim şeyler yaptım ama büyüyörüz, öğreniyoruz ve daha doğrusunu yapıyoruz. Senin ya da kendim için mazeret uydurmuyorum ama kardeşini korumak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum. Kaden’ın seni ne yapmaya zorladığını biliyorum. Kadim tanrılar bana dünyaları nasıl yok edeceğimi öğretmişken, benim saf ve iyi bir varlık olduğumu düşünüyor gibisin.”

“Benim için öylesin.”

Sırtıma doğru kıkırdadığını hissettim ve sesindeki gülümsemeyi duydum. “Dianna nazik davranıyor. Hastalandın mı?”

“Kapa çeneni. Ben her zaman hoş biriymdir,” dedim ve şakacı bir şekilde kaburgalarına dirsek attım. “Senin de bir dezavantajın var, biliyor musun?”

Nefesi başımın üstünü gıdıkladı. “Öyle mi? Aydınlat beni.”

“Sen bir vurucusun.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Benimle aynı yatağı paylaştığın ilk birkaç seferde fark etmiştim. Kâbuslarının en kötü olduğu geceler seğiriyordun, bazen tekmeliyordun. Can yakacak kadar sert değil ama sanki bir şeyden kaçmaya çalışıyormuşsun gibi. Dün gece de bunu yaptın.”

Bir an çok uzun süre sessiz kaldı ve yanlış bir şey söylediğimden korktum.

“Rüyalarımın azalacağını düşünmüştüm ama daha da kötüleştiklerini hissediyorum.”

“Kâbuslar mı?”

Başını salladı fakat duvarları yeniden yükselttiğini hissettim.

Kollarının arasında dönüp ona baktım. “Liam. Konuş benimle.”

Boğazı bir kez titredi ve gözlerini benden kaçırarak önümüzde uzanan tapınağa baktı. “Babamın, onun babasının ve ondan öncekilerin vizyonları vardı. Olacakları önceden haber veren görüntüler. Büyük büyükbabamın bu görüntüler yüzünden delirdiğine dair bir hikâye yayıldı ve şimdi korkarım ben de delirmiş olabilirim.”

“Delirmiş mi?”

Başını salladı. “Babam bana büyükbabasının başına gelebilecek felaketleri değiştiremediği için nasıl kaybolduğunu anlattı ve şimdi ben de onları durduramadığım için aynı yola girmiş olmaktan korkuyorum. Çok yardımcı oldun ama bu yeni rüya senin varlığının bile nüfuz edemeyeceği bir rüya gibi görünüyor.” İçimi endişeyle burkan bir gülümsemeye kendini zorladı.

“Bunlar Moraël’de gördüklerinle aynı mı?”

Cevabı basit bir baş sallama oldu.

“Dün gece gördüğün bir rüyadan bahsetmiştin. Bu da aynı rüya mı? Başka neler oluyor?”

Gri gözlerinde sanki bir fırtına kopmuş gibi acı ve dehşet parlıyordu. “Önemli değil.”

“Seni rahatsız ediyorsa önemli.”

“Beni rahatsız eden, geç kalan biz olmamıza rağmen hâlâ bekliyor olmamız.” Çenesinde bir kas titredi ve artık bu konu hakkında

konuşmak istemediğini anladım. En azından biraz daha açılmıştı ama bana söylemediği şeyler beni endişelendiriyordu. Zorlamayacaktım, vermek istediğinden fazlasını istemeyecektim.

“Pekâlâ, şu kız ne zaman demişti?” diye sordum konunun değişmesine izin vererek.

“O *şu* kız değil. Onun adı Ava.”

Gözlerimi devirdim. “Özür dilerim. *Ava*.”

Homurtuya benzer bir ses çıkardı. “O Azrael’in kızı. Bu da kan bağıyla daha yüksek rütbeli bir göksel olduğu anlamına geliyor. İyi bir görüntü vermek için sen benim sağ kolummuşsun gibi davranacağım. Lütfen saygılı ol ve tehditkâr davranma.” Gözlerini bana dikti.

Ellerimi masumca havaya kaldırdım. “Hey, eğer istediğin buysa biraz rol yapabilirim.”

Başımı iki yana salladı ama hızla saklasa da sırttığını gördüm. “Ve saat dört buçukta burada olacağını söyledi. Tam kapanırken.”

Doğruydu. Konvoy sırasında Gabby’yi aramak için Liam’ın telefonunu kullanmıştım. Hayatta ve iyi olduğumu ona haber verdikten sonra Liam telefonu alıp buluşmamız gereken kadını aramıştı. Gerçekte nerede yaşadığını söylemeyi reddetmişti, bu bana tuhaf gelmişti ama paranoyak olmaya hakkı olan biri varsa o kadındır diye düşünmüştüm.

Güneşin ufka yaklaşmasını izledim. “Belki de gelmiyordur. Muhtemelen korkmuştur falan.”

Başımı arkaya doğru eğdi, durumdan hayal kırıklığına uğradığı belliydi. “Pozitif olmayı deneyebilir misin?”

“Olur. Ormandan nefret ettiğim konusunda pozitifim.”

Liam bir şeyler söylemeye yeltenmişti ama minyon, siyah saçlı bir kadın patika boyunca kasıla kasıla yürüyünce durdu. Çıkışa doğru ilerleyen turistleri iterek geçti. Doğruduk ve Liam’la aramıza biraz mesafe koyarak bir adım attım. Bize doğru yürürken el salladı. Kıyafeti benimkine benziyordu, sadece beyaz bir bluz ve açık renkli bir pantolundu. Botları kalındı, bir omzunda sırt çantası taşıyordu.

“Beklettiğim için özür dilerim,” dedi önümüzde dururken, kısa at kuyruğu sallanıyordu. Onu bir adam takip ediyordu, sırtında taşıdığı çantanın ağırlığından sırtı kamburlaşmıştı ve bakışları aramızda gidip geliyordu.

“Ava, değil mi?” diye sordu Liam bir adım öne çıkarak.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordum aynı anda. Duyularım alar-
ma geçmişti, tuhaf ama tanıdık bir his içimi kemiriyordu.

“Tanırım, hayır. Sanırım senin gibi birini hatırlardım,” dedi gü-
lerek ve Liam’a dönmeden önce bana doğru elini salladı. Ona sarıl-
mak için öne doğru eğildiğinde gülümsemesi büyüdü. Liam dondu
kaldı, kolları iki yanında hapsolmuştu. Kızın kucaklamasının gücü
onu sarstığında, hızla hareket ederek onu Liam’ın üzerinden çektim
ve bir adım geri çekilmeye zorladım.

Liam’la onun arasında durduğum sırada, ne yaptığını fark edip
kendini toparladı.

“Çok özür dilerim.” Gülerek eliyle ağzını kapattı. “Annem sen-
den çok bahsetti de. Şimdi buradasın ve bu çok gerçeküstü.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yani genelde daha önce hiç tanışmadığın
insanlara dokunur musun?”

Liam yanımda kıpırdandı.

“Şey... hayır,” diye kekeledi, bakışları Liam ve benim aramda
gidip geliyordu. “Özür dilerim.”

“Sorun değil. Dianna sadece...” Liam duraksadı. “Korumacı.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda, Liam bakışlarıma karşılık verdi
ve sanki bunu takdir ediyormuş gibi gözleri yumuşadı.

Ava boğazını temizlediğinde Liam nerede olduğumuzu hatırlar
gibi oldu. Ona geri döndü ama bana bir adım daha yaklaştı. “An-
nen? Victoria? Nerede o? Bugün onu da görmeyi umuyordum.”

Kız arkasına uzanıp çantasını karıştırırken gözleri parlıyordu.
Gerildim ve Liam’ın kıpırdamadığını hissettim. Neredeyse gittiği-
miz her yerde saldırıya uğradıktan sonra fazlasıyla gergindik. Silah
yerine, parıldayan beyaz ve mavi bir kumaş çıkardı. Kumaş bu dün-
yaya ait olmayan bir şekilde parlıyordu. Liam bir adım öne çıkıp
kumaşa dokunurken yüz ifadesi okunamaz hâldeydi.

“Bunu benimle birlikte sakladı. Babamın bunu ona benim için
verdiğini söyledi, sanırım bir tür bebek battaniyesi gibi. Rashearim
düşmeden önce bunu ona senin verdiğini söyledi.” Gözleri yaşlarla
doldu. “Uzun zaman önce vefat etti.”

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye fısıldadı Liam, göz kamaştırıcı
kumaşı ona geri uzatırken. “Sende kalsın. Belki bir gün çocukların
için kullanabilirsin.”

Başını sallayıp kumaşı çantasına geri koydu. Arkasındaki adama

doğru eliyle işaret etti. “Kabalığım için özür dilerim. Bu Geraldo. Benim göksel muhafızım. Çok uzun zamandır benimle birlikte.”

Geraldo hafifçe eğildi, gözleri canlı bir mavilikle parlıyordu, bakışlarını benden hiç ayırmıyordu.

“Üzgünüm. Geraldo pek konuşmaz. Özellikle de o buradayken.”

“Pardon?”

“İg’Morruthen, değil mi? Gücünü hissedebiliyorum. Annem bana türünüzün Tanrılar Savaşı’nda yok edildiğini söyledi ama gücünüzü inkâr etmek mümkün değil. Neredeyse güçle titreşiyorsun. Ayrıca, Camilla bize bilgi verdi.”

Liam’ın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Planımız suya düşmüştü.

Ava bana gülümsemeye çalıştı ama daha çok korkmuş gibi görünüyordu. “Özür dilerim. Seni aşağılamaya çalışmıyordum.”

“Dianna’dan korkmanı gerektirecek bir şey yok. Sana söz veriyorum. O benim...” Liam susunca ben de bekledim. Sanırım şimdi ne olduğumuz hakkında düşünmemiştim. Biz bir şey miydik ki?

“Arkadaş,” dedim, Liam’ın şu anda dili tutulmuş gibi görüldüğü için. “Ben onun arkadaşıyım.”

Geraldo hâlâ beni izliyordu ve saklamaya çalışsam da yüzümdeki açlığı gördüğünden emindim. Rahatsız bir şekilde Liam’a baktığımda onun ruhuma hançer gibi keskin bakışlar attığını gördüm.

Geraldo öne doğru eğilip ağır bir aksanla konuştu. “Ama o Kaden’la birlikte, değil mi?”

“Hayır.” Liam’ın sesi tehditkâr bir hırıltıya dönüşmüştü.

“Ben Kaden’la *birlikte* değilim ve ona ait değilim.” Bana öyle derin bir inançsızlıkla bakıyorlardı ki bu durum eğlenceli bir hâl almıştı. “Bu uzun bir hikâye.”

“Özür dilerim. Bize söylenen bu değildi,” dedi Ava, Geraldo’ya dönüp bakarak.

“Eh, gerçek bu. Şimdi biraz acele edebilir miyiz? Böcekler tarafından canlı canlı yeniyorum,” dedim, sinir bozucu yaratıklardan birine tokat atarak.

Liam eliyle ormanı işaret etti. “Pekâlâ.”

Başka bir şey söylemeden tapınağa doğru yola koyulduk. Son turistler de giderken Geraldo ve Ava önden yürüyordu. Ağaçların arasında kaldık, etrafımız sarmaşıklar ve çalılarla çevriliydi. Liam kolumu tutup, hızını yavaşlatarak Ava ile Geraldo’nun birkaç adım

ilerlemesine izin verdi. Eğilip kulağıma sıcak bir fısıltı gibi gelen, hiçbir insanın duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuştu.

“Arkadaş mı?” diye tısladı dişlerini sıkarak.

“Ne?” diye sordum, kafam karışmıştı. Önce ona, sonra da yürümeye devam eden Ava ve Geraldo’ya baktım. Sonra anladım. Az önce ona arkadaşım dediğim için bana kızmıştı.

“Artık *sekiz* yol var çünkü buradan ayrıldığımızda o lanet olası *arkadaş* kelimesini lügatinden çıkaracağım.”

Cevap vermeme fırsat vermeden beni bırakıp yürümeye başladı. Nasıl nefes alacağımı unutmuş hâlde, orada öylece durup onun uzaklaşmasını izlerken merkezim ihtiyaçla kavruluyordu. Beynim yeniden çalışmaya başladığında, onlara yetişmek için neredeyse koşmam gerekti.

Bantlar ve çeşitli renklerde uyarı levhaları insanları uzak durmaları konusunda uyarıyordu. Tapınağın arka kısmında kayalarla molozların düştüğü bir bölümü kapatmışlardı. Bantların altına saklandık. Görünürde hiç koruma yoktu. Muhtemelen bu tarafı temizlemeden önce misafirleri dışarı çıkarmaları gerekiyordu.

“Liam’la nasıl arkadaş oldunuz?” Ava’nın sorusuna Liam’in ters ters baktığını hissettim. Ağır taşa oyulmuş bir kapıya doğru ilerlerken ona bakmadım. Tanrım, bu kelimeden nefret ediyordu. “Senin gibilerin *önce öldür sonra soru sor* tiplerinden olduğunu duymuştum.”

Ava ve Geraldo çantalarından el fenerlerini çıkarıp Liam’a ve bana kendi fenerlerimizi uzattılar. Liam bir fener aldı ama ben görmezden geldim. Konsantre olup avucumda dans eden parlak bir alevin canlanmasını sağladım.

Tapınağın bu bölümündeki kalıntılar küf ve durgun su kokuyordu. Ne kadar da keyifliydi. İç çekerek dönüp, her seferinde bir kırık basamağa basarak aşırı uzamış merdivenlerden aşağı indim. “Ah, güven bana, hâlâ öldürebilirim.”

Neden onu bu kadar sinir bozucu buluyordum? Liam’a sarıldığı için miydi? O kadar sahiplenici miydim? Belki de sadece açtım.

“Öldürmeyecek. Dianna, lütfen kibar olmaya çalış.”

Liam’in arkasından yüzümü buruşturunca yanımda yürüyen Ava kıs kıs güldü.

“Özür dilerim, Ava. Sadece senin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Aslında, Liam dilini bir cadının boğazına sokana kadar senin varlığından bile haberimiz yoktu.”

Liam başını bana doğru çevirerek sallarken oyma taş bir duvara ulaştık. “Dianna.”

“Ne? Bu doğru.” Onu görmezden geldim ve yanından geçerken göğsüne hafifçe vurdum.

“İmm, şey,” dedi Ava, gözleri kocaman açılmış hâlde.

“Ah, hadi ama. Yetişkin sözcüklerini kullan.” Evet, beni sinir ediyordu ama bir şeyler ters gidiyordu. Bunu hissediyordum. Bunu biliyordum. İçgüdülerim alarma geçmişti ve bana Liam’ı korumam gerektiğini söylüyordu ama nedenini bilmiyordum.

“Uzun hikâye,” dedi Liam bana bir bakış daha atarak.

“Eğer Camilla’yla temas kurmuşlarsa, bunu zaten bilmeleri gerekmez mi?” diye sordum şüpheyle. Geraldo’nun gözleri kobalt ateşiyle parlayarak benden bir gülümseme kazandı. O alevli silahlardan birini taşıdığını biliyordum, hepsi taşıyordu. Yanımda tuttuğum elimden pençelerim çıktı. Fark ettiğinde gülümsedim. “Ah, lütfen. Bana bunun bir tehdit olduğunu söyle.”

Geraldo bir adım öne çıktı, gümüş yüzükleri parmaklarında dans ediyordu. Liam kolumdan tutarak beni geri çekti.

“Neyin var senin?” Yüzünde hiç neşe yoktu. “Özür dilerim, genelde biraz daha naziktir.” Bana ters ters baktı. “Bazen.”

“Cidden mi? Birden ortaya çıkıyorlar, biraz bilgi veriyorlar ve sen de onlara inanıyorsun, öyle mi? Bu kitabı saklamayı nasıl başardıklarını hiç mi merak etmiyorsun? Kaden neden hâlâ bulamadı? Camilla onları ne kadar süre sakladı? Onlar gökseller ama sana ya da El’e hiç gelmediler mi? Onlara sadece göksel oldukları için mi güveniyorsun?”

Kaşlarımı kaldırdım, beni başından savmamasını dilerken elimdeki pençeler geri çekildi. Liam bir an beni inceledikten sonra, “Dianna’nın aceleci davranışına rağmen haklı olduğu bir nokta var. Nerelerdeydiniz ve neden ikiniz de Lonca’yla iletişime geçmediniz?” diye sordu.

Ava Geraldo’ya baktı. O da başını sallayınca derin bir nefes alıp, “Gerçek şu ki, saklanıyorduk. Annem gözlerden uzak kalmamız için ısrar etti,” dedi. “Bir arkadaşımın arkadaşı birkaç ay önce Camilla’nın ortaklarından biriyle tanıştı. Camilla’nın da bir parçası olduğu ayaklanmayı bu şekilde öğrendik. Uzun lafın kisası, o da en az bizim kadar kitabın Kaden’in eline geçmesini istemiyor. Bu öyle sıradan bir kitap da değil.” Liam’a yoğun bir ifadeyle baktı. “Ba-

bamı tanıyordun ve onun tasarladığı silah ve makinelere aşinasın. Babam tabiri caizse bir kılavuz yarattı. Bu kitabın içinde Rashearim'in bin küsur sırrı var. Bir gün değişmen durumunda, gökseller için yapılmış bir acil durum planıydı. İçinde pek çok şeyin sırrı var ama en önemlisi senin nasıl öldürüleceğin."

"Ne?" Bir adım öne çıktım. "Liam ölemez. O ölümsüz. Tam anlamıyla ölümsüz."

"Hayır, değil." Ava bana baktı, gözleri yumuşak ve nazikti. "Ölebilir. Kaden kitabı bu yüzden istiyor. Diyarları açacak ve dünyaları yok edecek bir kitap bu. Ve her şey onun ölümüyle başlıyor." Liam'ı başıyla işaret etti.

Ölüm mü?

Onun ölümü hiç aklıma gelmemişti. Hayattan daha büyüktü, yenilmez ve yeri doldurulamazdı. Onların kralıydı ve yine de halkı onu öldürmek için bir şey yapmıştı.

"Birinin denediğini görmeyi çok isterim." Dönüp Geraldo'ya baktım. "İşte şimdi, *bu* bir tehdit." Üstelik her parçamla ciddi olduğum bir tehditti. Liam'a karşı neden birdenbire bu kadar korumacı ve sahiplenici olduğumu bilmiyordum ama duygularımı derinlemesine analiz etmeye de pek hevesli değildim.

Liam kolumu hafifçe sıkarak beni kendisine doğru çekti. Onlara bir adım daha yaklaştığımı fark etmemiştim.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Gözlerim onunkilerle buluştu, sözlerim sessiz bir yemin gibiydi.

Bu sözleri bana birkaç kez söylemişti ve her zaman sözünü tutmuştu. O Liam'dı, sinir bozucu, güzel, kaba Liam. Bana kâbuslarından, geçmişinden bahsetmişti. Bana aptal elbiseler yapmış ve çiçekler vermişti. Hayatımı kurtarmış, Kaden'a geri sürüklenmemi engellemişti. Beni, gerçek beni gördüğü hâlde sırtını dönmemişti. Beni iyileştirmişti. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama o benimdi ve ona dokunan herkesi paramparça ederdim. En azından bunu ona borçluydum.

Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi belirdi. "Biliyorum."

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm ama..."

"Kalsın. Baban korumakla yükümlü olduğu birini öldürmek için bir kitap yazmış. Bunun bir mazereti yok. Hadi şu işi bitirelim."

Ava başını salladı ve tapınağın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etmeden önce rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Sonunda içimi kemiren şeyin ne olduğunu anlamıştım.

Ölüm.

Bu kelime havada asılı duruyordu ve güneş batarken tapınakta bize katıldığını hissettim.

Kafatasının gözlerindeki oyuk kabartmalar bana bakıyordu. Elimde tuttuğum alev onu aydınlatıyor ve gölgelerin etrafımda dans etmesini sağlıyordu. El fenerleri söndüğünde Geraldo ile Ava için birkaç tahta meşale yakmıştım. Liam gümüş ışığını karanlığı geri püskürtmek için kullanıyordu.

“Tüyler ürpertici bir tapınak.”

“Bu ana tapınak bile değil.” Ava’nın sesi arkamda yankılandı. Arkamı döndüğümde ateş avucumun içinde dans ediyordu. Sırt çantasının üzerine eğilmiş, haritaya benzeyen bir şey çıkarıyordu. Kâğıt kalındı ve meşale ışığında mavimsi gri bir renk alıyordu. Üç kez açıp büyük bir kayanın üzerine yaydı.

“Bunu görüyor musunuz? Burası bulunduğumuz yer. Annem tapınağın alt kısımları boyunca yeraltı mezarları inşa ettirdi ve bunları yakındaki diğer birkaç yapıyla birleştirdi.”

“Yakındaki mi?”

İki eğri taşın arasına yerleştirdiği meşalenin ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyor, geri kalanı karanlık arka planın arasında kayboluyordu. Liam kollarını kavuşturmuş onu izlerken Geraldo kızın omzunun üzerinden bakıyordu.

“Evet. Bu ormanda henüz ölümlüler tarafından bulunmamış binlerce tapınak ve yapı var. Çoğu çok derinlere inmeye korkuyor. Kaybolmak ve zehirli bir yaratık yüzünden veya açlıktan ölmek çok kolay.”

“Peki nereye gitmemiz gerekiyor?” diye sordu Liam hepimizi şaşırtarak. Yolculuğun büyük bölümünde sessizdi, sadece Ava pürüzsüz ıslak bir taşla takılıp düştüğünde ya da Geraldo az kalsın eski bir bubi tuzağına takıldığında konuşmuştu.

“Bana bir saniye izin ver.” Parmağı küçük kare bir kutuda durmadan önce birkaç çizginin izini sürdü.

“Neden bu tapınak, bu yer?”

Ava karanlık odada etrafına bakındı. “Annem burayı, ülkeyi ve insanları çok severdi. Tarihi ve kültürü severdi. Rashearim’in

düşüşünden sonra buraya geldiğinde kalmaya karar verdi. Rasheam’dekine daha yakın olduğu için dili öğrenmesi daha kolay oldu.”

“Bu doğru.” Liam başıyla onayladı.

Yüzünde bir hüznün ifadesi belirmeden önce gülümsedi. “Burayı sevdi ve babamın da seveceğini düşündü.”

“Ama neden tapmak?”

“Victoria mimari ve savaş konusunda oldukça yetenekliydi. Sevdği insanlara yakın olmanın yanı sıra burada birçok yapının inşasına yardım ettiğini varsayıyorum,” dedi Liam.

Ava başıyla onayladı. “Haklısın. Dediğim gibi, burayı çok se-
verdi. Birkaç isyanda savaştı ve öldüğünde kendisine en yakın
olanların yanına gömülmek istedi. Sanırım kitabın korumasız bı-
rakılamayacak kadar tehlikeli olduğunu her zaman biliyordu, bun-
ların çoğunu bu düşünceyle inşa etti. Bu yeraltı mezarları, vahşi ve
ilkel bir orman tarafından yutulmuş tünellerden oluşan bir labirent.
Mükemmel bir saklanma yeridir.”

“Dianna sorularını bitirdiyse, şimdi ne tarafa gideceğimizi sora-
bilir miyim?” Liam gergindi ve bunun rüyasının bana anlatmadığı
kısmıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Ava elinde haritayla ayağa kalktı. Meşaleyi alıp karanlık bir tü-
neli işaret etti. “Bu taraftan.”

Koridorda ilerlerken hiçbirimiz konuşmadık, ormanın bir kısmı
içeri sızmaya çalıştığı için bu koridor öncekinden daha nemliydi.
Ava bir dönüşten sonra diğerine geçti. Saatler gibi gelen bir süre
boyunca yürüyerek onu takip ettik. Örümcek ağlarından oluşan ka-
lın bir örtünün altından eğilerek geçip bir köşeyi döndüğümüzde
yolumuzun büyük bir taş kütle tarafından kapatıldığını gördük.

“Harika. Kaybolduk,” dedim bıkkın bir iç çekişle.

Herkes bana doğru döndüğünde yüzlerinde hiç de eğlenmiş bir
ifade yoktu. Omuz silkerek, “Ne?” diye dudaklarımı oynattım.

Liam başını iki yana salladıktan sonra Ava’nın omzunun üzerin-
den baktı. Kızın kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaşmıştı.
“Hayır, doğru yol bu. Bunu biliyorum.” Geraldo elindeki haritayı
daha da aydınlatmak için yaklaştı. “Gördün mü? Hat tam bu kori-
dordan geçiyor.”

Daha yakından bakmak için yaklaştım. Yanılmıyordu. İnce bir
çizgi tam o devasa kayanın içinden geçiyordu. Hmm. Ava’nın ya-
nından geçip sert taşı inceledim.

“Ne yapıyorsun?”

Kulağımı kalın taş duvara dayarken Liam’ı susturdum. Parmak eklemlerimi kaldırarak sert bariyere vurdum. Duvar boyunca ilerleyip vurdukça kalın sesler titreşerek geri geliyordu. Birkaç adım sonra içi boş bir tepki yankılandı. Yankı değişip sesin içi boşalınca sıçradım. Sırıtarak, “Buldum!” diye bağırdım.

Hepsi bana sanki boynuzlarım çıkmış gibi bakıyordu. Ellerimi hızlıca başımın üzerinde gezdirerek boynuzlarımın çıkmadığından emin olarak, “Siz hiç macera filmi izlemediniz mi? Merhaba! Duvar olmayan gizemli bir duvar ha?” diye sordum.

Liam delirmişim gibi bakınca içimi çektim. “Bu sahte bir kapı. Sahte bir duvar. Her macera filminde mutlaka vardır.”

Birer birer farkına vardıklarında gözlerinde aydınlanma belirdi.

“Sanırım göksel bir büyü ile kilitlemiş. Hadi bakalım, koca adam. Sıra sende,” dedim Liam’a el sallayarak. Bana yaklaşırken onu izlemekten duyduğum zevki engelleyemedim. Kapının önünde durup bana şöyle bir baktı. Kendimi beğenmiş ve kibirli bir şekilde sırtıttım. “Bensiz kaybolurdun. Söyleyebilirsin. Rica ederim.”

Liam’ın bakışları gözlerini devirir gibi yukarı kaydı ama dönüp elini kaldırırken hiçbir şey söylemedi. Kirpiklerini indirdi ve tekrar kaldırdığında gözleri o uhrevi gümüş rengiyle parlıyordu. Elini duvara bastırıp tanımlayamadığım bir dilde mırıldandı. Taşın derinliklerine kazınmış güzel gümüş ve mavi semboller canlandı. Parlak bir altıgen oluşturdular, işaretler içte ve dışta zikzaklar çiziyordu. Duvar yerinden oynayıp geriye kayarak yana doğru hareket etti. Çok az ses çıkarmıştı ki bu şaşırtıcıydı. Ağırlığı ve eskiliği nedeniyle zihnim gürültü çıkmasını bekliyordu. Ava ve Geraldo bir saniye içinde arkamıza geçmiş, bulduğumuz şey karşısında neredeyse sersemlemişlerdi.

Liam başını eğip yeni ortaya çıkan kapıdan içeri adım atmadan önce bana baktı. Geraldo ve Ava hemen arkamdayken ben de onu takip ettim.

Liam’ın ayaklarının altında taş basamaklar oluşurken, karanlıkta taşların gıcırdama sesi duyuluyordu. Alevler duvarlara monte edilmiş meşaleleri bir anda yaktı. Tavandan sarkan ağlar ve sarmaşıklar gizemli bir rüzgârla savruluyordu. Takılıp düşmeyeyim diye uzanıp Liam’ın kolunun arkasını kavradım. Bana okuyamadığım bir ifadeyle bakıyordu. Arkadaşım dediğim için hâlâ kızgın mıydı?

“Bak, merdivenleri yoktan var eden sensin, tamam mı? Ben sadece düşmek istemiyorum,” dedim. Yarı yarıya doğruydu ama buradan esen rüzgâr da omurgama bir ürpertinin yayılmasına neden olmuştu. Bu, festivalde hissettiğim ve Camilla’nın evinde hissettiğim ürpertinin aynısıydı.

Basamakların sonuna vardığımızda önümüzde uzanan karanlık bir tünel daha bulduk. Metal pençeler şeklindeki ikiz meşaleler, aşınmış taşın dışını aydınlatıyordu ama içi zifiri karanlıktı. Tapınağın duvarlarında birkaç oyma taş canavar sıralanmıştı, yüzleri çığlık çığlığa geri çekilmişti. Elimi daha yukarı kaldırdım, ışığı daha büyük bir küreye yayarak daha fazla figürü aydınlattım. Bunlar savaş yaratıklarıydı ve Liam’ın rüyalarında gördüğüm zırhın aynısını giyiyorlardı. Yutkundum. Gittikçe yaklaşıyorduk.

Damlayan suyun sesi dikkatimi çekerken zeminin kayganlaştığını fark ettim. Durgun su ve küf kokusu duyularıma saldırdı. Suyun taş duvarın bazı bölümlerinden sızdığını görebiliyordum. Tünel aynı zamanda yağmurdan arta kalan suları da topluyor olmalıydı. Harika, ayaklarım keskin göl suyu gibi kokacaktı. En azından bağışıklık sistemim sayesinde hasta olmayacaktım.

“Bu tapınağın ne kadar derine indiğini hep merak etmişimdir. Annem bu kadar derine inmeme asla izin vermezdi. Yasak olduğunu söylerdi. Annem burayı gözetlemeleri için muhafızlar koymuştu. Bilirsin, ölümlüleri uzak tutmak için falan ama onlar artık çoktan gittiler,” dedi Ava haritasına bakıp gözlerini kısarak.

Elimdeki alevi eski parşömenden uzak tutmaya dikkat ederek yaklaştım.

“Teşekkürler.” Tünelin izini sürmeden önce gülümsedi. “Bu tarafta olmalı.”

Bir anda kayarak durduk, tapınağın kenarı asılı bir uçurumla son buluyordu. Çakıl taşları düşerken sekiyor, biz onların aşağıdaki suya çarptığını duyana kadar sessizlik ağırlaşıyordu. Yutkundum, elimi kenara doğru kaldırıp ne kadar aşağıya indiğini görmeye çalıştım.

“Ne düşünüyorsun? İki üç metre mi?” diye sordum biraz daha eğilerek. Liam kaba olmayan bir şekilde beni tuttuğunda elini kolumda hissettim, sadece düşmemem için beni sabit tutmaya çalışıyordu. Önce eline sonra da yüzüne baktım.

“En az dokuz metre,” diye cevap verdi.

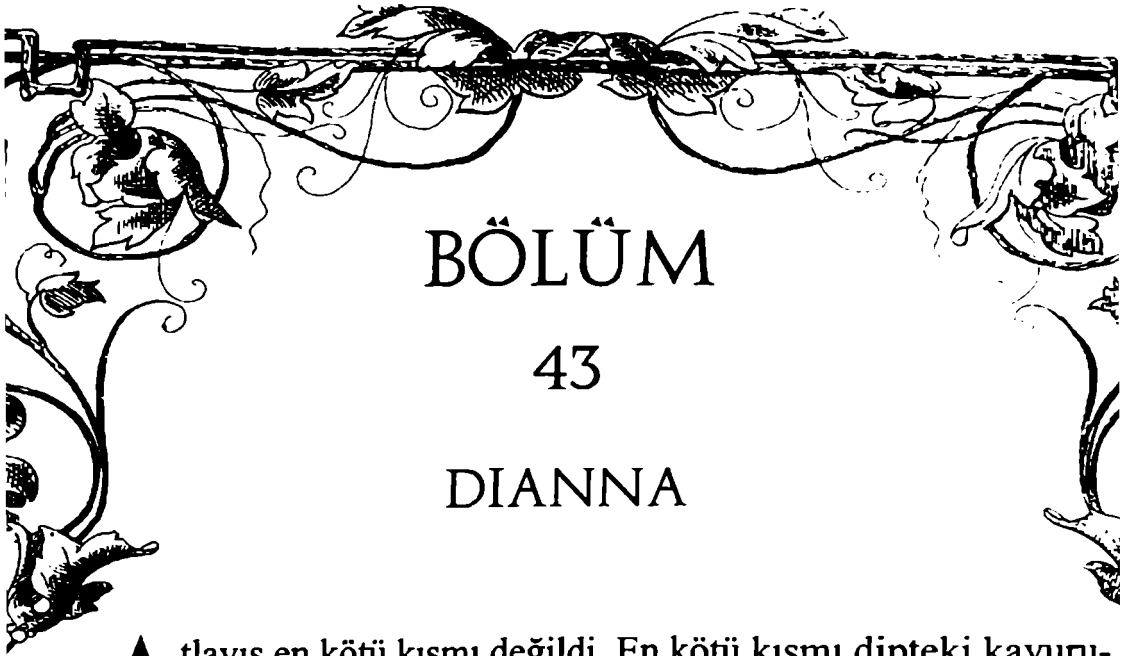
Tekrar açık deliğe baktım. “Eh, iyi ki hepimiz ölümsüzüz.”

“Kayalara çarpma şekline bakılırsa yeterince derin. Belki bir su altı mağarasıdır ama gidene kadar bilemeyiz.”

İkimiz de Ava ve Geraldo'ya döndük. Başlarını sallarken Ava haritasını bir kenara koydu.

“Gidelim mi?” Liam açık alana doğru işaret etti.

“Önce hanımlar.” Sırıttığımda gözlerini devirdi.

BÖLÜM

43

DIANNA

Atlayış en kötü kısmı değildi. En kötü kısmı dipteki kavuru-
cu soğuk suydı. Gölden sürünerek çıktıktan sonra botları-
mızdaki suyu boşalttık ve devam etmeden önce olabildiğince kuru-
maya çalıştık. Ava'nın haritası buruş buruştu, görüntüler bulanıktı
ama yine de okunabiliyordu.

Yaklaşık bir kilometre boyunca iğrenç suda zorlukla yürüdük,
ayaklarım tanrı bilir neyle doluydu. Sakarlığım yüzünden sinirlen-
meye başlamıştım ve Liam da pek memnun görünmüyordu. Botla-
rım köklere, kayalara ve çatlaklara takılıyordu ama boynumu kır-
mamayı başarmıştım.

Hiçbirimiz tünelin gerçekte ne kadar uzun olduğunu bilmi-
yorduk ve hepimiz sinirlenmeye, yorulmaya başlamıştık. Bir gün
değilse bile saatler geçmişti. Tam kestiremiyordum. Topuğum bir
kayaya takıldığında bedenim öne doğru savruldu. En yakın duvara
yaslandım ve botumdan ipliksi yeşil bir kütle çıkarıp kenara fırla-
tırken küfredip mırıldandım.

“Ormandan...” Kaydım, duvara bastırarak dengemi sağladım.
“Nefret ediyorum.”

Liam duraksadı, beni bekliyordu. “Ava'nın bize gösterdiğine
göre, sadece biraz daha ileride.”

Oflayıp puflayarak ayağa kalktım. “Bunu bir saat önce de söyle-
diğine eminim.” Ona o lanet buz gibi suya çakılmanın ne kadar acı
verici olduğunu söylememiştim. Önceki geceden kalan hayali ağrı-
ları itiraf etmeyi reddediyordum. Ağrılar ve sızılar, yavaş iyileşme,
hepsi olması gerektiği gibi yemememden kaynaklanıyordu.

Ava ile Geraldo durup arkalarına baktılar. Liam içini çekerek,
“İyileşme hızın bir tanrınıninkine yakın. Nasıl oluyor da ayak uy-
duramıyorsun?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Ah, özür dilerim! Dün gece az kal-sın parçalara ayrılıyor, canavarlar tarafından ormanda sürükleni-yor ve sonra büyüyle tekrar bir araya mı getiriliyordun? Hayır, hiç sanmıyorum. Sadece hâlâ biraz ağrım var, tamam mı? Beni rahat bırak.” Ayrıca geçtiğimiz her yol engebeliyken ya da bir zorluk içe-riyorken ayak uydurmak canımı yakıyordu.

Daha dik durmaya çalıştığımda karın kaslarım ağrıdı. Nefesimi tuttum ve bir an için yanıma tuttuktan sonra elimi indirdim.

Bakışlarını üzerimde gezdirirken yüz hatları karardı. “Bunu bana söylememiştin.”

“Şey, biz...” Duraksadım, Ava ve Geraldo’nun bize baktığını fark etmiştim. “*Meşguldük.*” Bir alev daha yaratarak ayaklarımı ha-reket etmeye zorladım.

Beni parçalayanlar kanımı paylaşıırken üstün iyileşme gücünün bir önemi yoktu. Elbette Liam sayesinde iyileşmiştim ama içimde hâlâ hassas ve acılı bir his vardı. Dün gece ona söylemek isteme-miştim, bana dokunmayı bırakmasını istememiştim.

Liam duruşumu ve yüz ifademi inceleyerek beni süzdü. Bana doğru ilerlerken elindeki enerji küresinin sönmesine izin verdi, bot-ları her adımda yankılanıyordu.

Yaklaşmasını izledim, gücü ondan önce geliyor ve beni sıcaklı-ğıyla sarıyordu. Niyetinin ne olduğunu anlayamadan beni kolları-nın arasına aldı. Bir eliyle sırtımı kavrarken, diğer eliyle bacakla-rımı destekledi.

“Liam, ne yapıyorsun?” diye homurdandım. Ani kaldırışıyla ci-ğerlerimdeki hava boşaldı.

“Biraz daha yolumuz var. Düzgün iyileşmezsen yürüyemezsin.” Ava ve Geraldo birbirlerine baktılar ama Liam beni kucağına alır-ken bir şey söylemediler. Bir kolumu geniş omuzlarına doladığım-da bacaklarımla ayaklarımdaki ağrı azaldı.

“Eh, beni taşıyacağını bilseydim çok daha önce bir şey söylerdim.”

Burnundan sesler çıkararak güldü ve beni kollarına alıp dudak-larını alnıma değdirdikten sonra döndü. “Daha ne kadar var?”

Ava ve Geraldo yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesiyle bize bakı-yorlardı. Liam’ın sorusuyla yüzlerindeki ifade değişti. Ava başını iki yana sallayarak, “Ah, evet, şey, az kaldı,” dedi.

Liam başıyla onayladıktan sonra arkasını dönüp patikadan aşağı doğru ilerledi.

Yürümeye devam ederken kimse bir şey söylemedi. Ellerimi gevşekçe boynunun arkasında birleştirmiştim, bedenim rahatlamıştı. Liam beni bir saat kadar taşıdı. Hiç şikâyet etmedi, rahatsız görünmedi ya da bana yük oluyormuşum gibi davranmadı. Bu güzel bir değişiklikti.

Küçük grubumuz arasındaki sessizlik sağır ediciydi ama zekice ya da iğneleyici bir laf edecek enerjim yoktu. Ava hiç konuşmuyor, sadece bir sonraki yönümüzü işaret ediyordu.

Bir sonraki dönemecin daha önceki binlercesinden farklı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ancak Ava, bizi küçük bir yokuştan yukarı çıkarıp bir köşeyi dönerken, güneş ışınları birkaç yıkık taş anıtı aydınlattı. Herkes durdu ve gözlerini kırıştırdı, gözlerimiz ani ışığa alışmaya çalışıyordu.

Liam beni nazikçe ayaklarımın üzerine bırakıp elimi tuttu. Ben de onu takip ederek karşı duvara devrilmiş büyük bir sütunun altından geçtim. Karşıımızdaki devasa odada dört taş tabutu görünce durduk. Birbirlerine çapraz olarak yerleştirilmişlerdi ve özenle işlenmişlerdi. Tavan yüksekti, mahzenin ortasında keskin bir şekilde sonlanıyordu. Tanrıların terk ettiği tapınaktaki diğer her yer gibi duvarları da yosun ve sarmaşıklar kaplamıştı. Açık kemerli kapılardan daha küçük odalar görebiliyordum, ortalarında daha fazla tabut duruyordu.

“Victoria neden medeniyetten bu kadar uzağa gömülmek istesin ki?” diye sordum, yavaşça dönüp anıt mezara baktı. “Ve böyle nemli, pis bir yere?”

“Sevdiği şehri riske atmak istemedi. Kitabı ve kalıntılarını evim dediği yerden uzakta saklamak daha güvenliydi,” diye yanıtladı Liam öne doğru bir adım atarak. “Victoria’nın mezarı hangisi, Ava?”

Ava başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Bana söyleyerek beni tehlikeye atmak istemedi. Bana bıraktığı tek şey haritaydı ve o da burada bitiyor.”

“Pekâlâ. Dağılın ve her biriniz ne bulabileceğinize bakın.” Liam ilk iki mezarı incelerken ben de diğerlerini kontrol ettim. Hepsi normal, eski tabutlar gibi görünüyordu. Kapaklara oyulmuş figürler askerlere benziyordu, taşın ellerinde sıkı sıkı tuttukları kılıçlar vardı.

Ava ve Geraldo ayrılmış, ikisi de daha küçük odalara dağılmıştı. Etrafta dolaşırken meşalelerinin taş duvarlara düşürdüğü gölgele-

ri görebiliyordum. Alevimi tekrar yaktım, avucumda dans ettiğini hissettim ve girişten en uzaktaki odaya yöneldim.

Geniş ve karanlık odaya girdiğimde beni bir tıslama karşıladı. Kıvrılmış ve saldırmaya hazır bir yılan ayaklarımın dibinde dans ediyordu. Dizlerimin üzerine çökerek dikkatlice uzanıp onu yakaladım. Tıslayıp tükürdükten sonra sakinleşti ve uzun gövdesiyle koluma sarıldı.

“Hey, küçük adam, bana büyüğü kadim kitabın nerede olduğunu göstermek ister misin?”

Tavandaki küçük bir delikten içeri sızan güneş ışığı arka taraftaki bir tabutu aydınlatıyordu. Yaklaştığımda diğerlerinden farklı olarak bunun ön tarafında bir kadın olduğunu gördüm. Elimdeki yılan geri çekiliyor gibiydi. *Mükemmel*. Hayvanlar her zaman bilirdi. Onu yere bırakıp, tabuta dönmeden önce sürünerek uzaklaşmasını izledim.

Kadının elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Mermer çarpıcı, el değmemiş görünüyordu. Uzun, dalgalı saçları vardı ve yüzü mükemmel bir huzur içindeydi. Parmaklarını yüzükler süslüyor, Dhihsin'in mührü açıkça görülüyordu. Sanatçının taşa kazımış olduğu şeye rağmen, cesedinin üzerine sinmiş olan hüznü hissedebiliyordum. Kalbim burkuldu, bir eşi kaybetmenin ne demek olduğunu artık biraz daha iyi anlıyordum. Bu Azrael'in karısıydı. Daha iyi görebilmek için daha yakına eğildim ve elimi kapağa dayadım.

Acı içime yayılırken tıslayarak geri çekildim. Avucumdaki deri kabarıp köpürdükten sonra iyileşti.

“Siktir!” diye bağırdım.

Arkamda bir rüzgârın estiğini hissettim. “Dianna, sorun ne?” Liam iyileşen elimi gördü ve bileğimden tutarak beni kendine çekti. “Yaralandın mı? Nasıl...” Yanımdaki mezarı fark edince sözleri kesildi.

“Sanırım onu buldum,” dedim. Liam çoktan iyileşmiş olan elimi baktı ve bileğimi bırakmadan önce avucumun içini öptü. Nefesim kesildi, o tabutun etrafında dönerken parmaklarımı yumruk hâline getirdim.

Liam elini mezarın üzerinde gezdirirken neredeyse hiç temas etmedi. Gözleri parlıyor, parmaklarındaki gümüş yüzükler ışıltıyordu. Avucundan küçük elektrik şeritlerinin fişkırmasını ve taşın üzerinde gezinmesini izledim. Tabut gıcırdayarak tısladı, oymalar

bana çok tanıdık gelen o kobalt mavisiyle parlıyordu. Elini geri çekti, ardından beni arkasına itmek için kolunu uzattı. Kapak bir yana kaydı, taşın taşa çarpma sesi sessizlikte neredeyse tiksindiriciydi.

Parmak uçlarımda durup Liam'ın omzunun üzerinden görmeye çalıştım. İçinde, mumyalanmış ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, giyinik bir figür yatıyordu.

"Bu Victoria değil," diye fısıldadım.

Liam başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Gökseller ya da tanrılar öldüğünde, bizi oluşturan enerji geldiği yere geri döner. Gömülecek bir ceset olmaz. Bu onun güvendiği kişilerden biri olmalı."

O içine bakarken ben biraz soluna doğru ilerledim. Mezarda muhtemelen bir insana ait olabilecek bir kalıntı yatıyordu. Zamanın aşındırması ve yıpratması, ardında beyaz bir şalla örtülü grimsi bir gövde bırakmıştı. Boynunda boncuklarla mücevherler sıralanmıştı, elinde yıpranmış ve yırtık pırtık bir kitap tutuyordu. Kalındı, en az bin sayfaydı ama daha önce gördüğüm hiçbir kâğıttan yapılmamıştı. Bir çeşit kahverengi deri ile kaplıydı ve gümüş sürgülerle kapalı tutuluyordu. Ön yüzüne derinlemesine çeşitli semboller kazınmıştı.

Azrael'in Kitabı.

Sonunda onu bulmuştuk. Sadece bulmakla kalmamış, Kaden ve Tobias'tan önce bulmuştuk.

Liam mezarın içine uzanarak adamın parmaklarını kitaptan dikkatlice ayırdı, kitabı mezardan çıkarırken bir özür fısıldadı. Liam bana döndüğünde gözleri parlıyordu ve o güzel gülümsemesi, çenesini gölgeleyen koyu renkli kirli sakalının arasından ışıldıyordu. Ona baktım, güzelliği karşısında bir kez daha hayrete düşerken onu gerçekten mutlu görmek için her şeyi yapabileceğimi anladım. Gardımı nasıl bu kadar çabuk aştığını bilmiyordum ama içimde bir başkasına karşı asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm duygulan uyandırdığına şüphe yoktu.

"Başardık," dedi dudaklarını dudaklarıma bastırarak. Öpücük kısa ama kavurucuydu. Geri çekildiğinde sırtarak çenesini hafifçe ısırdım. Kolunu bana dolayıp bedenimi onunkine daha sıkı sardı.

"Daha çok *sen* başardın," diye düzelttim. "Ben çoğunlukla yardımcı kas gücüydim."

"Hayır, biz başardık, Dianna. Haklısın. Her zaman haklıydın. Bunu sensiz yapamazdım," dedi gözleri benimkileri incelerken.

Birden göğsüm sıkıştı. “O kalın kafanın eninde sonunda bunu anlayacağından emindim.”

“Her zamanki küstah esprilerin.” Sırtarak beni bir kez daha hızlıca öptü.

“Tabii ki. Seni başka kim alçakgönüllü yapacak?”

Aramızda duran kitaba baktım, ondan yayılan enerji rahatsız edici bir şekilde tenimi kemiriyordu. Kendimi yavaşça onun kucağından kurtardım. Benimle ilgili her şeyi fark ediyor gibi görünen Liam, sorunun ne olduğunu hemen anladı ve kitabı benden uzakta olan kolunda tuttu. Kaden’in, Alistair ve benim kitabı bulduğumuzda bileceğimizi söylediği zaman ne demek istediğini nihayet anlamıştım. Nasıl hissettirdiğini tarif edemezdim ama anlardık.

“Kahretsin, bu şey çok güçlü. Üzerinden dalgalar hâlinde gelen gücü hissedebiliyorum.” Ürperdim.

Liam isteksizce bir adım geri çekildi, sanki bana zarar vermesinden korkuyormuş gibi onu benden daha da uzaklaştırmaya çalıştı. “Özür dilerim. Bak, bunu Lonca’ya geri götürelim. Diğerlerini arayıp bilgilendirmem gerekecek,” dedi ve yolu göstermek için önüme geçti. “Ayrıca, duş almaya ihtiyacın var. Kesinlikle berbat kokuyorsun.”

“Hey!” diye bağırdım. “Senin de aynı derecede kötü koktuğuna eminim.” Adımlarımı hızlandırarak o odadan çıkarken peşinden gittim.

“Şu anda umurumda bile değil. Gerçi daha kötü koktuğum da oldu. Sadece salgılarını temizlemek bile günler süren yaratıklarla uzun savaşlar yaptım,” dedi Liam ve bana vahşi bir sırıtışla baktı.

“Tamam, gülümsemeyi bırakman gerek. Artık beni korkutmaya başlıyorsun,” dedim göz ucuyla bakarak.

“Ne diyebilirim ki? Mutluyum. Azrael’in Kitabı elimizde, bundan sonra gelecek her şeyle başa çıkabiliriz. En kötü ne olabilir ki?”

Elimin tersiyle omzuna vurduğumda Liam sıçradı.

“Ah, bu ne içindi?” diye sordu omzunu ovuşturarak.

“Delirdin mi sen? Bunu söyleyemezsin!” diye tısladım.

Liam başını iki yana salladı, boştaki eliyle kolunu ovuştururken hâlâ sırıtıyordu. “Çok zorbasın.”

Gülümsemesine karşılık verdim, küstahça bir cevap vermek üzereydim ki ayak seslerinin bize doğru yaklaştığını duyduk. Ava ve Geraldo’nun ana giriş salonunda bize katılmasıyla başımızı kaldırdık.

“Bulmuştunuz. Bu o, değil mi?” diye sordu Ava bir adım öne çıkarak.

Liam kitabı hafifçe havaya kaldırdı. “Evet ve görünüşe göre annen mezarı sadece benim açabilmem için mühürlenmiş.”

Geraldo başını sallarken bir şeyler kafasında yerine oturmuş gibiydi. Ava iç geçirdi ve ellerini kalçasına koyarak gülümsedi. “Eh, bu son birkaç denememizde neden açamadığımızı açıklıyor. Yani bir sürü göksel yaktık.”

Sözleri kafamda yerine otururken gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne dedin sen?”

Ava ne kıpırdadı ne de cevap verdi, vücudu olduğu yerde donmuş, o tatlı yüzü yarım bir gülümsemeyle takılıp kalmıştı. Geraldo’nun bakışları Liam’in elindeki kitaba sabitlenmişti ve son cümlemden sonra onun da hiçbir harekette bulunmadığını fark ettim. Boku yediğimizi anlamam için yarım saniye kadar öylece durduk.

Hem de çok fena boku yemiştik.

Liam havadaki değişikliği benden hemen önce hissetmiş olmayıydı ki kaskatı kesildi. Ava’nın vücudu yana doğru sarsıldı, boynu yan dönerken kolu inanılmaz bir açıyla büküldü ve altındaki kemik dışarı çıktı. Nasıl öldüğünü izliyorduk.

Geraldo’nun bedeni düştü, omurgası biçimsizleşti ve derisinin bir kısmı kayarak altındaki dokuyu açığa çıkardı. Isırık izleri ve yaralar belirdi, sanki vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünüyordu. Sarsılarak doğrulduğunda hem onun hem de Ava’nın gözleri bembeyazdı. O anda, daha önce aldığım kokunun sadece iğrenç durgun su değil, onlar olduğunu anladım. Bunca zamandır ölüydüler ve çürüyorlardı.

Geri çekilip Liam şok içinde bakarken kolundan tuttum.

“Gitmemiz gerek. Hemen!” diye bağırdım.

“Bu da ne?”

“Ölüm. Ve sadece tek bir kişi onun üzerinde güce sahip.”

Ava ve Geraldo’nun başları geriye düştü, kırık çeneleri iğrenç bir şekilde açıldı. Sadece bir yaratığın ölümler üzerinde, bir gökselin bedenlerine bağlı kalmasını sağlayacak kadar kontrolü vardı ve artık çok geç olduğunu biliyordum. Boğazlarından boş bir uluma yankılandı, mozoleyi doldurdu ve efendilerini çağırdı.

Korkunç feryadın sesi çok keskin olduğu için kulaklarımı kapattım. Liam irkildi ve gümüş bıçağını Geraldo’nun boynuna sap-

larken gümüşün kısa süreli parıltısını gördüm. Kafası yerde sekip yuvarlandı ama vücudu dimdik duruyordu.

Liam'ın kolunu çektim. "Bu işe yaramaz. Onlar zaten ölü ve onları kontrol eden şey onları sadece bir sinyal olarak kullanıyor."

Geraldo'nun gırtlığından o lanet feryat dökülmeye devam ederken söylemek istediğim şey kanıtlanmıştı. Onunla tanıştığımdan beri Liam ilk kez şok geçiriyor gibiydi. Kılıcını elini süsleyen çok sayıdaki yüzükten birine geri çağırdı.

Ava ve Geraldo'dan geriye kalanları görmezden gelerek bir çıkış yolu aramak için arkamı döndüm. Neyin geldiğini biliyordum ve bu savaşmaya hazır olduğumuz bir şey değildi. Daha tam olarak iyileşmemiştim bile.

Işığın geçmesine izin veren çatlaklar, ben kazdıkça kilolarca çamur ve taşla doluyordu. Başka bir gizli kapı bulma umuduyla duvarları eşelerken tırnaklarımın yerini pençelerim aldı. Buradan hemen çıkmamız gerekiyordu.

"Dianna, dur!" diye bağırdı Liam beni arayışımdan çekerek. "Başka bir giriş ya da çıkış yolu yok. Sana söylemiştim."

"Denemek zorundayız!" diye bağırarak kollarımı çekiştirdim.

İçimdeki korkuyu fark ettiğinde gözlerinin endişeyle dolduğunu gördüm. "Ne geliyor, Dianna? Kim geliyor?"

Geraldo ve Ava feryatları kesilince oda birden sessizleşti. Ayak sesleri ve koridordan gelen yumuşak bir melodinin ıslığını duydum. Yere vuran ağır botların sesi yaklaştıkça kapıya doğru döndüm. Liam yanıma geldiğinde bakışlarımı kapı aralığına sabitleyerek yutkundum. Odadaki enerji değişti ve ıslık sesi kesildi.

Tobias mozoleye elleri ceplerinde, sanki bir akşam gezintisine çıkmış gibi girdi. Belini saran ince, koyu renk bir ceket ve ona uygun bir pantolon giymişti. Işığa doğru ilerlerken, giysilerindeki koyu rengin kumaşı ıslatan kandan kaynaklandığını fark ettim. Durdu ve ellerini ceplerinden çıkardı. Koyu renkli pençelerindeki kanı temizlemeye başlarken gözleri parlıyordu. Tapınağın girişini çevreleyen tüm muhafızları öldürmüş ve yemişti. Kokusunu alabiliyordum.

"Vay, vay, vay, sürtük doğru bir şeyler yapabiliyor."

"Tobias," dedim küçümser gibi, Liam'ın önüne geçtim.

Eğer doğru açıda durursam Liam'ın sol elindeki kitabı göremezdi. Kaden gelmeden önce buradan çıkmamız gerekiyordu. Muhtemelen Tobias'ı tek başıma halledebilirdim ama Kaden konuk olarak gelirse işimiz biterdi.

“Samkiel. Dünya Yok Edici. Yıkım,” diye alay etti Tobias gözlerini Liam’a dikerek. “Pek çok ismi olan bir yaratık.”

Liam’ın enerjisinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum ve gözlerinin parladığını anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Tobias’ın sözlerinin son kısmı farkında olmadığım bir damarıma dokunmuş olmalıydı. Tobias onun hakkında benim bilmediğim ne biliyordu?

“Peki sana ne diyorlar?” diye sordu Liam öfkeli bir ses tonuyla.

“Ah, özür dilerim, Dianna sana kim olduğumu söylemedi mi?” diye sordu Tobias, elini göğsüne götürüp gücenmiş gibi yaptı. “Söylemiştir diye düşündüm çünkü... ne demiştin?”

Elini kaldırdığında Ava’nın cesedi ayağa kalktı ve sesi benim sözlerimi tekrarlardı. “Onun arkadaşıyım.” Kelimeler Ava’nın soğuk dudaklarından benim sesimle dökülüyordu ama oktavı boğuk ve karışık. Tobias elini indirdiğinde Ava’nın bedeni yere düşerek çürümeye bırakıldı.

“İyi bir kuklaydı,” dedi Tobias, Ava’nın çürüyüşünü izlerken. “İkisi de öyleydi ama siz ikiniz tatlı zamanınızı ayırıp o lanet suya atlamaya karar verdiğiniz için daha fazla dayanamayacaklardı. Ölü et ıslandığında uzun süre dayanmaz,” diye ekleyerek tabutlardan birine yaklaştı. Parmaklarını kapağın üzerindeki tozda gezdirip parmaklarının arasında ovuşturdu.

“Ölüler üzerinde kontrol sahibisin,” dedi Liam sesini boyayan bir parça şaşkınlıkla. “Ölü çağırma yüzyıllardır yasak.”

“Gaddarlık yapan tek kadim varlık ben değilim, Tanrı Kral,” dedi. “O senin hakkında her şeyi biliyor mu? Ona Unutuluş Kılıcı’ndan bahsettin mi? Onunla bizden kaç kişiyi katlettiğini söyledin mi? Ona gerçeği mi anlattın, yoksa o güzel bacaklarını açtığı kısma mı atladınız?”

“Siktir git, Tobias,” diye hırladım pençelerim avuçlarıma batarken.

“O bir canavar Samkiel ve en kötülerinden biri,” diye karşılık verdi, dudaklarında şeytani bir sırıtışla. “O utangaç gözlerin ve tatlı gülümsemelerin seni kandırmasına izin verme. Birilerini öldürdü ve bundan zevk aldı. Dizlerinin üstündeyken iyi görüldüğü için Kaden’in sağ kolu olmadı.”

Liam’m arkamda kasıldığını hissettim ve bir anlığına, Liam’ın bu yorumu duyduktan sonra benim hakkımda ne düşüneceğinden korktum. Gabby için neler yapabileceğimi biliyordu ama ne ka-

dar kana susamış olabileceğimi bilmiyordu. Ancak tek çıkışımızın önünde duran Ig'Morruthen ve kitabı alma ihtimali konusunda endişelenmeliydim. Liam ve benim geçmişimizle ilgili her şeyi paylaşmamış olmamızın bir önemi olmamalıydı. Umursamamalıyım ama bir parçam umursuyordu.

“Ah, şimdi sessiz mi kalıyorsun? Yeni erkek arkadaşının senin ne kadar korkunç biri olduğunu öğrenmesini istemiyor musun? O çok sevimli görünüyor biliyorum ama o da bizim gibi, Dünya Yok Edici. O güzel dudaklar sikiinin dibinde ne mırıldanırsa mırıldansın,” dedi Tobias, başka bir tabuta doğru yürürken. “Birbirinizin üzerine sinmiş kokunuzu alabildiğimi biliyor musunuz? Bu mide bulandırıcı. Onun ihanetini öğrendiğinde Kaden’in ne yapacağını sadece hayal edebiliyorum. Acaba Gabby’yi lime lime ederken senin için çılgılık attıracak mı?”

İçimden bir şey koptu ve son hızla ona doğru fırladım. Liam’ın “Hayır!” diye bağırdığını güçlükle duydum. Tobias’ı üzerimize taş parçaları yağdıracak kadar sert bir şekilde duvara çarptım.

Beni yemlediğini, benim de buna kanmış olduğumu çok geç fark ettim. Kollarımdan tuttu, döndürüp çevirerek pozisyonlarımızı değiştirdi ve beni duvara yapıştırdı. Tobias boğazımı kavrayıp beni kaldırırken gözleri karanlık odada parlak bir kırmızıyla parlıyordu. Pençeleri tenimi deliyor, sırtım kayaya sürtünüyordu.

Liam neredeydi?! Onu Tobias’ın omuzlarının arkasından göremiyordum, odanın gerisi gölgelerle kaplıydı. Genelde başı dertte bir genç kız tipi değildim ama Tobias’ın dikkati dağılmışken biraz yardım alabilirdim.

“Çok zayıfsın, Dianna. Doğru beslenmiyor musun? Diyetinde daha az mı protein var?” diye sordu. Gülümsediğinde dişlerinin sivrildiğini gördüm. Başını yana eğerek nefes aldı. “Ah, beslenmiyordun, değil mi? Bu yüzden iyileşemiyorsun. Yine ölümlüymüş gibi mi davranmaya başladın? Geçen sefer ne kadar işe yaramıştı?”

Liam bir anda Tobias’ın arkasından çıkıp onu omzundan yakaladığında gözleri gümüş renginde yanıyordu. Tobias’ın elinin boğazımda gerildiğini hissettim ve sonra havada savrulmaya başladı. İç duvarlardan birine doğru uçtu, büyük bir gürültüyle yere düşerken taşlar üzerine yığıldı.

“Sana duyguların hakkında ne öğrettim? Kontrol, Dianna,” dedi Liam, çömeldiğim yerden kalkmama yardım ederken. Boğazımı sıktım, parmaklarım kandan yapış yapış olmuştu.

“Evet, bunun üzerinde pek düşünmedim.” Liam’ın koluna yaslanarak ayağa kalktığımda sesim boğuk çıkıyordu. “Liam, o benden daha güçlü. Dışarıda muhafızları yiyip onlardan beslenmiş. Buradan gitmeliyiz.”

Tobias’ın düştüğü yerden gelen alçak gümbürtü başımızı o yöne çevirmemize neden oldu. Yavaşça tozun içinden çıktı, sanki az önce bir duvara çarpmamış gibi kıyafetlerindeki toz ve taş parçalarını silkeliyordu. Bize ters ters bakarak ceketini düzeltti, duruşunu yeniden ayarlarken üzerinde tek bir çizik bile yoktu.

“İşte bu çok kaba oldu.” Tobias molozların arasından çıkmadan önce boynunu çatırdattı. “Bana kim olduğumu sordun, Samkiel.” Tobias’ın sesinin tınısı değişerek duvarları titretirken az sonra ne olacağını biliyordum. “Sana göstermeme izin ver.”

Tobias’ın vücudu çatırdayıp bükülürken, omuzlarından ve dirseklerinden kalın, keskin kemikli çıkıntılar yükseldi. Derisi kırmızı bir parıltıyla mürekkep siyahına dönerek kusursuz yüz hatları daha köşeli ve keskin hâle geldi. Başının üzerinde tavanı işaret eden dört boynuz vardı. Pençeleri uzayıp kıvrıldı, keskin tırtıklı dişleri bize gülümserken parlıyordu.

Havanın ağırlaştığını hissettim, Liam’ın gücü odayı dolduruyor ve üzerime baskı yapıyordu. Ona baktığımda yüzünde saf, filtresiz bir şok gördüm. Elimi bileğine doladım ama bana aldırış etmedi.

“Haldnunen,” diye fısıldadı Liam.

Tobias’ın gülümsemesi buz gibiydi. “Gerçek adımlı uzun zamandır duymamıştım, Samkiel.”

“Bu mümkün değil.” Liam’ın nefesi kesildi. “Büyükbabamın yanında can verdin. Metinleri gördüm. Onları okudum. Onları biliyorum.”

“Baban sana böyle mi söyledi?” Tobias dilini şaklattı. “Ailen yalancılarla dolu, Samkiel. Bunu anlamak için buralarda olamayacak olman çok kötü.”

Liam Tobias’a ters ters bakarken omuzlarını dikleştirdi. “Kim ya da ne olduğun önemli değil. Beni yakalamak için bir ordu gerekir.”

Tobias’ın kahkahası soğuk ve düpedüz ölümcüldü. Kollarını iki yana açarak ellerini yumruk yaptı. Pençeleri avuçlarına batıyor, taze kan çekiyordu. Ig’Morruthenlerin kadim dilinde konuştu. Kan parmaklarının arasından süzülüp yere damladı, taşlarla temas ettiğinde cızırdadı ve siyah dumanlar yükseldi. “Eh, bu iyi

bir şey, Samkiel,” dedi, sesi derin ve tehditkârdı. “Yedekte cesetlerim var.”

Taş onun kanını emerken mozole sarsıldı. Liam ve ben kapakların tabutlardan yavaşça kayışını dehşet içinde izledik. İçi boş fer-yatlar ve inilti-ler mahzeni doldurdu, ölü-ler yükselirken altımızdaki toprak yarılıyordu.

BÖLÜM

44

DIANNA

P*at!*

Koşarken elim bir kez daha Liam'ın omzuna çarptı. "Beni yakalamak için bir ordu gerekecek," diye alay ettim. "Dev egonu susturamadın, değil mi?"

Bir pat sesi daha.

"Bana Tobias'ın bir Yejedin Kralı olduğunu söylememiştin," diye söylendi Liam yıkık dökük bir tünelden geçerken. Birkaç ölü yaratık feryat ederek peşimizden hücum etti.

"Bir ne?" Arkamıza uzanıp bir ateş topu daha fırlatırken nefes nefese kalmıştım. Liam beni bir köşeden sertçe çekip duvara yasladı ve vücudunu benimkinin üzerine bastırdı.

"Taç kafatasına gömülmüş," dedi sessizce, yanımızdan birkaç düzine ölü geçtikten sonra.

Mahzenden çıkmak için savaşmamızın ardından kir, enkaz ve kanla kaplanmıştık.

"Şey, bilmiyordum," diye fısıldadım. "Onların boynuz olduğunu sanıyordum."

Bana sanki benim boynuzlarım varmış gibi baktı. "Onlar boynuz değil. Onlar birer taç. O Dört Kral'dan biri."

Gözlerim kocaman açılarak ona öylece bakakaldım. "Dört mü?"

Liam bana bakarken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bu çok şeyi açıklıyor. Sahip oldukları güçleri. Kaden'in kim olduğunu. Benden neden saklanabildiklerini. Dianna, onlar benden bile daha yaşlılar! Asırlarca büyükler." Kirli ellerinden birini kaldırıp çılgınca başını ovuşturduktan sonra gözlerini benimkilere dikti. "Bu seni bir kraliçe yapar, bir Yejedin Kraliçesi! Eğer Kaden dört kişiden biriye, o yüzden bu kadar hırçın, bu kadar sahiplenici demektir. Seni geri almak için her şeyi yapacak olmasının nedeni bu."

Liam'ın sözleriyle midem bulandı ve safranın boğazıma dolduğunu hissettim. Hayır, haklı olamazdı ama yine de kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

“Hayır. Ben Kaden'in değilim. Ben onun kraliçesi değilim.”

Liam kesik kesik nefes alırken bana baktı. “Ana odaya geri dönmemiz gerek. Dövüşmeye ilk başladığımızda kitabı mezara geri koymuştum ve onu orada bırakmak istemiyorum.”

Göğsüne vurduğumda bana baktı. Tanrı bilir neyle kaplı olmasına rağmen kaşlarının çatık olduğunu görebiliyordum. “Tobias'ın hâlâ içinde olduğu odayı mı kastediyorsun?”

“Evet,” diye tısladı, sesi ancak bir fısıltıdan ibaretti. “Sen kitabı alırken ben de Tobias'ı öldüreceğim. Kendine zarar vermemen için mezar yeterince çatlak.”

Bana itiraz etme fırsatı vermeden saklandığımız yerin girişine yaklaşırken ona tekrar vurmayı düşündüm. Liam köşeden bakarken bir elini karnıma dayayarak beni sabit tuttu. Başını salladı ve elimi tutarak beni koşar adımlarla tabut odasına doğru götürdü. Ölülerin geri dönmediğinden emin olmak için sürekli arkama bakıyordum. Şimdilik güvendeydik.

Yaklaştıkça taşların çarpıştığını ve Tobias'ın kitabı ararken hüsranla bağırdığını duyabiliyordum.

Liam'ın gözleri üzerimde gezinirken devasa kapının kenarında durduk. “Sana öğrettiklerimi unutma.”

Başımı sallayıp, alevleri çağırarak ellerimi tutuşturdum. Odaya baktığımda ölülerin etrafta tökezleyerek yürüdüklerini gördüm.

“Kraliçe ol ya da olma, lütfen dikkatli ol.”

Liam'ın bakışlarına karşılık verdim ama gözlerindeki duyguyu çözemedim. Başparmağı yüzüğünün üzerinde gezinirken bir kez daha gümüş kaplamalı zırhını çağırdı. Kısa süre sonra elinde alev almış bir silah oluştu, bu seferki daha önce çağırdıklarından çok daha uzundu. Odaya girip Tobias'a doğru uçmadan önce bana bir kez daha baktı. Çarpıştıklarında homurtularını duydum ve mozole sallandı.

Siktir.

Pekâlâ, Dianna, dikkati dağıldı. Kitabı al!

Odaya koştum, düşen molozlar etrafımda uçuşuyordu. Ölüler üzerime saldırıp ısırp tırmalarken bedenim duvara çarptı. Dizimi en yakındakinin kafasına vurdum, kafatasını ezip toz hâline getir-

dikten sonra birkaç tanesini daha yaktım. Duvarı tekmelemek için ayağımı kullandım ve birkaç tanesinin daha kafasını koparacak kadar bir güçle kendimi ileri ittim.

Gitmem gereken odanın önüne düştüm. Bana doğru koşan ayak sesleri ve arkamdaki inilti, isabet ettiremediklerimin bana yaklaştığını söylüyordu. Lanet olsun. O kitabı bulmalıydım ki buradan çıkabilelim. İçeri koşup odayı taradım, bir ölümsüzü dirseklerle yolumdan çekerken gözlerimi kısarak baktım. Paslı, eski kılıcını düşürdü ve toparlanamadan onu yakaladım.

Düşen taşların sesi başımı kaldırmama neden oldu. Tobias ve Liam üzerimizde, havada yumruk yumruğa kavga ediyorlardı. Biri diğerini duvarlara ya da tavana her fırlattığında tapınak titriyordu. *Odaklan, Dianna*. O hâlâ ölümsüzdü, tamamen ölümsüz. Ona bir şey olmazdı. Döndüm, odayı ararken çok yaklaşan her ölü yaratığı kestim.

Etraf tamamen karmakarışık. Şimdi Victoria'nın mezarını nasıl bulacaktım? Birkaçını kenara fırlattığım sırada başka bir ölü beni yakalamak için uzandı. Kılıcımı ona sapladığımda sırtımda bir şeyin zıpladığını hissettim. İskeletten kolu boğazıma uzandığı anda onu yakalayıp yukarı kaldırarak yere çarptım ve altımda ezdim. Ayağa kalkmaya vakit bulamadan başka bir ölü bana doğru uzandı, çürüyen tırnakları gömleğimin önünü kavrayıp beni yukarı kaldırdı. Kollarımı altından manevra yaparak yukarı kaldırdım ve dirseklerimi indirerek kemikli kollarını kopardım. Uzanıp eski kılıcı alarak bana doğru sürünmekte olanın kafatasına sapladım.

Başımı eğdiğimde gömleğimden sarkan kolları fark ettim. İçimden tiksinti dolu bir ürperti geçerken onları üzerimden söküp attım. "İğrenç." Onları yere atıp ezerek parçalara ayırdım.

Tobias çığlık attığında oda tekrar sarsıldı ve ayaklarım yerden kesildi. Yere kapaklanırken silahımı düşürdüm, bir çatlaktan kayarak kaybolmasını dehşet içinde izledim.

Tobias'ın gücü zayıflamış olmalıydı çünkü ölülerin hepsi durup kendilerine sarıldılar ve hâlâ tek parça olduklarından emin olmak istercesine kendilerini sıvazladılar.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda tanıdık gelen mermer kaplamayı gördüm. Ayağa fırlayıp ona doğru koşmaya başlamıştım ki bir şey bana çarptı ve beni tekrar yere itti. Yüzüm soğuk zemine çarptığında nefesim kesildi. Birkaç ölü sırtımı yırtıp parçaladı.

Kendimi her yukarı kaldırmaya çalıştığımda daha fazlası üstüme yığılıyordu. Silahları olan ölümsüzler, kendi silahlarını saplayıp beni deşmeye çalışırken betona vuran darbelerin sesini duydum. Bir kılıç hâlâ iyileşmekte olan bir yaramı deşerken çığlık attım.

Mozole bu kez sertçe sarsıldı, zemin dar bir çatlakla yarıldı. Sanki tapınağın devasa bir parçası düşmüş gibiydi ama sonrasında duyduklarım bana bunun muhtemelen Tobias'ın Liam'ı fırlatmasından kaynaklandığını düşündürdü.

“Kılıcını kaybettin, Dünya Yok Edici. Dikkatin dağılmış. Onun için mi endişeleniyorsun?” Tobias soğuk bir kahkaha attı. “İçine mi işledi? Onu kesip çıkarmamı ister misin?”

Zemin bir kez daha çatlayarak sanki bir konvoy hızla geçiyormuş gibi sarsıldı. Hava Liam'ın gücüyle aydınlanırken, bu darbe birkaç ölüyü parçaladı. Liam tekrar ayağa sıçrayıp yerden kalkarken uyguladığı güç, birkaç yarattığı daha benden uzaklaştırdı.

Kılıcı karnımdan çıkarıp tekrar ayağa kalktığımda dudağım hırıltıyla kıvrıldı. Üç ölü üzerime saldırdığı sırada kılıcı kabzasından kavradım. Liam'ın bana gösterdiği şekilde dönüp, vücudumun üst kısmındaki momentumu kullanarak silahı başımın üzerinden aşağı doğru savurdum ve tek bir yumuşak darbeye başlarını kestim. Daha fazlası geldiğinde onları da öldürdüm. Yapabildiğimi bilmediğim bir danstı bu. Onuncu öldürüşümde, kadim kılıç kırıldı ve ölülerden birinin kafatasında parçalandı.

Kendime küçük bir nefes aldırıştım ama bu uzun sürmeyecekti. Mermer tabutu aramak için döndüğümde gitmişti. *İki kere siktir*. Liam ve Tobias'ın dövüşmesi de işe yaramıyordu, duvara her çarptıklarında tapınak titriyor ve enkaz yağıyordu.

Liam, Tobias'ı mozolenin başka bir bölümüne fırlattığında harekete geçtim. Tobias'ın peşinden giderken Liam'a doğru koştum ve kolunu yakaladım. Dönüp miğferindeki küçük yarıktan bana bakarken gözleri erimiş gümüş rengindeydi, savaş öfkesiyle yanıyordu. Bakışları, zırhını kaplayan döküntü ve kanla birleşince onu korkunç bir hâle getirmişti. Neredeyse bir adım geri atacaktım ama yüzümü görür görmez yüz hatları gevşedi. Tobias kendini dışarı atarken onu mahzenin en uzak ucuna çektim.

Liam ve ben yıkılmaya yüz tutmuş bir taş duvara yaslanmıştık. Savaşmıştık ama hiçbir şey fark etmemişti. Ben ne kadar yakıp tekmelesem, o ne kadar kesip biçse de gelmeye devam ediyorlardı.

Üstümüzde daha fazlasının içeriye doğru geldiğini duyduğumda mağara tekrar sarsıldı. Daha fazla ölü girişe doğru ilerliyordu. Tobias'ın kilometrelerce uzaktaki tüm gömülü ölüleri çağırmış olmasından korkuyordum. Bizi parçalamaya çalışmayanlar kitabı ararken etrafa toz yağıyordu.

“Nereye gittin, Dünya Yok Edici? Tam da eğlenmeye başlamıştım!” diye kükredi Tobias.

Tabutları yerden söküp duvarlara fırlatarak daha fazla enkazın kaymasına ve düşmesine neden oldu. Eğer parçalara ayrılmazsak yakında diri diri gömülecektik. Etrafımız en az otuz ölü tarafından sarılmıştı. Hepsi iskelet hâlindeydi, çürüyen derileri üzerlerindeki yırtık pırtık giysilerden geriye kalanlara yapışmıştı. Diğerleri savaşta yıpranmış, uzuvları kopmuş ve miğferleri zamanla paslanmış görünüyordu. Kılıçtan paslı savaş baltalarına kadar, yanlarında gömülü olduğunu tahmin ettiğim bir tür silah taşıyorlardı. Onlar bu binayı yok ederken başımın kesilmesi riskini göze alamazdım. Yeni bir plana ihtiyacımız vardı.

“Burada kaç ölü gömülü?” diye fısıldadım Liam’a köşeden bakarken. Birkaçı birlikte hareket ediyor, bizi arıyor ve bu sırada molozları etrafa savuruyordu. Kımıldadım, elimi esnetirken duvara yaslandığımda sahip olduğum her kas çığlık atıyordu. Güçsüzdüm ve bunu biliyordum.

“Çok fazla. Hem de çok fazla,” dedi Liam. Bir o yana bir bu yana dönüp ihtimallerimizi hesapladıktan sonra bana bakarak fiziksel durumumu değerlendirdi. Yüzüğüne dokundu ve kaskı kayboldu, terden sıırıslam olmuş saçları başına yapışmıştı. “Ne kadar savaşacak gücün kaldı?”

Başımı iki yana salladım. “Yeterince değil. Ne zaman üstünlük sağladığımı düşünsem, daha fazlası ortaya çıkıyor. O çok güçlü. Alistair de öyleydi. Kaden’in üçümüzü kendine yakın tutmasının bir nedeni vardı. Tek fark onlar doğalarını benimsemişlerdi, bense benimsememiştim. Ben o kadar güçlü değilim, Liam.”

Bakışları hiç değişmedi. “Evet, öylesin.”

Bir başka gürültülü çarpışma ikimizi de eğilmeye zorladı. Hızla hareket edip yarısı yıkılmış bir sütunun arkasına süründüm. Boku yediğimizi biliyordum, özellikle de Tobias Liam'ın düşündüğü krala. Tobias'a meydan okuyabilirdik ama bu civardaki tüm cesetleri kaldırmıştı ve sayıca azdık. Kitabı almasını nasıl engelleye-

ceğimizi bilmiyordum. Liam'ın alev alan silahı kullanıp Tobias'ın işini bitirebileceğini biliyordum ama dikkati benim yüzümden dağılırsa, ölü ordu tarafından kolayca alt edilebilirdi. Liam'ın elinden bir şey gelmezdi çünkü o iyi, güzel ve olmak istediğim her şeydi. Aklıma tek bir seçenek geliyordu ve bu da benim için iyi sonuçlanmayacaktı. Bir parçam bundan nefret ediyordu ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

“Liam,” dedim, ölülerin ya da Tobias'm beni duyup duymamasını umursamadan. “Gitmen gerek. Kitaba ulaş, onu al ve git. İkimiz birden bu tapınaktan canlı çıkamayacağız.”

“Evet, çıkacağız.”

“Sayıca azız ve hırpalanmış durumdayız. Ormandan sonra hâlâ yüzde yüz iyileşmiş değilim ve bu mağara eninde sonunda yıkılacak. O kitaba ihtiyacımız var.” Boğazımda büyüyen yumruyu yutarak duraksadım. “Kitaba ihtiyacın var. Önemli olan tek şey bu.”

Canımı yaksa da bu doğrudu. Gerçekten doğrudu.

Savaş yorgunu gözleri benimkileri taradı. “Hayır.”

“Başka yolu yok.”

Gümüş kılıcı biraz daha sıkı kavradı ve dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi. “Bulmaya çalışıyorum.”

“Neden daha önce olduğu gibi siyah kılıcı kullanmıyorsun? Saniyeler içinde öldürüyordu!”

Gözlerini kıstı. “Sana gözlerini kapatmanı söylemiştim.”

“Söz dinlemediğimi biliyorsun.” Gözlerim yaşarırken bile usulca gülümsedim. Bu plan işe yararsa, Tobias'ın beni Kaden'a geri götüreceğini ve ne onu ne de kız kardeşimi bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Başını iki yana sallayarak etrafta sürünen ölü sürüsüne döndü. “Onu burada kullanamam. Alan çok küçük. Sadece buradaki her şeyi değil, seni de yok eder. Bu riske girmeyeceğim.”

Haklılığım kanıtlanmıştı. Sırada ne olduğunu bildiğim için iç çektim. “Kitabı alıp gitmene yetecek kadar dikkatini dağıtabilirim.”

“Hayır.”

“En sevdiğin kelime, ne sürpriz ama. Dinle, başından beri planımız buydu. Her şeyden önce kitabı alacaksın. Anlaşmamızın nedeni bu. Sadece kız kardeşime iyi bak. Lütfen.” Molozla kaplı zırhlı kolunu tuttum ve onu kendime doğru çektim. Gözlerimi kapatıp kokusunu bir kez daha içime çekerken alını alnıma değdi. Bedenim

küle döndükten çok sonra bile zihnime kazınmasını istiyordum. Birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bile onunla geçirdiğim her günü hatırlamak istiyordum. Göğsüm sıkıştı, gözyaşlarım dökmek üzereydi çünkü bunun bir veda olduğunu biliyordum. “Söz vermiştin.”

Tekrar başını iki yana salladı. “Hayır.” Tek bir kelimeyle cevap verme olasılığını ortadan kaldırdı. “Seni terk etmeyeceğim.”

Elimi terden sıırıslıklam olmuş yüzünde gezdirdikten sonra onu sert ve hızlı bir şekilde öptüm. “Belki başka bir hayatta,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Ona başka bir seçenek bırakmayacaktım. Ayağa fırlayıp sağa doğru koşmaya başladım. Bir dizi atılmış kemiği toplayıp onları atılmış bir bez parçasına sararken ellerim enkazda geziniyordu. Tobias’ın kitaba sahip olma ihtiyacından dolayı bende olduğuna inacak kadar aptal olmasını umuyordum.

Mağaranın girişinde durdum, gözlerim Tobias’la çaresizlik dolu bir bakış atmaya yetecek kadar uzun süre buluştu ve sahte kitabımı kollarımda daha sıkı kavradım. Ben dönüp koşarken burun delikleri genişledi. Beni kaçarken gördüğünde Tobias’ın kükrediğini duydum. Eğer kitabı ya da beni geri götürmezse, işler onun için iyi bitmeyebilirdi.

Bütün kafalar bana doğru dönerken yavaş yavaş iyileşen karnımı tuttum. Liam’in küfrettiğini duydum ama beni takip etmedi. Karanlık tünelden aşağı doğru koşarak aramızda biraz mesafe bıraktım ve durup arkamdan bir ateş duvarı fırlatarak tüneli aydınlattım. Öndeki ölümsüzler alevlerin arasından geçip parçalara ayrılırsalar da bu yeterli olmadı. Arkalarındakiler cesetlerin üzerinde tepineyerek yerlerini aldılar. Eğildim ve zıpladım, taş levhalara çarparak üst kata çıktım.

“Kötü hamle,” diye tısladım, alnımdan aşağı tek bir damla kan akarken başımın tepesi zonkluyordu. Kafatasım iyileşecekti ama yavaş yavaş. Ayağa kalkıp ileri atıldım. Alan gittikçe küçüldü ve ben de ellerimle dizlerimin üzerine çöktüm, bir yere ulaşmak için sürünmek zorunda kaldım. İleride suyun şırıltısını duyabiliyordum ve başladığımız yerin yukarısındaki bir ön odaya ulaştığımı biliyordum. Tobias’ı ya da Liam’ı duyamıyordum.

Tırmalama sesiyle arkama dönüp baktığımda, çürüyen çeneleri sürünürken açılıp kapanan ölümlerin peşimden koştuğunu gördüm.

Kahretsin, bana ulaşmak için birbirlerinin üzerine yığılmış olmalıydılar. Altımdaki taş patladığında bir dizi daha ateş etmek için hareket ediyordum. Pençeli bir el beni karnımdan kavradı ve deliğe doğru çekti.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Beni yere fırlattığında, vücudum nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde yere çarptı. Ben tepki veremedem bir saniye içinde üzerime atlayıp ellerimdeki kumaşı parçaladı. Kemikler yere saçıldı ve oyunum bozuldu.

“Seni kandırdım,” diye fısıldadım dizleri kaburgalarıma saplanırken. “Kaybettin.”

Beni bluzumun yakasından tuttuğunda, kıpkırmızı gözlerini saf ve kör edici bir nefret kapladı. “Göreceğiz bakalım.” Sivri dişleri boğazımı parçalayıp kalan tüm enerjimi emerken çığlık attım.

Tobias saçlarımdan tutup beni odaya sürüklerken ağzımda kan birikmişti. Kollarını pençeledim ama işe yaramadı. Beni tüketmişti ve ne yapmak üzere olduğunu biliyordum.

“Ah, Dünya Yok Edici!” diye seslendi şarkı söyler gibi bir sesle alay ederek. “Bende sana ait bir şey var.”

Ölümler ayrıldı, ayaklarını sürüyerek kenara çekildiler. Liam’ı göremiyordum ama Tobias içeri girer girmez çatışma durmuştu.

Beni bir anlığına yere bıraktı fakat ben daha kaçamadan, parçalanmış boğazımdan tutup beni yukarı çekti.

Tobias beni Liam’la yüz yüze gelecek şekilde çevirdi. Sanki beni böyle görmek onu birçok açıdan savunmasız hâle getiriyormuş gibi zırhı yok oldu. Pençeleri kalbimi sıkıştırmak için göğsüme doğru ilerlerken Tobias kıkırdadı. Yoğun baskıyla öne doğru sıçradım. Acı çok büyüktü ama çığlık atamıyordum. Sanki sadece hava alma çabası bile benden çok şey götürüyormuş gibi ciğerlerim yanıyordu. Gücümün azaldığını ve başımın döndüğünü hissettim. Bir sıkıştırma, bir hamle ve ben ölmüştüm.

“Cık cık, o kadar çabuk değil, Dünya Yok Edici. Bir adım daha atarsan onun o güzel kalbini yerinden sökerim,” diye hırladı Tobias. “Ve ikimiz de biliyoruz ki sen bile onu kurtaracak kadar hızlı değilsin.”

Liam'ı karşımda görebiliyordum, yüz ifadesi felaketti. Sadece kitabı alıp gitmesi gerekiyordu. Tobias gitmeme izin vermezdi, özellikle de Alistair'e yaptıklarımın sonra. Beni burada öldürmezse Kaden'a götürecek, o da çok daha kötüsünü yapacaktı.

"Sadece... git..." Tobias'ın elini tutup konuşmama yetecek kadar gevşettikten sonra sesimi çıkarmayı başardım.

Gözleri benimle Tobias arasında gidip gelen Liam'ın gözlerindeki hesapları görebiliyordum. Bir tür plan kuruyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Aptal. Benim için hiç umut yoktu. Hiç olmamıştı. Sadece gitmesine ihtiyacım vardı.

Tobias boştaki eliyle çenemi kavradı. "Onun için tereddüt mü ediyorsun?" Yüzümü sarsınca irkildim. "Siktiğimin zavallısı. Yüzyıllardır kanımızla yıkandın. Tıpkı baban ve onun babası gibi. Yine de güzel bir yüz gördün ve aniden bir kalbin mi oldu? Buna inanmıyorum."

"Bırak onu." Sözleri sert ya da acımasız değildi. Yumuşaktı, sanki yanlış bir şey söylerse Tobias'ın ona acı çektireceğini biliyor-muş gibi konuşmuştu.

Ah, Liam, seni aptal. Neden beni terk edip gidemiyorsun?

Tobias da bunu hissederek kıkırdadı. "Biliyor musun? Bir fikir var. O lanet kılıcı ikimize de saplayabilirsin. Hadi ama Dünya Yok Edici. Bu sana çok zaman kazandırır. Düşünsene, iki Ig'Mor-ruthen, bir kılıç ve sen de kitabı alırsın. Bunu bir kaza gibi gösterebilirsin. Nasıl olsa kimse onu özlemeyecek," diye alay etti Tobias, son sözünün etkili olması için eliyle başımı salladı.

İçimden acı dolu bir inilti kaçtı ve Liam'ın irkilerek bir adım öne çıkmasına neden oldu. Tobias haklıydı. Eğer ikimizi de öldürse, Kaden'ı kitapsız ve yalnız bırakacaktı. Kaden elindeki kas gücünü kaybedecekti. Safları çoktan bölünmüş ve darmadağın olmuştu. Liam ve arkadaşları bir süreliğine güvende olacaktı. Evet, Liam beni kaybedecekti ama dünya güvende olacaktı. Başından beri plan buydu. Acı beni tekrar sarstı ancak bu kez Tobias'ın çok da nazik olmayan müdahalelerinden kaynaklanmıyordu.

"Bunu yapamazsın, öyle değil mi?" diye alay etti Tobias. "Bu hissettiğim zayıflık mı? Bunca yüzyıldan sonra kudretli, güçlü yok edicinin nihayet bir zayıf noktası mı var?"

"Eğer kitabı sana veririm, onu bırakacak mısın?" diye sordu Liam, sesi güçlkle duyuluyordu.

Tobias'ın kaskatı kesildiğini hissettim, yüzü benimkine yaklaşıırken dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Evet."

"Söz veriyor musun?"

"Evet, kitabı bana ver, ben de küçük tatlı Dianna'yı sana geri vereyim," dedi Tobias, sesini öfke bürümüşü.

Hayır, vermeyecekti. *Liam, bu kadar aptal olma!* Konuşmaya çalıştım ama sadece boğuk bir nefes aldım.

Liam'ın yüzü buruştu. "Pekâlâ. Sana yakın olan mühürlü mezarda," dedi Liam kılıcıyla işaret ederek.

"Ben aptal değilim. Mühürlü olduğunu biliyorum, bu yüzden sadece sen açabilirsin," diye karşılık verdi Tobias. "Sen aç."

"Açacağım," dedi Liam yenilgiyle tek elini havaya kaldırarak. "Sadece oraya gitmem gerekiyor."

Tobias'ın bakışları mezardan Liam'a ve tekrar mezara döndü. Başını salladı, Liam'ın saldıracak kadar yakın olmadan kitabı almak için yeterli alana sahip olması adına ikimizi de yana kaydırdı. Liam yavaşça mezara doğru yürürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Eli mezarın kenarına dokundu ve tek bir hareketle kapağı odanın diğer ucuna fırlattı. Öncesinde nazik davranmış olmalıydı ama kapağı odanın diğer ucuna fırlatışından oyun oynayacak havada olmadığını anlamıştım.

Bakışlarını hâlâ benden ayırmadan elini içeri uzatıp kitabı aldı. Kitabı havada sallayarak, "Şimdi onu bırak, ben de kitabı sana vereyim," dedi.

Gözlerime inanamıyordum. Ciddi olamazdı. Ciddi değildi. Uğruna çalıştığımız her şeyi, bu aptal yolculukta başımıza gelen her şeyi benim için mi feda edecekti? Benim için? Hayır. Yapamazdı.

"Liam. Yapma," diye hırıldadım, Tobias kalbimi daha sıkı kavarken sözlerim bir iniltiye dönüştü.

"Şimdi, iyi bir Tanrı Kral ol ve onu fırlat," diye ısrar etti Tobias.

"Sen onu bırakana kadar olmaz," dedi Liam eliyle işaret ederek.

Liam'ın öne doğru bir adım attığını gördüm. Sadece bir santimdi ama akla hayale gelmeyecek bir şey yapacağını biliyordum. Beni kurtarmaya çalışacaktı çünkü o iyiydi. Tobias ve benim asla olamayacağımız her şeydi.

Hayır. Kaden kitabı alamazdı. Hayatım dünyaya karşılık iyi bir takas değildi. Ben buna değmezdim. Gücümü toplayabildiğim kadar topladım ve Tobias'ın kolunu tuttum. Bu hafif hareket bile

daha fazla kan tükürmeme neden oldu ama Liam'ın bakışlarına tutundum.

“Söz vermiştin,” dedim boğuk bir sesle başımı ona doğru sallayarak. Ne demek istediğimi biliyordu. *Gabby'ye iyi bak.* Anlaşma olsun ya da olmasın, bana söz verdiği tek şey buydu.

Yüz hatlarında daha önce hiç tanık olmadığım bir ifade belirdi. Zekiel'in öldüğü gün Kaden'm yüzünde beliren duygunun aynısıydı. Korku.

Gözlerinin açıldığım, renginin parlak gümüşe döndüğünü gördüm, ileriye doğru uzandı ve dudaklarında tek bir kelime şekillendi.

Onu hiç duymadım. O daha sesini çıkaramadan, Tobias'ın elini kalbimle birlikte göğsümden çekti.

BÖLÜM

45

DIANNA

Karanlık. Orada olan tek şey buydu, yine de vücudumu sıcak ve tek parça hissediyordum. Sanki bir sevgilinin kollarına sarılmışım gibi sıkı bir kucağa alınmışım. Hareket edemiyordum ama etmek de istemiyordum. Bu Asteraoth muydu? Sonunda huzuru bulmuş muydum?

Göğsümün ortası zonkluyor, şiddetli ve keskin bir acıyla infilak ediyor, varlığımın her parçasına yayılıyordu. Beni içten içe ısıtatan sıcak bir sıvı gibiydi. Hareket etmeye, dövüşmeye, tekmelemeye, o korkunç kör edici acıdan kaçmak için her şeyi yapmaya çalıştım. Sanki biri kalbimin olması gereken yere lav dökmüş gibi hissediyordum. Kalbimi söküp atmamış mıydım? Tobias işimi mi bitiriyordu? Hayır, bu da doğru gelmiyordu. Tobias'ın göğsümü yırtıp parçaladığını hissetmişim. Peki o zaman neredeydim? Bana ne oluyordu?

"Hadi. Hadi."

Birinin hıçkırık ve yalvarma karışımı bir sesle yakardığını duydum. Sıcak bir sıvı boğazıma dolmaya başladığında düşüncelerim durdu. *Ambrosia**. Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Tüm varlığım birden canlandı. Sinir uçlarım karıncalanıyor, kıvılcım saçıyor ve hayatla ateşleniyordu. Her yudumda uzuvlarım üzerinde daha fazla kontrol sahibi oluyordum.

Ölmemişim. Ölüme yakın bile değildim. Böyle hissederken olamazdım. Bir yudum daha aldığımda dünya hızla geri döndü. Rüzgârın, kuşların ve bir iniltinin sesi kulaklarımı doldurdu. Bu muhteşem iksirin kaynağı her neyse onu kavrayarak açgözlülükle ağzıma götürdüm.

* Yunan mitolojisinde tanrılara ölümsüzlük ve güç kazandırdığına inanılan içecek veya yiyecek. -e.n.

Gözlerim hızla açıldı ve görüşüm netleşti. Yıldızlar, üzerime çömelmiş iri bir figürün silüetiyle birlikte yavaşça netleşti. Tek görebildiğim, gözlerinin saf gümüş rengiydi ve tattığım inanılmaz şeyin gerçekten de kan olduğunu fark ettim. Liam'ın kanı.

Bir dizinin üzerine çökmüş, diğer ayağını yere koyarak beni kendine yaslamıştı. Başım güçlü uyluğunun üzerindeydi ve bileği ağzıma dayalıydı. Gözlerim karanlığa alışırken yüzündeki acı çizgilerini görebiliyordum. Biraz önce duyduğum inleme, nazıkçe beslenmediğim için ondan geliyordu. Dişlerimi teninden çekip başımı yana kaydardım.

“Hayır.” Elimi uzatıp onu itmeye çalıştım.

“Dianna, kalbini çıplak ellerimle göğsüne geri koydum,” diye patladı Liam. “Şimdi iç!” Cevap vermeme fırsat bırakmadan bileğini tekrar ağzıma dayadı.

Bu sefer daha nazik bir şekilde ısırdım, tatlı tadı ağzıma dolduğunda bileğini iki elimle tuttum. Vücudumda yaralandığını fark etmediğim yerler iyileşirken inledim. Ondan bir ağız dolusu daha çekerken Liam sertçe yutkundu.

Bir ısırığa maruz kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Dişlerimizde zehir vardı. Çoğu ölümlü bu hissi, içlerine şok dalgaları yayan bir sıcaklık, arzuya benzer bir şey olarak tanımlardı. Beslenmeye izin veren kişinin sadece acı yerine zevk hissetmesi beslenmeyi kolaylaştırır, samimi olabilirdi. Bu vampirlere ve kan içen her yaratığa aktardığımız bir özellikti. Evrim hilekâr bir sürtüktü. Tıpkı doğurduğumuz daha düşük seviyeli yaratıklar gibi beslenmek zorundaydık ve kan hayat taşıyordu. Dünyadaki en saf, en güçlü büyüü barındırıyordu. Yaşayanları gerçekten ölü olanlardan ayıran tek şeydi.

“Sakin ol,” diye mırıldandı Liam.

Başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarımı daha nazik hareket ettirerek dilimi açtığım yaraların üzerinde gezdirdim ve bileğini ağzımdan uzaklaştırdım. “Bu kadar yeter. Artık iyiyim. Yemin ederim.”

“Dianna...” Başka bir şey söyleyecekti ki ben ayağa kalkmaya çalıştım.

Liam kolumun üstünden tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Bileğine baktığımda iyileşmekte olduğunu ama normalden daha yavaş iyileştiğini gördüm.

“Teşekkür ederim,” dedim duraksayıp bileğini işaret ederek. “Bu ve kalbimi tekrar göğsüme koyduğun için.”

Kir ve pislik tabakasının altında yüz hatlarını sıkılaştıran bir kaş çatışla bana baktı. Başını salladı ama yüz ifadesini gerginleştiren öfke gibi bir şey görebiliyordum. Gözlerimi vücudunda gezdirerek yara olup olmadığını kontrol ettim. Liam’ın kıyafetleri sanki bir öğütücüden geçmiş gibiydi. Kül, kurumuş kan ve kan lekeleriyle kaplanmıştı, saçları kafatasına tanrı bilir neyle yapışmıştı. Üzerinde kritik bir yara görmedim ama teninde görmeye alıştığım gümüş parlaklığı gitmişti.

Yırtık pırtık kıyafetlerime baktım. Üzerimdeki bluzun önünde kanla kaplanmış bir delik vardı. Yırtık kumaşı vücudumdan ayırdım ve göğüslerimin arasında kalbimin yerinden söküldüğü parlak, kabarık eti gördüm. O noktaya hafifçe dokundum, hâlâ iyileşme sürecindeydi. Kalbimi gerçekten yerine koymuş muydu? Beni beslemeye çalışmadan önce bir an için ölmüş olmalıydım. Beni kurtarmıştı. Beni hep kurtarırdı.

Yukarıdaki açık gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Çimenlik bir alandaydık ama alanın kenarındaki ağaçlardan esen rüzgârın fısıltısını duyabiliyordum. Birkaç metre ileride, yerde dev bir delik vardı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hangi kısmı Dianna?”

Evet, çok kızmıştı.

Ellerini kalçasma götürdü. “Kendi canını almakta tereddüt etmediğin kısım mı, yoksa Azrael’in yaşayan son kalıntısını Tobias’ın ele geçirdiği kısım mı?”

Bir an için dudaklarımı büzerek yere baktım. “Sanırım ikisi de?”

“Hiç komik değil.” Yorgun bir hayal kırıklığıyla elini yüzünde gezdirdi.

“Dalga geçmiyordum. Yapılması gerekeni yaptım. Benim için kitabı riske atacaktın. Bunu gördüm, tereddüdünü gördüm. Hesap yaparken nasıl bir yüz ifadesi takındığını biliyorum.”

Öne doğru bir adım attı ve o farkında olmasa da ben onun sallandığını fark ettim. “Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yoktu, niyetimi anlamaya çalışmamalıydın. Beni çok kısa süredir tanıyorsun ve ne yapacağımı ya da yapmayacağımı bildiğini varsaymaman gerekiyor.”

“Yani, beni kurtarmayacak mıydın?” Kollarımı kavuştururken kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım.

“Evet, seni ve kitabı kurtaracaktım ama bana başka seçenek bırakmadın. Benim *yerime* seçimi sen yaptın.”

Dudaklarımı büktüm. “Kurtaramazdın ve Tobias kitabı alırdı, ben...”

“Neler yapabileceğimi bilmiyorsun!”

Liam ilk kez bana karşı sesini yükselttiğinde irkildim. Beni korkuttuğu için değildi, o sözlerde duyduğum şey yüzündendi. Bana Kaden’ın bağırdığı gibi bağırmanın ya da diğerleri gibi beni aşağılamamıştı. Bağırmıştı ve sesi korkudan titriyordu.

“Liam...”

“Bana başka seçenek bırakmadın. Hiçbir seçenek. Tobias’ın kalbini sökmesine izin verdin. O kitabı aldı ve ben de senden geriye kalanlarla birlikte çöken tapınaktan uçtum. İşte sana özet.”

“Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.”

“Kimin için?”

Başımı tekrar çevirdim. “Senin için, dünya için, kız kardeşim için. Sen ve herkes bu lanet kitabın ne kadar önemli olduğu konusunda nutuk çekmekten başka bir şey yapmadınız.”

“Nutuk çekmek mi? Sanki sen tüm bu fiyasko boyunca ortaklığımız üzerine nutuk çekmekten başka bir şey yapmamışsın gibi! Yine de seni kurtarabileceğimi ve kitabı ele geçirebileceğimi bilecek kadar bana güvenmedin.”

“Özür dilerim, tamam mı? Duymak istediğin bu mu? Özür dilerim ama sana bu işi bitirmen için mükemmel bir fırsat verdim. Olayı tersine çevirip beni kötü adam ilan etme. Kızgınsın ama senden beni kurtarmanı istemedim. Sen ve diğer herkes kendi hayatına sahip olabilsin diye kendi hayatımı feda ettim.”

“Peki ya seninki, Dianna? Hep bunu yapıyorsun! Kendininkini sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bile isteye bir kenara atmaya çalışıyorsun. Sanki *sen* hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi.”

Durdu, sanki bana bakamayacakmış gibi arkasını döndü. Acı içime saplandı ama bu sadece bir an içindi çünkü geri dönüp parmağını bana doğrulttu. “Bana daha fazla güvenmeliydin, Dianna. Yaşadığımız onca şeyden sonra, neden sana bir şey olmasına izin vereceğimi düşündün ki?”

Hiçbir şey söylemedim çünkü gerçekten söyleyecek kelime bulamıyordum. Beni hayata döndürmeye çalışacağı hiç aklıma gelmemişti ama işte buradaydım.

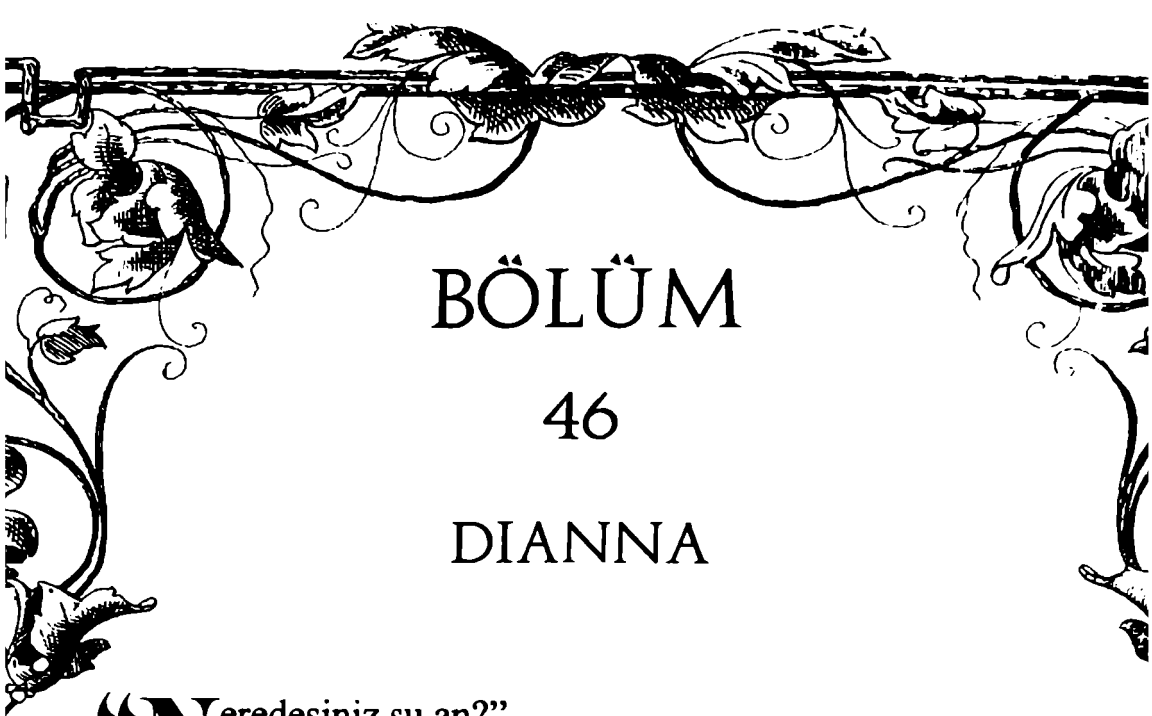
Yıkılmış araziye baktı. “Şimdi gitmemiz gerek. Tobias’ın Kaden’a ulaşması ne kadar sürer bilmiyorum.” Gözleri yorgun bir şekilde gözlerimle buluştu.

“Hava yeterince karanlık, görünmeden bizi buradan uçurabilirim.”

Elini kaldırıp şakağını ovuştururken başını iki yana salladı. “Çok riskli ve sen az önce... ölmüştün.” Son kelimedede sesi çatallaştı.

Bir şey söylemeye yeltendim ama yalpaladığını görünce durdum. “Liam. İyi misin?”

“İyiyim. Ben iyiyim,” derken gözleri kaydı ve öne doğru devrildi. Onu yakalayıp yüzüstü yere düşmesini engellemeye çalışırken ağırlığının altında tökezledim.

BÖLÜM

46

DIANNA

“Neredesiniz şu an?”

Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak pencereden uzaklaştım. “Charoum’un dışında. Uçarak geri dönmeye çalıştım ama güneş doğdu ve bir adamı taşıyan kanatlı bir canavarın haberlerde iyi karşılanacağından şüpheliyim. Ayrıca yorgunum.”

Odada onunla birlikte olan insanları, makineleri ve yürürken yere vuran ayakkabılarını duyabiliyordum. “Bunun nedeni El Donuma’da olanlar mı? Son depremler tüm haberlere konu oldu. Logan ve Neverra gergin görünüyorlar, sanki dünyanın sonu yaklaşmış gibi davranıyorlar. Beni işe bırakıp gittiler. Şimdi sıradan göksel korumalarla baş başa kaldım ve herkes tuhaf davranıyor.”

Elim göğsüme gitti. Tenimin altındaki ritmik atışı hissedebiliyordum. Göğüslerimin arasında küçük, tek bir yara izi vardı. Ben fark ederdim ama başkalarının dikkatini çekecek bir şey değildi. Sadece küçük bir izdi ancak bana her zaman Liam’ın benim için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğunu hatırlatacaktı.

“Evet, o konuda... Tobias geldi.”

“Ne?” Gabby neredeyse çığlık atacakken kendini tuttu. “Ne?” diye fısıldamadan önce yanındaki birinden özür dilediğini duydum. “Sen iyi misin? Şey, seninle konuştuğuma göre sanırım iyisin. Bu iyi bir şey. O öldü mü?”

Yatağa doğru döndüğümde bir an sessiz kaldım. Liam uyuyordu, göğsü her zamankinden daha yavaş inip kalkıyordu.

“Hayır ama ben öldüm. Sanırım. En azından bir saniyeliğine, bilmiyorum...”

“Ne? Bir dakika, bu da ne demek oluyor, Dianna?” Gabby çığlık atıyordu ve kimin duyacağını umursamıyor gibi görünüyordu.

Elimi alnıma götürerek başımı iki yana salladım. “Uzun hikâ-

ye ama kitabı almaya çalışırken tuzağa düşürüldük. Tobias geldi ve muhtemelen beş kilometre yarıçaplı bir alanda bulabildiği her ölüyü diriltti. Savaşık, kaybettik ve Liam beni hayata döndürdü.”

“Diriltmek gibi mi? Şeydeki gibi...”

Sözünü kestim. “Şşt, çok yüksek sesle söyleme. Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Liam ölü çağırmanın yasak olduğunu söyledi. Tobias’ın yaptığı şey bu ve zombi filmlerindeki gibi yeniden canlandırılmış etler, anlıyor musun? Liam’ın yaptığı farklı. Yani, hiç küle dönüşmediysem bile sayılır mı? Bu gerçekten ölmediğim anlamına mı gelir?” Pencere kenarına oturup mahalledeki çocukların oyunlarını izlemeye geri döndüm.

Gabby bir süre sessiz kaldı.

“Bir şey söyle.”

“Özür dilerim. Sadece şaşırdım. Gerçekten ölmüş olsan da olmasan da bu büyük bir olay. Kalbini yeniden canlandırıldığını söylüyorsun, Dianna. Tekrar yerine koyamayacağım tek şeyi.” Tekrar duraksadı, bu da zaten dengesiz olan sinirlerimi daha da çıldırttı.

“Bu yolculukta ne kadar yakınlaştınız, D?”

Arkamı dönüp uyuyan kurtarıcıma baktım. “Karışık bir durum.”

“Dianna! Yapmadın,” dedi nefesi kesilerek.

“Dinle, bu farklı. Liam farklı. Bak, izin ver döndüğümde açıklayayım, tamam mı? O zamana kadar benden nefret etmeyeceğine söz ver.”

“İyi, tamam.” Boğazını temizledikten sonra sesini alçalttı. “Yani bu, kitabın Tobias’ta olduğu anlamına mı geliyor?”

“Evet. Diğerlerine söyleme. Henüz değil. Bunun Liam’m ele alması gereken bir konu olduğunu düşünüyorum.”

“Elbette.” Bir kez daha sessizleşti.

“Dinle, ben iyi olacağım. O yüzden endişelenme. Muhtemelen bir süre uyumaya çalışacağım ve hava tekrar karardığında dışarı çıkacağım. Umarım Liam yakında uyanır.” Telefonunun ucundaki seslerin yükseldiğini duydum. “Seni sonra ararım, tamam mı?”

“Tamam. Seni sevdiğimi unutma.”

“Ben de seni seviyorum.” Telefonu kapatmadan önce gülümsedim.

Yatak odasının kapısı hafifçe vuruldu ve ev sahibi içeriye girdi. Geniş bir ailesi olan hoş görünümlü bir beyefendiydi. Kalmamıza izin vermesi için onu etkilemişim. Liam’ın kanı içimdeki o küçük parçanın aşırı hızda çalışmasına izin veriyordu. Şu anda genç oğullarından birinin odasındaydık.

“Her şey yolunda mı, Bayan Dianna?”

“Evet.” Başımı sallayıp gülümsedim. “Siz ve aileniz dışarı çıkmalısınız. Güzel bir yemeğe ya da sinemaya gidin. Evden çıkın ve biraz hayatınızı yaşayın.”

Gözleri bir an için uzaklara daldı. “Haklısınız. Sinema kulağa harika geliyor.”

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Çocuklar heyecanla bağırırken alt kattaki kargaşayı duydum. Ayak sesleri merdivenlerden yukarı doğru çıktı, ardından anahtarlar alınırken aşağı indi. Ön kapı açılıp kapandı ve bizi sessizliğe terk etti.

İkimizin ancak sığabildiği yatağa, Liam’ın yanına sürünerek girdim. Kendimi onun üzerinden yatağa bırakıp, küçük alanın işe yaramasını sağlayarak yan tarafına doğru kıvrıldım. Buraya gelir gelmez duş alıp Liam’ı elimden geldiğince temizlemiştim. Üzerimize tam oturan ödünç kıyafetler almıştım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip, alnına doğru kıvrılma tehdidi oluşturan koyu dalgaları geriye doğru taradım. Hareket etmiyor, sadece yavaş ve derin nefesler alıyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye fısıldadım. Öldüğümü sandığımda, bana kanını ilk kez içirdiğinde de aynı sözleri fısıldamıştım.

Ona sokuldum, kolumu onunkine dolayarak başımı göğsüne koydum. Gözlerimi kapatıp kalbinin yavaş atışını dinledim, ritmi artık benimkiyle uyumluydu.

Yatakta gerinirken vücudumun her yeri sızladı, kolum yorganın altında Liam’a doğru uzandı ama bir şey bulamadı.

Yalnızdım.

Doğrulup oturdum ve öylece durdum. Ne oluyordu? Futbolu seven ve ailesiyle birlikte banliyöde yaşayan genç bir çocuğa ait olmayan odaya baktım. Perdeler rüzgârda dans ediyor, büyük karyolanın etrafında dönüyordu. Bu dünyaya ait olmayan mobilyalar odanın büyük bir bölümünü kaplıyor, açık pencereden kuş cıvıltıları yükseliyordu. Ah, hayır, bu da başka bir kan rüyası mıydı? Elim göğsümdeki küçük yara izine uzandı, parmaklarım gömleğimin kumaşına sürtündü.

Odanın dışında bir şey çarptığında sıçradım. Yükselen seslerin

boğuk tınısını duyabiliyordum. Perdeleri kenara iterek serin zeminde ilerledim. Büyük kapıları açmaya uğraşmadım bile, sadece duvardan geçtim. Bir sürü insan toplanmış gibi görünüyordu ama ne içindi? Duvarlara oyulmuş sanat eserlerine bakarak devasa kordorda yürüdüm. İlk gördüğüm zamanki kadar güzeldi.

“Bu çocuk hiç dinlemiyor!” diye birinin bağırıldığını duydum ve hayran hayran etrafıma bakarken irkildim.

“O *çocuk* tam karşında duruyor.” Liam’ın sesine benziyordu ve çok kızgındı.

Bağırışların devam ettiği sesi takip edip koşmaya başladım. Bana bir katedrali anımsatan bir yere girdim ve kayarak durdum. Tavan o kadar yüksekti ki devasa avizeyi nasıl astıklarını merak ettim. Mavi, mor ve gümüş tonlarıyla parlayarak hareket edip dans ediyor, bana küçük bir galaksiyi hatırlatıyordu.

Kapıları çevreleyen muhafızlar silahlarını sımsıkı tutuyordu, birkaç yüz kişi daha içerideki duvarlara dayanmıştı. Burası çok büyüktü. Liam’ın, Drake’e malikânelerini gezdiğimizde daha büyüklerini gördüğünü söylemesine şaşmamalıydı. Birkaç muhafız bana doğru döndü, görülebileceğimi düşünerek donakaldım. İçimden birkaç göksel geçince rahatlardım ve bana değil, onlara baktıklarını fark ettim.

Elbette, Dianna, bu bir anı.

Derin bir nefes alıp ileri doğru adım attım. Gökseller bir kürsünün etrafında toplanmıştı. Üzerinde oturan kişinin tüm odayı ve içindeki herkesi görmesini sağlayan bir dizi büyük sandalye vardı. Tahtlar saf altından yapılmış, ayakları farklı dünya dışı yaratıkları tasvir edecek şekilde oyulmuştu.

Toplantıya en az yirmi tanrı katılmış olmalıydı. Tanrı ve tanrıçaların çoğu Liam’la benzer izler taşıyordu. Gözlerinde birleşmiş gibi görünen uzun, damara benzer ışık çizgileri vardı. Diğerlerinin üzerindeki ışık, tenlerine bağlı olmadan dalgalar hâlinde üzerlerinden yayılıyor gibiydi. Güzellerdi ama yabancı bir şekilde, fazla mükemmel, fazla belirginlerdi. Gökseller dikkatle onları izliyor, mavi çizgili tenleri tanrılarıinkiyle tezat oluşturunuyordu.

İzlerken içgüdüsel olarak uzaktaki duvara yaklaştım. Bunun bir rüya olduğunu biliyordum ama her zerrem bana kaçmamı söylüyordu. Boş sandalyelerden birinin yanında durup, kenarından tutunarak izlemeye başladım. Bu açıdan Liam’ı görebiliyordum. Saçları

buraya en son geldiğim zamanki gibiydi. Uzun, vahşi bukleler zırhının üzerinde uzanıyordu. Yüzünün her iki yanındaki ikiz örgüler tarafından arkada tutuluyor ve küçük mücevherli metal bantlarla çevreleniyordu.

Her ne oluyorsa, El'i oluşturduktan sonra olmuş olmalıydı çünkü tanıdığım herkes aynı zırhı giyiyordu. Savaşta yeni mi dönmüşlerdi?

Logan birkaç gökselin yanından geçerek Liam'a yakın durdu. Başını dik tutarken alev alev yanan silahlardan birinin kabzasını kavradı, gerekirse saldırmaya hazırdı.

Kalabalığı taradım ve Vincent'ı gördüm. Grubun en arkasında, kürsünün yan tarafında oturuyordu. Normalde olduğundan daha da sinirli görünüyordu. Göğsünde ve kolunda birkaç pençe izi vardı ama kanaması yoktu.

“Dinlemedin, Samkiel ve bu neredeyse sana birkaç göksele mal oluyordu. Onlar senin oyuncağın olmak için yaratılmadı, seni küstah aptal!” diye bağırdı bir kadın ve başımı ona doğru çevirdim. Tanrıçanın uzun beyaz saçları vardı, gümüş yüzükler parmaklarını tamamen kaplıyordu. Zırhının altına giydiği parıldayan elbisesi, her hareket ettiğinde zırhından yansıyan ışık dans ediyordu. Liam'ı işaret ederken vücudundaki gümüş çizgiler öfkesiyle titreşiyordu.

“Bitti, öyle değil mi, Nismera?” diye cevap verdi Liam kılıcındaki kanı silerek.

Demek Nismera buydu. Vincent'ı yaratan ve Liam'ın söylediklerine bakılırsa ona zarar veren kişi.

“Evet, ben gayet iyiyim,” diye inledi Vincent.

Liam Vincent'a doğru dönüp eliyle onu işaret etti. “Bak, o iyi.”

Oda bir anda karışarak herkes birbiriyle konuşmaya başladı. Arkamdaki kapı açıldı ve birkaç muhafız peşlerinde birkaç gökselle birlikte içeri girdi. Pekâlâ, salon dolmuştu. Liam ve savaşçıların giydiklerinden daha kalın, parlak zırhlar giymişlerdi. Göğüs zırhlarına çok kanatlı bir kuş işlenmişti.

Kürsüye doğru ilerleyip miğferlerini çıkardıklarında odadaki gürültü kesildi. Uzun boylu savaşçılardan biri, kanlar içindeki büyük bir kafayı tanrıların ayaklarının dibine fırlattı. Kesik boynunun etrafında yansıyan bir havuz gibi kan birikiyordu. Spiral şeklinde geriye kıvrılan iki kalın boynuzu vardı. Ölüyken bile pullarının altında zümrüt yeşili ışık benekleri parlıyordu. Ağzı dört yöne doğru açılmış, zehirle parlayan çengelli dişleri ortaya çıkmıştı.

“Bir Ig'Morruthen'in başını getirdim,” dedi kadınsı bir ses. “Samkiel ve savaşçılarınin savaşta yendiği pek çoklarından biri.”

Ig'Morruthenleri ve benzer her şeyi avladıklarını biliyordum ama genelde bana kâbuslar yaşatacak bir şeyin kafasını bu kadar kolay koparabildiklerini görmek beni sarsmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kafayı fırlatan savaşçıyı tanıdım. Imogen. Kendi türünden birinin kanıyla kaplı olmasına rağmen çarpıcı derecede güzeldi. Liam'm yanına gelip onu bir öpücükle selamladı. Gözlerim başka tarafa kayarken midemin bulandığını hissettim. Demek o da bir liderdi. *Harika. Bu mükemmel. Hiç kıskanmadım.*

“Leydi Imogen, Samkiel'in yaptıklarını doğrulayabilir misiniz?”

O sesi hatırladım ve Liam'ın babasını tüm ihtişamıyla tanıdım. Yine de yorgun ve sinirli görünüyordu. Ortadaki tahtta oturuyor, bir eli başının üzerinde şakağım ovuşturuyordu. Sırıttım. Benim Liam'ım, kendi genç versiyonundan çok babasına benziyordu.

“Tüm saygımla, majesteleri, görev tamamlandı,” dedi Imogen hafif bir baş eğmesiyle.

Liam'ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı ve kollarını *gördünüz mü, ben demiştim*, dermiş gibi uzattı.

Tanrıların hepsi bir kez daha öfkeli tartışmalara girip, birbirlerinin üzerine konuşarak bağırmaya başladığında gözlerimi devirdim. İçimi çektim, bu anlamsızdı.

“Yani onlar sayısız insanı yakıp yıkarken ve katlederken Hynrakk diyarının açık kalmasını mı tercih edersiniz?” Liam sesini duyurabilmek için neredeyse bağırıyordu.

Tanrılardan birkaçı ona doğru döndü, etraflarındaki ışık titreşiyordu. Böyle titreştiklerinde iyi bir şey olmadığını ben bile biliyordum.

En sağdaki sandalyede oturan Tanrı, Liam'a kötü kötü bakıyordu. Tahtından sıçrayarak kalkıp Liam'a doğru yürüdü, yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. Uzun boylu ve zayıftı, köşeli yüz hatlarına sahipti, yumruklarını sıkıkça kasları dalgalanıyordu. Sırtına bağladığı dairesel altın kılıçlar öfkesiyle parlıyordu.

“Sen kibirli ve aptal bir çocuksun!” diye bağırdı, gücü arttıkça yer gümbürdüyordu.

Liam'ın hakkını vermeliydim, geri adım atmıyor ya da biraz olsun sarsılmış görünmüyordu. Kollarını kavuşturdu ve dudağının içini yalayarak olduğu yerde durdu.

“Senin yapamadığını yapan bir çocuk, Yzotl.”

Yzotl elini Liam'a doğru kaldırdı ve gürleyen bir siren sesi salonu doldurdu. Kulaklarımı kapatıp çömeldim, ses dışlerimi sıkma nenden olmuştu. Başladığı gibi bitmişti. Tahtlara doğru dönüp baktığımda Liam'ın babası ayaktaydı. Asası tahtların arasında zemine saplanmıştı ve yerde yarattığı çatlaklardan gümüş ışık dans ediyordu.

"Sessizlik!" dedi, sesi güçle yankılanıyordu. Odadaki her varlık itaat etti. "İki taraf da daha fazla tartışmaya girmeyecek. Oğlumun yaptığı şey küstahça, düşüncesizce ve hepsinden önemlisi bencilce." Durup bakışlarını Liam'a çevirdi.

Liam tiksintiyle başını iki yana salladı, babasının ona arka çık-mamasına şaşırmadığı belliydi. Ancak incindiğini de görebiliyordum. Ona ulaşmak istedim ama yapamayacağımı biliyordum.

Diğer tanrılar başlarını sallayıp onaylar gibi mırıldandılar, Unir devam ettiğinde yüz ifadeleri düştü. "Ama yine de tehdit ortadan kalktı. İnsanlar onun eylemleri sayesinde güvende. Başkalarını güvende tutmak için kullandığımız yöntemleri azarlasaydık nerede olurduk?"

"Tipik," diye alay etti Nismera tahtından kalkarak. "Çocuğun ne yaptığı önemli değil. Her zaman onun tarafını seçeceksin. Onun itaatsizliğinin sonuçları lanetlenecek. Tekrara düşünüyorsun, Unir."

Unir, Nismera'ya ters ters baktı, gözlerindeki parıltı şiddetlendi ama hiçbir hareket yapmadı. Diğerleri de yavaşça başlarını sallarken tanrıçaya katılıyorlar gibiydi. Nismera başka bir şey söylemeden bir ışık huzmesi hâlinde odadan dışarı fırladı. Diğerleri odadan çıkmadan önce Liam ve Unir'e tiksintiyle baktı. Sadece Unir kalana kadar alanı ne kadar parlak hâle getirdiklerini fark etmemiştim. Mızrağı çatlak mermer zeminden kaldırırken odada loş bir parıltı vardı, gözleri Liam'dan hiç ayrılmıyordu.

"Kibrin, bencilliğin ve küstahlığın sana sırt çevirmelerinin sebebi olacak," dedi Unir başını iki yana sallayarak. "Sana saygı duymazlarsa onlara ya da herhangi birine liderlik edemezsin. Sana hiçbir şey öğretemedim mi? Yıllarca antrenman yaptın, seni eğittim ama yine de barbarca taktiklere başvuruyorsun. Nasıl liderlik etmeyi umabilirsin ki?"

"Baba, ben..." diye başladı Liam ama babası sadece elini kaldırdı.

"Senden utanıyorum. Çok büyük umutlarım vardı ve şimdi senin pisliğini temizlemek bana kaldı. Yine."

Liam'a baktı ama Liam bir şey söylemeyince başını bir kez daha sallayıp gözden kayboldu.

Artık bir rüyada olduğumu umursamadan Liam'a doğru yürümeye başladım. Yer sallanmaya başladığında adımlarım duraksadı.

Ayaklarıma baktım, mermer zemin eriyerek kan lekeli kayalık bir alanı ortaya çıkarmıştı. Arkamdan gelen bağırışlar tam zamanında eğilmemi sağladı ve başımın üzerinden altın bir ışık huzmesi geçti. Çığlıklar ve metalin metale çarpma sesi kulaklarımı doldurdu. Bunlar tanrılardı ve birbirleriyle savaşıyorlardı.

Tanrıların bindiği hayvanlar devasa boyutlardaydı. Ayaklarında korkunç pençeler vardı ve gözleri parlıyordu. İlk başta vücutlarının ince tüylerle kaplı olduğunu sandım ama daha dikkatli bakınca üzerlerinden dalga dalga yayılan ışıktaki parıldayan minik parmak kalınlığındaki tüyleri gördüm. Çok güzellerdi ama aynı zamanda korkutucuydular. Bir tanesi üzerime doğru gelirken, bunun sadece bir rüya olduğunu unutarak büyük bir kaya kütesinin arkasına saklandım.

Bir tanrının o oymalı silahlardan biriyle ezilmesini izledim. Karnını tutarak yere yığıldı. Üzerinde dans eden ışık patlamadan önce bir kez inledi, bir enerji dalgası durduğu yerden hızla uzaklaştı.

Kalm kara bulutlar tepemizde dolanırken korkunç bir kükreme havayı titretti. Hayal edebileceğimden çok daha büyük kanatlar gökyüzünü dövüyor, açık ağzından ateş fişkırıyordu. Ig'Morruthen. Omurgamdan bir ürperti geçerken, dönüşebileceğim şey beni korkuttu. Bir canavar olmak istemiyordum.

Yer bir kez daha sarsıldığında gökyüzüne bir altın ışığın daha yükseldiğini gördüm, onu birkaç mavi ışık takip etti. Kaden haklıydı. Kitaplar haklıydı. *Ölebiliyorlardı.*

Tamam, artık uyanmam gerekiyordu. Arkamı döndüğümde nefesim kesildi. Liam tam önümde duruyordu, saçlarıyla zırhından kan damlıyor, arkasında yeşil ve altın rengi uzun bir pelerin dalgalanıyordu. Bakışları arkamdaki bir şeye odaklanmıştı.

"Mutlu musun, Samkiel? İstedğin buydu, değil mi?" dedi Nismera, sesi bu ortamda bile boğucuydu.

Liam tanrıçaya bakarak soluma doğru yürürken kılıcım iki kez döndürdü. "Bunu hiçbir zaman istemedim." Elindeki silah daha önce gördüğüm karanlık olan değil, alev alev yanan bir silahtı.

"Bize liderlik etmene izin vereceğimizi sanıyorsan aptalsın." Kadın görüş alanıma girdiğinde döndüm. Onun zırhı da kanla lekelenmişti. Kabzası altın mücevherlerle parıldayan kırmızı bir kılıç

tutuyordu. “Etrafına bak, Samkiel. Umutsuzca arzuladığın şöhrete kavuşacaksın. Artık seni gerçekte olduğun gibi tanıyacaklar: Dünya Yok Edici.”

Liam ileri atılıp kılıcı Nismera’nın durduğu yere indirdi.

“Hadi ama Dünya Yok Edici. Ölüm kılıcını çağır. Onlara kim olduğunu göster.” Tekrar saldırırken gülümsemesinden zehir damlıyordu.

Liam’ın hamlesi benim soyut formumu delip geçti ve neredeyse tanrıçaya isabet ediyordu. “Hayır.”

“Korkak.” Nismera tam zamanında kaçarak kılıcını kaldırdı. Silahları tekrar tekrar çarpıştı, ikisi de yetenekli savaşçılardı. Tanrıçanın yaptığı her hamleyi Liam savuşturuyor ya da tam tersi oluyordu. Yer yeniden sarsılırken daha fazla çılgılık yükseldi.

Gökyüzü parladığında bir tanrının daha öldüğünü anladım. Bu durum, Liam’ın dikkatini Nismera’nın üstünlüğü ele geçirmesine yetecek kadar dağıtmış olmalıydı. Bıçağını Liam’ın bacaklarına doğru savurdu. Liam kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti. Liam’ın sol baldırında uzun bir kesik belirdi, derin yaradan kan akıyordu. Acı içinde bağırarak dizlerinin üzerine çöktü. Nismera yaklaştı ve Liam onun hamlesini engellemek için kılıcını kaldırdı. Nismera’nın bıçağı kılıcını kabzasından keserek Liam’ın avucunu yardı.

“Gerçekten beni yenebileceğini mi sandın, seni kendini beğenmiş, cahil aptal? Ben senden daha güçlüyüm.”

Nismera Liam’m göğsüne bir tekme attığında geriye doğru yuvarlandı. Yardım etmek, bir şeyler yapmak için yaklaşmaya çalıştım ama sanki vücudum bataklığın içindeydi.

Kalın zırhlı çizmesini Liam’ın göğsüne yerleştirdi, keskin topuğu göğüs zırhına batıyordu. Öne doğru eğilip kılıcının ucunu Liam’ın boğazına dayadığında kılıcının ucunda kan birikmeye başladı.

“Görüyorsun ya, Dünya Yok Edici. Bu senin mirasın. Umarım öldüğünde göğsünden ışık fışkırırken tüm bu yıkımın senin yüzünden olduğunu bilirsin.”

Kılıcı kaldırdığında, niyetinin onu Liam’ın boğazına saplamak olduğunu görebiliyordum. O sırada parlak bir ışık Nismera’nın göğsüne çarparak onu geriye uçurdu.

Unir mızrağını indirdi, ucunda güç kıvılcımları çakıyordu. Yaralıydı ve zırhını kan kaplamıştı.

Liam ayağa kalkmaya çalıştı, bacağı ve boynu kanıyordu. Yarı yürüyerek, yarı sürünerek babasına doğru gitti.

Sonunda hareket edebildiğimde, yardım edebileceğimi düşünerek onlara doğru koştum ama ellerim ikisinin de içinden geçti. *Siktir.*

Liam tam babasına ulaşmıştı ki Unir yarı baygın bir şekilde kollarına yığıldı. Liam onu ayağa kaldırmaya çabalayarak sırtını duvara yasladı. Babası yan tarafını tutup kanı hissettiğinde şaşırması gibi görünüyordu.

“Baba?” dedi Liam, Unir’e bakarken sesi titriyordu.

Yakınlarda parlak bir ışık daha patladı ve yer tekrar sarsılarak ikisinin de neredeyse düşmesine neden oldu. Unir kendini düzeltmeye çabalarken hoşnutsuz bir ses çıkardı. Kaybettiği kan miktarından çok fazla zamanı kalmadığını anlamıştım.

“Sen...” Sesi acıyla doluydu. “Gerçekten üzgünüm. Sadece seni kurtarmak istemiştım. Hepinizi.”

“Baba.” Liam başını iki yana salladı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. O çaresizliği tanıyordum. Babasının son anlarının bir nefes ötede olduğunu biliyordu ve kendini tutmaya çalışıyordu.

Yer sarsıldı ve bir başka mavi ışık patlaması daha oldu. Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca dönüp baktım. Nismera’nınkine benzer zırhlar giymiş birkaç göksel etrafımızda duruyordu ve yardım etmek için burada değillerdi.

“Baba,” diye fısıldadı Liam. “Beni bırakma. Lütfen, çok özür dilerim. Sözünü daha çok dinleyeceğim. Yemin ederim. Lütfen, baba, bunu sensiz yapamam. Ne yaptığımı bilmiyorum.” Sesi titriyordu, artan dinleyiciler umurunda değildi.

“Evet, biliyorsun. Her zaman biliyordun.” Unir kelimeleri söyleyebilmek için çabalıyordu.

Liam babasının yüzünün yavaş yavaş parlamaya başlamasını dehşetle izledi.

“Ne kadar değerli. Kendi mide bulandırıcı hükmetme hırsından başka bir şeyi önemseyen, ölmek üzere olan bir baba.”

Ses diğer göksellerin arkasından geliyordu. Bu Tanrı Yzotl’du. Zırhı, miğferinin tepesinden kılıcının ucuna kadar kanla kaplıydı. Gümüş ve kobalt renginde parlıyordu. Bu onların kendi kanıydı.

Unir mızrağı kapıp Liam’ı geriye doğru itti ve sahip olduğu son güçle ayağa fırladı. Mızrağı başının üzerinde bir kez döndürüp tan-

rıya altın bir ışık huzmesi gönderdi. Yzotl ışını kılıcından sektirerek gücü yeniden yönlendirdi, patlamayı Unir'e geri gönderdi. Işık, Unir'i tam ortasından vurarak göğüs zırhında büyük bir delik açtı.

Liam'ın babası ona bakıp gülümsediğinde dünya bir anlığına durdu, yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Seni seviyorum, Samkiel. Bizden daha iyi ol." Son bir nefes daha aldıktan sonra binlerce mor ve sarı ışığa dönüştü.

Liam'ın çığlığı tüm savaş alanında yankılandı. Acı ve öfke dolu feryadı düşen Rashearim'in her yerinde titreşirken kederinin sesi kalbimi parçaladı. Liam'm başını ellerinin arasına alıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamasını izledim. Daha fazla tanrı yere inerek etrafını sardı ama Liam fark etmemiş gibiydi, fark ettiyse de umurunda değildi.

Yzotl öne çıktı ve Liam'm diz çökmüş bedeninin önünde dururken yüzünde saf nefret dolu bir gülümseme belirdi.

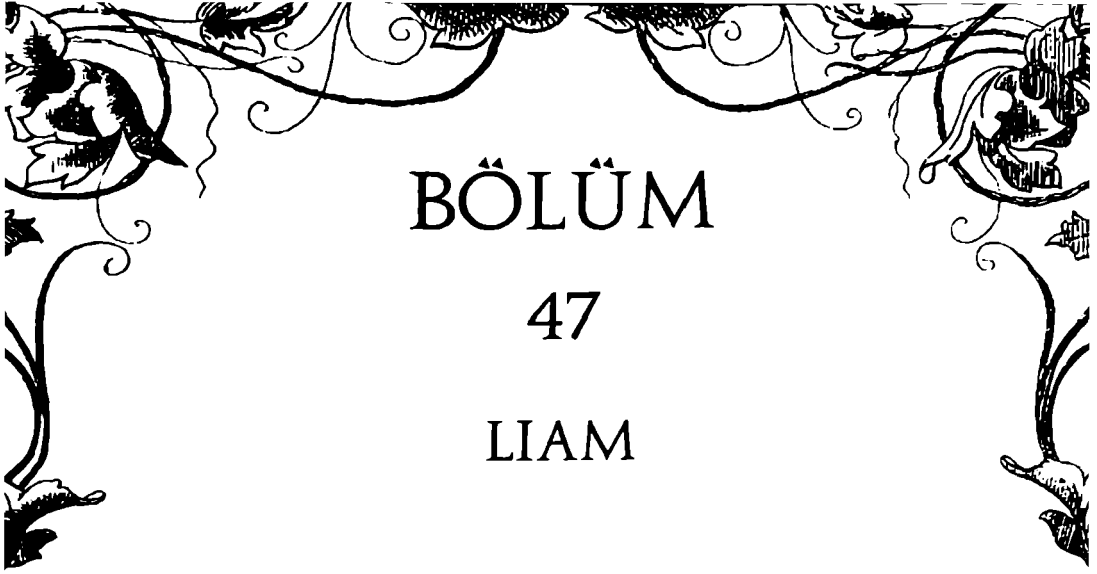
"Demek kralımız bu? Zırlayan bir çocuk!" diye bağırdı Yzotl, diğer tanrılar gülerken. "Ne kadar da zavallı." Uzanıp Liam'ı saçlarından kavradı. Onu çekerek ayağa kalkmaya zorladı. Nefret ve keder Liam'ın yüz hatlarına kazınmıştı.

Yzotl'un gülümsemesi, bir saniyeden kısa bir süre içinde yerini boşluğa bıraktı ve ardından tüm varlığı ince bir kül tabakasına dönüştü.

Az önce ne olduğundan emin olamayarak herkes durdu. Liam hareket etmedi. Saldırmadı. Sadece başı öne eğik, öylece durdu.

Bir başkasının cesaretini toplaması uzun sürmedi. Saldırdı ve Liam sağlam bacağının üzerinde dönerek siyah ve mor bıçağı kafatasına sapladı. Diğerleri gibi ondan enerji fışkırmadı. Derisi parçalanmadan önce koyu bir siyaha dönüştü. Başka tanrılar da Liam'a saldırma cesareti gösterdiğinde her biri aynı kaderi paylaştı. O kadar hızlıydı ki, geriye sadece kül ve kum kalana kadar hareket ettiğini bile anlayamıyordum.

Liam bıçağı iki eliyle kavrayıp bir kez çevirerek yere saplarken tereddüt bile etmedi. Onunla ilk tanıştığım gibi hissettiğim gibi bir enerji gezegeni sarsarak her yöne yayıldı. Bıçağın gücü donuk bir gümbürtüyle yükselirken, hava sanki bir bomba patlamış gibi dışarı fırladı. Dalganın dokunduğu her şey yanıp kül oldu ve geriye tozlu, ıssız bir savaş alanında sadece Liam kaldı. Rashearim patlamadan önce gördüğüm son şey buydu.

BÖLÜM

47

LIAM

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve neredeyse tekrar sımsıkı kapatacaktım. Elimi kaldırıp gözlerimi pencereden süzülen güneş ışığından korudum. Tanımadığım odaya baktım, yönümü bulmaya çalışıyordum. Küçük bir yerdi ve beyaz duvarlara asılmış, her birinin kumaşında bir numara yazılı gömlekler kafamı karıştırmıştı. Dianna yanımda yattığı yerden inlerken döndüm.

Dianna.

Uykusunda huzursuzca kıpırdandı ve kaşları birbirine yaklaştı. Elimi göğsünün üzerinde tutarak ona doğru uzandım. Kalbinin ritmik atışı güçlüydü, neredeyse rahatlamayla ağlayacaktım.

Üzerimi örten battaniyenin altına baktığımda giydiğim kıyafetlerin yeni ve temiz olduğunu gördüm. Bizi oradan çıkarıp benimle mi ilgilenmişti? İnanamayarak başımı iki yana salladım. Korkunç bir canavar olduğunu iddia ediyordu ama tek yaptığı başkalarına göz kulak olmaktı.

Hayatta olduğunu bildiğim için mutluydum ama böyle bir şey yaşandığı için de üzgündüm. Tıpkı gördüğüm gibi rüyam gerçek olmuştu. Gözlerim kapandı, onun ölümünü izleyişimin anısı zihnimde yeniden canlandı. Görüşüm bulanıklaşırken kelimelerin dudaklarımdan çıktığını duydum. Bu benim kâbusumun gerçeğe dönüşmüş hâliydi. Gözlerini gördüm, adamın elini içinden çekerken ışığın gittiğini gördüm. Ona doğru koşarken, yere düşmeden önce bedenini yakalamak için dizlerimin üzerine çöktüğümde gülümsemesi acımasız ve tatmin ediciydi. Kitabı kapıp havalanırken kanatlarının çıkardığı vınlama sesini zar zor fark etmiştim. Mahzenden çıkmasıyla yüzlerce ölü yere düşmüş, bir çatışma ve şangırtı olmuştu. Sonra hiçbir şey yoktu. Dünya onsuz tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Gözyaşlarım durmak bilmiyordu ve ben bu acıyı anlamıyordum. Yüzyıllardır, babam öldüğünden beri böyle hissetmemiştim. Dianna'nın cansız bedenini kucaklamış, onun muhteşem yüzündeki ışığı aramıştım. Artık en saçma zamanlarda gülemeyecekti. En aptalca şeyler için beni düzeltmeyecekti.

O gitmişti ve ben de bir parçam gitmiş gibi hissetmiştim. Onu sadece birkaç aydır tanıyordum ama bu kısa süre içinde ona derinden bağlanmıştım. En karanlık anlarımda bana yardım etmiş, beni kendime duyduğum o derin nefretten sürekli olarak çekip çıkarmıştı. Ona karşı hiç de nazik olmadığım zamanlarda bile bana yardım etmişti ve artık o yoktu.

Kalbini tutup tekrar göğsüne yerleştirdiğimi hatırladım. Onunla birlikte o boş mezarın içinden uçtuğumu, kollarımda onunla birlikte gecenin içine karıştığımı hatırlıyordum. Tek bildiğim onu kaybedemeyeceğimdi, onun için savaşmadan olmazdı. Söz vermiştim ve bir bıçak çıkarıp avucumu keserek kendimi onun içine akıtmıştım. Beni bu şekilde bırakamazdı. Onu bir kez daha bir bütün olarak, gülerken, mutlu ve arsız bir şekilde hayal etmeye odaklanmıştım. Onu tekrar gülümserken görmüştüm. Ne kadar önemli olduğunu anlamıyor muydu? Ölüleri diriltemeyeceğimi ya da kayıp hayatı geri getiremeyeceğimi biliyordum ama denemek zorundaydım.

Ona söz vermiştim.

Elimin altındaki vücudu içten içe iyileşmeye başladı. Ona daha fazla güç uyguladığımda vücudu sarsıldı. Damarlar, kaslar ve dokular örülürken kalbi yeniden büyüyerek kendini yeniledi. Ritmik bir atışa geçmeden önce bir, iki ve üç kez sarsıldı. Sırada onun üzerindeki dokular vardı, kaburgaları ve göğüs kafesi iyileşiyordu. Kaslar tekrar yerine oturmuş, teni ipeksi ve lekesiz bir şekilde pürüzsüzleşmişti. Gücümün daha fazlasını ona akıttıkça vücudum ağrıyordu. Elimin altındaki ışık titriyordu ama umurumda değildi.

Ona dokunmadığımdan emin olmak için elimi geri çektim.

İşe yaramıştı ama bedelinin ne olacağından endişeliydim.

Yataktan kalkıp kapıya doğru birkaç adım atarken onu uyandırmamaya dikkat ettim. Odadan çıkıp kendimi bir koridorda buldum. Duvarlar gülümseyen ölümlülerin resimleriyle doluydu. Dianna bir evi ele geçirmiş olmalıydı. Evde başka kimseyi duyamıyordum ve aile dönmeden önce acele etmem gerekiyordu.

Merdivenlerden koşarak açık oturma odasına indim. Aktif bir ai-

lenin dağınıklığı ile büyük gri bir kanepede vardı. Odanın ortasında durup, gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Logan'a odaklandım ve onunla bir bağlantı kurmaya çalıştım. Tanıdık bir akım hissettim ama sonra durdu. Garipti, bu daha önce hiç olmamıştı. Tekrar denedim ama gücümün geçemediği bir duvarla karşılaştım.

Ölüyü diriltmenin bir bedeli vardır.

Babamın sesi zihnimde yankılandı. Siktir. Parmaklarımı sıkıp açtım. Eğer Logan'ı normal yollardan arayamıyorsam, bunu ölümlü yollardan yapmam gerekecekti.

İyi aydınlatılmış mutfığa doğru yürüdüm ve bir telefon aradım. Küçük siyah cihazı elime alıp Logan'm bana ezberlettiği numarayı çevirdim.

Bir kez çaldı ve sert bir "Alo?" sesiyle cevaplandı.

"Logan. Ben Liam. Benimle bir yerde buluşmanı istiyorum. Sadece sen."

Tıpkı yıllar önce Rashearim'de yaptığım gibi Logan'a her şeyi anlattım. Ona El Donuma'yı en ince ayrıntısına kadar anlattım. Ona mücadeleyi, Dianna'nın ölümünü, dirilişini ve karşılaştığımız yeni tehdidi anlattım.

"Gerçek bir tehditle karşılaşmayalı asırlar oldu. Bunlar daha önce karşılaştığım normal ruhsuz yaratıklar değildi. Hayır, bu çok daha kötüydü," dedim geniş oturma odasında otururken.

Logan'ın bakışları tavanı ve Dianna'nın hâlâ uyuduğu odayı işaret etmeden önce benimkileri aradı. "Akla hayale gelmeyecek bir şey yaptın, Liam."

"Biliyorum."

"Gerçekten ölmemiş olsa bile, yeniden diriltmek bir tabu. Yasak. Sebep olabileceği zararlar hakkında duyduğumuz korku hikâyeleri... Geri tepebilirdi ve sen de ölebilirdin."

"Biliyorum." Sesim amaçladığımdan biraz daha sert çıkmıştı.

"Ona âşık mısın?"

İç çekerek başımı arkaya yaslayıp kanepeye dayadım. "Neden herkes bana bunu sorup duruyor?"

"Şey, o çok çekici bir kadın ve ikna edici bir kelime dağarcığına sahip, bazılarının..." Bir kaşı havalanırken duraksadı. "Bir süredir

kadınlarla ilgilenmeyen erkeklerin çekici bulabileceği bir kadın.” Boğazından bir ses çıkardı, rahatsız olduğu belliydi.

“Başka kadınlardan bu kadar övgüyle bahsetmen karının hoşuna gider mi?” Verdiği yanıt karşısında kaşlarımı kaldırdım.

“Şey... Hayır, senin adına konuşuyorum,” diye karşılık verdi Logan sinirli bir şekilde.

Hiçbir şey söylemedim ve o da tedirginliğimi fark ederek iç çekti.

“Liam, tek söylediğim şey, bu sen değilsin. Bunu herhangi bir kadın için riske atmazsın. Seni tanıyorum. Bu tür bir güç... Sadece sana ya da ona değil, evrene verebileceği zararı bilemezsin. Her zaman her şeyin dengesini bozan bir güçten bahsederlerdi. Bunu biliyorsun.”

Çok yanılıyordu. Rashearim’e, oradaki tanrılara ne yaptığımı bilseydi, farklı düşünürdü. Yıkıcı doğamın ve etrafımdaki herkes için ne kadar tehlikeli olduğumun tamamen farkında olduğumu bildirdi. Orada otururken ellerimi kabaca saçlarımda gezdirdim. “Biliyorum.”

Logan otururken kanepenin ağırlığının yanıma doğru kaydığını hissettim. “Bana anlattığın için teşekkür ederim. Benimle gerçekten konuştuğun günleri özlüyorum.” Güldü ama zoraki olduğunu biliyordum. “Peki sırada ne var?”

“Gönderdiğim vampirlerden haber aldın mı?”

Logan başım salladı. “Evet, varlıklarını çok belli ettiler. Gabby gürültücü olandan çok hoşlanıyor ve benim umursamadığım bazı hikâyeler üzerinden bağ kurmuş gibiler.”

Kollarımı kavuşturarak homurdandım, Logan da benim gibi ona karşı aynı tavrı sergiliyordu.

“Bu Drake.”

Logan omuz silkti. “Neverra o ikisiyle birlikte. Sanırım kahve içtiklerinden ya da onun gibi bir şeyden bahsetti. Birkaç gökseli daha onlarla gönderdim. Gabby onlardan hoşlansa da ben hoşlanmıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama kızları onlarla çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. Ve eğer Dört Kral’ın hâlâ hayatta olduğuna dair söylediklerin doğruysa, o zaman onlara güven olmaz.”

Başımı çevirdiğimde yüzümde küçük bir gülümseme oluştu. Onun Gabby’yi koruma şekli Dianna’yı mutlu ederdi.

“Drake gürültücü olabilir ama zararsızdır. Daha çok sinir bozucu bir çapkın.”

Logan'ın içinden alçak bir hırıltı yükseldi “Eğer Neverra ile flört ederse onu parçalara ayırırım.”

Öne doğru eğilip başımı ovuşturmadan önce küçük bir kahkaha attım. “Evet. Bu konuda haklısın. Bilmiyorum. Bir şeyler ters geliyor.”

“Olası bir yan etki belki?”

“Olabilir... ya da belki başka bir şey kıpırdanıyor. Başımı suyun üstünde tutamıyormuşum gibi hissediyorum.” Uzun bir nefes verdim. “Konsey’e gitmem gerek. Eğer Victoria Rashearim’den Azrael’in parşömenlerinden ya da metinlerinden başka bir şey getirdiyse, umarım onlardan haberdar olurlar.”

“Konsey’e gidersen Imogen, Cameron ve Xavier şehre adımını attığın anda seni bombardımana tutarlar.”

“Biliyorum, bu yüzden sen de benimle geliyorsun.” Duraksadım ve merdivenlere doğru bakmadan önce elimi çenemin altına koydum. “... ve Dianna.”

Gözleri irileşti. “Bir Ig’Morruthen’i Konsey’e nasıl sokacaksın?”

“O bir Ig’Morruthen değil, o Dianna. O da bir zamanlar ölümlüydü, biraz saygılı ol.”

Logan başımı salladı ama gözlerinde bir parıltı gördüm. Beni test mi ediyordu?

“Özür dilerim,” dedi içtenlikle, ağzının bir köşesi kalkmıştı. Gerçekten de bir testti.

Başımı salladım ve devam ettim. “Ayrıca, bunun için de bir planım var. Başlangıç olarak, uyum sağlayabilmemiz için bize kıyafet bulmanı istiyorum. Şu anda herhangi bir giysi yaratamayacak kadar bitkinim.”

“Tamamdır,” dedi Logan başka soru sormadan.

Tavana baktım, sanki bir şey kaçırmışım gibi hissediyordum. “Bir şeyler yanlış, Logan.”

“Bunu çözeceğiz. Eğer kötü bir şey olursa, yanında bir kraliçe var.”

Sözünü kesmeden önce homurdandım. O haklıydı. Dianna bize daha iyi bir şans vermişti, sadece küçük bir şanstı. Güçlüydü ama doğasını reddediyordu ve bu da onu dezavantajlı kılıyordu. Elbette bunun için bir çözümüm olabilirdi fakat onunla paylaşmak istediğim bir çözüm değildi.

“Haklısın,” diye cevap verdim. Logan’ın şaşkın bakışı neredeyse beni gülümsetecekti. “Onların gücü herhangi bir Ötediyar yaratığından çok daha fazla. Babam bile Yejedin Kralları’ndan korkardı.”

Logan açıklamam karşısında nefesini tuttu. “Anlamadığım şey buraya nasıl geldikleri? Diyarlar ve kapılar çok uzun süredir kilitliydi, bu kadar güce sahip hiçbir şeyin var olmaması gerekirdi.”

“Düşündüğümüzden çok daha uzun süredir burada olduklarını düşünmeye başlıyorum. Perde arkasında gizlice hareket ediyorlar, plan yapıyorlar ve bir şeyler... bekliyorlar.”

“Neyi bekliyorlar?” diye sordu Logan.

“Bu çok iyi bir soru.”

Logan ayağa kalktı ve bana doğru dönmeden önce ellerini pantolonuna sildi. “Gidip bize giyecek bir şeyler bulup hemen döneceğim.”

“Bir iyilik daha,” dedim ayağa kalkmadan.

Durup hafifçe döndü. “Evet?”

“Imogen’in dikkatini dağıtmanı istiyorum.”

“Ah, yaşlı tanrılar beni korusun.” Kobalt renginde bir ışık parıltısıyla odadan kaybolmadan önce içini çekti.

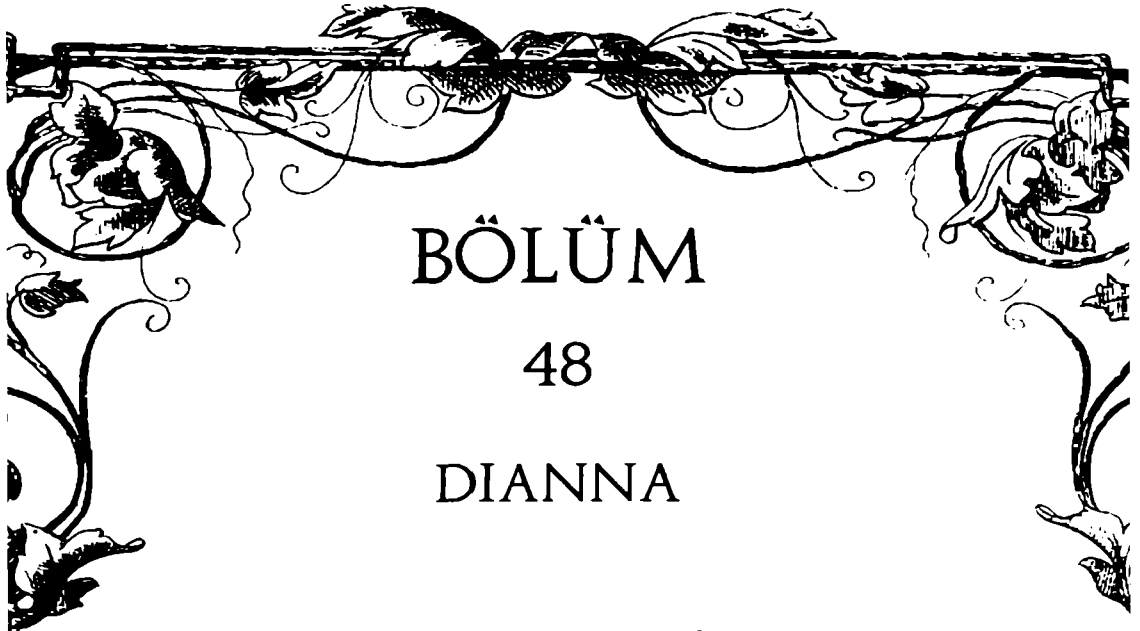
Elimle yüzümü ovalarken oturma odası bir kez daha sessizliğe gömüldü. Daha hızlı davranmalı ve fırsatım varken Tobias’ı öldürmeliydim. Hamlemi yapmalı, kızıma elini sürmeden önce ona ulaşmalıydım. Benim için, dünya için kendini feda etmişti ve ben onu hiç düşünmeden diriltmişim. Öz babam, varlığının her zerresiyle sevdiği tek insanı, annemi geri getirmemişti. Oysa ben ukala, huy-suz, şefkatli bir kadını geri getirmiştim. İddia ettikleri kadar hencil ve zayıftım çünkü onu ne dünya için ne de kendisi için geri getirmiştim. Onu geri getirmiştim çünkü onsuz bir dünyada var olabileceğimi düşünmüyordum.

“Bir Tanrı kendi isteklerini ya da ihtiyaçlarını değil, koruduğu diğer insanların ihtiyaçlarını düşünür.”

Babamın sözleri kafamın içinde çınladı. O zaman haklıydı ve şu anda daha da haklıydı. Tobias bile bunu görmüştü, Dianna’nın tenime işlediğini söylerken doğru demişti. Ona karşı duyduğum küçük merak, kontrol edemediğim derin bir şefkate ve koruyuculuğa dönüşmüştü. Bu bana Azrael’in Kitabı’na mal olsa da bir parçam bunu umursamıyordu. Dianna buna değermişti.

Evin içinde bir çığlık yankılandı ve daha çığlığın yankısı kaybolmadan ayağa kalkıp merdivenleri çıktım. Kapıdan içeri daldığımda Dianna'yı yatakta doğrulup göğsünü tutarken buldum. Bana döndü, gözleri kocaman ve hareketsizdi.

“Sen gerçekten de bir Dünya Yok Edici'sin.”

BÖLÜM

48

DIANNA

Liam odaya adımı attığında gözlerini kısarak kaşlarını kaldırdı. Ne yaptığımı fark edemedi ayağa kalkarak geri çekildim.

“Daha fazla yaklaşma.” Elim kaldırdığımda durdu.

“Dianna. Benim,” dedi, sanki korkması gereken benmişim gibi ellerini kaldırarak. “Ateşi söndür, lütfen.”

İkiz alevleri tuttuğumu görmek için ellerime baktım. Bunu hissetmemiştim ya da çağırdığımı bile bilmiyordum.

“Rashearim’i sen yok ettin. Bu yüzden sana Dünya Yok Edici diyorlar. Bu sadece garip, bencil bir isim değil. Kılıcınla bütün bir gezegeni yok ettin. Bunu gördüm.”

Liam’ın yüzü düştü. Aramızda hiçbir sır, hiçbir yalan kalmadığımı fark ederek gerilmişti. Artık her şeyi biliyordum. “Evet.”

“İg’Morruthen ordularını katlettin.”

“Evet.”

“İlk başta bana yapacağın şey bu muydu?”

Gözleri gözlerimi araştırdı, bana asla yalan söylemeyeceğini biliyordum. “Eğer gerekli olsaydı.”

Kalbim mantıklı düşünmenin önüne geçen içgüdülerle çarpıyordu. İçimdeki canavar ilk kez kıpırdandı, Liam’a karşı temkinliydi. “Şimdi gerekli mi?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Bunu bana nasıl sorarsın?”

Ellerimi sıkıp alevleri söndürdüm. “Babanın öldüğünü gördüm.”

Odaya girdiğinden beri ilk kez gözlerini benden kaçırdı. Yüz ifadesini toparlayıp bana tekrar bakmadan önce çektiği acının parıltısını gördüm.

“Gözlerindeki acıyı gördüm ve dünyayı sarsan o çılgılığı duydum. Gördüğüm o kılıç, beni kurtardığın gece kullandığın kılıçla

aynıydı.” Bakışlarım gümüş ve siyah yüzüğe odaklanırken elini yumruk yaptı. “Onu görmek istiyorum.”

Gözleri benimkilerle buluştu ve Unutuluş Kılıcı’nı çağırmak için bileğini oynatırken tek kelime etmedi. Kılıcın içinde siyah ve mor dumanlar dans ederken gücünü odanın öbür ucundan hissedebiliyordum.

“Bu Unutuluş Kılıcı. Sonsuzluğun en saf hâli. Onu annem öldükten sonra acı, keder ve pişmanlık içinde yarattım. Onun ölümü benim yükselişime yakındı. Silahını dövdüğün zaman temiz bir zihinle bunu yapman gerektiğini söylerler. Ben öyle yapmadım. Keder güçlü bir duygudur ve tanrıların ifade etmek şöyle dursun, hissetmeyi bile göze alamayacakları bir duygudur. Aşk için de aynı şey geçerlidir. En güçlülerimizi bile aceleci, dengesiz ve öngörülemez yapar.” Karanlık yüzüğünün içinde kaybolmadan önce kılıcı döndürdü. “Babamın ölümü beni yıktı. Bu yüzden gittim. Saklanmamın ve benimle ilk tanıştığında olduğum adam olmamın sebebi buydu. Tanık olduğun şey Rashearim’in sonuydu. Evimin sonuydu. Yaşayan hiç kimse o gün neler olduğunu bilmiyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum.”

Başımı salladım, sonunda anlamıştım. Omuzlarımdaki gerginlik gevşedi. “Rüyanda gördüğün şey bu.”

“Evet.” Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama kendini durdurdu.

“Bu yüzden o isimden bu kadar nefret ediyorsun. Kaybettiklerinin daimî bir hatırlatıcısı.”

Yavaşça başını salladı. “Babamın asası, görmüş olduğun. Gezenleri şekillendirmeye, diğerlerini iyileştirmeye yardım etti. Unir tüm evrende Dünya Yaratıcı olarak bilinirdi ve ben, Samkiel, sonsuza dek Dünya Yok Edici olarak bilineceğim.”

Uyandığım anda beni saran korku etkisini kaybedince bakışlarım yumuşadı. Savaşı görmüştüm ve ona nasıl davrandıklarını biliyordum. Bir parçam ona karşı merhamet hissediyordu. Korkmalıyım ya da en azından temkinli, şüpheli olmalıydım. O ve adamları benim gibi binlerce yarattığı öldürmüştü, yine de tek hissettiğim kederdi.

Yaklaştığımda gözleri açlıkla üzerimde gezindi ama reddetmem için kendini hazırladığını görebiliyordum.

“Bu yüzden mi öldüğüme bu kadar üzüldün? Baban senin uğruna canını verdiği için mi?”

Bir kez daha başını salladı. “Başka şeyler de listede var ama evet, başka kimsenin benim için ölmesini istemiyorum. Bundan bıktım ve ben buna değmem, Dianna.”

Gözleri benimkilerden uzaklaştı, yüz hatlarında tiksinti dolu bir ifade belirdi. Bunun bana değil, gün ışığına çıkardığım acı dolu anılara yönelik olduğunu biliyordum.

“Liam. Sonuçları ne olacak?” İçini çekerek başparmağı ve işaretparmağıyla gözlerini ovuşturdu. “Anılarında gördüm. *‘Diriltmenin bir bedeli vardır.’* Bizimki ne olacak?”

“Bilmiyorum.”

Parlak mavi bir ışık odayı aydınlatırken gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Logan aramızda belirirken gözlerimi kapattım. Bana bakmadan önce etrafını incelemek için bir an durdu, gözleri göğsümde gezindi. Gözlerini kaçırmadan önce yüzünde kederli bir ifade belirdi ve neler olduğunu bildiğini anladım. Yatağın üzerine bir yığın krem rengi kumaş koyduktan sonra Liam’a doğru döndü. “İstediğin şeyleri getirdim.”

“Teşekkür ederim, Logan.”

“Sorun değil.” Logan bana gülümsedi. “Pekâlâ, Konsey’e gizlice girmeye ve tanrılara yakalanmamayı ummaya hazır mısınız?”

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bekle, ne?”

“Bu berbat bir fikir. Neden yine gizlice girmek zorundayız? Her konuda yetkili sensin. Sadece bilgi istemen yeter.” Logan, Liam ve ben dev bir sütunun arkasına saklanırken fısıldadım.

“Yapamam. Eğer biri ya da birkaçı Azrael’in benim ölümüne yol açabilecek bilgileri içeren bir kitap yaptığını biliyorsa ve bu bilgiyi paylaşmadıysa, o zaman burada güvenilemeyecek insanlar var demektir,” diye fısıldadı Liam, nefesi saçlarımı gıdıklıyordu.

Haklıydı.

Logan bana doğru döndü, üzerine bir eldiven gibi oturan dar, siyah takım elbise giymişti. Rustik altın kemerler göğsünde ve omuzlarında bir yelek oluşturuyordu. İnce siyah bir şal omuzlarından sarkıyor, rüzgârla birlikte sallanıyordu. Bana bunun El’in konsey salonlarında giydiği şey olduğunu söylemişti. “Siz bunu halledin.

Ben Imogen ve diğer konsey üyelerinin dikkatini dağıtacağım. Sadece rolünü oyna ve unutma, ne kadar az konuşursan o kadar iyi.”

“Dilinizi öğrenmem için bana bir saatten az süre vermeniz benim suçum değil,” diye fısıldarken gözlerim kısıldı.

Birkaç ayak sesi büyük salonda yankılanarak yaklaştı. Neredeyse gökyüzünü delen dağların gölgesinde yer alan zengin, geniş ve açık bir alandı. Daha önce gördüğüm her şeyden çok daha büyük ve görkemliydi. Çevredeki ormanlarda bulunan ağaçlar uzun, yapraklar gür, renkler nefes kesiciydi. Açık tavanı, yukarıdaki galaksinin sunduğu her şeyi çerçevesiyordu. Buradaki her şey daha parlak, daha net, daha keskindi. Bunları daha uzun süre hayran hayran izlemek istiyordum ama yapmamız gereken bir işimiz vardı.

Logan, “Geliyor,” dedi başımın üzerinden Liam’a bakarak. “Elimden geldiğince dikkatini dağıtacağım ama acele edin.”

Liam elini sırtımın alt kısmına bastırırken dokunuşuyla eğildim. O küçük odada uyandığımdan beri her fırsatta bana dokunuyordu. Eskisi gibi eğlenceli bir şekilde değildi, sanki bana dokunmazsa yok olacağımdan korkuyor gibiydi.

Logan’ın küçük bir göksel grubuna yaklaşmasını izledim. Onlara katıldığında gruptan ayrıldılar ve sonra onu gördüm. Sarı saçları yanlardan örülmüştü ve güzel, beyaz bir elbise giymişti. Şeffaftı ama içini göstermiyordu. Logan’ı gördüğünde gözleri parladı, gülümsemesi çıkık elmacık kemiklerine bir kızarıklık kattı. Gerçekte, Liam’ın rüyalarında görüldüğünden bile daha güzeldi. *Lanet olsun.*

Onun vücudunun şeklini ezberledim ve şekil değiştirmem için gereken gücü çağırdım. Bir an konsantre olduktan sonra tıpkı onun gibi görünüyordum, kıyafetlerim ve her detayıyla. Liam’a baktım, o da başıyla onayladı ve beni birkaç sütunun daha etrafından dolaştırdı. Yumuşak tabanlı ayakkabılarımız parlak mermer zemin üzerinde âdeta fısıldıyordu.

Gözden kaybolduğumuzda, koridorlar ve merdivenlerden oluşan labirentte koşarak hızlandık. Yorgunluğumuza rağmen sesi düzgündü. “Üçüncü katta konsey odaları var. Oradaki birkaç muhafızı geçtikten sonra işimiz bitecek. Logan bugün toplantı olmadığını iki kez kontrol etti.”

İkinci kata geldiğimizde koşmayı bırakıp, dikkat çekmemek için sakince yürüdük. Yanlarından geçtiğimiz birkaç göksele el salladım ve Liam da onlara doğru başını salladı. Bizi gördüklerinde nere-

deyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı, bunun Liam'ın yeni görünümünden kaynaklandığını düşündüm. Burada kimsenin onu kısa saçlı gördüğünü sanmıyordum. Ayrıca krem rengi gömlek ve pantolon, bronz tenini parlıyormuş gibi gösteriyor, vücudunun şeklini belirginleştiren gümüş çizgiler ince kumaşın arasından parlıyordu.

Sanki hedefimize ulaşmak için acelemiz yokmuş gibi kalın sütunların arasından ilerleyerek birkaç odadan geçtik. Liam aniden yön değiştirip, beni kırmızı ve altın süslemeli bir perdenin arkasına gizlenmiş bir geçide çekti. Ona çarptım, burnum sert göğsüne değdiğinde acıdı.

“Siktir,” dedi perdeyi dışarı bakabilecek şekilde tutarak. Sanki birini görmüş gibi odanın uzak tarafını taradı.

“Liam, küfrettin! “Tüm kurallara uyan” adam böyle konuşmayı nereden öğreniyor?” İşaret parmağımı göğsüne bastırırken alay ettim.

“Muhtemelen, kelime dağarcığı ahlaksızlıkla haykıran siyah saçlı, ağzı bozuk kadın yüzünden.” Bir anlığına bana baktı, perdenin arkasından bakmaya geri dönmeden önce dudaklarında bir sırıtiş belirdi. Döndüm, vücutlarımız o kadar yakındı ki neredeyse inleyecektim. Kendimi kontrol edebilmek için derin bir nefes aldım ve kolunun altından baktım.

Logan'la aynı üniformayı giyen uzun boylu, kaslı, esmer bir göksel, kirli beyaz kazaklı bir kadına gülümsedi. Tamam, demek ki El'in henüz tanışmadığım bir üyesiydi. Tanrılar, neden hepsi bu kadar güzeldi? Dağınık saçları güçlü sırtından aşağı dökülen kalın bir çift atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Mavi ışıklar kollarıyla boynu boyunca uzanıyor, keskin gözlerine doğru ilerliyordu. Kadının söylediği bir şeye güldüğünde bembeyaz dişleri parladı ve gitmek için döndüler.

“O El'in bir üyesi. Neden saklanıyoruz? Bizi görmesinden mi endişeleniyorsun?”

Liam başını salladı. “Hayır, Xavier için endişelenmiyorum. Onun yanından nadiren ayrılan kişi için endişeleniyorum.”

Liam başıyla büyük merdiveni işaret ederken kalın perdenin arkasından çıktık.

“Neden?”

Liam bir şeyler söyleyecekti ki biri onu yanından tutarak çekti. Havanın ciğerlerini terk ettiğini duydum ve ardından derin, yan-

kılanan bir kahkaha geldi. Döndüğümde avuçlarımda alevler dans ediyordu. Sarışın bir adamın Liam'ı yerden kaldırdığını izlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı, ayakları yerden kesilmişti. Sanki aynı boyda değillermiş gibi onu zahmetsizce kaldırmıştı.

“Cameron. Eğer işine ve hayatına değer veriyorsan beni yere indirirsin.”

Cameron. Zekiel'in Ophanium'da bahsettiği kişiydi. Liam'ın da onun hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyordum. Ellerimi yumruk yapıp alevleri söndürdüm ve arkama sakladım.

Cameron onu bıraktığında, Liam gömleğinin önünü düzeltirken ona ters ters baktı.

“Büyük salonlara gizlice girebileceğini ve kokunu alamayacağımı mı sandın?”

Koku mu? Söylediklerini idrak ederken dudaklarım yukarı kalktı. Liam'm kokusunu tüm bina boyunca alabiliyor muydu? Benim kokumu alabilir miydi? İçime bir tedirginlik çöktü. İyi tarafından bakarsak, Liam ve ben buraya gelmeden önce seks ya da ona yakın bir şey yapmamıştık. Kötü tarafından bakarsak, bu numaram Cameron üzerinde işe yarayacak mıydı? Yapmak için burada olduğumuz şeyi mahvedebileceği gerçeği olmasaydı, sanırım bundan hoşlanabilirdim.

Bir kez daha gülerek dikkatimi tekrar kendisine çekti. Logan'la aynı kıyafetleri giyiyordu ama onun El'in bir parçası olduğunu zaten biliyordum. Açık teni Liam'ı görünce duyduğu heyecanla pembeye çalan bir tonda kızarmıştı. Sarı saçları, kalın bir *mohawk* şeklinde örülmüştü ve uçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu.

Bana doğru döndüğünde beni süzmek için acele etmedi. Ona atmakla tehdit ettiğim ateş toplarını görmüş ya da Imogen olmadığı kokusunu almış olmasından korkarak donup kaldım. Arkama bakarken başını yana eğdi. Yavaş ve muzip bir gülümseme dudaklarını büktü. “Ah, şimdi anladım. Hepiniz heyecanlı “savaş kılıcını sakla” oyununda bir tur daha mı oynuyordunuz?”

Arkamdan kalın, yüksek sesli bir kahkaha yükseldi ve omzumun üzerinden baktığımda Xavier'in döndüğünü gördüm.

“Cam, çok boş konuşuyorsun. Bir gün Samkiel senin kafanı koparacak.”

“Hayır,” diye sırttı Cameron. “Benden çok hoşlanıyor.”

“Bu tartışılır,” dedi Liam yanıma dönerken. “Böyle konuşmayı nereden öğrendin? Onuna dili bizim baskın dilimiz değil.”

Cameron omuz silkti. “Logan sık sık burayı ziyaret ediyor. Ölümlülerin neler yaptığı konusunda bizi bilgilendiriyor ve bize en iyi yemekleri getiriyor. Çikolata neredeyse orgazm edici!”

“Ah,” dedi Liam elimi tutup merdivenlere doğru dönerek. “Pekâlâ, o zaman. Imogen ve benim ilgilenmemiz gereken başka işler var ve eminim siz ikinizin de yapmanız gereken bir şeyler vardır.”

Cameron, Liam ve benim önüme geçerek hareket etmemizi engelledi. “Hmm, iş. Ne işi? Az önce onu konseyin bazı üyeleriyle ve selam bile vermeyen Logan’la çıkarken gördüm. Size ne oldu böyle? Imogen, Onuna’daki olayların hararetlendiğini söylüyor. Logan daha az ziyaret etmeye başlamış. Gizli konsey toplantıları olmuş ve yüzyıllar sonra mağarandan aniden dönmüşsün. En şaşırtıcı olanı ise bu yeni görünüşün. Bilmemiz gereken bir şey var mı?”

Liam ve ben donup kaldık, bir bahane bulmaya çalışırken aklım başımdan gitti ama Liam benden önce davrandı. “Eğer olsaydı, haberin olurdu. Şimdi kımıldayın.”

“Çok dokunaklı,” dedi Cameron, Xavier ise sessizce kıs kıs güldü. “Imogen, buluşmanızdan sonra onu genellikle biraz daha nazikleştirdin. Ne oldu? Yeteneğini mi kaybettin?”

Cameron ellerini arkasında kavuşturmuş bir hâlde bana doğru yaklaştı. Ağzı kulaklarında bir şekilde sırtarak durdu. Ateşimin sönmesi için yumruklarımı sıkarken sıcaklığımın yükseldiğini hissettim. Liam üzerinde hiçbir hak iddia edemezdim ama sözleri beni rahatsız ediyordu. Eski sevgilisinin kollarına geri dönmesi bu kadar basit, bu kadar normal olabilir miydi? Bu yüzden mi eve dönmeyi bu kadar çok istiyordu? Bu tür şeyleri düşündükçe göğsüm ağrıyordu.

“Yeteneğimi kaybetmek mi? Saçmalık. Başka neden geri geldiğini sanıyorsun ki?” Onlara en iyi Imogen sırtışımı gösterdim. Onu kısa bir an gördüğümde nasıl hareket ettiğini hatırlamaya çalışarak çabamın işe yaraması için dua ettim.

Xavier kahkahayı bastı ve Cameron bana sırtıttı. Ancak Liam hiç eğlenmiyordu.

“Yeter.” Liam beni merdivenlere doğru çekti. “Senin başarısız mizah girişimlerinden daha önemli işlerimiz var. Xavier, onu cesaretlendirme.”

Xavier ellerini kaldırdı. “Hey, ancak bu kadarını yapabilirim.”

Cameron, Xavier’e göz kırptı ve bu da korkunç savaşçının daha fazla gülümsemesine neden oldu. İkisi arasında bir geçmiş vardı.

Bunu hissedebiliyordum. “Kibar ol, Samkiel. Sadece şaka yapıyordum. Seni gördüğümüz gibi değil...”

Sözleri kesildi, biz yanlarından geçerken gülümsemesi soldu. Başta fark etmedim ama karşıma geçer geçmez bildiğini anladım. Ona söylediğim kişi olmadığımı anlatan bir şey görmüş ya da hissetmişti.

Beni incelerken mavi gözleri bir ton daha parladı. Cameron beni bir değil iki kez koklarken Liam yanımda kaskatı kesildi. Kaşlarını çattı, tüm neşesi kaybolurken ilk kez ne kadar tehlikeli olduğunu gördüm. Xavier onun yanımda belirmiş, sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Xavier Cameron’ın koluna dokunarak.

Bu onu ölümcül bakışlarından uzaklaştırmış gibiydi. Kaçmak zorunda kalırsam El’in iki üyesiyle gerçekten dövüşebilir miydim? Elbette Liam bir Ig’Morruthen’in kendisine yardım etmesine daha açıktı ama onlar değildi.

Liam dikkatlice önüme geçti, geniş sırtı diğerlerini görmemi engelliyordu. “Cameron.” Bu bir emir gibiydi, soru değildi.

“Kokun, Imogen. Farklı.” Cameron boynunu bükerek Liam’m yanından bana baktı. “Baharat gibi kokuyorsun.”

Xavier gözlerini kısarak bana baktı. Bu koku takıntısının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe göre ikisi için de çok şey ifade ediyordu.

“Ona biraz parfüm getirdim,” dedi Liam ve Cameron’m sonunda gözlerini benden ayırmasına neden oldu.

Bir anda her şey değişti. O eğlenceyi seven sırtış geri geldi ve tekrar nefes alabildim.

“Ah, pekâlâ, bu mantıklı.” Cameron omuz silkince Xavier rahatladı. “En azından sonunda senin mesajlarını dinlemiş. Tüm bu özlem ve karşılıksız aşk sinirime dokunuyordu.”

Liam beni yanlarından çekip merdivenlere doğru götürürken konuşmadı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak, “Gün sonuna kadar işine son verilecek,” diye seslendi omzunun üzerinden.

Cameron’ın Xavier’e fısıldadığını duydum. “Bekle, şaka yapıyor olmalı, değil mi?”

“Evet, tabii, her ne kadar onu kızdırmayı seviyor gibi görünsen de.”

“Bu hem bir armağan hem de bir lanet.”

Liam’ın gözlerini devirdiğini gördüm ve bu hareketi benden

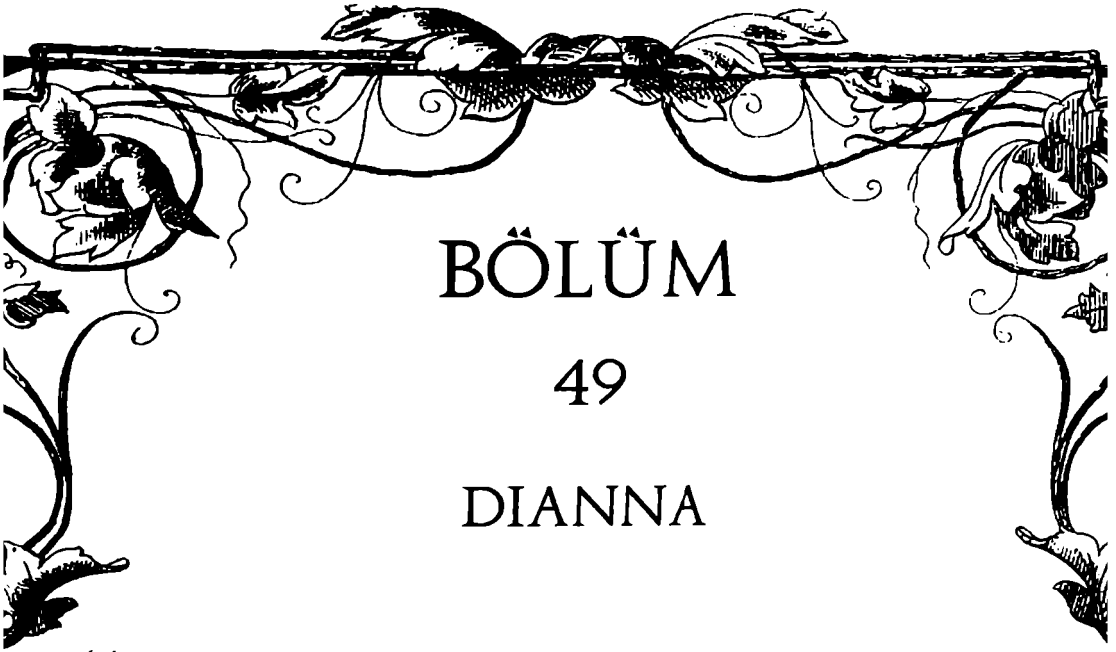
kaptığını bildiğim için gülümsedim. “İkiniz de gidip bir kez olsun işe yarar bir şeyler yapın. Hemen,” diye seslendim.

Liam bana döndü, yüzünde şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifade vardı.

“Hey, Logan bana rolümü oynamamı söyledi,” diye fısıldadım.

Xavier ve Cameron kıs kıs gülerken onlara sırıtmak için döndüm. Arkamızdan bakıyorlardı, Cameron Xavier’e yaslanmıştı. Görünüşte tatlı tabiatlarına rağmen, onlardan yayılan gücü hissedebiliyordum. Bana odaklanmışlardı ve illüzyonumun içini gördüklerine yemin edebilirdim. Yutkundum, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Bu beni dehşete düşürmüştü.

BÖLÜM

49

DIANNA

“Cameron ve o tuhaf koku alma şeyi de neydi öyle?”
Liam elinde birkaç kitapla köşeden döndü ve onları masanın üzerine koydu. “Cameron’ın duyuları bizimkilere göre fazla gelişmiş. Bu onu şekillendiren tanrının küçük bir hediyesi ve rütbesi düşürülüp benim altıma verilmesinin bir başka nedeni.”

“Demek mükemmel bir iz sürücüyümüş. Bildiğim iyi oldu,” diyerek balkona ve dağların manzarasına arkamı döndüm. “Pekâlâ, burada Yejedin Kralları hakkında neler var?”

“Her şey,” dedi Liam, etrafımızı saran devasa yığınlardan çıkardığı parşömen ve kâğıt yığınlarını karıştırıyordu. Daha önce de birçok kütüphane görmüştüm ama bu bambaşka bir şeydi. Raflar tavana kadar uzanarak odanın etrafını sarıyordu. Rüyalarında gördüğüm aynı kırmızı ve altından yapılmış merdivenler üst katlara çıkıyor, koridorlar tepede çaprazlama geçiyordu.

Bir kitabı inceliyor, okurken volta atıyordu. Boştaki elini sallayarak daha fazla parşömen ve kâğıt çıkardı. Onlar da odanın ortasındaki büyük taş masanın üzerindeki yığınlara eklendi. Gücünü dikkatsizce kullanmasına gülümsedim. Liam’a bakmayı seviyordum, bu yüzden bakışlarım sürekli balkonun dışındaki manzaraya çekildiğinde şaşırdım. Sanki ondan etkileniyor gibiydim.

“Dağlarınız ve ağaçlarınız daha önce gördüğümünden emin olmadığım bir renkle parlıyor. Neredeyse yanardöner gibi görünüyorlar. Burası gerçekten muhteşem. Keşke daha fazlasını, özellikle de gece görebilseydim.”

“Sana başka bir zaman eşlik ederim,” dedi dalgınca.

Bunu bu kadar rahat söylediği için biraz sinirlenmiştim. Burası özel ve kutsal bir yerdi. Bunu gezegenin nabzında hissedebiliyor, havadaki kokusunu alabiliyordum. Ancak sanki buraya her zaman

canavarları ve bu insanların ölümcül düşmanlarını getiriyormuş gibi, beni ziyaret için buraya geri getirmeyi teklif ediyordu.

“Ah, öyle mi? Ben kilit altındayken bunu nasıl yapacaksın? Bu iş bittikten sonra beni kaçırmayı mı planlıyorsun?” Anlaşmamızın sonunda neler olabileceğinin ihtimallerini hiç unutmamıştım.

Kitabı masanın üzerine bıraktı, parmağını bir bölümde gezdirirken başka bir parşömene uzandı. “Eh, kitap artık Kaden’da, bu yüzden muhtemelen burada beklediğimizden daha uzun süre kalacağız. Sanırım buraya daha sık geleceğiz.”

Dudağımı kemirerek masaya doğru yürüdüm, aniden kendimden emin olamadım. İçimde şaşkınlıkla umut savaşıyordu. Buraya ait değildim ancak buranın vahşi güzelliği beni cezbediyordu, burayı onunla birlikte keşfetmek için can atıyordum. Sesim kısık ve tereddütlüydü ama kelimeleri zorla dile getirdim. “Buradan yıldızları izlemek isterdim. Rüyalarındaki kadar güzel olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Başını kaldırıp bana baktı. “O da olacak.”

Liam şaka yapıyor gibi görünmüyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Ben el oyması büyük sandalyelerden birine otururken o da dikkatini araştırmasına verdi. Kitaplardan birini daha yakına çekerek açtım. Sayfalar parmak uçlarımda pürüzlü bir his uyandırdı, kahverengi kâğıt sağlam ve yaşlanmanın etkilerine karşı dayanıklı görünüyordu. Kitap bozulmamıştı ama yaşının ağırlığını hissedebiliyordum. Metni okuyamadım, sadece bir iki kelimeyi seçebilmişim. Bunun yerine, resimlere bakarak sayfaları çevirdim. İlğimi çeken bir şey göremeyince, bir başkasını almadan önce elimdekini bıraktım.

“Kraliçe olursam kendi malikânem falan olacak mı peki?” diye sordum sessizliğin içinde, soruyu sormaya niyetlendiğimi fark etmemiştim.

Başını kaldırıp baktı, odaklanırken kaşlarını çatmıştı. “Emin değilim. Yejedin diyarının yarı hükümdarı olacağını varsayıyorum,” dedi bir sandalyeye çökerken.

“Harika. Kendi diyarıma sahip olacağım.” Sinirlerim bozulmuştu ve tedirginlik bir kez daha içime çöktü. “Şimdi bu bizi gerçekten düşman mı yapıyor?”

Liam’ın gözleri neden sorduğumu biliyormuş gibi yumuşadı. “Hayır, hâlâ beni yenmek zorundasın.”

Bej rengi büyük bir kitabı elime almadan önce ona hafifçe gülümsedim. Sayfalarındaki yıpranma ve yırtılma eski görünmesine neden oluyordu. Kitabı çevirip açtığımda, karşımda büyük bir canavar resmi belirdi. Gri mürekkeple çizilmişti, resim bir şekilde sayfanın üzerinde yükseliyordu. Parmaklarımı üzerinde gezdirerek çizgilerin izini sürdüm. Yaratığın vücudu zırhlı pullarla kaplıydı ve uzuvları yoktu. Dalgalanan kuyruğu, hantal şekline rağmen neredeyse narin görünüyordu. Ağzı açıktı ve çengelli, jilet gibi keskin dişleri görünüyordu. Çizimin altında yazan kelimeler bana yabancıydı ama bir tanesi dikkatimi çekmişti: *Ig 'Morruthen*.

“Bu ben miyim?” Kelimeler dudaklarımdan fısıltıyla döküldü.

Liam'ın yaklaştığını duydum, arkamda durduğunda onun sıcaklığı aniden üşüyen bedenimi ısıttı. Birkaç sayfa daha çevirdim, hepsi de özenli ayrıntılarla çizilmiş farklı canavarlardı. Her yeni resimde kalbim sıkışıyordu. Bazılarının daha fazla dişi ya da pençesi, bazılarının uzun dokunaçları vardı, bazılarının ise yüz hatları hiç yoktu.

Liam arkamdan uzanıp kitabı aldı. Omzumun üstünden ona baktım. Bir eliyle kitabı kapatırken yüz hatları yumuşadı. “Bir bakıma, evet. Geldiğin şey bu ama artık aynı değilsin, Dianna.”

“Sence benim de böyle boynuzlarım çıkacak mı? Şu taç şeyi? Ya alnımı sonsuza dek büyütürse?”

Bir elini alnımda gezdirirken gülümsemesi nazikti, parmakları saçlarımı yüzümden nazikçe tanyordu. “Zaten büyük. Kimsenin fark edeceğini sanmıyorum.”

Başka bir kitap kapıp ona vurdum. Boğazından kısık bir sesle kıkırdayarak geri çekildi. Ona ters ters bakarken eski kitabı bir silah gibi tutuyordum. “Ben ciddiym.”

Kitabı kavradı ama tekrar yaklaşırken çekip almadı. “Eğer yüzde yüz dürüst olmamı istiyorsan, senin ne olabileceğinden emin değilim. Beni şaşırtıyorsun ve şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyorsun. Yani soruna cevap vermek gerekirse, bilmiyorum.”

“Bu çok hoştu.” Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. “Bir bakıma.”

“Ben kibar bir adamım.” O da bana gülümsedi.

Şakacı bir şekilde ona tekrar vururken, “Yatak odasında belki ama onun dışında o kadar da değil,” diye takıldım.

Kitabı bırakmadan önce girişimimi savuşturdu ve uzaklaşırken eli bir kez daha saçlarımı okşadı. Tüm çizimlerin olduğu kitabı arkasına sakladığını fark ettim. “Odaklan, Dianna.”

Elimdeki yeni kitaba baktığımda silahlarla ilgili olduğunu gördüm. Efsanevi canavarların görüntüleri hâlâ zihnimi kemiriyordu ama onları bir kenara ittim. Sayfaları çevirirken çenemi yumruğuma dayadım.

Liam başka bir kitabı kapatıp eline alırken volta atmaya devam etti. “Bu kayıtların çoğunda yapılan eserlerin, uzun süredir kayıp olan eşyaların ya da babam tarafından kilit altında tutulanların tarihleri var. Azrael’in bilinen son dosyalarını saptamakta zorlanıyorum ve bu çok tuhaf.”

“Muhtemelen onları yok etmişlerdir,” dedim kayıtsızca, yanağımı elime yaslarken. Başka bir sayfayı çevirdim, bu sefer havalı bir zincirli kılıç çıktı. “Bunların varlığını bilenlerden bahsediyorum. Yani, neden bir tanrının yaşadığı bir gezegende tanrı öldüren bir silah yapıp kayıtlarını saklasınlar ki?” dedim kitabın üzerinden ona bakarak.

Liam durmuş bana bakıyordu. Kaskatı kesildiğinde gözlerim büyüdü, sonra yüzünde bir gülümseme oluştu. “Dianna. Zekân bazen dehşet verici olabiliyor.”

“Teşekkürler, sanırım.”

Arkamdaki açık gökyüzüne ve sonra kapıya baktı. “Girdaplar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Tekrar eder misin?” dedim kitabı kapatıp dudaklarımı büzerek.

Kalın, dalgalanan siyah bir kütlenin üzerine yumuşak bir iniş yaptığımızda çığlıklarım boğazımda düğümlendi. Liam’dan uzaklaşırken onu ittim. Dik duramadığım için ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim.

“Bunu...” Midemin bulandığını hissedince duraksadım. “...bir daha asla yapma.”

“Özür dilerim ama bunun hızlı bir yolculuk olacağı konusunda seni uyarmıştım.”

Ona doğru döndüm ve son yemeğimi ait olduğu yerde tutmaya çalışarak hızla elimle ağzımı kapattım. “Evet, bir yolculuk, kısa bir yolculuk gibi. Sanki dünyanın en büyük mancınığıyla fırlatılmışız, sonra da durmuşuz gibi hissediyorum.”

Beni inceledi, tenindeki gümüş çizgiler titreşiyordu. “Sen iyi misin?”

Ellerimi kalçalarımaya koyarken bir kez başımı salladım. “Evet. Hayır. Belki. Kusmamam için bana bir dakika ver.”

Yüzünde endişe vardı ama üstümüzdeki kalın siyah kütle dalgalandığında tüm dikkati ona yöneldi. Sanki evrenin kenarında duruyormuşuz gibi görünüyordu. Mor, altın ve gümüş yıldızlar kadifemsi genişlikte parılıyordu.

“Burası neresi?”

“Bugün karşılaştığımız yaratık türünün son örneği. Onun türü binlerce uygarlığın mitolojisinde büyük bir rol oynamıştır. Kader olarak bilinirlerdi, avlanır ve katledilirlerdi çünkü tüm diyarlardaki varlıklar onların güçlerinden korkardı. Babam burada kalan türünün sonuncusu için bir ev yaptı. Buraya erişimi olan tek kişi benim çünkü ona ihtiyacım yoktu ve ona zarar vermek için bir nedenim de yoktu. Anılarımdan da hatırlayacağın üzere dikkatim başka yerdeydi.”

Yabancı manzarayı algılamaya çalışırken yavaş bir daire çizerek döndüm.

“Roccurrem, sana danışmak istiyorum.” Liam’ın sesi boşlukta yankılandıktan sonra kayboldu. Birkaç yıldız benzeri kütle üstümden geçerken uzanıp Liam’ın kolunu tuttum. Elime bakıp tekrar bana döndü. “Güvendesin.”

“Evet, tabii. Sen nasıl diyorsan.”

Tüm ışık ona doğru akarken karanlık boşluk bir kenarda büyüyor gibiydi. Sessiz bir patlama yankılandı ve bir yaratık dışarı çıktı. Bir şekli vardı ama aynı zamanda yoktu. Başının olması gereken yerde üç siyah küre dönüyordu, bacakları ya da alt bedeninde herhangi bir belirginlik yoktu. Şekli belirsizdi, girdaplar ve bükülmelemlerle doluydu. Çevresinde ışıklar dans ederek süzülüyordu, sanki evrenin dokusundan yapılmış gibiydi. Bize doğru süzülürken içgüdülerim bir uyarı verdi. Bu varlıkta bir gariplik vardı.

“Samkiel, Tanrı Kral, Dünya Yok Edici, daha önce edindiğiniz bilgiler konusunda rehberlik istiyorsun.” Konuştuğunda sesi her yönden geliyordu. Sesi alanın içinde ve benim içimde süzülüyor, bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Ürperdim, ürkütücü kelimesi hafif kalırdı. “Ve yaşam kaynağı ölüm olan bir yaratık getiriyorsun.”

“O bir yaratık değil ve dost canlısı.” Durdu, omzunun üzerinden bana baktı. “Bazen.”

Kolunu sıkıca kavradım ve Liam devam etti. “Azrael’in Kitabı’nda ne olduğunu bilmem gerek.”

“Zaten biliyorsun.”

“Eğer beni öldürmek için yapılmış bir silah varsa, neden arşivimizde yer almıyor? Neden hiç bahsedilmiyor?”

“Kanı gümüş akan biri, aradığınız şeyi uzun zaman önce aldı.”

“Bir tanrı mı?”

“Evet.”

Liam’ın kaşları çatıldı. Havada süzülen tuhaf cin benzeri şey bil-mecelerle konuşuyor gibiydi, bu da kafamı daha çok karıştırıyordu.

“Hiç tanrı kalmadı,” dedi Liam. “Biri arşivleri silmiş olsa bile izi kalırdı. Azrael, ben Rashearim’i yok etmeden çok önce orada öldü. Victoria onu ele geçirip nasıl hayatta kalabildi ki?”

“Sırlar ailende uzun zamandır gizli, Dünya Yok Edici. Sen yaratılmadan çok öncesinde. Ölüm gökselinin bir efendisi vardı, büyük ölümü önceden haber veren bir efendi. Aradığın metinler dengeyi korumak için yazıldı ve saklandı çünkü diyarlar kan kaybederse, kaos geri döner.”

“Onun dirilişi yüzünden mi?” derken Liam’ın boğazının titremesini izledim.

Uçuşan kafalar önce sağa sonra sola doğru dönerek dans etti. “Hayır.”

“Onun dirilişi...” Liam durdu, acı yüzüne yayılıyordu. “O iyi mi?”

Geri dönmem konusunda bu kadar endişelendiğini fark etmemiştim. Kitaba odaklanmak yerine bu yaratığa beni sorması beni şaşırtmıştı. Karşıımızdaki yaratık konuşurken kolunu hafifçe sıktım.

“Ölümle ıslanmış ucube bir şey için endişeleniyorsun. Ne kadar ilginç.”

“O bir ucube değil,” diye homurdandı Liam.

“O bir ucube ve normal yollarla ölemez. Sen hiçbir şeyi diriltmedin.”

Konuşma sırası bendeydi. “Yani garip, çürüyen bir zombi falan olmayacak mıyım?”

Kafalardan birkaçı sorum karşısında kafası karışmış gibi önce sağa sonra sola döndü. Etrafındaki yüzen kütle normale dönmeden önce hafifçe genişledi. “Sen Ig’Morruthen’sin, yıkım için yaratılmış bir yaratıksın. Sen ölümün, umutsuzluğun, ateşin ve kaosu temsilcisisin. Senden önceki kadimler dünyaları ürküttü, tanrıları titretti ve Primordiallar yarattıklarından utandı. Sen efsanevi bir yaratıksın ama yine de etten ve dokudan bir giysi giyiyorsun.”

Bu Liam'ı kızdırmışa benziyordu. Öne doğru bir adım attığında tutuşumu sıkılaştırarak benden uzaklaşmasını engelledim. "O bir yaratık değil ve eğer onunla bir daha böyle konuşursan ne bu evrende ne de bir sonraki evrende kader diye bir şey kalmayacak."

Roccurrem'in başı döndü ve sanki o da benim kadar şaşırmış gibi durdu. "Gerçekten de çok ilginç."

Omuz silktim ve Liam'ın kolunu bir kez daha sıktım.

"Ona aldırma, yemek yemediği zaman huysuzlaşıyor." Liam gülümsedi ve sinirli bir neşeyle bana baktı.

Kolunu okşayarak, "Kitapta ne olduğunu nasıl öğreneceğiz?" diye sordum.

"Yakında öğreneceksiniz."

"Yejedin Kralları nasıl hâlâ hayattalar? Tanrılar Savaşı'ndan sonra diyarlardaki mühürleri nasıl geçebildiler?" Liam'ın hayal kırıklığını hissedebiliyor ve sesinde duyabiliyordum. Roccurrem bilmecelele konuşuyordu ve Liam, aradığı cevaplardan mahrum bırakılacak durumda değildi.

"Ailen sırlarla dolu, Samkiel. Bu dünyayı çok aşan sırlarla."

"Ne?"

Etrafında dönen kütle kararmadan önce daha da parlaklaştı. "İntikam peşinde olanları birbirine bağlayan anahtar sensin. Her zaman bir Koruyucu olmalı. Unir sonu hissetti, sonuçlarını biliyordu ve harekete geçti. Diyarlar kilitlendi ve senin ölümün hepsini açacak. Bu önceden bildirilmişti. Kaos geri dönecek ve hüküm sürecele. Sen bunun bir kısmını gördün."

Liam kaskatı kesilirken titrek bir nefes aldı.

"Görmek mi? Nasıl görmüş?" Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. "Kâbuslardan mı bahsediyorsun?"

"Babasının ve ondan önceki babasının gördüklerini görüyor. Ne kadar çarpıtılmış olursa olsun, yine de doğru. Diyarlar tekrar açılacak."

"Ama eğer açılırlarsa bu Liam'ın öleceği anlamına gelir."

"Öyle yazılmış, öyle olacak."

"Hayır." Liam'a baktım, bakışları uzaklara odaklanmıştı. Yüzen kafalı adam her ne demek istiyorsa, bu onun içinde derin bir etki yaratmıştı. Ellerimi bana bakmasını sağlayacak kadar sıktım. "Ben burada olduğum sürece sana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum ve bunun için bir serçe parmak yeminine ihtiyacım yok."

Zoraki gülümsemesi zar zor seçilebiliyordu. Tekrar Roccurrem'e döndüm "Bize verebileceğin iyi haberler falan var mı?"

Diğerleri dönmeye devam ederken bir kafa bana bakıyor gibiydi. Ağzımı açtığıma hemen pişman oldum.

“Kehanet hâlâ geçerli. Biri düşer, biri yükselir ve son başlar. Önceden bildirilmişti ve öyle kalacak. Biri karanlıktan, biri ışıktan oyuldu. Dünya sarsılacak.”

Liam’ın gücü ondan sızarken odanın sarsıldığını hissettim. “Tüm bunlar başka bir lanet olası testin parçası mıydı?”

“Gerçekten de bir test ama diyarları sağlamlaştırmak için. Bu böyledir ve böyle olacak. Evrenin görmesi, bilmesi gerekiyordu.”

“Neyi bilmesi gerekiyordu?”

Oda bir kez daha sarsıldı ve o süzülen kafalar saat yönünün tersine dönüp sonra geri geldi. “Zamanın tükeniyor, Samkiel.”

İleri adım atarken Liam’ın kolunu bıraktım, artık gizemli gizemli konuşan bu girdap gibi dönen yaratıkla ilgilenmiyordum. “Bu efsanevi diyarda yaptığım şey bu mu? Sürekli bilmecelerle mi konuşuyorsun? Nasıl bir yardımın oluyor ki?”

“Dianna.” Liam’ın sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti ve gümüş gözlerinin ardında parlayan ıstırap, dünyayı parçalamak istememe neden oluyordu.

“Her şeyi bilmiyorsun,” dedim, öfkeleniyordum.

“Görünüşe göre Tanrıların Kralı yeni bir ev bulmuş.” Yaratığın formu değişti. Başlarından biri dönerek benimle konuşurken diğer ikisi de aynı fikirdeydi.

“Bu da hiç mantıklı değil, onun dünyasının yok olduğunu zaten biliyorsun seni havada süzülen göt!” diye çıkıştım, Liam’ın elini tuttum. “Hadi gidelim. Burada bulabileceğimiz hiçbir yardım yok.” Bu yerden ve o yaratıktan bıkmıştım.

Roccurrem’in sesi bir kez daha boşlukta yankılandı, aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. “Sarsıcı bir çatlak meydana gelecek, kaybedilenin ve iyileştirilemeyen bir yankısı. O zaman, Samkiel, dünyanın sonunun böyle geldiğini anlayacaksın.”

Durup yavaşça arkamı döndüm. Gözlerimin kırmızı parladığını biliyordum ve onu susturmak için ne kadar ateş topu atmam gerekiyorsa atmaya hazırdım. Ancak artık çok geçti. Yaratık gölgeler içinde erirken başka bir şey söylemedi, bedeni galaksinin arka planına geri dönerken varlığının ağırlığı kayboldu.

İçeri ısımlandığımızda kütüphane hızla üzerimize doğru geldi. Arkamızda bıraktığımız açık kitapların sayfaları girişimizin şiddetiyle uçtu. Geri dönüş yolculuğu daha az mide bulandırıcıydı ve birkaç derin nefesten sonra kontrolümü yeniden kazanmıştım. Açık balkona doğru döndüm, güneş hâlâ gökyüzündeydi. Sadece birkaç dakikalığına gitmiş olmalıydık.

“Tüm dünyayı dolaşmak yerine neden en başta havada süzülen adama gitmedik?” diye sordum.

Liam ellerini saçlarında gezdirerek bir ileri bir geri volta attı. “Birincisi, geçmiş, şimdi ve gelecek hakkında konuşuyor, yani verdiği bilgilerin yarısı ya oldu ya da olacak. İkincisi, bırak önemli olmasını, kitabın var olduğunu bile düşünmemiştim.”

Başımı sallayıp alt dudağımı ısırdım. “Tamam, haklısın. Peki sonraki planımız ne?”

Liam adım atmaya devam ederken omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Bilmiyorum da ne demek?”

Liam aniden durdu ve ellerini kalçasına koyarak başını geriye doğru yatırdı. Konuşurken gözlerini tavana dikti. “Bunu gördüm. Dünya böyle yok olacak. Rüyanın söylediği şey bu. Seni gördüğüm aynı rüya...” Durdu, bana bakmak için başını eğdi. Gözlerindeki yaşların parıltısını gördüm.

“Liam?” Sesim yumuşak ve sorgulayıcıydı.

“Bunu gördüm. Gökyüzü tıpkı Rashearim'deki gibi yırtıldı. İlk döndüğümde Logan'ın söylediği şey savaştı ve ben onu bir daha asla görmeyeceğimizi sanmıştım. En kötüsünün geride kaldığını ve dinlenebileceğimi düşünmüştüm ama çok yanılmışım.” Bir kez daha volta atmaya başladı. “Her zaman yanıldım ya da birkaç saniye geç kaldım. Babamı kurtaracak kadar hızlı değilim. Onun yerine, o beni kurtarmak için öldü.” Sesi çatallaştı ve bu sesle irkildim. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez tereddütlü ve zayıf görünüyordu. Elini bana doğru salladı. “Seni kurtaracak kadar hızlı olamadım. Peki ben ne yapıyorum, Dianna, her şeyi berbat etmekten başka?”

“Liam.” Öne doğru bir adım attım ama geri çekildi.

“Tek iyi olduğum şey bu. Bana boşuna Dünya Yok Edici demiyorlar. Sanırım gerçekten de olduğum şey bu. Şimdi Onuna düşecek. İki seferden ne olur, değil mi?” Kendini küçümseyen sert bir kahkaha attı ve onu kaybettiğimi anladım. İçinde tuttuğu her duygu

serbest kalmak, onu parçalamakla tehdit ediyordu. Tüm o keder ve depresyon çirkin yüzünü gösteriyordu.

Oda sarsıldı ve tökezleyerek geri çekildim ama dengemi korudum. Duvarları kaplayan sıra sıra raflar, bir şeye bağlı olmayan her nesne havalandıkça titreşti.

Sarsıntılar yavaşça artarken etrafıma bakındım. “Liam. Sakinleşmeni istiyorum, tamam mı? Her zaman yaptığımız gibi bunu birlikte çözeceğiz.”

“Çözülecek bir şey yok, Dianna. O yaratık yalan söyleyemez. Bahsettiği her şey gerçekleşecek. Bunu anlamıyor musun?”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Tamam! O zaman dünyanın sonuyla birlikte yüzleşiriz.”

Onu ele geçirmeye çalışan yankılı boşluğu kırabileceğimi umuyordum. Yer tekrar sallanırken yakındaki ağaçlardaki kuşlar tüneklerinden sıçrayıp havalandılar. Nefes almaz ya da kendini sakınleştirmezse tüm binanın yıkılacağından korkuyordum.

“Başarısız oldum,” diye fısıldadığını duydum. “Yine.”

“Hayır, olmadın.”

“Evet, oldum! Sen de duydun. O lanet kitabı almak için tek bir şansım vardı.” Sesi bir oktav daha yükseldi. “Başarısız oldum çünkü kitap yerine seni seçtim, dünya yerine! Senin yüzünden bencillik ettim. Bir parazit misali tenimin altında süründün. Beni enfekte ettin ve bu bana dünyaya mal oldu. Şimdi, bir kez daha savaş için ordular hazırlamak zorundayım. *Savaş, Dianna.*”

Kalbim göğsümde sıkışırken yanaklarımın kızardığını hissettim. Aynı anda hem kızgın hem tepkili hem de onun için üzgün hissediyordum. “Haklısın. Ben buna değmezdim.”

“Sorun da bu zaten, Dianna. Benim için sen buna *değersin* ve bu da beni gelmiş geçmiş en bencil piç, en tehlikeli tanrı yapıyor. Bunu bir saniye içinde, sonuçlarını düşünmeden ya da endişelenmeden yaptım ve tekrar tekrar yaparım. Sana olan hislerim çok yoğun, durduramıyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bunu anlıyor musun? Omuzlarımda tüm evrenin yükü var. Bir planım vardı, sonra sen hayatıma girdin ve tüm mantığımı yok saymama neden oldun. Beni Onuna’da gezdirdin, yüksek sesli müzik ve aşırı şekerli yiyeceklerin olduğu yerlere götürdün. Gösterişli vampirlerin olduğu şatolarda kalmamı sağladın. Beni güldürüyorsun, gülümsetiyorsun, hissettiriyorsun. Beni normal hissettiriyorsun ve tek hü-

kümdar olduğumu unutmamı sağlıyorsun çünkü bana baktığında *beni* görüyorsun. Bundan nefret ediyorum, Dianna! Seni başkalarının sadece birkaç dakika olarak düşünebileceği bir süredir tanımış olmaktan nefret ediyorum. Büyük resme bakıldığında, birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir anlamı yok. Hayatımda senden daha uzun süre tanıdığım ve birlikte olduğum başkaları vardı ama yine de onlara karşı düşkünlükten başka bir şey hissetmedim. Beni bu kadar etkilemeden, hak etmediğim hâlde bu kadar önemsemenden nefret ediyorum.”

Ani itirafı beni duraksattı. Dünyam yerinden oynadı çünkü onun benim için hissettiklerini ben de onun için hissediyordum. Ona çok bağlanmıştım. Ona, ondan önceki herkesten daha fazla değer veriyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. Yaklaşıp ellerimi göğsüne dayadığımda gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. “Bundan ben de nefret ediyorum.” Sesim çatallaştı. “Bunu ben istemedim. Sana karşı bu kadar çok şeyi hissetmeyi. Başta senden gerçekten nefret ediyordum.”

Başını sallarken küçük bir homurtu duyuldu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. “Ben de öyle.”

“Pislik.” Ona hafifçe vurdum, bu sadece görüşümü daha bulanık hâle getirdi. “Bak, anlıyorum. Kitap sende olsaydı dünya daha iyi bir durumda olurdu. Ama bu nasıl bir seçim oluyor? Nasıl? Bu nasıl bencillik oluyor? Yapmak zorunda olduğun seçimler bunlarsa tüm bunların ne anlamı var?”

Oda tekrar sarsıldı ve uzanıp yüzünü kavradım ve bana bakmaya zorladım. O delici gümüş gözlerinde gözyaşları ve korku parlıyordu. “Hey, dur, bana bak. O yüzen şeyin ne dediği umurumda değil. Liam, baban seni kurtarılması değer bir şey olarak gördü. Unir bir gelecek gördü ve bu her neyse, senin onu gerçeğe dönüştüreceğine tüm varlığıyla inandı. Arkadaşların sendeki değeri görüyorlar. Bu yüzden bu kadar sadıklar, bu yüzden seni seviyorlar, şimdi bile. Farkında olmadan onları kurtardın. Onlara yalnızca takip etmenin ötesinde bir amaç verdin. Seni lassulyn’e kadar takip edecekler çünkü onlara bir seçenek sundun. Onlara özgür irade ve var olmaları için bir sebep verdin. Anıları gördüm, Liam. Başarısız olduğunu düşünmeni anlıyorum ama değilsin. Başarısız olmayacaksın.”

Sesi çatlak, kesik kesikti. Yenilmiş ve yorgun bir tanrıydı. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bunu daha önce de yaptım.”

“Çünkü sen güçlü ve dirençlisin. Bazen tam bir pisliksin, bazen sinir bozucu ve otoriter ama tüm bunların altında önemsiyorsun. Seviyorsun, kendine itiraf etsen de etmesen de. Liam, sen akılsız bir yaratık değilsin, hiçbir zaman olmadın. Kimsenin ne dediğini dinlemiyorsun, dinlememelisin de. Eğer senden üstün olan bu güçlü varlıklar gerçekten her şeyi biliyor olsalardı, Rashearim düşmezdi. Kimin ne dediği umurumda değil. Kalbinin sesini dinle, Liam. Bunu yapmak zorundasın. Dünyanın onlardan daha fazlasına değil, senden daha fazlasına ihtiyacı var. Babanın ne dediğini duydum, sana söylediklerini. Senin daha iyi olmanı, onlardan daha iyi olmanı istiyordu. Bu da umursamak demek, Liam.”

Gözyaşlarını başparmağımla silerken başını hafifçe salladı. “Ne yaptığımı bilmiyorum. Bunu tekrar yaşamaya dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Parmaklarım yanağında hafifçe süzüldü. “Sorun değil. Bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı? Her zamanki gibi ben bir fikir ortaya atarım, sen karşı çıkarsın ve sonunda benim inanılmaz kusursuz planlarımı kabul edene kadar bu konuda tartışırız.” Sanki yalnızca gülmek bile onu başarısızlığa uğratmış gibi ofladı ama odayı titreten sarsıntılar yavaş yavaş azaldı. “Ayrıca, sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Herkesi kendi önüne koyuyorsun, sinirlerini bozan ve seni çıldırtan soğukkanlı Ig’Morruthenleri bile.” Parmakımı yanağında son bir kez gezdirirken usulca gülümsedim.

“Her zaman sinirlerimi bozmuyorsun. Bazen az da olsa eğlendiriyorsun.”

Ellerimi yüzünden çekerek gülümsedim. “Az da olsa eğlendiriyorum, ha? Bunu kabul ediyorum. Kitabı geri alacağız. Söz veriyorum. Sadece bu dünyayı da yok etme.”

Titreyerek birkaç nefes alıp verişini izledim. “Gerçekten çok üzgünüm. Neden kontrol edemediğimi bilmiyorum.”

“Panik atak.”

“Ne?”

“Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bana bunu hatırlatıyor. Gabby’yi ilk kurtardığımda ter içinde uyanırdım, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederdim. Onu kurtarmayı başaramadığımı düşünüp dururdum ama bu gerçek değildi. Berbat bir durum olsa da ona sahip olduğum için üstesinden geldim. O bana yardım etti, ben de sana yardım edeceğim.”

Elini kaldırıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Kâbuslarının onu ele geçirdiği gecelerde onun için yaptığının aynısıydı. Yumuşak, yatıştırıcı ve şefkatliydi. “Seni hak etmiyorum.”

“Kesinlikle hayır. Tam olarak anlamadığımı biliyorum ama sana rehberlik etmen için bakan, hayranlık dolu milyonlarca göz var. Dürüst olmak gerekirse bu çok büyük bir sorumluluk. En güçlüler bile bu baskı altında bocalar, Liam.”

“Tahmin bile edemezsin.” Yüz ifadesi yumuşarken bir an sessiz kaldı, gözleri yüzümde geziniyordu. “Bunu sensiz yapamam.”

Burnumu çekip gözyaşlarımı tuttum, yanaklarım hâlâ ıslaktı. “Şüphesiz.”

Batan güneşin ışığında yüz hatlarını inceledim. Vücudu parlar-ken bile yorgun görünüyordu. Sanki vücudu bu yıldızlardan enerji emiyor gibiydi. Ne kadar zamandır dünyayı dengede tuttuğunu bil-miyordum ama bir tanrı bile hiç yorulmaz mıydı?

Liam dünyaların yükünü omuzlarında taşıyordu ve evrenin düzenini korumak için çok önemliydi. O olmasaydı, kaos hüküm sürerdi. Kaden’in istediği buydu ve Liam onun önünde duran tek şeydi. Liam bu yükü kaldırılacağına dair hiçbir güvence olmadan taşıyordu. Daha önce pes edip her şeyin canı cehenneme dememesi bir mucizeydi. Ancak yapamayacağını, yapmayacağını biliyordum. Son nefesini verene kadar savaşıacaktı.

“Dünyanın yükü,” diye fısıldadım konuştuğumu fark etmeden.

Bana baktı, yüzü kasvetliydi. İç çekip hafif bir gülümsemeye beni bıraktı. “İşte böyle hissettiriyor.”

“Üzgünüm.”

Sanki bu sözler onu şaşırtmış gibi bir an bana baktı. Kahretsin, beni de şaşırtmışlardı.

“Üzülme. Bu benim doğuştan hakkım.”

Kıkırdadım. “Bu da demek oluyor ki bu konuda başka seçene-ğin yokmuş.” O başını sallayınca kendimi gülümsemeye zorladım.

“Gerçekte, evet.”

Kan rüyasındaki görüntüler gözümün önüne geldi. O rüyalar-da-ki Liam çok kaygısızdı ama anladım ki bunun nedeni yolunu kay-betmiş olmasıydı. İstese de istemese de onun için gelen bir kadere karşı savaşıyordu. Keşke onu koruyabilseydim, güvende tutabil-seydim ve ona yardım edebilseydim.

“Ne olursa olsun ya da neye karar verirsen ver, senin yanında

olacağım. Bu mücadelede seninle birlikte savaşacağım. Yalnız olmayacaksın ve seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım.”

Bana bir kez daha bakmadan önce gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. “Sen zaten çok şey yaptın. O kitabı almak için hayatını benim için riske attın. Dianna, onu tanımadığın hâlde Logan’ı kurtardın! Karşılığında hiçbir şey vaat etmeden bana yardım ettin. Dünyayı kurtarmak için kendinden biriyle savaştın ve bu süreçte hayatını kaybettin,” dedi ve gözleri yüzümden göğsüme kaydı. Imogen kılığına girmek için giydiğim elbise, farklı bedenlerimiz göz önüne alındığında göğüs bölgemde biraz bol duruyordu. Çok dekolteli değildi ama göğüs kafesim görülebiliyordu. Onun göğüslerine değil, göğsümün yarıldığı yerde hâlâ taşıdığım neredeyse görünmez yara izine baktığını biliyordum.

Yutkunurken yüz hatlarından acı dolu bir ifade geçti. Hafifçe tam kalbimin üzerindeki izi takip etti ve vücudum tepki verdi. Sanki varlığımın her zerresinden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi hissediyordum. İrkildim, tüylerim diken diken oldu, kollarımda ve bacaklarımda ürperme hissi dolaşıyordu. Canımı acıtmıyordu ama dokunuşu beni şimdiye kadar bana elini sürmüş tüm erkeklerden daha fazla heyecanlandırıyordu. Bu his karşısında irkilmedim, aksine nefesim kesilirken ona doğru eğildim. Liam kelimenin tam anlamıyla kalbimi ellerinde tutuyordu ve bana istediği şekilde dokunmasına izin verecektim.

Nefesimi içime çektim. “Ama sen beni kurtardın,” dedim sesim titreyerek.

“Zar zor.” Elini yavaşça çekti, ne yaptığını anlayınca yumruğunu sıktı. Bakışlarını kaldırdı, sanki benimle ilgili her şeyi ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözleri üzerimde geziniyordu. Kendimi savunmasız hissetmeme neden olmuştu ve bu çocukçaydı. Erkeklerle ve kadınlarla birlikte olmuşum ama Liam bana her baktığında ya da dokunduğunda sanki hiç kimseyle birlikte olmamışım gibi hissediyordum. Onu görmek bile sanki ruhumun derinliklerinde bir ateşi yakmış gibi kanımı alevlendiriyordu ve ben bu ateşin yanmasını istiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Onu istiyordum.

“Seni kaybettiğimi sandım.” Bu bir fısıltıydı ve bakışları sanki bu sözleri yüksek sesle söylediği için şok olmuş gibi benimkilere kaydı.

“Öyle olmadığını biliyorsun. Benden kurtulman imkânsız.” Ba-

şımı iki yana salladım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve sözlerini ona tekrarladım. “Bulaşıcı bir hastalık gibi.”

Sözlerime gülmedi ya da gülümsemedi. Gözlerini gözlerime dikerken şaka yapmaya kalkışmadı. “Eğer bu doğruysa...” Korku, bakışlarında başka bir güçlü ve kuvvetli duyguya dönüştü. “O hâlde bana da bulaştırmanı istiyorum.”

Elini köprücük kemiğimin üzerinde kaydırduğında, nasırlı avucunun sertliği vücuduma bir elektrik dalgası gönderdi. Bakışlarına kapıldım ve iri eli nazikçe boynuma dolanırken nabzımın hızlandığını hissettim. Başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, dudaklarım içgüdüsel bir davetle aralandı. Bakışları ağzıma indiğinde gözleri sıcak, erimiş gümüşle doldu ve içim eridi. O öne doğru eğilirken parmak uçlarımda yükseldim, ikimiz de geçmek üzere olduğumuz çizgiyi umursamıyorduk.

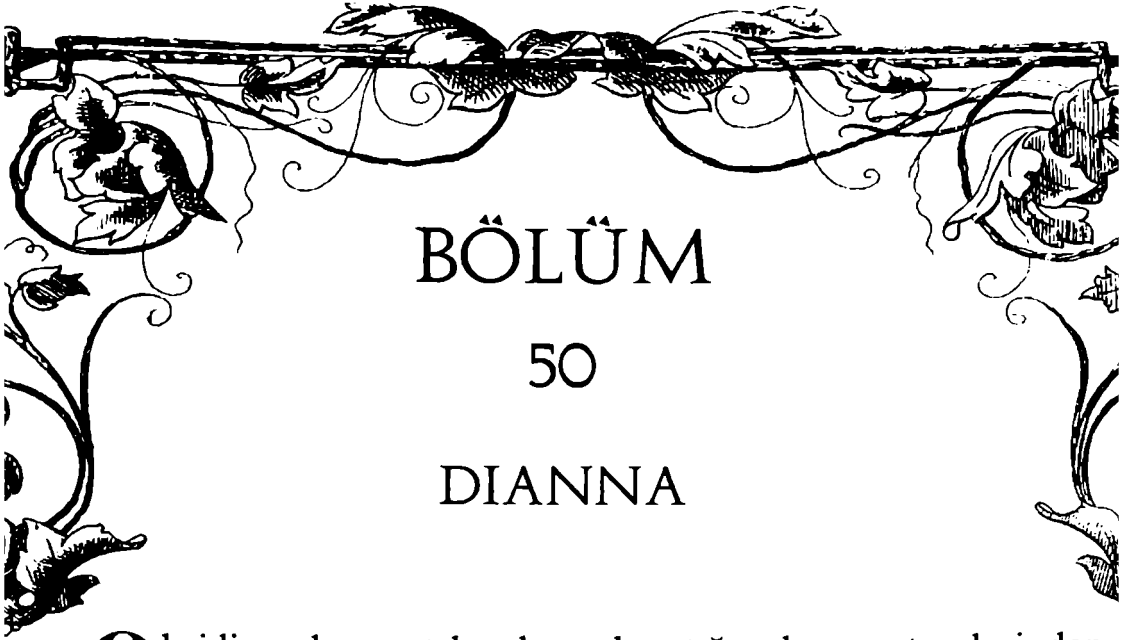
İkimiz de geçmememiz gerektiğini biliyorduk. Bizim için bir gelecek yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı. O bir Koruyucu, bir kurtarıcıydı. Bu diyarın ve aradaki her diyarın koruyucusuydu. Ben bir Ig’Morruthen’dim, onun ve arkadaşlarının avladığı efsanevi yaratıktım. Yatağın altındaki canavardım. Tüm ilahi varlıkları hizada tutmak için hakkımda hikâyeler anlatılırdı. Kaderimizde gökyüzü kanayana ve dünyalar sarsılana kadar savaşmak vardı. Ancak bana dokunduğunda, sanki dünyanın en kırılgan, en güzel varlığıymışım gibi yüzümü okşadığında eriyordum. Onun yanındayken kendimi bir canavar gibi hissetmiyordum ve hiç hissetmediğimi fark ettim. Nefesinin dudaklarıma değdiğini hissettim, bedenim buna karşılık olarak titrediği sırada kapı çarparak açıldı.

Liam ve ben birbirimizden ayrıldık, ikimiz de bilinmeyen tehditle yüzleşmek için döndük.

Logan orada duruyordu, bakışları vahşiydi ve öfkesi etrafını sarmıştı. “Bir sorunumuz var.”

“Seni temin ederim, artık iyiyim.”

Logan elini odanın dağınıklığına doğru salladı. “Hayır, o değil. Ne-verra kaçırıldı ve...” Logan bakışlarını bana çevirdi. “Gabby kayıp.”

BÖLÜM

50

DIANNA

Obsidiyen kapıyı tekmeleyerek açtığımda, menteşelerinden koptu ve odanın diğer tarafına uçtu. İki elim de çılgınca yanarken fırtına gibi içeri daldım. Burada kimse yoktu ama Liam’la geldiğimiz anda tüm Novas adasını ateşe verdiğim için bunu tahmin etmiştim.

“Burası boş.” Liam yanında alev almış bir kılıçla yanımdan geçip gitti.

“Sana Unutuluş Kılıcı’nı çağırmanı söylemiştim.”

Eline baktı, sonra tekrar bana döndü. “Hayır.”

“Ölümden sonraki yaşamı hak etmiyorlar, Liam.”

Öfkelenmesini beklediğim yerde Liam’m yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Dianna, o kılıcın neler yapabileceğini biliyorsun. Sen buradasın ve kız kardeşin de burada olabilir. İkinizi de riske atmayacağım.”

Başımı salladım ve koridora doğru ilerleyerek yanından geçtim.

Merdivenlerden yukarı çıkarken hiçbir şey söylemedi. İki elimle çift kanatlı kapıya vurarak taşları ve molozları taht odasının açık alanına fırlattım.

“Eğer burada biri varsa bile sadece bu gürültü onları alarma geçirmeye yetecektir, Dianna. Daha sessiz olmaya çalış.”

Zaten farkında olduğum bir şeyi kabul etmek istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Ada terk edilmişti, bu da onun burada olmadığı anlamına geliyordu. Göğsüm ağrıyordu, omuzlarımı dikleştirirken kesik kesik nefes alıyordum.

“Siz buraları arayın. Geri döneceğim.”

Odanın kenarlarını süsleyen sandalyelerin ve boş fenerlerin yanından geçtim. Duvarlar Kaden kaledeyken olduğu gibi hareket etmiyordu. Soğuk ve boştu. Kız kardeşimin dışarıda bir yerlerde

onunla birlikte olduğunu bildiğim için tam olarak böyle hissediyordum. Ona ne yapıyor olabileceğini düşünmemek için kendimi zorladım ama adımlarımı hızlandırdım. Üst kattaki odalara gidip Alistair'in ve Tobias'ın kaldıkları yerleri altüst ettim fakat hiçbir şey bulamadım.

Tahta parçalarının, yırtık çarşafların ve kırık mobilyaların üzerinden geçtim. Koridorun sonuna doğru dönerken bir kolumla kendimi kapının çerçevesine dayadım. Oradaki odaları aramak zaman kaybıydı. Hiçbir şey bulamayacağımı biliyordum. Ancak ben bir korkaktım ve aslında o kapıdan uzak durmaya çalışıyordum.

Kaden onu hayal kırıklığına uğrattığım için beni kilitletiğinde aynı kapıyı yumrukladım. Bağışlanmak için yalvarmışım çünkü başarısızlığımın bedelini biliyordum. Kapıya bakarken göğsüm ağırlaştı. Bu benim geçmişimdi. Artık o yaratık olmak zorunda değildim. Kapının önüne gelip elimi kapı koluna dayayana kadar ayaklarımın hareket ettiğini hissetmedim. Kapı kolunu çevirip ittiğimde kapı yavaşça önümde açıldı.

Adımlarım sessizlikte yankılanıyordu, sessizlik bunaltıcıydı. Oda hâlâ kullanılmayı bekliyormuş gibi tertemiz görünüyordu. Şifonyerin önünde durdum ve ellerimi üzerinde gezdirdim. Kaden'in istemeye istemeye saklamama izin verdiği Gabby ve benim çerçeveli resmimiz hâlâ oradaydı. Sahile gitmiştik çünkü orası onun en sevdiği yerdı. Fotoğrafta ikimiz de kameraya gülümserken ona sarılıyordum. Bikinilerimizin üzerine giydiğimiz ince örtüler rüzgârda savrulurken taktığı şapkayı tutuyordu. Bu lanet yerde sahip olduğum tek fotoğrafı çünkü saklamak için yalvarmışım. Kaden bundan nefret ediyordu ve bunu saklamama izin vermek için benden ne talep ettiğini aklıma getirmek bile istemiyordum.

Çerçeveyi kavrarken ellerim titredi. Cam kırıldı ve altındaki görüntü bir mozağe dönüştü. Dönüp duvara fırlattım. Çılgılık atarak o lanet şifonyeri parçaladım, çekmeceleri tabanından söküp her tarafa savurdum. Benim ve onun kıyafetlerinin bir karışımı yere saçıldı. Döndüm, aynayı kaptığım gibi kapıya doğru fırlattım. Cam patlayıp toz havada dağılırken gürültü evin içinde sert bir gürültü oluşturdu. *Evet*. Bu lanet bir şakaydı. Burası bir hapishaneydi.

Yatağa bakarken nefesim acıyla kesiliyordu. Beni becerdiği yatağa. Yalnız kaldığımda, beni umursayan tek kişiyi göremediğimde uyuyana kadar ağladığım aynı yataktı. Karyola direklerini çerçeveden söküp dizimin üzerinde kırdım ve kalıntıları bir tarafa fırlattım.

Bir tanesini o kadar sert fırlattım ki duvara saplandı. Öfkeli olduğum ve çığlıklarım yankılanıyordu.

Biri kollarımı sımsıkı sardığında saldırmaya hazır bir şekilde döndüm. Liam'ın yüzüyle karşılaşınca durdum. "Dianna! Dianna. Dur. Bunun bize faydası yok."

"O burada değil," diye tersledim ve kollarımı bırakmasına neden olacak kadar sert bir şekilde onu ittim.

Orada öylece afallamış bir hâlde duruyordu. "Ne?"

"O burada değil. Kaden'in elinde ve o öldü. Bunu biliyorum." Nefes alamıyordum, düşünemiyordum.

"O ölmedi, Dianna."

"Öldü. Bunu biliyorum. Burada değil. Etrafına bir bak! Bir süredir burada olmadıkları belli. Anlayamıyor musun? Lanet mağaranın tamamı boş. Ben gittiğimden beri odalara dokunulmamış."

"Hey, bana bak. O ölmedi." Avuç içimi kendi avucunun yanında tuttu, anlaşılmazın ince izi hâlâ duruyordu. "Eğer ölmüş olsaydı, bunu bilirdik. Ayrıca, onu öldürmeyecektir. O seninle olan son bağı. Çekebileceği son ip. Seni kontrol altında tutmak için sahip olduğu tek şeyin o olduğunu biliyor. Eğer kız kardeşini öldürürse, senin üzerinde hiçbir kontrolü, hiçbir gücü kalmaz. Anlıyor musun? Seni yoldan çıkarmak, dengeni bozmak için onu aldı ve işe yarıyor. Odaklanmana ihtiyacım var, tamam mı?"

"Nasıl odaklanabilirim ki?" Elimi alnıma bastırıp ona sırtımı döndüğümde kelimeler iniltiyle döküldü.

Liam bana tekrar uzandı ama ben geri adım attım. Ben ondan uzaklaşırken gözleri hareketlerimi takip etti, kaşları birbirine yaklaştı. Benim bu tarafıma alışık değildi. Teselli edilmek istemiyordum. Kız kardeşimi bulmak istiyordum.

"Bunu bilmiyorsun," dedim. "Onu tanımıyorsun."

"Güçlü adamları tanırım. Sen de en az ben ve onun kadar bu işin bir parçasısın. Senin üzerinde güç sahibi olmak istiyor, nedenini Tanrı bilir ama bu bağı koparmayacağını biliyorum. Güven bana. Lütfen."

Kelimeler içimde çınlarken göğsüm sıkıştı. Ona güvenmek. Beni geri getirdikten sonra kitabı kaybettiğimizde bunu istemişti ve o zaman da güvenmeliydim. İçimi çekip yavaşça başımı salladığımda yüz ifadesi yumuşadı.

"Şimdi, adanın geri kalanını aramama yardım et," dedi ve kapıya doğru geriledi.

Derin bir nefes alıp cam kırıkları ayağımın altında çtırdarken onu takip ettim. Durdum ve Gabby ile fotoğrafımızı görmek için yere baktım. Elime aldığımda elim titredi, onun mutlu gülümsemesinin çizgilerini izledim. Takıntı hâline getirdiği sahil gezisi...

“Ne oldu?” diye sordu Liam tekrar yanıma gelirken.

“Çıktığımız bir gezi. O gün kayalıklardan atlادık ama korktuğu için önce benim atlamamı istedi. Her zaman önden ben giderdim. Güvenli olduğundan emin olmalıydım. Onu korumam için bana güveniyor ve ben...” Fotoğrafi sıkı sıkı tutarken sözlerim kesildi.

“Onu bulacağız.”

“Liam.” Ona doğru döndüm, görüşüm bir kez daha titreyen bir karmaşaya dönüştü. “Korkuyorum.”

Gümüş Şehir'deki odasındaki büyük yatakta, tek bacağım altımda oturuyordum. Yorgan altımda yanlara doğru dağılmıştı. İşe gitmek için geç kalmış olmalıydı. Gabby'nin yatağını toplamadığı tek zaman buydu. Hiçbir şeyi dağınık bırakmayacak kadar düzenli biriydi. Gabby'nin çok sevdiği yeşil kazaklarından birini elime alıp parmaklarımın arasında okşadım.

Liam ve ben yaklaşık bir saat önce geri dönmüştük. Novas çıkmaz sokaktı. Kaden adayı terk etmişti ve görünüşe göre bir süredir oradan uzaktaydı. Ethan'ın verdiği harita da çıkmaz sokaktı. Her yeri kendim kontrol etmişim ve boş mağaralarla maden ocaklarından başka bir şey bulamamıştım. Başka nereye gideceğimi, nereyi arayacağımı bilmiyordum. Sanki ortadan kaybolmuşlardı.

Kazağı burnuma götürdüm ve gözlerim dolmaya başlarken onun kokusunu derin derin içime çektim. Eğer Kaden'm istediklerini yaparsa yaşayacaktı. O zaman onu kurtarabilirdim. Aramaktan asla vazgeçmeyecektim ve tıpkı beni onca zaman kurtardığı gibi onu bulup kurtaracaktım. Kaden'm çok sert, çok kaba, çok nefret dolu olduğu onca zaman boyunca her zaman gidecek bir yerim vardı.

Bir evim. O benim evimdi.

Sadece bu seferliğine seni kurtarmama izin ver; Gabriella. Seni kurtarmama izin ver.

Hafif bir tıkırtıyla kazağı kucağıma bıraktım ve açık yatak odasının kapısına doğru baktım. Liam'ın orada durduğunu görünce arkamı döndüm. Onu görmek istemiyordum ve bir parçam onun da bunu bildiğini düşünüyordu. Teselli edilmek ya da dokunulmak istemiyordum.

“Drake ya da Ethan'ı buldun mu?” diye sordum. “Logan onlarla birlikte olduklarını söyledi.”

“Hayır.”

Başımı sallayıp kucağımdaki kazağa bakarak iç geçirdim. Belki Kaden bana yardım ettiği için onları da kaçırmıştı.

“Görünüşe göre eski bağlantılarının çoğu kayıp. Sadece onlar değil.”

Kazağı bir kenara bırakıp ayağa kalktım. “Tamam, o zaman başka bir yeri arayalım.”

Yanından geçerken uzanıp beni yakaladı. “Nereyi arayacağız? Senin bildiğin her yeri kontrol ettik. Muhabirlerin ortada yok. Başka nereye gidebiliriz?”

“Bilmiyorum.” Kolumu geri çekip ellerinden kurtardım. “Sen bir tanrısın, ilahi bir şey yap! Yakında olup olmadığını hissedebiliyor musun?”

Başımı salladı, ağzı sert bir çizgi hâlini aldı. “O işler öyle olmuyor.”

“O zaman aramaya devam edelim.”

Odadan çıktım ve arkamdan yaklaşan ayak seslerini duydum.

“Nereyi arayacağız, Dianna? Başka nereyi?”

“Bilmiyorum.”

“Saklandığı başka bir yer olmalı, adanın dışında seni götürmüş olabileceği bir yer. Bu diyarda bu kadar iyi saklanabilmesinin imkânı yok.”

Başımı sallayıp kapıya doğru ilerlemeye devam ettim.

“Sana yardım etmeme izin ver, Dianna. Dur ve düşün. Onu başka nereye götürmüş olabilir?”

Döndüm, öfkem ve acım kaynama noktasındaydı. Sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi bana sorular sormaya devam ediyordu. “Bilmiyorum!” diye bağırdım, ellerimi saçlarımdan arasında gezdirdim. Dünyam sarsıldı, ardından sadece benim dünyamın değil, odanın da sarsıldığını fark ettim. “Bilmiyorum, tamam mı?”

Liam bana baktı, odayı taramadan önce gözleri bir an için büyüdü. Neden bana sanki odayı ben sarsmışım gibi baktığını bilmiyordum. O sarsmıştı. Her zaman o yapardı.

Derin bir nefes aldım ve yavaş, sabit bir iç çekişle bıraktım. “Sadece düşünmem gerek.”

Ancak arkamızdaki televizyonun açılmasıyla oda cızırtı sesiyle dolarken, düşünmek aklıma gelen en son şeydi.

“Dianna.”

BÖLÜM

51

LIAM

Bana bağıırken Dianna'nın gözleri kıpkırmızı olmuştu. Öfkesine alışkındım, daha önce de görmüştüm ama ondan fişkıran ve bu odayı sarsan güç yeniydi. Değişiyordu ve ben bunu hissetmiştim. Korkuyla doluydu, üstelik daha karanlık bir parçasının pusuda beklediğini, fırsat kolladığını hissedebiliyordum. Onu kaybediyordum.

Havaya cızırtılı bir ses yayıldı ve odanın ortasındaki büyük televizyon yanıp sönmeye başladı. Ona doğru dönüp bir adım daha yaklaştık. Altta küçük kırmızı bir afiş boyunca kayan kelimeler bize bunun bir canlı yayın olduğunu söylüyordu. Bir adamla kadın sunucu koltuklarına yaslanmış oturuyordu. Takım elbiseleri yırtılmış ve kana bulanmışlardı. Ölmüşlerdi, bu da Tobias'ın orada olduğu anlamına geliyordu.

"İyi akşamlar, KMN gece haberlerine hoş geldiniz. Bu gecenin en önemli haberi, *'Aslında en başından onun bile olmayan kırık taçlı bir kral'*." Kadın konuşurken önündeki sayfaları karıştırdı ve sözleri çenemi sıkmana neden oldu.

Adam ona doğru döndü. Boynundaki morlukları görebiliyordum ve gülümsemeye çalışırken çenesi güçlkle dayanıyormuş gibi görünüyordu. "Jill, bu asırlardır dilden dile dolaşan bir hikâye. Unvanla taht sahibi ama çocuksu hayaller peşinde ve bunları gerçekleştiremeyen bir adam."

Jill başını sallayarak onayladı. "Düşündüğün zaman, Anthony, bu oldukça üzücü. Bütün bir gezegen onun beceriksizliği yüzünden yok oldu."

Her alaycı kelimenin bana yönelik olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Hepsini daha önce duymuştum. Endişem kendim için değil, Dianna içindi. Sahip olduğum her içgüdü bana felaketin eşiğinde olduğumuzu söylüyordu.

“Eh, Jill, bir adamın yapması gereken bir iş için bir çocuğu gönderirsen olacağı bu. İş demişken, Casey ile hava durumunu kontrol edelim.”

Kamera, odanın diğer tarafına geçerek elinde küçük bir cihazla duran bir kadına odaklandı. Onun elbisesi de paramparçaydı ve onu ayakta tutan tek şeyin Tobias'ın büyüü olduğunu söyleyebilirdim. Arkasındaki ekran, belirli bölgelerde dans eden bulutlara benzeyen büyük bir haritaya dönüştü.

“Teşekkürler, Anthony ve Jill. Hava tahminlerine göre önümüzdeki birkaç gün gökyüzü açık ve güneşli bir hava olacak ama yaklaşan kıyamet buna engel olabilir. Eğer bu gerçekleşirse, diyarlar açıldıkça gök gürültülü bulutlara bakıyor olabiliriz. Gökyüzünden kan yağarken yağışlar bakır kokusuyla birlikte ağır olacak. Birkaç deprem olacağını tahmin ediyoruz ama bunlar gezegen kendini parçalamadan önce azalacaktır. Sana dönüyoruz, Jill.”

“Teşekkürler, Casey. Bu köklü değişim ne zaman olacak?”

“Ah, çok yakında.” Sesi ekranın dışından geliyordu.

Jill'in gülümsemesi biraz fazla genişti. “Sabırsızlanıyorum.”

Anthony hafifçe kıkırdadı, ellerini birbirine kavuşturup kame-rayaya bakarken çenesi iğrenç bir şekilde açıktı. “Sanırım herkesin evinde kalması iyi bir fikir, ha?”

“Ah, Anthony, bundan saklanamazsınız. Şimdi, bu gece bizimle birlikte özel bir konduğumuz var. Aslında birkaç tane.”

Anthony onu işaret etti. “Biliyor musun, Jill? Haklısın. Şimdi, bu geceki konuğumuza hoş geldin diyelim. Kaden.”

Kamera tekrar döndüğünde tepeden tırnağa sarsıldım. Takım elbisesi koyu renkti ve ayaklarını bir masaya dayamıştı. Onu daha önce kemiklerden yapılmış bir tahtın üzerinde otururken ve boynuzlu bir zırh giyerken görmüştüm. Ekrandan bana sırtıttığında yüzü tamamen görünüyordu, ilk kez düşmanıma iyice baktım. San-ki elleri ve takım elbisesinin altına giydiği beyaz gömleği kanla lekelenmemiş gibi rahattı. Yakasının düğmeleri açıktı, boynundaki gümüş zincirin parıltısını görebiliyordum. Kaden parmaklarını yalayarak temizledi ve kameraya gülümsedi.

Logan'la Vincent içeri girdiğinde odadaki hava değişti. Dianna vücudu bir santim bile kıpırdamadan ekrana bakarken birbirleriyle konuştular.

“Liam. Her kanalda, her istasyonda bu yayın var.”

Kaden orada öylece oturmuş, sanki o da Dianna'yı görebiliyormuş gibi ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordum, gözlerimi ondan ayırmadan.

"Dünya çapında. Kontrol ettik."

"Nereden geliyor? Bir yer belirleyebildiniz mi?"

Vincent başını iki yana salladı. "Sorun da bu, sanki frekans aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyor. Yayını kapatmanın bir yolu yok."

Anthony bir kez daha konuşmaya başlayınca sonraki sorularımı soramadım.

"Şimdi, Kaden, lütfen bize Ötediyar'ın tam olarak ne olduğunu anlatır mısın?"

Adrenalinim yükselmişti, bunun ölümlülerin öğrenmesi gereken bir şey olmadığını biliyordum. Bu şekilde olmazdı. Logan yayını durdurmaya çalıştıklarını ama başaramadıklarını söylemişti.

"Kulağa bir filmde çıkmış gibi geliyor, haksız mıyım?" Jill güldü.

Kaden doğrulup masanın kenarına yaslandı ve ellerini birbirine kenetledi. "Katılıyorum ama çok daha fazlası var. Bakın, hepiniz canavarların var olmadığını düşünüyorsunuz. Onların ölümlülerin hayal gücünden yaratıldığını düşünüyorsunuz. Ama çok yanılıyorsunuz. Her canavarın gerçekliğe dayanan bir kökeni vardır."

Jill sanki olanları anlayabiliyormuş gibi başıyla onayladı. O da tıpkı El Donuma'dakiler gibi Tobias'm kuklasıydı. Hepsi öyleydi. "Yani her doğaüstü yaratığın gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hepsi ve çok daha fazlası. Tek sorun, bu diyarda nüfusun yok denecek kadar az olması."

Konuşma sırası Anthony'deydi ve gerçekten dinliyormuş gibi elini çenesinin altına koydu. "Nasıl yani?"

Kaden gülümsedi, hâlâ dikkatle kameraya bakıyordu. "Size bir hikâye anlatacağım. Bir zamanlar, buradan çok ama çok uzakta bir dünyada aşağılık ve gaddar bir kral yaşamış. Herkesin hükümdarıymış ve çok fazla kişi tarafından tapılıyormuş ama sırları varmış. En çok sevdiğini iddia ettiği kişilerden bile sakladığı karanlık, korkunç sırlar. Barışın güçle sağlanabileceğine inanıyormuş. Emri altındakileri, artık onun için hiçbir şey ifade etmeyene kadar kullanıyor ve istismar ediyormuş. Amacına ulaştığında, onları bir çöp gibi atıyormuş. Sonra bir gün bir oğlu olmuş. Kendisi gibi bir varlık, saf

ışık ve yeni dünyası için dilediği her şeymiş. Hükümdarlık sırası oğlundaymış ama bir endişe söz konusuymuş.”

“Endişe mi?” Jill’in dengesiz sesi yükseldi.

“Ah, evet. Tıpkı kendisinden öncekiler gibi, tıpkı babası gibi olacağı endişesi. Gerçek yavaş yavaş ortaya çıkmış ve dostlar düşmana dönüşmüş. Bir ayaklanma olmuş, tanrıların kanı şimdi bile göremediğiniz yıldızlara dökülmüş. Tanrılar Savaşı’ymış ama bundan çok daha fazlasıymış.” Kaden’in gözleri sanki kendisi de oradaymış gibi parlıyordu.

“Sonra ne olmuş?”

Kaden ellerini önünde kavuştururken arkasına yaslanarak iç geçirdi. “Efsanelerinizi büyük ve güçlü Samkiel hakkında ne diyor? O dünyayı kurtardı, değil mi? Onlara karşı duran herkes onun kanıyla kilit altına alındı. Her diyar, her dünya mühürlendi.” Duraksadı ve masanın altına uzandı. Azrael’in Kitabı’nı masanın üzerine çarparken büyük bir gümbürtü koptu. Kameraya doğru bakarken gülümsemesi sinsilik ve öfke doluydu. “Yani, en azından şimdilik.”

Odadaki hava cızırdıyordu, bunaltıcı ve ağırdı. Sabrım tükeniyordu. Babamdan ve dünyamdan sanki onları şahsen tanıyormuş gibi bahsediyordu ama ben ne onu ne de adını hatırlıyordum. Logan ve Vincent’a döndüm.

“Gidin, nerede olduğunu bulabilecek misiniz bir bakın. Buradaki her göksel formun Ruuman’ı aramasını istiyorum. Bizden saklanamaz, dünyanın dört bir yanındaki tüm istasyonlarda bu haber yayınlanırken olmaz. Onu bulur bulmaz hemen beni çağırın.”

İkisi de başarıyla onayladıktan sonra mavi bir ışık parıltısıyla odadan çıktılar. Ben tekrar televizyona doğru bakarken ekrandan kelimeler süzüldü. Kaden ellerine kalın, siyah eldivenler giymişti ve Azrael’in Kitabı’nı sanki çok güçlü, çürümekte olan antik bir eser ve benim ölümüm için bir araç değilmiş gibi karıştırıyordu.

Jill sanki bir şey hissedebiliyormuş gibi göğsünü sıktı. “Bu çok üzücü bir hikâye.”

“Öyle mi? Ben bunu bir yeniden doğuş olarak düşünmeyi seviyorum. Bazıları yeni bir başlangıç diyebilir. Şuraya bakın.” Jill ve Anthony yarı eğilmiş hâlde dururken parmağıyla bir sayfayı işaret etti. “Bu şimdi diyarları açmanın anahtarı.”

“Ne kadar güzel bir silah.”

“Katılıyorum ve bunu başardığımda, bu dünya kana bulanacak.

Bahse girerim, milyonlarca olmasa da binlerce kızgın varlık biraz intikam almak istiyordur.”

Anthony’nin başı öne eğildi. “Peki bu gerçekleşirse biz ölümlülere ne olacak?”

Kaden güldü, kitabı kapatırken çıkardığı ses yüzümü buruştur-mama neden oldu. “Şey, öleceksiniz.” Durdu ve sanki az önce dünyayı lanetlememiş gibi omuz silktilti. “Ya da köle hâline gelirsiniz. Şu anda her şey belirsiz.”

Jill ve Anthony sanki bu duydukları en komik şakaymış gibi güldüler. Kendini kontrol edebildiğinde, “Kulağa çok hoş geliyor. Sabırsızlanıyorum,” dedi Jill.

Anthony yırtılmış boğazını temizledi. “Şimdi, genelde Jeff’in sunuculuğuyla popüler konu turu yaparız ama onu parçaladığına göre, sanırım popüler konu turunu senin yapman gerekecek. Söyle bakalım, Kaden, bu gecenin popüler konusu ne?”

“Ah, aşk tabii ki.”

“Aşk mı?” Tüm gözler kameraya çevrildi ve bir sonraki bölümün Dianna için olduğunu biliyordum. Ona doğru yaklaştım.

“Neden olmasın, evet.”

Jill elini sallayarak, “Sahne tamamen senin,” dedi. Anthony ve Jill oldukları yerde donup kaldıklarında, Tobias’ın yavaş yavaş onları tutmayı bıraktığını biliyordum. Gözleri bir ölünün cam gibi beyazına dönüşürken dümdüz önlerine bakıyorlardı.

“Şimdi, hepinizin benim şeytanın vücut bulmuş hâli olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama yanılıyorsunuz. Ben aşkı severim... ve kimse Dianna’dan daha güçlü sevemez.”

Ekranda Dianna ve benim bir fotoğrafımız belirlediğinde, onun bize tahmin ettiğimden çok daha yakın olduğunu fark ettim. Bunu nasıl hissetmemiştim? Bakışlarım Dianna’ya kaydı. Gözlerini ekrana odaklamış, kollarını kavuşturmuş, saf öfke saçarak bakıyordu. Onu incelerken daha önce Kaden’ı hissettiğini biliyordum, o ürperdiği anları. Onu hissetmişti ama bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı.

Ayağa kalkıp kameraya yaklaşırken Kaden’in gözleri stüdyo ışıklarında kıpkırmızı parlıyordu. Eldivenlerini her seferinde bir parmak olmak üzere çıkardı. “Ona verebileceğim her şeyi verdim. Bazıları buna istediği şey için bir takas diyebilir.” Kan lekeli eliyle çenesini ovuşturdu.

Dianna'nın bir fotoğrafı ekranda belirdi ve köşelerden birini kaplayarak orada kaldı. "Sahip olduğu her şey, tüm gücü benim sayemde ama yine de ondan daha sadık köpeklerle tanıştım. Bacaklarını kapalı tutamıyor, şikâyet edebileceğimden değil. Onu domaltmama izin vermeden önce kız kardeşini kurtarmam gerekmişti. Eminim senin de bunu yapmana izin vermiştir, Samkiel." Fotoğraf, Dianna'nın karnavalda bana gülümsediği bir görüntüye geçti. "Umarım yapabiliyorken onun tadını çıkarırsın çünkü hata yaptığın anda sana da sırtını dönecek."

Gözlerini ekran dışındaki birine doğru kaydırmasını izledim. Görüntüler kayboldu ve tavrı değişti. Dianna'nın duruşu ise hiç bozulmadı, sanki vücudu taşa dönmüş gibiydi. Onun yanında durdum, içim çalkalanırken bakışlarım onunla ekran arasında gidip geliyordu. Kaden'in ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Dianna'nın bana ihtiyacı varken Kaden'i aramaya gidemezdim.

"Dianna, cık cık cık, daha iyi bilmen gerekirdi. Her yerde gözlerim olduğunu biliyorsun. Bu dünya bana ait, aşkım ve ben hiçbir zaman senden uzakta değildim. Beni hissetmedin mi?"

Kalbim daha da acıdı, midem bulandı. Haklıydım, onu hissetmişti. Benim hissetmemiş olmamsa kabul edilemezdi. Onun bu kadar yakın olduğunu nasıl bilemezdim? Üstelik sadece bir kez de değildi.

Kaden'in sonraki sözleri zihin okuma yeteneğine sahip olup olmadığını merak etmeme neden oldu çünkü benim düşüncelerimi yanıtlıyordu.

"Sadece merak ediyorum, bu başarısız ilişkideki amacın neydi? Sırf eğlence için miydi? Beni durdurmak mı? Dünyayı kurtarmak mı? Peki sonra? Seni sevdiğini mi düşünüyorsun? Seni önemsemediğini mi? Kaç erkeğe ve kadına bu sözleri fısıldadığını sor. Kaç kişi onun yanında olmayı umarak ayaklarına kapandı? Sen onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun ve asla da etmeyeceksin. Sana ne söylerse söylesin, nasıl davranırsan davran, sen bir canavarsın. Onun yanında hüküm sürebileceğini mi sanıyorsun, Dianna? Ben öldükten sonra bile, yaptığın onca şeyden sonra *onların* seni kabul edeceklerini mi sanıyorsun? O gerçekten ölümsüz, Dianna. Bunu hiç düşündün mü? Biz değiliz. O gerçek bir kraliçeyle evlenirken, hayatının geri kalanında onun cariyesi olmayı kabul edecek kadar kendinden nefret ediyor musun? Bir eşe ihtiyacı olacak. Onun ya-

nında hüküm sürecektir, çocuklarını bu mükemmel dünyaya doğuracak birine.”

Kaden’in burun delikleri genişledi ve yumruklarını sıktı. Sakin yüzünün altında öfke fokurduyordu. Gözleri kırmızı korlarla parladı ama sonra kameranın ötesine baktı ve yalnız olmadığını hatırlar gibi oldu. Omuz silkip ellerini masaya dayadı.

“Hadi bir oyun oynayalım. Diyelim ki ikiniz başardınız, diyarları kurtardınız ve insanlar sokaklarda şarkı söyleyip tezahürat yapıyor. Derinlerde bir yerde, Dianna, tüm bunlar bittikten sonra onun seni seçeceğini gerçekten düşünüyor musun? Gerçekçi ol.” Dişlerini sıktı ve başını yavaşça salladı. “Sanmıyorum. Bence ben kazanmasam bile siz yine de kaybedeceksiniz.”

Kaden bir an duraksadı, belki de çok fazla şey açıkladığını fark etmişti. Dianna’ya baktım, vücudu o kadar kasılmıştı ki tek bir dokunuşla kırılacakmış gibi görünüyordu. Öylesine içine kapanmıştı ki ondan hiçbir enerji alamıyordum ve bu dehşet vericiydi. Dianna asla kontrol altına alınamazdı.

“Şimdi.” Kaden ellerini birbirine vurup iki kez ovuşturdu. “İşimize dönelim. Bak, mesele şu, Dianna. Senin yanımda olmanı istedim, biliyor musun? Olacaklar için benim mükemmel, güzel silahım.” Hayal kırıklığı içinde içini çekti ve kamerayı işaret etmeden önce çenesini sıvazladı. “Ama ne yazık ki yanlış tarafı seçtin. Yine de sorun değil. Sanırım seni affedebilir ve eve dönmene izin verebilirim. Sadece önce sana bir ders vermem gerekiyor.”

Konuşmayı kesip birinin öne çıkmasını işaret ettiğinde kamera hafifçe geriye doğru döndü. Yeni aç Kaden’ı, üzerinde bir perde olan kapalı bir koridoru ve seyircileri görmemizi sağladı. Daha dikkatli baktım, seyircilerin Ötediyar yaratıklarıyla dolu olduğunu gördüm. Gözler çeşitli renklerde parlıyordu ve bir düzineden fazla çiftin kırmızı renkte parladığını gördüm. Irvikuvalar arka koridorda kanatlarını açmış duruyor, kimsenin orayı terk etmeye çalışmadığından emin oluyordu.

Drake ayağa kalkıp Kaden’a doğru ilerlerken bir dalgalanma oldu. Onun dostluğuna ve sevgisine ihanet etmesi karşısında dudaklarım sessiz bir hırıltıyla kıvrıldı. Bunu ona nasıl yapabilmisti? Daha iyi bir yargıya sahip olmama rağmen ona güvenmiştim çünkü Dianna onun arkadaşı olduğuna inanıyordu. Korkak, Kaden’m yanında dururken kameraya bakmayı reddediyordu.

“Hadi, Drake. Sahne senin, dostum,” diye alay etti Kaden, sanki eski arkadaşlarmış gibi Drake’in sırtına eliyle vurdu. “Drake bana senin ve yeni erkek arkadaşının El Donuma’ya yaptığınız küçük geziden bahsetti. Bana ne zaman varacağınızı, ne kadar süre kalacağınızı ve bir sonraki hamlenizi anlattı. Camilla da oradan beni bilgilendirdi.”

Seyirciye doğru el salladı ve Camilla başını dik tutarak selam verdi. Birkaç kişiyi daha tanıdım. Santiago oradaydı, onun ve Camilla’nın cadılar meclisleri birbirine karışmıştı. Elijah, Kashvenia elçiliğinden birkaç ölümlünün yanında oturuyordu. Sanırım ihanete uğrayan tek kişi o değildi. Görünüşe göre benim yetki alanımdaki bazı ölümlüler de taraf değiştirmişti.

Saf, katıksız öfke yüzüklerimi titretiyordu ve gözlerimin arkasındaki sıcaklığı hissedebiliyordum. Elimi uzatarak Dianna’nın koluna koydum. Gömleğinin altındaki teni ısınmıştı. Başparmağımı küçük, yavaş daireler çizerek gezdirdim. Onu sakinleştirmeye ve en çok güvendiği kişiler öyle olmasa bile onun yanında olduğumu bilmesini sağlamaya çalıştım.

“Başından beri gerçek sadakat, Dianna,” dedi Kaden Drake’in sırtını sıvazlayarak. “Neden ailenin yanına dönmüyorsun, eski dostum?”

Drake kameraya bir kez bile bakmadan Kaden’m yanından uzaklaştı. Ethan’a ve Ethan’ın karısı olduğunu tahmin ettiğim koyu saçlı bir kadına, Zarall’da kaldığımız süre boyunca bizi karşılamayacak kadar meşgul olan karısına katılmasını izledim. Parçalar birleşmeye başlamıştı ve ortaya çıkan resim hiç hoşuma gitmemişti. Dianna’yı karısı için mi satmışlardı?

“Görüyorsun ya, Dianna...” diye konuşmaya devam etti.

Dianna’yı Kaden’in çekim alanından uzaklaştırmam gerekiyordu. Her kelimesiyle onun içini deşiyordu ve üzerindeki hâkimiyetinin arttığını hissedebiliyordum. Uzaktan bile olsa, aside batırılmış pençelerin onu delik deşik etmesi gibiydi.

“Dianna.” Sesim yumuşaktı ve onun hareketlendiğini hissettim. Sanki odada bir fırtına kopacakmış gibi hava ağırlaştı. “Sana öğrettiklerimi unutma. Seni tuzığa çekmesine izin verme.”

Beni duyup duymadığını anlayamıyordum. Nefes alışları kesik kesik geliyordu, gözleri donuk ve odaklanmamış bir şekilde önüne bakıyordu.

Kaden’in sesi bir ıslık sesiyle kesildi ve doğrudan kameraya ba-

karak, "Tobias, rica etsem? Tatlı, değerli kızıma göstermek istediğim son bir şey var."

Tobias kameranın arkasından çıkıp, Dianna'ya yönelik olduğunu bildiğim buz gibi bir sırtışıla döndüğünde kamera sarsıldı. Büyük, karanlık perdenin arkasında kayboldu ve kapüşonlu bir figürü de beraberinde sürükleyerek geri döndü. Kadın ona karşı mücadele ediyor, bacaklarını tekmeliyor ama kaygan zeminde ayakta durmayı başaramıyordu. Tobias onu Kaden'm ayaklarının dibine fırlattı. Kaden eğilip bir eliyle kadını kolunun altından yakaladı, diğer eliyle de kapüşonu çıkardı.

Gabriella.

O zaman, onun ve benim kalbimin çarpışını benimkiyle eşzamanlı olarak duydum. Hızla çarpıyorlardı, benimki kaburgalarım o kadar sert vuruyordu ki patlayacağından endişelendim. Derin nefesler almaya çalıştım, benimkini ve onunkini yavaşlatmayı umuyordum. Gabby'nin tekme atmasını ve Kaden'm onu elinden kaçırmamasını izledik. Gabby kaçmaya çalıştı ama Irvikuvalardan birkaçı hırlayarak arkasından saldırdı ve Gabby'yi durmaya zorladı.

Dianna dokunuşumla sarsılarak televizyonun önünde yere yığıldı. Elleri ekranın kenarlarını kavrarken televizyona ne kadar yaklaştığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

Kaden ısıklık çalarak Irvikuvalardan birine işaret verdi. Yaratık onu kolundan yakaladığında Gabby acı içinde homurdandı. Irvikuva Kaden'a baktı ve o başını sallayınca Gabby'yi ona doğru fırlattı. Kaden onu yakaladı ve yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert kavrayarak kameraya doğru sürükledi.

"Drake'in bana getirdiği hediye beğendin mi, Dianna? Benim için bir El üyesi bile kapmış," dedi, yüz hatlarını ölümcül bir gülümseme kaplamıştı. Kameraya bakarken Gabby'nin yüzünü sıktı. "Şimdi, ablana merhaba de."

"Umarım hangi boyuttan geldiysen orada çürürsün. Sonsuza kadar!" diye tükürdü Gabby, meydan okuma vücudunun her hattında açıkça görülüyordu.

Kaden güldü ve seyirciler arasındaki yaratıklara baktı. "Alın-gan, değil mi? Tıpkı kız kardeşi gibi."

Kalabalık güldüğünde her birini parçalara ayırmak istedim. Bu apaçık saygısızlık karşısında bedenime sıcak, kor bir öfke yayıldı. Bunun bedelini ödeyeceklerdi. Bundan emin olacaktım.

Kaden onu yanına çekerken gözleri kıpkırmızıydı. Gabby, gözleri yaşlarla dolarken bile toplayabildiği tüm öfkeyle kameraya baktı.

“Şimdi, ablana söylemek istediğin bir şey var mı? İzlediğini biliyorsun.” Gabby’nin yüzünü biraz daha sıkıp başparmağıyla çenesini okşarken gülümsemesi düpedüz şeytaniydi.

Gabby’nin gözleri sessiz bir çaresizlikle ekrana dikilmişti ve bu çaresizlik kendisi için değil, ona baktığını bildiği kişi, onun için kendi hayatından vazgeçen tek kişi içindi. Dünya nefesini tutarken gözleri dökülmemiş yaşlarla doldu. Kaden’in arkasındaki yaratıklar bile sessizdi. Bu olacaklar için belirleyici bir andı. Kaden dünyayı avucunun içinde tutuyor ve bundan zevk alıyordu.

“Unutma...” Gabby yutkundu, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. “Seni sevdiğimi unutma.”

Kaden sarsılarak doğruldu ve ayağa kalkarken Gabby’yi de kaldırdı. Gabby hepimizin yaşadığı korku yüzünden göğsü kabararak nefes almaya çalışırken Kaden gülüyordu.

“Gördün mü?” Kaden boştaki elini sallayarak odaya doğru döndü ve diğer elini Gabby’nin boynunun altına koyarak onu olduğu yere sabitledi. “O kadar da zor değildi, değil mi? Bir de benim acımasız olduğumu söylüyorlar.” Kameraya gülümsedi, bu kez Gabriella’nın çenesini kavrarken gözleri benimkilere dikilmişti. “Dianna’nın güzel teninin altında yatan gerçek canavarı görmek ister misin, Samkiel? Ona hâlâ değer vereceğini düşünüyor musun? Hadi öğrenelim.”

O kadar hızlı hareket etti ki beni bile ürküttü ama çatlama sesini hepimiz duyduk. Beni bu diyarın koruyucusu yapan bağlar boyunca yankılandığını hissettim. Kimse hareket etmedi, kimse nefes almadı. Sanki zaman yavaşlamış gibiydi. Işığın gözlerini terk edişini izledim. Kaden onu bıraktı ve memnun bir sırıtışla arkasını döndü. Gabby’nin vücudu yere yığılmış, boynu bükülmüştü. Küçük, cansız eli uzanmış, en çok sevdiği kişiye ulaşmak için çaresizce ekranın içinden geçmeye çalışıyordu.

Avucumun içinde kör edici kor bir ısı dans ederken elimi esneterek tısladım. Başımı eğdim ve parlayan sarı bir çizgi, kaybolmadan önce parlak, göz alıcı bir şekilde avucuma yayılırken kalbim duracak gibi oldu.

Kan anlaşması en korkunç şekilde tamamlanmıştı.

"Soyumun kanı, anlaşma tamamlanana kadar hayatım seninkiyle mühürlendi. Kız kardeşimin hayatına karşılık sana yaratıcımın hayatını vereceğim. Özgür, zarar görmemiş ve hayatta kalacak ya da anlaşma bozulacak."

Görmeden önce kokusunu almıştım. Başını bir kez eğdi, ardından dünyayı sarsan bir gürleme odayı doldurdu. Bir gürleme değildi, bir çığlıktı. O kadar şiddetli ve acı vericiydi ki binayı salladı, başka diyarlardan duyulabileceğini biliyordum. Canavar, dünyayı yırtarak ilerlerken kanatlarla pullar deri ve uzuvların yerini aldı. Ondan fışkıran alevler öyle sıcak, öyle parlaktı ki beni kör ediyordu. O devasa kuyruğun gücü beni duvarlara, betona ve cama çarptı. Bina alevler içinde kalırken cehennemle birlikte görüşüm yok oldu.

Başım zonkluyor ve kulaklarım çınılıyordu, doğrulup avuçlarımı kulaklarıma kapattım. Kulak zarlarım kendini iyileştirirken bile avuçlarım ıslanmıştı. Yanan ve yırtılan giysilerim tenimde eriyerek üstüme yapışmıştı. Ruhumu paramparça eden bir çığlık daha havayı yararken kolumdaki korları silkeledim. Ses dünyada bir yarık açtı. Saf acı ve öfkeydi, yıkımın bir yankısıydı. Rüyalarım geri geldiğinde yanlış anladığımı fark ettim. Yorumlayışım hatalıydı. Beynimde çok fazla kelime ve farklı dil vardı.

"Dünya böyle yok olacak." Roccurrem böyle söylemişti. *"Sarsıcı bir çatlak meydana gelecek, sadece kaybedilenin değil, iyileştirilemeyen de yankısı. O zaman, Samkiel, dünyanın böyle yok olacağını anlayacaksın."*

Bu dünyadan bahsetmiyordu.

Hayır, bahsettiği benim dünyamdı.

Dianna'ydı.

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce, tüm okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı elinize almak istemeniz bile benim için dünyalara bedel! Sonsuz teşekkürler. Ayrıca, bu yolculukta tanıştığım ve arkadaş olduğum her bir kişiye teşekkür ederim. Umarım Liam ve Dianna'nın maceralarının ilk bölümünü beğenmişsinizdir.

Rose & Star Yayıncılık'a bana inandıkları için teşekkür etmek istiyorum! Jeanette ve Ally, siz benim kalbimin sahibisiniz. Son birkaç aydır telefonlarınızı binlerce mesajla patlatmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Liam evini kaybetmiş olabilir ama ben kendi evimi sizinle buldum! Bu oldukça zorlu bir yolculuk oldu ve çılgın, sevimli, kaotik karakterlerim için bir yuvaya sahip olduğumdan dolayı çok şanslıyım.

Aisling, muhteşem editörüm, dünyamı gördüğün ve her bir parçasını sevdiğin için çok teşekkür ederim. Bana inandığın ve Dianna'dan, onun kaotik yollarından korkmadığın için de teşekkür ederim. Ayrıca beş kitap için şimdiden özür dilerim.

Siobhan, Alex ve Kaven, nereden başlasam? Öncelikle benim engelimi kaldırmanız gerekiyor çünkü muhtemelen tüm dünya Gabby için sizin tarafınızda. Özür dilerim, sizi sevdiğimi bilin! Bir kızın isteyebileceği en iyi beta okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim. Görüşlerinizle tepkileriniz hayatımı değiştirdi ve size değer veriyorum.

Kaven, bunu seninle konuşmama izin verdiğin için teşekkürler. Muazzam ve sonsuz desteğin için teşekkür ederim.

Alex, o sırada İskoçya'da saat gece iki olmasına rağmen sana bağırma ve ağlamama izin verdiğin için teşekkürler.

Siobhan, çalma listesini sevdiğin ve bitirdikten sonra bile sürekli dinlediğin için teşekkürler. Muhteşem görsel sanatlar ve onlar hakkında konuşmaktan asla bıkmadığın için teşekkür ederim. Bu Noel'de seni New York'ta ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum!

Çok sevdiğim anneme ve kız kardeşime teşekkür ederim. Tüm bu serideki aile bağı benim için onların bir yansımasıdır, ölümsüz sevgi ve sevdikleriniz için her şeyi yapabilme yeteneği. Cehennemden geçtik ve geri döndük, umarım ikiniz de sizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuzdur.

Son olarak, bunu okuyan herkese bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Sizler her şeysiniz ve hepiniz dünyayı hak ediyorsunuz. Umarım siz de size olan sevgisi için eski bir kitabı fırlatıp atacak birini bulursunuz (eğer zaten biri yoksa).

Teşekkür ederim, teşekkür ederim ve teşekkür ederim!

